

VELKÉ EVANGELIUM JANOVO

VNITŘNÍM SLOVEM OD OTCE SVĚTLA OBDRŽEL A NAPSAL

JAKOB LORBER

DÍL OSMÝ

PŘEKLAD Z NĚMČINY PODLE ČTVRTÉHO VYDÁNÍ Z ROKU 1925
ZE SBÍRKY SPISŮ VYDANÝCH NOVOSALEMSKOU SPOLEČNOSTÍ
BIETIGHEIM – WÜRTEMBERG

TRIGON

PRVÉ VYDÁNÍ TISÍC VÝTISKŮ

02 – 1998

PŘIPRAVIL KRUH PŘÁTEL NOVOSALEMSKÉHO SVĚTLA * BRNO

PÁN A JEHO ODPŮRCI JAN KAPITOLA 9. (POKRAČOVÁNÍ).1.PŘESTROJENÍ FARISEOVÉ PŘÍCHÁZEJÍ K LAZAROVÍ

1) Sotvaže jsem vyslovil poslední slova, přišel již jeden sluha Lazarův do jídelny, kde jsme ještě ve zcela dobré míře pospolu seděli a řekl mu, že přišlo několik cizinců a přejí si mluvit s pánem hospody.

2) Tu se Mne ihned tázal Lazar, co má nyní dělat.

3) Privil jsem **JÁ**: „Zůstaneš jako my zatím zde; jen Rafael a sedm Egyptanů půjdou ven a trochu porozpráví se zchytralými farizeji a zákoníky. Co mají konat a mluvit, vědí!“

4) Poté vyšel Rafael a sedm Hornoegyptanů ihned ven a Rafael se vážnými slovy tázal, co zde pohledávají a chtějí.

5) A jeden nejvyšší pokrytecký **farizeus** řekl: „Mladíku, jenž se zdáš být dobrého původu, jsi vyslanec Lazarův, kterého známe a s kterým jediné chceme mluvit? Stal se to tu nyní podivný zvyk, že volaný vysílá za sebe k těm, kdož chtějí mluvit jen s pánem, bezvousého chlapce! Jdi k Lazarovi, s kterým chceme mluvit a řekni mu, že my, kteří s ním chceme mluvit, zaujímáme v Jeruzalémě a ve všech židovských zemích mnohem vyšší postavení nežli on!“

6) Privil **Rafael**: „Jste-li tedy již tak velcí páni, pak se věru divím, že jste se v přestrojení již za dosti tmavého večera odebrali sem na tuto vámi do klatby danou horu a na toto místo! Což se nepraví ve vaší klatbě: „Kdo z Židů vystoupí za dne anebo za noci na tuto horu, budiž proklet na těle i na duši?!“ Je-li tedy tomu tak, jak jste se mohli sami odebrat nahoru, abyste mluvili s kacířem Lazarem?“

7) Privil **farizeus**: „Co tím míníš, holobradý chlapče?! Máme-li od Boha moc dát z dobrých důvodů nějaké místo do klatby, pak máme také moc ji aspoň pro sebe, když chceme, zrušit; neboť nestojíme pod zákonem, nýbrž nad ním, jsme-li tím co míníš. - Porozuměl jsi tomu?“

8) Privil **Rafael**: „Poslyšte, - domníváte-li se, že stojíte nad zákonem Božím, pak jste tedy zřejmě více nežli Bůh Sám! Neboť Bůh Sám Se věčně přizpůsobuje Svým věčným zákonům řádu, nejedná nikdy proti nim a proto také věčně nikdy neruší zákon - snad proto, aby za čas Sám, kdyby se Mu zachtělo, jednal proti zákonu.“

9) Domníváte-li se však, že vy máte dosti moci k tomu, pak stojíte daleko nad Bohem; neboť Bůh Sám jako Prazákon trvá a jedná vždy ve Svém zákoně a stojí tedy ve Svém a pod Svým zákonem. Jestliže to však Bůh Sám věčně co nejpřísněji zachovává, kdo vám tedy dal právo, abyste se stavěli nad zákon, přestrojovali se, aby nikdo nemohl poznat, jak a kdy vy sami přestupujete svůj zákon? Jste-li pány nad zákonem, proč potom váš strach, že vás pozná lid, budete-li jednat proti svému zákonu?“

10) Privil zcela rozhořčeně **farizeus**: „Co ty holobradý chlapče rozumíš z těchto vyšších věcí, o nichž mají od Boha právo soudit jediné kněží chrámu?“

11) Privil **Rafael**: „Tak - a proč tedy měl Samuel již jako chlapec právo mluvit s Bohem a soudit o božských věcech?“

12) Privil **farizeus**: „Jak se můžeš opovážovat přirovnávat se k Samuelovi?“

13) Privil **Rafael**: „A jak vy se tedy opovážujete stavět se nad Boha a Jeho zákony?! Kdo vám k tomu dal právo?! Věřu, já mám tisíckrát větší právo přirovnávat se k Samuelovi, nežli vy se stavět nad Boha a Jeho zákony!“

14) Ale nyní jsem sytý vaší hloupostí! Dejte mi odpověď na mou prvou otázku, proč jste nyní přišli sem nahoru a co zde chcete, jinak mne brzy důkladněji poznáte a uvidíte, co mne opravňuje, abych se z velmi dobrých opravdových důvodů přirovnával k Samuelovi!“

15) Privil **farizeus**: „To je tajemství, které nemůžeme svěřit nikomu jinému nežli jen Lazarovi; proto přiveď nám Lazara, jinak jsme nuceni vniknout do domu násilím! Tobě však do naší záležitosti s Lazarem zcela nic není a kdybys byl i desetkrát Samuelem!“

16) Privil **Rafael**: „Cože? Vy máte nějaké tajemství?! Jak může však být tajemstvím to, co již cvrlikají vrabci se střež?! Já vám však zde sdělím vaše tajemství, abyste z toho mohli seznat, že vaše domnělé tajemství již dávno není žádným tajemstvím.“

17) Hleďte, ježto ti, které jste včera vyslali, nemohli vám přinést žádnou zprávu o pobytu vámi tak nenáviděného proroka z Galileje a to z toho nejvyššího prostého důvodu, že se

sami nevrátili, proto jste se v Radě usnesli, že se předně zde chytře poptáte, zda je přítomen Lazar a zda neví, kam asi prorok odešel a za druhé, kdyby Lazar snad již nebyl přítomen, že podplatíte hospodského anebo některého sluhu, by vám dal pokud možno žádanou zprávu! Kdybyste tuto zprávu dostali, pak byste vyslali ihned všechny své vám dosud věrné pochopy, abyste dali vámi tak nenáviděného proroka zajmout a ihned také usmrtit.

18) Hleděte, to je to vaše velmi chvalitebné tajemství, které je nám a zejména mně, největšímu příteli tohoto nejvznešenějšího Proroka, již dávno až příliš dobře známé! A nyní řekněte pravdivě a upřímně, zda se tato věc má nějak jinak!“

19) Poté pohlédl **farizeus** údivem na Rafaela a po chvíli pravil: „Kdo ti, holobrádku, dává právo takto nás podezírat? Předně ještě nevíš, zda skutečně náležíme chrámu a zda jsme Židé a zadruhé pravíme, že my o tvém velkém proroku sotva co víme! Na cestě sem jsme sice tu a tam slyšeli, že v zemi židovské upozorňuje na sebe svým uměním anebo kouzelnictvím nějaký velký mág, zda je to však přítel či nepřítel židovských kněží anebo zda ho tyto kněží pronásledují, to je nám věru jistě zcela lhostejné! Jsme obchodníci a o takovéto maličkosti se jistě nikdy nestaráme! - Je-li však tomu tak, jak nám můžeš vytýkat věci, o které jsme se ještě nikdy nestarali?“

20) Pravil **Rafael**: „Tak, protože vám nyní začíná téci voda až do úst, chtěli byste nyní dokonce zapřít svůj stav; ale přede mnou a před těmito mými sedmi druhy to se zapíráním dokonce vašeho charakteru a stavu naprosto nepůjde! Abyste však poznali a ještě lépe pochopili, že se před námi nebudete moci přetvařovat, dovolím si vás nyní oloupit o vaše řecké pláště, abyste pak stáli před námi ve svých šatech chrámových; pak nebudete jistě již s to zapírat, že jste tím, čím jsem vás označil!“

21) Tu se farizejové chopili svých plášťů a pevně je drželi, - leč to nic nepomohlo; neboť Rafael přikazoval ve své vůli a templáři stáli hned ve svých až příliš dobře známých kněžských šatech a chystali se uprchnout. Bylo tu však rychle po ruce sedm Hornoegyptanů, kteří jim zastoupili cestu a dali jim na vědomí, aby zůstali stát a nepokoušeli se ani o krok k útěku; kdyby neuposlechli, že se jim povede velmi zle.

22) Aby dodali větší důraz tomuto rozkazu, ukázali farizeům nyní již velmi stísněným, tři velké lvy, kteří leželi poněkud hlouběji dole u cesty a tvářili se velmi zuřivě. Tento prostředek zapůsobil a farizejové -v počtu deseti - jali se prosit Rafaela za odpuštění a také se nyní ihned ke všemu přiznali, proč přišli na Olivovou Horu a také mu potvrdili, že mluvil pravdu.

23) Když tu tak nyní stáli ve velké úzkosti, řekl jim **Rafael**: „Řekněte mně nyní: Kdo ze všech lidí je horší nežli vy? Chcete být sluhy Boha a jste sluhy pekla! Který ďábel vás zplodil?! Velký Mistr z Nazaretu vám slovy a skutky nad slunce jasně ukázal a dokázal, že On je ten zaslíbený Mesiáš a jako takový také jediný Pán nebes a Země - jak je to také o Něm prorokováno ústy všech proroků a vy nejen že tomu nevěříte, nýbrž Pána nebes a Země se vši zuřivostí a dychtivostí pronásledujete!, vy malomocní pošetilci! Co chcete pořídit proti moci Všemohoucího, Jenž vás může nejslabší myšlenkou zničit anebo vaše zlé duše uvrhnout do pekla, které jste si již dávno zasloužili?! Co chcete bídnicí nyní učinit?“

24) Pravil **jiný farizeus**: „Poslyš, mladý moudrý řečníku, my tě nyní neprosíme o nic dalšího, nežli abys nás opět nechal bez pohromy jít dolů do města a dáváme ti nejúplnější ujištění, že my, jak tu nyní jsme, nikdy se ani v nejmenším neúčastníme pronásledování toho podivného proroka z Galileje! Ano, chceme a budeme dokonce i jiné od toho podle možnosti zrazovat! Zda však budeme moci své druhy v úřadě učinit tomu zázračnému muži nakloněnější, za to ti ovšem ručit nemůžeme; ale že vynaložíme vše možné, bychom tlumili zběsilé pronásledování u našich druhů, za to vám ručíme! Neboť nyní jsme se dověděli a sami se přesvědčili, že naše slepé pronásledování Galilejce je jednou z největších pošetlostí, která nevede ke zcela ničemu jinému nežli jen k naší záhubě. A tak tedy chceme učinit a také učiníme, co jsme ti zde slíbili; ale jen nás nech, jak jsme tě již prosili, bez pohromy odejít opět do města!“

25) Pravil poté **Rafael**: „Nuže dobře, - můžete opět odejít a nic zlého se vám nestane; ale běda každému z vás, kdo poruší své, zde mi dané slovo! Neboť pamatujte si, že Boží

moc, moudrost, všemohoucnost a vážnost je nekonečná a že slabý smrtelný člověk nemůže proti Bohu a jeho cestám navěky nic pořídit a také nepořídí!

26) Jak však všichni snadno vidíte, tak můžete zajisté pochopit, že skutky, které před lidmi koná Bohem Pomazaný, jsou vždy takové, že je může konat jedině Bůh Sám, tak také uznáte, že je to právě Bůh Sám, Který spojen co nejúžeji s prorokem z Galileje, vámi tak nenáviděným, jedná a působí a že je nejvyšší pošetilé protivit se Božím ustanovením!

27) Řekněte to také vašim zlým a slepým druhům! Mohou svůj vztek proti Němu vystupňovat také tak dalece, že - Jeho dopuštěním - vloží ruku na život Jeho těla a je usmrtí a přece tím nedocílí nic jiného nežli jen urychlení soudu nad sebou a nad celým Jeruzalémem. On však nebude moci být usmrcen, poněvadž je Sám Život, nýbrž bude dále žít a soudit všechna pokolení Země. Blaze tomu, kdo věří v Něho, a vyhledává jen Jeho zalíbení a Jeho přátelství!

28) Nyní víte, co máte činit a chcete-li, můžete odejít; chcete-li však dříve ještě promluvit moudré slovo s Lazarem, bude vám to nyní také dovoleno.“

29) Privil **jeden farizeus**: „Je-li zde, rád bych si s ním promluvil, avšak o něčem zcela jiném, nežli nač jsme se ho chtěli vlastně tázat. Neboť proč jsme přišli nahoru, to jsi nám nyní vytkl až příliš jasně; o tom však nebude u nás nyní již ani řeči, nýbrž o něčem zcela jiném! Kdybychom si tedy mohli s Lazarem promluvit, bylo by nám to zajisté velmi milé!“

30) Poté jsem privil **JÁ Lazarovi** v sále: „Teprve nyní můžeš jít ven a vyměnit několik dobrých slov s velmi poděšenými farizeji; ale o Mém pobytu nic neříkej!“

2. PROSBA FARIZEJŮ.

1) Poté vyšel **Lazar** ven, pozdravil podle zvyku templáře a tázal se jich, jakou mají k němu prosbu.

2) Privil **jeden farizeus**: „Zpočátku nás sice vedl nahoru zlý duch a tak nebylo také to, nač jsme se tě vlastně chtěli tázat, vůbec nic dobrého, - avšak slovy tohoto přechytrého a moudrého jinocha a zvláštní mocí těchto sedmi mužů, kteří stojí ještě kolem nás, jsme byli poučeni o lepším a brzo jsme seznali, jak marnivá a pošetilá byla naše zlá ná-maha a tak jsme tedy také od její nemravné pohnutky zcela upustili.“

3) Nyní tě však co nejprátelštěji prosíme, abys nám dovolil, bychom tě jako tvoji přátelé směli opět navštívit v Betanii, kde bychom si s tebou rádi o lecčem pohovořili mezi čtyřma očima. Pak tě však také prosíme, abys nám poskytl spolehlivý doprovod přes horu do města; neboť poněkud dále dole u cesty leží tři lvi, kteří patří jistě oněm sedmi mužům, protože se sem ihned dostavili na jejich zavolání. Tato zlá zvířata - jak se prý již častěji stávalo - slouží bezpochyby jako dobře zkrocená oněm sedmi k ochraně na jejich cestách místo psů, ale přes jejich krotkost přece jen jim nelze důvěřovat! Sebezlejší pes zná i v době noční svého hospodáře; ale cizince chňapne a trhá jím a od těchto tří lvů možno očekávat ještě více! Proto tě prosíme, abys dal oněm sedmi pokyn, aby ty tři šelmy opět odstranili.“

4) Poté privil **Lazar**: „Souhlasí-li vaše vnitřní smýšlení s vašimi slovy a chcete-li podle možnosti napravit opět škodu, kterou jste způsobili mnohým chudým, vdovám a sirotkům, pak můžete kolem těchto lvů zcela klidně jít a žádný se po vás neohlídne; jste-li však ve svém srdci jiného smýšlení nežli jak zněla vaše slova, pak by vám nebylo zrovna radno přibližovat se lvům! Proto zkoušejte sami své srdce a řekněte otevřeně, jaké je jeho smýšlení!“

5) Také do Betanie a to do mého obytného domu stěží najdete vstup, dokud nebudete v srdci jiného smýšlení, nežli jak zní vaše slova; neboť také můj dům střeží podobní strážci, jako jsou tito tři zde dole. Kdo přichází ke mně s poctivou myslí, ten se nemusí ničeho obávat; kdo se však přibližuje k mému domu s myslí nepoctivou a zlou, tomu se zle povede!“

6) Privil **řečníci farizeus**: „Můžeš mi věřit, že my všichni nyní smýšlíme také tak jak mluvím já a že se co nejhorlivěji vynasnažíme, abychom podle možnosti napravili škodu také tam, kde jsme někoho utiskovali; ale kolem těch tří šelem se přece jen neodvažujeme jít sami! Proto nám dej přesto bezpečný doprovod!“

7) Pravit **Lazar**: „Oněch sedm vám poskytně nejspolehlivější doprovod, jste-li poctivé myslí. Ale nyní mám k vám ještě jednu otázku! Řekněte mně, proč nevěříte v Ježíše nazaretského, že On je jedině zcela pravý Mesiáš? Četli jste přece Písmo, slyšeli jste též Jeho nauku a viděli znamení, která koná! Jak můžete přesto vše být ještě tak zatvrzelé myslí? Tisíce Židů a pohanů v Něho věří a mnozí pohané přicházejí ze všech končin Země, sklánějí se před Ním, přijímají Jeho slovo a věří, že On je Pán; jen vy, kteří byste měli předcházet všemu lidu nejlepším příkladem, vzpíráte se tomu více nežli tvrdé hory bouřím.“

8) Pán přišel v těle jako člověk na tuto Zemi, jak to Sám zjevil ústy proroků, koná nyní také skutky, které již před staletími opěvovali rovněž věštcí - což byste měli jako znalci Písma především poznat - a přesto v Něho, jak bylo řečeno, nevěříte! V čem je tedy důvod toho?“

9) Pravit **farizeus**: „O tom si, nejmilejší příteli, promluvíme v nejbližší době jednou zcela jasně u tebe v Betanii; zde ti však mohu nyní říci jen tolik, že nyní je v chrámu nejvyšší těžko být člověkem. Knězem sice ano, ale člověkem nikoli. Druh je nepřítelem druhovi a hledí mu škodit, aby z toho těžil pro sebe a tak musí člověk tam ¹ kde by měl spíše jako člověk plakat, výt s vlky, aby jimi nebyl roztrhán. Ale nech to nyní jen krátký čas a toto chrámové tření dozná velký převrat; neboť dlouhou dobu to v něm již nepotrvá!“

10) Nyní znáš také naše vlastní vnitřní smýšlení; buď tedy tak laskavý a řekni těm sedmi, aby nás za dobrého stavu doprovodili s této hory dolů do města!“

11) Teprve poté pravit nyní opět Rafael farizejům: „Proč nyní tak velice spěcháte, abyste opět přišli do města? Jste-li vpravdě dobré a poctivé myslí a také již říkáte, že chcete věřit v Mojžíše, pak jste přece také zde u nás jistější nežli ve městě! Vy jste přece přišli nahoru s úmyslem, abyste zde vyzvěděli jako nepřátelé Mesiášovi, kde Se asi zdržuje?! Jste-Ji však nyní jiného smýšlení, proč se nechcete jako Jeho přátelé vyptávat, kde Se zdržuje, abyste Ho vyhledali a ukázali se Mu jako takoví, kteří věří v Něho?“

12) Pravit **farizeus**: „Milý, mladý mudrci, kdybychom to učinili, mohlo by se nám to mít za zlé a vykládat snad tak, jako bychom chtěli - nedávajíce na sobě znát rozmrzelost - nicméně z vás vytáhnout, kde se asi nyní Mesiáš zdržuje! Ale nyní nám již opravdu nezáleží na tom, kde se zdržuje! Neboť nyní již opravdu nejsme jeho nepřátelé; ale kdybychom se mu nyní představili jako obrácení přátelé, k tomu se cítíme ještě příliš špatní a jeho nehodní a tak je tedy zajisté pochopitelné, že se nyní vůbec nemůžeme a nechceme na jeho případný pobyt někde podrobněji vyptávat a proto bychom také chtěli již být ve svých příbytcích, bychom se sami důkladně poradili, co nám bude budoucně činit, abychom se v sobě připojili úplně k němu. Mimoto musíme však především také oznámit chrámu maršnost našeho počínání, aby nevyslal jiné zvědy dříve než obdrží od nás zprávu a nezneklidnil tak celé město a okolí. Domníváme se, že jsme vám nyní dostatečně vylíčili všechny naše důvody, které nás nutí, abychom se co nejdříve vrátili opět do chrámu a do svých příbytků a tak tedy nám poskytněte bezpečný odchod!“

13) Pravit nyní **Rafael**: „Já vás však mohu ujistit, že chrám bude do zítřka čekat na vaši zprávu a proto nevyšle žádného jiného zvěda. Zde má však Lazar také dostatek pokojů, v nichž se můžete poradit a také má hojnost pokrmů a nejlepšího vína, abyste se mohli posílit. Má rada vám, když už jste jednou zde, by byla, abyste zde zůstali aspoň do půlnoci a pak se teprve za bezpečného doprovodu odebrali dolů do města. Ale chcete-li nyní již vůbec dolů, pak vás také již nebudeme zdržovat! Lvi, - jak to již můžete dobře vidět - jsou již pryč a tamto v nejbližším stanu leží vaše řecké pláště! Učiňte nyní co chcete!“

3. NÁZORY O VÍŘE JEDNOHO FARIZEA.

1) Po těchto slovech Rafaelových nevěděli farizejové co by učinili.

2) Ale **jeden** z nich po chvíli pravit: „Víte co? Ten jinoch asi správně a pravdivě mluvil a proto myslím, abychom zde zůstali do půlnoci, může-li nám Lazar vykázat pokoj, v němž

¹ v chrámu

bychom mohli být nerušeně sami, abychom si mohli o otázce týkající se Mesiáše, přesně a dobře spolu pohovořit a vedle toho ještě o leccčems jiném s naším přítelem Lazarem.“

3) S tím byli všichni srozuměni a Lazar je zavedl jinými vraty do domu, vykázal jim prostranný pokoj a dal ihned přinést na stůl chléb, víno, jakož i velké množství jiných pokrmů a postavil dobře svítící lampy, což vše se farizejům líbilo tak velice, že **jeden** z nich učinil ihned poznámku: „Ano, je-li tomu tak, pak tu můžeme zůstat až do zítřka a o naše druhy v chrámu se starat nebudeme! Ať si jen na naši zprávu hezky počkají až do zítřka!“

4) S tím byli všichni srozuměni a jeden starší, jenž byl tolik jako **představený**, dobře zběhlý ve všelike světské moudrosti, pravil, když mu víno rozvázalo jazyk: „Kde se člověku dobře daří, tam ať také zůstává a proto také my zde zůstaneme až do rána a já bych s vámi rád, moji milí druhové, promluvil několik volných slov! Neboť v chrámu to nejde; ale zde, kde sedíme spolu zcela nerušeně a nikdo nás neposlouchá, kdo by nám mohl škodit, můžeme již také promluvit volné slovo!

5) Člověk je přece jen podivná věc! Co je vlastně člověk, ten smrtelný bůh Země, který obdělává svou půdu a svým rozumem a silou svých rukou tvoří velká díla v harmonické jsoucno? Pravím vám: Člověk není nic jiného, nežli nejvyš ubohé zvíře; neboť ví, že musí zemřít a zemře, zatím co žádné zvíře nemá o tom, jak se zdá, ani tušení, proto až do chvíle svého zhytnutí může žít se zcela klidnou myslí, aniž by mělo kdy myšlenku, že jednou zemře. Proto učiní člověk dobře, když se ve svém bídném životě časem trochu povyrazí a na okamžiky zaplaší černou myšlenku na smrt.

6) Moc, která povolala člověka v jsoucno, nemohla být podle mého úsudku nikdy moudrá a dobrá, jakoby také nemohl být nikdy nazván dobrým a moudrým člověk, jenž by tvořil nejmělečtější díla, aby je pak, dosáhla-li jeho péčí a úsilím nejvyšší dokonalosti, opět zničil a ošklivé trosky a zbytky oloupil úplně o veškeré jsoucno a poté ihned zase vytvořil táž díla znovu pro podobný účel.

7) Kdo o tom náležitě jasně uvažuje, ten si nemůže v Bohu jako všetvořící moci představovat něco nejvyš moudrého a dobrého. Neboť kdyby byla tato moc zcela dobrá a moudrá, byla by se musela postarat také o další trvání svých nejvyš uměleckých děl, jakými jsme my lidé! Ale nic takového! Dosáhl-li člověk teprve v náležitém věku větší dokonalost ve vědění, myšlení a jednání, pak také začíná již umírat; víc a více slábne, jeho životních sil den za dnem ubývá a tak to jde tak dlouho dále, až vydechne život. Co se s ním děje dále to všichni víte a není třeba věc podrobněji popisovat.

8) V naší Boží nauce máme sice ujištění, že v hmotném člověku je ještě člověk duchovní, jenž žije dále po odpadnutí těla, - ale co prospěje člověku nauka a podle ní víra, není-li o tom nikomu podán nezvratný důkaz?!

9) Jací vznešení otcové, mudrci a proroci žili před námi podle nejlepších a nejmoudřejších zákonů, věřili nepochybně v jednoho Boha, modlili se k Němu a milovali a ctili Ho nadmíru a věřili též nepochybně pevně ve věčný život po smrti těla! Avšak tito velcí a moudří hrdinové víry museli konečně přece jen zemřít a nezbylo z nich až do naší doby nic jiného, nežli jen jejich jména a jejich v Písmu zaznamenané skutky a nauky! Kam přišly však jejich duše?

10) Kdo z nás všech kdy skutečně a v nejplnější pravdě viděl duši po smrti někde dále žijící a mluvil s ní?! Nanejvyš ve snu anebo v nějakém zlém horečném rozpálení! Jsou sice lidé, kteří tvrdí, že mluvili s dušemi zemřelých lidí; ale to jsou lidé, jimž se většinou nedostává všelikeho vědění a všelike soudnosti a často a většinou sami si libují v tom, že vyprávějí ostatním lidem ze své přirozené fantazie a živé obrazotvornosti nadpřirozené věci, aby si tím zjednali jistou mystickou vážnost, na níž jim záleží často více nežli mágovi na jeho čistém zisku.

11) Také musíme doznat, že někdy jsou lidé, kteří na potvrzení svých výpovědí a nauk konají jisté zázračné skutky a tím chtějí vtisknout svým naukám svědectví o pravdě, jak se toho nyní dožíváme na skutečně pamětihodném nazaretském proroku. On přitom také zcela dobře učí lid a slibuje všem, kdo v něho uvěří, věčný život duše.

12) Ano, to vše je velmi krásné a dokonce dobré, protože to zjednává velmi mnohým lidem jisté uklidnění a odnímá jim strach před smrtí; ale to činili také staří proroci a tisíce lidí pevně věřilo a svou víru dokonce zpečetilo mučednickou smrtí. Čas však uchvátil velké proroky i s jejich věřícími a nezbylo po nich až do naší doby, jak bylo již řečeno, nic

jiného nežli jejich jména a skutky zaznamenané ve spisech, kterým však bez veškerého dalšího přesvědčení musíme také pouze jen věřit!

13) Pročpak nějaká někde na onom světě dále žijící duše k nám jednou nepřijde a neřekne: Já jsem například na onom světě ten nešťastnější dále žijící Eliáš, Daniel, David a Izaiáš? Pravím vám: Jako zahynuli staří proroci i s Mojžíšem, tak zahyneme i my i s tímto nyní tak slavným prorokem, který nyní dokonce prý probouzí mrtvé a pozdější potomci dostanou od nás a od něho právě to, co jsme dostali my od starých proroků. I když se zachová víra snad po mnohá staletí s mnohými přídávky a znetvořeními, bude však živé opravdové přesvědčení navlas totéž, jaké máme o dalším životě duše po smrti těla nyní my.

14) Takové další žití duše po tělesné smrti bylo by ovšem něčím neocenitelně vznešeně velkým a člověk by jistě učinil vše, čím by se mohl o takovém životě úplně ujistit, kdyby o něm měl nějaké pevné důkazy; avšak těchto důkazů se vždy nedostávalo a proto se nelze divit, že víra kdysi u předků ještě tak pevná u nás vychladla.

15) Kdo ze vzdělanější a zkušenější části lidí chodí nyní ještě v plné víře do chrámu?! Vysocí a moudří jdou do chrámu jen pro obecný lid a dělají, jakoby jejich víra byla ještě pevná, aby si pak lid snad pomyslel a řekl u sebe: „Když si vysocí, učené a moudří, kteří mohou vědět vše, tolik na tom zakládají, musí přece jen na tom něco být!“

16) Já tudíž opravdu nejsem nepřitelem onoho proslulého Galilejce, protože on znovu zase budí u chudých lidí zájem o život duše po smrti těla a dává jim dobrou útěchu; jen mi však není vhodné, že nás při každé příležitosti líčí jako největší podvodníky lidu a že jako člověk, který se považuje za moudrého, nepovazuje, že koná v podstatě na lidu totéž, z čeho obviňuje nás. Ať jen mluví jako nyní já lidu pravdu, jak ji učí stará zkušenost a bude mít stěží tolik stoupců kolik jich má nyní!

17) Taková je, druhové moji, má pravá víra a mé věrné doznání před vámi, které jsem však vyslovil mezi vámi jen proto, že dobře vím, že vy všichni myslíte u sebe právě tak jako já; v chrámu před lidem a před našimi mnohými a velmi slepými druhy v úřadě se však ovšem musí mluvit zcela jinak! Co říkáte všichni tomuto mému názoru?“

4. JEDEN ZNALEC PÍSMŮ POUKAZUJE NA BOŽÍ ŘÁD.

1) Právě jiný znalec Písma: „Nemohu ti nedát za pravdu a jsem též tvého názoru; ale jako úplně jistou pravdu nemohu tvé mínění a názor přece jen také přijmout! Neboť nemohu uvěřit, že by byl Bůh, jistě nejmoudřejší Tvůrce nebes a Země, Jenž udržuje stále Slunce, Měsíc, Hvězdy a tuto Zemi, stvořil nás lidi jako zcela jistě nejdokonalejší díla Své moudrosti a moci jen ke Svým pomíjejícím loutkám na hraní!

2) Že člověk má jen krátký pozemský život, toho důvod spočívá, jak se zdá, spíše v tom, že se jeho duše ve svém těle jaksi vytváří, dostává jistou a trvalou pevnost, aby pak mohla trvat dále ve světě jiném, její přirozenosti podobném a jistě asi neomezeném.

3) Neboť kdyby byl člověk s tělem a duší určen jen pro tento hmotný svět, jenž má jistě své, byť sebevětší hranice, pak by se následkem denního přírůstku lidí, kdyby byli také tělem nesmrtelní, stala tato Země, která se k tomu ještě skládá z mnohem více vody nežli z pevné obytné půdy, právě lidem brzy příliš malá a těsná; Bůh by musel po určité době učinit lidi neplodnými a také by je nesměl nikdy nechat stárnout, aby pak mohli v určité normální síle a pevnosti stejně věčně dále žít a půdu Země ke své výživě obdělávat.

4) Že by se však lidé časem také nasytili takového nutně jednotvárného života, to můžeme předpokládat se vsí určitostí; neboť denní zkušenost nás učí, že se každý v jednom a téměř stále stejném životním poměru začíná velmi nudit a toužit po nějaké změně a tak by i nejvynalézavější člověk po mnoha tisíci letech přišel se změnami jej potěšujícími ke konci a konečně by se octl v největší dlouhé chvíli, kterou by již nemohl ničím zaplašit.

5) Z těchto jistě závažných úvah je sice zřejmé, že Boží moudrost stvořila lidi pro nějaký jiný, vyšší a svobodnější život a ne pro nějaký ve všem nejvyšší omezený svět, který je sice dosti dobrý, aby sloužil člověku za první stupeň vzdělání, ale nikdy nemůže být určen pro to, aby mu dal blažené věčné trvání.

6) Z těchto a ještě z mnoha jiných důvodů věřím tedy v nesmrtelnost našich duší, protože jejich smrtelnost by nám představovala Boha - Jehož moc a nejvyšší moudrost, jakož i Jeho dobrota a spravedlnost vyzírá ze všech Jeho děl - buď jako malomocného a nemoudrého anebo také jako zcela tu nepřítomného.

7) Avšak žádný jen poněkud jasněji myslící člověk nemůže tvrdit, že by nějaká slepá a hloupá síla byla sto povolávat v uspořádané jsoucno díla, jakými jsme my lidé. Neboť co někdo nemá sám, z toho také nemůže někomu jinému něco dát. Anebo představte si nějakého velmi hloupého člověka, jenž sotva dovede žvatlat svou mateřskou řeč, učitelem cizí řeči ve škole! Co bude dělat? Nic jiného nežli sochu! Proto tedy musí být nejvyšší moudrý a všemohoucí Bůh, což musí doznat každý jasnější myslitel jako nejvyšší pravdivé.

8) Je-li však všemohoucí Bůh nejvyšší moudrý, pak je také nejvyšší dobrý a spravedlivý a má s námi lidmi jistě nejvyšší opravdové a dobré úmysly a ústy proroků a jiných moudrých lidí také všem ostatním lidem sdělil, jaké má s námi lidmi úmysly a také co mají lidé dělat, aby požívali již zde na Zemi dobrý a opravdu blažený předběžný život a aby se tímto předběžným životem učinili co možno zdatnými a vnímavými pro následující život věčný.

9) Bůh, Jenž však to učinil a dosud stále činí, nestvořil nás lidi, ba jistě ani nekomára pro žalostnou hříčku Svých nálad! Či lze si myslet moudrého a tedy také dobrého člověka, jenž by měl své největší potěšení v tom, aby viděl své ubohé spolubližní neustále co nejukrutněji trýznit? Pokud jsem však já zkoumal lidi ve všech poměrech a směrech, pozoroval jsem také vždy, že Bůh nezpůsobuje lidem vůbec žádný zármutek; nýbrž to si lidé dělají navzájem sami a také každý až příliš často a nejvíce sobě samému. Neboť předně nikdy nenasytné sobectví a lakota pudí lidi k tomu, aby se všemožně pronásledovali a tím si vzájemně připravovali a způsobovali všeliká zla a utrpení; a protože přitom již nedbají zjevenou vůli Boží, přicházejí nejvyšší neuspořádaným způsobem života také do všelikých zlých tělesných nemocí, které jim nejvyšší ztrpčují tento předběžný život.

10) Táže se: Je tím snad také vinna Boží moudrost a dobrota? Kdyby tomu tak bylo, pak by museli být také vysoce úctyhodní lidé, kteří žili vždy podle zákonů Božích před svým odchodem z tohoto světa k smrti trýznění také takovými zlými nemocemi jako ti, kteří žili již od svého mládí bezbožným životem a tím přivedli přirozenost své bytosti do největšího nepořádku. Ó, nikoli, já sám jsem se již velmi často přesvědčil, že člověk žijící podle řádu Božího dosahuje většinou vysokého stáří a nakonec umírá zřejmě zcela klidnou smrtí.

11) Jsou ovšem tu a tam také případy, že opravdu zbožní a spravedliví lidé odcházejí nakonec z tohoto světa také nějakou ne zrovna velmi klidnou smrtí; ale tu můžeme předpokládat vždy dva případy a ty mohou záležet v tom, že Bůh poskytuje takovému člověku větší zkoušku trpělivosti, aby jeho duše dosáhla pro onen svět tím větší pevnosti. Proč? To Bůh jistě nanejvýš jasně ví!

12) V druhém případě mohl však člověk, stavší se v pokročilém věku zbožný a spravedlivý leckterými hříchy z mládí uvést přirozenost svého těla snadno v nějaký nepořádek a tento nepořádek mu pak dává na konci jeho života okusit také leckteré trpké následky, které mu poslední hodiny nečiní zrovna asi nejpříjemnějšími. Ale s úplnou jistotou a určitostí můžeme předpokládat, že lidé od kořene zcela podle řádu Božího žijící, umírají vždy nejvyšší klidně.

13) To je nyní mé opravdové doznání, kterému, co se mne týče, zůstanu věren až na konec tohoto svého pozemského života; z vás však ať si každý věří a dělá co chce!“

5. ROZHOVOR FARIZEJŮ O SMRTI DĚTÍ A O MESIÁŠOVI.

1) Privil na to **prvý řečník**: „Ano, tu ti nemohu opravdu nic jiného namítat, nežli že jsi nám při všech svých velmi dobrých názorech nepodal také vysvětlení o tom, jak lze s moudrostí, dobrotou a spravedlností Boží spojit předčasnou smrt dětí.

2) Podle tvého názoru je člověk povolán Bohem, aby dobře uspořádaným předběžným životem na této Zemi opatřil své duši opravdovou a Božímu úmyslu odpovídající pevnost a trvanlivost - neboť že to je v úmyslu Božím, to se v podstatě oznamuje ústy praotců a proroků v každém zjevení -; ale co se stane na onom světě s dětmi a z dětí,

keré následkem své předčasné smrti vlastně nemohou vykázat ani neuspořádaný a ještě méně uspořádaný předběžný zkušební život? Může-li duše člověka jen dobře uspořádaným předběžným zkušebním životem dospět ke zdárnému opravdovému věčnému životu, čím k němu potom dospěje duše dítěte? Či zmírá dětská duše i s tělem?“

3) Privil poté **druhý, dobrý řečník**: „V pravěku lidstva nevěděl nikdo nic o tom, že by tehdy umíraly také děti; předčasnou smrt dětí způsobily jen hříchy rodičů a rodičové jsou proto vědomě či nevědomě vinni předčasné smrti svých dětí. Ale Bůh ve Své nejvyšší moudrosti dovede Se také postarat o nevinné duše dětí; jistě budou moci ve velkém záhrobí dohonit, co zde nebylo zmeškáno jejich vinou!

4) Cožpak je snad tato Země jediným světem? Pohleďme na hvězdnou oblohu! Velcí mudrci pravěku a sám Mojžíš ve svých příručkách, které sice ještě máme, ale jimž nepřikládáme víru, ukázali, že Slunce, Měsíc a všechny hvězdy jsou světy a to často mnohem větší nežli je svět náš; je-li však tomu tak, pak bude Boží moudrosti a moci zajisté také snadné určit pro duše dětí jiný a snad také mnohem lepší svět pro předběžný zkušební život, na které m pak dosáhnou svého životního zdokonalení.

5) Že Bůh má ve věčně velkém prostoru stvoření ještě jiné školní Země pro lidi, o tom nelze opravdu pochybovat, - když i my malí a slabí lidé máme pro své děti více nežli jen jedinou školní budovu! Co je však možné již u nás ještě slabých lidí, proč by to mělo být něco nemožného všemohoucímu a nejvyšší moudrému Bohu?

6) Praotcové, kteří byli jistě více nežli nyní my ve spojení s nebem Božím, věděli velmi dobře, že je tomu tak; my jsme však svým hmotným světským smýšlením ztratili vše co je ducha a sotva již o tom víme něco podrobnějšího. Já jsem sice také jen člověk hmoty; ale mnoho jsem se naučil a zažil a proto nyní mluvím jak mluvím. Ovšem v chrámu přede všemi tak mluvit nemohu!“

7) Privil **první řečník**: „Nyní ti již nemohu nic více namítat a jsem velice rád, že jsi mne teď přivedl na jiné mínění. Ale nyní je také na čase, abychom se vrátili k našemu hlavnímu tématu, totiž k tomu podivnému proroku z Galileje. Já jsem učinil hned na počátku poznámku, že na Zemi jsou vždy určití a zvláštní lidé, z jejichž slov a skutků se dá snadno poznat nepopíratelně vyšší bohopodobné nadání, jak se tomu právě zdá být u našeho Galilejce.

8) Avšak také u jiných lidí nechybí podobných nadání! Vezměme jen dnes náhlé zmiizení našich plášťů a přičarování oněch tří lvů! To je zřejmý zázrak, který obyčejný člověk nedovede pochopit. Tací lidé by však mohli také říci: „Já anebo tento zde je vaším Mesiášem, protože je sto konat zázraky!“, - což přece jen nemůžeme přijmout! Neboť kdybychom to učinili, pak by se to brzy samými Mesiáši jen hemžilo. Esejci konají též zázraky; ale proto nejsou dávno ještě Mesiášové. Ten Galilejec se nám však nabízí jako takový. Co tomu říci?“

9) Privil **druhý, dobrý řečník**: „Mé mínění, které jsem však z pochopitelných důvodů nemohl vyslovit, bylo by toto: Jeho nauky a skutky jsou mi dobře známy. Životem a skutkem je to nejčistší Žid zcela ve smyslu Mojžíšově. Jak to však nyní u nás v chrámě s milým Mojžíšem vypadá, to všichni až příliš dobře víme a také On to, jak se zdá zcela dokonale ví, jinak by nám dnes dopoledne nepředhazoval tak nejvyšší pepné droby. Mimoto vykonal však také na slepém od narození pouze svou vůlí pravý Boží zázrak, což dříve zajisté nebylo nikomu možné a tak nyní myslím, že bychom měli jako bystří posuzovatelé na tom přestat. Uvidíme, co přinese doba. Je-li nakonec přece jen tím, zač se veřejně všem lidem vydává, pak nepořídíme proti němu již věčně nic; není-li však nakonec tím, pak také proti nám nic nepořídí přes všechny své zázraky!

10) Nejlépe bude, budeme-li všechny jeho nauky a skutky potají zkoušet. Shledáme-li je zcela čisté a jeho skutky zcela božské, pak také my v Něho uvěříme; nesplní-li nám však tuto podmínku, pak zůstaneme co jsme a přenecháme vše ostatní Bohu!“

11) S tím byli nyní všichni srozuměni a poté opět jedli a pili.

12) Po této řeči přišel k nim na Můj příkaz opět Lazar. Věděl vše co hovořili; neboť Já jsem to řekl všem.

6. LAZAR VYPRAVUJE SVÉ ZKUŠENOSTI O PÁNU.

1) Když nyní dobře nasycení farizeové uviděli u sebe Lazara, projevovali všichni radost, že k nim nyní přišel nevolán.

2) **Lazar** je však také pozdravil řka: „Těší mne velice, že se vám na tomto místě, které jste dali do klatby, daří tak dobře! Avšak nyní myslím, jelikož je mi k opravdové radosti mého srdce známé vše, o čem jste zde zcela sami pojednávali, pak jako opravdu velmi moudří mužové nepoužijete zrovna zvlášť klatby vůči této mé usedlosti?“

3) Pravit **prvý řečník**: „To jistě ne; ale jak jsi mohl - u Mojžíše! - při zavřených dveřích a oknech slyšet, co my jsme pokud možno potichu spolu mluvili? Řekni nám obsah našich řečí, jinak si budeme myslet, že si z nás chceš tropit žerty.“

4) Tu je Lazar ujišťoval, že je něčeho takového nejvýš dalek a přednesl jim poté slovo za slovem vše, co oni spolu předtím projednávali.

5) Když to farizejové uslyšeli, pravil opět **prvý**: „Ale jak jsi na to - pro všechny hvězdy na nebi - přišel?“

6) Pravit **Lazar**: „Vždyť jsi sám ve svých slovech doznal, že jsou ve světě lidé, kteří jsou nadáni velmi vzácnými schopnostmi! Proč bych neměl být například také já nadán Bohem leckterou vzácnou schopností? Ale mohu vám ještě něco mnohem důležitějšího říci a to, že byste byli na základě svého vědění a hovoru velmi blízko Království Božímu, kdyby vám v tom nebránil zlý duch chrámu. Zejména však kvalifikuji pro to tvého protiřečníka, s kterým jsi nakonec ve všem souhlasil ty sám, jako také všichni ostatní, protože stojíte nyní všichni i s velmi cenným protiřečníkem k mé opravdu veliké radosti na jednom a témž stanovisku; neboť mužů jako jste vy, se nyní v celém chrámu už velmi mnoho nenajde. Proto pravím vám, jako nyní váš starý a opravdový přítel, že jste nyní Království Božímu blíže, nežli tušíte!“

7) Pravit nyní **druhý řečník**: „Milý příteli, vyslov se zřetelněji! Co nám tím tedy chceš říci? Jak to, že jsme zde nyní Království Božímu blíže, nežli jsme sto tušit? Máme zde snad zemřít? Dal jsi nám snad - do vína jed?“

8) Pravit **Lazar**: „Jak si jen můžete jako vpravdě chytří lidé něco takového myslet! Já se napiji ihned z vašich pohárů, abych vám dokázal, jak tu mylně myslíte; vám bude ještě dosti dlouho na této Zemi žít! Jen svým věděním a svou skrytě chovanou vírou, jste se přiblížili Království Božímu, ale ne svým pozemským životem!“

9) Pravit **prvý farizeus**: „Co tedy potom rozumíš Královstvím Božím?“

10) Pravit **Lazar**: „Nic jiného nežli jen pravé poznání Boha ve vaší mysli! Kdybyste však mimoto také ještě přijali Toho, Kterého jste dosud pronásledovali, za takového jakým vpravdě je, byli byste také již úplně v nejsvětlejším Království Božím! Rozumíte mi nyní co jsem vám chtěl říci tím, když jsem říkal: „Vy jste Království Božímu blíže, nežli můžete tušit?“

11) Pravit nyní opět **prvý řečník**: No, právě dobře, že jsi nás uvedl na toto téma! Že si tohoto podivného Galilejce velmi vážíš, víme již dosti dlouho a také jsme ti to skutečně dali a2 právem či neprávem poznat. To nám není nic nového. Jelikož ty však tohoto muže jistě lépe znáš nežli my a nyní jsme se nepochybně stali opět opravdovými přáteli, protože jsi se svou dříve nám neznámou schopností sám přesvědčil jak vlastně smýšlíme, byl by nyní nejlepší čas, abys nás důkladněji seznámil s oním mužem. Nemusíš nám proto nikterak udávat jeho někdejší a snad i nynější pobyt, protože beztoho nechceme nikdy použít a nepoužijeme směšného rozhodnutí chrámu; ano nemusíme také snad Galilejce kvůli prohnáním chrámovým kněžím ani podrobněji znát, nýbrž jediné jen kvůli sobě samým a můžeš nám nyní již zcela otevřeně o něm mluvit!“

12) Pravit poté **Lazar**: „Jak a kde se narodil a co vše se již přihodilo při Jeho zrození, kdy zlý Herodes dal kvůli Němu před 30 roky povraždit velké množství nevinných chlapečků ve věku 1-2 roků, protože mu tři mudrci z dalekého východu, které sem přivedla Hvězda, sdělili, že se Židům narodil nový král v Betlémě, to vše víte tak dobře jako já; nevíte však, že se onen nově narozený Král Židů božskou Prozřetelností a řízením nedostal do rukou ukrutného Herodesa, nýbrž Boží pomocí a prostřednictvím tehdejšího, ještě

mladého římského setníka Kornelia, uprchl šťastně do Egypta a - myslím - do starého města Ostrazine a teprve když starý Herodes, kterého žraly vši, po třech letech zemřel, vrátil se zase ve zcela dobrém stavu do krajiny nazaretské a tam ve zcela tichém ústraní bez nějakého zvláštního vyučování vyrostl v muže.

13) Když mu bylo 12 let, přišel se Svými pozemskými rodiči k předepsané zkoušce chlapců do Jeruzaléma, zůstal plně tři dny v chrámu a Svými odpovědmi a otázkami uvedl všechny starší znalce Písma a farizeje v největší úžas, což mi vyprávěl můj otec, jenž pro chudobu Jeho rodičů zaplatil za Něho dokonce vyšší zkušební taxu.

14) Také na to si starší z vás ještě jistě vzpomenou, i když zrovna ne již na to, že před zuřivostí starého Herodesa uprchl a po 3 letech se vrátil opět z Egypta do Nazaretu.

15) A hleďte, muž, jenž nyní koná tak velké věci pouze čistě božskou mocí Své vůle a Svého slova, je právě týž před 30 roky v Betlémě nově zrozený Král Židů a rovněž týž moudrý Chlapec, Jenž před osmnácti roky uvedl celý chrám v největší úžas!

16) Nyní víte tedy genealogiter (o původu; vyd.), s kým máte v tak nyní neobyčejném Galilejci co činit a to se nyní také velice hodí, abyste mohli o NĚm vyslovit příznivý úsudek.

17) Co však koná nyní, to částečně víte, leč vy považujete většinu toho, co vám bylo o NĚm, o Jeho naukách a skutcích podáno, více nežli z polovice za bajky a nadsázky lidu, který na NĚm lpí a věří v Něho - a tu se právě velice mýlíte!

18) Já věru, jak mne znáte také dobře, nejsem člověk, jenž kupuje zajíce v pytlí! Proto jsem se také chtěl u NĚho velmi přesně sám na několika místech a to po delší dobu přesvědčit, co je vlastně na tomto muži. A hleďte, já, jenž přece jsem také zběhlý v Písmu, jsem neshledal na NĚm nikdy nic podezřelého, jako velmi tak často jako u mágů a kouzelníků vykřičených na trzích!

19) Jeho nauky jsou úplně nauky Mojžíšovy a proroků a Své zázraky koná jen tam, kde je toho třeba a nedává si nikým za to nikdy nic platit. Krátce a dobře, Jeho silné slovo je nejčistší Boží slovo, Jeho moudrost je Boží moudrost a Jeho skutky jsou rovněž jen skutky Boží, protože nikomu není možné je konat!

20) Když jsem před více než půl rokem šel s Ním a s Jeho tehdy mnohými učedníky do Betléma, našli jsme před branami tohoto starého města Davidova velké množství žebráků, protože se tam konala slavnost! Tito ubožáci obojího pohlaví nás prosili za velkého bĕdování o almužnu. Nejvíce křičeli zcela zmrzačení bez rukou a mnozí také bez nohou a já jsem je chtěl také podle svých sil podělit.

21) On mně však dal na srozumĕnou, že na to je ještě čas a tázal se pak těchto chudáků, zda by si nechtĕli vydĕlávat potřebný chléb radĕji prací svých rukou, kdyby byli úplně zdraví a mĕli v pořádku údy. Všichni přisvĕdĕčili, že kdyby to bylo možné, radĕji by ve dne v noci pracovali, než aby jen okamžik ještě prosili někoho o almužnu. On však poté pravil: „Vstaňte tedy a chodte a hleďte práci!“ Na tato slova byli všichni okamžitĕ ze svých všelikých nemocí uzdraveni. Slepí vidĕli, hluší a němí slyšeli a mluvili, chromí skákali jako mladí jeleni a zmrzačení bez rukou a nohou obdrželi - říkám - zcela zřejmě nové údy a to vše bylo dílem okamžiku! Já pak jsem vzal ihned všechny tyto tak zázračně uzdravené do svých služeb, ihned jsem je obdaroval a nařídil jim, kam mají jít.

22) Je-li někdo sám svĕdkem takového skutku a ještě sta jiných, o nichž se může nejednou říci: „Hle, tyto skutky byly větší a pamĕtihodnější nežli ostatní!“, vidĕl-li také někdo, že Jeho vůli poslouchají také všechna zvířata, všechny živly, celá příroda i slunce, mĕsíc a hvĕzdy a zemská moře jakož i hory a že říká On Sám: „Já a Otec v nebesích jedno jsme! Kdo vidí Mne, vidí také Otce. Kdo věří ve Mne, ten bude mít život věčný; neboť Já Sám jsem Pravda, Cesta a Život!“, pak při zdravých smyslech a při zdravĕm rozumu nemůže přece nikdo nikdy pochybovat, že je tomu tak jak učí On a jak to o NĚm již - pravím - od Adama prorokovali a učili všichni otcové, patriarchové a proroci.

23) Já věřím nyní v Něho úplně pevnĕ a nepochybnĕ a odvažuji se to také hlasitĕ vyznat před celým svĕtem, protože mám pro to své nezvratné důvody; jiný však může dĕlat co chce! Nyní víte stručně v nejplnějši pravdĕ to nejdůležitĕjší o velkĕm Galilejci a můžete tedy sami posoudit, co o NĚm máte soudit a myslet!“

7. LAZAR KÁRÁ VLAŽNOST FARIZEŮ.

1) Pravit **druhý dobrý řečník**: „Ano, příteli, Lazare, tu ti nemohu nedat zcela za pravdu; neboť kdybych byl na tvém místě já, činil bych také co činíš ty! Ale takto to mohu, jako každé jiné lepší přesvědčen i podržet u sebe jen skrytě, protože ve svém postavení nemohu veřejně proti zlému světskému proudu plavat. Ty však jsi přebohatý a nyní na základě svého římského občanského práva zcela svobodný muž a můžeš konat dobrého tolik, kolik jen chceš. Nikdo ti v tom nemůže bránit! Jak my templáři jsme však nyní na tom, beztoho víš! Proto pravdě můžeme být jen v tichosti oddáni; veřejně jsme však nuceni mluvit slovo lži. Že však s námi, kteří patříme ještě starším a lepším dnům a pro sebe pravdu dobře chápeme, je tomu v této novější lživé době žel tak, víš tak dobře jako my.

2) Já věřím nyní tomu, čemu věříš ty a je tomu tak a nebude nikdy jinak, ježto pro to mluví a o tom svědčí až příliš veliké a nejvyš nepopíratelné všeliké důkazy; avšak veřejně nemůžeme nicméně pro to nic učinit, leč se v Radě docela kategoricky zdržíme každé nálady jak pro tak i proti a při vhodné příležitosti vylíčíme, že v tomto případě je každý pokus o pronásledování dočista marný. A myslím, že i když tím dobré věci zrovna nepomůžeme, přece jen jí nebudeme na překážku a to se nakonec nemůže považovat za něco úplně špatného! Jaké je tu tvé mínění, příteli Lazare?“

3) Pravit **Lazar**: „Příteli, otevřeně řečeno: Je-li člověk v sobě úplně přesvědčen o tak velké a veškeré světlo sluneční předstihující pravdě, ale veřejně před světem se nicméně neodvažuje vyslovit se v její prospěch - bez ohledu na jakékoli postavení v tomto světě - pak ho lze vždy přirovnat k člověku, který není ani studený ani teplý. Musím-li si nyní pomyslet a podle největších a nejnezvratnějších důkazů co nejdůvěřivěji říci: „To je Pán Sám, Jeho láskou, milostí a vůlí žiji!“ - Jak to předpovídali o Něm také všichni proroci - pak je mí jedině On vším a veškerý svět a celý chrám již ničím! On nyní splňuje co přislíbil; On, Jenž dal na Sinaji Mojžíšovi a našim otcům příkázání, je nyní tělesně mezi námi a slovy a skutky nám ukazuje, že On je ten věčně věrný opravdový Jehova. Jak je tu opravdovému člověku ještě možno se chovat tak vlažně při tak nesmírně veledůležitých životních věcí?!

4) Já na vašem místě, když už beztoho poznáváte, že se chrám jaký je nyní již dlouho neudrží, vzal bych své jmění a snažil bych se stát opravdovým životním učedníkem Páně. Od nynějška nemůžete v chrámu pro svůj pozemský život již mnoho nějak získat, protože z velmi pochopitelných a také dobře známých důvodů se oběti rok od roku stávají značně hubenější. Mimoto jste však také již na sklonku svých pozemských let života a musíte si sami říci: S námi to na tomto světě bezpochyby již příliš dlouho nepotrvá! Co potom?

5) O onom světě máte podle mého dobrého vědění sice domněnky, avšak dávno ještě nemáte naprosto žádnou jistotu; Pán však, Jenž nyní přepodivně mezi námi lidmi kráčí jako Sám člověk, mohl by vám onen svět ukázat a o budoucím životě vás ujistit a to by byl pro vás jistě největší životní prospěch! Co myslíte?“

6) Pravit **první řečník**: „Ano, ano, příteli, mluvil jsi zcela dobře a s tím Galilejcem tomu také tak bude; ale musí se také uvažovat o tom, jak se nějakým dobrým způsobem od chrámu uvolnit, aby to nebylo ostatním druhům v úřadě nápadné. Kdybychom nebyli staršími chrámu, mohli bychom se pod nějakou záminkou z chrámu vzdálit - snad jako židovští apoštolové, mající obrátit na židovství nějakého pohana; ale k tomu jsme již příliš staří a zaujímáme první místa v chrámu a tak je to těžká věc.

7) Mohli bychom se ovšem dát přeložit na odpočinek za ponechání desetiny našeho jmění, avšak tím bychom dobré věci vznešeného Galilejce zřejmě spíše uškodili nežli prospěli; neboť opustíme-li svá místa v chrámu, budou co nejdříve obsazena jinými, kteří beztoho již na to číhají. Tito naši zástupci by jako jaksi nová košťata jistě postupovali proti dobré věci Galilejce mnohem zuřivěji nežli my, kteří nyní od tebe víme, zač ho máme aspoň my považovat.

8) Nyní můžeme ve Vysoké radě chlácholivě pro Galilejce působit a leckteré překážky při jeho vznešeném učitelském úřadě mu z cesty odklidit, protože jako starší chrámu máme přece jen značný vliv na velekněze, jenž ve svém oboru je pravým tyranem a můžeme mu také při vhodné příležitosti leccos mimořádného sdělit a ukázat, kdo je ten jím tak veli-

ce nenáviděný Galilejec a že je šíleností, aby se slabý člověk stavěl proti Člověku, Jehož vůle je sto v okamžiku zničit celý svět.

9) Když to veleknězi náležitě a jadrně vysvětlíme, pak jistě ve své divé horlivosti ochladne a nebude často dnem i nocí konat porady, jak Galilejce s jeho celou družinou uchopit a zahubit. Co se týče nás, najdeme pak již potají příležitost, abychom se jako nyní praví přátelé a stoupcí Galilejce osobně s ním někde sešli a dali se jím poučit. Já myslím, že tento můj názor stojí také za vyslechnutí?“

10) Privil **Lazar**: „Ó, ovšem; ale z toho přitom pro vás samé vyzírá ještě malý prospěch! Co od nynějška chcete učinit ve prospěch Jeho postavení v chrámu, má dobrou lidskou stránku; ale považíte-li, že On, Kterého vy stále ještě nazýváte proslulým Galilejcem, je opravdu Pán Sám, Kterému je k službám veškerá moudrost a moc, pak vám musí přitom být zajisté jasné, jak pošetilá a mamivá je myšlenka a jak hloupá domýšlivost člověka, který by chtěl ve své smrtelné slabosti a slepotě nějakou radou nebo skutkem pomáhat Bohu. On věčně naši pomoc nepotřebuje, zato však my pomoc Jeho!

11) Nechává-li nás lidi konat a působit Svým jménem dobro, děje se to jen pro naši vlastní spásu; neboť tím se cvičíme v pravé a živé lásce k Bohu a z této lásky v lásce k bližnímu. Čím více však někdo vzrostl v srdci v lásce k Bohu a bližnímu, tím více schopností obdrží od Boha, aby mohl Boha a bližního ještě vždy víc a více co nejživěji milovat!

12) Ale proto Bůh nepotřebuje naši činnost, jako snad my lidé potřebujeme činnost našich sluhů a služek, nýbrž jsme-li podle Jeho rady a nauky činni, je to jen pro naši spásu, avšak věčně nikdy snad pro spásu Pána, Jenž je Sám věčná spása veškerého stvoření.

13) Že se zde věc má tak a ne jinak, poznáte zajisté nyní sami, - tj. budete-li ve vašem proslulém Galilejci vidět a poznávat to, co já jsem již dávno viděl a poznal, totiž že je to Pán Sám.

14) Považujete-li Ho však stále ještě pouze za mimořádného člověka, jenž při všech svých zázračných schopnostech přece jen také ještě někdy potřebuje spolu pomoc lidí, pak je to, co pro Něho chcete učinit, ovšem chvalitebné; neboť láska k bližnímu nám přikazuje, abychom si my lidé radou a skutkem vzájemně pomáhali.“

8. POCHYBNOSTI FARIZEJŮ O PÁNU.

1) Privil nyní opět **prvý řečník**: „Milý příteli Lazare, ty jsi zcela správně soudil, je-li tomu v největší vážnosti se zázračným Galilejcem tak, jak jsi nám to sdělil a věrně vylíčil ze svého náležitě odůvodněného přesvědčení, podle něhož jsme také my převážného mínění, že tomu tak také bude. Avšak při tak nesmírně veledůležitých věci je s naší strany jako Židů - národa Božího - velmi nutné provést silnou zkoušku a napřed velmi mnoho dobře uvážit a rozvážit, zda by snad v tak velmi skrytém pozadí přece jen nemohlo vězet něco, co by nakonec přece jen mohlo dát věci zcela jinou tvářnost, nežli zač si ji člověk zázračnými účinky jaksi opojený a v mysli a rozumu zaujatý představoval.

2) Hle, tak bylo mně, jakož i nám všem předtím venku velmi nápadné, jak nám předně ten mladý, velmi výmluvný člověk pouze svým slovem a svou vůlí odňal naše pláště v tak rychlém okamžiku, že jsme se toho ani nenadáli a také jsme vůbec nevěděli, kam naše pláště zmizely. Dále přišlo sedm vzezřením Egyptanů nebo Arabů; stálo je to jen jediný pokyn a tři zuřiví lvi byli k naší hrůze zde! Hle, to jsou lidmi vyvolané zázraky, což nelze popírat. Kdyby tedy mladý člověk, kterému také nechybí moudrost, o sobě vyřkl: „Já jsem Kristus; můj zázrak to dokazuje!“, - přijal bys ho snad potom také ihned jako to co vyřkl že je?! Anebo kdyby něco podobného o sobě předstíral jeden z oněch sedmi mužů - uvěřil bys mu snad též?! Nekonali také, jak čteme v Písmu, Mojžíš, jakož i ostatní proroci po něm velké zázraky a proto přece nebyli Kristové?!

3) Nyní koná zázračný Galilejec také velké a každému nanejvýš nápadné zázraky, má k tomu také opravdu nanejvýš moudrou řeč a praví, že je Kristus! No, že vypovídá o sobě to, co o sobě nevyřkl žádný jiný divotvůrce, to ještě úplně nepostačí jako důkaz, že je proto také již skutečně to, zač se před lidmi vydává! Podle tvého svědectví to sice nyní přijímáme a věříme, že je tomu s věcí tak; ale proto nám nemůže být zabraňováno, bychom

tuto věc mimoto též ještě vždy všestranně nezkoušeli. Nenalezneme-li přitom nikde ani zdánlivý rozpor, pak také ihned učiníme to, co jsi nám opravdu velmi moudře a vlídně poradil.

4) Hleď, ty snad máš ještě zcela jiné a zvláštní důkazy, které my nyní ještě neznáme a tyto důkazy tě mohly přivést k hlubšímu a vnitřnímu přesvědčení! Nuže, něco takového nám zřejmě chybí ze snadno pochopitelných důvodů; neboť my sami jsme proslulého Galilejce osobně jen několikrát v chrámu viděli a slyšeli a o jeho zázracích jsme mnoho slyšeli jen z úst jiných lidí; ale očitými svědky jsme vlastně byli jen velmi nemnohých, které záležely v uzdravení jednoho dnou postiženého a nedávno jednoho od narození slepého. A to nám, příteli, nyní stačí věru tím méně, že jsme právě dnes večer viděli konat zázraky mladého člověka, jenž se zdá být také Galilejcem a sedmi jiných mužů a z toho jsme seznali, že také jiní lidé jsou sto konat zázraky.

5) Co se týče moudré řeči, tu mluvil také onen mladý člověk nanejvýš moudře jako opravdový prorok a naše pláště nás před jeho bystrozrakem nechránily; a tak můžeme dosud ještě vždy říci: Ani zázraky, ani moudré řeči a nauky nejsou nám dostatečnými důkazy, že je proto onen Galilejec již v nejúplnější vážnosti pravdy zaslíbený Mesiáš, o němž je psáno, že je to Jehova, Pán Sám.

6) Také ty sám jsi nám podal předtím jeden dokonce zvláštní důkaz o tom, kterak může také člověk svým velmi probudilým ostrovtipem vědět dokonce nejnuitnější myšlenky a tajné řeči slovo od slova a snad ještě mnoho jiného, co by však řekl jen mezi čtyřma očima příteli, aby nikomu jinému nedával pohoršení. Jelikož tedy dokonce v tobě jako jen v člověku nám rovnému je taková schopnost, která je něčím velmi zázračným, proč by nemohl mít onen Galilejec také takové zvláštní schopnosti, které se musí zdát každému jinému člověku jako zřejmý zázrak, protože jsou mu cesty k dosažení takových zvláštních schopností zcela neznámé a i lidé, kteří mají takové zvláštní vlastnosti a schopnosti, jiného o tom nepoučí anebo poučit nechtějí.

7) Bývaly kdysi školy prorocké, do nichž se však přijímali jen tací lidé a to již jako jiní, kteří se vyznačovali již od narození jistými zvláštními vlastnostmi; především prý bylo k tomu třeba nejvyšší mravního a co se týče tělesné přirozenosti, také nejvyšší cudného charakteru.

8) Nuže, my sice uznáváme, že se mohou v mravně zcela nezkažené přirozenosti člověka vyvinout zcela jiné schopnosti nežli v churavé přirozenosti zcela obyčejného, smyslně nemravného člověka; avšak proto přece jen nemůže takový mimořádnými schopnostmi obdařený člověk dávno ještě a vlastně zcela nikdy říci, že je před ostatními přirozeně slabými lidmi bohem.

9) Já sám jsem v době svého mládí viděl jednou zcela prostého pastýře, kterého jeho druhové nazývali králem. Tento člověk byl velmi mravný a zbožný. Pastýřskou hůl neměl, neboť stačilo jen aby chtěl a jeho stádo následovalo jeho pokynu a jeho slov a vůle. Zda byl sto vykonat ještě jiné věci, nevím; ale proč nemohl tuto svou zvláštní schopnost učinit společným majetkem též ostatních pastýřů?

10) Proto zůstává u mně zatím pevným předpokladem, že na světě mohou být vždy někteří obzvláště nadaní lidé; avšak třeba se mít proto velmi na pozoru, bychom takového nějak zvlášť nadaného člověka nepovažovali a neuznávali za boha příštího do tohoto světa z nebes.

11) Mezi starými proroky bývali také velcí a malí, - ale bohem nebyl ani Mojžíš, ani Eliáš. Nyní jsem ti vyslovil zcela jasně své mínění a můžeš o tom podle svého dobrozdání soudit jak jen můžeš a dovedeš!"

12) Privil nyní **Lazar** zcela vlídným tónem: „Podle pozemského lidského rozumu jsi mluvil zcela pravdivě a správně a také jsi ovšem nemohl jinak soudit a mluvit, protože tobě, jakož i tvým spoludruhům chybí ještě mnoho, abys převznešeného Galilejce úplně uznal jako takového čím On nicméně jest, přes tvou pochybnost a zdánlivě nanejvýš rozumné námitky.

13) Věřte mně, že jsem se z nějakého opojení nedal strhnout zázraky k tomu, abych převznešeného Galilejce uznal za Mesiáše! Ó, k tomu mne přiměly zcela jiné věci!

14) Vy sice nyní obdivujete také mladého člověka, sedm Egyptanů a vedle toho dokonce nyní také mne; ale pravím vám, že neznáte ani mladého člověka, ani oněch sedm

Egyptřanů, kteří jsou ještě zcela prostí a nezkažení lidé, jako byli kdysi praotcové na Zemi a tak také nevíte, jak mně bylo možné navlas přesně vědět, co jste sami mezi sebou mluvili!“

15) Pravidl **prvř řečník**: „Nuže, vysvětlí nám to tedy podrobněji a pak uvidíme, zda tě budeme moci ve víře úplně následovat!“

9. LAZAROVO SVĚDECTVÍ O PÁNU

1) Pravidl **Lazar**: „Nečetl jsi v Písmu: Až přijde Pán, jako Syn člověka na tuto Zemi, uvidí nemnozí spravedliví anděly z nebes sestupovat a Jemu sloužit!? Co však řeknete, řeknu-li vám: To jsem viděl já i mnozí po mém boku a nebyl to ani sen a ještě méně nějaký jiný klam, nýbrž úplná rukama hmatatelná pravda! A tento mladý člověk je právě také anděl a to také ještě archanděl!“

2) Oněm sedmi mužům v nejhlubším Zadním Egyptě však jejich vnitřní duch oznámil, že u nás Židů se zcela naplnilo velké zaslíbení, i vydali se na cestu a přišli vedeni duchem k nám, aby sami viděli Pána vši slávy jako člověka kráčet a učit mezi námi lidmi, kteří jsme tak slepí, že nejsme s to ještě rozpoznat, co tito lidé v převeliké vzdálenosti odtud bydlící již vidí v nejjasnějším světle.

3) Co se pak týče mé schopnosti, na základě které jsem mohl vědět, co jste sami mezi sebou mluvili, tu jsem dříve nikdy neměl, nýbrž dal mi ji Onen velký, nejvznešenější Galilejec, Pán, pro mou víru v Něho a mou lásku k Němu a kvůli Němu k mnohým chudým spolublížním.

4) To, co jsem vám zde řekl je svatá pravda; ale já vám ji nemohu jinak dosvědčit, nežli že vám jednou provždy pravím: Je tomu tak a ne jinak a proto věřím, že nejvznešenější Galilejec je co nejživěji vpravdě zaslíbený Mesiáš, Jehova Cebaot. Kdo v Něho věří a také Ho nadevšecko miluje a své bližní jako sebe sama, bude mít v sobě pravý věčný život!

5) A nyní však můžete přesto činit co chcete; neboť také toto je svatý výrok Páně: Vůle musí být dokonce ďáblu ponechána svobodná; neboť jinak by nebyl člověk člověkem a obrazem Božím. Byl by zvíře, jehož duše nemá svobodu a proto tedy musí konat jak je puzena Boží všemohoucností.

6) Vše, co vidíte na Zemi a na obloze, je souzeno a je pod neměnným zákonem „musíš“. Tento tuhý a neměnný zákon si musí člověk dát na krátkou dobu líbit jen pro své tělo; neboť lidské tělo řídí, co do jeho tvaru, vzrůstu a nanejvýš umělého organického zařízení, jakož i normálního trvání tělesného života jen Boží všemohoucnost a proto také může Bůh každé nemocné tělo mocí Svě božské vůle okamžitě uzdravit. Ale se svobodnou duší člověka nemá všemohoucnost co činit! Proto také pravidla o chování, která dal Bůh lidem pro jejich duše, nejsou dána slovem „musíš“ nýbrž „máš“.

7) Od Boha jsme tedy dostali zákony bez onoho „musíš“ a můžeme je zachovávat, chceme-li; proto tedy také Pán nikoho nenutí, aby se obrátil k víře v Něho, nýbrž to je ponecháno každému na vůli. Ale uvažme následky pro duši na onom světě, kde zůstane rovněž svobodnou jako je nyní, jenže s tím rozdílem, že tam bude muset vše, čeho jí bude třeba k věčnému zachování života čerpat ze sebe! Jak se jí tu pak bude dařit, když si zde v sobě samé nenashromáždila podle Boží rady žádné duchovní poklady a materiály?!

8) Jako se zde Bůh kvůli nejúplnější svobodě života duše drží se Svou všemohoucností v povzdálí, tak Se bude podle Svěho věčného řádu také věčně držet v povzdálí. Zde na této Zemi má však každý člověk pro svou duši tu výhodu, že mu všemohoucnost Boží přidala k používání všeliké poklady, jimiž si muže při správném používání podle rady Boží vydobýt pro svou duši navěky převeliké duchovní poklady. Na onom světě odpadne však jakýkoli svět pokladů a živin Bohem stvořených; tam každá duše, jakožto obraz Boží, si musí vše stvořit sama ze sebe, to jest ze své vlastní moudrosti a ze své vlastní nanejvýš svobodné vůle. Jak se jí tu potom bude dařit, nebyla-li nikdy ve spojení s vůlí Boží, s Jeho moudrostí a láskou?!

9) Co začne a bude dělat slepá, temná a tedy zcela malomocná a na veškeré vnitřní duchovní poklady úplně chudá duše - pravím na onom světě?! Když to jen poněkud roz-

vážíte, pak zajisté uznáte, jak je nejvyšší hloupé nechtít se účastnit nyní největší doby milosti Pána Boha, kdy k tomu máme nanejvýš divuplnou příležitost, jako snad nebude navěky nikdy v tak převysokém stupni!

10) Nyní jsem vám řekl vše, co vám může říci pravdu milující přítel a pravím vám nyní ještě jednou to, co jsem vám řekl již několikrát: Nejste mnou však proto nikterak vázáni a můžete konat co chcete; vaše duše jsou právě tak úplně svobodné, jako je duše má.“

11) Když farizejové uslyšeli Lazara takto mluvit, pravil **druhý řečník**, jenž jak již známo, byl znamenitým znalcem Písma: „Že přítel Lazar, jenž je jako soukromník jistě tak zámožný jako sotva druhý v zemi, nemůže mít vůbec žádný zájem na tom, zda uposlechneme jeho radu, to lze více nežli oběma rukama nahmatat! Neboť jak by mu mohlo záležet na našem zlatě a stříbře, na našich perlách a drahokamech? Má toho tolik, že by tím mohl zcela snadno koupit království! Nepřemlouvá nás tedy, abychom uvěřili v Galilejce proto, abychom snad z chrámu vystoupili a pak uložili naše poklady na úroky do jeho směnečné banky; jsme daleci toho, abychom se něco takového o něm domnívali, neboť on beztoho již před dvěma roky svou směnečnou banku navždy uzavřel! Ale jako známý znamenitý posuzovatel všemožných událostí v tomto světě nezkoumal záležitost velikého Galilejce jistě nějak jednostranně a svým známým bystrým duchem jistě našel právě jádro v této zvláštní záležitosti; proto bychom učinili opravdu nejlépe, kdybychom beze všeho dalšího učinili to, co nám jako přítel poradil!

12) V našem chrámu lze nyní opravdu již velmi málo získat! Hmotný zisk je větším dílem ten tam a pro naše duše jsou v chrámu jen stále větší ztráty, avšak nikdy již zisk; proto bychom učinili zcela moudře, kdybychom se tedy také konečně v těchto dnech našeho stáří poohlédli, jak to bude dopadat s našimi dušemi po smrti našeho těla, která u nás nedá jistě zrovna příliš dlouho na sebe čekat. Já bych byl ihned přítom, osvobodit se úplně od chrámu, kdybyste to učinili také vy všichni!

13) Avšak jen jedno bych chtěl napřed ještě stanovit jako snadno splnitelnou podmínku, totiž: Chtěl bych nyní ještě jednou mluvit s oním mladým člověkem, kterého nám přítel Lazar právě předtím označil za archanděla! Řekni mi, příteli Lazare, nebylo by to nyní snad někdy možné?

14) Pravil **Lazar**: „Ó, není nic tak snadno možné jako to! Mohu ho jen zavolat a bude tu okamžitě!“

15) Pravil **druhý řečník**: „Prosím tě, příteli, učiň tak; neboť hořím touhou tohoto archanděla nyní vidět a s ním mluvit!“

10. RAFAEL SE DÁVÁ POZNAT

1) Poté povolal Lazar podle Mé instrukce dané mu již ve velké jídelně, ihned Rafaela a Rafael byl okamžitě v malé jídelně, v níž byli právě farizejové s Lazarem.

2) Když Rafael stál pojednou před farizeji, žasli velice nad tím, jak tu mohl být tak velmi rychle na zavolání Lazarovo.

3) Když tu nyní k velikému úžasu všech stál Rafael před farizeji a oni si ho prohlíželi velmi významnými pohledy, pravil **druhý řečník** tajnou nejhlubší úctou zděšený: „Řekni nám, tajuplný jinochu, je tomu jistě tak, jak nám to předtím oznámil náš přítel Lazar?“

4) Pravil **Rafael**: „Proč o tom pochybujete? Cožpak jste předtím sami neslyšeli, že člověk mého věku nemůže mít mé schopnosti? Ano, pravím vám: Jak vám to, ač trochu příliš záhy, odhalil Lazar, všemu je právě tak! Já nejsem jako vy nějaký pozemský člověk, nýbrž jsem opravdu posel Páně! Mé jméno jest Enoch; nyní jsem však nazýván Rafael, protože když jsem na tomto světě nosil v pravěku také jako pozemský člověk tělo, neokusil jsem stejně jako prorok Eliáš smrt těla na této Zemi. Neboť Pán Bůh mne proměnil v jediném okamžiku. Avšak takovou milost neprokázal Pán snad jen mně samému, nýbrž také jiným, kteří Ho nadevšecko milovali.

5) Vy jste však byli vždy plni nevíry a nyní jste tím více! Leč vaší spáse tato vaše pochybovačnost nikdy neprospěje! Nevěřte-li tomu všemu svobodně, pak vás k tomu nebude nutit také žádná vnější ani vnitřní moc; neboť vaše vůle musí být úplně svobodná, pro-

tože bez svobodné vůle, jak vám to již vysvětlil přítel Lazar, nebyli byste lidé, nýbrž jen pouhá němá zvířata, podobná opicím afrických lesů.

6) Pravím vám nyní: Kdo může ještě nyní cenit a milovat pomíječinnost tohoto světa a jeho bezvýznamné zlé úřady i s jejich politováníhodnou vážností více nežli Pána, Jenž nyní kráčí tělesně mezi vámi lidmi a my, Jeho nebeští sluhové s Ním, ten je při všem svém světském rozumu velký blázen, není Pána hoden a pomoci Páně se mu nedostane. Kdo poznal Pána a nehledá Ho, toho nebude také Pán se Svou milostí hledat!“

7) Praví **druhý řečník**, který se na nekonečně krásné postavě Rafaelově nemohl dost napást: „Ano, ano, ty jsi opravdu archanděl! Věřím nyní všemu a také se ve mně probudila největší touha, abych se někdy sešel s převznešeným Galilejcem, padl před Ním na kolena a prosil Ho za odpuštění všech velkých hříchů, kterých jsem se na tomto světě již dopustil!“

8) To pravilo poté také ostatních devět farizejů a zákoníků.

9) Poté pravil **Rafael**: „Nuže dobře, můžete se tedy zítra odebrat opět do chrámu! Budou-li se vás vaši téměř veskrze zlí a temní druhové tázat co jste zvěděli, odpovězte: „S horlivostí jsme pátrali a dověděli jsme se něco prospěšného. Ale velice nám třeba, abychom v pátrání k naší spáse pokračovali ještě dále, abychom vše, čeho tu třeba, úplně vyzkoušeli a co nejlépe poznali. Proto budeme také dnes v bádání pokračovat a teprve až se vše dozvíme, objevíme se opět v Radě!“

10) Po takovémto vašem prohlášení vás nechají rádi jít. Potom však přijďte do Betanie a o nic dalšího se již nestarejte! Neboť o vše ostatní se pak podle všemohoucí vůle Páně postarám již já. O všem ostatním, co jste se zde dověděli, však nic nemluvte! Jak jsem vám to řekl nyní, tak učiňte!“

11) Poté Rafael zmizel a také Lazar se odporoučel templářům.

12) Templáři rozprávěli nyní ještě až do půlnoci o tom co zažili a slyšeli a přitom na pohodlných lenoškách usnuli.

11. PÁN CHVÁLÍ LAZARA.

1) **JÁ** však jsem pravil Lazarovi vrátivšímu se nyní opět k nám: „Synu Můj, příteli Můj a bratře Můj! Ty jsi svůj dnešní úkol rozřešil k Mé nejúplnější spokojenosti; neboť nyní byl získán poslední zbytek těch ještě jasněji myslících templářů a to je dobré pro Mou věc. O tyto nyní získané templáře se Vysoká rada nejvíce opírala; neboť mají znalosti a zkušenosti a jazyk na pravém místě. To, co nyní, i když také ještě ve velkém počtu hospodaří a vládne v chrámu, je úplně slepé, hloupé a zlé.

2) Avšak ti, kteří byli nyní získáni, ať jen přesto zůstanou u chrámu, jako tam zůstávají Nikodém a Josef z Arimatie. Neboť kdyby zcela opustili chrám, začali by ostatní, naplnění nejtrpčí nevolí, zuřit a řídit tak, že by se Římané museli ještě před časem chopit zbraní a lid a zemi zahubit. Zůstanou-li však tito starší, budou moci ještě leccos v náš prospěch zarazit a na zuřivost těch mnohých ostatních chlácholivě zapůsobit. Ale nicméně je dobře, že zítra přijdou pod chytrou záminkou do Betanie a že také jejich velmi značné pozemské poklady přijdou do správní komory Lazarovy; neboť tím oněch deset není již na chrám vázáno a mohou se od něho svobodně vzdálit kdy chtějí a na jak dlouho chtějí a přitom mohou nicméně zůstat členy chrámu, aby jejich místa nebyla ihned obsazena zlými pokrytci.

3) Důvod, který uvedou, proč totiž zůstanou delší dobu vzdáleni Radě a chrámu je zcela dobrý; neboť templáři, skládající veškerou svou zlou důvěru v těchto deset, se budou domnívat, že vycházejí proto, aby Mne někde zcela určitě chytili. Ale tu budou na velkém omylu! Oněch deset sice vyjde, aby si předsevzali větší pátrání po Mně a o Mně, ale nikoli ve prospěch chrámu, nýbrž ve prospěch svých duší.

4) Tento lov byl dnes poslední a dobrý lov z chrámu; neboť těchto deset byly ještě poslední zelené halouzky na starém, již zcela uschlém a na smrt zpuchřelém stromu chrámu. Budou-li jako ještě potřebné rouby zasazeny na mladý a čerstvý kmen, budou moci v krátkosti přinést ještě velmi mnohé a dobré plody.

5) Jedno jim však chci ještě dnes učinit a to, že všech deset bude mít pro ně nanejvýš paměťihodný sen. Ten jim dá zítra a ještě na dlouho potom mnohou látku na přemýšlení a mluvení. V čem bude záležet, to vám se vši svou výmluvností sdělí již zítra v Betami sami.

6) Teprve nyní se však pustíme do večeře; neboť napřed jsem vám musel slovo za slovem sdělit vše, co se venku s templáři předsevzalo a projednalo. A tak můžeš nyní, příteli Lazare, dát donést na stoly dobře připravené ryby, dobrý chléb a ještě více dobrého vína! Neboť tuto noc, která pro nás všechny bude jistě velmi paměťihodná, nezasvětíme spánku, nýbrž budeme bdít a přitom se dozvíme velmi mnoho. Proto učiň příteli, nyní to, co jsem ti řekl!“

7) Poté vyšli Lazar a Rafael ihned ven a za několik málo okamžiků bylo vše co nejlépe obstaráno. Nyní jsme zcela v dobré míře jedli a pili a přitom jsme hovořili o lecčem, co slouží k užítku lidí, jako i o tom, co spolu mluvili a na čem se usnesli farizeové.

8) Římané, Nikodém a Josef z Arimatie měli však obzvláště velkou radost z toho, že deset nejhorších farizejů, kteří ve Vysoké radě vždy neoblomně bojovali proti Mně, se nyní dali obrátit.

9) Privil jsem **JÁ**: „Tím bylo pro dobrou věc života vybojováno sice velké vítězství, leč peklo je ještě neustále nanejvýš činné a kníže lži a temnoty je nyní činnější nežli byl kdy předtím, aby zahubil setbu nového života ze Mne a nežli uplyne rok, spatříte již zcela dobře zlé plody jeho činnosti!“

12. O HMOTĚ A JEJÍM NEBEZPEČÍ.

1) Privil nyní poněkud rozčilen **Agrikola**: „Ale, Pane a Mistře, Ty jsi přece neskonale moudrý a jsi pln nanejvýš všemohoucí vůle; také máš k službám nesčetně mnohé zástupy nejmocnějších andělů, jakým je tu Rafael; také my Římané půjdeme s hlediska tohoto světa za zdar dobré věci do boje proti moci všech ďáblů a s tímto úslovím v srdci a v ústech: „Spíše se celá Země v prázdné trosky rozpadne; nežli by byl zničen jen jediný háček na pravdě a spravedlnosti toho, co nám zvěstovala Tvá nauka!“

2) Ty jsi však jedině nadměru všemohoucí a nepotřebuješ ani pomoc Svých nesčetně mnohých andělů a ještě méně našich římských vojsk; vždyť Tobě je nejjvýš snadné učinit navěky přítrž knížeti lži a temnoty někde potají proti Tobě působícímu! Copak děláme my lidé s úplně nepolepšitelným zločincem? Uvrhneme ho buď do tak zvaného věčného vězení, anebo mu dáme podle zákona smrt jako spravedlivý trest! Neboť je mnohem lépe, aby byl člověk, jenž se jednou stal úplným ďáblem se Země vyhuben, nežli aby žil dále k největšímu neštěstí ostatních lepších bližních. Učiň. ó, Pane a Mistře, rovněž tak s knížetem lži a neblahé životní temnoty a pak zavládne na Zemi mezi lidmi klid a pořádek, pravda, láska a spravedlnost!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Tobě se tu dobře mluví, protože nyní ještě nerozumíš a nepoznáváš, v čem vlastně záleží peklo a v čem kníže lži a temnoty!“

4) Máš pravdu, pravíš-li, že Já mám jistě moc zničit peklo i s jeho knížaty a se všemi jejich ďábly; ale kdybych tak učinil, pak bys neměl pod svýma nohama již ani zem, ani slunce, ani měsíc a rovněž tak hvězdy! Neboť veškeré hmotné stvoření je ustavičným soudem podle nikdy neposouvatelného řádu Mé vůle a Mé moudrosti. Tento soud musí být a trvat, aby si mohly duše lidí na tvrdé půdě soudu vydobývat svobodu a úplnou samostatnost věčného nezníčitelného života.

5) Kdybych podle tvé rady rozložil nyní veškeré hmotné stvoření, pak bych ovšem také musel zároveň vyhubit každé lidské tělo, které je však nejjvýš nutný nástroj duše, protože podle Mé nejvyšší moudrosti a nejhlubšího poznání může si duše jedině a jen tímto nástrojem vybojovat a vydobýt věčný život.

6) Ačkoliv je tedy tělo k dosažení věčného života duši nevyhnutelně nutné, stává se však také snadno největším neštěstím pro duši; neboť dá-li se duše omámit nutným sváděním svého těla, povolí-li tomuto svádění a vši svou láskou a vším svým smýšlením a chtěním se do něho ponoří, pak vešla do soudu svého vlastního knížete lži a temnoty, z kterého jí bude možno nejjvýš těžko se vysvobodit.

7) A hle, čím je tvé tělo pro tvou duši, tím je Země pro celé pokolení lidské! Kdo se dává leskem jejích pokladů příliš oslepit a zajmout, ten přichází také sám a dobrovolně do jejího soudu a do její hmotné smrti v soudu, z níž se rovněž ještě obtížněji osvobodí.

8) Protože však nyní dovedou lidé této Země vyloučit na ní vždy víc a více těch nejskvělejších pokladů, aby opatřili svému tělu největší možný blahobyt, pohodlí a rozkoš, pak je to právě obzvláště zvýšená činnost knížete pekla, která je o sobě věčný soud a tedy smrt hmoty a spolu smrt oněch duší, které se jí daly ze zmíněných důvodů zajmout.

9) Jakou všemohoucností a moudrostí chceš proti tomu navěky účinně bojovat? Právím tobě a vám všem: Žádnou jinou nežli pravdou, kterou jsem vás učil Já a mocí nejvyššího možného sebezapírání a opravdové a úplné pokory srdce!

10) Chtěj jen to, co poznáváš jako pravdivé a jedné podle toho také v pravdě - a nikoli nějak ze světských důvodů jen na oko, jako to činí tam dole templáři a také velmi mnozí pohané - tím v sobě zvítězíš nad celým peklem a jeho knížaty! Všichni zlí duchové, kteří jsou ve veškeré hmotě, nebudou již moci na tebe a i kdyby šli proti tobě v nekonečně velkém spolku z hmoty celkového velkého člověka, jímž je stvoření, museli by přesto před tebou prchat jako volné plevy a písek pouští před mocným vichrem.

11) Budou-li tě však poklady Země držet v zajetí tak, že bys pro jejich úplné dosažení zapřel i poznanou pravdu, pak jsi již ve své duši poražen mocí pekla a jeho knížete, který se nazývá lež a temnota, soud, záhuba a smrt.

12) Pohleď na našich sedm Egyptanů! Znají všechny vnitřní skryté poklady Země a mohli by jich také vytěžit velké spousty; ale oni jimi opovrhují, žijí raději nejvyšší prostě a hledají jen poklady ducha. Tak mají však také ještě stále ony pravé, prvotně lidské vlastnosti, jimiž tu jsou opravdovými pány a veliteli veškeré přírody, čemuž by jistě nebylo, kdyby se byli dali nějak zajmout pŕvaby přirozenosti.

13) Chce-li nějaký hospodář a domácí pán ve svém domě udržet náležitý a dobrý pořádek, nesmí se spolčovat se svou čeledí a vpravovat se do její všelijaké slabosti. Neboť učiní-li tak, pak se stane zajatcem své nevázané domácí čeledi a řekne-li pak tomu nebo onomu: „Učiň to!“ anebo „Učiň ono!“, - budou ho pak jeho sluhové, kteří se stali nad ním mocnými, ještě poslouchat? Ó, nikoli, budou se mu jen posmívat a vysmívat!

14) Tak by tomu také bylo s vojevůdcem, kdyby se podroboval svým bojovníkům, kteří za svou sílu a odvahu vděčí jen vojevůdci. Přišel by nepřítel a on, vojevůdce, by pak přikázal bojovníkům, aby mocně hrozícího nepřítele napadli a porazili. Poslouchali by snad bojovníci vojevůdce, který se stal slabý? Ó, nikoli, vzepřeli by se a řekli by: „Jak nám můžeš ty, slabochu, velet? Neměl-li jsi odvahu a vůli dáti nás vážně vycvičit v používání zbraní a laškoval-li jsi s námi jen jako nějaký společník ve hře, jak nás můžeš nyní vést proti nepříteli?! Ty jsi nebyl nikdy naším mistrem, nýbrž my tvými! Jak to nyní najednou zařídíš, abys byl mistrem nám starým mistrům nad tebou?“

15) Hleďte, tak se také daří každému člověku, jenž není již od nejtělejšího mládí svými rodiči a učiteli přísně přidržován, aby se ve všech možných tělesných vášních sám zapíral, aby se ony nestaly pány a mistry nad jeho duší! Neboť jestliže jednou přerostou duši přes hlavu, pak má duše těžké postavení, aby velela veškerým žádostem a ponoukáním svého těla, protože se právě stala ve svém těle slabá, povolná a vratká.

16) Je-li však duše již od mládí podle pravdy jasného rozumu moudře vedena a cvičena, takže se stává vždy více pánem svého těla a neposkytuje mu více nežli co mu podle Mého řádu od přirozenosti přináleží, pak se takové duši také samozřejmě stává všechen svět se svými poklady a s ostatními pŕvaby lhostejný a duše takto nyní čistě v duchu silná je tím tedy také nejen pánem nad vášněmi svého těla, nýbrž také pánem nad veškerou přirozeností světa a tedy také pánem nad veškerým peklem a jeho knížaty lži a temnoty.

17) Nyní víte kdo a co je vlastně peklo a kníže lži a temnoty a jak proti němu bojovat a jistě nad ním zvítězit. Budete-li tedy také tak činit, pak vy lidé na této Zemi brzy a snadno jeho říši úplně zničíte a stanete se opravdovými pány celé Země a vaší a její přirozenosti!“

13. NÁZORY AGRIKOLOVY O BUDOUCNOSTI NAUKY PÁNĚ.

1) Privil nyní **Agrikola**: „Pane a Mistře. Ty jsi mi nyní opět odhalil novou a převelice důležitou pravdu a já nyní jasně poznávám, že tomu tak má být. Ale jak to nyní téměř v celém světě dopadá s výchovou lidí již od dětství? Neví se ani jak a kde se má při výchově dětí začít a kde skončit!

2) Bohatým rodičům se narodí dítě. Mají k němu pravou opičí lásku a poskytují mu vše, co mu jen vidí na očích a často je nesnesitelně rozmazlují. Neodvažují se takové dítě ani jedním vážnějším slovem pro jeho mnohé nezpůsoby potrestat a učiní-li tak později snad učitel, pak si učiní z dítěte a rodičů nepřátele a pronásledovatele; již staří Římané říkali: „Koho nenáviděli bohové, toho učinili učitelem.“ Nuže, rodičové jsou slepí pošetilci a učitel takovým musí být, chce-li žít. Odkud se má potom takovým dětem dostat správné lidské výchovy?

3) Při výchově však, jaká je nyní obzvláště ve velkém světě panském téměř všeobecně běžná, musí ovšem být člověk a veškeré lidstvo tak ochablé, že se již vůbec nikde nemůže ani dovědět, jak má vlastní pravý člověk vypadat a jaký má být! A tu musím otevřeně doznat, že se přes nivy a moře této Země přežene ještě velmi mnoho bouří, nežli se lidstvo vrátí opět na ono velké pravé stanovisko, z něhož v prvopočátku vyšlo.

4) Musely by být nyní vážně zřizovány dobré školy nejen pro děti, nýbrž i pro slepé rodiče, v nichž by se museli všichni naučit všem velkým pravdám, které musí každý znát a vědět, aby se mohl stát, jsa podle nich činný, opravdovým člověkem.

5) Ale odkud vzít učitele pro tak nesčíslné mnohé lidi? Ty, ó, Pane a Mistře, jsi sice již vychoval mnoho učedníků, kteří vědí čeho je třeba, aby se někdo podle Tvého řádu stal a byl opravdovým člověkem; ale co je jejich počet naproti téměř nekonečně velkému počtu lidí na celé Zemi? K tomu se druží ještě velká hrubost a úplné zdivočení lidí a národů na Zemi a ztrnulé utvrzení jejich mravů a zvyků a také jejich různé jazyky!

6) Jak může člověk proti všem těmto ohromným překážkám bojovat a jak nad nimi zvítězit?! Ty jsi přece Pán Sám a vše poslouchá Tvou vůli a přesto Sám narážíš zde v kulturních zemích na nepřekonatelné překážky. Na jaké překážky budou pak narážet ti nemnozí učedníci?!

7) Ano, bylo by dobře, kdyby tak bylo možné Tvou božskou nauku tak přes noc vložit do srdcí všech lidí i s horlivostí jednat podle ní. Ale to není v Tvém úmyslu, protože každý člověk si to vše musí osvojit jen vyučováním zvenčí a pak musí pojmout vážnou vůli jednat podle toho. Ale takovýmto způsobem to půjde s lidstvem ovšem jen velmi pomalu kupředu a nelze tu vyměřit vůbec dobu, v níž se dostane všem lidem na celé Zemi Tvá nauka a tak zůstane nejčistší životní Světlo Tvé nauky vždy jen vlastnictvím nemnoha lidí a tu je otázka jak dlouho zcela čistým.

8) Neboť dokud lidé nebudou co nejživěji proniknutí pravdou Tvé nauky, budou mimochodem ve svých světských choutkách nicméně stále víceméně setrvávat, což je nakonec stejné a z Tvé nauky si brzy mnohými dodatky opatří pozemský pramen výdělků a s Tvými pozdějšími učedníky to nebude o nic lepší, nežli je to nyní s mnohými Židy a pohany a opravdové požehnání a živý plod Tvé nauky bude lidem vzdálen. Nejsem sice prorok; ale říká mi to můj dosti jasný rozum, kterého jsem nabyl mnohými zkušenostmi a myslím, že jsem v této věci vyslovil zcela pravdivý úsudek.“

14. ŘEČ PÁNĚ O BUDOUCNOSTI JEHO NAUKY.

1) Privil jsem poté **JÁ**: „Máš sice pravdu a také Já dobře vím, že se tak většinou stane, ale to vcelku přesto nic nevdá; neboť v Mém stvoření je pro duše ještě spousta školních budov! Kdo se tomu nenaučí v Jeruzalémě, tomu to bude oznámeno jinde!

2) Ano, Já vím a vidím, že po Mně povstane mnoho falešných učitelů a budou lidem říkat: „Hleďte, zde je Kristus!“ anebo „Tamto jest!“ Ale Já vám nyní pravím a vy to řekněte svým bližním a svým dětem, aby se nevěřilo takovýmto falešným učitelům; neboť bude je možno snadno poznat podle jejich skutků!

3) Jaký však má být správný učedník podle Mého slova, dověděl jsi se včera v Emauzích na hoře Nikodemově při té příležitosti, kdy jsem vyslal asi sedmdesát učedníků, aby šířili Mou nauku.

4) Kde se tedy setkáš s učiteli, kteří budou takto podle Mé vůle nauku o příchodu Království Božího mezi lidmi šířit, pak je považuj za správné a úplně pravdivé učitele; kde však budou učitelé sice také pod Mým jménem dělat z Mé nauky obchod za peníze a jiné poklady, ty považujte za falešné a nikdy Mnou povolané šířitele Mé nauky! Neboť Moji praví učedníci a šířitelé Mé čisté nauky budou podobně jako Já pozemsky vždy chudí, ale zato duchovně přebohatí; neboť jim nebude třeba osvojovat si Mou nauku a Má slova od nějakého předchůdce jaksi nudným učením se, nýbrž Já jim Svou nauku a Svou vůli vlo- žím do srdce a do úst.

5) Ale falešní učitelé si budou muset od svých rovněž falešných učitelů dlouhým uče- ním osvojovat všelijaké poučky, slova a výroky a teprve pak, když se všemu namáhavě naučili, budou svými vypínavými a chlubitvými učiteli a představenými za všelijakých prázdných a slepých obřadů vysvěcování na učedníky, jak se to nyní také děje v chrámě u farizejů, znalců Písma a starších a také u vás pohanů, kde kněžský stav tvoří určitou kas- tu, která se dědí z otce na syna a do které se člověk z lidu přijímá jen když nějaký kněz nemá děti a i tu jen jako dítě, které teprve potom bývá vychováno na kněze.

6) Jak tedy bude možno pravého, Mnou povolaného učitele a šířitele Mé čisté nauky rozeznat od falešného, to jsem vám všem nyní jasně vyložil a tu se bude moci každý snadno chránit falešných učitelů a proroků; kdo jim však bude oddán, uvěří jim, bude je ctít a ještě jim ve všem napomáhat, ten si bude muset jen sám sobě přičíst, bude-li pak jimi pohlcen.

7) Ano, stane se dokonce, že falešní proroci se vyšvihnou na zlatý trůn a praví Mnou vyvolení a povolání proroci budou urputně pronásledováni. Nastane-li to však, pak také na ně přijde jejich soud a konec a Má nauka bude nicméně dále trvat mezi velmi mnohými lidmi na Zemi; ale bude se vždy jen jako svobodný statek mezi lidmi v tichosti lesknout, svítit a těšit, nikdy však nebude jako vládkyňe celých národů na vladařském trůně s koru- nou, holí a žezlem velet.

8) Kde tomu bude ve jménu Mém, odtamtud Se Já Sám vzdám a místo Mé lásky bu- de mezi lidmi domovem hrabivost, lakota, závist a všeliké pronásledování a podvod bude podávat ruce podvodu. Uvidíte-li však mezi lidmi takovéto plody Mé domnělé nauky, pak zajisté poznáte, jakého ducha dětmi jsou proroci na trůnech panující a od koho pocházejí jejich falešné nauky!

9) Budeš-li však moci mít vždy to pravé a pravdivé, jakmile jen po tom zatoužíš, pak zajisté nebudeš obracet své srdce k falešnému?! A tak nyní víte, že přes veškeré později se vynořující falešné proroky a učitele potrvá Má čistá nauka mezi lidmi v tichosti a bez okázalosti až na konec časů.

10) Že se však tato Má nauka bude mezi všemi národy Země zprvu šířit ponenáhlu, toho důvody jsem vám ukázal jasně již několikrát; neboť kdy je nějaký národ zralý pro přijetí Mé nauky, vím zajisté nejlépe Já!

11) Co se však mohlo stát pokud možno pro rychlé rozšíření Mé nauky do všech jen poněkud zralých míst Země, to se také stalo a brzy se stane ještě mnohem více; a tak můžeme nyní toto téma již bez dalších poznámek zanechat, neboť musíme ještě promlu- vit o věcech mnohem důležitějších.“

12) Právil nyní opět **Agrikola**: „Tomu již ovšem tak bude - neboť Ty Sám nejlépe víš, co vše se ještě stane na této neblahé Zemi; ale našinec, jenž nemůže nahlédnout do bu- dournosti a nemůže vidět, jak se ještě budou věci utvářet a jemuž je Tebou jen dopřáno, aby co možno šťastně podle Tvé nauky prožil svůj pozemský život zkoušky svobody a jenž se však přitom setkává na cestě světla ještě s velmi mnohými překážkami, bude nicméně sám při nejlepším vědění a vůli jat starostí a nutně se otáže: Co z toho všeho časem bude?“

13) Přijde Tvá nyní tak svatá čistá nauka ke všem lidem a kdy? Či zůstane stále jen zvláštním statkem nemnoha vyvolených? Podle Tvých nyní vyslovených slov se asi stane jen to poslední! Nuže, také dobře; neboť co je, ó, Pane a Mistře, vhod Tobě, to musí zajis- té být také vhod nám lidem, ježto my bez Tebe tuto věc změnit nemůžeme; ježto se Ti

však zalíbilo dáti nám lidem, Tvým tvorům, vedle svobodné vůle rovněž také svobodný rozum, pak jsi nám tím také poskytl svobodný úsudek a proto jsem tedy také mluvil, jak jsem mluvil!

14) Avšak z Tvé odpovědi jsem vyrozuměl, že máš s lidmi zcela mimořádné plány a úmysly, jinak bys nedopustil, aby vedle Tvé nyní jednou dané nejčistší nauky a vedle Tvých dobře poučených učedníků vzešly ještě jiné falešné nauky a aby byli lidé znovu zase svedeni do nejbezbožnější temnoty; a tak tedy dále již mluvit nemohu a nyní se opět zcela spolehnu na poslouchání.“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, to učiníš velmi dobře! Lépe je poslouchat nežli kázat, dokud někdo ještě příliš málo zná pravý základ toho.

16) Věř Mně, Světy stvořit je snadné; ale povolati svobodné lidi v jsoucno a nechat je z nich samých zdokonalovat, při čemž Boží všemohoucnost dle řádu své lásky a moudrosti musí mlčet a být nečinná, to zůstává nakonec také pro Mne věcí, kterou nelze nazvat snadnou! Tu Mi nepomůže nic jiného nežli Má neomezená trpělivost a převeliká dobrotnost.

17) Lidé musí být svou nanejvýš vlastní vírou a jednáním uváděni do všelikých poměrů dobrých i zlých, aby teprve z následků své víry a svého jednání zmoudřeli a začali nakonec z vlastní vůle hledat správné Světlo.

18) Jako však veškeré stvoření na této Zemi prospívá mezi dnem a nocí a létem a zimou hmotně, tak také člověk duchovně.

19) Když prvotní lidé této Země kráčeli duchovně za jasného dne, tu se jim nakonec stalo světlo velmi obtížné, když však potom později nastala u nich duchovní noc, tu teprve začali hodnotu duchovního dne chápat a oceňovat a lepší z nich úzkostlivě hledali ztracený ráj.

20) Pak bylo nemnohým opět dáno nalézt duchovní den a mnozí pádili ke šťastným znovunálezčům duchovního dne a dali se vést k jeho světlu. Ale také mnozí světem oslepení nepochopili nikdy, co je duchovní den a zůstali ve své noci jsouce k tomu přinuceni svou vlastní leností. Toto pak ovšem neužili nic ze štěstí duchovního dne a nacházeli se ve velké nesnázi; avšak tato nesnáz byla nicméně dobrým strážcem šťastných, protože viděli, jaké plody vyrůstají člověku z jeho duchovní noci.

21) Hle, tak se tedy stává, že vedle osvícených budou se také vždy zdržovat a se rozmnožovat neosvícení! Ale proto na této Zemi nebude nikdy nedostatek lidí opravdu osvícených a těmto lidem bude vždy poskytnuta příležitost, aby svým pravým životním světlem osvěcovali neosvícené; a kteří osvícení to budou konat ve jménu Mém, těch odměna bude jednou veliká v Mém Království!

22) Sám být osvícen Mou milostí je veliké a neocenitelné štěstí pro člověka; avšak tisíckrát cennější je osvěcovat svým pravým světlem života také jiné, kteří kráčí v temnotě, chtějí-li ovšem světlo přijmout. Avšak budiž vám opětovně řečeno, abyste neházeli perly Mé nauky lidským sviním! - Neboť, který člověk se jednou stal opravdovou sviní, ten také sviní zůstane; a i když takový člověk v jisté dobré chvílce také velmi laskavě vypoślechně a také přijme pravé a dobré slovo, přece jen při nejbližší příležitosti jde opět ke své staré louži a s veškerým pohodlím se vrhne do ní a zůstává dále starou sviní. - Nuže, takovým lidem se nemá evangelium kázat a Já mám pro takové lidi pak již evangelium jiné, které jim bude za mnohých bolestí, kvílení a skřípění zubů kázat jejich vlastní přirozenost!

23) A nyní jsme pojednali opět o jedné důležité věci a můžeme přejít zcela klidně na něco zcela jiného. Kdo z vás má nyní ještě v čemkoli nějakou pochybnost, ať vystoupí a promluví; neboť Já chci, abyste zítra opustili se Mnou Olivovou Horu náležitě osvícení! Proto je nyní každému z vás ponecháno na vůli mluvit, jak mu to podává jeho mysl.“

24) Pravila opět **většina**: „Pane, my již necítíme v sobě zcela žádné pochybnosti a jsme nad tím úplně šťastni!“

15. BUDOUCÍ HUSTOTA OBYDLENOSTI ZEMĚ, OBTÍŽE STÁŘÍ.

1) Ale **jeden z indických mágů**, kteří také ještě byli u nás, pravil: „Velký Pane a Mistře, měl bych ještě tak leccos, v čem by mně nemohlo škodit jasnější světlo! Kdybych se Tě tedy na něco otázel, uznal bys mne za hodna odpovědi z Tvých úst?“

2) Pravil jsem **Já**: „Ty nejsi méně člověkem nežli kdokoli jiný a to postačí! A tak se tedy ptej na cokoli jen chceš a Já ti odpovím!“

3) Poté se **mág** poněkud zamyslel, aby jeho otázka nebyla příliš pošetilá a všední; brzy se však vzmužil a pravil: „Pane, podle mých vlastních zkušeností shledávám na této Zemi přece něco, co zrovna není zvláště pro další trvání lidí zařízeno! Nebude-li to Tebou poněkud změněno a jaksi zlepšeno, bude s dalším trváním lidí časem rozhodně nesnáž.“

4) Hle, lidé a zvířata se den ode dne rozmnožují a potřebují také vždy více potravin; ale půdě Země se nedostává nikde přírůstku a jakéhokoli zvětšení! Půjde-li ta věc ještě dva tisíce let tak dále, pak bude s dalším trváním lidí rozhodně potíž. - Co říkáš, ó, Pane, tomuto mému mínění a názoru?“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Milý příteli, tuto starost bys si mohl z několikanásobných důvodů zcela ušetřit; neboť, kolik lidí může nyní obyvatelná část Země pojmout, to Mnou bylo již od věčných časů co nejlépe vypočteno. Když Země - totiž co je dosud z ní pro ubytování lidí jen vysušeno - takto ještě 10.000 let dále potrvá a pokolení lidské se po všechna léta zdvojnásobí anebo také ztrojnásobí, bude moci na této Zemi zcela dobře existovat ještě desetkrát tolik lidí nežli jich je nyní. A kdyby se časem opravdu objevilo na této Zemi tolik lidí, že by je nynější velká a vysušená půda Země již nemohla uživit, nuže, pak máme v zásobě ještě množství prostředků, abychom mohli v jediném okamžiku vyzdvihnout celé světadily i pro stotisíckrát tolik lidí nežli jich přebývá nyní na Zemi! Co se tedy týče této věci, která se ti zdá být tak povážlivá, můžeš být úplně bez starosti!“

6) Nyní bydlí na Zemi tak velký počet lidí, že vlastně ani neznáš tak velké číslo, kterým bys tento počet dovedl označit a přece jsou na Zemi ještě tak velké rozlohy úplně neobydlené půdy, že kdyby je chtěl člověk procestovat a shlédnout, sotva by mu na to stačilo tisíc let. A přece mají jistí bohatí lidé pro sebe zcela velké části Země, které pro jejich výživu jsou věru více než stonásobně veliké! Předpokládej časem poněkud stejnoměrnější rozdělení půdy a všichni lidé - i kdyby jich bylo ještě stokrát tolik nežli nyní - najdou pro své tělo ještě dostatečnou potravu a zaopatření a zvláště pak zcela snadno, budou-li žít podle Mé nauky! - Jsi s tímto Mým vysvětlením nyní zcela spokojen?“

7) Pravil **mág**: „Pane a Mistře, úplně a nyní je mi mnohem lehčeji u srdce! Ale měl bych nyní ještě něco, o čem bych chtěl mít od Tebe ještě o trochu více světla, nežli jsem si dosud mohl v Tvé nejvznešenější společnosti osvojit. Byla sice již o tom řeč a z Tvých úst se také vyronila vysvětlení, která mi podala mnoho světla; ale jedno mně přitom přesto zůstalo temné. Jelikož už stojím nyní se svými druhy u Prazdroje světla, rád bych byl pak také ve všem, co je mi ještě temné, jen poněkud ještě více osvěcen, nežli se to mohlo stát doposud.“

8) Hle, Pane a Mistře, jsoucnost a život člověka je opravdu velká a přenádherná věc! Člověk je zplozen, zrozen a pak svými rodiči vychován v člověka, jenž dovede myslet, mluvit a jednat podle pojmů, které mu byly vštípeny výchovou, jakož i podle pojmů, které jako myslící muž našel svým intelektem a svým cestou zkušeností vzdělaným rozumem.

9) Když pak člověk dobré vůle za mnohého velkého úsilí a často za trpkých zkušeností přivedl své duchovní síly na stupeň pro něho pokud možno nejvyšší, pak začínají jeho fyzické a také duchovní síly mizet, tělo se stává vyčerpané, staré a neduživé, onemocní a pak také většinou za velkých bolestí a za velké úzkosti a bázně před smrtí umírá.

10) Nuže, vím sice z Tvých úst, že by smrt nebyla lidem zcela nic strašného a že by také byla úplně bezbolestná, kdyby byli zůstali a dále žili a jednali ve zjeveném řádu; leč je tu však pro lidi ta nejvyšší politování hodná okolnost, že tak mnozí z nich bez své vlastní viny nemohou nic vědět o nějakém lidském životním řádu v pradávných dobách zjeveném a proto jsou také nuceni žít v nejuplnějším protiřádu. Nejsou tedy naprosto vinni nepořádkem svého života; přesto však musí nést zlé následky toho tak dobře, jakoby je zasloužili svou vinou. Nuže, to shledávám od Tebe, upřímně řečeno, zcela zvláštní zřízení v mechanismu lidského těla!

11) Je zcela dobrý zákon, že ten, kdo usmrtí člověka má být též smrtí potrestán k odstrašujícímu příkladu ostatním, jimž snad také nějaký člověk stojí v cestě pro jejich zlé choutky. Ale zákon, že by měl být smrtí potrestán také například člověk, jenž spadl se střechy a svým pádem připravil o život člověka právě dole stojícího, by byl tak nespravedlivý, že by nebylo na světě již nic nespravedlivějšího! A hle, právě takové připadá mi také ono právě na přetřes uvedené božské zřízení pokud se týče nemoci a nejtrapnější smrti těla většiny lidí; trpí tím trestem, kterého si v podstatě nikdy jako zaviněného nezasloužili! To bys mohl budoucně přece jen zařídít trochu jinak!

12) Jsou to sice právě Indové, kteří po mnohá léta s největší vytrvalostí snášejí často ty největší bolesti, protože jim naše boží nauka říká, že Bůh má největší zalíbení na těch, kdož po dlouhou dobu snášejí největší bolesti s největší trpělivostí. Ale při pohledu na taková často nejvyšší ohyzdná utrpení a bolesti se nepředpojatá a nezaujatá mysl lidumila vzpírá a táže se Stvořitele Země a lidí: „Všemohoucí a jistě nejvyšší moudrý Bože! Můžeš mít skutečně zalíbení v nevypověditelných trýzních a bolestech Svých tvorů?! Jsou-li lidé ve svém intelektu a rozumu pomatení, pak máš zajisté dostatek prostředků, abys je vždy znovu opět tak osvítil, jako jsi osvítil prvostvořené lidi této Země.

13) Proč však dopouštíš, že se tisíce pokolení musí napřed také tisíce let co nejkřivěji mučit, nežli mezi ně padne jen jediná jiskérka Tvého světla?

14) Hle, Pane, to je velmi závažná otázka z naší nejvyšší sužované stránky lidské vznesená k Tobě, Pánu a Tvůrci Země a lidí! Dej nám o tom pravé světlo!“

16. VTĚLOVÁNÍ OBYVATEL HVĚZD.

1) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, o tom jsem vám před dvěma dny dal jasné světlo; jestli jsi je úplně nepochopil, pak věru za to nemohu! Pohleď nahoru ke hvězdám! Pravím tobě, že to jsou samé světové Země, na nichž bydlí také lidé jako zde.

2) Mnozí z oněch nescísně mnohých lidí na hvězdných Zemích vědí od svých andělů, že k pravému Božímu dětství může dospět duše jen zde na této Zemi, ale jen nejvyšší obtížným a namáhavým životem v těle. Přejí-li si to, tu se dopouští, aby jejich duše byly vplazeny do těla též na této Zemi. Jsou-li však jednou tu, musí si dát líbit, aby to také na krátkou dobu přestáli, protože tím také sklídí navěky vítězoslávu úplné bohopodobnosti a zato si již také mohou dát něco líbit, když přece také Já Sám Si dávám z lásky k Svým dětem dobrovolně velmi mnoho líbit a budu Si muset ještě to největší a nejtrpčí dát líbit a to pro spásu Svých dětí.

3) Království Boží může být získáno jen mocí a velkými oběťmi! To dobře uvaž, jakož i to, co jsem o tom již řekl! Porozuměl jsi nyní tomu dobře?“

4) Privil poté **mág** : „Ano, Pane a Mistře, nyní jsem tomu porozuměl dobře a také jsem si dobře připomněl, co jsi právě mluvil o tomto předmětu přede dvěma dny a děkuji Ti za všechno, co jsme nyní po Tvém svatém boku získali pro věčné blaho našich duší. Když tedy také naše tělo navštíví utrpení a bolesti, budeme je z lásky k Tobě také se vši trpělivostí snášet; neboť ani my nemůžeme nyní vědět, za jakých jiných podmínek jsme byli vloženi do těla na této Zemi, nežli že máme, chceme a také budeme Boha hledat, poznávat a potom Ho za všech sebetrpčích okolností nadevšecko milovat.

5) Neboť mně se zdá, že Ty dopouštíš právě na ty, kteří jsou Tvému srdci nejbližší, vždy větší životní zkoušky nežli na ty, kteří jsou svým chováním od Tvého srdce vzdálenější. Neboť já jsem se na našich cestách ve všech dílech Země již často sešel s lidmi, kteří téměř vůbec v Boha nevěřili a se svými bližními jednali často hůře nežli s divokými zvířaty, ale přitom měli neporušitelné tělesné zdraví a oplývali největším blahobytem. Nakonec mimoto ještě zemřeli bezbolestnou bleskurychlou smrtí!

6) Naproti tomu jsem se opět jinde sešel s velmi zbožnými a ve své víře Bohu velmi oddanými a dobrými lidmi a se vši trpělivostí často v největší bídě, což mě postavilo do velmi pochybného světla péči ba i existenci nějakého dobrého a nejvyššího moudrého Boha.

7) Nyní takovéto pochybnosti u nás ovšem zcela ustaly a my víme a poznáváme na čem jsme a v jakých rozmanitých poměrech rázní lidé na této Zemi musí prožívat svůj zkušební život svobody; ale přitom přece musím podle svého pocitu říci a doznat, že prá-

vě tento zkušební život svobody je těžkým úkolem pro lidi, chtějí-li také jeho rozřešením dosáhnout největší a věčné životní výhody.

8) My lidé jsme nemohli před naší existencí nikdy chtít, abychom byli tady, nýbrž to jsi mohl chtít jedině Ty a my jsme tedy Tvá díla o která pečuješ, aby se mohla stát úplně tím, proč jsi je stvořil a určil.

9) Protože je tedy tomu jednou tak a ne jinak a Ty jsi nám nyní Sám ukázal v plném světle cesty, po nichž máme kráčet, chceme-li tedy také věrně a co nejvděčněji přijít po nich k cíli, který jsi nám stanovil a trní, které se nám staví tu a tam do cesty, chceme statečně a s největší možnou trpělivostí a oddaností do Tvé vůle překročit. To je nyní mé jakož i mých druhů pevné a vážné rozhodnutí; avšak jako nyní náš dobře poznaný Pán života nedopusť na nás v době našeho odchodu s této Země příliš tvrdé zkoušky a buď také všem ostatním lidem podle jejich životní zásluhy milostivý a milosrdný!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Začkoli budete prosit Otce ve jménu Mém, to vám bude také dáno; neboť jedině Otec je dobrý a v utrpení lidí nemá zalíbení; ale také nebrání, aby přišlo na lidi utrpení, když ze samé světské mysli zapomínají Otce, nemají víru a sami se ubírají do všeho toho, co jim musí připravit a přinést všemožné nesnáze.

11) Kráčejte nadále po cestách, které jsem vám nyní přesně ukázal, tak vám bude málo trpět a váš odchod z tohoto světa bude lehký!

12) Na konci přichází trpká utrpení většinou jen na ty, kdož z všelijakých světskostí zakopali svou duši příliš do jejího těla; neboť aby se taková duše ve svém těle úplně nezahubila, musí být velkým násilím od něho odloučena a to musí pak také způsobit velké bolesti! A to je ještě pro duši dobré, protože se bolestmi a utrpením očišťuje od svých tělesných choutek a tím na onom světě snáze pokračuje a jistěji postupuje kupředu na dráze duchovního života.

13) Zcela svěštější lidé však, kteří nevěří v Boha a přitom přece požívají až do vysokého věku zdravého života a nakonec také umírají rychlou a bezbolestnou smrtí, obdrželi svou životní odplatu také již na tomto světě a na onom světě se velmi těžko kdy již nějaké dočkají. Ve společnosti takových lidí bude zavládat nejzazší temnota a bude mezi nimi mnoho kvílení a skřípění zubů!“

14) Privil **mág**: „Pane a Mistře, jestliže však lidé, kteří jsou nyní většinou pohané, nemohou za to, že nikdy nic neslyšeli o pravém Bohu a proto také nemohli v žádného Boha uvěřit, pak velmi strašné další trvání jejich duší na onom světě je přece jen těžkým trestem! Ano, lidé jako jsme nyní my, kteří Boha poznali a museli v Něho uvěřit, protože je tu před nimi viditelný a Sám je učí cestám života, zasluhovali, když přesto odpadli a konali zlo, kteří nemohou za to, že byli na světě téměř více zvířaty nežli lidmi, nezdají se mi být podle mého rozumu odpovědnými a záhrobní trest za jejich zde spáchané zlé skutky se mi nezdá být zrovna v souladu s Božím řádem a se spravedlností pocházející z lásky Boží; neboť nezná-li někdo na této Zemi Boha a tedy ani Jeho vůli a nemaje žádného jiného zákona nežli jen zákon, který mu předpisuje jeho přirozenost a jeho vášně, ten se přece nemůže vůči nepoznané vůli Boží dopouštět hříchů a být za ně trestán. Pane a Mistře, hle, toť opět jeden ještě temnější kout v mé duši, který račiž mně ještě co nejmilostivěji poněkud jasněji osvětlit!“

17. ZACHÁZENÍ S LIDMI ZDE A NA ONOM SVĚTĚ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Také o tomto bodě bylo zde již to pravé a úplně vhodné řečeno a vy jste se to také dílem zajisté dověděli od Mých učedníků; ale s pamětí se vám nedaří zrovna nejlépe a proto se ve vás stal opět leckterý životní kout poněkud temnější. Budete-li však žít podle Mého slova, obdržíte v sobě křest Ducha, jímž je pravé vnitřní znovuzrození Ducha ve vaší duši. Tento nejvyšší živý Duch všeho světla a vši pravdy uvede vás pak již do vši pravdy a pak bude také ve vás jasnější vše, co je nyní tmavé a temné.

2) To však, co ti říká již tvůj osvícenější rozum, že by totiž bylo Bohem jistě nespravedlivě a nerozumně stanoveno, aby byl trestán ten, komu nebyl dán žádný zákon k následování, ví Boží láska a moudrost také a jistě ještě mnohem lépe.

3) Ale nyní není nikde na celé Zemi národ, který by byl zcela beze všech zákonů! Neboť Bůh probudil a povolal mezi všemi národy podle jejich potřeby moudré muže, kteří jim dali zákony a také jim řekli a ukázali, že je jeden Bůh, Jenž vše stvořil a také vše dále udržuje, řídí a spravuje. Tito moudří mužové učili také lidi, že Bůh odmění zde i na onom světě ty, kdož jsou poslušní zákonů, odpůrce však také pokárá a bezohledně co nejprůšněji potrestá také již zde a zcela jistě na onom světě, protože duše člověka žije po smrti těla v druhém světě duchů dále a bude podle svého jednání souzena.

4) Hle, takovou zvěst obdržel každý národ a začíná-li ji zapomínat, bývá mu ihned znovu připomínána a dílem opět nově probuzenými moudrými muži a dílem a stále však vlastním svědomím a tak se tu nemůže nikdo, kdo má rozum a zdravé smysly zcela omlouvat, jedná-li proti známým mu zákonům. Přejde-li však někdo na onom světě ostatně do stavu své lásky a své svobodné vůle, pak také nebude moci vůči Bohu říci, že Bůh v tom či onom jednal nějak nespravedlivě; neboť tomu, kdo chce sám, se bezpráví neděje.

5) Každé duši se stane na onom světě to co chce; je-li to zlo, bude ovšem předem upozorněna na to, jaké to bude mít nutně následky. Obrátí-li se pak, může jí být brzy a snadno pomozeno; neobrátili-li se však, bude jí nerušeně ponecháno, aby měla a požívala vše tak, jak to chce ze své lásky.

6) Láska však, ať již dobrá nebo zlá, je nejvlastnějším životem duše každého člověka, anděla i ďábla; bereme-li duši lásku, bereme jí také život a jsoucnost! To však v čistém řádu Božím navěky být nemůže; neboť kdyby mohl být i jen nejmenší atom ve stvoření zničen a ztratil navěky zcela jsoucnost, pak by tím ztratil Bůh Sám atom ze Svého jsoucna, což je však nemožné!

7) A tak může tím méně duše lidská úplně kdy ztratit svou jsoucnost; ale může se stát svou nejvyšší vlastní vůlí nejvyšší nešťastnou a nebláženou, ale také se může stát šťastnou a úplně blaženou, chce-li jen vážně a to opět svou vlastní vůlí.

8) Jsou-li však životní poměry a stavy pro duši takto utvářeny a uspořádány, jak jinak a lépe a spravedlivěji by mohly být utvářeny a uspořádány? - Rozumíš tomu nyní a je tvůj dosud temný kout nyní také již trochu jasnější?"

9) Privil **mág**: „Pane a Místře všeho života, nyní jsem se stal již zase značně jasnější! Ano, jelikož je to tak a také tak býti musí, nelze z naší lidské strany vůči Tobě již činit ani nejmenší námitku a tím jsem své dotazování ukončil.“

10) Privil jsem **JÁ**: „Tu učiníš zatím velice dobře! Však se již zase přihodí, kde se budeš ještě na velmi mnohé věci tázat. Nyní však je načase, abychom přešli k něčemu jinému. Kdo by však z vás rád nyní ještě něco chtěl vědět, ať předstoupí a mluví a ptá se; neboť dnes je vám všem brána nebes široce otevřena!“

18. BRÁNA NEBES A KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ.

1) Když jsem toto vyslovil, předstoupil rychle jeden ze získaných **farizeů** a řekl: „Pane a Místře, jelikož jsi nyní řekl, že je nám všem brána nebes široce otevřena, - nemohlo by se tedy stát, abychom mohli všichni na vlastní oči shlédnout otevřenou bránu nebes a tak si učinili jen tak malý pojem o vnitřní podobě nebe, jehož malou část bude možno jistě otevřenou branou spatřit?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Jak dlouho budu muset ještě být kolem vás a jak dlouho vás budu muset ve vaší hmotné mysli snášet?! Kdopak je ta brána do opravdového Království nebeského? Já jsem ta brána, cesta a nebe samo! Kdo slyší Mne, věří ve Mne a ve Mně nadevšecko miluje Otce, ten kráčí pravou branou všeho života a jsoucna po světlé cestě do Království nebeského, které je stvořeno duchovně z pouhé Mé lásky v nejsvětější a nejživější formě z Mé moudrosti.“

3) Nedívejte se svými tělesnými očima ani nahoru ani dolů, chcete-li vystihnout pravou podobu a podstatu nebe, kteréž je Království Boží, nýbrž upřete oči mysli do svého nejvnitřnějšího vědomí života lásky; tam uzříte nebe a to všude, ať budete na kterémkoli místě Mých stvoření, - zda na této či na jiné Zemi, to bude vždy jedno; neboť podoba nebe se bude vytvářet ze základu vašeho života podle toho, jaký bude podle Mého slova a

vašimi dobrými skutky. Teprve tímto svým nebem dospějete pak také do Mého věčného a nekonečně velkého nebe.

4) Zapamatujte si všichni dobře: Království Boží není nikde nějakou vnější okázalostí a také k vám nepřijde v nějakém vnějším znamení a formě, nýbrž je v nejhlubším nitru ve vás a záleží v duchu čisté lásky k Bohu a k bližnímu a z ní v pravdě života duše; neboť kdo v sobě nemá a nepocituje lásku ani k Bohu ani k bližnímu, ten také nemá v sobě život a zmrtvýchvstání, které je nebem v člověku a nemá tedy také život v něm, nýbrž má jen soud a takto tedy jistě věčnou smrt naproti jedině pravému a dokonalému životu v nebi.

5) Duše zlých žijí po smrti také jaksí dále; ale je to jen život zdánlivý, podobný životu veškeré hmoty a podobný životu, jaký mají jistá zvířata, která po celou dlouhou zimu spí v nějakém doupěti v zemi a jsou úplně nečinná.

6) Uvažujete-li o tom nyní poněkud hlouběji, pak Mně snad již nebudete říkat: „Pane, ukaž nám brány nebe a něco málo z nebe samého, anebo ukaž nám snad také peklo, abychom pohledem naň varováni tím snáze se zdržovali všech hříchů! Kdo by se tázal takto, toho bych musel nazvat bláznem; každý člověk má buď nebe anebo v nejhorším případě také peklo úplně v sobě a může vše ohledat v sobě.

7) Kdo však v sobě skrývá peklo, ten je v srdci hluchý a slepý; a jen tu a tam ho napomíná jeho svědomí, jinak by v sobě peklo nepostřehl - neboť duše zpekelnělá je již vlastně úplně ve smrti následkem soudu veškeré své hmoty.

8) Ale duše, která svými dobrými skutky podle Mé vůle má v sobě nebe, může v sobě také za jasného dne nebe dobře postřehnout a občas v nočních jasných viděních ve snech v sobě spatřovat. Neboť člověku jsou vidění ve snech dána proto, aby jimi mohl za svého pozemského života zůstávat ve styku se světem duchů nižšího anebo vyššího druhu, podle toho, zda v sobě svými dobrými skutky podle vůle Boží vybudoval a vlastně stvořil více či méně pravé nebe.

9) Řiďte se tedy podle Mých přikázání a snadno a brzy v sobě zpozorujete podobu a podstatu nebe! - Rozuměli jste nyní také tomu dobře?“

10) Právili **Židé, Římané, Egyptané a Indové**: „Ano, Pane a Mistře a děkujeme Ti co nejsrdečněji za toto Tvé poučení nám, kteří jsme přeš mnohé a velké světlo, které jsi nám udělil, stále ještě silně slepí a hluchí! Proto Tě tedy také prosíme, abys měl strpení s našimi ještě vždy velkými slabostmi; ale my se budoucně již přičiníme, aby Tvé svaté nám uštědřené světlo v nás svítilo vždy jasněji a jasněji.“

19. MALOMOCNOST ČLOVĚKA.

1) Právil jsem **JÁ**: „Cokoli však činíte, to číňte vždy ve jménu mém; neboť beze Mne nemůžete nic účinného pro spásu svých duší učinit! A když jste nakonec učinili již vše, co se vám pro dosažení pravého věčného života přikazovalo a radilo, pak řekněte a doznejte v sobě jakož i před světem, že jste byli leniví a neužiteční sluhové! Neboť jen Bůh Jediný je vše ve všem a koná také v člověku vše dobré.

2) Kde člověk vykonává poznanou vůli Boží, tam nejedná podle své vlastní vůle, nýbrž podle vůle Boží; co však koná vůle Boží v člověku anebo již v čistém andělu, není pak jistě dílo pouhého člověka anebo anděla, nýbrž dílo toho, či je to vůle, podle níž se dílo vykonalo.

3) Dílo člověka pro jeho spásu je přitom jen to, že z lásky a opravdové úcty k Bohu učinil poznanou vůli Boží úplně vůli svou a pak jedná podle ní. Ale potom nekoná již vůle člověka, nýbrž vůle Boží vše dobré v něm a tak je tedy dobro v člověku také jen dílem Božím, což má správný a opravdový člověk ve své pravé pokoře uzнат. Přičítá-li si však člověk dobré dílo za svou vlastní zásluhu, pak tím již ukazuje, že nepoznal vpravdě nikdy ani sebe a ještě méně Boha a proto je ještě daleko od Království Božího.

4) Proto vzdávejte vždy ve všem čest Bohu a jednejte vždy v Jeho jménu, tak budete mít v sobě lásku Boží! Kdo však v sobě má lásku Boží, má v sobě navěky věků vše.

5) Vedle toho si však zapamatujte nyní také toto: Koná-li člověk proti poznané vůli Boží zlo, pak tento skutek není dílem Boha, nýbrž je to úplně vlastní skutek člověka; neboť tehdy člověk nepodřídil svou vlastní svobodnou vůli poznané vůli Boží, nýbrž této Vůli

se vždy jen protiví a může tedy být o něm vhodně řečeno, že jeho zlé skutky jsou úplně jeho vlastní. Ale právě proto se člověk velkým zneužíváním své svobodné vůle sám odsoudil a tím se ve své slepotě učinil nešťastným.

6) Hleďte, s těmito duchovními věcmi je tomu téměř tak, jako s nějakým moudrým vojevůdcem a s jeho jemu podřízenými vojíny! Vojíni musí sice v mnoha tisících do horkého a krvavého boje; ale žádný z nich nesmí bojovat jinak nežli podle plánu a vůle vojevůdce. Kdo koná to, bojuje také šťastný boj; kdo z mnohých bojovníků by si však snad u sebe pomyslel: „Ach, já mám sám odvahu, sílu a také náležité poznatky a půjdu na vlastní pěst do boje a vybojuji pro svou hlavu korunu!“ a vystoupil by z čáry bojovného plánu svého v boji zkušeného vojevůdce, ten by byl již ztracen; neboť byl by brzy nepřáteli zajat a zle zřízen. A kdo je toho vinen? Nikdo jiný nežli on sám! Proč neučinil vůli svého vojevůdce navždy vůli svou, čímž by mu bylo snadno nad nepřáteli spoluzvítězit!? Jelikož chtěl sám o sobě dělat vojevůdce a zároveň vojína, stal se také brzy a snadno kořistí nepřátel.

7) Já však jsem také a to jediné a Sám vojevůdcem života proti všemu, co je nepřitelem života. Kdo tu bojuje pod Mými příkázáními a podle Mých plánů, tomu také bude snadno bojovat proti mnohým nepřátelům života a také je snadno přemůže; kdo se však beze Mne a podle svého vlastního rozumu a vůle pustí do boje s mnohými nepřáteli života, bude zajat a pak zle zřízen. Je-li však jednou v tuhém vězení, kdo ho pak z něho vysvobodí, když své nejhorší nepřátele života má hledat a potírat jen v sobě samém?!

8) Když však někdo po mém boku vybojuje snadno vítězství nad velmi mnohými nepřáteli, pak je toto vítězství zajisté jen dílo Mé; neboť vítězství nemohl vybojovat jinak, nežli jen přesným následováním Mé vůle, Mého plánu a Mé rady. Je-li však vybojované vítězství Mým dílem, je také Mou slávou a Mou zásluhou!

9) Nyní snad dostatečně poznáte, jak a proč beze Mne nemůžete nic záslužného pro věčnou spásu svých duší vykonat a proč ještě potom, když jste vše učinili co se vám na nejvyšší moudře přikazovalo učinit, máte svobodně přede Mnou doznat, že jste byli po mém boku líní a neužiteční sluhové.

10) Když rolník obdělává pole, hnojí je, potom oře půdu pluhem, seje pšeničné zrno do brázd a potom je zavlažuje, nemá pak až do žní již co dělat. Je poté žeň pouhou zásluhou a dílem rolníka, či není spíše ve všem dílem Mým a zásluhou Mou? Kdo mu stvořil silný pár volů pro jeho pluh? Kdo mu dal dřevo a železo, kdo semeno s živým zárodkem? Kdo vložil do semene nesčíslně mnoho nových zárodků a zrn? Či bylo vše oteplující a vše oživující světlo slunce? Kdo poslal úrodnou rosou a déšť? Kdo dal rostoucím a zrajícím stéblům zdar a kdo nakonec rolníku samému život, sílu, smysly, intelekt a rozum?

11) Uvažujete-li o tomto obrazu jen poněkud hlouběji, pak vám bude jasné, jak nejvyšší málo díla a zásluhy připadá při obdělávání pole na rolníka?! Uvažuje-li se při zcela jasném světle, nepřipadá téměř zcela nic - a přece rolník říkává: „Hle, to vše mám děkovat své práci!“ Ale sotva pomyslí na to, kdo byl jediným hlavním vzdělavatelem pšeničného pole! Neměl by spíše ve svém srdci říci a doznat: „Pane, Ty velký, dobrý a svatý Otče v nebi, děkuji Ti za tuto Tvou starost! Neboť vše to bylo, jest a bude vždy jen dílo Tvé; já jsem byl přitom lenivý a neužitečný sluha!“

12) Slušelo-li se to však říci již při práci hmotné, oč mnohem více se to sluší teprve říci a doznat člověku, kterému všemožně pomáhám obdělávat jeho duchovní pole života; při čemž on již vlastně nemá nic jiného na práci, než aby ve Mne věřil a pak si Mou božskou vůli jako nejčistší dar ze Mne tak osvojil, jakoby to byla zcela jeho vůle, ačkoli v podstatě je to přece jen pouze vůle Má! Když potom takový člověk v úplném vlastnictví Mé vůle je

s to vše a může vykonat velké věci a velká díla, či je to pak hlavní zásluha?“

20. ZÁKONY PÁNĚ.

1) Tu pravili opět **všichni**: „Pane a Mistře! Vše, vše je od věčnosti jen Tvé jediné dílo a Tvá jediná zásluha. My lidé jsme vždy ve všem naproti Tobě zholá nic! Jen Tvá láska a milost nám poskytla bytí a chce nás nyní dokonce ještě povznést ke svým jí podobným dětem a tak také jsme my sami ve všem Tvým dílem a naše znamenitost je jediné Tvou

zásluhou! Jen nás, ó, Pane a Mistře, nikdy a nikdy neopouštěj; neboť bez Tebe jsme úplně nic! Co bychom nyní ze sebe věděli o všech těch duchovních věcech, o Tobě a o Tvé všemohoucí vůli? A jako Tobě Jedinému musíme nyní za vše děkovat my, tak budou také jen Tobě muset děkovat naši pozdější nástupci, budou-li snad mít také ještě naše poznání a naši čistou víru. Ale Ty, ó, Pane a Mistře, budeš zajisté pečovat o to, aby nepřišli příliš daleko od světla, které nám nyní tak velmi jasně svítí!“

2) Privil jsem **JÁ**: „To bude jako dosud též i pro budoucnost přenecháno pracovníkům na Mých rolích a vinicích; a tu ovšem přijde velice na to, jak budou uplatňovat Mou nyní dobře poznanou vůli, zda správně anebo snad také zvráceně. Dbejte proto dobře toho, aby po mém tělesném rozloučení s vámi nenastaly sváry a spory; Neboť ty by se pak opravdu staly matkou falešných písem na této Zemi! Toto vám pravím nyní předem proto, abyste tomu zabránili. Vy tomu sice zabráníte, zda však takto učiní také učedníci po vás, to je tedy nyní jiná otázka, protože potom také jejich svobodné vůle se musí tak dobře dbát jako svobodné vůle vaší.

3) Má nauka vám dává tu největší svobodu a proto nemůže být hlásána mečem a řežby temného otroctví; neboť co člověku může zjednat a také zjedná největší životní svobodu, to také musí člověk ve své úplné svobodě uznat a přijmout. Jako jsem však Já vám dal vše to zadarmo, tak to máte také vy opět zadarmo dávat těm, kteří by to chtěli mít od vás.

4) Také jsem na nikoho z vás nečinil nátlak, nýbrž jen v nejplnější svobodě jsem k vám volal: Kdo chce, přijď, poslyš, viz a následuj Mne! A vy jste to ze svobodné vůle učinili. A tak to čiňte také budoucně ve jménu mém a budete kráčet po dobré cestě !

5) Kdo však z ní chce učinit „mus“, ten nebude mým učedníkem a na své cestě najde skály, úskalí a trní. Vezměte si všichni ze Mne správný a pravý příklad! Co by Mne stálo přinutit nyní v okamžiku Svou všemohoucností všechny lidi na celé Zemi k přijetí Mé nauky a k neúplnějšímu následování Mé vůle, jako je mi možné v okamžiku předepsat veškerému ostatnímu tvorstvu cestu „musu“, po níž je mu přesně podle Mé vůle jítí?! Ale jakou, jakožto samostatně samu sebe vpravdě oblažující mravní životní svobodu při tom má? Pravím vám: zcela žádnou!

6) Neboť tupá a nejvyšší omezená inteligence s jiskérkou Mé vůle musením podle níž musí být činná, je zajisté zcela jiná věc nežli všestranné zcela neomezené poznávání, spojené se světlým intelektem, s jasným rozumem a k tomu s nejvyšší neomezenou svobodnou vůlí, které jsem nikdy nedával Svá přikázání a Svou otcovskou radu nějakým „musíš“, nýbrž vždy jen svobodným „máš“! Neboť všechna přikázání, která jsem dal lidem, nebyla vlastně nikdy zákony, nýbrž jen rady, které udílela Má věčná láska a moudrost svobodným lidem. Z těchto Mých lidem udílených rad učinili pak teprve lidé v domněnce, že Mně tím prokáží tím větší čest, zákony, které se musí co nejpřísněji zachovávat a na jejichž nezachování vyhlašovali časné i věčné tresty.

7) Sám Mojžíš přidal k tomu mnohé, aby zjednal u Židů tím větší úctu ke zjevené vůli Boží. Ostatní činili totéž a nynější farizejové dosáhli nejvyššího vrcholu nejen hlouposti, nýbrž i nutně z ní vyplývající zlomyslnosti. Že věc židovstva stojí nyní na nepopsatelně špatných nohou je nutný následek toho, že lidé z Mých co nejsvobodněji daných rad učinili zákony musu. Jak se však snáší zákon musu s nejsvobodnější vůlí a rovněž tak se svobodným a ničím neomezeným rozumem lidí?

8) Svobodná vůle člověka přijme jasné osvětlení jeho rozumu jistě ráda a vždy s největším díkem jako milost shora; ale přísný zákon musu bude ve své vůli a mysli proklínat. Proto každý člověk, jenž stojí pod zákonem musu, je tolik jako stále souzený a tedy také jako prokletý.

9) Kdo tedy bude dávat lidem ve jménu mém zákony musu, bude jim dávat místo Mého požehnání jen tvrdé jho a těžké břímě kletby a bude je činit novými otroky hříchu a soudu.

10) Proto při dalším šíření Mých přikázání ²⁾ dbejte především toho, abyste tím nenakládali (lidem) na bedra nové a těžko snesitelné jho, nýbrž hleďte, abyste je od starého jha osvobodili!

²⁾ „Mých přikázání“ Je doplněk vydavatele.

11) Když člověk se svobodnou myslí pozná a uzná světlou pravdu Mé nauky a Mé nejlepší otcovské vůle, pak si z toho již sám svou svobodnou vůlí učiní též svobodný zákon „musu“ a bude podle něho svobodně jednat a jediné to mu poslouží k opravdovému blahu duše; ale nějaký mu daný zákon musu stěží mu kdy poslouží a to proto, že předně zákon musu je pro svobodnou vůli člověka zcela proti Mému Božskému řádu, člověka jen zatemňuje a nikdy neosvětluje a zadruhé proto, že zákonem musu si vyhlašovatelé zákona osobují ihned vyšší, jen jim příslušející moc; proto se stávají brzy pyšní, vysokomyslní a vládychtiví a k vysloveně k čistě Božským ustanovením přidávají z osobované si Božské moci, před níž se musí jejich věřící často třást a trnout více nežli před Bohem Samým, vlastní zlá ustanovení jakožto Božská připojujíce k nim nově zjevenou vůli a na jejich zachovávání kladou vždy větší důraz nežli na zachovávání přikázání čistě Božských.

12) Z toho však vyplývá temná pověra, modlářství, nenávisť proti jinověrcům, pronásledování, vražda a nejpustošivější války. Lidé se přitom ohánějí všelijakým temným nesmyslem, takže nakonec myslí a věří, že prokazují Bohu libou službu, když se dopouští na svých jinověrných vrstevnících největších křivd a zločinů. A toho jsou vinni jediné zákonodárci musu!

13) Proto však zaujmou také na onom světě v pekle, jehož zde byli horlivými služebníky, jistě prvá místa mezi nejneúprosnějšími zákony musu; neboť v Mých nebesích vládne jen nejvyšší svoboda, ale tím také nejvyšší svornost, kterou se uskutečňuje čistá láska a největší moudrost.

14) Nyní jsem vám to věrně a otevřeně vylíčil a jasně vysvětlil a víte nyní tedy také svobodně bez nejmenšího vnitřního nátlaku čeho máte dbát jako šířitelé Mého evangelia. Bude-li tu však někdo z vás anebo z vašich učedníků chtít jednat jinak, bude sice varován, ale proto ho vnitřním nátlakem neobtěžím. Avšak podle shnilých a špatných plodů lepší lidé brzy poznají, čím ducha dítětem je takový učedník.

15) Ježto však sděluji nyní toto, nedomnívejte se, že bych tím rušil zákon daný Mojžíšem; neboť Já vám přece znovu dávám zcela též zákon v jeho původní čistotě. Jen starý zarezavělý „mus“ ruším, a vracím vám starou úplnou svobodu; a v tom právě hlavně záleží dno vykoupení vašich duší z tvrdého jha soudu a vlastního satana, známého vám již knížete noci a temnoty, že od nynějška již nebudete stát pod žádným zákonem musu ve jménu Mém.

16) Jako však vám nyní všem vracím ze Mne Samého úplnou svobodu, tak čiňte ve jménu Mém také totéž svým bratřím! Křtěte je ve jménu Mé věčné lásky - která je zde Otec - Mého slova - které je Otcův tělem se stavší Syn - a Jeho Ducha vši Pravdy a tím v nich smažete staré dědičné zlo, kterým tu je nyní vám dobře známý a prokletý mus zákona! - A nyní se vás táži, zda jste tomu všichni porozuměli!“

21. AGRIKOLA PROSÍ O SMĚRNICE PRO VÝCHOVU MLÁDEŽE.

1) Všichni ovšem přisvědčují; ale **Agrikola** přistoupí ke Mně a praví: „Ó, Pane a Mistře, já sám nyní hluboce chápu a poznávám nejčistší božskou pravdu tohoto Tvého přesvětlého výroku a nyní také uznávám, že věčně prokletý „mus“ zákona je dílo lidské slepoty, která musí nutně olupovat lidi o vyšší světlo, protože mu ucpává všechny ony prameny, kterými by se mohlo do něho vlévat čistě duchovní světlo z nebes a tím právě také nejvyšší železnou mocí vtahuje a vtlačuje jeho duši do temné hmoty. Avšak toto největší zlo vzrostlo v naší době do takové moci a velikosti, že je bude lze těžko kdy úplně vyhostit z hmotné půdy Země.

2) Předpokládejme jen náš římský krám zákonů, k jejichž přísnému zachovávání je třeba, aby tu stálo jako věrná stráž nejméně 800.000 nejvyšší slepých a hrubých bojovníků a nejméně tak velký počet nejtemnějších pohanských kněží s neomezenou plnou mocí. Prolomit a zničit tuto duše vražednou hráz je lidským silám i při nejlepší vůli a při největší, nejenergičtější chytrosti úplně nemožné.

3) Mluví zde jen o našem státě, v němž se lze jak známo setkat dosud s největší civilizací a nebudu mluvit o ostatních říších Země, v nichž se lidstvo mnoho nerozeznává od

divokých zvířat Země; ale narážím-li již u náš Římanů na obtíže, které jsou zatím jistě nepřekonatelné, - jak tomu teprve bude u zcela divokých národů této Země?!

4) Ano, jednotlivci jako jsem já a se mnou jistě ještě někteří, přijímáme vše to s největší radostí; ale jak se v tomto čistém duchovním světle začnou tvořit společnosti a obce, schovají se kněží za císaře a budou ho tak dlouho sužovat, až bude muset sám proti těmto obcím tasit meč. A tehdy teprve bude starý zákon musu kovovými skobami a řetězy ovinut kolem ubohých národů. Běda potom tomu, kdo se pak ještě odváží tuto Tvou nauku rozšiřovat někde mezi lidmi!

5) A nyní se musím mimoto zmínit ještě o jednom bodu, jenž se mi zdá být také velmi důležitý a to je výchova mládeže od kolébky. Mnoho tisíckrát tisíců dětí bylo již zcela špatně vychováno buď opravdovou opičí láskou rodičů anebo často také jejich tyranskou přísností a jinakou slepotou. Mimoto přijdou pak ještě - pravím - pro tak zvanou lepší část lidí ve městech školy, které jsou všechny pod žezlem kněží, v nichž se děti učí sice číst, psát a počítat, ale o něčem čistě duchovním nikdy nic jiného neslyší nežli jen všeliké věci té nejtemnější pověry.

6) Táže se: Jak zde bude třeba působit, aby se předně rodičům těchto dětí ukázalo a pochopitelným učinilo, jak mají své děti od narození vychovávat? A bylo-li by možné dojít v tom k příznivějšímu výsledku, jak se má potom působit, aby se dalo veřejným školám takové zřízení, aby podle Tvé nauky vzešla lidem opravdová spása duše? Pane a Mistře, jakkoli by Tvé rady byly již o sobě a ještě více jejich živou a možnou všeobecnou praxí dobré a pravdivé, zdá se být jaksi všeobecné obrácení lidí zcela přirozenou cestou téměř nemožné. Tu bude muset Tvá všemohoucnost přece jen ve velmi silných a velkých dávkách dosti zřejmě spolupůsobit, jinak se s lidstvem, jakým je nyní, až na konec časů mnoho nepořídí.

7) Nejsem sice prorok; ale nabyl jsem jako nyní již dosti starý státník velmi mnohé zkušenosti, znám státní stroj a znám národy a mohu tedy také učinit jistou předpověď, jak se přijme tato věc na přirozeně lidské cestě sdělování a jaký bude mít účinek.

8) Proto nám ukaž vedle nejvyšší čistě božsky pravdivé nauky, kterou jsem nyní já a budoucně také bude jistě celý můj dům naplněn, také jisté cesty a prostředky, kterak ji budeme moci my slabí lidé účinně sdělovat našim velmi mnohým vrstevníkům! Neboť jinak zůstanou lidé až na řídké výjimky až na konec časů této Země tím, čím jsou nyní: ničím jiným nežli zvířaty nadanými jakýmsi intelektem a trochou hmotného rozumu, sdruženého se smyslově svobodnou a zlou vůlí.“

22. ŘÁD DUCHOVNÍHO VÝVOJE.

1) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi nyní jako čestný státník mluvil velmi moudře a věci se mají nyní také tak, jak jsi Mi je vylíčil zcela jasně a bez jakékoli výtky; a Já pravím tobě, že je nyní v tomto okamžiku také měnit nechceme, i kdybychom to také jistě byli s to učinit.

2) Neboť jako ani pozemský den nenastává najednou, nýbrž od prvního, sotva pozorovatelného šera až k úplnému východu slunce jen ponenáhlu postupným přibýváním světla, právě tak je tomu také s nastávajícím duchovním dnem u lidí na této Zemi. Neboť kdybych nechal vzejít úplný duchovní den všem lidem najednou, pak by lidé, pokud musí ještě nosit své těžké tělo, zlenivěli a hledáním a bádáním by se pak již příliš mnoho neobírali. Zachovávali by sice přikázání, jednali by podle pravdy jasně v nich svítící, leč jistě spíše mechanicky nežli úplně živě; a tak je zajisté lépe, když lidé napřed postupně svým vlastním hledáním, bádáním a jednáním pozorují v sobě vznikající duchovní den a přitom také s velkou radostí poučují své dosud ve vlastní noci kráčející bratry a také je povzbuzují a pobízejí k hledání vlastního vnitřního duchovního dne, než aby byl každý člověk bez vlastního přičinění Mou všemohoucností ihned uveden do veškeré úplnosti vnitřního duchovního dne.

3) Moji učedníci šířící tuto nauku budou zejména v této velmi temné době vyzbrojeni také vším tím, co je nyní jedině v Mé moci a budou s to ve jménu Mého konat velká znamení, kdekoli a kdykoli jich bude třeba pro pravé blaho lidí; ale to bude mít vždy mnohem větší cenu tam, kde se budou dít obrácení k víře ve Mne a k jednání podle Mé nauky.

4) Neboť čistým slovem neutrpí duše žádný nátlak, nýbrž zůstává v poznávání a jednání úplně svobodná, kdežto znamení konaná před naukou působí na víru duše zřejmě nátlakem a taková znamení nejsou pak zrovna o nic lepší, nežli „mus“ zákona.

5) Co se však týče vašich vnějších státních zákonů, ať zůstanou pro tělo lidí; neboť dokud člověk není úplně v duchu znovuzrozen, potřebuje vnější státní zákony, protože ony ho cvičí v pokoře a trpělivosti, které jsou k dosažení úplného znovuzrození nanejvýš třeba, na druhé straně však zdržují velmi temného a zlého člověka, aby nečinil svému bližnímu v příliš velké míře zlo, neboť v ostře tažených čarách přikazují každému to jeho a trestají svévolně proti tomu jednajícího.

6) Proto vám také říkám, abyste zůstávali poddáni světské moci, i kdyby se vám zdála méně dobrá anebo také dokonce i zlá; neboť její moc je jí propůjčena shora. Kdo je však jednou v duchu znovuzrozen, toho bude světský zákon právě tak málo mást jako Mne Samého.

7) S dětmi se však má zacházet a mají se vychovávat pravou a vážnou láskou. Každé rozmazlování a povolnost rodičů je velkou škodou pro duši dětí, která musí být přičtena k vině rodičů.

8) Moudří rodiče budou také požehnáni moudrými dětmi.

9) Při výchově dětí je však zákon „musu“ tak dlouho nutný, dokud se dobro zákonů nestalo dobrovolnou a radostnou poslušností. Nastalo-li to, pak dítě v sobě samém zrušilo zákon „musu“ a stalo se svobodným člověkem.

10) Konejte tedy to, co jste nyní slyšeli, tehdy bude vše dobré a správné! - Kdo ještě něco má, ať se táže a Já mu dám světlo, aby kráčel a jednal za jasného dne!“

23. CESTY K ODSTRANĚNÍ POHANSKÉHO KNĚŽSTVA.

1) Tu přistoupil ke Mně v Emauzích bydlící Říman **Agrippa** se svým druhem Laiem a pravil: „Pane a Mistře! Ty jsi nám nyní sdělil opravdu převeliké a nádherné věci a tím nám byly zároveň odvaleny s prsou těžké kameny; ale ještě jsi Se nezmínil zvláště o něčem, co náš přítel Agrikola uvedl jako velkou potíž při šíření Tvé nauky a tou je stěžní možné poražení tvrdošíjného pohanského kněžstva.

2) Již zde to jde těžko s knězi židovskými, kteří přece mají pojem o jednom pravém Bohu, - oč mnohem tíž to teprve půjde u nejmýš hmotně zkonstatovaných pohanských kněží, kteří nemají o jednom pravém Bohu ani tušení a své bohy, kterým se před lidem klaní a jimž musí lid přinášet oběti, dávají zhotovovat u sochařů často z nejhrubší hmoty - jako je kámen, kov a dřevo. Bylo by tedy také dobré, kdybys nám o tom něco pověděl.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Také s tím si nedělejte zbytečné a marnivé starosti! Neboť předně pravím vám, že pro Mou nauku získáte spíše sto pohanských kněží nežli jednoho farizea. Neboť předně pohanští kněží vlivem řeckých a po nich také vzdělaných světských mudrců římských nesmírně mnoho ztratili na své staré vážnosti; a zadruhé vlivem mnohých potulných mágů, kteří přicházeli ze všech míst Země do Říma, také důvěra v konání jejich zázraků velice u lidu pohasla. Z jisté slušnosti a vážnosti účastní se lid lecčeho a přihlíží z kratochvíle divadlu; ale zvláštní víru v to již nemá. A stane se pak také, že u lidu nebude již brzy vůbec pohanského kněze, zatím co se farizejství Židů bude deště velmi dlouho udržovat. Ale ještě horší nežli staré farizejství Židů bude to, že pod Mým jménem se utvoří farizejství nové, které bude mnohem horší nežli je farizejství nynější!“

4) Když jsem vám vysvětlil dvě kapitoly proroka Izaiáše, tu jsem vám také ukázal ona nová farizejství a nemusím vám je nyní ještě jednou ukazovat a odhalovat.

5) Co se však týče nyní kněží pohanských, začíná je jejich vlastní temnota právě již sama velice tísnit a mnozí touží po nějakém pokud možno lepším a pravém světle. Mnozí proto cestují časem do Egypta, aby tam obdrželi od nějakého mudrce vyšší světlo o určení člověka a proto to potají s pohanským kněžstvím není zrovna tak velice špatné, jak si to představujete a Já jsem Se pro tuto okolnost nechtěl o té věci zvláště zmiňovat; poněvadž jste si však pod tím představovali tak zcela nepřekročitelné úskalí, bylo tedy také třeba poučit vás o lepším.

6) Pravím vám všem a zvláště a živě kladu na srdce to, abyste z Mé nauky za žádné podmínky nečinili pro lidi zákon musu, aby aspoň mezi nemnohými zůstala ve své volné čistotě až na konec časů této Země a proto také Já v Duchu vždy stejně budu působit mezi vámi.

7) Časem bude sice jistě marně povstávat mnoho polo - a zcela falešných proroků ve jménu Mém a jedni budou tvrdit to a druzí ono; vidoucí v čisté nauce budou však jistě proti nim ve vši mírnosti a trpělivosti pracovat a nakonec budou mít vítězství na své straně.

8) Ale počet zcela čistých bude proti počtu nečistých vždy jen nepatrnější; a hledte, tomu nemohu zabránit - leč bych učinil slovem Své moci všechny svobodné lidi lidmi zvířecími - a tím méně budete to vcelku s to učinit vy!

9) Kdybych tomu však chtěl u lidí zabránit Svou všemohoucí vůlí, pak by Mně věru nebylo třeba vstupovat kdy do těla této Země; neboť byl bych mohl také věčně dále řídit a ovládat ze Svých nebes pouze Svou všemohoucí vůlí veškeré ostatní tvorstvo, jako to také nyní konám a přesto nepozorujete na žádném stvoření jistě žádnou ani sebenepatrnější změnu. Neboť pro kameny, rostliny a zvířata jsem věru nyní jako Sám tělesný člověk nepřišel na tuto Zemi, nýbrž jen pro člověka v jeho vůli a poznávání úplně svobodného! A tu mu ani Já Sám nemohu jako pravé evangelium z nebes dát žádný božský mus, nýbrž jen nejuplněnější božskou svobodu a pak nechat člověka svobodně volit a jednat.

10) Že je však také postaráno o to, že nezachovávaní Mé nauky bude mít podle Mého řádu v zápětí také vždy staré zlé následky, o tom můžete být úplně ujištěni a to je dost ke zkrocení oněch lidí, kteří byli dobře zpraveni o Mé čisté nauce, ale pak se přece vrátili ke světu.

11) V určité době však, až bude svízele příliš veliká, dovedu již Zemi od starého neřádu očistit! Jak zlé jsou však následky hříchu pro tělo a mravně pro duši, to jsem vám již ukázal; tělo upadne do všelikých zlých nemocí a duše do všelikých pochybností nevírou anebo falešnou vírou a do hloupých a zlých činů vyplývajících z této víry.

12) Ze všeho toho však ten, kdo stojí v čistém životním světle brzy snadno pozná, v jakém duchovním světle jsou fysicky a mravně sužovaní lidé. Kde uvidíte takové lidi, tam jděte a řekněte jim: „Pokoj vám! Kráčíte po scestích a my vedeni duchem Páně jsme k vám přišli, abychom vám zvěštovali pravé evangelium, cesty ke světlu života, jímž je pravá spása duše v Bohu!“

13) Přijmou-li vás poté, pak zůstaňte, učte je poznávat pravdu a jednat podle snadno jim pochopitelných zásad! Jestliže je radostně přijali a začali také hned podle nich ochotně jednat, modlete se nad nimi, vkládejte na nemocné ruce, aby byli vyléčeni ze všech zel a křtíte je pak opravdově způsobem, jaký jsem vám dříve ukázal a tím podle Mé vůle vykonáte dílo Mně libé a vaše odměna v nebi bude tím o mnoho zvětšena.

14) Kdekoli a kdykoli jste obrátili nějakou takovou obec, uzdravili ji a upevnili ve jménu Mém, ustanovte pak z jejího středu nejjobeznějšího a nejméně věrného spoluobčana vlídným strážcem a dozorcem nad obcí a udělte mu zvláště dary Ducha Svatého, aby se mohl stát a být pravým dobrodincem jemu svěřené obce; nevažte ho však žádným zákonem „musu“, čehož také on má dbát vůči členům obcí, vyjma dětí, jak jsem vám již o tom dal poučení.

15) Avšak ačkoli takový pastýř bude vámi ustanoven ve jménu Mém, přesto však ať nemá žádnou pozemskou hodnost; nýbrž ať je také jako vy nejpokornějším a nejnepatrnějším služebníkem svěřených mu bratří a sester a nemá se od nich nechávat uctívat anebo za své jim prokazované služby odměňovat; neboť co zadarmo dostal, to má také opět ve vši lásce k svým snad slabě nadaným bratřím a sestrám zadarmo dávat.

16) Co mu však nabídne svobodná láska jeho obce, to ať také přijme, jako jsem to Já také dovolil vám; neboť kdo učiní Mému vyslanci něco dobrého, sklídí také odměnu vyslance. A tak tedy víte nyní vše, čeho vám především bylo třeba vědět; mnoho ostatního obdržíte v pravý čas!“

24.TROJEDINOST V BOHU A V ČLOVĚKU.

1) Tu přistoupil ke Mně **jeden farizeus** a řekl: „Pane a Mistře! Ty jsi ve Svě řeči k nám řekl, aby Tví učedníci, kteří budou šířit Tvou pravou životní nauku, křtili vkládáním rukou ty, kdož úplně skutečně přijali Tvou nauku, to je aby je posilovali ve jménu Otce, Kterýž je Láska, ve jménu Slova, Kteréž je Syn anebo-li Moudrost Otcova a ve jménu Ducha Svátého, Kterýž je všemohoucí vůle Otce a Syna.

2) Já si tu však myslím: Kdyby Tvoji učedníci křtili všechny uvěřivší jen ve jménu Tvém anebo jediné ve jménu Otce, bylo by to na závadu pro mnohé snadno z toho vzniklé sporné otázky; neboť s třemi, byť nejvyššími a nejsvatějšími pojmenováními mohou být budoucně lidé pojmově slabší zcela snadno přivedeni k víře ve tři zvláštní bohy, jakožto tři božské osobnosti, jako si prastará čistá víra jen v jednoho pravého Boha vytvořila časem u starých Egypťanů z mnohých Jehovových vlastností nesčíslné množství bohů, které pak slepá fantazie lidí přeměnila ve všeliké o sobě trvající a zvláště působící božské bytosti, postavila jim chrám a pak je také zvláště uctívala, přitom však také upadla do čirého materialismu a to tak, že takto si představujícím božským osobnostem připisovala často neobyčejnější lidské slabosti a neřestné vášně.

3) Tak by se mohlo časem snad po několika staletích opět stát, že by si hloupější a slepější lidé začali představovat tři bohy jen proto, že při křtu slyšeli ona tři nejvyšší pojmenování a zanedlouho by jistě začali tyto tři takto si představované bohy také uctívat ve zvláště jim postavených chrámech. Stane-li se však to, pak také nepotrvá dlouho a lidé budou podobně jako Tebe uctívat také Tvé jméno jim oznámené učedníky a také jejich nástupce a začnou se jim v chrámech jim postavených klanět. Tomu by se mohlo podle mého mínění nejsnáze a nejtrvaleji předejít tím, že by se Bůh hlásal lidem jen pod jedním jménem. Co tomu říkáš?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Mluvil jsi sice zcela správně; ale přesto musím vám všem klást na srdce, abyste tak nečinili; neboť těmi třemi pojmenováními je lidem jaksí zcela jasně a úplně znázorněna Boží podstata.

5) Je pravda, že se přitom člověku méně chápajícímu objevuje jakási božská troj osobnost; leč má-li se ve všem zůstat úplně přesně při nejhlubší a nejvnitřnější pravdě, nelze to podat jinak, nežli jak je to právě podáno.

6) Hle, člověk je stvořen zcela podle obrazu Božího a kdo chce dokonale znát sama sebe, ten musí vědět a v sobě poznávat, že se jako jeden a týž člověk skládá také vlastně ze tří osobností! Ty máš tělo opatřené všemi nutnými smysly a ostatními pro svobodný a samostatný život potřebnými údy a součástmi od největší až do sotva pomyslitelně nejmenší. Toto tělo má za účelem vytváření duchovní duše v něm, zcela zvláštní přirozený život, který se ve všem přesně rozeznává od duchovního života duše. Tělo žije hmotnou potravou, z níž se tvoří krev a ostatní živné šťávy pro různé jeho součásti.

7) Srdce má v sobě zvláště oživený a tak uzpůsobený mechanismus, že se musí neustále roztahovat a poté opět stahovat, čímž vhání tělo oživující krev s ostatními z ní vznikajícími šťávami do všech částí těla a stahováním se také opět do sebe zpět přijímá, aby ji nasýtilo novými živinami a pak opět znovu vypudilo pro výživu nejrozmanitějších součástí těla. V těchto nesčíslně mnohých a nejrozmanitějších součástech přebývají také rovněž mnozí a různí přírodní duchové, kteří berou z krve látky jim vhodné a nutné ³⁾ k výživě a udržování právě částí ovládaných ⁴⁾ těmito duchy a pak je asimilují (vtělují) a tak celé tělo posilují a osvěžují, bez kteréžto ustavičné zvláštní činnosti srdce by člověk tělesně nežil ani hodinu.

8) Hle, s touto životní činností nemá duše vůbec co dělat! Neboť tato činnost není ve zcela žádném spojení se svobodnou vůlí duše a rovněž také ne s vlastní činností plic, jater, sleziny, žaludku, střev, ledvin a ještě nesčetně mnohých jiných součástí jejího těla, které nemůže vůbec znát a o které se tedy také nemůže starat a přece je tělo jako o sobě

³⁾ „nutné“ Je doplněk vydavatelů

⁴⁾ Tato část věty je v rukopisném originálu Lorberovou rukou dodatečně přepracováno. Vydavatelé.

zcela odloučená osobnost jeden a týž člověk a činí a jedná tak, jako by obé byla jedna a zcela táž osobnost! Kdo z vás však může říci, že tělo a duše jsou úplně jedna věc?!

9) Zkoumáme-li však nyní duši o sobě, shledáme, že také ona je o sobě zcela úplný člověk, který substanciálně duchovně obsahuje také v sobě a o sobě zcela stejné součásti jako tělo a také je ve vyšší duchovní době používá tak, jako používá tělo svých součástí hmotných.

10) Ačkoliv však na jedné straně tělo a na druhé straně duše představují o sobě dva zcela různé lidi aneb osoby, z nichž každá o sobě má jí zcela příznačnou činnost, z které nakonec nemůže ani vydat počet jak a proč, tvoří však v základu vlastního životního cíle přece zcela jen jednoho člověka, takže nikdo nemůže ani o sobě ani o někom jiném říci a tvrdit, že není jednočlověk nýbrž dvoj člověk. Neboť tělo musí sloužit duši a duše svým rozumem a vůlí tělu; proto je také duše za činnost, pro niž bylo použito těla právě tak odpovědná jako za svou nanejvýš vlastní činnost, záležející z všelikých myšlenek, přání, tužeb a žádostí.

11) Uvažujeme-li však o životě a bytí duše o sobě ještě důkladněji, pak také brzy a snadno shledáme, že duše jako také ještě substanciální tělesná lidská bytost o sobě nestála by o nic výše, nežli například duše opice. Měla by sice instinktivní intelekt poněkud vyššího stupně nežli obyčejné zvíře, ale o nějakém rozumu a vyšším svobodném posuzování věcí a jejich vztahů nemohlo by tu být nikdy řeči.

12) Tuto vyšší a vlastně nejvyšší a Bohu úplně podobnou schopnost v duši způsobuje čistě esenciálně (podstatně) duchovně třetí člověk, přebývající právě v duši. Jím dovede duše rozeznávat pravdu od falše a dobro od zla a dovede svobodně a všestranně myslet a úplně svobodně chtít, čímž se sama činí duchu v ní přebývajícimu - podle toho, jak se rozhoduje svou svobodnou tímto duchem podporovanou vůlí pro čistě pravdivé a dobré - ponenáhlu úplně podobnou, tedy silnou, mocnou, moudrou a jakožto v něm znovuzrozená s ním totožnou.

13) Je-li tomu tak, pak je duše jakož i nejušlechtlejší tělesné části těla dokonalé duše jakoby jedna bytost se svým duchem. Tyto ušlechtlejší tělesné části, které se vlastně skládají z velmi různých tělesných přírodních duchů, přecházejí zcela do duchovně substanciálního těla, které byste mohli nazvat tělem duševním a nakonec tím také do esenciálního těla ducha, čímž je také rozumět opravdové zmrtvýchvstání těla o nejmladším a nejpravdivějším životním dni duše, který následuje tehdy, když se člověk dokonale znovuzrodí v duchu, buď již zde v tomto životě, anebo poněkud namáhavěji a zdlouhavěji na onom světě.

14) Ačkoliv však člověk v duchu úplně znovuzrozený je zcela jen jedním dokonalým člověkem, skládá se jeho bytost nicméně věčně dále z trojice dobře v sobě rozpoznatelné.

15) Jak to však, to vám všem nyní zcela jasně vyložím a tak tedy dejte také na to všichni dobrý pozor!“

25. ČINNOST TŘÍ TĚL ČLOVĚKA.

1) (Pán:) „Na každé věci a na každém předmětu, budete-li chtít být jen trochu pozorní, postřehnete tuto rozeznatelnou trojnost: První, co vám padne do očí, je však jistě vnější tvar; neboť bez něho by žádná věc a žádný předmět nebyl myslitelný a také by neměl jsoucno. Druhé však, je-li zde to první, je zřejmě obsah věci a předmětů; neboť bez něho by jich zde také vůbec nebylo a neměly by také tvar a vnější podobu. A copak je to třetí pro jsoucno nějaké věci anebo předmětu rovněž tak nutné, jako to první a druhé? Hledte, to je vnitřní v každé věci a v každém předmětu jsoucí síla, která drží obsah věci a předmětů jaksi pohromadě a tvoří vlastní jeho podstatu. A protože právě tato síla tvoří obsah a tím také vnější tvar věci a předmětů, je také základní podstatou veškerého, jakkoli utvářeného jsoucna a bez ní by nebyla žádná bytost, věc anebo předmět myslitelné právě tak, jako bez obsahu a vnějšího tvaru.

2) Vidíte tedy, že pojmenované tři části o sobě jsou jistě dobře rozeznatelné, neboť vnější tvar není jeho obsah a obsah není podmiňující jej síla. A přece pojmenované tři

věci jsou úplně jedno; neboť kdyby tu nebylo síly, nebylo by také obsahu a jistě také ne jeho tvaru.

3) Vraťme se nyní k naší duši! Má-li mít duše jistou a určitou existenci, musí mít vnější tvar, totiž tvar člověka; vnější tvar je tedy to, co nazýváme tělem anebo také masem, zda ještě hmotně anebo zduchovněle substanciálním, to je tu zcela jedno.

4) Je-li však duše tvarem jako člověk zde, pak bude také mít obsah odpovídající vnějšímu tvaru. Tento obsah aneb vnitřní tělo duše je sama její vlastní životní podstata, tedy (vlastní) duše.

5) Je-li to vše však zde, pak je zde také síla, která podmiňuje celou duši a tato (síla) je duch, který je nakonec vše ve všem, protože bez něho by nebylo stálé substance a bez ní také žádného těla a tedy také žádného vnějšího tvaru.

6) Ačkoliv však tyto tři dobře rozeznatelné osobnosti jsou vcelku jen jedna bytost, musí však přesto být jako zvláště rozeznatelné pojmenovány a poznávány.

7) V duchu anebo ve věčné esenci přebývá láska jako všepůsobící síla, nejvyšší inteligence a živá pevná vůle; vše to spolu plodí substanci duše a dává jí tvar anebo podstatu těla.

8) Je-li duše nebo člověk co do vůle a inteligence ducha takto zde, stáhne se duch do nejhlubšího nitra a dává zde jsoucí duši podle své nevnitřnější vůle a podle své nevnitřnější inteligence svobodnou jakoby od něho oddělenou vůli a svobodnou a jaksi samostatnou inteligenci, kterou si duše dílem vnějšími smysly a dílem vnitřním postřehováním tak osvojí a poté tak zdokonalí, jakoby tato zdokonalená svobodná inteligence byla jejím vlastním dílem.

9) Následkem tohoto nutně takto utvářeného stavu, v němž se duše cítí jakoby od svého ducha odloučená, je právě také schopna jak vnějšího tak i vnitřního zjevení. Obdrží-li je, přijme-li je a jedná podle něho, pak se tím také začíná sjednocovat se svým duchem a tím pak také přechází vždy více do jeho neomezené svobody, co se týče jak inteligence a svobody vůle podle právě jasné inteligence, tak také i síly a moci, aby mohla vykonat to, co poznává a chce.

10) Z toho však můžete opět poznat, že duše, jak v živou substanci přeměněná myšlenka ducha, která je v podstatě duch sám, může být přece jaksi považována a uvažována jako něco druhého z ducha vycházejícího, aniž by proto byla něco jiného nežli je duch sám.

11) Že se konečně duše jako jedinec objevuje též obalena vnějším tělem, které se jeví jako jaksi třetí osobnost, to vám ukazuje denní zkušenost. Tělo slouží duši jako vnější zjevení jejího nevnitřnějšího ducha a má ten účel, aby obrátilo inteligenci a svobodnou vůli duše navenek, omezilo a pak teprve hledalo a nalézalo vnitřní neomezenost inteligence a vůle a její pravé síly a tím se stalo neskonale znádhemělé a úplně individuálně samostatné jedno s vnitřním duchem, jenž je vždy sám ono jediné něco a pronikavé bytí člověka.

12) Ježto z tohoto Mého vysvětlování musíte nyní nepochybně poznat, že se člověk v sobě a o sobě, jakož i v podřízených stupních vše ostatní, skládá z určité rozeznatelné trojice, přejdeme na konci tohoto nejvyššího důležitého osvětlení a pojednání k trojjediné podstatě Boha Samého, abyste mohli zřejmě a jasně poznat, proč jsem vám musel podle vyšší a vnitřní živé pravdy přikázat, abyste vy lidé, kteří věříte ve Mne a kteří jste skutečně přijali Mou nauku, křtili, to je posilovali ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého.

13) A tak tedy dejte opět dobrý pozor na to, co k nejopravdovějšímu dovršení celku uslyšíte nyní z Mých úst!

14) Hledte, Písmo proroků - jak to nyní již všichni zcela dobře víte - praví a vysvětluje, že Já, jménem Ježíš Kristus - zvaný též Syn člověka - jsem pravý Bůh, ačkoliv Bůh je označován a pojmenováván různými jmény, jako Otec, Syn a Duch! A přece je Bůh jen jedna osobní vznešenost v nejdokonalejším tvaru člověka.

15) Jako jsou však, jak je vám nyní již známo, duše, její vnější tělo a její nevnitřnější duch sjednoceni tak, že tvoří jen jednu bytost aneb konečně jaksi jen jednu individuální substanci, mezi sebou jsou však přece jen dobře rozeznatelné tři, rovněž tak jsou sjednoceni Otec, Syn a Duch, jak tomu také jasně učí jak bylo naznačeno Písmo starých otců a proroků.

16) David kdysi řekl, že by jeho duše, jeho tělo a jeho duch chtěli být před Bohem shledáni beztrestnými. Zněla-li tu však slova starého moudrého krále tak, nemohl by tu někdo také říci a se tázat: Jakže? Člověk se tedy skládá ze tří osob anebo ze tří lidí? Nemůže-li to však již být přijatelné u člověka, u něhož kvůli jeho vzdělání a opravdovému životnímu zdokonalení je rozštěpení jeho trojice dokonce citelně nutné, - jak by teprve mohl být ve tři různé osoby anebo dokonce ve tři bohy rozdělen Bůh, Jenž je v Sobě od věčnosti nejvyšší dokonalý jen jeden?!"

26. PODSTATA BOHA.

1) **(Pán:)** „Poslyšte! Jestliže Bůh jako Tvůrce všech bytostí, nicméně však rozdílný ode všech ostatních Jím stvořených bytostí, jistě byl, je a bude věčný, ukládá Mu snad nějaká neměnná nutnost setrávat v určitém Pracentru?! Je-li již člověku dán v každém směru svobodný pohyb dokonce co do těla a nekonečně více co do ducha, proč by Se měl nejvyšší svobodný Bůh omezovat v tom, v čem dal nejúplnější svobodu dokonce Svým tvorům? Pravím vám: Božská nekonečnost ve všem má moc také se nekonečně svobodně pohybovat! Přísluší jí podle toho zajisté také právo, aby Svou vznešenost proměnila v tělo, by tu Sama také jako věčně nejdokonalejší Člověk viditelně a hmatatelně stála vůči lidem Jí stvořeným.

2) Ale tvořit mimo Sebe jiná, Sobě úplně rovná Božstva, takovou moc nekonečná Boží vznešenost nemá a mít nemůže; neboť kdyby toto mohla, pak by musela být s to stvořit mimo jeden nekonečný prostor také ještě několik rovněž tak nekonečných prostorů, což však jistě každý jen poněkud jasně myslící člověk musí již zdaleka poznat a uznat za naprostý nesmysl. Neboť je-li jeden prostor ve všech pomyslitelných směrech nekonečný, kde by pak měl vzít počátek druhý, rovněž tak nekonečný prostor!

3) Druhý dokonalý Bůh s nejúplnější nekonečnou vznešeností je tedy právě tak nemyslitelný jako druhý nekonečný prostor a z toho můžete nyní jasně poznat, že Já, jako nyní vám rovný též v těle kráčející Syn člověka, nejsem žádný druhý, nýbrž jsem jen jeden a týž Bůh, Kterýž jsem byl před veškerým stvořením od věčnosti a tak také navěky věků zůstanu. Já proto nemohu učinit nic proti Své věčné slávě, ale vše pro ni.

4) Kdybych byl stvořil mimo Sebe ještě Bohy dva, jako snad Syna a Svatého Ducha, takže by pak oba byli individuálně ode Mne rozdílní, pak by si museli nutně činit nárok na veškerou Mou úplnou moc, ježto bez ní není žádný Bůh právě tak myslitelný, jako není myslitelný pojem nějakého druhého a dokonce třetího úplně nekonečného prostoru za jistého dělení a vzájemného omezení. Kdyby to však bylo myslitelné, jak by to pak vypadalo s jediným jen možným výsostným právem Božím?

5) Takové nekonečné božské výsostné právo může však být jen jedno! Neboť kdyby byla tři, bylo by nekonečné jediné Království Boží roztříštěné a jeho trvání by bylo právě tak nemyslitelné jako trvání tří nekonečných prostorů vedle sebe.

6) Jedno Království jen jednoho Boha může trvat věčně, protože jen On Sám je jeho Jediným Králem a Pánem, jak je to psáno v Písmu proroků, kteří z úst Božích takto prorokovali: „Bůh nedá Svou slávu žádnému druhému; neboť jediné Já, Kristus, jsem jediný Bůh!“ Lidé, andělé, panstva a mocnosti, ano všechny věci v nebi a na Zemi vždy se přede Mnou skláněli a budou se také navěky jen přede Mnou sklánět a nikdy před nikým jiným, jako také všechny světovorné prostory, zdající se ve své velikosti vašim pojmům sebene-konečnější, jsou jen jedním nekonečným tvorným prostorem pohlcovány a jeví se vůči němu jako úplné nicotnosti.

7) Kdyby se pod jménem Otec, Syn a Duch Svatý nevyrozmíval jeden o Sobě jsoucí v podstatě jednobytný Bůh a místo Něho by se musel předpokládat jeden od Otce rozdílný Syn a rovněž jeden rozdílný Duch Svatý, - jakým Bohem by pak musel být Otec?!

8) Jestliže podle Písma proroků, jehož hrubý, z vlastní viny hříšný nerozum lidský nechápe, vybavil Otec Syna vší mocí a vládou v nebi a na všech Zemích a Světech a přidružil Mu jako Spoluvykonavatele Svatého Ducha za účelem posvěcení a správy nyní vám dané nové nauky z nebes, jejíž hlavou, jakož i hlavou všech ostatních věcí je učiněn prá-

vě jen Syn, Jehož představuji Já, pak se vás táži: Jakého Boha děláte pak z Otce?! Můžete vůbec ještě z Něho dělat Boha?

9) A dovedete-li si ve své hmotné lidské slepotě představit ještě jednoho, pak si Ho musíte zřejmě představovat jako lenivého a nečinného, jelikož musíte přece zřejmě uznat, že za takovýchto okolností nemá již co činit a také již co spravovat! Jen podle nejvyššího temného lidského způsobu byste si museli představovat, že jako starý král Faraó v Egyptě odevzdal vládu Josefovi, tak také Bůh Otec, snad pro Svůj vysoký věk, slabost a vyčerpanost odevzdal vládu navěky Synovi, aby Si nyní ve Svém klidu mohl zcela lenošivě hovět!

10) Můžete si snad myslet, že Otec zestárl a chce Se nyní odebrat na odpočinek, ježto má nyní mimo Sebe Sobě úplně rovného všemohoucího Syna a dále ještě stejně všemohoucího Svatého Ducha, Kterého snad zplodil ze Sebe a Svého Syna, jimž chce nyní odevzdat a Sám Se poděkovav, přikázat celou vládu?!

11) Ó, jak nadpohansky hloupý, blbý a slepý musel by tu být lidský rozum, jemuž by bylo možné dostat se do takového šílení!

12) Je-li Syn a Duch Svatý od Otce a mimo Otce rozdílný podobně jako andělé a lidé, pak nemohou být dále nic jiného nežli jen Jeho tvorové, protože svou i snad sebedokonejší podstatu obdrželi jen od Tvůrce nikoli ze sebe na základě nejvyšší vlastní a věčné svrchované moci.

13) Jak tu však může trvat dokonalé božské příbuzenství anebo bytostná jednota mezi duchem bez těla a tvaru a duchem majícím tělo a tvar? Může být řečeno o Synu, jenž je tělesná osoba a jak vidíte má tělo, že je v Otci, když Otec nemá tělo, podobu a tvar, - anebo může nekonečný Otec bez těla, podoby a tvaru být v Synu?

14) Dále: Je-li Svatý Duch z Otce a Syna vycházející třetí o sobě tu jsoucí osoba, - jak může tu mít s oběma stejně vlastnosti a být stejně věčný? Či může se to, co dostane své bytí od druhého bytí, rovnat tomu, co má Svě Bytí věčně ze Sebe Sama?! Může se kdy věčnost ztotožňovat se stále prchavým časem anebo omezený prostor s nekonečností?!

15) I když lze také přijmout, že všechny časy časů vězí, pohybují se a mění ve věčnosti, nelze však myslet, říkat a tvrdit, že věčnost je obsažena v nějakém sebedéle trvajícím času, tak jako lze také myslet, říkat a tvrdit, že všechny sebevětší, ale konečně přece ještě omezené prostory jsou sice obsaženy v nekonečném prostoru, který však nemůže být obsažen také v nich.

16) Kdyby tedy Duch Svatý vyšel skutečně jako jiný tvor z Otce a Syna jako o sobě bytostná osoba, pak by to byl zřejmě Bůh času a nikoli věčnosti! Takový Bůh by však potom mohl jako vše časné přestat časem být! Stalo-li by se však to, kdo by pak dával a mohl všem lidem a andělům dávat a zachovávat věčné bytí?!

17) Aby se vám však tato nanejvyšší důležitá věc stala ještě jasnější a zřejmější, budeme toto téma ještě dále sledovat a tak Mne poslyšte!“

27. PÁN JAKOŽTO SYN.

1) (**Pán:**) „Byl-li dále Syn od věčnosti, jak mohl být zplozen?! A byl-li Duch Svatý rovněž od věčnosti, jak mohl vyjít z Otce a Syna a tedy mít počátek?! Jsou-li podle vašeho smyslu a rozumu vám závadné tři božské osoby, z nichž by mohli pozdější lidé učinit snadno tři bohy, vesměs věčné, to jest. bez počátku, pak zajisté nemohla jedna druhé dát počátek bytí!

2) Já jsem nyní jako člověk v těle před vámi Syn a nebyl jsem nikdy nikým jiným nežli jen Sebou Samým zplozen a právě proto jsem Svým nejvyšším vlastním Otcem od věčnosti. Kde jinde by mohl být Otec nežli jen v Synu a kde jinde Syn nežli jen v Otci, tedy jen jeden Bůh a Otec v jedné osobě?

3) Toto Mé tělo je tedy kvůli lidem a andělům oslavená Otcova podoba, abych jim byl pochopitelným a viditelným Bohem a vy Mne můžete nyní vidět, slyšet a se Mnou mluvit a přece přitom žít; neboť dříve platilo, že Boha nemůže nikdo vidět a přitom žít. Já jsem tedy nyní veskrze Bůh; ve Mně je Otec a síla, která vychází podle Mé lásky, moudrosti a podle Mé všemohoucí vůle ze Mne, která věčně všude naplňuje nekonečný prostor a také všude působí, je Svatý Duch.

4) Já, jak Mne nyní mezi sebou vidíte jako Bohočlověka, jsem Svou celou Pracentrál-ní Bytostí jistě úplně a nedílně mezi vámi zde v této jídelně na Hoře Olivové a proto jako nejopravdovější Bůh a zároveň Člověk nejsem nikde jinde, ani na této a ještě méně na jiné Zemi; ale silou ze Mne vycházející, která tu je Svatý Duch, přesto účinně naplňuji všechna nebe a pozemsky hmotný a nekonečný prostor. Vidím tu vše od největšího do nejmenšího, znám vše, vím o všem, pořádám vše a tvořím, spravuji a řídím vše.

5) Víte-li však nyní toto z Mých úst, pak také pochopíte, proč máte ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého vkládáním rukou posilovat lidi, kteří uvěří ve Mne a budou také jednat podle Mé jim oznámené nauky.

6) Poznáváte-li nyní důvod, pak také uznáte, že budou-li lidé vámi pravdivě a správně poučeni, nepropadnou pro jmenování oněch tří vlastních jmen tak snadno ideji o třech osobně bytostních bozích. Ale kladu vám pak také důtklivě na srdce, abyste dávali všude lidem řádné a pravdivé světlo; neboť kde to bude chybět, tam také lidé snadno a brzy zakrní a přejdou do všelikých mylných nauk a pak bude těžko přivést je na cesty úplné pravdy.

7) Že však i při vši vaší věrnosti povstanou falešní učitelé a proroci a svedou velmi mnoho lidí, tomu nebudete moci ovšem zabránit a také se to nebude přičítat na váš vrub, jako se také rolníku, jenž zasel na pole čistou pšenici, ale nepřítel mu za noci naselel do ní plevel, nemůže počítat za hřích, bují-li na jeho poli mezi pšenicí plevel a dobrý plod slábne.

8) Je sice ovšem přáním Mé lásky, aby všichni lidé této Země nastoupili světlé cesty pravdy a mohli po nich kráčet k věčnému životu; protože však z důvodů vám již oznámených musím tu se Svou všemohoucností úplně ustoupit, je tedy každý člověk úplně svobodný a může nakonec věřit a konat co chce sám.

9) Vy však při dalším šíření Mé nauky učiníte nejlépe, budete-li touto naukou zpracovávat rozum a mysl lidí. Neboť kde jsou jednou prostoupeny rozum a mysl člověka, tam se dobrou vůlí stává víra živou a úspěšně činnou, avšak bez náležitého osvícení rozumu a mysli zůstává víra jen němým a slepým přijetím toho, co člověk slyšel od nějaké autoritativní strany. Taková víra je však téměř zcela žádná; neoživuje mysl k dobrovolnému a srdce oblažujícímu skutku a je tedy mrtva, protože je bez svobodných a radost plodících skutků.

10) Skutky však, které člověk koná nuceně vnějším musem, nemají pro duši cenu, protože ji neoživují, nýbrž utlačují, neboť se nekonají dobrovolně z vnitřního přesvědčení s radostí, nýbrž jen z bázně před pohroženým trestem s tajenou nevolí, zlostí a hněvem.

11) Pravím-li však již vám, abyste byli v poznání a v čisté lásce tak dokonalí jako Otec v nebi, pak ať jsou takovými také vaši učedníci! Proto pravím vám ještě dále: Dříve vše dobře zkoušejte a dobré a pravdivé pak podržte!

12) Co však vám radím, abyste zachovávali pro sebe, to číňte také svým budoucím učedníkům! Já bych mohl od vás nyní také zcela dobře požadovat, abyste také bez dalšího vysvětlování věřili tomu co vám říkám a radím konat - neboť znamení, která jsem konal před vašimi očima, zjednaly Mně jistě onu autoritu, která vás nutí, abyste Mně uvěřili; ale takováto vynucená víra není dávno ještě žádným vnitřním světlem duše a radostněji k činu neoživuje.

13) Že však je tomu tak, to dokazujete svým stálým dotazováním a tím zřejmě doznáváte, že pouhá víra v autoritu poskytuje duši příliš málo světla, jehož nedostatek ve vás nahrazují teprve Má vysvětlování. Žádáte-li však nyní vedle všech Mých konaných znamení a nauk ještě vždy jasná vysvětlení a tato vysvětlení vám činí dobře, budou to od vás požadovat také vaši učedníci a nešetřete tedy jimi, chcete-li podle vši možnosti čelit vystupování falešných proroků.

14) Vy budete konat také znamení a falešní proroci⁵⁾ budou všelikými podvody konat totéž a proto znamení, která budete konat, budou a zůstanou vždy slabým důkazem pravosti nauk, které budete lidu hlásat; ale co vštípíte do rozumu a mysli lidí jasnými slovy, to zůstane nezahladitelně věčně živým důkazem pravosti nauky z Mých nebes. Teprve tako-

⁵⁾ „proroci“ doplnil vydavatel

vá jasně pochopená pravda vás a vaše učedníky úplně osvobodí. - A nyní jsem vám všem opět mnoho odhalil a mnoho světla dal a proto se vás opět táži, zda jste to také dobře pochopili.“

15) Pravili všichni: „Ano, Pane a Mistře, to jsme nyní zcela dobře pochopili; neboť nyní jsi zase jednou promluvil zcela volně a otevřeně!“

16) Poté jsem pravil **JÁ**: „Je ještě čas; chce-li někdo ještě dále něco vědět, ať přijde a táže se!“

28. O NEKONEČNÉM PROSTORU A O VĚČNOSTI.

1) Po tomto mém vyzvání vstal **jeden z Židořeků** a řekl: „Pane a Mistře, z Tvých úst, jakož i Tvým dopuštěním z úst Rafaelových jsme již slyšeli tolik a nejsvětějších pravd, že nyní ať myslím jak myslím, nenalézám už nic, co by mně bylo neznámé a proto bude každému z nás nyní zatěžko tázati se Tě ještě na něco o čem bys nám dosud nebyl podal vysvětlení. Co jsi nám však vysvětlil, je také tak vysvětleno, že to musí i zcela prostý rozum zcela jasně pojmut a pochopit a tak nezůstává nám nyní téměř již zcela nic, nač bychom se Tě mohli tázat a přitom ještě prosit o jasnější osvětlení.“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Blaze Tvé duši, že nyní již nasála tolik životního světla! Nemůžeš-li však ty v sobě nalézt žádný neosvětlený kout, nalezne snad někdo jiný, jenž v sobě pocítí ještě leckterou temnotu a časem snad také ty opět sám!“

3) Když toto Židořek uslyšel ode Mne, uklonil se Mně a usedl na své místo.

4) Poté však pravil **Lazar**: „Pane a Mistře, já bych měl ovšem ještě několik temných koutů v sobě; kdybys mi je chtěl co nejmilostivěji osvětlit, bylo by to pro mou duši velkým občerstvením!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Já dobře vím, po čem žízniš a mohl bych ti také co se toho týká vložit do srdce nejsvětější odpověď; ale jelikož tu jde o osvětlení všech zde přítomných a o to, aby také leckterý z vás mohl zjistit, zda je v něm úplně jasno, taž se jen otevřeně a Já ti také přede všemi hlasitě a otevřeně odpovím!“

6) Pravil poté dále **Lazar**: „Pane a Mistře! Po tom, co jsi nám vysvětlil o velkých sférách a světových tělesech, o Slupkových globech a o Velkém člověku stvoření, stala se mně ne nepatrně jasnou hrůzu budící nekonečná velikost věčně neomezeného prostoru; ale brzy poté jsem však shledal velmi velkou a velmi temnou propast, přes kterou se neodvážila letět ani má nejsmělejší myšlenka!

7) Hle, že prostor stvoření je nekonečný a nemůže tedy mít v žádném směru konce, to je mně a jistě také každému druhému jasné! Ale jak to vypadá s jeho věčným trváním? Kdo jej tak nekonečně daleko rozšířil a jak a kdy? Co je to vlastně věčnost a jak je v čase a prostoru Bůh Sám věčný a ve všem nekonečný? Hle, Pane a Mistře, to je sice vůči Tobě od smrtelného člověka zajisté nejméně nevhodná otázka; ale může duše, žízničí také v této sféře po světle za to, probudí-li se v ní takové myšlenky?!”

8) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi to nazval vůči Mně nanejvýš nevhodnou otázkou; Já ji však nazývám zcela dobrou a velmi vhodnou a dám vám na ni všem také co možno jasnou odpověď!“

9) Hledte: Bůh, prostor a věčnost jsou opět jako pojmy Otec, Syn a Duch! Otec je vesměs Lásky a tedy věčné snažení o nejdokonalejší bytí silou věčné vůle v ní. Prostor, anebo Syn je z věčného snažení Lásky také věčně stejně vycházející bytí a věčnost anebo Duch jako nekonečná Prasíla v Otci a Synu je pohyb a uskutečňování (provádění; vyd.) snah Lásky v Synovi.

10) Kdyby se byl prostor začal snad kdysi z jednoho bodu do nekonečna všemi směry šířit, nebyl by předně až do této chvíle právě tak nekonečný, jako jím o sobě není Velký člověk stvoření. Zadruhé se však namítá sama sebou otázka, co potom bylo to, co jistě všemi pomyslitelnými směry nekonečně daleko obklopilo bod, z něhož se pak teprve rozšířil nekonečný prostor stvoření. Byl to světlaprostý éter, byl to onen pohanský chaos, nebo to byla úplně pevná masa nebo vzduch, voda či oheň?

11) Byla-li to jedna ze jmenovaných věcí, - jak mohl mít prostorový bod v sobě sílu, kterou ze sebe do nekonečněkrát nekonečna zatlačil takové nesmírné maso a kam potom

přišly ony zatlačené masy, měl-li vzejít z původního bodu věčně nekonečný prostor? Musely by pak nutně být mimo nekonečný prostor jako původně byly mimo bod, z něhož vzešel nekonečný prostor. Kdyby však to bylo i jen myslitelné, pak by prostor zaujímající stvoření byl přece jen ohraničený a omezený a nestal by se ani při věčně trvajícím dalším a dalším rozšiřování přesto nikdy nekonečný.

12) Z toho vidíte, že prostor stvoření byl nutně věčně ve všech směrech nekonečný a nemohl mít nikdy počátek a jelikož Bůh, prostor a věčnost jsou totožné, jak jsem vám to již ukázal, je také Bůh, Jenž v Sobě spojuje všechny tyto pojmy, bez počátku, protože počátek Boha je rovněž nemyslitelný jako počátek ve vznikání nekonečného prostoru a s ním věčného času. Já myslím, že je to nyní již tak dostatečně jasně vyloženo, že to může být každému úplně jasné.

13) Přesto však vidím ve vás jisté tmavé úskalí, přes které nejste s to se dále dostat. A hledte, toto úskalí záleží v tom, že si představujete nekonečný a věčný prostor o sobě mrtvý a beze vši životní inteligence a proto také nemůžete pochopit, že by se Bůh jako jediný věčný životní princip jaksi Sám ve věčné a nekonečné smrti našel a jako nejdokonalější život poznal a pochopil!

14) Ano, učiní-li si někdo o nekonečném a věčném prostoru stvoření takový pojem, pak ovšem také těžko pochopí, jak Se mohl nekonečný Duch - Bůh - ve věčně nekonečné smrti jako nejdokonalější život také od věčnosti vyznat!

15) Učiňte si proto právě opačnou představu o věčně nekonečném velkém prostoru! Představte si, že v něm není ani puntíček bez života a inteligence a že i to, co se vám jeví jako mrtvé a úplně neživé, není mrtvé a neživé; nýbrž jen všemohoucí vůlí Boží souzené, jak to zcela dobře můžete pozorovat na nějakém světovém tělese anebo na jeho zdánlivě neživotných součástech.

16) Nejsou-li a nemohou-li však být veškerá světová tělesa a jejich nejrozmanitější součásti ničím jiným nežli jen všemohoucí vůlí Boží zpevněné Boží ideje a myšlenky, jak mohou pak být lidmi považovány za mrtvé a úplně bez inteligence?

17) Je-li však Bůh, Jenž je totožný s nekonečným prostorem a jeho věčným časem v Sobě neustále nejvyšší a nejvyšš dovršený dokonalý život, jak by mohlo být potom to, co vychází jen z Něho mrtvé bez života a inteligence?!

18) Co tedy existujícího se vám zdá být mrtvé, to je tedy jen Bohem souzené a může se opět vrátit do svobodného života, jakmile Bůh uvolní v takové souzené věci pevná pousta Svě vůle.

19) Viděli jste rovněž Mnou Samým a Mým dopuštěním také Rafaelem uskutečnit to, že byly kameny buď náhle proměněny v původní životní éter, anebo tento éter se stal pevným kamenem, o čemž vám podává jistě velmi hmatatelný příklad sloup na cestě do Emaus.

20) Je-li však tomu všemu tak a nemůže být jinak, pak musíte, abyste dospěli k živoucně pravým pojům o Bohu, veškerou smrt z nekonečného prostoru úplně vyhostit a nepředstavovat si nic jiného nežli život a zase život a inteligenci a zase inteligenci, protože v nekonečné inteligentní mocné Boží Bytosti věčně nemůže být smrti!“

29. POMĚR MEZI BYTOSTMI A UNIVERSÁLNÍ INTELIGENCÍ.

1) (Pán:) „Že se však člověku obdařenému vlastním vědomím života zdá být nekonečný tvorný prostor a dokonce vše to nekonečně mnohé v něm jakoby němé, mrtvé a bez inteligence, má svůj nejvyšší moudrý důvod v tom, že jeho vědomí života je za účelem získání nejúplnější Mně podobné životní samostatnosti Mou vůlí úplně odděleno od všeobecného vědomí života a jeho přenekonečné a nejvyšší inteligence, aby se našlo v sobě samém a tím se také samo na cestě jakoby zvenčí mu zjevené utvářelo a upevňovalo k věčnému vlastnímu dalšímu trvání.

2) Dokud má však člověk za účelem získání své životní samostatnosti sám se sebou co dělat, sotva tuší, že je obklopen a co do svého těla také prostoupen samým životem a nejvyšší životní inteligencí, bez čehož by tu vlastně vůbec nebyl. Byl-li však podle zjevené mu vůle Boží hotov sám se sebou tím, že ho prostoupil zcela jeho nejnižší duch,

vstupuje pak také celý člověk do svobodného svazku s nejvyšším životem a s jeho nej-
světlejší inteligencí v nejvšeobecnější Boží nekonečnosti, aniž přitom ztratil své já a osobi-
tost. Potom však již nepozoruje mimo sebe také žádný mrtvý a němý prostor a žádné mrt-
vé kameny, nýbrž stává se tu pro něho vše životem a světlou sebe sama dobře si vědo-
mou inteligencí.

3) Že je však tomu tak, dokazuje vám zajisté především jasně Má vámi často vyzkou-
šená vševědoucnost. Jakpak bych mohl tak nekonečně mnohé a vše vědět, kdyby byl
prostor mezi Mnou, to jest mezi Mou individuální osobní Bytostí a například Sluncem,
anebo nějakým jiným mnohem ještě vzdálenějším objektem bez života a bez inteligence?
A zadruhé dokazuje to také již moudrost velmi mnohých lidí, kteří, ač neopouští své místo,
vědí o velmi mnohém, co je někde ve veliké vzdálenosti, jak a co se s tím děje anebo te-
prve budoucně stane.

4) Na těch sedmi Egyptanech máte hned výmluvný příklad. Kdo jim sdělil, že tu jsem?
Zvěděli to v sobě z velké a všeobecné inteligence, jakož i cestu, která je přivedla sem.
Kdyby byl prostor mezi tímto místem a Horním Egyptem bez života a inteligence, pak by
se nebyli také dověděli, co je zde a co se zde děje.

5) Duše člověka je ve svém těle oddělena jen velmi tenkou stěnou, která není v žád-
ném spojení s všeobecnou životní inteligencí a to stačí, že ve svém přirozeném stavu
nemá většinou vůbec ani tušení o tom, co často je a se děje nejbliže jakoby za jejími zády
a také nechápe ani tisícinu tisíciny z toho, co je a se děje před jejíma očima. A to vše způ-
sobuje ona nejvyšší tenká svrchu zmíněná přehradní stěna mezi jejím životem zvláštním a
nejvyšším všeobecným životem nekonečného prostoru. Kdyby však tato přehradní stěna mě-
la velkou hustotu a rozsah, co by teprve potom taková mocně izolovaná (osamotnělá)
duše věděla o tom, co ji obklopuje na všech stranách?!

6) Že však duše někdy z důvodů jen Mně známých je oddělena silnější a hustší pře-
hradní stěnou od všeobecného nejvyššího inteligentního Božího života, to můžete velmi dobře
spatřit u blbých, němých a tak zvaných hlupáků; taková duše je proto také schopna jen
velmi nepatrného a někdy není vůbec schopna také zcela žádného vzdělání.

7) Proč se však také to dopouští, to vím velmi dobře Já a také to dílem ví několik
Mých starých učedníků; také vy ostatní se to však ještě dovíte.

8) Duše zvířat, jakož i rostlin nejsou však od všeobecného Božího snového života
přísně odděleny a proto jsou z vnitřního poznávání beze všeho vyučování způsobilé k
tomu, k čemu jsou svým složením a zřízením určeny. Každé zvíře zná svou jemu odpoví-
dající potravu a dovede ji nalézt; má své zbraně a dovede je beze všeho cvičení používat.

9) Tak zná také duch rostlin co nejpřesněji onu látku ve vodě, ve vzduchu s v zemi,
která prospívá jeho zvláštní individualitě. Duch aneb přírodní duše dubu nebude si nikdy a
nikdy přitahovat onu látku, z které tvoří své bytí a podstatu cedry. Ano, kdopak učí rostlinu
tomu, aby si mohla přitahovat jen látku jí určenou? Hledte, to vše je působení nejvyšší a
nejvšeobecnější prostorové životní inteligence; z ní čerpá každá rostlinná a zvířecí duše
zvláště jí potřebnou inteligenci a je pak podle jejího návodu činná.

10) Je-li však tomu tak, jak to může každý člověk ze zkušenosti vždy vidět a dobře
poznávat, pak je zajisté jasné, že nekonečný prostor a vše v něm je jeden život a jedna
nejvyšší inteligence, o níž duše lidská nemá zřejmého vědomí jen proto, aby si mohla
svou oddělenou nejvyšší rozsáhlou inteligencí vytvořit trvalou životní samostatnost, což
však není s to žádná duše rostlinná a zvířecí a proto není o sobě oddělena, nýbrž jen mí-
sitelná a má tedy až k duši lidské nescísně častou měnlivou existenci, z níž jí také nezů-
stává žádná vzpomínka, protože po každém smísení a změně podstaty přechází též do
jiné sféry inteligence.

11) Ani duše člověka, jako nejvyšší zmocněná směsice duší nerostných, rostlinných a
zvířecích se nerozpomíná na své předchozí existence, protože speciální (zvláštní) dušev-
ní části ve zmíněných třech říších neměly žádné zvláštní a přesně oddělené inteligence,
nýbrž měly pro svůj druh inteligenci jen jaksi vypůjčenou z všeobecného Božího prostoro-
vého života. V duši lidské jsou sice sjednoceny všechny nescísně mnohé speciální před-
chozí inteligence - a to způsobuje, že duše lidská je s to, ze sebe všechny věci dobře po-
znávat a rozumně posuzovat ale zvláštní rozpomínání na dřívější stupně trvání a bytí není

myslitelné a možné proto, že v lidské duši se stal z nekonečně mnohých zvláštních duší jen jeden člověk.

12) Bude-li však člověk úplně prostoupen Duchem všeho života a světla, bude také tento řád tak v sobě spatřovat, jako jej v Sobě věčně a vždy spatřuji Já Sám, že totiž vše trvá ze Mne a že Já jsem Vše ve všem. A nyní Mi řekni, příteli Lazare, zda jsi to vše také dobře pochopil! A také každému z vás je umožněno, aby se o tom vyjádřil.“

30. VĚDĚNÍ BUDOUCNOSTI.

1) Privil nyní **Lazar**: „Pane a Mistře! Tento Tvůj nynější výklad předstihuje vše, co jsme dosud od Tebe slyšeli a viděli a teprve nyní se mi stává úplně jasné, proč Ty Sám jsi k nám lidem přišel jako člověk, abys nás poučil o Bohu a o nás samých; protože jsme Tebou určeni věčně dále žít v nanejvýš možné samostatnosti, což si však teprve svou vlastní činností podle Tvé nauky musíme svobodně vydobýt, chceme vydobýt a s Tvou pomocí také vydobudeme.

2) Teprve nyní máme úplně správný pojem o Tobě a též o sobě samých a také víme, proč to a ono je nutné činit; neboť bez toho by nebylo žádnému člověku možné vydobýt opravdový věčný život. Nyní opravdu poznáváme podstatu Boží a známe však také sami sebe. Nyní je tedy také snadné kráčet dále po dobře osvětlené cestě k Životu. Ale kolik tisíc tisíců lidí nemá o tom všem ani tušení a jsou nuceni kráčet dále po cestě záhuby! Zda snad budou moci z ní být jako nyní my vysvobozeni, to víš jedině Ty Sám; nám tu zbývá jen přání, aby tyto duše lidské byly co možno brzy osvobozeny od tohoto až příliš velkého soužení. Neboť čím se nyní Tvou milostí stáváme jasnějšími a svobodnějšími, tím hlouběji pocítujeme neštěstí všech těch, jimž se nedostalo této milosti.

3) Ale co se tu dá dělat? Když Ty Sám to tak z důvodů Tobě známých, jistě nejvýš moudrých dopouštíš, musí to tedy být také nám tak vhod. Ale jak dlouho to bude ještě trvat, nežli všichni lidé na celé Zemi budou jedné víry, jednoho světla a jedné pravé bratrské myslí?“

4) Privil poté také **Agrikola**: „Ano, to je také ustavičně můj zármutek! Také mne začíná mé stále jasnější světlo v srdci působit notnou tíseň, protože přitom jen až příliš jasně spatřuji rozdíl ostatního téměř veškerého lidstva. Pane a Mistře, Tobě je budoucnost tak známá, jako Ti jsou jistě známé všechny naše myšlenky a přání a tak bys nám mohl již také udat zcela určitou dobu, v níž se jistě největší část lidí bude moci těšit z vyššího a pravého životního světla.

5) Privil jsem **JÁ**: „Dokud kráčí člověk na této Zemi v duchu ještě ne úplně znovuzrozený, tu mu zrovna zvlášť neprospívá, ví-li příliš mnoho a budoucnost, příliš jasně mu odhalená, by utlačila jeho ještě až příliš málo silnou mysl a přivedla snadno k zoufalství.

6) Uvaž jen tu jedinou okolnost, jak by bylo lidem u srdce, kdyby například zcela určitě věděli, v které době a hodině tělesně zemrou! Je jim již nepříjemné vědět, že musí jistě zemřít; oč ještě nepříjemněji by jim bylo, kdyby také věděli rok, den a hodinu, kdy se dostaví smrt jejich těla!

7) A, něco zcela jiného je to s člověkem zde již úplně v Duchu všeho života znovuzrozeným, jenž již ve vsí jasnosti v sobě má a co nejpravdivěji a nejživěji cítí svůj budoucí život! Ten již může cíl a konec svého těla zcela přesně předem vědět; neboť doba odnětí těžkého břemene ho nenaplní smutkem, nýbrž jen nejvyšší radostí. Ale u obyčejného člověka by taková určitá předzvěst měla jistě nejvýš smutný účinek.

8) Proto nepátrejte ani vy příliš horlivě po utváření budoucnosti, nýbrž spokojte se s tím, že víte, čeho je třeba pro spásu vaší duše a pak také s tím, že Já ve Své lásce a moudrosti vím a jistě vše tak dopustím, jak to bude v každé době pro dobré anebo také zvrhlé lidstvo jistě ještě vždy nejlepší a pak také shledáte každou zlou i dobrou budoucnost snesitelnou!

9) Budete-li však sami v Duchu života znovuzrozeni, pak také budete s to zřít do budoucnosti a nebudete z toho zarmoucení ani oslabení.

10) Jak se to však v další budoucnosti utváří, ukázal jsem předně již dosti jasně nočním zjevem a ještě jasněji ve výkladu dvou kapitol proroka Izaiáše a ukáži vám ještě i dal-

ší věci o konci vlastního zlého světa lidí, s čím sice nebudete také zvlášť spokojeni. Ale v této nynější půlnoční hodině toho již nechte; neboť je nám ještě navzájem promluvit a pojednat o mnohem nutnějších věcech! Kdo z vás tedy ještě něco má, taž se a Já ho osvím!“

31. AGRIPA VYPRAVUJE SVŮJ ZÁŽITEK S POSEDLÝM ILLYRCEM.

1) Privil poté **Agripa**: „Pane a Mistře, jelikož jsi této noci již tak štědrý s poskytováním světla, rád bych měl při této příležitosti od Tebe správné objasnění jednoho zvláštního životního zjevu mezi lidmi!

2) Hle, vím jako přítel Agrikola velmi mnoho a jsem také v mnohých zvláštních věcech velmi zkušený člověk a proto také mohu mluvit o ledačems, co by zrovna nebylo každému člověku možné! Před několika lety jsem přišel za důležitými úředními záležitostmi do Illyrie v Evropě. Tato Illyrie je velmi hornatá a z velké části také pustá a tvrdá země a proto její obyvatelé jsou také málo vzdělaní a velice se podobají jimi obydlené zemi. Jsou drsní, v duchu málo plodní, ale zato ve všelikých pověstech a zejména ve všelikých pověrách silní a jako jejich země na všeliký plevel úrodná.

3) Nuže, v jednom městečku, kde máme my Římané již od dávné doby pevný hrad, našel jsem skupinu lidí, mezi nimiž bylo také několik kněží Tito kněží měli co dělat s člověkem as třicetiletým, o němž mi sdělili, že je už po léta posedlý kakodémonem (zlým duchem; vyd.) a že se nyní pokoušeli osvobodit ho od něho. Je to prý syn v této obci vážené rodiny a celý dům, ba někdy i celá obec trpí od tohoto člověka pravou pekelnou trýzní, ač on za nic nemůže, protože je přitom sám nejvíce soužen.

4) Z počátku jsem to považoval za bláznovství těchto lidí a vedle toho však také za zchytralý úskok kněží, kteří si vyhledali nějaké k tomu připravené lidské individuum, aby si jeho snad naučeným třeštěním učinili lid, bažící po zázracích, povolnějším a jim důvěřivějším. Když jsem se však hned poté přesvědčil všemi svými smysly, že třeštění tohoto člověka nemohlo být nikterak přirozené, protože jeho projevy sil dostupovaly výše, proti níž by tak zvané Herkulovy práce byly pro něho pouhými dětskými hračkami, začal jsem sám v úplném přesvědčení věřit v přítomnost nějakého kakodémona v tom člověku.

5) Ti dva kněží, kteří se po předchozích příznacích u tohoto nešťastného člověka velmi dobře vyznali, pravili ostatním, vesměs silným mužům: „Doba zuření a třeštění brzy nastane; proto svažte a uvažte ho nyní ihned nejsilnějšími provazy a řetězy! Neboť kakodémon opustí člověka jen tehdy, nebude-li s to jeho snad posvěcené provazy a řetězy přetrhat.“

6) Poté byl onen člověk provazy a řetězy tak svázán, že po tomto svázání by se nepohnulo ani sto Herkulesů. Poté se kněží a také ostatní lid nejméně na sto kroků vzdálili od svázaného a také mě prosili, abych učinil totéž. Učinil jsem také co mi radili.

7) Netrvalo však ani dvacet okamžiků, když jsme se octli v řečené vzdálenosti a tento člověk za strašného jásotu rychlostí šípu se zvedl, v okamžiku roztrhal na mnoho kusů provazy a řetězy, vyskočil pak ihned stále ohybně výskaje neuvěřitelně vysoko se země do vzduchu, přitom však také ještě uchopil několik set liber těžké kameny a vrhal jimi hned kol sebe jako nějakými lehkými boby. Když toto zuření a třeštění trvalo as hodinu, klesl tento člověk zcela bez sebe k zemi, načež jsme se k němu mohli opět přiblížit.

8) Oba kněží se ho dotazovali, aby jim řekl, jak se mu vedlo. On však nic nevěděl o své zuřivosti, nýbrž vyprávěl jen vidění ve snách, podle něhož se octl ve velmi krásné krajině. Při tomto krátce trvajícím vypravování byl tón jeho hlasu zcela mírný jako tón nějaké trpělivě trpící matky; ale brzy se změnil tón a řeč. Ústa mu byla jakoby magickou mocí široce otevřena a z široce otevřených úst se vydral k našim uším v řeckém jazyce zcela cizí hromový silný hlas asi s těmito výrazy:

9) „Ó, vy bídní komáři pod lidskými škraboškami, chcete mne z tohoto pronajatého domu vypudit?! Všechna římská vojska to nejsou s to! Dříve ještě nežli byl pohotově jediný kámen na výstavbu Říma, ano velmi dlouho předtím jsem byl slavným králem Cya-xaresem, prvním tohoto jména, porazil jsem Skythy, válčil jsem s Lydií. Má druhá dcera

Mandane se stala ženou krále perského a matkou slavného velkého Cyra, jehož otec se jmenoval Kambyses. Více vědět nepotřebujete!

10) Ale tento tělesný dům, který nyní libovolně obývám a z něhož se nedám vypudit, pochází z mé krve a mám jej proto právem. Proto veškerá vaše námaha vypudit mne z něho je marná; v tomto svém domě se mohu bavit jak je mi libo!“

11) Po této divné rozmluvě vyrazil ze sebe ještě několik ohyzdných prokletí a pohrůžek na oba kněze, trhl několikrát tímto člověkem, načež tento člověk přišel opět k sobě, cítil se nejméně slabě a žádal něco k jídlu. Když se po požitém pokrmu poněkud posílil, byl opět dotazován, zda ví, co předtím mluvil. Popřel to svým přirozeně měkkým hlasem, dobře se však upamatoval že spal a že se ve snu octl mezi bíle oděnými jinochy.

12) Potom jsem mluvit zvláště s knězi a také s dosud žijícími rodiči tohoto člověka a radil jsem jim, že by se měl takovému člověku nějakým dobrým způsobem vzít život, tak bude muset kakodémon jistě svůj dům opustit. Ale tu mne všichni ujišťovali, že to je zcela nemožné a že ten, kdo by udělal něco takového, vydal by se sám do největšího nebezpečí života. Jeden člověk prý se o to již pokusil, ale velice zle přitom pochodil. Brzy poté jsem z této neblahé obce odcestoval a tuto věrně zažitou skutečnost jsem si dobře zaznamenal, také jsem to často již vyprávěl moudrým lidem - také i Židům zde - ale o nějakém jen poněkud postačujícím vysvětlení toho, nebylo tu ještě nikdy řeči.

13) Vypravovalo se mi sice také leccos o lidech posedlých ďábly anebo zlými duchy a že je velmi těžko uzdravit takové trpící; ale nikdo mi nedovedl říci, kdo vlastně jsou tací ďáblové anebo zlí duchové a jak se mohou a smí zahrnout do nějakého ubohého a slabého člověka a zcela ovládnout jeho přirozenost. Často prý se již našly děti, které byly žalostně souženy zlými duchy.

14) Pane a Mistře, co za tím asi vězí? Podvod se strany takového nešťastného člověka není tu jistě možný; neboť co jsem zažil u tohoto Illyrce bylo podvodu jistě tak daleko jak je daleko od jednoho konce světa ke druhému.“

32. PÁN VYSVĚTLUJE PODSTATU POSEDLOSTI.

1) Privil jsem **JÁ:** „Tvá zkušenost je zcela správná a Já Sám jsem zde v zemi Židů a také u Řeků osvobodil několik lidí od takovýchto zel. Jsou tedy skutečně lidé, kteří jsou avšak jen v těle po nějakou dobu ovládnuti zlými duchy, aniž tím mohou zlí duchové duši takového posedlého i jen v nejmenším uškodit.

2) Zlí duchové, přivlastňující si tělo člověka jsou skutečně duše zemřelých lidí, kteří kdysi žili na světě špatným životem dobře vědouce, že jejich konání je zlé.

3) Posedlost se však vyskytuje jen mezi lidmi, u nichž zcela vymizela víra v jednoho Boha a v nesmrtnost duše.

4) Tyto o sobě zle vypadající případy jsou tedy v dobách temných ve víře dopuštěním, aby v nich nevěřící dostali důtklivé napomenutí, že jejich nevíra je marnivá a že po odpadnutí těla je jistý další život duše člověka a že je jistě také Bůh, Jenž je s to zlomyslnost a hloupost lidí také na onom světě zcela dobře trestat.

5) Zlý duch, který opanuje tělo člověka, zakusí přes své zlé zpěčování sotva mu snesitelné pokořování a stává se pak v sobě mírnější a lehčí; a svědkové jsou takovými vyskytujícími se stavy ze svého příliš hmotného a temného způsobu života jakoby mocí vytrhováni, začínají přemýšlet o duchovnu a ve svém chování se polepšují.

6) A tak tato věc mezi lidmi se vyskytující a velmi trapně vypadající má v dobách největšího nedostatku víry rozhodně také opět své dobro, jak jsi to jistě sám zpozoroval u svých Illyrců.

7) Oba kněží, kteří dovedli předtím upoutávat k sobě lid všelikými magickými podvody, nevěřili sami ničemu, ale nashromáždili si přitom nicméně značné poklady, přišli oním posedlým na zcela jiné myšlenky a značně upustili od svých podvodů; neboť zlý duch jim již několikrát zahřměl, že jsou velmi bídní podvodníci a že on je mnohem lepší nežli oni, kteří ho chtěli ve své malomocnosti přemoci.

8) Oba kněží věří nyní úplně v další život duše po smrti těla a věří jen v jednoho Boha, protože jim duch také několikrát zakřičel do očí, že on jako zlý duch je mnohem více nežli

deset tisíc legií jejich domnělých bohů, s jejichž pomocí ho chtějí vypudit; že však je jen jeden pravý Bůh, kterého by uposlechl, kdyby mu poručil odejít z tělesného domu.

9) Toto však uslyšeli také ostatní lidé a proto také nabyli jiné a lepší víry; proto taková posedlost není zrovna vždy něco tak špatného a Bohem snad nespravedlivě dopuštěného, jak si to představuje lidský rozum.

10) U lidí, kteří mají pravou a světle žívou víru, se nevyskytuje posedlost již vůbec nikdy, protože duše člověka a duch v ní prostupují také tělo tak, že žádný cizinec a dokonce snad zlý duch nemůže do čistého a produčovnělého těla vniknout; kde se však duše člověka stala temnou, tělesnou a hmotnou a tím také úzkostlivou a bázlívou, nemocnou a slabou, takže nemůže klást odpor cizímu vetřelci, tu se také snadno stává, že se někdy zlé duše, které se po výstupu těla zdržují a provádí neplechty většinou v oněch nižších oblastech této Země, kde žijí lidé jejich druhu v těle, vnikají do těla nějakého slabého člověka, usazují se většinou v nejsmyslnějším spodním těle a jako cizinci a vždy zlí duchové se začínají ponenáhlu tělem posedlého projevovat navenek.

11) Na duši však neutrpí posedlý nikdy škodu, jak jsem to již poznamenal hned zpočátku a posedlost není tedy - jak již bylo také řečeno - zrovna něco tak zlého, jak se to lidem zdá.

12) Kde se tedy budoucně setkáte s takovými posedlými, vkládejte na ně ve jménu Mém ruce a zlí duchové posedlého opustí; kdybyste se však setkali s někým, kdo je posedlý tvrdošíjným duchem, pohrozte mu a on pak ihned uposlechne toho, kdo mu vážně a v úplné víře pohrozil ve jménu Mém! Neboť kde vy kázete lidem Mou nauku, tam již není třeba, aby také ďáblové pozdvíhovali u lidí zcela pokleslou víru z těla nějakého posedlého. Kde učí andělé, tam budou ďáblové zahnáni na útěk!

13) Co se však týče nyní onoho Illyrského posedlého a také jeho okolí, ten žije dosud a nyní je od svého soužení osvobozen a jeho okolí věří v jednoho, jim ovšem ještě neznámého Boha, jakož i v nesmrtnost duše a přijde-li tam vbrzku někdo z vás ve jménu Mém, bude mít u oněch lidí a také v širokém okruhu oné země snadnou práci obrátit ony lidi k pravému světlu víry a zničit jejich pověru. - Porozuměl jsi tomu, Agripo, nyní dobře?"

33. MÍSTO SVĚTA DUCHŮ.

1) Privil **Agripa**: „Pane a Mistře, nyní je mi to a jistě také ostatním jasné a děkuji Ti za toto světlo; avšak něco malého bych přitom ještě poznamenal, totiž, abys nám také oznámil, kde je místně vlastní svět duchů v poměru k této Zemi. Ty jsi sice ve Své řeči upustil jiskérku - ale z toho jsem se ještě nemohl stát úplně moudrý. Kdyby Ti to bylo milé, pak bych Tě prosil o to, abys mi řekl také o tom něco vhodného.“

2) Privil jsem **JÁ**: „Všechn svět duchů - jak jsem již několikrát vysvětlil - nemá sice s prostorem a časem tohoto hmotného souzeného a tedy nesvobodného světa již naprosto co činit; ale prostor jako nejzevnější schrána je nakonec přesto nositelem všech nebes a všech duchovních světů, protože ony nemohou být nikde mimo nekonečný tvůrčí prostor. A tak musí, má-li se mluvit jasně a vám srozumitelně, existovat také určité prostory, v nichž jsou světy duchů jakoby místně, ačkoliv duchu, zejména dokonalému, záleží na místě v prostoru právě tak málo, jako tobě nyní na této Olivové hoře, chceš-li si představit Řím anebo Athény; neboť pro ducha neexistuje ani určitý prostor ani nějaký odměřený čas.

3) Avšak tak zvaná individuální bytost nějakého ducha nemůže být, právě tak jako Já, úplně mimo prostor a čas; a tak jsou tedy také duše od tohoto hmotného světa odloučené v určité místní prostornosti, ačkoliv duše, zejména životně nedokonalé, nemají o tom ani tušení, - podobně jako ty ve snu, v němž je ti sice také hned v té a hned ve zcela jiné krajině velmi milo a jsi dokonce činný, aniž přitom i jen o čárku změníš hmotně prostorový ráz místa pro svou osobní individualitu.

4) Ty však ode Mne chceš, abych tě seznámil s vlastním takřka stálým místem, v němž se po smrti těla ocitají zejména životně nedokonalé duše a Já ti to chci tedy také přesně sdělit. Poslyš Mne tedy a pochop dobře, co ti o tom řeknu!

5) Měl-li člověk za života svého těla zvláštní lásku pro to anebo ono místo na světě hmotném, pak zůstává také jako odloučená duše na témž místě často po mnoho set let a dovídá se to někdy, i když také nejasně, cestou duchovních obdob.

6) Kde tedy máš na této Zemi nějaké místo, tam máš také již místo pro svět duchů, které však není ovšem o sobě hmotné, nýbrž jen duchovní, protože vzniká z jisté fantasmie duchů jejich vůlí.

7) Můžeš tedy takový tebou samým stvořený svět křížem krážem procestovat, ale zůstaneš jako individuum přece pevně v jednom a témž hmotném místě.

8) Předpokládejme však například člověka, jenž v sobě chová velkou touhu poznat podrobněji Měsíc, Slunce a také Hvězdy. Je-li duše takového člověka odloučena od těla, pak je její hmotné místo také již tam, kam ji přitáhla a postavila její láska. Tam také hned vstoupí do styku s duchy oněch Světů a pustí se co nejúčinněji do jejich tmavních názorů a studií.

9) Je-li však nějaká duše již zde úplně prostoupena láskou k Bohu, pak sice nezmění své hmotné individuální místo trvání z blízkosti této Země jako kolébky výchovy pro děti Boží, ale nicméně bude moci Mnou v nejjasnějším životním světle procestovat podle stále stoupající potřeby své inteligence a z ní vyplývající blaženosti celou nekonečnost, aniž musí přitom i jen o čárku změnit hmotné prostorové místo pro své individuální bytí, jako Já je také v duchu neměním a přece jsem všude v celé nekonečnosti zároveň přítomen.

10) Více a hlubší věci nemohu ti o tom nyní říci; budeš-li však v duchu znovuzrozen, pak toho také ještě více nad Slunce jasněji pochopíš. - Rozuměl jsi tomu nyní dobře?“

11) Poté pravili **Agripa a také mnozí jiní**: „Pane a Mistře, děkujeme Ti za toto Tvé vysvětlení, které nám bylo všem velmi třeba; neboť měli jsme všichni častokrát příležitost vidět a pozorovat všelijak posedlé a nedovedli jsme si tu věc vysvětlit jinak, nežli že tací nešťastníci jsou zcela skutečnými ďábly posedlí a tím jsou také jejich kořistí, nemohou-li se jich zbavit.

12) Posuzující takto zjev posedlosti, byli jsme nuceni považovat posedlého buď za nejhrubšího a Bohem již na tomto světě úplně odsouzeného hříšníka, anebo jsme nad láskou a nejvyšší Boží spravedlností krčili potají rameny zejména tehdy, když jsme se často mohli příležitostně všestranně přesvědčit jak o bezúhonnosti posedlého tak také o zbožnosti jeho rodičů, což se nám opravdu nemohlo zazlívat. Avšak nyní ovšem obdržela tato věc zcela jinou tvářnost a jsme velice rádi, že máme Tvou milostí také tu jasno.“

13) Privil jsem **JÁ**: „Nuže dobře; je-li vám nyní také v této oblasti jasno, pak máme do rána ještě asi čtyři hodiny času, aby se mohlo ještě o leccems promluvit a leccos objasnit. Je-li někomu z vás něco nejasného, ať se jen hlasitě táže a bude mu dáno správné a jasné světlo; neboť chci, abyste dobře pochopili tajemství celého Království Božího!“

34. PODSTATA SATANA.

1) Tu přistoupil opět jeden v Emauzech obrácený farizeus, jenž byl **znalec Písma** a pravil: „Pane a Mistře! Nyní víme dobře jak je to podle pravdy s posedlými a kdo jsou vlastně oni zlí duchové, jimiž je tu a tam opanována lidská přirozenost; ale v Písmu se nicméně velice očividně mluví o skutečných praarozických ďáblech a jejich knížeti satanovi a také se praví, že satan zvaný též Lucifer a nesčetné množství andělů po něm se odsoudivší, kteří se musí podle něho řídit byli Bohem zavrženi a do věčného pekelného ohně svrženi.

2) Také je psáno, kterak právě satan v podobě hada přivedl své rodiče k pádu a kterak Bůh dal satanem pokoušet zbožného Joba.

3) Jak je to tedy podle Tvé nové nauky se satanem a s jeho jemu podřízenými ďábly? Kdo a kde je satan a kdo a kde jsou ďábové?

4) Jestliže jsi nám již dopřál chápat veškerá tajemství Království Božího, pak nám musí být také v této věci jasno a račiž nám tedy o tom co nejmilostivěji dát srozumitelné vysvětlení!“

5) Privil jsem **JÁ**: „O tom jsem již mnoho pověděl a vysvětlil a Moji starší učedníci vědí, na čem jsou; ježto však ty jsi u Mne ještě nováček, můžeš se zajisté ptát na to, co ti ještě nebylo sděleno a tak Mne tedy poslyš!

6) Hle, cokoli nekonečný vesmír v sobě obsahuje jako hmotu, to je souzeno a tím mocí vůle Boží zpevněno! Kdyby tomu tak nebylo, nebylo by žádné Slunce, žádný Měsíc, žádná Země a vůbec žádné stvoření v celém přenekonečném prostoru; byl by tu jen jediný Bůh v nazírání na Svě velké myšlenky a ideje.

7) Bůh však již od věčnosti vystavil navenek jako takřka ze Sebe Svě myšlenky a ztělesnil je Svou všemohoucí vůlí. Tyto ztělesněné Boží myšlenky a ideje nejsou však nicméně žádná tak zcela skutečná těla, nýbrž jsou souzené duchovno a nádoby k dozrání pro samostatné bytí. Jsou to tedy tvorové, určeni k tomu, aby navěky dále trvali jakoby ze sebe a z vlastní síly vedle Mne, viditelného jim Tvůrce.

8) Veškeré stvoření jako souzené duchovno je naproti onomu již čistě a svobodně duchovnímu ještě nečisté, nezralé, proto ještě ne dobré a může být naproti čistě duchovně dobrému považováno o sobě ještě za špatné a zlé.

9) Rozuměj tedy slovem „satan“ vcelku veškeré hmotné stvoření a slovem „dábel“ část odloučenou od něho.

10) Žije-li člověk na tomto světě podle poznané vůle Boží, povznáší se tím ze souzeného zajetí a přechází v nesouzenou Boží svobodu.

11) Ale člověk, který nechce věřit v jednoho Boha a proto také nechce jednat podle Jeho lidem zjevené vůle, ponořuje se pak stále víc a více a hlouběji a hlouběji do stvořeného hmotna, stává se duchovně nečistý, špatný a souzeně zlý a tedy dáblem; neboť vše pouze stvořené a souzené je - jak již bylo ukázáno - vůči nestvořenému čistému a svobodnému duchovnu nečisté, špatné a zlé, ne však snad proto, že by byl mohl Bůh kdy stvořit ze Sebe něco nečistého, špatného a zlého, nýbrž jen v Sobě a o Sobě proto, že tu předně kvůli jsoucnu musí nutně být ono stvořené, obdařené inteligencí a činorodou silou a v člověku také svobodnou vůlí a zadruhé, protože ono o sobě stvořené dané se musí, aby dospělo k možné samostatnosti, samočinně přičinit a jakoby do svého vlastního obrátit.

12) Před Bohem však není nic nečistého, nic špatného a nic zlého; neboť čistému je vše čisté a vše co stvořil Bůh je dobré a vůči Bohu není tedy také žádného satana, ďábla a tedy také pekla. Jen stvořené je o sobě a v sobě vším tím po tak dlouho, pokud to jako stvořené a souzené má zůstat a konečně ve vlastnictví svobodné vůle ať dobré či zlé ⁶⁾ chce zůstat.

13) Právě-li se v Písmu, že satan v podobě hada svedl prvý pár lidský, chce se tím říci tolik jako: Prvý pár lidský, který neznal dobře Boha a Jeho vůli, dal se půvabem Hmotného světa podplatit a žádost a hlas jeho souzeného těla pravil: „Uvidíme co bude z toho, budeme-li jednou konat proti dobře poznané vůli Boží? Vždyť Bůh Sám nám ponechal svobodu jednání; tím tedy nemůžeme na našem poznání nic ztratit, nýbrž jen získat! Bůh jistě ví, co se nám může stát svobodným jednáním - my to však nevíme; proto jednejme také jednou jen podle našeho smýšlení a pak se zkušeností také dovíme to, co ví nyní jedině Bůh!“

14) A hle, jedli tedy oba ze zapovězeného stromu poznání cestou zkušenosti, kterou chtěli sami učinit a tím klesli o stupeň hlouběji do svého souzeného hmotna, které se může nazvat vůči svobodnému životu též „smrt“.

15) Poté dobře poznali, že v jejich těle jsou domovem soud musu a smrt, která při stoupající lásce ke světu může také pohřbit svobodnou duši do svého soudu a do své nesvobody a ztratit tedy také onen čistý ráj, který záležel v úplném sjednocení duše s jejím duchem a nemohli jej ze sebe úplně znovu nalézt; neboť jejich duše byla ostnem hmoty poraněna a měla pak mnoho co činit, aby se ještě udržela co možno svobodná nad soudem jako stvořeným musem, jak je tomu nyní u všech lidí - a proto jsem přišel do to-

⁶⁾ „ať dobré či zlé“ je Lorberovou rukou dodatečně doloženo. Vyd.

hoto světa, abych ukázal lidem opět onu pravou cestu života a Svou naukou jim navrátí ztracený ráj.

16) Tak je tomu také u Joba. Job byl pozemsky nejvyšší šťastný muž a měl mnoho statků. Byl to však také moudrý a Bohu velmi oddaný člověk, který žil přísně podle zákona. Jeho mimořádný blahobyt učinil však nicméně jeho tělo víc a více žádoucí a činil velké požadavky na ducha v něm.

17) Souzený duch těla řekl jaksi duši: „Chci přece jen vidět, zda tě nebudu moci všemi svými pozemskými radostmi a utrpením od tvého Boha odvrátit, v tvé trpělivosti unavit a dát do svého soudu musu!“

18) To stálo Joba mocný boj; neboť jednak mu byly k službám všechny pozemské radosti, které sice užíval, ale tyto radosti přece jen neměly nadvládu nad jeho duší a duše zůstala ve spojení s duchem.

19) Jelikož však zlý duch hmoty takovým způsobem s duší nic nepořídil, byla duše Jobova pokoušena všelikými tělesnými nepříjemnostmi, které jsou obrazně znázorněny v knize. Ale Job je překonával všechny s trpělivostí, ačkoli tu a tam reptal a naříkal na svou nesnáze, ale nakonec přece vždy otevřeně doznal, že mu Bůh dal dříve vše a nyní vzal, že mu však může zase vše dát a to ještě více, nežli mu byl vzal pro úplné posílení duše v duchu.

20) Je-li však tomu tak, kdo byl potom satan, jenž zbožného Joba tak velice pokoušel? Byl to souzený duch jeho těla, to jest jeho rozmanité žádosti!

21) Ale nějakého určitého osobního prasatana a osobních pradáblů nebylo ve skutečnosti nikdy nikde, nežli jen ve všelike souzené hmotě světa. Že však staří mudrci znázorňovali satana a ďábly všelikými obrazy hrůzy, má svůj důvod v tom, aby si duše pod všelikými zlými formami utvořila pojem o tom, jaké nesnáze musí snášet svobodný život, dá-li se soudem hmoty opět zajmout.“

35. OSOBNOST SATANA.

1) **(Pán:)** „Já Sám jsem nechal jednou objevit se satana Svým prvním učedníkům v přiměřeném obrazu a oni se ho přemocně zhrozili. Rovněž tak se také častěji stávalo u praotců této Země; avšak tehdy nebylo slovně připojeno vysvětlení, protože staří z ducha moudří rozuměli dobře obraznému znázornění na základě vnitřních období (podobností) a proto také říkali: Hrozné je padnout do rukou Božího soudu, to jest hrozné je pro duši, která již jednou dospěla k úplnému sebevědomí, dá-li se opět nikdy neměnitelným zákonem musu Boží vůle v hmotě zajmout.

2) Že toto se označuje pro duši jako něco strašného, to učí zkušenost každého umírajícího, jenž předtím nedosáhl úplného znovuzrození v duchu.

3) Proč se tedy taková duše tak velice bojí smrti svého těla? Protože se domnívá jako ještě zapletená do jeho zákona musu, že s tělem také zemře! Že je tomu tak, to můžete vidět a dobře poznat u všech těch, kteří buď zcela nevěří anebo jen stěží věří v další život duše po smrti těla, protože také jejich duše vězí buď zcela anebo z největší části v soudu svého těla a musí tedy také spolupociťovat jeho smrt po tak dlouho, dokud se Mou vůlí neodloučí od něho úplně.

4) Jelikož však nyní asi poznáváte, jak je tomu vpravdě s vlastním satanem a jeho ďábly, budete z toho také moci sami si ujasnit, že tomu také stejně musí být s peklem. Peklo je o sobě stejně jako satan věčný soud musu, tedy svět a jeho hmota.

5) Ale proč se satan nazývá také knížetem temnoty a lži? Protože veškerá hmota není tím čím se zdá být a kdo ji uchopí ve své lásce v jejím zdání a dává se jí zajmout, ten je tedy také zřejmě v říši lži a - vůči pravdě - v říši temnoty.

6) Kdo například příliš miluje tak zvané poklady z říše mrtvé hmoty považuje je a cení za to, čím se zdají být a nikoli za to, čím jsou vpravdě, ten se tím již ocitá v říši lži, protože jeho láska jako základ jeho života se do nich jakoby zcela slepě ponořila a může se jen nejvyšší těžko z takovéto noci opět povznést ke světlu úplné pravdy.

7) Kdo však považuje zlato jen za přiměřený jev, kterým se znázorňuje dobro lásky v Bohu, jako se čistým stříbrem znázorňuje pravda moudrosti v Bohu, ten pak také zná pra-

vou hodnotu zlata a stříbra, stojí tedy v říši pravdy a jeho duše se neudusí v klamném zdání a jeho soudu.

8) Jen takový jedině pravý význam měly tedy u praotců a u všech proroků zlato, stříbro a různé druhy drahokamů; jako hmota neměly však cenu a proto se také nemohly stát duši nebezpečné. Z poznání pravé hodnoty hmoty poznali také snadno a brzy její přirozenou způsobilost a upotřebitelnost a čerpali z toho opravdový užitek.

9) Když však časem si začali lidé cenit a vážit hmoty pro její lesk a zdání, přešli do jejího soudu, stali se duchovně slepí, tvrdí, hrabiví, lakomí, prolhaní, svárliví, podvodní, pyšní, zlí a bojovní a dobyvační a tím se ocitli v modlářství a pohanství a tedy také ve vlastním pekle, z něhož by nemohli být vysvobozeni beze Mne.

10) Proto jsem musel Já Sám obléci na Sebe hmotu, s ní soud a musím jej prolomit, abych se tím stal vstupní branou do věčného života pro všechny padlé, budou-li chtít touto branou vejít do života. Proto jsem také dveřmi do života a Život Sám. Kdo nevejde Mnou, ten k životu ve světle věčné pravdy a ⁷⁾ svobody nepřijde, nýbrž zůstane zajat v soudu hmoty.

11) Avšak tu se nyní ještě namítá sama sebou otázka: Není tedy podle toho skutečně osobní satan a osobní ďábel?

12) A **Já** pravím: Ó, ano, jsou již zde ještě v těle krácející a ještě mnohem více je jich na velkém onom světě, kde se neustále namáhají vykonávat zlý vliv na tento svět a to jednou hrubými přírodními duchy, kteří dlí ještě ve všelike hmotě za účelem stanoveného vyzrání a potom však také bezprostředně určitým skrytým našeptáváním, ponoukáním a sváděním. Pozorují u lidí velmi dobře různé slabosti a náklonnosti k nim, zmocňují se jich a rozdmýchávají je ve žhoucí vášně.

13) Stala-li se však slabost člověka žhoucí vášní, pak se tento člověk ocitá již zcela ve stavu soudu hmoty a jejich zlých duchů a je mu pak těžké z něho se uvolnit.

14) Satan je soujemem veškerého soudu musu hmoty a co se týče jeho osobnosti, ta tu o sobě nikde není, zato však ji lze považovat za spolek ďáblů všeho druhu nejen této Země, nýbrž všech Světů v nekonečném tvůrčím prostoru, jako také podle Mého vám již daného vysvětlení představují všechny ty nesčíslné mnohé Slupkové globy v jejich společném soujemu posléze jednoho převelikého Člověka stvoření.

15) V menším měřítku je ovšem také spolek všech ďáblů nějakého světového tělesa satanem a v nejmenším měřítku každý jednotlivý ďábel sám o sobě!

16) Dokud však na nějakém světovém tělese nebyl člověk, nebyl na něm také žádný osobní ďábel, nýbrž jen souzení a nevykvašení duchové ve veškeré hmotě světového tělesa; k hmotě však patří vše co postřehujete svými smysly.

17) Ale můžete též přijmouti to, že nyní na žádném světovém tělese není horších a hněvivějších ďáblů nežli právě v této a na této Zemi. Kdyby jim to bylo dopuštěno, pak by Zemi a její obyvatele velice zle zřídili - ale to se nedopouští - a aby to ďábové nemohli učinit, právě proto jsou stíženi vší slepotou a tedy také největší hloupostí a jejich spolky se podobají oněm bezpečnostním ústavům této Země, v nichž jsou zlí blázni a šílenci pevně drženi, aby nemohli škodit ostatním lidem.

18) Z toho co bylo dosud řečeno, můžete nyní všichni zajisté s úplnou rozvahou a osvíceným rozumem poznat, jak je to se satanem a s jeho ďábly a není vám nyní již třeba dále se na to ptát. - A nyní řekni, znalče Písma, zda jsi tomu všemu také dobře rozuměl!“

36. MÍSTO POBYTU OSOBNÍCH ĎÁBLŮ.

1) Právil poté **znalec Písma**: „Ano, Pane a Mistře, neboť mluvil jsi o této věci nyní co možno jasně a obsáhle a ukázal jsi nám přitom řádně jakoby zcela rozčlánkovaně Svůj způsob tvoření a tak se nám musela stát tato věc jasná, to jest pokud se to může objasnit vždy omezenému lidskému rozumu; neboť vědění samo dávno ještě není vše pronikajícím viděním; ale to nám stačí, protože to co víme, víme úplně ze základu.

⁷⁾ „a“ doplnil vydavatel

2) Jelikož jsi nám toho nyní již řekl tak mnoho o této těžko pochopitelné věci, račiž nám nyní mimoto ještě poněkud podrobněji označit místo pobytu osobních ďáblů, abychom se jich mohli střežit; neboť kdyby se člověk anebo také celá společnost octla v takovém místě, mohla by nakonec velice zle pochodit. Proto račiž také být milostiv a v tomto ohledu trochu nám to poněkud podrobněji osvětlit!“

3) Privil jsem **JÁ:** „Ty myslíš ještě velmi hmotně! Co záleží na nějakém určitém místě, v němž by se snad mohly zvláště zdržovat nějaké ďábelské osobnosti?!”

4) Je-li tvá duše ze Mne jen čistá a silná, pak může být v těch nejhorších ďábelských spolicích a nebudou jí moci nijak ublížit. Neboť čistá a ze Mne silná duše je i uprostřed nesčíslných zástupů osobních ďáblů nicméně úplně v říši nebes, která nejsou někde jakoby vnější okázalostí, nýbrž uvnitř v srdci dokonalé duše; neboť takto se duše stává Mně podobnou stvořitelkou své nejblaženější obytné říše, do které navěky nebude moci žádný osobní ďábel vniknout.

5) A tak může čistá a ze Mne silná duše také již na této Zemi být místní, snad menší nebo větší obydlenost osobních ďáblů zajisté zcela lhostejná; neboť čistá a ze Mne silná duše nosí všude své nebe právě tak v sobě a s sebou, jako nosí osobní ďábel své peklo anebo svůj osud.

6) Když však nyní již o tom mluvíme, označím vám nicméně také podrobněji ona zvláště obydlená místa osobních ďáblů a tak tedy poslyšte:

7) Pohleďte mezi lidmi na ony veřejné domy a budovy, v nichž se koná mnoho podvodných obchodů, jako například nyní v chrámu a v mnohých jiných nákupních a prodejních domech! To jsou tedy také zvláštní obytné místnosti pro mnohé osobní ďábly. Rovněž tak jsou také domy, v nichž se páše všeliké smilstvo, nevěstkářství a cizoložství, zvláštními obytnými místy pro osobní ďábly. Právě tak také jsou ony hory a jeskyně, v nichž lidé s velkým chvatem a lačností kopou zlato, stříbro a jiné poklady Země, místa velmi silně a mocně obývaná osobními ďábly; rovněž lesy a jeskyně, v nichž se zdržují zloději, lupiči a vrahové; také vojenské tábory a bojiště, cesty kupeckých karavan a řeky, jezera a moře, na nichž se provozuje silný výdělečný obchod.

8) A dále země a pozemky, louky, pole, vinice a lesy bezcitných pohanů a také židovských lakotných a nemilosrdných boháčů jsou zejména zvláště oblíbenými bydlišti osobních ďáblů, taktéž i vzduch nad a v označených bydlištích a oheň, mraky a déšť a také všechny modlářské chrámy a falešné věštírny.

9) Dále se zdržují osobní ďáblové dokonce velmi četně tam, kde spatřujete velkou pozemskou nádheru a s ní ještě spojenou velkou pýchu.

10) Na místech však, která nejsou obývána lidmi a nebyla také znečištěna jejich hříchy, se osobní ďáblové nezdržují, leč by jimi cestovala světská zlá lidská karavana; díky jí by se tam pak také brzy ubytovali osobní ďáblové.

11) Nyní jsem ti, příteli, pověděl také to, co jsi se ještě chtěl ode Mne dovědět a pro sebe vědět.

12) Proč však osobní ďáblové milují zrovna oznámená bydliště, to je samo sebou zřejmě jasné tomu, kdo jen poněkud pochopil to dřívější a nepotřebuje to proto další vysvětlení.“

37. POHLEDY DO ZÁKLADŮ PRVOSTVOŘENÍ.

1) Privil **znalec Písma:** „Ale jak se to ďáblové dozví? Mohou vidět tuto Zemi a také nás lidi i s naším jednáním?“

2) Privil jsem **JÁ:** „Ó, ano, ale jen to, co je jim rovno! Pravím tobě: Také zlí supové se shromažďují rychle tam, kde je dobře jim chutnající zdechlina.“

3) Já jediný od věčnosti vím čeho je třeba, abych nějakou myšlenku ze Sebe učinil svobodnou bytostí a to v nejuplnějši božské samostatnosti; proto také jen Já zcela jediný vím, čeho je třeba, aby se dokonale uskutečnilo toto nejvyšší dílo. Zda tedy smrt, soud, člověk anebo anděl, to je před Mýma očima až do uskutečnění hlavního účelu Mé lásky a moudrosti zcela jedno a totéž. Neboť věz, že Věčný má vždy pro to času dost. David sice

pravil, že tisíc let před Bohem je sotva jeden den, Já však pravím tobě, ty nyní, Můj Písma znalý příteli, že tisíckrát tisíc let je přede Mnou sotva nejvyšší prchavý okamžik!

4) Hleď, ty jsi nyní tady a nesčetné myriády myriád stvoření jako je nyní toto, jsou již podle přirozené posloupnosti časové dovršeny za námi! Jakou stížnost můžeš proto proti Mně uvést, že jsem ti teprve nyní dal v této nejnovější době vstoupit v jsoucno a jakou pak stížnost budou moci proti Mně podat teprve ti, které Já povolám v jsoucno teprve po uplynutí eonu eonů dlouhých údobí časů a věčností?!

5) Já přece jsem Pánem Svých věčných myšlenek a idejí a mohu je povolát v sebevědomé svobodné bytí, kdykoli chci! Neboť Já nestojím navěky pod žádným zákonem, protože Já Sám jsem zákon od pravěčnosti a proto mohu v božsky mravní záležitosti také vydat zákon, což záleží jen na Mně a Mém chtění, jak a kdy ze Své lásky a ze Své moudrosti chci!

6) Kdo mimo Mne to může předvídat, kdo Mne k tomu nutit a pohnout, nežli jedině Já Sám ze Svého věčného řádu?!

7) Má věčně nejsvobodnější vůle je zákonem nad Mými myšlenkami a ideami, které sice od věčnosti mají ve Mně své jen pro Mne vnímatelné bytí; je-li Mně však podle Mé lásky libo dát jim vstoupit v pevné a samostatné jsoucno, pak stanoví Má moudrost Mou vůli zákonem nad Mými myšlenkami a ideami a ony se stávají realitami jakoby mimo Mé bytí a musí takto jako vnější samostatné reality trvat dotud, dokud udržuje Má láska a moudrost Mou vůli jako zákon všech zákonů v dobrém zdání a účelně nad nimi vládnoucí.

8) A hle, tak je další trvání také osobních d'áblů zákonem, který je do nich vložen vedle vždy ještě vlastní svobodné vůle! Dokud Mne oni sami nechtějí uznat jako Toho, Který jsem od věčnosti byl, ještě jsem a věčně budu, dotud také neustoupí od nich Můj zákon „musu“; neboť kdybych odřal Svůj zákon musu, pak by jejich bytí o sobě vzalo jako samostatné bytí za své.

9) Zda se nějaká o sobě již trvajícím bytostí ze své svobodné vůle nyní polepší a přijde do říše pravdy anebo snad teprve dokonce po době tobě nepředstavitelně dlouhé, to Mně sice může být jen jedno a totéž a Já proto Svůj věčný řád ani o vlas nezměním; kdo to však chce v sobě mít jinak, ten to také může, neboť jsou mu pro to dány všechny prostředky.

10) Ježto jsem vám však ukázal nyní také obytná místa špatných a zlých duší, které jsou vlastní osobní d'áblové, vyhýbejte se jim, cítíte-li se ještě nějak slabí; neboť na takových místech hrozí slabému ještě vždy nebezpečí! Kdo se však jako dosud slabý odebrá do nebezpečí, ten také snadno v nebezpečí zahyne, anebo aspoň z něho snadno zcela beze škody nevyjde.

11) Necht' se vám tedy také nezachce všech těch nečistých a nezralých věcí tohoto světa, protože vy jako lidé stojící nyní již na posledním stupni vnitřní životní dokonalosti máte to vše za sebou! Hleďte jen stále vpřed a nikoli již za oním nezralým zpět, tak budete snadno a brzy stát u pravého cíle života a pak se vám již nezachce ani pohlédnout zpět za oním nezralým! - Rozuměli jste všichni nyní také tomu?“

12) Pravil **znalec Písma**: „Pane a Mistře, také to se nám nyní stalo jasné a nyní víme jak jsme na tom také v této věci; ale mezi lidmi se vyskytují leckteré zjevy, které nám však nejsou náležitě jasné. Tak například znám v Judeji několik starých hradů a lidmi snad již po několik století starých neobydlených domů. V nich straší často tak hrozně, že se žádný jinak sebe srdatější člověk neodvažuje k nim ani zdálky přiblížit a běda tomu, kdo by se snad přiblížil takovým místům jako náhodou, anebo také nejsa znalý neblahého stavu věcí! Neboť takový člověk pochodí velmi zle a ještě mnohem hůře ten, kdo by se odebral na takové místo zcela svévolně. Nuže, tato ne zrovna zřídka se vyskytující místa nejsou již po velmi mnoho let ani tím, anebo oním hrubým hříšníkem navštěvována a přece se na ně nesmí vstoupit. Co je to potom?“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, příteli, za tím nevězí vždy to co myslíš, nýbrž většinou zcela něco jiného! Dej jen tyto pověstné hrady a staré dvorce obklopit odvážným zástupem vojáků a ručím ti za to, že při takové příležitosti zmizí tvé, jinak tak nebezpečné zjevy tak, že žádný voják nepostřehne ani to nejmenší z jejich případné přítomnosti.“

14) Jsou sice tu a tam již také taková místa, v nichž se zdržují duše již dávno zemřelých lidí a občas upozorňují na sebe tím či oním způsobem kolemjdoucího člověka. Jsou

to duše, které za svého tělesného života byly do svého pozemského majetku příliš mocně zamilovány a aby jej rozmnožily, dopustily se také leckteré velké nespravedlnosti. Takovéto nejvyšší zhmotnělé duše se pak také po odpadnutí těla zdržují na oněch místech, která jim byla za jejich tělesného života nadevšecko milá a drahá a to často tak dlouho, dokud jakákoli stopa z jejich většinou tak drahého vlastnictví nebyla odváta. Teprve potom začínají na onom světě vcházet víc a více do sebe, protože začínají v sobě pozorovat, že všechno pozemský a časný majetek je a byl marnivým a prázdným preludem.

15) Avšak takové duše se nemohou nikdy zvrhnout v příliš citelnou zlomyslnost a jejich nejvyšší omezená a malomocná přítomnost nemůže nikomu způsobit nějakou i jen mravní škodu, naopak jejich nahodilé projevy se působí často zcela dobře na nevíru leckterého světského člověka, který se pak stává věřícím a změní svůj světský život, protože se dovídá o takovém dalším trvání lidských duší po smrti těla, které se mu nezdá být zrovna dobré a blažené!

38. MODLITBA ZA ZEMŘELÉ.

1) **(Pán:)** „Tací duchové, ne zrovna také dobří a čistí, nemohou se tedy stát člověku nebezpečnými a je dobré se za takové duše modlit. Neboť modlitba duše, naplněná opravdovou láskou a slitováním, v láskyplné důvěře ve Mne má dobrý účinek na takové opravdu ubohé duše na onom světě. Tvoří kolem nich určitou životní éterickou látku, v níž duše poznávají jako v zrcadle své nedostatky a vady, polepšují se a tím se snáze povznášejí ke světlu života.

2) A Já Sám vám dávám tuto příležitost, abyste mohli být vpravdě užiteční také svým zesnulým bratřím a sestrami.

3) Ale jakpak se máte za ně modlit?

4) To jde zcela snadno! Při svých modlitbách nemyslete snad, že byste Mne tím pohnuli k většímu milosrdenství, ježto jsem vpravdě nekonečně milosrdnější nežli všichni nejlepší a nejlaskavější lidé celého světa dohromady, nýbrž přednášejte jim důvěřivě a z pravého základu lásky svého srdce právě v srdci evangelium a oni je budou poslouchat a podle něho se také řídit! A takovým způsobem budete také vpravdě chudým v duchu hlásat evangelium, které jim bude k velikému prospěchu.

5) Veškeré ostatní modlení a bečení však žádné duši zemřelého ani v nejmenším neprospěje, nýbrž spíše jí uškodí, protože zví-li to, pohorší se jen, neboť podobné modlitby za duše zemřelých, jak je to především u farizeů dokonce zákonitou zvyklostí, musí být zaplacený velikými obětmi.

6) Způsob, jak jsem vám nyní ukázal za mrtvé se modlit a o jejich duchovní chudobu pečovat, je pro ně jistě plodným požehnáním; naproti tomu draze zaplacená modlitba farizeů je jim kletbou, jíž se velice stěžují a nejhluběji opovrhují.

7) Toto si také můžete jako dobrou radu ode Mne zapamatovat a také jí náležitě dbát; neboť tím si opatříte ve velkém onom světě pravé velké, mocné a velmi vděčné přátele, kteří vás, ocitnete-li se v nějaké nesnázi, neopustí ani na tomto ani na onom světě! Tací přátelé se pak stanou vašimi pravými ochrannými duchy a budou se vždy starat o blaho svých dobrodinců.

8) Ale můžete si je získat, budete-li se starat a o ně pečovat jen způsobem Mnou nanačným. Proto však nemusíte tu zrovna čekat na staré hrady a dvorce, nýbrž to můžete učinit vždy a všude tolika duším zemřelých, kolik si jich jen dovedete představit; neboť vaše víra, vaše pravá láska a slitování a pravda ze Mne sahají ještě nekonečně daleko nad velké sféry ukázaného vám velkého Světového člověka. Neboť vy nejste jen Mými tvory, nýbrž nekonečně více, neboť jste Mi, svému Otci podobní a Velký člověk stvoření není ani cítitelným životním bodem v nejmenším životním nervu vašeho malíku u nohy, - ovšem vše to uvažováno jen duchovně anebo se stanoviska nejhlubší pravdy.

9) Vpravdě pravím vám: Vám je dán nekonečně velký okruh působnosti, jehož velikost spatříte však dokonaleji teprve tehdy, až budete jednou přebývat a působit v Mém věčném Království v **jednom** otcovském domě se Mnou! Neboť nyní je vám to vše dopo-

sud jen zázračným snem, jak tomu také často bývá u dobrých dětí zbožných rodičů; ale co Já vám zde říkám, je hluboká a božská pravda.

10) Jako všechna moc a vláda v nebi a na této nepatrné Zemi je vlastní Mně Samému, rovněž tak se má stát úplně vlastní i vám všem, kteří věříte ve Mne a milujete Mne nadevšecko; neboť děti jednoho Otce nesmí být méně dokonalé, nežli je tu nekonečně dokonalý jejich Otec!

11) U lidí na této Zemi vypadá to většinou ovšem jinak, - zejména tam, kde otec příliš zhýčkává své pozemské děti; ale tak tomu věru není nikdy u Mne, neboť Já vím od věčnosti, čeho je tu třeba Mým dětem.

12) Nuže, nyní jsem vám dal malou předchuť, abyste z toho vyrozuměli Kdo jsem Já a kdo jste vy a čím se vlastně ještě máte stát. Proto jednejte všude a vždy podle Mého slova a dosáhnete také snadno toho, čeho máte podle Mých otcovských slov dosáhnout; neboť jistější a mocnější záruku nežli jsem Já Sám nemá celá věčnost a nekonečnost. Ale jak bylo řečeno, dobře si to v nejhlubším základě svého života zapamatujte, jinak bych to k vám mluvil nadarmo!

13) Za vaše malé Mně přinášené oběti nehledejte odškodnění v tomto světě, - neboť věru tehdy byste nebyli Mými dětmi, nýbrž děti tohoto světa a této Země, která je špatnou podnoží Mé lásky a Mé vážnosti -, nýbrž vše co konáte, konejte z pravé nejživější lásky ke Mně vašemu Otci a pak již budu asi také vědět, čím zase Já udělám Svým milým dětem pravou radost!

14) Vpravdě, vpravdě pravím vám: Oko žádného člověka nikdy nevidělo, ucho žádného člověka neslyšelo a mysl žádného člověka nikdy nepocítila, co mám připraveno pro Svě děti, které Mne jako Svého Otce vpravdě prostým srdcem milují!

15) Ale také toto vám všem pravím: Vedle světa nedám Sebou nikterak vláčet! Neboť buď vše sem anebo vše tam; ale jistá polovičatost je věc temných pohanů a přináší jim pak také špatné ovoce.

16) Co prospěje člověku, kdyby měl i všechny poklady světa, ale přitom utrpěl velkou škodu na své duši?! Proto se starejte vždy jen o ony poklady, které nežerou moli a nekazí rez, tak budete také vždy na tom nejlépe!

17) Nuže, také tuto radu si dobře opět zapamatujte a dle ní se zařídte, tak se vám již na této Zemi dobře povede a s vámi i ostatním lidem, kteří vám uvěří; všichni ostatní však ať hledí, aby jejich tělo nebylo příliš hrdé! Neboť jen Já zcela Jediný jsem Pán a konám podle Svě věčné moudrosti vždy co Já chci! Svět ať si úzkostlivě volá o pomoc jak silně a mocně jen chce a může a to hned v tom, hned v onom a Já nebudu nikdy poslouchat jeho marné vřeštění!

18) Ale co Mi přednesou Mé pravé děti a přátelé, to také vždy vyslechnu a zlu snadno a brzy odpomohu; ale vše, co sluje a je svět, bude od nynějška stokrát více trestáno, nežli tomu kdy bylo od počátku světa! To je také Mé slovo a časy poučí lidi, že jsem nyní tato slova nevyšloval nadarmo.

19) Běda všem světákům a těm, kteří se protíví Mé vůli! Neboť tato Země je kolébkou pro Mé děti a ty nebudou bez náležité metly; a nepomohou-li tu nic mírnější napomínající rány, bude pak již úplně použito i ostřejších a velmi vážných ran, což bude Mou starostí. Ale nyní máme ještě jednu část tvé otázky vyřídit!“

39. O STRAŠIDELNÝCH ZŘÍCENINÁCH

1) (**Pán:**) „Ty jsi se Mi, příteli znalý Písma, ve své otázce zmínil dokonce o velmi strašně hřmotících duchách ve starých hradech a dvorcích a Já pravím tobě, že je tomu s tou věcí tak - zejména v těchto dobách; ale mohu ti také dát nejúplnější ujištění, že toto nejsou nikterak nebezpeční duchové, zato však často velmi nebezpeční a v základu špatní lidé, kteří tu provádí svou zlou hru ve spolku s pohanskými mágy, také s bývalými židovskými knězi a s poděkovavšími se nebo uprchlími Esejci. Tito lidé mají za dobrý žold najatou všelijakou zlou sběr a nashromažďují si velké poklady loupežemi, vraždami a všelijakými jinými a vpravdě ďábelskými podvodnými kousky a staré hrady s jejich podzemními chodbami jim slouží za nejpohodlnější dílny pro jejich řemeslo.“

2) Chce-li se nějaký pokojný člověk k těmto pravým pekelným hnízdům přiblížit, není do blízkosti připouštěn, aby podvod nepřišel na denní světlo, ale je uváděn jejich zlými kousky do takové úzkosti, že pak musí sám zůstat nejlepším ochráncem a obráncem takového pekelného hnízda; neboť vypravuje to tisícerym jiným lidem od úst k ústům a všichni to považují za něco strašně nadpřirozeného a nikdo z tisíců se pak již nikdy ani neodvážá do blízkosti takového pravého pekelného hnízda. Ale jak jsem to již hned v úvodu k této tvé otázce poznamenal, ať se jen takovému vykřičenému strašidelnému hradu přiblíží dobře ozbrojené římské vojsko a duchové se nehnou, nýbrž svými tajnými podzemními chodbami se dají co nejrychleji na útěk.

3) Pravím tobě: V takových tebou uvedených hradech a dvorcích se zdržuje málo skutečných zdábelštělých duší lidských, které již dávno odložily svá těla, ale zato tím větší množství těch, kteří žijí dosud v těle velmi ďábelským špatným životem a obyčejně jsou mnohem horší nežli záhrobní absolutní ďáblové! Já myslím, že z tohoto Mého vylíčení je ti nyní tato věc také názorně jasná! Či máš-li ještě nějakou pochybnost, pak nám ji vyslov!“

4) Poté vystoupil opět Říman **Agrikola** a pravil: „Á, tak to tedy v takových hnízdech dopadá?! No dobře, že jsem se toto nyní dověděl z úst nejoprávněnějšího Svědka! Taková strašidla již dovedu vyhnat! Také u nás v Evropě znám mnoho takových pověstných hnízd a těmto duchům s tělem a krví se to brzy překazí!“

5) Pravím **JÁ**: „Bude se ti však přitom mnohem hůře dařit, nežli by tomu bylo zde v zemích židovských; neboť u vás má na této zlé hře zájem zejména vaše skutečné pohanské kněžstvo. Dokud tam nenabude význačné přednosti Má nyní vám daná nauka, dotud se s evropskými hnízdy strašidel nějakým násilím mnoho nepořídí. Ale nejlepším prostředkem proti tomuto velkému podvodnému nešvaru je osvěta lepší části národa; neboť ví-li tato část národa jednou náležitě spolehlivě jak se mají tyto věci podle úplné pravdy, pak se to dozví od ní také brzy lid a ten je pak co nejdříve hlavním zahaněčem takových zlých duchů s tělem a krví.“

6) Kdo chce chytat ptáky, nesmí ihned začít tlouci klacky do keřů; nýbrž musí dříve rozestřít síť a pak teprve začít s vrháním klacků do keřů a ptáci se pak sami houfně chytí do sítí.

7) Kde jsou jisté světské vládní zásady příliš úzce spjaty s nanejvýš podvodným kněžstvím, tam se s otevřenou mocí zatím zrovna mnoho nepořídí; ale potom ji bude možno již velmi dobře použít.

8) Avšak zde v Judeji a zejména v Galileji jsem sám zničil dvě taková podvodná místa, o čem ti bude moci něco vyprávět Cyrenius. Jsou však ještě některá místa a s těmi budu také již brzy hotov, jako jsem byl také hotov se zlými modlářskými chrámy v Samosatě nad Eufratem.

9) Ale u vás ještě v hluboce pohanské Evropě se nedá zrovna nyní proti takovýmto strašidelným kouskům nic jiného podniknout nežli jen to, co jsem ti oznámil dříve.

10) Evropa jednou o mnoho předstihne ve víře Asii, ale doposud je vcelku ještě velmi hrubá a nezralá, protože vězí ještě příliš hluboko v nejtemnějším pohanství, kterého se nebude moci úplně zřici ani po mnoha staletích. Ale budou tam také mnozí v nejúplnější pravdě ve jménu Mému, leč budou také stále více méně pronásledováni pohany. Ale Já pak jednou vynesu nejvyšší soud nade všemi pohany a ten je pak již náležitě poučí. - Ale nyní nechme mluvit ještě zákoníka!

11) Řekni nyní, příteli znalý Písma, čemu ještě nějak nerozumíš! Neboť jako pravý zákoník musíš také úplně rozumět Písmu a tak dávám nyní tobě i ostatním příležitost, abyste si o všem co je vám ještě nejasné, opatřili u Mne jistě pravé světlo.“

12) Pravil **zákoník**: „Pane a Mistře, nyní jsem byl již ve všem co se mi zdálo nejdůležitější Tvou dobrotou a milostí úplně osvícen; ale jelikož Ty Sám jsi Se předtím zmínil o největším všech soudů nade všemi pohany, mohl bys nám také určit podrobněji dobu, kdy se to vše stane?“

13) Mluvili sice o tom v temných obrazech také Daniel a Izaiáš a Ty Sám jsi vysvětlil dvě úplně na to poukazující kapitoly Izaiáše, jakož i jistý zánik Jeruzaléma; ale o nějaké určité době jsi v tom nic zvláštního nenaznačil. Ježto jsme se však již tolik toho od Tebe dověděli, mohl bys nám o tom a zejména o posledním soudu všude nad pohany také ně-

co určitého sdělit, jakož i o tom, jaký to bude soud a jaká znamení mu budou předcházet; neboť Ty bez jistých výstražných znamení nikdy nevynášíš soud nad lidmi.“

14) Privil jsem **JÁ**: „Milý příteli, znalý Písma! Ty jsi nyní položil opravdu zcela dobrou otázku a Já vám na ni také všem odpovím; ale pohanství oné doby, o níž jsem se vám zmínil, si nesmíte představovat tak jako je pohanství v době nynější. Modlářské chrámy doby nynější budou ovšem již dávno zrušeny; ale na jejich místě postaví protikřesťané nesčíslný počet chrámů jiných - a to dokonce pod Mým jménem a jejich kněží se dají jako Moji zástupci na Zemi převysoce uctívat a budou se co nejvíce snažit všechny poklady světa strhnout na sebe. Budou se krmit; ale lid bude ve velké nouzi duchovně i tělesně.

15) Hledte, až ono pohanství nabude převahu, pak bude také co nejdříve vyneseno velký soud nad novou děvkou Babelu! Podrobnosti vám řeknu později; nyní však poživeme napřed trochu vína!“

40. CHLÉB A VÍNO V DUCHOVNÍ OBDOBĚ O OBŘADECH.

1) **Lazar** dal ihned přinést čerstvé víno a pravil: „Ono, velké a převznešené, jež jsme nyní uslyšeli z Tvých Božích úst, musí být také čerstvým vínem potvrzeno a v naší srdcích zpečetěno!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Máš pravdu, příteli a bratře Lazare! Vše dobré a pravdivé má svou úplnou obdobu v chlebě a víně; proto tedy po Mně na Mou památku budete také moci být při mírném požívání chleba a vína vždy ujištěni, že jako jsem nyní v těle, tak budu osobně v duchu až na konec všech časů této Země mezi vámi, Svými dětmi, bratry a přáteli. I když Mne také nebudete vždy zrovna spatřovat svými tělesnými očima, přesto vám však vaše srdce řekne: „Radujte se; neboť váš Pán, Bůh a Otec je mezi vámi a žehná vám chléb a víno! Veselte se a radujte se tedy v Jeho jménu a pamatujte přitom na chudé bratry a sestry a zejména na chudé v duchu!“

3) Učiní-li vám vaše srdce takovouto připomínku, pak si pomyslete a věřte vždy, že jsem mezi vámi osobně a začkoli dobrého a pravdivého pro život duše budete Mne prosit, to vám tedy také vždy co nejochotněji a nejsrozumitelněji dám!

4) Ti však, kdož Mne s velkou láskou svých srdcí pozdraví, přesvědčí se také brzy na vlastní oči, že jsem opravdu osobně mezi vámi. Co však vám zde říkám a o čem vás ujišťuji, to platí také zcela stejně všem vašim pravým a věrným nástupcům. - Ale nyní sem dej čerstvé víno; neboť dostal jsem žízeň!“

5) Poté bylo předloženo zcela čerstvé a nejlepší víno. I pil jsem a také ostatní pili a chválili víno, které bylo Mou vůlí velice okořeněno a oslazené.

6) Když jsme se takto posílili, pravil opět **zákoník**, zda bych byl nyní již ochoten jemu odpovědět, nač se Mne tázal.

7) **JÁ** jsem však řekl: „Příteli, jsou tu ještě jiné věci, které jsou nyní potřebnější, aby se o nich promluvilo, nežli je konec pohanství! Nechme napřed přijít jitro a farizeje v druhé místnosti odpočívající nechme odtud odejít a Já pak vám venku obrazně vylíčím, jak a kdy bude konec světskosti a pohanství!“

8) Nyní však budeme, jak již poznamenáno, mluvit o něčem jiném, co bude zatím důležitější nežli onen smutně a nanejvýš tísnivě vypadající konec světskosti a pohanství. Co myslíte, o čem bychom měli nyní mluvit nejdříve a co vědět a čemu věřit je vám všem velice třeba?“

9) Tu pravil jednou zase **Petr**: „Pane, já bych měl nyní něco; kdybych také já nyní směl mluvit, - oč Tě prosím - měl bych k Tobě otázku!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Mluv tedy; neboť nyní má každý z vás právo mluvit a se tázat!“

11) Privil nyní **Petr**: „Pane, Mojžíš nařídil k očištění hříšníků jisté vnější prostředky, jak jsou dobře známé každému Židovi! Máme je také používat? Mají pro člověka sílu, která ho posvěcuje a jsou nevyhnutelně nutné k dosažení věčného života duše?“

12) Mají se také pohané, přijmou-li Tvou nauku dát obřezat anebo stačí u nich již pouhý křest? A mají být vedle obřizky také jiné prostředky k očišťování u pohanů k nám obrácených?“

13) Privil jsem **JÁ:** „Kdo je Žid a má obřizku, ať ji má také nadále; ale obřizka sama o sobě není nic a nemá pro nikoho nějakou skrytou a jaksi duševně magnetickou posvěcující cenu.

14) Člověka neposvěcuje nic jiného nežli živá víra a jeho účinná láska k Bohu a k bližnímu!

15) Kdo však hřešil proti Bohu a proti svému bližnímu, ať pozná vpravdě kající své hříchy, prosí Boha vážně za odpuštění, napraví křivdy bližnímu způsobené a budoucně již nehřeší, pak je také již úplně očištěn; neboť tím, že napravil zlo a žádného hříchu se již nedopouští, jsou mu samozřejmě také hříchy odpuštěny.

16) Kdo to však nečiní, zůstává v hříších a v jejich zlých následcích zcela stejně dále i tehdy, kdyby za něho bylo poraženo deset tisíc kozlů a vrženo do Jordánu. Toto a také všechny jiné vnější prostředky očišťovací nijak člověka nepolepšují a neočišťují, nýbrž jedině jeho opravdové a upřímné jednání podle Mé nauky a to, že v srdci věří v jednoho pravého Boha a tedy také ve Mne.

17) Já jsem vám však beztoho řekl, abyste každého, kdo živě a pravdivě přijal Mou nauku a tedy také Mne Samého, křtili ve jménu Otce, Syna a Duchu Svatého; k tomu však postačí vkládání rukou a jako vnější znamení pravého vnitřního očištění Duchem Božím mytí čistou vodou a to Židům i pohanům úplně stačí.

18) Vše ostatní nemá budoucně přede Mnou žádnou cenu, tak jako přede Mnou nemá cenu vnější a sebedelší retní modlitba. Kdo chce a přeje si, aby byla u Mne vyslyšena jeho modlitba, ať se modlí v tiché komůrce svého srdce v úplné víře ke Mně a Já mu dám, začkoli se modlil.

19) Říkám vám opět, jako jsem řekl již často: Hleďte ve všem jedině pravdu; pravda vás úplně osvobodí!

20) Je zcela dobře, že člověk podle nauky Mojžíšovy udržuje v čistotě také tělo. Nečistotou přichází do těla a krve všeliké zlé nemoci a plodí nelibost a smutek v dosud slabé duši; ale to, co očišťuje od nečistoty tělo, neočišťuje od hříchů duši. Židé si myjí před jídlem a po jídle ruce a často také nohy a my to často nečiníme a přece jsme s nemytými rukama čistší nežli přísní Zde s rukama a nohama vždy umytými.

21) A nyní krátce a dobře: Žádný vnější prostředek očišťovací nemá pro vnitřního člověka nějaké posvěcení, nýbrž jedině jeho živá víra v pravdu, jeho láska a jeho dobré skutky. - Porozuměli jste tomu nyní?“

22) Privil **Petr:** „Nebude tedy budoucně také nutné, abychom podobně jako chrámoví kněží posvěcovali sňatky?“

23) Privil jsem **JÁ:** „O sobě naprosto ne; neboť svazek manželství uzavírá dostatečně vzájemný slib před rodiči nebo jinými pravými svědky. Ale když v nějaké obci, kterou založíte někde ve jménu Mém, budete posvěcovat matky a požehnáte jim ve jménu Mém, poslouží to k užítku a k potvrzení jejich svazku. Ať se to stane jen z vaší dobré vůle jako služba lásky.

24) Toto vám však dávám jen jako dobrou radu a nikoli snad jako zákon. A tím méně z toho nemáte dělat zákon vy; neboť jak neblahý účinek mají zákony musu na svobodně chtějící duši, ukázal jsem vám této noci více než dostatečně, jakož i nutné toho následky a tak budiž mezi vámi vše jen svobodným jednáním pravé a čisté lásky a nikdy nějakého velitelského donucování. Moji praví učedníci se poznají jen podle toho, že mezi sebou uplatňují jen svobodný zákon lásky a milují se navzájem jako nyní Já miluji vás!

25) Ale placené posvěcování sňatku velitelským a pýchou plným knězem v chrámu anebo mimo chrám nemá přede Mnou ani nejmenší cenu, nýbrž jen Mou nejuplnějši nelibost. Co se však nelíbí Mně, to je také jistě proti Mému řádu a je to zlo a hřích, který vpravdě nepřináší požehnání žádnému člověku. Jestliže jste však to dobře pochopili, pak také podle toho jedněte a tak dobře učiníte!“

26) Privil poté **Agrikola:** „Pane a Mistře, pak tedy i my Římané učiníme dobře, zařídíme-li takto své sňatky! - A co říkáš pro anebo proti mnohoženství?“

41. MNOHOŽENSTVÍ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Kdo z vás pohanů bude kráčet v Mé nauce, ten bude také vždy spokojen s touto Mou radou. Avšak co se týče mnohoženství, budiž tomu u Mých následovníků tak, jako tomu bylo na počátku lidí na této Zemi, kde Bůh stvořil jen jednoho pravého muže a dal mu také jen jednu ženu; neboť kdo se již jednou oženil s ženou, které slíbil svou úplnou lásku a nezměnitelnou věrnost a namlouvá si pak k tomu ještě druhou a třetí ženu, mnohý snad také ještě více, dopouští se přitom zřejmě proti své ženě cizoložství a tu je v zákoně psáno: „Nezcizoložíš!“

2) Já pravím vám, že mnohoženství je velikým zlem; neboť vleče duši zcela smyslně příliš velkou rozkoší těla a je a zůstává neblahou vilností, smilstvem a zřejmým cizoložstvím.

3) A všichni, kdož jsou těmito vadami stíženi, do Království Božího nevejdou! Jak by také mohli? Jejich duše je příliš pohřbena do smyslné masy těla a nemůže již nic duchovního pojmout a pocítit! Proto se tací chlípníci dostanou těžko ačli vůbec do Království Božího. Neboť v čem záleží vlastní Království Boží, to jsem vám všem již vysvětlil více nežli dostatečně.

4) Ale jakkoli je víceženství pro duši člověka také škodlivé, přece vám proti němu nedávám žádný zákon, nýbrž přenechávám vše svobodné vůli každého člověka, ukazují vám pravdu a dávám vám dobrou radu.

5) Rovněž tak je tomu však také, drží-li si nějaký muž za souložnice anebo kuběny otrokyně; neboť také s nimi se dopouští vůči své řádné ženě cizoložství.

6) Ale muž, který nežije se zcela žádnou ženou, nýbrž vede svůj smilný život jen se souložnicemi, je rovněž tak špatný a často ještě špatnější nežli leckterý slabý cizoložník; neboť neškodí jen duši své, nýbrž také duším svých chlípných souložnic. Tací lidé si připravují zlý a trpký osud již na tomto světě a ještě horší a trpčí na onom světě; neboť svým životem promarnili téměř veškerou éterickou životní látku duše.

7) Kdokoli si přeje podle Mé nauky brzké a úplné znovuzrození v duchu své duše, ať žije co možno cudným životem a ať se nedává ošálit a omámit tělem panen a žen; neboť toto tělo táhne životní smysl duše navenek a tím co nejmocněji brání probuzení ducha v duši, bez něhož však není myslitelné úplné znovuzrození duše v jejím duchu!

8) Dobrý, s rozumem, moudrostí a se sebezapíráním sdružený sňatek nebrání duchovnímu znovuzrození, ale chlípnost a vilnost činí je nemožným. Proto přchejte před ní více nežli před morem!

9) Chlípníci obojího pohlaví, i když také po čase vejdou úplně v sebe a s velkým sebezapíráním začnou vést úplně cudný život a takovýmito správným pokáním také dosáhnou úplného odpuštění hříchů, stěží dosáhnou úplného duchovního znovuzrození na tomto světě, leda jen částečného; neboť duše takových lidí má dost co dělat, aby se od svého těla aspoň tak dalece osvobodila, aby mohla slyšet natolik napomínání ducha, nakolik je toho pro její spásu zapotřebí. Takový člověk se může sice stát ještě velmi dobrým a moudrým a může vykonat mnoho dobrého; ale k zázračně mocné účinnosti stěží v hojnosti dospěje. Toho může taková duše dosáhnout teprve na onom světě.

10) Taková duše se podobá člověku, jenž byl po mnoho let churavý a nemocný a konečně se uzdravil pravým a správným lékem. Ano, zdravý je nyní takový člověk a bude-li budoucně zcela řádně žít, může také ještě dosáhnout zdravého a vysokého stáří; ale síly člověka od kolébky úplně zdravého sotva již dosáhne, protože předně dlouhá nemoc zabraňovala náležitému výcviku vnitřních svalů, nervů a vláken a zadruhé, což je věcí hlavní, nemohly se také vycvičit v různých pohybech a námáhách.

11) Jako však dlouho trvajícím nemocí nemůže člověk pro nedostatek vnitřního zdokonalování svalů, nervů a vláken a pro nedostatek jejich cvičení dospět snadno k úplné tělesné síle původně zdravého člověka, tak se obdobně daří duši, která byla dlouho nemocná; neboť chybí jí původní výcvik pravé a čisté lásky k Bohu, tedy také víry a vůle. Chybí-li však toto prvé, pak jí jistě ještě více chybí cvičení označených tří věcí a mohutnost těchto tří životních věcí duše úplně polepšeného chlípníka zůstává vždy pozadu, ačkoli v nebi je nad úplným obrácením hříšníka více radosti nežli nad 99 spravedlivými, kteří nikdy nepo-

třebovali pokání. Neboť mají-li se láska, víra a vůle člověka stát opravdu účinné, pak musí být již od mládí náležitě vytvářeny a pak náležitě cvičeny.

12) Ale jako Já mám moc každou sebetěžší a sebedéle trvající nemoc tak dokonale vyléčit, že se člověk Mnou uzdravený stává také tak silný jakoby nebyl od narození nikdy nemocen, rovněž tak může od nynějška duše úplně obráceného hříšníka také ještě dospět k oné vnitřní síle jako duše spravedlivého, jenž nikdy nepotřeboval pokání. Ale stojí ji to mnohé usilovné sebezapírání.

13) Kdo má děti, cvič je od útlého mládí v oněch třech věcech a pak to budou mít s vítězstvím nad světem v sobě snadné!

14) Hledte, to vše vám dávám jen jako dobrou radu a nikoli jako nějaký zákon; neboť pod zákonem musu nemůžeš se člověče stát svobodným zakladatelem svého spasení! Kdo si však tuto Mou radu uloží sám ve své vůli jako zákon musu a jedná a žije podle toho, učiní dobře. - Rozuměli jste také nyní tomu dobře?"

42. PRAVÉ POKÁNÍ.

1) Pravili **všichni**: „Ano, vpravdě nejmoudřejší Pane a Mistře, pravé a I dokonalé pokání je a zůstává tedy jediným a jedinečným prostředkem pro spásu duše (SACRAMENTUM) a vše ostatní není nic a nemá žádnou cenu pro život. To všichni nyní dobře a zcela čistě poznáváme. Ale co říkáš Ty, ó, Pane a Mistře, přísným kajcíníkům v žíní a popeli? Jsou při přísném pokání žíně a popel nutné?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „To je právě tak málo (nutné), jako nyní nebylo i s vaší strany také nutné tázati se Mne na to, ježto jsem vám přece beztoho dostatečně jasně ukázal, v čem spočívá pravé a u Mne jediné cenu mající pokání hříšníka. Jaké léčení mají duši člověka poskytnout žíně a popel? Žíně a popel byly u předků ustanoveny jen jako příslušné obrazy, pod kterými bylo třeba rozumět pravé pokání; neboť i žíně znamená vnější pokoru a popel pravé nitro duše. Ale lenivé nošení žíněného pytle a posypávání hlavy popelem přineslo člověku právě tak málo posvěcení jako postění a trýznění, - jako také bojovník, jenž z bázně a úzkosti zaleze před nepřítelem do bezpečné jeskyně, místo aby se s ním odvážně pustil do boje, stěží asi je korunován vítěznou korunou.“

3) Proto pryč s žíněmi a popelem, pryč s trýzněním a postěním, pryč s obětováním kozlů a pryč se všemi jinými chrámovými oběťmi na odpuštění hříchů; neboť přede Mnou nemají ani tu nejmenší cenu pro život! Ale zato sem s pevnou a neoblomnou vůlí k pravému vnitřnímu životnímu polepšení! Sem s živou láskou k Bohu a k bližnímu a sem s úplnou vírou v Boha a v Jeho zčlověčtění ve Mně; neboť jen to posvěcuje člověka a činí duši silnou a plně žijící v Mém v ní vládnoucím Duchu!

4) Při tom zůstaňte a uchte tomu také všechny ostatní národy, tak Mně ušetříte pohroženého soudu nade všemi pohany v dobách pozdějších; ale nesmíte se před lidmi chvět a třást, nýbrž v dobré a odvážné vůli jim otevřeně hlásat úplnou božskou vážnost pravdy! A nebudete-li také zcela s to veškeré pohanství úplně vítězně v krátké době přemoci, bude to v dobách pozdějších přece jen s to čistá pravda. Neboť velký Mnou vám oznámený soud nad říší lži bude záležet právě ve vítězství pravdy nad ní a to nebude žádná jiná pravda nežli právě ta, kterou Já vám nyní zde zvěstuji!

5) V oněch dobách probudím opět muže a dokonce dívky, kteří odevzdají lidem tuto pravdu právě tak čistou a jasnou Z Mých úst v jejich srdcích, jak Já vám ji nyní Sám zvěstuji Svými tělesnými ústy a tato pravda se stane všem slepým pohanům mocným a neúprosným soudem.

6) Tedy již žádné žíně a popel, nýbrž ve všem úplnou pravdu a pevnou vůlí!

7) Nuže, Moji učedníci a přátelé, nyní jsem k vám promluvil otevřeně a nikoli v obrazech a rovněž tak tomu rozumějte a chápejte to také vy otevřeně a skutkem, neboť vědění samo o sobě prospívá duši pramálo! Kdo však přináší pravou oběť skutkem pravdy, ten bude sklízet život věčný.

8) A nyní Mně opět řekněte, zda vás ještě tlačí nějaká temná hloupost a zda jste těmto Mým jasným slovům porozuměli také v plné pravdě! Neptám se vás však na to, že bych nevěděl jak a zda jste porozuměli všemu tomu, nýbrž táži se vás jen proto, abyste se sami

sebe živě tázali, jak se to utváří s pravdou ve vás samých; neboť jen to patří k vašemu vlastnímu životu. A tak tedy můžete nyní opět mluvit !“

9) Právili **všichni** jako z jedněch úst: „Ó, Pane a Mistře, nyní jsme dobře vše pochopili, co jsi nám vysvětlil a také poznáváme úplnou pravdu toho, co jsi řekl a vysvětlil! Proto to také uvedeme ve skutek předně pro sebe samé a zadruhé také to přesně vštípíme ostatním lidem dobré vůle. Ale nicméně máme velkou pochybnost, zda se tato zlatá světlá pravda přijme mnohými docela velmi slepými lidmi radostně jako to, čím o sobě je. Neboť kdo je tu vidoucí, má jistě také vždy velkou radost z nadcházejícího dne; avšak pro úplně slepého je noc a den téměř zcela totéž.

10) Ježto však nyní je tu převeliké množství v duchu zcela slepých lidí, kteří se cítí šťastni jen ve starých mystických obřadech a myslí, že by hřešili proti Bohu, kterého ovšem ještě nikdy nepoznali, kdyby museli někdy něco slevit ze starých obyčejů a kdyby tedy měli starého člověka jako starý zetlelý šat svléci a zcela nový obléci.

11) S takovými lidmi se dá těžko mluvit a jednat, což lze snadno předvídat; neboť kdo nedospěl ještě k jasnějšímu myšlení po mnohých zkušenostech, ten tuto sebesvětlejší pravdu přece zcela živě nepřijme jako to, co ona je, nýbrž ze svého starého zakořeněného zvyku zůstane lpět na staromystickém, staré zvyky a obyčeje bude považovat za bohoslužbu, kterou třeba vysoce uctívat a tyto nové nejsvětlejší pravdy bude nakonec považovat za kacířství a bude jimi tedy opovrhovat a je pronásledovat. A tak bude těžko tyto nejsvětlejší pravdy velmi mnohým slepým, jako také pro ně účinné vštěpovat.

12) Také je u Židů starý zvyk, podle kterého se mají Židé vyznáním ukázat knězi, aby kněz věděl o jejich hříších jakož i o jejich dobrých skutcích, navzájem je odvážil a porovnal, aby pak k usmíření hříchů stanovil pokání a očištné oběti. Člověk, jenž se ukázal takto knězi a poté také učinil a provedl co mu bylo knězem uloženo, považuje se pak za úplně očištěného a před Bohem ospravedlněného; ale zkoumáme-li ho podrobněji, je a zůstává po takovém očištění zcela stejný nepolepšitelný člověk a dopouští se do nejbližšího vyznání nejen opět starých hříchů, nýbrž často ještě k tomu některých nových a tu se zřejmě ukazuje, že tento starý zvyk očišťování nejenže nečiní člověka lepším, nýbrž často jen ještě horším nežli byl dříve.

13) Ale ať se někdo pokusí proti tomuto starému nešvaru vystoupit a učit, tu se bude muset dát na útěk, nebude-li chtít být kamenován! Co však tomu říkáš Ty, ó, Pane a Mistře?“

43. ODPOUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ.

1) Právil jsem **JÁ:** „Proto kažte lidem jen pravdu! Ti, kdo ji přijmou, stanou se svobodnými a blaženými; kteří ji však nepřijmou, zůstanou tedy také ve svých hříších a jejich soudu a duchovní smrti.

2) Vždyť Já vás nezavazuji, abyste vštípili tyto životní pravdy všem lidem v nejkratší době tak, aby také již úplně podle toho žili. Vždyť jsem zatím dal jen vám rozumět tajemství Království Božího a ne také všem v této době docela velmi zle slepým lidem; potom však již také najdete mnoho lidí, kteří se k vám se vší horlivostí připojí a budou s vámi působit ke zduchu pravd Mnou vám zvěstovaných.

3) Co se však o sobě týče vámi zmíněných vyznání hříchů před knězi, jsou ve způsobu jak nyní trvají špatná a tedy úplně zavržitelná, protože lidi nepolepšují, nýbrž jen je ponechávají v jejich hříších setrávat až nakonec; ale Já také zase nejsem proti tomu, když nějaký slabý a duševně nemocný člověk věrně v dobré mysli vyzná silnějšímu a duševně zdravému člověku své slabosti a vady, protože pak zdravý a ve světle silný člověk může mu z opravdové lásky k bližnímu snadno dát na ruku pravé prostředky, kterými se může duše slabého bližního posílit a uzdravit. Neboť takovým způsobem se pak stává člověk člověku pravým lékařem duše. Ale také z toho nedělám žádný zákon, nýbrž tím vám dávám jen dobrou radu; a co Já činím, čiňte také vy a uče každého pravdě!

4) Vyznání samo však neočišťuje člověka od jeho hříchů právě tak, jako ještě neuzdravuje tělesně nemocného člověka to, když sebevěrněji vyzná nějakému lékaři své utrpení a jak k němu přišel, nýbrž musí poté vyslechnout radu moudrého a zkušeného léka-

ře, přesně ho pak také uposlechnout a všeho se budoucně vystříhat, co mu přivodilo utrpení.

5) Je tedy také dobře, že v obci zná bratr bratra jak v jeho silných tak i slabých stránkách, aby druh druhu mohl a dovedl v plné pravdě duševně a také tělesně podporovat. Kdo však chce být a zůstat uzavřený v domnění, že by mohl svým doznáním někoho pohoršit, z toho nemá nikdo jeho slabosti vytahovat!

6) Je-li však někdo z vás mudřec a jeho duch mu zjevuje slabosti slabého a úzkostlivého bratra, ať mu tento mudřec dá mezi čtyřma očima dobrou radu a ať mu pomáhá radou a skutkem z tajné nesnáze a jeho odměna ho nemine.

7) Avšak ponechte každému svobodnou vůli a nečiňte na nikoho nátlak; neboť nyní víte, že každý mravní nátlak je úplně proti Mému věčnému řádu! Co nečiním Já, nečiňte ani vy!

8) A tím jsme nyní také promluvili správná slova o otevřeném vyznání slabostí a tajných hříchů; vše co je nad anebo pod to, je proti Mému řádu o od zla.

9) Slabému bratru, jenž se důvěrně odhalil silnějšímu bratru z vás, nemáte však jít vstříc se soudcovsky hroživou tvář, nýbrž máte mu vždy se vši láskou a vlídností otevřeně oznámit pravdu a také mu dát na ruku prostředky, kterými by mohl být snadno a jistě uzdraven, tak také nedá poklesnout odvaze k tomu a stane se vděčným učedníkem svobodné pravdy; ale přijdete-li mu s všelikými trestními kázáními, pak nejen že pořídíte s ním pramálo, nýbrž učiníte ho ještě mnohem ubožejším, nežli byl kdy předtím.

10) V pozdějších dobách se však žel stane, že vyznávání hříchů falešným prorokům ve jménu Mém budou ještě obvyklejší nežli byla kdy za farizejů a arcizidů a to povede k pádu a soudu falešných proroků pod Mým jménem. Neboť tito proroci budou říkat lidem podobně jako pohané, že jedině oni mají Bohem jim udělené právo všem hříšníkům odpouštět hříchy anebo je také zadržet; tak budou také za velké oběti prohlašovat své slepé příznivce za blažené a svaté pro všechna nebe.

11) Až se to stane, pak přijde brzy ona doba, v níž nadejde velký soud nad novým pohanstvím; proto buďte tedy opatrní s otevřenými vyznáními, aby vás (ti falešní proroci; vyd.) až příliš brzy ještě v horším smyslu nenapodobili, nežli je tomu nyní u farizejů a arcizidů!

12) Také jsem vám, zejména Svým starým učedníkům, jednou řekl, že můžete těm, kdož se prohřešili na vás, hříchy odpustit a těm, kterým je odpustíte zde na Zemi, mají být a budou odpuštěny také v nebi; kdybyste však měli pro mravní nepolepšitelnost dobrý důvod zadržet hříchy, kterých se vůči vám dopustili, budou jim také v nebi zadrženy.

13) Již tehdy jsme však ujednali, že právo zadržet hříšníkům hříchy proti vám budete mít teprve tehdy, jestliže jste jim odpustili předtím již sedmdesátsedmkrát.

14) Máte-li však vy, jako Moji nejbližší učedníci teprve zmíněným způsobem ode Mne právo jen hříšníkům proti vám hříchy zadržet anebo také odpustit, pak je zajisté jasné, že žádný kněz nemohl mít nikdy od Boha právo také cizí hříchy odpouštět anebo zadržovat.

15) Kdo se například prohřešil proti Kaifášovi, tomu může také Kaifáš hříchy odpustit anebo podle povahy věci také zadržet; kdo se však prohřešil proti Herodesovi, ten nemá s Kaifášem a Kaifáš s ním co činit, nýbrž jedině jen s Herodesem. Kdo se však prohřešil proti chrámu, ať se hledí vypořádat s chrámem.

16) Ale zde ovšem nemíním chrám jaký je nyní, nýbrž jaký byl kdysi - neboť nyní bych byl také Já hříšníkem proti chrámu jako jste vy všichni - a tak nebudeme muset také před chrámem činit vyznání hříchů; neboť nyní jsme My nejopravdovější Chrám Boží, tamten dole se však stal brlohem vrahů. Proto bude tedy také brzy sklízet zlé plody, které zasel na svých rolích. Tu se s jeho trní a bodláčí nebudou hrozny a fíky sklízet.

17) Jak vypadá však nyní chrám - pravím - ve jménu Jehovy, tak a ještě hůře bude jednou vypadat ve jménu Mém nové pohanství; ale žeň jeho plodů dopadne ještě mnohem hůře, nežli žeň tohoto chrámu zde dole.

18) Na novém pohanství nebudete mít ovšem vinu, jako též proroci nemají vinu na tom, že se nyní chrám tam dole stal takový, jakým se neměl nikdy stát, nýbrž veškerou vinu ponесou lidé, jimž jejich pohodlná lenost nedovolovala kráčet samostatně po cestách pravdy, nýbrž nechali za sebe kráčet raději ty ostatní a zejména tak zvané kněze za poskytnuté jim nejšpinavější oběti, - ale také ne po cestách pravdy, nýbrž jen po cestách

podvodu a lži. Tu pak vede úplně slepý slepého tak dlouho, až přijdou oba k jámě a pak také spadnou oba do ní.

19) Když jste toto nyní uslyšeli z Mých úst, pak to však také v úplně pravdě pochopte a nedejte se nikdy ošálit leností vznešených! Neboť kdo tu sám nechce pracovat, ten také nebude jíst z mísy života!“

20) Pravidl **zákoník**: „Nuže, to bylo nade vši míru jasně Tebou řečeno a pravdu toho, co bylo řečeno, lze rukama nahmatat! Kdyby byli Mojžíš a proroci mluvili k lidu také tak jasně jako jsi mluvil nyní Ty, ó, Pane a Mistře nyní k nám, pak by celé židovství stálo na zcela jiných základech, nežli stojí v této zlé době! Přijde-li tato Tvá nauka mezi lid, pak ponese jistě na všechny časy zcela jiné plody; neboť od nás přejde na ostatní lidi věru tak málo změněná, jako nezměněně vycházejí a zapadají Hvězdy na nebi. Prosíme Tě, ó, Pane a Mistře, jen nás nikdy neopouštěj se Svou milostí a pomocí, jakož také ne ty, kdož po nás budou vést a řídit Tvé národy!“

44. PŘÍRODNÍ DUCHOVÉ VZDUCHU.

1) Pravidl jsem **JÁ**: „Ty jsi nyní sice velmi dobře mluvil a tato nyní vám daná nauka se udrží až na konec časů čistá u čistých; ale myslíš-li, že by to nyní také s židovstvím dopadlo jinak, kdyby byli Mojžíš a proroci rovněž tak jasně mluvili k lidu, jako jsem nyní mluvil Já k vám, pak ti pravím, že jsi na velikém omylu. Neboť kdyby byli Mojžíš a proroci mluvili k lidu tak jako jsem nyní mluvil Já k vám, pak by lid, který se tehdy dovedl nejsnáze dorozumět jen v obrazech, neporozuměl ani Mojžíšovi ani prorokům!

2) Tehdy měl i veškerý prostý a obecný lid vědomost o obdobách (podobnostech), jeho písmo byly obrazy a jeho řeč se řídila podle obrazů lidu dobře známých. Když se však později stal národ pozemsky zámožnější a vážnější, měl pak také brzy mnoho pozemských potřeb a aby je ukojil, musel si pro ně opatřit také mnoho přirozených prostředků. Nuže, tyto mnohé potřeby a mnohé prostředky obdržely také svá zcela prostá slovní pojmenování, za nimiž nebyly žádné příslušné obrazy. Tato teprve později lidmi utvořená prostá jména mnohých potřeb a prostředků na jejich opatření zatlačila pak až příliš brzy obrazové písmo a jeho vnitřní význam a neměl tedy vinu ani Mojžíš ani proroci, že jim nynější Židé již nerozumí, nýbrž jen lidé sami, kteří svým jimi zaviněným a stále rostoucím svěťáctvím ztratili zcela znalost starého písmo a řeči, která v sobě skrývala vždy hluboce duchovní (podstatu).

3) Kdybys byl mluvil v dobách Mojžíšových tak jako mluvíš nyní, tehdy by ti nerozuměl ani Mojžíš, ani žádný jiný prorok; protože se však u vás z důvodů, které jsem vám oznámil, v této době zcela ztratila stará řeč, musíte v tom také hledat příčinu, že nemůžete nyní Mojžíše a proroky chápat.

4) Avšak nyní se začíná na východě rozednívat a naši templáři v druhém sále se začínají hýbat, aby nastoupili brzy cestu do svých příbytků a učinili tam pevně předsevzatá opatření k odcestování. Odejdu-li brzy odtud, odebereme se pak do přírody, kde budeme konat pozorování.

5) Ty, příteli Lazare, učiníš však dobře, dáš-li templářům několik svých sluhů, aby je doprovodili k zahradní bráně; neboť ve svých myšlenkách vidí číhat na cestě známé tři lvy, což jim působí úzkostlivý odchod. Proto dej ať vstoupí několik sluhů do jejich pokoje a řeknou jim, že po lvech již není ani stopa! Kdyby však měli mít ještě pochybnosti, ať jim pak sluhové nabídnou doprovod, který templáři s radostí přijmou a poté však ihned odejdou a my se pak budeme moci odebrat ihned do přírody.“

6) Lazar to ihned učinil a v několika okamžicích byli sluhové již k službám a v malé čtvrt hodině nastal také již odchod templářů.

7) Poté jsem povolal Svého Rafaela a řekl jsem mu nahlas kvůli přítomným: „Ty se však nyní postarej o naši mládež a přiveď ji před námi do Betanie po cestě, která není všeobecná! Tam nás očekávejte; neboť za tři hodiny přijdeme za vámi!“

8) A Rafael se co nejrychleji odebral k mládeži a vše rychle uspořádal.

9) Zatím se již vyjasnilo a my jsme opustili hospodu a odebrali se na návrší, které je již popsáno. Na nebi se ještě třpytily větší Hvězdy, Měsíc v silnější již podobě srpů a planeta Venuše, což vše poskytovalo nádherný pohled.

10) Jitro však bylo dosti chladné a **Římané** pravili: „Nádherný by byl tento vzácný pohled, jen kdyby jitro nebylo tak citelně chladné!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Tento chlad je sice poněkud nepříjemný kůži, ale zato posilující pro tělo a duši; neboť nyní táhnou kolem nás ve vzduchu čistší duchové. Ale je-li vám příliš chladno, pak již učiním, aby vám z nitra bylo tepleji. My však zůstaneme v této čisté teplotě!“

12) Tu pravili **Římané**: „Ó, pak zůstaneme také my; neboť větší posílení pro tělo a duši nemůže být také nám Římanům škodlivé!“

13) A tak zůstali potom všichni veselí a spokojení a nikdo již nedbal chladu.

14) **Agrikola** Mně však pravil: „Pane a Mistře, mají duchové kolem nás nyní táhnoucí také nějakou o sobě omezenou podobu, anebo jsou bez podoby jen tak navzájem splynulí jako v moři jedna kapka vody s druhou?“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, v této věci bude těžké dát tobě úplně rozumnou odpověď; ale pokusíme se o to jiným způsobem! Otevřu vám Římanům na několik okamžiků opět vnitřní zrak a pak si můžete sami z toho co uvidíte zjednat správnou odpověď.“

16) To bylo Římanům vhod a Já jsem jim ihned otevřel vnitřní zrak, také Agripovi a Laiovi, kteří přišli sem s námi z Emaus a dosud byli u nás.

17) Nyní spatřili všichni vznášeti se kolem nesčíslné množství všelikých k sobě stlačených postav a **Agripa** pravil: „Ó, to je zvláštní! Jaký to nesčíslný počet nepopsatelných tvarů a útvarů! Vidíme tu všeliké byliny a rostliny, také mezitím semena! Na rostlinách je vidět také mnoho všelijakých hmyzích vajíček, jejich larvy a také již vytvořený hmyz. V hmyzu, jakož i v rostlinách, v jejich semenech, jakož i ve vajíčkách hmyzu, v jeho larvách, jakož i v jejich již úplně vytvořených tvarech hmyzu lze spatřit jako jasně svítící body a mezi zmíněnými tvary spatřujeme vznášeti se spolu nezměrně mnoho zcela malých světelných bodů. Vše se pestře a čile navzájem prostupuje a jedno se nemísí s druhým. Nuže, to jsou ti čistší přírodní duchové?“

18) Poté jsem opět zavřel vnitřní zrak Římanům a oni nespatovali opět nic jiného nežli jen čistý vzduch.

19) Tu pravil **Agrikola**: „Pane a Mistře, jaké zvláštní určení mají tyto duchové? Stane se z nich teprve v hmotném světě vše to, k čemu zřejmě mají ve svých tvarech základy, anebo jsou to jaksi duše zemřelých rostlin, bylin, stromů a hmyzu?“

20) Pravil jsem **JÁ**: „To druhé ne, ale to první ano způsobem, jaký jste nyní viděli svým vnitřním zrakem!“

21) Jejich inteligence, která se projevovala také tvarem, je pudí aby se sjednotili se vším tím, co je již na této Zemi s jejich tvarem co nejužší spřízněno. Stávají se pak činní v rostlinách a na jejich mnohosti a zvýšené činnosti závisí pak také bohatství té či oné žně, jakož i mnohost nejrozmanitějších malých zvířat, která nazýváme komáry, hmyz a červíčky. To jsou pak také vždy první zvířata Země, jejichž duševní sjednocení vyvolává pak teprve v jsoučno větší zvířata Země.“

22) Pravil **Agrikola**: „Pane a Mistře, pročpak jsme tedy nemohli nyní vidět duše již zemřelých lidí této Země?“

23) Pravil jsem **JÁ**: „Ze dvou příčin. Předně jsem otevřel váš vnitřní zrak jen tak dalece, abyste mohli spatřovat přírodní duchy již více do hmoty přecházející, což náleží k nejnižšímu stupni vnitřního zření, jaké mají mnozí prostí lidé již od přirozenosti. Při tomto stupni vnitřního zření nelze však spatřovat duše, zejména již dokonalejší, protože toto zření náleží ještě více k hmotnému nežli k čistě duchovnímu zření.“

24) Zadruhé, co se však týče duší nečistých, které byste mohli vidět vnitřním zřením, které jsem vám nyní na několik okamžiků propůjčil, nebyla žádná z nich na tomto místě a proto jste je také nemohli vidět a postřehovat; neboť takové duše větrí místo Mé osobní a úplné přítomnosti a co nejpečlivěji se mu vyhýbají. - A tu máš nyní obě příčiny, proč jste při této příležitosti nemohli vidět a postřehnout duše zemřelých!“

25) S tímto výkladem byli všichni Římané úplně spokojeni a dále se Mne již na to neptali.

45. AGRIKOLA VZPOMÍNÁ MARII Z MAGDALONU.

1) **Agrikola** však, jenž byl nejvyšší citlivý muž, vyprosil si u Mne slovo a pravil: „jak nezměrné poklady jsme nyní sotva za osm dní sklidili! Nalezli jsme zde to Nejvyšší, Nejprvnější a Největší! A komu podle Tvé skryté milosti máme za toto nikdy nevýslovné štěstí děkovat? Hleďte a slyšte: Oné ještě mladé ženské bytosti, která nám prvního večera našeho příchodu ukázala cestu sem nahoru!

2) Ona ženština, která podle mého nerozhodujícího úsudku patřila jak se zdá k oněm ženským osobnostem, které to s cudností a jinými čistotami mravu zrovna neberou příliš vážně, byla ne spíše Tvou vůlí tajně inspirována a musela se stát průvodcem ke Světlu Života.

3) Nuže, já jako Říman neznám vůbec zmíněnou ženštinu a neznám také její příbytek a její jméno, nemohu tedy také vědět, zda je chudá či bohatá a zda potřebuje podporu. Kdyby však patřila snad do třídy chudých, což mohu jako to nejpravděpodobnější předpokládat, pak bych jí rád z opravdové lidské vděčnosti poskytl přítelem Lazarem podporu, což by bylo jistě správné a slušné; neboť přítel Lazar jistě asi ví, jak je to s tou bytostí. Divím se velice, že nás zde na této hoře spasení opět nenavštívila. V Emauzech - pokud si vzpomínám, chtěla prý Tě, ó, Pane a Mistře vyhledat a vyptávala se zde především na Tvůj pobyt, ale neobdržela zprávu a tak také bezpochyby vůbec k tomu nedošlo. Ale nyní jsme již opět několik dní zde a divím se, že se již neobjevila!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Ono děvče nevědělo, že Se zdržuji dosud zde; ale večer se to dověděla v Betanii z úst sester našeho přítele Lazara a nyní je na cestě sem. Kolem východu Slunce přijde sem a budeš s ní moci vše dobré a správné vyřídit.“

5) Co se však týče jejího dosavadního života, soudil jsi správně; ale ona přitom pamautovala vždy na chudinu, protože jako pozemská kráska přišla svým životem k velkým pokladům a již od svých rodičů byla vším hojně vybavena.

6) Tamto, daleko k jihu, spatřuješ na pahorku zámek. Nazývá se Magdalon. Tam se to děvče narodilo a zámek, mnohé zahrady, pole, louky, vinice a lesy jsou nyní jejím vlastnictvím, protože její rodiče již před dvěma lety zemřeli. Byla by se již mohla několikrát vdát, ale templáři ji od toho zdržovali, protože u ní nacházeli vždy dobrý útulek a také jinak se s ní dobře pobavili. Ale od té doby co Mne spatřila, poznala a slyšela Má slova, nastala změna v jejím domě, rozumu a srdci; a protože mnoho milovala chudé, byly jí také mnohé hříchy odpuštěny.

7) Její jméno je Maria z Magdalonu. Co se týče její chudoby, nepotřebuje tedy od vás podporu; ale bude-li chtít od vás přijmout něco pro své mnohé chudé, můžete jí to ovšem nabídnout. A tak nyní také víte, kdo a odkud je to děvče a jak se jmenuje; avšak také její vina budiž vepsána do písku!

8) A nyní dost o této věci, pozorujme raději krásné jitra, z jehož všestranného utváření budete moci leccos vyrozumět, zejména pro poslední dobu nových pohanů!“

46. SOUD POHANSTVÍ.

1) Tu pravili **Moji staří učedníci**: „Pane a Mistře, Ty jsi nám slíbil, že nám o tom sdělíš ještě další podrobnosti a tak to učiň nyní, jelikož by tu byla nyní k tomu nejvhodnější příležitost!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Kdy je k tomu nejvhodnější příležitost, to vím zajisté nejlépe Já a pak jsem právě vám již velmi mnoho sdělil z toho, co také jistě takto přijde, protože Já nesmím na svobodné vůli lidí nic měnit - a vy to nemůžete měnit.“

3) Ale s Mým zrozením započal již všude soud pohanů a trvá nyní ve stále zvýšenější míře dále a bude ještě až do úplného světla mezi lidmi na této Zemi dále trvat téměř 2000 let.

4) Jako však vidíte nyní nad východní krajinou se tvořit a na obzoru se hromadit všelijaké mraky, jakoby chtěly překážet východu Slunce, tak se začne proti jedinou přicházejí-

címu velkému východu duchovního a věčného Slunce pravdy kupit také velká spousta všelijakých rušivých mraků a způsobí mezi lidmi mnohé škody, avšak nakonec přece nebude moci zabránit velkému východu Slunce pravdy.

5) Viděli jste předtím svítit na obloze ještě velmi mnohé Hvězdy a na západě jste také viděli Hvězdy, které svítily v hluboké noci. Hleděte, tyto Hvězdy předcházely jako dobří poslové dosud viditelným ranním poslům a působily v noci; a to je nyní vaše povolání!

6) Až však vyjdou na duchovním ranním obzoru ještě světlejší ranní poslové, bude to znamení, že po nich bude brzy následovat velké a všeobecné Slunce Života a Pravdy. Jeho nejvyšší jasné světlo se stane neúprosným soudem vši lži a všeho podvodu a lež i se svými učedníky a ctiteli a se svou velkou světskou okázalostí bude svržena do propasti opovržení, spravedlivého hněvu a zapomenutí; neboť tehdy osvětlení lidé nebudou již vzpomínat na podvod a na dlouho trvající soud.

7) Jako však již nyní můžete dobře pozorovat, že onen předtím tak hrozně černě vypadající mrak začíná dostávat zlatě svítící obruby, tak budete v oné době také pozorovat, kterak lidé, kteří před krátkou dobou byli ještě zcela temní a opravdoví nepřátelé světla a pravdy, budou se všech stran světelnými paprsky pravdy vždy více a více, jasněji a jasněji osvětlováni a pak se také jako sami svítící stanou nepřáteli staré lži. A toto osvětlování Sluncem pravdy blížícím se z nebes k úplnému východu bude Mým znamením Syna člověka všem opravdovým (lidem) na Zemi a počátkem velkého soudu nad nevěstkou nového Babelu.

8) Tu milovníci pravdy vysoce zajásají a budou Mne chválit, že jsem jim již předem poslal znamení Mého východu na nebi vnitřního dne ducha. Ale nepřátelé pravdy začnou výtí a zuby velice skřípat a budou hledět, pokud to bude ještě nějak možné se skrýt se svými stále řídnoucími věrnými stoupenci do temných koutů - což jim však nic neprospěje; neboť vzejde-li pak úplné Slunce pravdy, bude jeho Světlo prosvětlovat všechny sebe-temnější díry, kouty a jeskyně a nepřátelé Světla nebudou již mít na celé nové Zemi žádné útočiště.

9) Já Sám však budu jako věčná pravda v onom Slunci a jeho Světlem u lidí se stanu Vládcem a Vůdcem jejich života a jejich časných duchovních a věčných osudů.

10) A tím jsem vám nyní v plné a snadno pochopitelné pravdě ukázal velký soud nového a starého pohanství. Ale Já vám později dám ještě jeden obraz pro lidi, který pak jim budete také moci sdělit, ale ne bez správného vysvětlení. - Nyní však pozorujme opět klidně dále ranní výjev!"

47. BUDOUCNOST ŘÍMA A ANTIKRISTA.

1) Po uplynutí čtvrt hodiny, v níž jsme velmi pozorně sledoval všechny ranní výjevy, pravil jsem opět **JÁ** všem přítomným: „Nyní teprve dejte dobrý pozor na to, co vše se ještě náležitě obrazně ukáže před úplným východem Slunce; neboť chci, abyste také vy na vlastní oči viděli, jak se vše bude utvářet v poslední době nového pohanství!“

2) Nyní obrátili všichni s dvojnásobnou pozorností oči k východu. Až do úplného východu Slunce bylo ještě dobré půl hodiny času a mohl se tedy před očima pozorujících učedníků vyvinout ještě leckterý obraz.

3) Nejprve bylo vidět daleko na obzoru vystupovat hustou a úplně černou mlhu. Když tato mlha dosáhla asi sedmkrát výšky dalekého pohoří obzoru, tu se brzy jakoby rozžhavlila; neboť byla prošlehována nesčíslným počtem blesků, takže se všichni přítomní domnívali, že tam bude nyní zuřit strašná bouře.

4) **JÁ** jsem však pravil: „0 to se nestarejte; neboť z tohoto zjevu nevidí mimo nás nikdo ani to nejmenší!“

5) Potom všichni opět s veškerým klidem pozorovali co vše bude následovat.

6) A hle, na nejvyšším černém a mnohými blesky rozžhaveném okraji mlhoviny se ukázalo velké město!

7) A **JÁ** jsem pravil: „Pohleděte na obraz nového Babelu.“

8) Tu pravil **Agríkola**: „Pane to se značně podobá našemu Římu! Jen pozoruji kolko-lem množství zřícenin, avšak v těsnějším městě vedle starých mně až příliš dobře zná-

mých budov také mnoho nových budov a chrámů, jejichž vrcholy jsou zvláštním způsobem zdobeny kříži. Copak to asi znamená?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Hle, to je zánik starého a zároveň počátek nového pohanství! Snad již za 500-600 let počítajíc od nynějška bude to tam doslovně tak vypadat. Pozorujte však nyní zjev jen dále!“

10) Opět obrátili všichni pozornost na zjev, jehož výjevy se rychle za sebou střídaly. A hle, bylo vidět velké pochodování národů a mnohé neblahé boje a války a uprostřed města bylo vidět zdvihat se něco vysoko jakoby horu! Na této hoře stál vysoký a velký trůn vypadající jako ze žhoubního zlata. Na trůně seděl s holí, jejíž horní konec zdobil trojitý kříž, vládce s trojitou korunou na hlavě. Z jeho úst vycházely nesčíslné šípy a z jeho očí a prsou šlehalo rovněž nesčíslné mnohé blesky hněvu a největší pýchy. A přicházeli k němu králové, z nichž se mnozí před ním co nejloubežji skláněli. Na ty, kteří se takto před ním skláněli, vládně pohlížel a potvrzoval jejich moc; ti však, kdož se před ním nesklonili, byli jeho šípy a blesky zle pronásledováni a zřizeni.

11) Tu pravil **Agrikola**: „Pane, to není dobré předobrazení pro pozdější vládce nového Babelu! Zdá se, že jejich moc bude ještě větší, ale také mnohem krutější, nežli je nyní. Neboť nyní bývají křížem trestáni jen nejhorší zločinci, - ale křížem jen jednoduchým; on však ve své vladařské ruce drží kříž trojitý dokonce proti všem ostatním králům! Pane a Mistře, vysvětlí nám to aspoň trochu!“

12) Privil jsem **JÁ**: „To nepředstavuje žádného zvláštního vládce nad mnohými zeměmi a národy, nýbrž jen zřejmou osobnost antikrista! Trojitý kříž značí však Mou nauku, která právě tam bude trojnásobně zfalšována a králům a jejich národům vnučována: falešná ve slově, falešná v pravdě a falešná v živém používání.“

13) Králové však, kteří se před ním nesklánějí a které on proklíná, jsou ti, kteří ještě víceméně zůstávají v pravdě staré nauky. Jeho šípy a blesky je sice dosahují, avšak nemohou jim přece nějakou značnou škodu způsobit. - Ale pozorujte nyní zjev dále; neboť Já vám jím mohu ukázat jen hlavní momenty!“

14) Nyní se dívali opět všichni se zvýšenou pozorností.

15) (**Pán**): „A hle, mnozí králové, kteří se napřed ještě co nejloubežji skláněli před tím, jenž sedí na trůně, sbírají bojovné zástupy a táhnou proti němu! Hledte, to vyvolává tuhý boj a jeho vznešený trůn padá již značně hluboko k městu a vy vidíte jen několik králů, kteří se jen tak na oko před ním sklánějí, zatím co však mnozí jiní od něho odpadlí králové nyní posílají velmi mnohé šípy a blesky zpět na něho. Ale nyní ho již není téměř vůbec vidět a to se stane již po 1000 až 1500 až 1600 a 1700 letech.“

16). Ale nyní pohledte opět tam! Hledte, obklopen černými rotami činí pokusy, aby se opět zvedl a několik králů mu podává ruce, aby mu pomohli; ale hledte, ti, kteří to činí, stávají se ihned zcela slabými a jejich národové jim strhují s hlavy koruny a dávají je králům silným! A hledte, nyní padá jeho trůn a silní králové spěchají a rozdělují jej na několik dílů a tak zaniká pro něho nyní veškerá jeho moc, výše a velikost! Vrhá sice kolem sebe ještě šípy a mdlé blesky, ale ty již nikomu neškodí; neboť většina jich se vrací zpět na něho a zraňují ho i jeho mdlé a temné hordy.“

48. TISÍCILETÁ ŘÍŠE.

1) (**Pán**:) „Nyní však vidíte, kterak Slunce již začíná svým světlem vše pronikat a vidíte na všechny strany prchat temné hordy, jen tam ne odkud přichází Slunce! Před jeho světlem nyní vše mizí a klesá do říše zapomenutí.“

2) Nyní však pohledte ještě jednou a spatříte, kterak se tvoří ze světlých obláček nová Země! Co asi představují ony světlé obláčky? Jsou to spolky samých takových lidí, kteří jsou prosvětleni božskou pravdou. A hledte, nyní se tyto spolky těsněji a těsněji sblíží a tvoří tak velký spolek a hledte, to je právě ona nová Země, nad níž se šíří nové nebe plné světla a jasů!

3) Přitom se však nemusíte domnívat, že by pak tato přirozená Země zanikla a přeměnila se v novou, nýbrž budou to jen lidé, kteří úplným přijetím božské pravdy do svých

serdci vytvoří jako opravdoví bratři a sestry ve jménu Mém mezi sebou novou duchovní Zemi.

4) Na této nové Zemi budu pak Já Sám vládnout mezi Svými a oni se budou stýkat se Mnou a nikdy Mne s očí nepustí.

5) Ale pozorujte nyní také vedle toho starou Zemi! Hleděte, kterak se s nové Země snášejí stále hustší proudy světla dolů na starou Zemi a tak ji rozněcují, že se zdá jakoby stála v úplných plamenech! Vidíte tu velmi mnohé mrtvé vycházet jakoby z hrobů na světlo a kterak jsou také hned odíváni rouchem pravdy a pak se také vznášejí vzhůru do říše nové Země.

6) Ale zároveň také pozorujete, jak se ještě velmi velká temná část také snaží obléci roucho Světla přes své černé roucho a tvořit z něho a tím ze zničenosti a vládychtivosti opět nové antikristovské pohanství; leč Já Sám nechám na ně dopadnout Svůj hněv, to jest oheň Mé pravdy a Moji andělé nové Země vpadnou na ně jako s planoucími meči a zaženou na útěk a do propasti úplného zničení každou další temnou snahu.

7) To je pak poslední a největší soud o 1000 let později. Tato doba bude zvána Má tisíciletá říše na Zemi, která tímto posledním soudem bude mít na zcela krátkou dobu ještě jednou válečné přerušení; ale vítězství bude brzké a pro všechny budoucí časy úplné. A pak bude z nebes a ze Země jedem Pastýř a jedno stádo. Pastýřem budu jako vždy Já a stádo budou tvořit lidé na Zemi v úplném společenství s blaženými v Mých nebesích.

8) Neboť tito blažení se budou opět viditelně s lidmi na této Zemi stýkat jako tomu bylo v pradávných dobách lidí na této Zemi. Ale nežli se to stane, dozná také přirozená Země zcela mocné přetvoření. Velké země a říše, které nyní ještě pokrývá velké a hluboké moře se zvednou v nejurodnější půdu a velmi mnohé dosud ještě velmi vysoké hory budou sníženy a svými rozdrobenými vrcholy vyplní velmi mnohé příkopy a údolí a vytvoří úrodnou zemi.

9) Jelikož v oné době se již nebudou lidé pachtit a lačnit po pozemských a pomíjejících pokladech, bude také moci být na Zemi stotísíckrát tolik lidí velmi dobře zaopatřeno a šťastněji žít nežli na ní žije nyní. Zároveň však také v oné době zmizí se Země všechny zlé tělo mocně sužující nemoci. Lidé budou dosahovat veselého a vysokého stáří a budou moci konat mnoho dobrého a nikdo nebude mít strach ze smrti těla, protože s jasnými pohledy budou před sebou vidět věčný život duše.

10) Hlavní dobrodiní oné doby bude záležet ve správné výchově dětí a v tom, že silný bude se vši láskou ze všech sil podporovat fyzicky slabší stáří.

11) Na nové šťastné Zemi budou také uzavírány sňatky - ale tak jako v nebi podle Mého řádu - a budou také ve velkém množství plozeny děti nikoli cestou pouhé chlípnosti, nýbrž cestou pravé vážnosti lásky a to až na konec všech časů této Země.

12) Tu máte nyní věrný obraz posledního soudu nade všemi pohany na celé Zemi, kterému také zcela snadno a dobře můžete rozumět!"

49. POSLÁNÍ DĚTÍ BOŽÍCH NA ONOM SVĚTĚ, TRVANÍ ZEMĚ.

1) Tu se Mne otázali **učedníci**: „Pane a Mistře! Budeme se moci na to vše dívat a vše to také spolupociťovat z říše duchů? A jak dlouho bude pak šťastná Země ještě dále trvat až k úplnému konci jejích časů?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Co se týče vaší prvé otázky, rozumí se beztoho samo sebou, že to vše budete nejen co nejjasněji z nebes vidět, slyšet a pocíťovat, nýbrž budete tu též a po všechny časy hlavními správci - a to nejen na nové Zemi, nýbrž nad celým Velkým člověkem stvořením, jakož i nad všemi nekonečně mnohými spolky všech nebes, která věčně nikde nejsou omezena.

3) Proto pravím vám opět, že nikdo nikdy neviděl, ani neslyšel a v mysli nikoho nebylo nikdy pocíťeno, co Bůh připravil těm, kteří Ho vpravdě milují.

4) Mohl bych vám dokonce nyní ještě mnoho říci a také již ukázat, ale vy byste to ještě nyní nemohli snést; až však na vás sestoupí Duch vši pravdy a všeho života. a budete v něm znovuzrozeni, povede a povýší vás do všelikých hlubin Mého Světla. Potom teprve pochopíte a poznáte, jak velká slova jsem nyní mluvil k vám a. vámi pak také všem lidem.

5) Co se však týče vaší druhé otázky, je věru ještě velmi pošetilá; neboť náš počet nemá vůbec číslo, kterým by se mohlo určit převeliké množství pozemských let, která uplynou do konce její doby a i kdyby to bylo nějak možné, pak to může být těm, kdož budou v duchu věčně dále žít, zcela jedno.

6) Pravím vám: O nějaké takové určité době a hodině neví ani anděl v nebi; to ví jedi- ně Otec v nebi. Neboť celé stvoření je Jeho veliká myšlenka, která však není nějakou myšlenkou časovou, nýbrž je věčná jako její všemohoucí Nositel a pevný Držitel. Já jsem však beztoho teprve nedávno ukázal, jak nakonec bude jednou veškeré hmotno přemě- něno v čisté duchovno, ale jako samostatně jsoucí a není tedy zajisté již více třeba, abych vám o tom říkal ještě více.

7) Pohledte a pozorujte nyní raději nádhernou ranní přírodu dnešního dne a kterak stále silnější a silnější sluneční světlo zahání veškeré výpary a chmury Země a učte se z toho, kterak to budoucně bude duchovně také vaší záležitostí a učiníte lépe, nežli když se budete horlivě dotazovat na to, do čeho vám dávno ještě nic není!

8) O co se máte starat, to jsem vám již velmi často ukázal; o vše ostatní se však ne- musíte vůbec starat! Ano, pravím vám, že je dokonce nepotřebné a marnivé - držíte-li se ve víře a v lásce živoucně Mě starat se o příští den co budete jíst a pít a čím budete své tělo odívat!

9) Zda nedostanete na trhu sto vrabců za feník (haléř srovnání nejmenší mince vy- světlení zprac.)?! Jak nepatrná je tedy jejich cena před lidmi a přece se Otec v nebi o ně stará a dobře je odívá! Vy však jako lidé máte jistě větší cenu nežli vrabci?!

10) Pozorujte tyto polní květiny a lilie! Šalomoun ve vší své nádheře nebyl tak nád- herně oděn jako jsou ony zde. A kdo se stará o jejich šat? Proto všechna taková vaše starost je marnivá - a ještě marnivější jsou starosti o někdejší úplný konec časů této Ze- mě! - Porozuměli jste Mně všichni nyní dobře?“

11) Všichni přisvědčili až na Jidáše Iškariotského. Jidáš mínil, že mu nebylo zcela jasné to, co jsem tu na hoře prorokoval o posledním soudu pohanů.

12) **JÁ** jsem mu však pravil: „Obrať se tedy na ty, kterým se to stalo jasné! To, co chápou Římané a pohané, mělo by být nyní zajisté také již pochopitelné tobě jako Židovi a starému učedníku!“

13) Poté již neřekl nic; neboť postřehl dobře, proč jsem mu dal takovou odpověď a dá- le se netázal.

50. VDĚČNOST ŘÍMANŮ MARIÍ Z MAGDALONU.

1) Když jsme se na této výšině ještě nějakou dobu bavili, spatřili jsme všichni přichá- zet Marii z Magdalonu k hospodě Lazarově, u jehož sluhů se také ihned začala vyptávat na Mne. Sluhové jí však řekli, aby počkala až Se vrátím; ona však, spatřivši nás brzy a snadno na návrší se nedala zdržet a šla rychlým krokem k nám nahoru.

2) Když se přibližovala k našemu stanovišti, šel jí **Agrikola** vstříc, vlídně ji pozdravil a. přivedl ji pak až k nám, kde byla také ostatními Římany co nejvlídněji pozdravena.

3) **Marie z Magdalonu** však pravila: „Já věru nevím, proč. se mi zde prokazuje taková čest! Jsem jen hříšnice a zasluhuji, abych byla všemi lidmi hluboce opovrhována; ale že bych byla také hodna cti, zejména od takových vysokých pánů jakými jste vy, to můj ro- zum nechápe. Nyní jsem přišla sem jen za tím účelem, abych Pánu mého života poděko- vala, že mně vysvobodil od zlých duchů těla; ale abych se nechávala ctít, pro to jsem sem nepřišla!“

4) Pravil **Agrikola**: „Poslyš, spanilá Marie z Magdalonu! My všichni, kteří jsme sem přišli z Říma, máme ti za velmi mnoho děkovat; neboť kdybys nám onoho večera asi před osmi dny neukázala cestu sem nahoru a také nás sem nepřivedla, neměli bychom snad vůbec to věčně neocenitelné štěstí osobně se seznámit s Pánem všeho života a všeho jsoucna a učit se Ho jako jedině pravého Boha poznávat a nadevšecko milovat! Hleď, jedině v tom tedy spočívá důvod, pro který ti jsme a také budoucně zůstaneme tak vděční; a tak se tedy nyní tak velice tomu nediv, že ti jdeme tak vlídně vstříc! Neboť považujeme to za svou povinnost, protože jsi nám pomohla k tak nejvyšší neocenitelnému štěstí.“

5) My máme totiž dobrý státní zákon, podle něhož ten, kdo došel druhým člověkem k velkému a pravému štěstí, má zůstat tomuto člověku po celý život ve vysoké míře vděčný chováním, slovy a skutky také tehdy, jestliže člověk, jímž přišel k velkému štěstí, nevěděl o tom, že dopomůže svému bližnímu k velkému štěstí. Vděčnost se má také vztahovat na potomky člověka způsobujícího štěstí.

6) Co však jsou všechny statky štěstěny, jichž může druh druhem dosáhnout, vůči těmto čistě duchovním statkům, které jsme zde nabyli?! Těmito statky jsme našli my, kteří jsme byli ztraceni, jedině pravého Boha a Jím sami sebe a pravý věčný život svých duší a to je nekonečně více, nežli kdybys nám byla pomohla ke všem pokladům Země. A proto jsme tobě, ježto jsi byla k tomu prvou průvodkyní, také na věčné časy povinováni veškerým díkem.

7) Kdybys byla chudá na pozemský majetek, pak bychom tě také královsky odměnili; poněvadž jsi však beztoho co nejbohatěji obdařena statky této Země, nemůžeme ti svou vděčnost zajisté ničím jiným co nejlídněji projeviti, nežli svými opravdovými a nepředstíranými slovy, jak vyrostla v našem srdci a ty zajisté neodmítneš tuto naši vděčnost, kterou jsme ti nanejvýš povinni!“

8) Pravila nyní rovněž velmi vlídným tónem **Marie z Magdalonu**: „Je sice docela velmi krásné a způsobné od vás ušlechtilých Římanů, že mně chcete být a zůstat vděční proto, že jsem vám náhodou - vpravdě bez mého vědění a chtění - dopomohla pochopitelně k tak nekonečně velkému štěstí, ale mně za to nicméně nepřísluší žádný dík a žádná čest; neboť to vše tak byla vůle Páně a já sama jsem byla jen Jeho němým a slepým nástrojem. A tak buďte také jedině Pánu povinováni veškerým díkem a úctou!“

9) Pravil opět **Agrikola**: „Ó, milá a přespanilá Marie z Magdalonu! My také víme, že máme všichni jen Jemu Jedinému za vše děkovat; ale my tu nyní myslíme takto: Chceme-li Pánu projeviti nejopravdovější a nejúplnější vděčnost za nekonečně velkou milost, kterou nám nyní prokázal v tak přehojné nikdy neslychané míře, nesmíme s pohrdáním přezírat nástroj, který použil k našemu posvěcení, nýbrž musíme si ho též kvůli Pánu vážit. Jen vzhledem k tomu vzdáváme nyní také tobě úctu nehledíce k tomu, zda jsi byla k našemu největšímu životnímu štěstí ve všemohoucí ruce Páně vidoucím či jen slepým nástrojem a jsem toho mínění, že se toho bude dbát i budoucně. Neboť kdyby se nástroj Páně nevítal vděčným srdcem, jak by to pak dopadalo s pravou láskou k bližnímu, kterou jsme přece podle nauky Páně povinni dokonce svým nepřátelům a jistě tím více těm, jimiž nám Pán udělil tak velkou milost?!“

10) Hleď, naše nyní přespanilá a nezapomenutelná přítelkyně, zde mám pravdu já a nedám si to zcela nikým upřít a nyní již nejméně tebou, kterou vyvolil Pán za vůdčí hvězdu našeho štěstí a které proto jsme povinni úctou a pravou láskou! Nech mne proto jen při mém dobrém právu!“

11) Pravila **Marie z Magdalonu**: „Ano, ano, v tomto ohledu máš, vysoký pane, již zcela pravdu; ale já sama budu Pána, mou jedinou lásku chválit, vyvyšovat a velebit vždy za to, že mne, velkou hříšnici, učinil slepým a němým nástrojem! Neboť kdybych byla věděla, že Pán je zde nahoře, pak bych vás byla sem nahotu nevedla; neboť nebyla bych se jako příliš velká hříšnice sama odvážila přiblížit se k Pánu, jelikož jsem až příliš hluboce přesvědčena o pravdě Jeho nauky a o Jeho nejsvatější božské Bytosti a také poznávám, že hříšnice jakou jsem byla já, nikdy nemůže být a se stát hodna přiblížit se Jeho nejsvatější Osobě.“

12) Já však jsem předně nevěděla, že Se zde Pán se Svými věrnými učedníky zdržuje; ale věděla jsem, že tato horská hospoda je jednou z nejlepších z celého Jeruzalémě. A jelikož tato hospoda je obyčejně navštěvována cizinci, proto když jste mně zastavili v jedné ulici města a se dotazovali na dobrou hospodu, zavedla jsem vás sem nahoru a náleží mně podle lidského způsobu nárok na váš dík jen jako průvodkyni do dobré hospody; ale za to, že jste se zde stali účastni nejvyšší milosti Páně, nenáleží mně vpravdě ani sebe-nepatrnější dík, protože nemohlo být mým úmyslem, abych vám zde umožnila takovou milost, neboť já sama jsem nemohla mít ani tušení, že zde budete účastni takové milosti. Proto vzdejte jen jedině Pánu veškeré díky a veškerou čest a na mně proto nevzpomínejte, za což vás dokonce prosím co nejsnažněji!“

13) Poté jsem pravil **JÁ:** „Poslyš, Marie! Ty jsi nyní zcela dobře a pravdivě promluvila a máš se svého stanoviska úplně pravdu; ale také Římané mají s jejich stanoviska pravdu. Že vzdáváš veškerou čest a veškerý dík Mně Jedinému, tím ukazuješ, že jsi úplně naplněna pravým duchem pokory a proto ti jsou také všechny tvé hříchy odpuštěny; ale také Římané ukazují, že jsou prostoupeni pravým duchem lásky k bližnímu a proto se nedopouští žádného hříchu proti Mně, podržují-li tě ve vděčné vzpomínce i když jsi byla jen slepým nástrojem Mé lásky a Mé vůle.

14) Já však při této příležitosti pravím nyní všem: Nehleďte sice dík a úctu u lidí, jimž učiníte ve jménu Mém dobro, jako také Já Sám toho nevyhledávám u lidí, ježto Ten, Jenž přebývá ve Mně, je Mou nejvyšší ctí; ale když vás lidé za nejvyšší životní dobrodiní prokázaná ve jménu Mém zneuctí a odplatí nevděkem, budu jim to přičítat tak, jakoby to učinili Mně Samému! Neboť kdo nectí opravdového učedníka, kterého já jsem probudil a není mu ve jménu Mém vděčen, ten nectí také Mne, Pána a Mistra a není Mně také za prokázanou jemu milost vděčen.

15) Neboť probouzím-li učedníky a proroky, neděje se to jen pro učedníky a proroky, nýbrž pro všechen lid; a proto také mají být učedníci a proroci váženi jako takoví, k čemu jsou Mnou povoláni. Kdo tedy přijme učedníka a proroka ve jménu Mém s láskou a s náležitou vděčnou úctou, tomu to připočtu také tak jakoby přijal Mne Samého a jednou se mu také dostane odměny učedníka a proroka. A jeho odměna věru nebude nepatrná!

16) Ale běda také oněm falešným učedníkům, kteří se dají podobně jako farizejové a velekněží lidmi uctívat a dokonce to budou od lidí zákonitě požadovat! Věru, ti budou považováni za zloděje a lupiče a jednou budou k velké hanbě přede všemi anděly! Čím více cti si budou v tomto světě brát pro sebe, tím více nejhorší hanbu budou muset jednou očekávat.

17) Toto si také všichni dobře zapamatujte, což také snadno můžete; neboť uvážíte-li náležitě Mé přikázání pravé a čisté lásky, pak velmi snadno pochopíte, že každého správného a pravého člověka nejvíce bolí páchnoucí pýcha jeho bližního!“

51. NASTÁVAJÍCÍ SOUDY.

1) (**Pán:**) „Proto budiž každý pln mírnosti a pokory a tím si budete prokazovat vzájemně největší a nejopravdovější lidskou úctu a budete spolu žít a se stýkat v míru a pokojí!“

2) Ctižádost a pýcha plodí však nevrlost, zlost, pohrdání, zášť, hněv a nakonec pomstu, válku a její zlou družinu. Pyšný a ctižádný je také vždy pln sobectví a lakoty; a poněvadž ke zvýšení své světské cti chce získat vše jen pro sebe, je pak také smutný následek toho, že potom sta a tisíce kolem něho nic nemají a musí žít v největší chudobě a nouzi, jak tomu také bylo za časů Noemových a ještě více tomu tak bude v poslední době nového pohanství.

3) Ale právě tento zlý a úplně pekelný stav mezi lidmi se stane soudem, který si utvoří oni sami. Převeliký počet chudých a potlačovaných povstane konečně proti svým převelice pyšným potlačovatelům, usmrtí je a to bude druhá potopa ohněm hněvu chudiny nakonec až příliš zle a mocně potlačované.

4) Ale také přirozený oheň v oné době zpusťší mnohá místa; neboť v oné době budou lidé z příliš přehnané pozemské ziskuchtivosti jako zlí červi pronikat do hlubin Země a budou v ní hledat a také najdou všeliké poklady. Až však přijdou na mocná ložiska pohřbených pralesů Země a budou je používat na palivo a tavení kovů a ještě na mnohé jiné věci, tehdy také bude přede dveřmi poslední soud, který si sami připraví.

5) Nejvíce však budou trpět ti, kdož budou bydlet ve velkých městech králů a tehdejších mocných Země.

6) Proto zůstávejte všichni stále v mírnosti a pokoře a tím v pravé lásce k bližnímu, tak nepovstane mezi vámi žádný soud; neboť kde budou v oné době žít lidé v Mém řádu, tam také poslední soud nenastane. Já jsem vám to nyní řekl předem proto, abyste to také řekli a oznámili ostatním lidem, aby se nakonec nikdo nemohl omlouvat, že nebyl varován před nebezpečím.“

7) Právili **všichni**: „Pane a Mistře, horlivosti pro dobrou a správnou věc nebude nám s Tvou pomocí chybět; ale na velké a rozsáhlé Zemi je mnoho lidí a my nebudeme moci do všech jejích obcí přijít a tak bude zlé mezi dobrým a pravdivým dále bujet a my tomu nebudeme moci zabránit!“

8) Právil jsem **JÁ**: „Za to nebudete voláni k odpovědnosti jako také nikdo opravdu dobrý ve jménu Mém. Neboť stačí, že bude lidem hlásána pravda: život a jednání podle ní je pak jejich nejvyšší vlastní věcí. Kdo bude podle ní žít a jednat, ten nepřijde do soudu, nýbrž bude sklízet život věčný a stane se blaženým.“

52. MARIE Z MAGDALONU A PÁN.

1) Tu přistoupila **Marie z Madaglonu** blíže ke Mně a pravila: „Ó, Pane a Mistře, mohu se také já ještě státi blaženou a sklízet jednou život věčný? Neboť jsem velká hříšnice a v Tvé nejsvatější blízkosti se mi stále víc a více zdá, že jsem i Tvé nejmenší milosti příliš nehodná!“

2) Právil jsem **JÁ**: „Zůstávej jen budoucně v čisté lásce a nehřeš více! To budiž tvou starostí; o vše ostatní se již postarám za tebe Já. Já jsem tě osvobodil od tvých nečistých duchů a také jsem ti řekl: Tvé hříchy jsou ti odpuštěny, protože jsi prokázala chudým mnoho lásky a nyní také Mne miluješ nadevšecko. Komu však Já řeknu: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“, tomu jsou také opravdu odpuštěny. Avšak nesmí se již budoucně hříchů dopouštět; neboť hřeší-li opět znovu, uvádí se do ještě horšího stavu nežli byl jeho stav prvý. Ale Já u tebe vidím pevnou vůli již nehřešit a tak tedy budeš také zůstávat v Mé lásce a milosti. Kdo však zůstává v Mé lásce a milosti, ten již má v sobě život věčný a s ním věčnou blaženost.“

3) Kdo koná z lásky ke Mně vše co vyžaduje láska k bližnímu, tomu také Já učiním vše co je v Mé moci. V Mé moci je však nejen mnoho, nýbrž vše. Víš-li, milá Marie, nyní to, buď veselě myslí a čiň budoucně dobro a Já tě neopustím!“

4) Poté padla Marie z Magdalonu k Mým nohám, s nejvyšším pohnutým srdcem Mně děkovala a smáčela Mé nohy slzami a osušovala je vlasy.

Mým starým učedníkům se však tento výjev zdál být poněkud příliš dlouho trvajícím a podle jejich mínění také poněkud neslušný a potají mezi sebou reptali.

5) **JÁ** jsem to však zpozoroval a řekl jim: „Pročpak se zlobíte? Já jsem již dlouho mezi vámi a vy jste Mi takovou lásku ještě nikdy neprokázali a Já ji na vás také nežádám. Proto však vám nyní také pravím: Kdekoli bude Mé evangelium lidem hlásáno, tam ať se také učiní zmínka o této Marii; neboť prokázala Mně velkou službu lásky. To si také zapamatujte! Ty, Marie opět vstaň a buď ujištěna Mou úplnou láskou a milostí!“

6) Poté Marie vstala a ještě jednou Mně láskyplným srdcem poděkovala.

7) Učedníci však Mne i ji prosili za odpuštění pro jejich malou netrpělivost.

8) A **JÁ** jsem pravil: „Učte se snášet slabé, tím projevíte přede Mnou více duchovní síly, nežli kdybyste bojovali jen s hrdiny a nad nimi zvítězili!“

9) Nyní však vystoupilo Slunce již dosti vysoko nad obzor a snídaně je připravena; posnídáme tedy a odebereme se odtud do Betanie!“

10) Poté jsme se odebrali hbitě do domu a požili snídani, již se účastnila též naše Marie.

11) Po snídani účtoval Lazar s hospodským a vzal s sebou zisk, jakož i ostatní poklady a drahocennosti. Deset mezků mělo co nést neboť byly přítom též poklady několika obrácených farizeů, které převzal Lazar do správy.

12) Nikodém, Josef z Arimatie a starý rabín se doporučili Mé milosti a lásce, děkovali za vše a šli i s mágy do města, kde měli co dělat. Mágové se pak odebrali ke svým (lidem), kteří je již očekávali s velikou touhou. Oba Římané, kteří bydleli v Emausích, se pak odebrali se sedmi Hornoegyptany do Emaus, odkud se pak Hornoegyptané vrátili v několika dnech do své země. Všichni ostatní přítomní šli pak s námi do Betanie.

13) Netřeba zde dále a zvláště uvádět, kteří lidé tu ještě byli, neboť během vypravovaných událostí na Hoře Olivové byli beztoho několikrát jmenováni a označováni.

14) Také Marie z Magdalonu Mne prosila, aby směla přijít za námi do Betanie a tázala se Mne, jak dlouho se asi v Betanii zdržím.

15) A **JÁ** jsem pravil: „Odpočinu si tam tři dny; neboť nyní jsem mnoho pracoval a po mnohé práci možno si trochu odpočinout. Až obstaráš svou domácnost, přijď k nám do Betanie!“

16) Poté se Marie odebrala také ihned domů, aby tam vše rychle uspořádala a to na několik dní, neboť si předsevzala, že stráví tento čas u Mne.

PÁN V BETANII **53. CESTA DO BETANIE.**

1) Konečně se Mne tázal ještě Agrikola, zda si smí vzít s sebou na památku proti složení vyslovené hodnoty peněz jednu ze zlatých nádob, které byly zázračně stvořeny pro stůl Římanů.

2) A **JÁ** jsem mu pravil: „Co bylo stvořeno pro vás, to vám také patří a můžete si to tedy také bez peněžitého zapravení vzít s sebou. Mimoto si ostatně vezmeš odtud s sebou do Říma dost chudých a tam je dobře zaopatřit a tak v ohledu hmotném jsou tyto nádoby zajisté jen zcela nepatrnou odměnou za vše to, co činíš pro Mne. Proto vezmi jen vše co je na vašem stole pozemsky drahocenného! Ale nepovažuj to snad za nějakou skutečnou odměnu za vše to, co z lásky ke Mně činíš mnohým chudým a utiskovaným; neboť tvá odměna za to bude zcela jiná již na Zemi a nadevšecko na onom světě v Mém Království.“

3) Starej se však doma vážně a dobře o ty, které jsem ti odevzdal do opatrování! Po roce budeš muset v záležitostech vládních podniknout se svým synem cestu do nejzazšího západu Evropy a budeš tam mít dlouho a mnoho co dělat. V té době zaopatři dobře svůj dům, aby všichni ti, které jsem ti svěřil, neutrpěli nouzi ani tělesně a ještě méně duševně!“

4) Pravil **Agrikola** láskou ke Mně dojat až k slzám: „Ó, Pane a Mistře, to bude zajisté má prvá a největší starost a doufám, že se Mi s Tvou pomocí vše co nejlépe podaří! Ale jen mně nikdy neopouštěj a nedopusť příliš silná pokušení na mně a na můj dům! Já znám nyní zcela dobře sílu, kterou jsi mně obdařil; ale také znám své staré nejvyšší vlastní slabosti. Kdyby mně časem ta či ona měla připomínat pád, - ó, Pane, tu mně uchop a posilni mou vůli, abych se udržel a nepadl!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Věřu, začkoli Otce, Kterého nyní znáš, budeš prosit ve jménu Mém, to ti také bude dáno! Proto buď stále pln útěchy a nejopravdovější a nejživější důvěry; neboť setrváš-li v živé víře a v lásce ke Mně, budu stále u tebe a budu tě vést a řídit, jakož i každého, kdo bude tvé víry a tvé lásky!“

6) Poté Mně děkovali všichni Římané a také všichni ti, které Římané přijali do své starosti a péče.

7) Nyní jsme byli připraveni na cestu a odebrali jsme se dolů na silnici vedoucí do Betanie.

8) Když jsme šli kolem městské zdi, pravili **hospodský v údolí** který šel s námi také domů, jakož i **hospodský u veliké vojenské silnice** nedaleko Betléma: „Pane, pohleď na tyto strašně silné městské zdi! Jak budou moci být zničeny lidskými silami?“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Co stvořily lidské ruce, to také mohou zničit. Neboť lidé jsou vůbec dovednější v ničení nežli v tvoření a tak budou v pravé době také pány těchto silných zdí. Pravím vám: Kámen na kameni nezůstane! Za několik staletí budou lidé hledat místo, na kterém ještě nyní stojí chrám a nenajdou ho.“

10) A jak tomu bylo za časů Noemových před velkou potopou? Ukázal jsem vám to před několika dny! Jestliže lidé oné doby dovedli dokonce zničit hory, čímž vyrazily ze Země vnitřní vody a utopily tyto bezbožníky, tak budou lidé tím snáze v pravý čas hotovi s touto zdí!“

11) S touto odpovědí byli oba spokojeni a my jsme se ubírali po silnici dále a brzy jsme dorazili k mýtnici.

54. LAKOTNÝ CELNÍK A PÁN, O VÍŘE ČINNÉ V LÁSCE, O NÁHRADĚ ŠKODY.

1) **Celník** Mne brzy poznal, přistoupil ke Mně a řekl: „Ó, Pane a Mistře, od té doby co mne pronikla Tvá slova a nauka na Hoře Olivové, stal jsem se opravdu zcela jiným člověkem a děkuji Ti z plna srdce ještě jednou za převelikou milost, kterou jsi prokázal mně a mému domu! Vše, co jsem slyšel od Tebe jsem přesně sdělil všem svým příbuzným a oni věří nyní v Tebe; dej proto také Svě požehnání celému mému domu!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Poněvadž jsi toto učinil, nezůstane také spása tobě i tvému domu vzdálena! Leč ty požaduješ nicméně dokonce i od domácích clo, přichází-li příliš málo cizinců do Jeruzaléma; přijdou-li však cizinci, pak požaduješ libovolně o mnoho více nežli je stanoveno zákonem. Tomu jsem však věru neučil a takové jednání není ani v nejbližším spojení s láskou k bližnímu, kterou jsem kladl každému především na srdce. Nemáš-li však lásku k bližnímu ve skutku, pak jsi dalek Mého Království; neboť pouhá víra bez skutků lásky je mrtvá a ten kdo ji má je mrtvý s ní. Proto změň své jednání, jinak ti z Tvé víry ve Mne vzejde málo spásy!“

3) Že však jsi celník, o němž říkají templáři, že je zároveň velkým hříšníkem, to ti nebudu počítat za hřích; ale že potlačuješ poutníky a žádáš od nich co přesahuje zákonitý poplatek, to je proti lásce k bližnímu a je to tedy také hrubý hřích, který nikomu spásu nepřinese. Změň tedy své jednání, chceš-li být pravým a plodným učedníkem podle Mé nauky!“

4) Privil **celník** nyní zcela zaražen: „Ó, Pane a Mistře, já nyní vidím, že před Tvými očima není nic skrytého a proto změním úplně své jednání! Tobě pak nyní opět co nejvroucněji děkuji za toto Tvé napomenutí.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Naprav však také škodu, kterou jsi způsobil chudým, jinak stavíš svou budoucí lásku k bližnímu na dutém pískovém základě!“

6) Když toto **celník** ode Mne uslyšel, poklonil se a pravil: „Pane a Mistře, vůle mně k tomu chybět nebude, ale možnost, neboť já je většinou neznám a nemohu jim vrátit občasné přeplatky!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Měj tedy vážnou vůli k tomu a učiň co je ti možné, tak ti bude vůle počítána za skutek! Kolem Jeruzaléma je však dosti chudých, kteří časem potřebují pomoc; čiň jim dobro a přines jim oběť, tak usmíříš své bezpráví!“

8) Po těchto Mých slovech se celník opět poklonil, slíbil co nejslavněji, že bude následovat Mou radu a poté jsme se ubírali dále.

9) Na poloviční cestě do Betanie seděl u cesty slepec jenž tu žebрал. Měl však u sebe průvodce, který řekl slepému, že jdu kolem Já.

10) Když to slepec uslyšel, začal ihned z plných plic křičet: „Ó, Ježíši z Nazareta, pravý Spasiteli lidí, pomoz mně ubohému slepci!“

11) Protože však tak silně křičel, pohrozili mu Moji učedníci, zapověděli mu jeho silné křičení a řekli, že Já mu mohu také pomoci, nebude-li tak příliš nahlas křičet.

12) **JÁ** jsem to však učedníkům vytkl řka: „Pročpak se zlobíte, že Mne tento slepec volá o pomoc? Je-li vám jeho křik obtížný, přidržte si uši a nechte ho volat Mne o pomoc! Neboť kdyby viděl, pak by tak nekřičel; ježto je však vpravdě úplně slepý, křičí abych ho vyslyšel, uslyším-li jeho křik. Vás však o pomoc nevolal, nýbrž jen Mne a tak vám do jeho křiku také nic není a proto se nemáte co zlobit a slepému hrozit!“

13) Tu učedníci ztichli a **JÁ** jsem přistoupil ke slepému a řekl: „Zde stojím před tebou. Copak chceš, abych ti nyní učinil?“

14) Privil **slepý**: „Ó, dobrý Spasiteli, Pane a Mistře, vrať mi můj zrak; neboť slyšel jsem, že můžeš všechny slepé uzdravovat a učinit vidoucími! A tak Tě prosím, abys Se nyní smíloval také nade mnou!“

15) Privil jsem **JÁ**: „Věříš zcela nepochybně pevně že ti mohu pomoci?“

16) Privil **slepec**: „Ano, Pane a Mistře, jen Ty zcela Sám mi můžeš pomoci, chceš-li!“

17) Privil jsem **JÁ**: „Nuže chci tedy abys opět viděl! Ale také ti pravím, abys budoucně již nehřešil; neboť kdybys upadl do svých starých hříchů, oslepl bys znovu! Proto dbej toho co jsem ti nyní řekl!“

18) Slepý Mně to co nejslavněji slíbil a Já jsem Se poté dotkl prstem jeho očí a on okamžitě prohlédl a samou radostí nevěděl co dělat a se zdviženýma rukama Mi děkoval, že jsem mu pomohl.

19) **JÁ** jsem mu však poté řekl: „Poněvadž jsi se stal vidoucí a jinak jsi ještě silný člověk, vstaň nyní z tohoto místa, vyhledej si v některém domě službu a vydělávej si denní chléb; neboť zahálka je vždy základ a počátek všelikých hříchů a nepravostí!“

20) Privil nyní vidoucím se stavší **slepec**: „Ó, dobrý Spasiteli, Pane a Mistře! Velmi rád bych nyní sloužil a pracoval, kdyby se jen našel nějaký službodárce! Já a tento můj průvodce bychom velmi rádi pracovali, kdyby nás někdo vzal do práce.“

21) Poté předstoupili ihned **oba hospodští** a pravili: „Tak pojdte s námi a budete mít ihned službu a práci; neboť jsme majiteli mnohých rolí, zahrad, luk a vinic!“

22) Když to oba uslyšeli, byli převelice rádi, vstali se svých starých žebráckých sedadel a šli zcela dobromyslně s námi do Betanie, kde byli po celý den dobře zaopatřeni.

55. NA STATKU LAZAROVĚ

1) Když jsme přišli do Betanie, spatřily Mne již zdaleka obě sestry Lazarovy a běžely Mně s otevřenou náručí vstříc.

2) Když přišly ke Mně, nemohly dost vynachválit vypravující, co vše dobrého se přihodilo v Betanii v době, kdy jsem Se zdržoval v Jeruzalémě a jakou radost jim zrána způsobil příchod četné mládeže; ale zároveň také litovaly, že ta milá mládež, jak jim sdělil Rafael, v Betanii nezůstane.

3) Já jsem jim však řekl důvod toho a ony se uspokojily.

4) Zatím jsme dorazili do dvora a odebrali jsme se tedy také ihned do domu, kde Mne ve velkém sále přijala a jako Otce pozdravila mládež a to tak srdečnými slovy, že tím byli všichni pohnuti až k slzám.

5) Z tohoto sálu jsme se odebrali do sálu jiného.

6) Když jsme se již octli v udaném sále a jaksi jsme se náležitě uklidnili, dal předložit Lazar na stůl chléb a víno a požádal nás, abychom se tím trochu posílili. A my jsme to tedy také zrovna ne neradi učinili, protože malým pochodem jsme byli poněkud unaveni. Avšak tato únava stála sotva za zmínku; ježto však Římané vyslovili přání, že by chtěli poznat důkladněji také tuto velmi rozsáhlou usedlost Lazarovu, bylo tu malé tělesné posílení zcela na pravém místě. Požili jsme tedy také chléb a víno, když jsem byl napřed obojímu požeňal a jedli a pili jsme ve zcela dobré míře, co nám bylo podáno.

7) Po tomto malém tělesném posílení jsme se však opět odebrali na čerstvý vzduch a prošli jsme největší část Lazarových usedlostí a Římané velice obdivovali velké Lazarovo bohatství.

8) **Lazar** však pravil: „Milí přátelé, já mám ještě asi třicetkrát tolik, nežli zde můžete jen letmo přehlédnout! Ale všechno toto velké bohatství majetku nečiní mně šťastným proto, že je mohu na této Zemi nazývat úplně svým; neboť dnes jsem ještě sice před světskými

zákony právním majitelem, ale zítra požádá Pán ode mně duši a tato duše bude muset před Ním vydat počet, jak a k jakému prospěchu věrně spravovala pozemské statky, které jí byly svěřeny. A hleďte, tu se pak bude velmi mnohé duši špatně dařit, aby mohla obstát v počtu před Pánem! Proto ze správného životního stanoviska jsme na tomto světě zajisté jen dočasnými správci těchto pozemských statků ku prospěchu chudého lidstva, ale nikdy ne majiteli. Neboť věčně právní majitel je jedině Pán; my však máme jen právo tyto pozemské statky spravovat a účelně obdělávat ku prospěchu potřebných lidí.

9) A tak tedy ani já nejsem majitelem všeho toho, nýbrž jen ještě vždy slabým obdávatelem a správcem. Ten však, Jenž nyní jako největší Přítel života kráčí mezi námi, je nejopravdovější Pán všeho života. On zcela Jediný je také pravý Vlastník těchto i všech statků Země a nám jednou poslouží ke spáse, řekne-li nám: „Dobře jste spravovali Mé statky vám svěřené!“

10) Privil **Agrikola**: „Co nyní ty myslíš a v plné pravdě říkáš o svých statcích, to budu také myslet a říkat o svých statcích já a podle možnosti také jednat jako ty. Tebe, ó, Pane,

však prosíme již nyní, abys nám jednou nekladl příliš přísný počet o našem chování s Tvými jen ke správě nám propůjčenými pozemskými statky! Neboť vůle správně jednat nám chybět nebude; ale zda nám vnější temné světské poměry neučiní občas leckterý neočekávaný a nepředvídaný škrt na našem dobrém účtu, to je mimo naši moc a Ty, ó, Pane, budeš nám za takové možné případy milostivý a milosrdný!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Cokoli se stane proti vaší vůli, za to vydají počet ti, kdo vám časem vstoupili do cesty jako překážky. Neboť přede Mnou bude psán jedině platný počet ve vašich srdcích. Jelikož jste však nyní Mými přáteli, zůstanete jimi také ve věčnosti!“

12) Neboť vpravdě pravím vám: Blažení jste vy, kteří nyní vidíte a slyšíte, co si tak přetoužebně přáli vidět a slyšet všichni patriarchové a proroci ! Ale tehdy nebyla ještě ta doba. Oni to nyní vidí a slyší také v duchu a těší se z toho nadmíru; leč jejich tělu to zůstalo skryto a také budoucím generacím to zůstane více méně skryto. Vám je to však nyní snadné uvěřit a podle toho jednat; neboť vy jste nyní na vlastní oči a uši svědky všeho toho, co na této Zemi ještě nikdy oko lidské nevidělo a ucho lidské neslyšelo; ale budoucně budou blažení jen ti, kteří ač nebudou vidět a slyšet tak jako nyní vy, přece jen uvěří a budou jednat podle víry. Zato jim bude jejich zásluha ještě výše započtena.“

13) Pravili **Moji učedníci**: „Jestliže, ó, Pane, nebudeš budoucně již nikomu viditelný a slyšitelný, jak tedy potom budeš zůstat u Svých až na konec časů?“

14) Pravil jsem **JÁ**: „To byla zase od vás značně hloupá otázka! Jak mnohé a veliké věci jsem vám již zvěstovat a ukázat a přece ještě tak málo rozumíte vnitřní moudrosti z Boha! Já přece nemohu v tomto těle věčně na tomto hmotném světě zůstat a už jsem vám několikrát řekl; „co Mne ještě potká, aby se míra hříchů Židů naplnila a přišel na ně soud a ještě se tážete - téměř jako slepí od narození na barvy světla, - kterak budoucně až za konec času zůstanu u Svých! Protože tomu tedy nerozumíte, řeknu vám to ještě jednou:

15) V duchu, ve slově a v pravdě zůstanu u Svých a ti, kdož budou ve veliké lásce ke Mně, také Mne na okamžiky osobně uvidí. S těmi však, kdož budou podle Mého slova žít a pečlivě pátrat po jeho vnitřní pravdě, budu porozuměním jejich srdce mluvit a budu tedy Svá slova klásti do jejich mysli a dobře ve jménu Mém vychovaní jinoši a dívky budou mít vidění, v nichž jim bude vysvětlována Má podstata, nebesa a věčný život, jakož i osud odpadlých a zlých a tak budu také zůstat u Svých až na konec této Země. To vše nyní náležitě pochopte a na takové věci se Mne již netázte!“

16) Učedníci se zcela spokojili s touto Mou odpovědí a budoucně se Mne na takové věci již netázali.

56. ZVLÁŠTNÍ POSTAVENÍ ZEMĚ.

1) Když jsme ještě kráčeli mezi poli a zahradami již zcela v blízkosti Betanie a pak brzy došli na známé již Lazarovo zamilované místo odpočinku na malém návrší, abychom si tu na čerstvém vzduchu poněkud odpočinuli, jelikož jsme při prohlídce Lazarových pozemků strávili na nohou téměř tři hodiny, přistoupil ke Mně **jeden z Římanů** a pravil: „Pane a Mistře, já jsem dosud jen naslouchal a ještě ani slovo nepromluvil a nyní pravím, že vše, co jsi Ty, jakož i ten zvláštní anděl mluvil, vysvětloval a co jsme viděli, podalo mně nejvyšší nepopíratelné svědectví o Tvé bezprostřední a osobní božskosti. Ale Ty jsi nám také vysvětloval hvězdnou oblohu a svou dobrotou a všemohoucností Tvé svaté vůle jsi nás uvedl do takových stavů, že jsme mohli ostatní světová tělesa právě tak jasně shlédnout, jako nyní tělesnými očima nivy této Země a nacházeli jsme všude lidi a mnohé ostatní tvory. Ano, na ostatních zemských tělesech, která jsme zřeli, shledali jsme dokonce ještě mnohem nádhernější země a krajiny a lidi a jiné tvory také v mnohem vyšší dokonalosti a krása a veliká pravidelnost jejich obytných budov nepopsatelně předstihovala budovy této Země.“

2) Nuže, když jsem o tom všelijak uvažoval, tu v mém srdci vyvstala otázka, jak a proč jsi Ty, ó, Pane, ráčil vzít na Sebe masité tělo tohoto člověka právě na této v každém ohledu chudobné Zemi, když Ti pro tento účel byly přece k službám nesčíslné myriády nej-

nádhernějších a největších Světů slunečních. Nemohl anebo nechtěl bys nám podat také o tom ještě některá nám Římanům srozumitelnější vysvětlení?“

3) Právil jsem **JÁ**: „Ó, ano - ačkoliv jsem vás všechny při odhalení hmotného stvoření a zejména při líčení a jasném výkladu slunečního řádu v jednom Slupkovém globu a pak celého Velkého člověka, jímž je stvoření, upozornil na to, jak a proč jsem Se právě na této Zemi a také zrovna v této době přioděl tělesností; ale i když vám to znovu zase vysvětlím, přece to až do úplného základu nepochopíte a to po tak dlouho, dokud nebudete sami v duchu znovuzrozeni. Ale přesto mohu vám o tom dát přece ještě zcela krátký pokyn, protože předem vidím, že právě tento bod se může stát a také stane mezi budoucími světskými mudrci a theosofy značně a povážlivě sporný. A tak Mne tedy ještě jednou poslyšte!

4) Vlastní důvod spočívá ovšem jen v Mé moudrosti a v Mé vůli. Že každý člověk - jakož i každé teplokrevné zvíře - má srdce, na němž závisí jeho tělesný život, to asi všichni dobře víte, avšak stavbu srdce neznáte; Já ji však velmi dobře znám a proto také vím, co je v srdci to, čím je oživováno.

5) V srdci jsou dvě nadmíru malé komůrky, které odpovídají oběma velkým krevním komorám. Vaším očím by byly obě tyto komůrky viditelné sotva jako dva nejmenší puntíčky. Ač jsou tyto puntíčky tak malé, podmiňují zcela svým zařízením život srdce a jím život celého těla a všech jeho nesčíslně mnohých částí a ústrojů.

6) Prvá a tedy nejdůležitější komůrka odpovídá tomu, co je ducha a tedy vlastního života a budeme ji nazývat kladnou a tedy pravdivou. Druhou, jaksi méně důležitou, ačkoliv pro přirozený život těla také nevyhnutelně nutnou, nazveme však komůrkou hmotě odpovídající, tedy zápornou. Tato komůrka nemá o sobě život, nýbrž je jen přijímací nádobou pro život, který s každým obnoveným tepem srdce jakoby znovu přijímá z komůrky kladné a sděluje pak krví celému tělu.

7) Z tohoto snadno pochopitelného obrazu můžete nyní již seznat, jak je a musí být srdce ve svém životním základu uspořádáno, aby opatřilo život celému tělu. Že srdce má a musí pak ještě mít velmi mnohostranné a nadmíru umělecké a nejvyšší moudré organicko-mechanické zařízení k podpoře v něm vyvinutého života, rozumí se samo sebou také bez dalšího vysvětlování; neboť kde má něco být přivedeno dále, tam musí být a trvat pro tento účel také dobře ražené cesty a doručovací prostředky. My však k osvětlení naší věci potřebujeme hlavně jen ony dvě komůrky a z nich vlastně jen onu kladnou

57. OBDOBA MEZI MIKRO A MAKROKOSMEM, DŮVODY ZČLOVĚČTĚNÍ PÁNĚ NA TĚTO ZEMI

1) (**Pán**): „Hleďte, jako je za účelem tělesného krátkého života zkoušky uspořádán každý člověk v malém, tak je obdobně v nejvyšších rozsáhlých obrysech uspořádán také celý Velký člověk, jímž je stvoření!

2) Představte si, že právě ten Slupkový glóbus, v němž je tato Země s Měsícem a Sluncem a se všemi nesčíslně mnohými jinými Slunci a Zeměmi, patří k zařízení srdce ve Velkém člověku stvoření a že právě toto Slunce se svými kolem něho kroužícími planetami představuje kladnou komůrku života a že v této životní komůrce je to právě tato Země, která přiměřeně podmiňuje a tvoří vlastní duchovní základní životní látku, což ovšem nikdy žádný světský mudrc nepozná jak a proč. Ale Já jako Tvůrce nekonečnosti ze Sebe vím proč a mohu vám tedy také říci, jak se má tato věc.

3) Já jsem však od věčnosti Základ všeho života a všeho bytí a jsem tedy také prakilnou životní komorou ve věčném životním Srdci nekonečnosti.

4) Rozhodl-li jsem Se tedy podle Své lásky, moudrosti a řádu v Sobě Samém přiodít Se lidskou tělesností, mohl jsem to podle věčného řádu ve Velkém člověku stvoření uskutečnit také jen na místě, které odpovídá úplně Mé Prapodstatě, i když také ze Mne stvořené.

5) Tím sice není řečeno, že by musela právě tato Země, na které jsme nyní, představovat ten vlastní hlavní kladný bod. Mohla by to být také jiná k tomuto Slunci náležející Země a také již byla pro to určena jiná Země; ale její obyvatelé se chovali mnohem ne-

hodněji nežli nyní obyvatelé této Země a tak byla ona Země i se svými obyvateli zavržena a zpuštěna.

6) Jelikož však od dob Adamových byla k tomu vyvolena tato Země a na její půdě jsem přijal lidské tělesenství, zůstane také tato Země jako taková až na konec časů duchů ve vší hmotě souzených a vy pak také ⁸⁾ zůstanete v duchu ze Mne roznašeci prazákladního života do veškeré nekonečnosti a věčnosti a právě proto se stanete Mými pravými dětmi.

7) Hledte, tím je vám nyní podán zcela krátce a pokud možno jasně důvod, proč jsem mohl jen na této a na žádné jiné sebevětší a sebedokonalejší Zemi vzít na Sebe z čisté lásky k Svým nyní dětem lidské tělesenství.

8) Vedle tohoto hlavního důvodu jsou však také ještě jiné důvody, které tu mohou být pojaty do ustanovení Mé vůle podle věčného řádu. Ale tyto vedlejší důvody jsou však jen nutnými následky vlastního hlavního důvodu a proto je nemusíme zvláště uvádět.

9) Takovým důvodem je úplné pokoření a ponížení, bez něhož se také vyšší duch nemůže přiodít tělem životní zkoušky a pak opět do zcela nejsvobodnějšího a samostatného života přejít anebo se vrátit; a to představuje také tato Země.

10) Kladná životní komůrka v srdci je - co se týče tělesných částí jistě také nejnepatrnější částí celého těla, je temná a není nikdy paprsky Slunce osvětlena a není ani lidmi, jimž přece opatruje a dává život, vůbec poznávána a všímána. Ano, kdyby se o tom mluvilo k mudrcům světa, pokrčili by rameny a řekli by: „Jak může mocný všeobecný život člověka záviset na sotva viditelném malém puntíčku?!“ Z toho však tedy přece jasně vyplývá, že ani největší mudrci světa ani zdaleka neznají základ svého vlastního života, neřku-li teprve jiný obyčejný člověk.

11) A přece musí každý člověk, který chce sebe sama a Boha vpravdě poznat, vejít do této své nejnepatrnější životní komůrky srdce cestou největší pokory a poslušnosti a život z ní přijímaný duchovně opět vracet! Koná-li to člověk, pak rozšiřuje a skrz naskrz osvětluje životní komůrku. Stalo-li se však to, pak je celé srdce a ze srdce celý člověk osvěcen a poznává sama sebe a tím také Boha, protože zde teprve může poznat a spatřit, jak se život vlévá do této komůrky z Boha, zde se nashromažďuje a vytváří ve svobodný samostatný život.

12) V této komůrce přebývá tedy vlastní Duch z Boha a vchází-li duše člověka do této komůrky pravou pokorou, poslušností, jako vchází láska pravého člověka k věčné nestvořené lásce Boží, pak se tím duše spojuje s věčným Duchem z Boha a Duch Boží se stvořenou duší a to je pak právě znovuzrození duše v Duchu z Boha.

13) Jako však musí pravý člověk učinit to, aby vešel v sobě do úplné vznešenosti života, tak jsem to nyní také, Já Sám učinil jako pravý Vzor vám všem a jako nejopravdovější Průvodce ve Velkém člověku stvoření a proto jsem přišel na tuto Zemi, jelikož - jak už bylo ukázáno - odpovídá podle Mého věčného řádu kladné komůrce srdce, abych tak vešel Svou vlastní a tím také vaší největší slávou do vší moci v nebi a na všech Zemích.

14) Já jsem byl sice již od věčnosti v Sobě Samém ve vší moci a slávě, ale nebyl jsem žádné stvořené bytosti viditelným a pochopitelným Bohem ani nejdokonalejšímu andělu ne. Chtěl-li jsem Se někomu, jako Abrahamovi, Izákovi a Jakobovi učinit jaksi viditelný, stalo se to tím, že jsem nějakého anděla zvláště naplnil Duchem Své vůle tak, že pak představoval na určité okamžiky Mou osobnost. Ale od nynějška jsem Se stal všem lidem a andělům viditelným Bohem a založil jsem jim nejdokonalejší věčný a samostatně nejsvobodnější a tím nejopravdovější život a právě v tom také spočívá Mé vlastní větší oslavení a tím potom také vaše.

15) Neboť jak by mohli i nejdokonalejší andělé a také nejzbožnější lidé této Země a všech jiných Zemí vpravdě proslavit Boha nikdy nespáťřeného a proto také nikdy úplně nepochopeného opravdovou a živoucí láskou k Němu? Říkávalo se vždy: „Boha nemůže nikdo vidět a přitom zachovat život; neboť pouhé Božství o Sobě je stravující věčný oheň!“

⁸⁾ „pak také“ Je Lorberovou rukou později připojeno, Vid.

Tento oheň je nyní ve Mně pokryt a ztlumen tímto Mým tělem a nyní se již neříká: „Boha nemůže nikdo zřít a žít!“, Nýbrž: „Od nynějška bude moci každý anděl a každý člověk Bo-ha zřít a žít; a kdo Boha neužije, ten bude mít velmi bídný a souzený život!“

16) Toto co jsem vám nyní řekl a ukázal je tedy jistě také další hlavní důvod, proč jsem právě jen na této Zemi přijal na Sebe tělesenství lidské.

17) Jako jste však nyní z tohoto vylíčení jistě museli jasně seznat, proč jsem mohl na této a na žádné jiné Zemi přijmout lidské tělesenství, tak také budete moci jasně poznat a pochopit to další.

18) Viděli jste, že zajisté nanejvýš nepatrná kladná srdeční komůrka života je také ja-ko vlastní základní životní princip člověka jediné také schopna nejjasnější a nejopravdo-vější inteligence a je tedy již ⁹⁾ o sobě světlo, pravda a život. Tak je tomu také s lidmi této Země. Oni jsou naproti lidem druhých Zemí původně také nejvýš nepatrní, zastřeni, tem-ní, malí, slabí a malomocní a jsou duchy ostatních světových těles také jakoby neznámí a nakonec neznají ani sami sebe; ale právě v jejich skryté vnitřní hlubině života jsou ze Mne základním životním bodem celého Velkého člověka stvoření a mohou proto vyvinout ze sebe také takové nejvyšší životní schopnosti, které se u lidí ostatních Zemí vyskytují jen v míře nejvyšší jednostranné a podřadné.

19) Pro tyto nejvyšší a bohopodobné schopnosti lidí této Země, k nimž také patří zejména náležitě článkovaná vnější a vnitřní řeč, psaní a počítářství a ještě velmi mnohé jiné věci, jsou tedy také jediné oni schopni vnímat zjevené slovo z úst Božích nejprve ve vnějším smyslu literním anebo obrazném a z toho pak také v pravém smyslu duchovním a konečně také v nejhlubším životním smyslu nebeském.

20) Tato způsobilost je však něco neocenitelně velkého a znamenitého jako je též způsobilost života a inteligence kladné srdeční komůrky života neocenitelně nejdokonalejš-ší a nejušlechtlejší část celého člověka. A proto jsem mohl také přijít opět jen k vám na tuto Zemi a k nikomu na Zemi jinou.

21) Hleďte, toť tedy opět důvod, pro který jsem mohl právě také jen na této Zemi při-jmout lidské tělesenství! A v tom také již spočívají hlavní důvody Mého zčlověčtění na této Zemi.

22) A nyní o tom trochu přemýšlejte a vyslovte se, jak jste to pochopili!“

58. POROZUMĚNÍ ŘÍMANA PRO VÝKLAD PÁNĚ.

1) Pravitel **Říman**: „Ano, ano, Pane a Mistře, to podle Tvého nynějšího ladu nemůže být jiné nežli právě takové, jak jsi nám to nyní vylíčil! Dostatečně to však pochopit dávno ovšem ještě nejsme s to; ale věříme tomu nepochybně, protože jsi nám to jako věčná pravda a moudrost Sám ukázal tak, jak to je a být musí. Neboť Ty, jako Tvůrce všech věcí musíš zajisté nejlépe vědět jak a v jakém řádu jsou stvořena Tvá díla a pro jaký účel je to či ono. Podle toho můžeme takovéto poměry Tvého věčného a nám lidem dosud úplně neodhaleného řádu slyšet odhaleně jen od Tebe a věříme všemu , co jsi nám řekl, i když také nemůžeme svým rozumem a ještě méně svými smysly vniknout do úplných hlubin Tvé moudrosti. Děkujeme Ti za toto převeliké odhalení.“

2) Tím, co jsme nyní od Tebe slyšeli, dal jsi nám však také do ruky zbraň, kterou bu-deme moci co nejdříve srazit k zemi všechny světské mudrce a staré theosofy. Neboť to je důkaz jako žádný druhý, čerpaný z nejnvnitřnějšího zdroje života každého člověka, kte-rýžto zdroj musí být v nejopravdovějším přiměřeném spojení s celým Tvým nekonečně velkým stvořením, protože člověk, jako bytost Tobě Samému nyní úplně podobná, před-stavuje nejdokonalejší závěrečný klenák Tvých děl a proto je v nejmenší podobě to, čím je veškeré nekonečně velké stvoření.

⁹⁾ „tedy již“ Je Lorberovou rukou později připojeno; vid.

3) Že však cesta k pravému svobodnému a samostatnému životu je velmi těsná a úzká, vyplývá jasně také jako samo sebou z tohoto Tvého přezáračně velkého odhalení; ale také se poznává, že tomu musí být tak a nikoli jinak.

4) Kdo chce sama sebe a tím také Tebe opravdu a živě nalézt, ten musí nejužší brankou do sebe vniknout, jinak zůstane vně své komůrky života v srdci. Jen láska k Tobě a k bližnímu rozšiřuje onu jinak tak úzkou branku, pravá pokora činí (pak) jinak velmi domýšlivou duši malou a náležitá mírnost ji činí poddajnou; a jen takto připravená duše může pak vniknout úzkou brankou do životní komůrky jejího božského ducha a tam se s ním sjednotit a tím se v něm také znovu opět zrodit. To jsem nyní z Tvého velkého odhalení seznal jako něco pro tento náš pozemský život zkoušky nevyhnutelně prakticky nutného a přišel jsem tedy také na pravý a správný základ, proč jsi nám především tak důkladně a důtklivě kladl na srdce lásku k Bohu a k bližnímu a pokoru a mírnost .

5) Známe-li však nyní důvod, jakož i to, čeho můžeme touto cestou nepochybně jistě dosáhnout, bude nám pak také nyní možné snadno jednat a také s všemožnou pilí a horlivostí budeme jednat!

6) Neboť víme-li ve své velké životní chudobě kde je skryt velký a největší poklad a máme-li také prostředky a nástroje abychom jej pro sebe ukořistili, pak bychom museli být největšími blázný, kdybychom pro jeho jisté nalezení a vyzvednutí vložili ruce jaksi lenivě do klína a kdybychom se jako duchovně slepí světští lidé rvali o nejvyš pomíjející bláto souzené hmoty světa, které se dnes sice ještě něčím zdá být, ale zítra je jako nejvyš bezcenná pleva odváto větry a bouřemi.

7) Ó, díky Tobě, ó, Pane a Mistře, že jsi nám nyní tak jasně odhalil základ nejhlubších věcí Svého stvoření!

8) Ale nyní, ó, Pane a Mistře od věčnosti, měl bych v pozadí ještě jednu malou otázku! Víím dobře, že jsi již celou věčnost předem věděl co nejjasněji, na co bych se Tě nyní rád otázel; ale přesto se Tě otevřeně táži, předně proto, že to tak míti chceš a zadruhé pro ostatní, kteří tu jsou, aby věděli, o co ještě půjde.

9) Tato otázka zní: Nemají obyvatelé ostatních Zemí buď zcela žádné zvěsti a vědomosti o Tobě, anebo mají-li nějaké, jak k nim přicházejí? Jsou lidé ostatních Zemí a Světů také opravdu lidé, anebo jsou jen vnějším tvarem lidí, nitrem však ještě jistá nám lidem této Země podobně utvářená zvířata, která jsou vedena jistým moudrým, Tebou do nich vloženým instinktem, jak jsme něco podobného pozorovali již zde u jistých zvířat, takže jsme jim přičítali téměř jistý stupeň rozumu, rozvahy a schopnosti usuzovací?

10) Nuže, o tom, ó, Pane a Mistře, dej nám ještě světélko a pak již bude o naše duše zcela postaráno!“

59. POMĚR NAŠÍ ZEMĚ K OSTATNÍM SVĚTŮM.

1) Privil jsem **JÁ:** „Ty jsi v odpovědi na tvou prvou otázku zcela dobře pochopil Má - slova a z Mého vám učiněného odhalení jsi našel tak znamenité a opravdové použití na váš život, jak bych vám to ani Já Sám nemohl nikdy jasněji podat a kdo tedy podle tvé řeči vejde úzkou brankou do sebe, ten bude také úplně pravdivě ve svém duchu znovuzrozen k věčnému životu. Protože jsi tedy právě zcela tak jasně a dobře pochopil Mé vám učiněné odhalení, pak je téměř div, že jsi také v sobě nepostřehl a úplně nenalezl úplnou odpověď na tvou druhou otázku.

2) Hleď, jsou-li Lidé této Země v poměru k nekonečně Velkému člověku stvoření tím, čím je kladná komůrka jejich srdce vůči jejich celému objemu, který tedy zajisté také žije a podle norem rozumu vůle a někdy také ještě instinktu je činný, pak tu lze na tvou druhou otázku zcela snadno a otevřeně odpovědět!“

3) Privil **Říman:** „Ano, ano, Pane a Mistře, nyní se mně tato věc již téměř sama tak zdá! Je mi, jako bych tu věc již měl; ale - přece ji vlastně ještě nemám! Proto budiž mně a nám všem dobrotivý a milostivý a uveď nás na pravou cestu!“

4) Privil jsem **JÁ:** „Nuže dobře tedy - učiním to! Pohleď a poslyš!“

5) Hlavní základ života spočívá jak pro tělo tak i pro duši ve známé kladné komůrce srdce. Je-li tato komůrka činná, žijí z ní také všechny nekonečně mnohé části tvé celé

bytosti, jakoby byly samy komůrkami života, působci a nositelé života. A hle, tvé údy mohou ve velmi mnohých věcech dospět náležitým cvičením opravdu k úžasné síle a k nejvyšší umělé dovednosti! Komu však mají nakonec děkovat za všechny své vlastnosti a velké dovednosti? Hle, jen zmíněné srdeční komůrce, neboť bez ní by byly všechny údy právě tak mrtvé a nepohyblivé, jako údy nějaké kovové modly!

6) Ano, od koho se naučily údy umělce těmto dovednostem a to každý úd podle svého zvláštního způsobu stavby a účelné způsobilosti? Hle, vše jen z oné srdeční komůrky a to postupně!

7) Prvá hnutí života činí postupně činným celé srdce. Odtud přechází činnost krví do plic, jater a sleziny a pak do ostatních útrob a do hlavy a všech jejích částí.

8) Je-li jednou hlava v pořádku a vytvořen mozek, pak nastává u člověka myšlení, usuzování, rozhodování, porozumění a chápání a odtud pak teprve správné a moudré cvičení údů, které pak všechny vykonávají brzy sebeumělečtější práci tak dobře a moudře, jakoby to byly samy přivedly k vlastnímu svobodnému a samostatnému životu. Já ti však pravím o tom ještě něco:

9) Je-li člověk v duchu znovuzrozen, může také ve všech svých duševních i tělesných částech myslet a o sobě zcela dobře slyšitelně mluvit a je pak ve své celé bytosti jako Já duch, život, síla, myšlenka a úplně živé slovo. Odkudpak se stal člověk takový? Hle, již opět ve všem jen ze své kladné srdeční komůrky!

10) Ale jako dostává člověk veškeré vyučování a veškeré vzdělání jen ze své srdeční komůrky, tak dostávají lidé jiných Světů své určité vzdělání podle jejich vlastního utváření a způsobilosti také jen z komůrky srdce Velkého člověka stvoření, která je ovšem nadmíru velká.

11) Ono jak, nemůžeš nyní ovšem ještě pochopit; budeš-li však v duchu úplně znovuzrozen, pak ono velké jak a proč jasně pojmeš a dobře pochopíš. Máš nyní již jakési zdání o tom, jak lidé jiných Světů dospívají k Mému poznání a také se stávají moudrými a blaženými?"

60. VÝZNAM NAŠÍ ZEMĚ.

1) Pravitel **Říman**: „Ó, Pane a Mistře, tímto Tvým nyní druhým osvětlením této pro mne a jistě také pro každého druhého vysoce důležité věci byl jsem také uveden do celého Slunce plného nejsilnějšího světla! My na této Zemi, jakožto s Tebou v nejbližším a v nejbližším životním spojení lásky a moudrosti jsme totiž pro celého nekonečně Velkého člověka stvoření vzhledem k Tvé největší blízkosti k nám nutně tím, čím je v našem srdci ona kladná životní komůrka. Ostatní světová tělesa se svými lidmi, Slupkové glóby se svými Slunečními vesmíry a Centrálními slunci jsou k nám v tom poměru jako naše ostatní části těla a duše k životní komůrce duše.

2) Ty jsi nyní jednou zde u nás ve Svě nejdokonalejší a nejintenzivnější bohoosobnosti a ovládáš celou nekonečnost tedy také jistě odnikud jinud nežli právě odtud, kde jsi zcela a úplně přítomen - a my lidé této Země a především nyní tohoto místa jsme svou láskou k Tobě také jistě Tvým nejbližším a přijetím Tvé nauky, Tvé božské lásky a moudrosti nejživoucnějším a Tvou vůlí nejmocnějším a nejčinnějším okolím.

3) Je-li tomu tak a nemožno a nemyslitelné jinak, jak tu může být jinak, nežli že Tvou vůlí z nás proudí způsobem nám ovšem neznámým veškeré vzdělání také do všech nescíslných jiných světových těles a jejich obyvatelů, jako také základní život a veškeré ostatní vzdělání proudí z nejmenší srdeční komůrky způsobem základnímu životu v komůrce jistě také až do úplného znovuzrození neznámým do celého člověka?!

4) Že je tomu zcela jistě tak, o tom není nyní pochyb; na onom „jak“ zatím nám jako duchovně ještě nedospělým dětem Tvé lásky a milosti nezáleží. Neboť Ty, Kterému je ono velké „jak“ jisté již od věčnosti až příliš jasně známé, jsi mezi námi a budeš také v duchu zvláště u nás zůstat nejen až na konec časů, nýbrž podle mého mínění již hned navěky! Zůstaneš-li však hned věčně dále u nás a mezi námi, pak se nemůže poměr trvání a vzdělávání v celé nekonečnosti také nikdy změnit, protože se náš nynější přítomný poměr, to je mezi Tebou a námi, také nikdy nemůže změnit.

5) Neboť životní komůrka srdce nebude nikdy snad přeložena do očí, uší, nosu anebo do žaludku, ledvin, sleziny anebo do rukou a nohou anebo dokonce do jejich končetin, ačkoliv každá tato končetina ať velká či malá, má jistě také vlastní hlavní životní ústrojí zcela zvlášť zařízené, jinak by nemohla život ze základního života srdeční komůrky přijmout a přijmout a k svému zvláštnímu účelu činně ho používat.

6) Neboť oko používá život ze srdce do něho proudící ke svému účelu jistě zcela jinak nežli ucho a tak i každá jiná část člověka a nakonec je nicméně ono nekonečně mnohé jen jeden úplný celek a odpovídá úplně prazákladnímu životu v srdci a shledává se tam jako ve své praotčině; a nalezlo-li se tam, je toto sebenalezení právě to, co jsi, ó, Pane, tak případně nazval znovuzrozením v duchu.

7) A nyní probleskuje mě nekonečně velká myšlenka tak jasně a světle, jako tam nahoře svítí Slunce! Vedle znovuzrození člověka na této Zemi, o němž víme nyní nad Slunce jasně v čem záleží a které také my co nejjistěji dosáhneme, vysvítá ještě jedno jiné nekonečně velké znovuzrození v duchu, totiž znovuzrození celého Velkého člověka stvoření!

8) Já bych ze sebe v tomto životě jistě nikdy na to nepřišel, kdybys mi Ty, ó, Pane, nedal k tomu velmi jasný pokyn; dal jsi mi jej sice jen tak velký jako jiskřerka, ale hle, nyní se proměnil ve mně ve svítící Slunce!

9) Hle, Ty jsi ze Své nekonečné jasnosti řekl, že u člověka v duchu úplně znovuzrozeného proudí jeho základní život všemi jeho nesmírně mnohými částmi tak, že se pak v celém člověku stává jedním prazákladním životem a že pak člověk také ve všech svých částech může myslet, soudit a usuzovat a o sobě zcela srozumitelně mluvit, čímž se pak celý člověk stává podobně jako Ty živým slovem!

10) Jako se však u člověka v duchu svého základního života úplně stojícího¹⁰⁾ a tímto duchem zcela prostoupeného stává vše nejjasnějším a nejživějším slovem, tak se musí konečně také stát u celého Velkého člověka stvoření. Bude Tebou z nás ve všech svých sebe nesčetnějších částech prostoupen a náš život a světlo bude v celé nekonečné velikosti Člověka prastvoření působit a svítit a tak se stane celý Velký člověk stvoření s námi a s Tebou, ó, Pane, také jen jedním velkým a živým slovem.

11) A tak se mi nyní zdá, jako bych také již poněkud rozuměl onomu velkému „jak“; neboť jen tak a ne jinak se to může podle Tvého věčného řádu díť, že námi lidmi této Země naším poznáním a vzděláním bude také konečně celý Velký člověk stvoření ve všech svých částech prostoupen a stane se jako my živoucím.

12) A nyní ještě něco jako doklad pravdy z Tvých úst; neboť Tvou milostí jsem míval již od svého dětství velmi bystrou, silnou a dosud ještě neporušenou paměť a proto jsem si zcela dobře zapamatoval každé slůvko, které jsi promluvil.

13) Hle, na hoře jsi nám vypravoval příběh o návratu jistého ztraceného syna ke svému otci, abys nám velmi názorně ukázal velikost Tvého božského otcovského milosrdenství; ale já jsem již tehdy soudil o Tvých slovech zcela jinak nežli snad leckterý jiný ze svého sice dobrého, ale jinak snad přece ještě poněkud omezeného obzoru a vnímání a myslel jsem si to tím snadněji, že Ty Sám jsi nám dal k tomu významné pokyny.

14) Tento jaksi ztracený a k otci se pak opět navrátilší syn zdá se mi naznačovat v malém měřítku především aspoň nyní již oznámené znovuzrození člověka této Země, ale v největším měřítku také zároveň ono příští úplné znovuzrození celého Velkého člověka stvoření. Neboť, Pane, Tvá slova nejsou slova lidská, nýbrž jsou to slova Boží a tato slova platí nejen nám, nýbrž námi také celé přirozené i duchovní nekonečnosti. Neboť také celé stvoření je od věčnosti Tvá myšlenka, Tvé slovo a Tvá vůle.

15) Pane a Mistře, pochopil jsem ve své ještě silně lidské a pohanské slabosti aspoň jen přibližně správně Tvé mně udělené poučení?“

¹⁰⁾ „stojícího“ doplnil vydavatel

61. HLAVNÍ ÚKOL ČLOVĚKA.

1) Privil jsem **JÁ**: „Příteli a bratře Marku, synu Aurelie, nejmravnější a nejlépe vychované patricijky, ty jsi nejen přibližně správně a dobře pochopil Mé tobě dané poučení, nýbrž ty jsi řal do živého a Já zde pravím ještě jednou: Tak bude světlo vzato Židům a dáno mnohem moudřejším pohanům; neboť dlouhá noc pohanů se proměnila v den a den Židů klesá do nejtmavší noci.

2) Přiveďte Mně je sem z celého Jeruzaléma a z celé Judeje a nebude možno mezi nimi nalézt ani jednoho, jenž by se nyní mohl v pravé moudrosti přirovnat k tomuto Mému Markovi!

3) Vpravdě pravím tobě, že jsi nyní svým správným rozumem způsobil velkou radost Mému srdci; neboť Má slova oživila v tvém srdci! Proto tedy ty a také tvoji druhové dosáhnete v sobě v nejkratší době úplné znovuzrození v mém duchu.

4) Ty, Marku, však stojíš nyní již u vchodu úzké životní branky do své komůrky základu života; neboť kdyby tomu tak nebylo, nebyl bys Má slova pochopil v takové hloubce světla v jaké jsi je pochopil. Toto nemůže dát člověku jeho tělo, nýbrž jen Můj v něm již pro jeho duši probuzený duch.

5) Z toho tedy můžete nyní všichni vyrozumět a dobře poznat, v jakých hloubkách pravdy a moudrosti budou ti, kdož se budou těšit úplnému znovuzrození svých duší v mém duchu. Pravím vám zde ještě jednou, co jsem vám již častěji řekl, že oko člověka nikdy nevidělo, ucho člověka nikdy neslyšelo a mysl člověka nikdy nepocítila, co za nekonečnou a tělesnými ústy nikdy nevyslovitelnou blaženost připravil Bůh těm, kteří Ho vpravdě, to jest. účinnivě milují!

6) Já v Sobě Samém jistě od věčnosti plně požívám nejvyšší blaženosti; neboť Má láska, Má moudrost a Má přenekonečná moc Mně poskytují ve Mně Samém věčně nevýslovně nejblaženější požitky Mého božského nejdokonalejšího života a Já jako váš Otec pravím vám: Co Já mám, to budete mít také vy jako Mé nejmilejší děti! Neboť kde je již na této Zemi nějaký otec, jenž by nerad sdílel všechny své radosti s dětmi, které má raději nežli sám sebe a který by nakonec neměl sám největší radost teprve tehdy, když pln radosti shromáždil své milé děti kolem sebe?!

7) A myslíte snad, že Otec v nebi bude mít menší radost ze Svých dětí, které Ho nadevšecko milují? Ó, nikoli, nýbrž nekonečně větší! Proto jim také způsobí nekonečně větší radosti, nežli je to anebo bylo by to kdy možné pozemskému otci toho nejlepšího srdce vůči svým dětem; neboť váš Otec v nebi má k tomu vpravdě přenekonečné a věčně přenáděrně se střídající množství prostředků.

8) Ale proto také rádi a s velkou horlivostí konejte, co jsem vám neporučil, nýbrž jako Otec jen poradil a brzy v sobě okusíte, jaká vás čeká odměna!

9) Řekněte však sami a velmi dobře uvažte toto: Nebyl by největším bláznem kupec, jenž by věděl, že by mohl za přijatelnou cenu koupit jednu z největších perel jistě neocenitelné hodnoty, kdyby nemaje právě tolik peněz, neprodal ihned všechny své málo cenné statky a za to si pak nekoupil onu neocenitelnou perlu?! Vždyť tato neocenitelná perla má před očima lidí nevýslovně větší cenu nežli všechny jeho dřívější statky dohromady.

10) A hleďte, tak je tomu také s hodnotou znovuzrození lidské duše v jejím duchu Praživota ze Mne! Není hodné toho, aby se pravý člověk zřekl všech pokladů světa a ze všech svých sil usiloval jen o největší životní perlu, totiž o znovuzrození duše v Duchu Praživota? Či není lépe starati se o věčný život duše nežli o všechny pomíjející poklady světa, které zaniknou a zetlí a k věčnému jasnému životu svých duší se zajisté téměř nikdy opět úplně nevrátí?¹¹

11) Je sice pravda, že duše za života na této Zemi si osvojuje ze svého těla co je jí příbuzné, obrací to ve svou podstatu a po úplném odpadnutí těla si poněnáhu také ještě osvojuje a to ze zetlívajícího éteru, co je přiměřené jejímu oděvu; ale to není proto žádný

¹¹ Poslední část této věty je v Lorberově rukopisu jeho rukou silně přepracována. Vyd.

životní poklad duše, nýbrž jen v Mém řádu odůvodněná životní zvláštnost každé duše, která se nemůže nikdy přičítat k její zásluze, protože to je věc jen Mé péče.

12) Ale jako něco jistého a pravdivého lze také přitom předpokládat to, že u čisté a podle Mé vůle žijící duše přijde do ní více z jejího pozemského těla nežli u duše nečisté a hříšné; neboť bylo-li cudné tělo ozdobou duše již zde, bude jistě tím více ještě v proměněném stavu duchovním.

13) Ale také to není vlastní životní zásluhou duše, nýbrž také to je duši odměňující uspořádání ode Mne a bylo by i tu marnivou pošetilostí duše, kdyby se i jen na okamžik chtěla starat o tento také v záhrobí jí zůstávající pozemský poklad, který náleží jejímu já. Ano, tuto starost bylo by možno zcela přirovnat ke starosti velmi pošetilých rodičů, kteří se především starají jen o to, zda se jejich dětem dostane nejvyšší krásné a působivé postavy a jak to mají udělat, aby se splnilo jejich pošetilé přání, přitom však nepovázají, že vzrůst a postava závisí jedině na vůli Boží a že žádný člověk na tom nemůže nic měnit.

14) Každé duši je proto jen toho jediného třeba, aby v sobě hledala a také našla v malé srdeční komůrce základního života Mou Říši života; vše ostatní se jí beztoho ode Mne dostane jako svobodný přídavek.

15) Proto jsem vám také již několikrát pravil, abyste se nestarali úzkostlivě o to, co a kde dostanete jíst a pít a čím budete své tělo odívat, nýbrž hledejte především v sobě jen Mé Království a jeho nejopravdovější spravedlnost! Vše ostatní bude vám již přidáno; neboť Otec v nebi ví, co potřebujete k vašemu pozemskému udržování!

16) Jestliže dnes pracujete a jíte a pijete, pak jste se již dostatečně postarali pro den námahy o čas. Bylo by tedy marnivé, starat se za dne práce také ještě o den zítřejší; dočkáte-li se ho, pak vám již přinese své starosti! Neboť jen den, v němž ještě žijete a pracujete, je vám Mnou dán na (váš) účet; příští den spočívá ještě v Mé ruce a není vám ještě propůjčen na váš účet. Proto je pošetilé starati se v pozemském ohledu také již dnes o zítřek; neboť záleží přece jen na Mně, zda dám nějakému člověku prožít příští den či ne.

17) Jeden pán domu a vlastník větších pozemků a stád se jednou staral dopředu tak, že chtěje zvýšit a zajistit své pozemské bohatství, dal postavit nově stodoly, chlévy a velké a pevné sýpky a mimoto ještě kolem těchto novostaveb k většímu zajištění silnou a vysokou zeď. A když pak byl se vším hotov, tu pravil: „A, nyní mně bude v mém tak starostlivém srdci lehké; neboť od nynějška budu moci bez starosti se svým velkým majetkem zcela klidně žít dále!“ Když však takto se utěšuje ještě mluvil dále, zazněl hromový hlas řka: „Ó, pozemský pošetilče! Co se nyní chlubíš a těšíš, jako bys byl pánem své duše a svého života? Hleď, ještě této noci bude tvá duše oddělena od těla, o které jsi se tolik staral. Co potom prospějí duši všechny tvé velké starosti, námahy a práce?!“ I ulekl se tento člověk a poznal, že se ještě příliš málo staral o svou duši a zemřel brzy po tomto sdělení.

18) Ptejte se nyní sami sebe, co konečně prospěly onomu člověku jeho mnohé starosti na světě o věci světské! Nebylo by bývalo chytřejší, kdyby se byl raději náležitě a dobře postaral o svou duši a kdyby byl v sobě našel Království Boží, jako je také v sobě našli mnozí předkové a dokonce také pohané, jak jste to mohli pozorovat u oněch sedmi Egyptanů?!

19) Tím však nechci říci, že by snad proto neměl pravý člověk podle Mé vůle vykonávat pozemskou práci! Ó, toho jsem dalek; neboť tělesná zahálka je strůjce a živitelka všech nepravostí! Naopak, každý člověk by měl být velmi horlivý a činný a v potu tváře jíst svůj chléb.

20) Jde tu jen o to, v jakém úmyslu je člověk činný a pracovitý. Kdo je tedy starostlivý, činný a pracovitý jako Můj přítel a bratr Lazar, ten také hledá silně a velmi účinně v sobě Mé Království a jeho spravedlnost a také je nalezne právě tak jako je už větším dílem našel on a také ty, Můj milý Marku. Raduj se tedy a buď veselý; neboť jsi si osvojil už velkou perlu a posloužíš svým bratřím jako znamenitá opora.

21) Ale nyní si trochu odpočineme, neboť tamto podél cesty, která sem vede od západu, vidím vraceti se několik učedníků, které jsem vyslal z Emaus; budou brzy zde a uslyšíme jak se jim dařilo.“

62. NÁVRAT SEDMDESÁTI UČEDNÍKŮ K PÁNU

1) Čekali jsme ještě krátkou dobu, načež k nám přišli učedníci vyslaní z Emaus; neboť jejich duch jim oznámil, že Se zdržuji v Betanii a to na známém již pahorku mezi Svými přáteli.

2) Přišedších bylo z počátku as čtyřicet; ale za několik málo okamžiků přišli ke Mně puzeni svým duchem také ostatní, aby dosvědčili všichni před Mými přáteli, jak se již v několika málo dnech splnilo u nich vše, co jsem jim předpověděl a přislíbil při vyslání.

3) Přišli s nimi však také ještě jiní ve všelikých věcech zkušení a učení Židé a Řekové, někteří, aby mohli ode Mne Samého slyšet slova života, jiní však, aby Mne zkoušeli, zda jsem skutečně Ten, za Kterého Mne prohlašovali vyslaní učedníci.

4) Když všichni nyní jmenovaní učedníci a ostatní Židé a Řekové byli shromážděni kolem Mne, otázal se Mne **jeden Žid** řka: „Mistře, tito učedníci přinesli nám o Tobě dobrou zprávu, uzdravovali ve jménu Tvém naše nemocné a osvobozovali od zlých hříchů posedlé! Z toho jsme shledali a seznali, že jsi buď nějaký opravdový prorok, anebo že je v tobě skutečně skryt zaslíbený Mesiáš. Ježto však ze slov poslů nemohlo nám to však být úplně jasné, proto jsme tedy také přišli sem, abychom slyšeli z Tvých úst, co je na tom, co nám zvěstovali tvoji poslové. Neráčiž tudíž náš příchod sem přijmout nelaskavě.“

5) Poté jsem Se **JÁ** obrátil k přítomným učedníkům a řekl jim: „Kdo poslouchá vás, ten také poslouchá Mne; kdo však vámi pohrdá, ten také Mnou pohrdá. Kdo však pohrdá Mnou, pohrdá také Tím, Kterýž Mne poslal. Ten však, Jenž Mne poslal, je Jedno se Mnou a právě Ten to je, o Němž pravíte, že je váš Bůh; leč vy jste Ho ještě nikdy nepoznali a tak nemůžete také poznat Toho, Kterého On poslal. Já však pravím nyní vám, Svým učedníkům, abyste všichni přesně, pravdivě a správně zvěstovali lidem Mé slovo.“

6) Poté přistoupilo **asi sedmdesát učedníků** naplněných radostí blíže ke Mně a pravili: „Ó, Pane, ve jménu Tvém byli nám i nejhorší ďáblové poddáni a měli jsme z toho velikou radost!“

7) Poté jsem pravil **JÁ** v zastřené řeči: „Ano, ano, viděl jsem satanáše spadnout jako blesk s nebe (třídění nepravého od pravého), ale to ještě nestačí, nýbrž jednání podle pravdy, aby se pravda v člověku stala živým dobrem!“

8) Hledte, Já jsem vám dal ze Sebe moc, abyste mohli na hady a štíry stoupat a tedy také moc ¹²)nad veškerým násilím nepřátel! Avšak z toho se neradujte - zato se však radujte z toho, že vaše jména jsou nyní zapsána na nebi; a to je nyní také Má veliká radost! Proto také v této Svě lidské přirozenosti velebím Tebe, Otče a Pane nebes a Země, že jsi toto chytrým a moudrým světa skryl a zjevil to nedospělým. Ano, Otče, tak se Tobě již od věčnosti zalíbilo!

9) A vám světským mudrcům a chytrákům nyní pravím: Mně je Otcem odevzdána všeliká moc v nebi a na Zemi! Ale z vás neví nikdo, kdo a co je Syn; jen Můj věčný Otec to ví. A tak také nikdo z vás neví a nepoznává kdo je Otec nežli jen Syn a pak také ten, komu to chce Syn zjevit. Kterým to však chtěl Syn zjevit, těm to také již zjevil; ale těm, kdož si zakládají příliš na své moudrosti a chytrosti, těm to Syn nezjeví!“

10) Poté jsem Se obrátil k veškerým Svým nyní zde přítomným učedníkům a pravil jsem zejména jim: „Vpravdě pravím vám: Blažené jsou oči, které vidí to, co vidíte a viděli jste vy a blažené uši, které slyší co slyšíte a slyšeli jste vy! Neboť pravím ještě jednou: Velmi mnozí proroci a králové chtěli vidět co vidíte vy a slyšet co slyšíte vy, leč neviděli a také to neslyšeli!“

11) Ale jsou tu nyní také někteří, kteří také vidí a slyší co vidíte a slyšíte vy; ale nedo-
vidají se z toho přece nic a nerozumí a nechápou také nic, neboť jsou a zůstávají zatvrzelí a slepí v srdci. Kdo je však zatvrzelý a slepý v srdci, ten je však také zatvrzelý a slepý v mozku a v celém těle; neboť je-li temnotou již to, co by mělo být v člověku světlem, jak velká bude pak teprve temnota celého člověka?!

¹² „moc“ doplnil vydavatel

12) Vy také víte, že sůl je prvé a nejlepší koření pro pokrm; kde však sama sůl zatuchla, čím potom mají být kořeněny pokrmy? Vy však jste nyní správná sůl pro život lidí; hleďte však, abyste neztuchli jako ztuchli farizejové a zákoníci a proto svou ztuchlou solí osolují lidi ne k životu věčnému, nýbrž jen k smrti!“

63. ZÁKONÍK ZKOUŠÍ PÁNA.

1) Mezi těmi, kdož asi se sedmdesáti učedníky přišli ke Mně do Betanie, byl také jeden zákoník. Toho Moje slova zamrzela.

2) Proto přistoupil ke Mně v úmyslu, že Mne bude zkoušet a pravil **zákoník** : „Mistře, z Tvých slov jsem vyrozuměl, že jsi zběhlý v Písmu a že vyslovuješ správný úsudek; řekni mi tedy také co mám konat, abych se stal jako Tvoji učedníci blaženým!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Jakpak je to psáno v zákoně Božím a jak jsi četl jako zákoník co je napsáno?“

4) Pravil **zákoník**: „Milovati budeš Boha, Pána svého z celého srdce, z celé duše, ze všech sil a z celé mysli a svého bližního jako sebe samého!“

5) Pravil jsem **JÁ** zákoníkovi: „Odpověděl jsi úplně správně. Čiň to a budeš žít; neboť vědět pouze co je správné, nedává a nepřináší nikomu věčný život! Vědění je ovšem třeba, protože bez vědění by člověk stál na cestě jako slepec bez vůdce; stal-li se však slepec vědění vidoucí, ale nechce pak na cestě kráčet dále, pak mu jeho světlo prospěje pramálo. Kdo neví co má konat a nemůže to tedy také konat, ten také nemá hřích, nekoná-li co je správné; kdo však ví co je správné a nekoná - ačkoliv ví, že je to správné - ten má hřích.“

6) Poté na Mne **zákoník** vážně pohlédl a pravil chtěje se přede Mnou jakoby ospravedlnit: „Mistře, já poznávám, že jsi vpravdě zkušený a také vím, že k pravému Bohu libému životu nestačí jen zákony znát, nýbrž je třeba ¹³⁾ podle nich žít a jednat! Boha navždy milovat lze jistě tím, že člověk přesně následuje všechny Jeho zákony; ale máme-li milovat bližního jako sebe, musíme přece dříve vědět kdo je vlastně bližní, kterého máme jako sebe milovat. Koho mám považovat za svého bližního?“

7) Poté jsem pravil **JÁ**: „Je opravdu podivné, že jako zákoník nevíš kdo je tvůj bližní! Budu ti vypravovat malý příběh, z něhož ti bude jasné, koho máš považovat za bližního.“

8) Byl jeden člověk, jenž šel od Jeruzalému dolů k Jerichu za svým zaměstnáním, na cestě však upadl do rukou lupičů. Lupiči ho svlékli do naha, poté ho téměř k smrti zbili, odešli odtud se svým lupem a nechali tohoto člověka ležet polomrtvého.

9) Náhodou se však po téže cestě ubíral dolů jeden kněz z Jeruzaléma. Spatřil na cestě ležet člověka, kterého lupiči zle zřídili, šel však zcela bezstarostně kolem něho. Brzy po knězi šel levit a učinil jako onen kněz.

10) Brzy poté přišel na toto místo také Samaritán a když tu spatřil ležet toho člověka, bylo mu tohoto zcela ubitého líto. Sel k němu, ovázal mu rány, nalil do nich olej a víno, vyzvedl ho na svého soumara a tak ho doprovodil do hospody a sám o něho po celý den a noc pečoval. Když příštího dne viděl, že bude s raněným při dobrém ošetřování lépe, zavolal hospodského, dal mu dva groše a řekl jemu: „Protože mám naléhavé zaměstnání, odcestuji nyní; ty ho však ošetřuj než se v několika dnech vrátím! Budeš-li potřebovat více, pak ti to přesně nahradím!“ Poté odcestoval a když se po několika dnech vrátil, našel člověka, nad nímž se byl slitoval, dobře zaopatřeného a tak dalece uzdraveného, že ho mohl vzít zpět do Jeruzaléma, zaplatil hospodskému ještě jednou dva groše a mimoto uzdraveného ošatil.

11) Co myslíš nyní? Který z oněch tří byl bližní tomu, jenž upadl do rukou lupičů a vrahů?“

12) Pravil **zákoník**: „Zřejmě ten, kdo mu prokázal milosrdenství!“

¹³⁾ „Je třeba“ doplnil vydavatel

13) Privil jsem **JÁ**: „Dobrá, jdi tedy a čiň rovněž tak! Každý člověk, který potřebuje v něčem tvou pomoc je tvůj bližní; a pomáháš-li mu, jsi také ty jeho bližní. A pomohl-li jsi mu, pak jsi ho jako svého bližního také miloval jako sebe samého; neboť pravá láska k bližnímu záleží právě v tom, že svým bližním činíte vše to, co si rozumně můžete přát, aby v čas potřeby oni činili také vám. - Víš nyní, kdo je tvůj bližní?“

14) Poté se neodvažoval **zákoník** tázati se Mne již na nic dalšího, ustoupil a privil svým druhům: „Věřu, v tomto Galilejci vězí mocný duch pravdy! Stojí za námahu ho poslouchat!“

15) Poté však privil **jeden z učedníků**: „Ještě více však stojí za námahu žít a jednat tak jak učí; neboť On je Pán a má v Sobě všelikou moc nad životem a smrtí. Kdo jedná podle Jeho nauky, obdrží od Něho život!“

16) Privil **zákoník**: „Je-li to Mesiáš Židů, pak máš zcela pravdu; ale je-li jím a má-li všelikou moc v nebi a na Zemi, pak to přece může říci velekněžům; a budou-li se vzpírat to přijmout a tomu uvěřit, pak ať je zavrhně a ohněm z nebes potrestá, jako kdysi potrestal Bůh Sodomu a Gomoru!“

17) Privil **učedník**: „Ty mluvíš po způsobu lidí; my však mluvíme po způsobu Jeho Duchu! A my již z Něho víme, co vše ještě učiní a známe Jeho moc a jsme svědky všeho, co konal a čemu učil v Jeruzalému; a tak můžeme také mluvit a víme na čem jsme a co vše se ještě stane.“

18) Zda neviděli všichni velekněží znamení na nebi, která jim jasně naznačovala, co je očekává při jejich zatvrzelosti?! Ale to na ně nemělo žádný vliv, nýbrž pojali k Němu nenávisť a snažili se nyní ještě více konajíce poradu za poradou, jak by se Ho mohli zmocnit a usmrtit! Ale On kráčí nicméně svobodně v celé zemi judské a nebojí se Svých mnohých a domněle přemocných nepřátel. Kdyby to nebyl Pán vší moci a síly v nebi a na Zemi, byl by již dávno uprchl ze země. Ale jelikož On dobře ví jakou má moc a sílu, neprchá před Svými nepřáteli, nýbrž jde beze všeho strachu a bázně do chrámu, učí lid o příchodu Království Božího na Zemi a se vší ostrostí Svě řeči hrozí farizeům a Židům. Kdo jiný nežli jen On jako Pán všelike moci a síly by se odvážil to učinit?! To však bude přece každému rozumnému více než dostatečným důkazem, že jen On a již nikdo jiný je pravý Mesiáš a tedy také Pán!

19) My jsme viděli Jeho skutky a Jeho zázračná znamení a slyšeli věčnou pravdu Jeho slov a proto věříme také živě v Něho; vy jste však viděli a slyšeli totéž a přece nevěříte, že On je ten Zaslíbený a nyní do tohoto světa k nám přišedší Mesiáš!

20) V čem lze hledat důvod vaší nevíry? Hleďte, ve veliké slepotě a zatvrzelosti vašich srdcí spočívá ten důvod! Jste přece zákoníci a znáte z Písma, za jakých znamení a podmínek přijde Mesiáš do tohoto světa. Nuže, vše to se u Něho shoduje do puntíku! Je-li tomu tedy nepopíratelně tak, jak můžete ještě pochybovat a očekávat jiného?!

21) Ano, vy ovšem budete ve své slepotě očekávat jiného; ale ten nepřijde ani do konce světa a jeho časů! Vy jste nás před několika dny slyšeli mluvit v Betlémě a také na jiných místech a my jsme vám vysvětlovali Písmo, ačkoliv jsme se jako prostí lidé nikdy nenaučili číst a psát a konali jsme před vašimi očima znamení pro blaho a prospěch lidí, že jste nad tím velice žasli; já se vás však nyní táži, od koho tedy máme takovéto zázračné schopnosti anebo v které škole jsme se mohli tomu všemu naučit?

22) Ó, kdyby někde na světě byla nějaká taková škola, pak byste jistě o ní věděli a také byste ji byli navštívili již ve váš prospěch! Ale taková škola ve světě není, leč jediné nyní pod tímto Pánem a Mistrem od věčnosti, Který je sice také tělem a krví oděný, chodí jako viditelný člověk mezi námi, ale ve Svém Duchu je právě Ten, Jehož láskou, moudrostí, slovem a vůlí byla stvořena všechna nebe, tato Země a vše co je na ní.

23) Kdo se tomu nyní nenaučí od Něho, ten to také nedostane i kdyby navštěvoval všechny vysoké školy moudrosti. A kdo se tomu nenaučil od Něho, ten také k věčnému životu a k Němu nepřijde; neboť psáno jest: „V oné době budou všichni kdo budou chtít, Bohem vyučováni; Duch Otcův je bude vychovávat!“ A kdo nebude vychováván Otcem, ten nepřijde k Synu, v Němž přebývá Otec, Kterého neznáte a ještě nikdy jste nepoznali, pročez také neznáte Syna a kdo je On, jak ti to Sám řekl.

24) My však známe nyní Syna a Otce v Něm, poněvadž nám to Sám zjevil; a On nám to zjevil, protože jsme ihned uvěřili v Něho. On však také otevřeně řekl a ukázal, kdo je.

Ale vy jste nevěřili a dosud nevěříte; proto však také zůstanete v noci svých hříchů a zemřete v jejich smrti! Pamatujte si to; neboť my jako nyní Jeho praví svědkové jsme vám to řekli již v Betlémě, když jste nám vyhrožovali a neměli jsme před vámi strach a říkáme vám to zase nyní beze vší bázně a strachu v Jeho přítomnosti, aby On Sám vám mohl tlumočit, zda jsme k vám mluvili správně anebo nesprávně.

25) Vy jste sem sice přišli za námi, jako byste chtěli slyšet pravdu z Jeho vlastních úst; ale vlastně jste s námi přišli sem jen proto, abyste zkoušeli Pána Boží slávy. On však vám ukázal jak je to nesmyslné, aby slabý smrtelný člověk zkoušel Pána života a smrti. A proto jste tedy také umlkli a neměli jste již nic dalšího, abyste Ho ještě zkoušeli. Proto nyní učiníte skoro nejlépe, když tato posvěcená místa ihned opustíte a uchýlíte se do svých starých hříšných hnízd, aby vás nepotkalo ještě něco horšího, nežli vás již potkalo!“

64. STÍŽNOST ZÁKONÍKŮ.

1) Touto velmi pádnou řečí tohoto učedníka se **zákoník**, jakož i jeho druhové cítili velmi dotčeni a proto přišli ke Mně a tázali se Mne řkouce: „Mistře, dal jsi Svým učedníkům právo, aby s námi takto mluvili? Nemůžeme-li ihned uvěřit čemu věří oni, nýbrž hledáme jako učenci ještě všeliké jiné důkazy, pak jim do toho jistě nic není! Přijdou-li nám vstříc v dobrotě a mírnosti, pak je také vyslechneme a jejich výpovědi v dobrém vyzkoušíme; přijdou-li nám však vstříc tak jako nyní, pak nám nakonec nezbyvá také nic jiného, než abychom s nimi jednali tak, jak nám jdou vstříc! Mají-li však od tebe právo, aby s námi učenci tak jednali, pak s námi také málo pořídí!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Každé slovo, které k vám mluvil onen učedník, vložil jsem mu do úst Já a mluvil jsem tedy Sám jeho ústy k vám. Tím je tedy vaše otázka také již úplně zodpověděna a ukazuje vám, od koho mají Moji učedníci právo mluvit takto s vámi. Vy však nemůžete pravdu nikdy slyšet a máte v účtě marnivé lichocením a pokrytectvím; proto se vám zdá Moje řeč tvrdá a hrubá a zlobí vás.

3) Já však pravím vám: Kdo je jednou jako vy ve falši a také falešně učí a zato ještě od slepých lidí požaduje velkou čest, jelikož se ve své slepotě považuje sám za něco velkého, tomu se zdá být světlá pravda vždy tvrdá a jeho domnělou čest urážející a zlobí ho. Ale Já pravím vám, že nebude-li se chtít takový člověk dát ve své falši nejsvětější pravdou pokořit, pak také nikdy nevejde do pravdy, nýbrž bude se nechávat ve své temnotě stále uctívat, ale pak v ní také zahyne.

4) Byl jednou jeden člověk, jenž opravdu mnoho četl o všech cestách a silnicích a pro své vědění byl ctěn a na této cti si velice zakládal. Ačkoliv mnoho věděl o cestách a silnicích ve světě, nicméně nikdy osobně necestoval po cestách známých mu ze spisů Římanů a Řeků.

5) Stalo se však, že si jistý královský člověk, který měl před sebou dalekou cestu, našel za dobrý žold tohoto cest znalého člověka za vůdce, ačkoliv měl u sebe také ještě jiné vůdce, kteří sice nebyli tak učením jako on, ale podnikli již mnohé cesty a byli tedy také s mnohými cestami a silnicemi obeznámeni.

6) Tu se však stalo při jedné cestě do hlubokého Egypta, v kteréžto zemi se chtěl onen královský muž v několika dnech dostat do starého města Memphidy, že se radil s cestovatelem, jak by se tam dostal po nejbližší a nejjistější cestě. Staří cestovatelé a znalci cest radili držet se cesty podél řeky, i když by také byla trochu delší. Ale učenec pravil: „Vy nic nevíte a co jste věděli, to nyní již dávno nevíte; já jediný jsem studoval cesty a silnice Egyptanů, Řeků a Římanů a mně jsou všechny dobře známé. Navrhuji zde, aby se šlo přímou cestou pouští a tak se budeme moci dostat do Memphidy o tři dny dříve, nežli když půjdeme dále podél řeky!“

7) Královskému muži se tato rada zalíbila, i ustanovil tohoto znalce cest vůdcem.

8) S mnohými obtížemi ubírala se karavana již po celé dny pouští a začalo se jí nedostávat již vody a potravin.

9) Tu povolal královský muž opět vůdce a pohnal ho k odpovědnosti a pohrozil mu, kdyby snad svou tvrdošíjností přivedl karavanu na scestí.

10) Tu pravili také staří vůdcové: „Pane, neobrátime-li se a nepůjdeme-li po cestě k východu, nýbrž dál a dále k západu, pak také všichni zahyneme!“

11) Učený průvodce chtěl však ještě vykládat že má pravdu, jelikož mu velice záleželo na jeho světské cti.

12) Ale královský muž poručil, aby se šlo po cestě k východu. Všichni uposlechlí a za tři dny došli opět šťastně k řece a za sedm dní do starého města.

13) Co byl platný tento domýšlivý a ctižádostivý učený znalec světa karavaně? Kdyby ho byla úplně následovala, byla by zřejmě zahynula; ale tím, že ho následovala jen několik dní, dorazila také o tolik později a unavenější k cíli.

14) Když však královský muž přišel do Memphidy, pravil k domýšlivému znalci cest: „Ty jsi špatně rozřešil svůj úkol; proto budeš budoucně mezi mými sluhy poslední a nejnepatrnější! Musíš se ve své pokoře stát zkušeností moudrý a potřebný, jinak nebudeš hoden chvály, nýbrž spravedlivého trestu!“

15) A co pravil královský muž domýšlivému znalci cest, to pravím také Já vám zákoníkům a bohoslovcům. Také vy vedete ve své domnělé cti lidi místo k východu vnitřního života jen ke smutnému jeho západu; a řekne-li se vám to, jste plni hněvu a zlosti, protože nosíte v hlavách sice mrtvé litery Písma, ale oživujícího ducha jste v nich ještě nikdy nepoznali, protože vaše srdce byla vždy plna pýchy a světské mysli a duch přebývajících jen v opravdové pokoře srdce se ještě nikdy nemohl probudit k jasnému a zářivému životu.

16) Protože se tedy budoucně již nehodíte k vedení Mých karavan, určil jsem podle starého a dřívějšího způsobu opět neučené a zkušené vůdce znalé dobře cest pravé pokory srdce a lásky k bližnímu a oni přivedou zase zpět k řece života Mé, vámi do pouště svedené karavany; setrváte-li nadále ve své pýše, pak neujdete tomu co následuje jako odměna pýchy! Neboť pravím vám: Pouhá litera Písma usmrcuje; jen duch oživuje. Toho ducha dostanou však jen ti, kteří Mne následují v pokoře a lásce.

17) Dokud vás může ještě dokonce dobře míněné slovo pravdy z úst vašeho bližního rmoutit a urážet, dotud jste daleko od Království Božího! Kdo však chce být Mým pravým učedníkem a nástupcem, ten musí odpouštět dokonce svým opravdovým a prokázaným nepřátelům, modlit se za ty, kdož mu klnou a žehnat těm, kdo ho nenávidí a jemu zlořečí, tedy také prokazovat dobro těm, kdo mu způsobili škodu, tak bude spíše žhoucí uhlí lítosti shromažďovat nad hlavami svých nepřátel, nežli kdyby jim splácel zlo zlem.

18) Zůstanete-li ve své tvrdošijnosti a pýše zatvrzelosti, bude vám světlo vzato a dáno pohanům, což je již dávno předvídáno a vy jste nyní za tím účelem pod jhem pohanů a musíte si dát líbit jejich kruté zákony, protože jste snadné zákony Boží pošlapávali nohama.

19) Já jsem nyní přišel, abych vás opět shromáždil a pozdvihl a chci vás mocí pravdy opravdově osvobodit. Chcete-li však zůstat v otroctví, které jste si sami utvořili, pak zůstávejte a Já dám Svě světlo pohanům; vy však budete ponecháni v noci svých hříchů a pohané budou budoucně vládnout nad vámi. Tato vaše zaslíbená země bude pak nepřáteli pošlapána a zůstane napříště pustá a prázdná. To vám budiž řečeno, abyste se podle toho zařídili!

20) Až se to vše na vás vyplní, pak Mne ovšem poznáte a zvoláte: „Pane, Pane!“; ale Já Se k vám hlásit nebudu, nýbrž řeknu vám: „Já jsem Se k vám nikdy nehlásil; proto odstupte ode Mne, nepřátelé pravdy!“

65. POKRYTECTVÍ ZÁKONÍKŮ.

1) Když zákoník a jeho druhové uslyšeli toto ode Mne, nemohli již nalézt nic, co by Mně mohli namítat.

2) Ale **zákoník** přemýšlel a řekl Mně: „Mistře, poznávám, že jsi pravý a moudrý učitel, že učíš správně slovu Božímu nedbaje vážnosti nějaké osoby, ani nějakého národa! Také víme, co je psáno v prorocích o příchodu Mesiášově a také již zpola věříme, že můžeš být Ten opravdový Mesiáš; neboť mnoho jsme slyšeli o tvých naukách a skutcích a leccos také sami zažili, neboť tě známe jako obdivuhodného Nazarejce již přes deset let a již tehdy jsme zažili u tebe leccos nepochopitelného, jako například obdivuhodně rychle zří-

zené stavby, uzdravování nemocných, bohaté rybolovy a dokonce nepochybné probuzení člověka, který přišel mocným pádem o život. Toto a ještě jiného více jsme se dověděli o tvém tajném působení, ačkoliv ty sám i tvůj otec Josef jste nechtěli, aby se to rozlašovalo mezi lidmi.

3) Ale tehdy nebylo nikdy ani zdaleka o tobě nějak slyšet, že jsi prorok a ještě méně onen zaslíbený velký Mesiáš Židů a všech lidí Země. Je to teprve sotva dva roky a několik měsíců co se všude o tobě hlasitě a veřejně hlásá, že jsi povstal z lidu a slovy a skutky svědčíš o sobě, že právě ty jsi ten zaslíbený Mesiáš.

4) Také jsme sem nepřišli, abychom od tebe požadovali nějaké zázračné znamení, nýbrž jen proto, abychom slyšeli řeč tvých úst; neboť doma jsi byl spíše vše ostatní jenom ne řečník, takže dokonce i tvůj výmluvný otec Josef nám vyslovoval obavy, že bys se mohl časem stát ještě zcela němý a blbý, protože často po celé týdny nebylo možno dostat z tebe slovo. A nyní jsi učitelem lidu, před nímž musí člověk mít, jako před každým velkým prorokem tu největší úctu.

5) Že jsi jako nám již dlouho dobře známý syn tesaře Josefa dokonce Mesiáš sám, ano, tomu jsme přesto vše, co jsme slyšeli o tobě, přece jen nemohli bezpodmínečně uvěřit. A jestliže jsme nyní byvše povzbuzeni tvými k nám přišedšími učedníky, přišli z Betléma a ještě z větší dálky sem, bychom se sami důkladněji přesvědčili o této nejvyšší důležité věci, nebudeš se přece na nás za to hněvat; neboť jsi-li podle výpovědi svých učedníků a nyní také podle tvé vlastní výpovědi prostoupen a naplněn nejvyšším Duchem moudrosti, pak zajisté uznáš, že nás sem k tobě nevedl zlý úmysl!

6) Vždyť se již ve starých výrociích moudrosti praví, že se má vše dobře zkoušet a pak to dobré přijmout a podržet! Konáme-li to jako lidé nyní také u tebe, pak nás přece nelze považovat před tebou již za proklaté hříšníky! Ty jsi přece udělal svým učedníkům, kteří předtím byli zcela neučení lidé, vnitřní světlo, jímž tě mohli ihned poznat jako zaslíbeného Mesiáše; proč tedy nám zadržuješ toto světlo? Copak musíme být tebou odsouzeni k věčné temnotě proto, že jsme v přijetí víry v tebe poněkud uvážlivější? Hle, ty jsi nám dříve uvedl velmi dobrý malý příběh o tom, kdo je náš bližní! My však jsme také chudí na světlo a tu by nám bylo také mnohem spíše třeba milosrdného Samaritána, nežli onomu zpola ubitému člověku před Jerichem; ale v tobě se asi zrovna nechce pro nás takového nalézt. Co tomu, nejmoudřejší Mistře, nyní říkáš?"

7) Privil jsem **JÁ**: „Kdyby řeč tvých úst byla také řečí tvého srdce, pak byste k uzdravení vašich rozbitých duší našli také nejednoho nejvyšší milosrdného Samaritána! Ale dokud v srdcích cítíte zcela jinak nežli co vyslovují vaše hladké jazyky, dotud také ve Mně domnělého Samaritána nenaleznete. Já jsem vám však přesto osvědčil Své milosrdenství tím, že jsem vám právě řekl, co jsem vám řekl. Chcete-li si to vzít k srdci, k čemuž vás nebudu nikdy nutit, nastane také ve vás světlo a jasno.

8) Že Mne podle vašeho slepého úsudku dobře znáte jako syna tesařova, vím dobře; ale sami jste dosvědčili, že jste o Mně časem slyšeli, že konám skutky, které nejsou možné žádnému člověku! Kdybyste hledali v Písmu s malou námahou byste v něm již našli, kdo se skrývá za Synem tesařovým, jako to v oné době našli dokonce mnozí pohané. Ale vy jste to nikdy neučinili a byli-li jste nějakým člověkem lepšího a jasnějšího světla při vhodných příležitostech na to upozorňování, pak nejen že jste o tom nikdy dále nepřemýšleli, nýbrž vyhrožovali jste každému, kdo měl takové mínění a považovali jste Mne dílem za posedlého a v nejlepším případě dílem také za nadaného mága, který se tu a tam při vhodné příležitosti naučil svému tajnému umění, aby si tím budoucně vydobyl velké poklady u pohanů.

9) Když jste však obdrželi o Mně opět zprávu, tu jste na své zlomyslné poradě proti Mně pravili: „A, nyní je nám o tom člověku vše jasné! Jeho otec Josef pochází prý z přímé linie od Davida! Otec vystihl ve svém synovi nadání a dal ho někde tajně vycvičit ve všelikém kouzelnictví, které se považuje u pohanů za něco božského. Proto se tím již spřátelil s mnohými velkými pohany; a jelikož tyto pohané jsou našimi nepřáteli, pojal ideu vyšvihnout se ve svém synovském kouzelníku jejich přízní na trůn Davidův a nás potom jako nepřátele pohanů jednou ranou svrhnout a s pomocí Esejců, kteří jsou též ve velké vážnosti u Římanů, nás zničit. Ale tomu se musí za každou cenu zabránit tím, že ho při nějaké vhodné příležitosti chytíme a zbavíme života, načež s ním pak bude navždy konec.

Neboť je-li to jen zlý kouzelník a chce-li nás zničit, pak je zcela správné, že my ho zničíme dávno předtím, nežli nám bude s to nějak uškodit; a kdyby to byl skutečně Kristus, pak mu nebudeme moci vůbec uškodit a budeme pak moci ještě dosti včas uvěřit, že je to Kristus. A nebude se nám moci pokládat za zlé, jestliže jsme museli na něm dříve vše napřed vyzkoušet, nežli jsme ho přijali za zaslíbeného Krista a bude nás pak muset ještě mimoto jako horlitele za pravdu pochválit a vysoce odměnit.

10) Hledíte, takto myslíte v srdci vy a rovněž tak myslí celý chrám v Jeruzalémě a ani jeden z vás nemá také i jen zdaleka přání, abych snad mohl být přece jen Kristus, nýbrž jen, abych zůstal jako vámi zardoušený navěky mrtev!

11) Jestliže však takové je tedy vaše nejmilejší přání a žádné jiné, - jaké přání měl bych mít podle pravdy pro vás v Mém srdci Já?! Jste při takovémto vašem přání a takovéto vůli vůči Mně snad ještě hodni Mého slitování? Sudťe o tom sami! Já jsem však nekoněčně lepší nežli nejlepší z vás a prokazuji vám nicméně veliké milosrdenství tím, že vám nyní otevřeně říkám, jakými jste uvnitř, abyste se mohli poznat a byli zcela jiné myslí; neboť ještě by to bylo u vás možné! Ale jaké milosrdenství Mně za to prokazujete vy? Anebo mluvíte nyní otevřeně, zda jsem Já vám nyní řekl do očí něco jiného nežli právě jen čistou pravdu!"

12) Tu všichni vyvalovali oči a žádný neměl odvahu Mně odporovat.

66. ODPOUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ.

1) Tu přistoupil se zcela vážnou tváří ihned ke Mně Říman **Agrikola** a pravil: „Ó, Pane a Mistře, je možné aby mezi Židy byli tak přebídní tvorové, že by mohli proti Tobě potají v srdci chovat něco takového?! Ó, velký Bože, cožpak pro ně již nemáš žádný stravující oheň?! Z těchto přebídných tvorů zaslouží každý být tisíckrát ukřižován! Věřu, já jsem již mnoho toho nejhoršího slyšel o tom, jak templáři smýšlí o Tobě, - ale toto jsem ještě neslyšel!"

2) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, tomu se nějak zvlášť velice nediv; neboť přijde brzy čas, v němž uslyšíš o tomto zlém pokolení ještě zcela jiné věci vůči Mně! Neboť ve své skryté zlobě vůči Mně se dříve neuklidní, dokud Já Sám - jak jsem vám již předem naznačil - nedopustím, aby naplnili na Mně Samém míru svých ohavností; potom však přijde na ně také velký soud, který předpovídal prorok Daniel když stál na posvěceném místě a o němž jsem ti také již předem podal pravdivou zvěst!"

3) Pravil **Agrikola**: „Ó, Pane a Mistře, je zcela dobře, že jsi mně toto zjevil; neboť tím budeme my Římané pak již co nejjasněji vědět, co nám potom bude činit!"

4) Pravil jsem **JÁ**: „Budete jednat, budete-li k tomu povoláni! - Ale nyní toho nechme; nyní se hned objeví něco jiného!"

5) Když byl **zákoník** toto vše uslyšel, začal vcházet do sebe a po chvíli pravil: „Pane a Mistře, nyní poznávám, že Ty jsi více nežli syn tesaře Josefa, jenž se před třemi roky rozžehnal s časností! Neboť víš-li co se děje v srdci člověka, jistě jsi Bůh! A hle, poněvadž jsi. byl s to jasně a co nejpřesněji podle pravdy říci nám do očí, co by žádnému smrtelnému člověku nebylo nikdy možné, začínám nyní věřit, že jsi zcela jistě Mesiáš! Pane a Mistře, posilni mě v mé víře!"

6) Pravil jsem **JÁ**: „Víra sama tě neučiní blaženým; nýbrž skutek podle světla víry, aby se víra stala živá. Naprav tedy také, pokud je to možné, bezpráví, kterého jsi se mnohonásobně dopustil na svých bližních, tak ti budou tvé hříchy odpuštěny; neboť dokud někdo nezaplatil svému bližnímu do posledního nespravedlivého statéru, dotud nevejde do Království Božího!"

7) Pravil **zákoník**: „Pane a Mistře, to málokterí vejdou do Království Božího! Neboť jak často se stává, že člověk ani při nejlepší vůli nemůže již vůbec napravit vědomě někomu spáchané bezpráví a takových překážek je mnoho. Co tu má činit, aby dosáhl odpuštění hříchů?"

8) Pravil jsem **JÁ**: „Když člověk, jenž poznal a litoval (spáchané) bezpráví, nemůže již napravit bližnímu škodu, kterou mu způsobil, ať kajícím a pravdivě v srdci před Bohem vyzná spáchané bezpráví a prosí Ho za odpuštění a o to, aby Bůh, Jemuž jsou všechny

věci možné, napravit poškozenému škodu jemu způsobenou, tehdy Bůh takovouto upřímnou prosbu také vždy jistě vyslyší a vážnému ochotnému a zkroušenému prosebníku hříchy odpustí, zejména snaží-li se týž skutky lásky na jiných napravit to, co by byl měl napravit na těch, kteří tu pro něho již nejsou.

9) Kdo by však ani to již nemohl, tomu Bůh při pravé lítosti a opravdu dobré vůli pomůže. Ale dokud je tu ještě příležitost, že můžeš bezpráví, kterého jsi se dopustil na svém bližním sám ještě napravit, tehdy ti pouhá dobrá vůle, lítost a prosba pramálo prospěje, nýbrž jedině skutek. Teprve po tomto skutku pros také Boha za odpuštění svých hříchů a Bůh ti je také odpustí, pojal-li jsi v srdci opravdový a vážný úmysl, že se již nedopustíš žádného hříchu a že pojatý úmysl také uskutečníš ze všech svých životních sil, které jsou pod vládou tvé svobodné vůle.

10) Upadneš-li však zase znovu do svých starých hříchů, pak ti také zůstanou všechny spáchané hříchy na účtu. Neboť napravil-li jsi jednou bezpráví dopuštěné na svém bližním tak, že jste se pak stali přáteli, ale dopustíš-li se brzy poté buď na témž příteli anebo některém jiném nového bezpráví, pak ti také přijde vstříc i bezpráví před soudem již odčiněné jako přitěžující důkaz pro tvůj nově spáchaný hřích a budeš soudem také dvakrát tak silně potrestán, nežli bys byl býval potrestán za svou prvou ohavnost. Jestliže však již takto soudí a to právem svěští soudcové, pak nebude zajisté Bůh jednat mírněji se zatvrzelým hříšníkem, který se sice mnohdy polepší a své bezpráví napraví, ale brzy opět začne znovu hřešit.

11) Člověk může tedy dosáhnout pravého a úplného odpuštění spáchaných hříchů jen tím, že předně poznává své hříchy jako bezpráví na svých bližních, lituje jich a podle možnosti je napraví a zadruhé poté však prosí také Boha za odpuštění s vážným předsevzetím, že se již více nedopustí hříchů a učiněnému dobrému předsevzetí zůstane také věrný. Jestliže jste si to v srdcích věrně a pravdivě předsevzali a potom také podle tohoto předsevzetí budete jednat, pak pravím vám již zde: vaše hříchy jsou vám Mnou odpuštěny!“

12) Pravit **zákoník**: „Pane a Mistře! Tvá nauka je přísná ale pravdivá a já se budu všemožně snažit ve skutku jí dostát. Ale Ty jsi pravil, že nám již předem odpouštíš hříchy, budeme-li se řídit podle Tvé nauky. Cožpak Ty máš tedy také na místě Božím právo a moc odpouštět lidem hříchy?“

13) Pravit jsem **JÁ**: „S vámi slepými je těžko mluvit o nádheře barev! Cožpak jsem neřekl předtím, že Mně přísluší všeliká moc na nebi a na Zemi?“

67. PÁN PROBOUZÍ SLUHU ZE SMRTI.

1) Když jsem byl toto nahlas řekl zákoníkům, tu přišla jedna sestra Lazarova, totiž Marta, téměř bez dechu k nám na pahorek a přinesla nám zprávu, že jeden sluha spadl s vysokého lešení, na němž měl co dělat a nyní již o sobě nedává známky života. Prosila Mne, abych mu pomohl.

2) A **JÁ** jsem pravil: „Nuže, dej ho sem ostatními sluhy dopravit a uvidím, co se dá dělat!“

3) Po těchto slovech spěchala Marta opět dolů a sluha, jenž byl pádem usmrčen, byl ke Mně v několika okamžicích donesen na nosítkách.

4) A **JÁ** jsem pravil: „Neřekl jsem vám předem, že nám bude co nejdříve něco jiného činit?!“

5) Poté jsem pravil **JÁ** k zákoníkovi, jenž upřel ztrnule svůj zrak na mrtvého: „Zkus, jelikož se vyznáš také v tomto oboru, zda je tento sluha úplně mrtvý!“

6) Poté zákoník ohledal a ohmatl mrtvého od hlavy až k prstům u nohou a shledal, že je úplně mrtvý; neboť zřítel se s lešení na hlavu a byla mu rozmáčkuta lebka a zlomen úplně vaz.

7) Když **zákoník** shledal na mrtvém toto jistě smrtelné zranění, pravil: „Pane a Mistře, toho může opět oživit jen Bůh; pro lidskou pomoc je neoživitelný!“

8) Pravit jsem **JÁ**: „Co se ti tu zdá být snazší říci, zda: „Hříchy tvé jsou ti odpuštěny!“, anebo účinně k tomuto mrtvému říci: „Vstaň s uzdraveným tělem a choď?“

9) Privil **zákoník**: „Pane a Mistře, to prvé je zřejmě snazší nežli účinně to druhé! Neboť to prvé může říci každý člověk tomu, kdo se na něm prohřešil a to pak jistě platí podle Tvé nauky také před Bohem; to druhé je však s účinkem jedině Bohu Samému možné a snad také tomu, komu by Bůh propůjčil k tomu moc.“

10) Privil jsem poté **JÁ**: „Abys však viděl a dobře si zapamatoval, že Mně také náleží moc polepšenému hříšníkovi navěky platně hříchy odpustit, pravím nyní ze Své nejvyšší vlastní moci k tomuto mrtvému: Budiž uzdraven, vstaň a chod!“?

11) V tomto okamžiku se mrtvý vztyčil a spatřiv Mne před sebou, děkoval Mně co nejvroucněji za uzdravení.

12) **Zákoník** však pravil k onomu opět žijícímu: „Člověče, ty jsi byl úplně mrtvý a Pán nejen že tě uzdravil, nýbrž On tě také znovu opět oživil; proto poděkuj Mu také za svůj nový život!“

13) Privil jsem **JÁ**: „Kdo děkuje za uzdravení, ten také děkuje za život a to stačí!“

14) Poté jsem Se obrátil opět k nově oživenému sluhovi a řekl jemu: „Podruhé se však střež a nestoupej bez zvláštní potřeby na vysoké lešení! Je-li však třeba naň vystoupit, přenech to těm, kdož jsou v tom cvičeni; neboť každé zbytečné vychloubání se trestá vždy samo sebou, jako tomu bylo nyní také u tebe.“

15) Mimoto si však zapamatuj ještě něco, totiž: Nechtěj se nikdy mezi svými spolusluhy vyznamenat všelikými odvážnými kousky, abys byl vážen jako prvý sluha a mohl pak vládnout nad svými spolusluhy, nýbrž buď jen věrný a pilný v tom, co ti náleží, tak nebudeš mít již nikdy neštěstí spadnout s výše a zlámat si vaz, s čímž je spojena tělesná smrt! Neboť kdo stoupá vysoko, ten pak také hluboko padá.“

16) Po těchto Mých slovech sluha opět poděkoval a šel se svými spolusluhy, kteří jej přinesli ke Mně na nosítkách, opět dolů s předsevzetím, že se bude podle Mých slov po celý život řídit.

17) Poté jsem **JÁ** pravil ještě zákoníkovi: „Toto znamení, které jsem nyní vykonal k posílení vaší víry, podržte u sebe a před vhodnou dobou ho nikomu nesdělujte! Já vím, proč tomu tak chci. Nyní však můžete jít s učedníky opět tam, kam vás povede Můj Duch! V údolí u hospodského dostanete všichni co jíst a pít.“

18) Poté odešli a také my jsme se odebrali k obědu, jelikož byla již dosti pokročilá doba.

19) Nyní jsme sestoupili s pahorku a odebrali se do domu a to do velké jídelny, kde byl pro nás již nachystán dobrý oběd. Posadili jsme se ke stolům a Já jsem povolal Rafaela, aby uvědomil také některé z mládeže, zdržující se v druhém domě Lazarově, aby se odebrali k nám a pobýli u našeho stolu. A Rafael šel a přivedl 12 jinochů a 12 dívek nevšední krásy, znající nyní Mým vlivem také již jazyk hebrejský, řecký a římský. Těchto 24 bylo umístěno u zvláštního stolu, v jehož čele seděl Rafael.

20) Když **Agrikola** s velkým potěšením pozoroval po nějakou dobu tuto krásnou mladou společnost, pravil zcela dojat: „Ó, Pane, tímto darem jsi mi způsobil opravdu převelikou radost; neboť tímto způsobem jsem se stal nyní otcem mnohých dětí a bude o ně postaráno jako o mé, ano ještě lépe nežli o mé vlastní děti! Jen Tě ještě prosím o ještě hodně dlouhý a zdravý život, abych se mohl o všechny, které jsi mi svěřil, duchovně a také tělesně co nejlépe postarat; vůle k tomu a také jednání nebude mi nikdy chybět!“

21) Privil jsem **JÁ**: „Z toho se také Já raduji a také ti dám, zač Mne budeš prosit; ale doma budeš mít málo času, protože se budeš muset - jak jsem ti již oznámil - odebrat brzy do Británie a tam budeš mít mnoho co dělat. Co potom učiníš s mládeží?“

22) Privil **Agrikola**: „Pane, pak se jako vždy obrátím v srdci na Tebe a Ty mě bezradného nenecháš!“

23) Privil jsem **JÁ**: „Tak jsi se zcela dobře rozhodl a také Mně zcela dobře odpověděl! Půjdeš-li však do Británie, pak můžeš vzít těchto 24 lidiček s sebou; vykonají ti dobrou službu. Nyní však jezme a pijme!“

24) Poté jsme v dobré míře jedli a pili a hovořili o všelijakých dobrých a vzácných věcech.

25) **Marie**, Lazarova mladší sestra se pak posadila na nízkou stoličku vedle Mne k Mým nohám a poslouchala Má slova, jak to činívala i jindy.

26) Jelikož však tentokrát bylo mnoho hostů a **Marta** měla starosti, že nebude asi moci sama mnohé a vysoké hosty dostatečně obsloužit, přišla ke Mně a pravila: „Pane, hle, mám mnoho co dělat; řekni tedy sestře, aby mi pomohla!“

27) Tu pravil jsem **JÁ**: „Marto, Marto, ty jsi stále ta stejná, ačkoliv jsem ti z téhož důvodu již dvakrát řekl Své mínění! Ty se staráš příliš o to co je světa, - ale Marie si lepší místo zvolila; proto tu také zůstane u Mne. Vždyť máme jídla a pití beztoho nadbytek. Proč se nyní ještě dále staráš?“

28) Marta poznala ihned svou chybu, nechala Marii u Mne a sama pak se služebnými snadno vykonávala ještě zbývající práci.

68. VÝCHOVA DĚTÍ.

1) Když jsme seděli takto pospolu a zcela vesele jedli, pili a rozmlouvali o všelijakých věcech, začali na velkém dvoře silně štěkat velcí psi.

2) **Lazar** upozorněn na to, pravil Mně: „Pane a Mistře, k mé Betanii se jistě zase blíží nějací nezvaní hosté! Je dobře, že jsi mi dal tyto strážce; jsme jimi zajištěni před obtížnými návštěvníky. Ale podívat bychom se přece měli, co se děje, že ta zvířata dělají tak silný rámus.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Nevšímej si toho; neboť Já již vím, co se venku děje! Nepamatuješ se již na farizeje, kteří u tebe zůstali včera v noci až do rána? Hleď, slíbili ti, že přijdou dnes kvůli Mně do Betanie! Hleď, tito farizejové a ještě někteří jiní se nyní blíží k tomuto místu a chtějí vstoupit do tvého hlavního obytného domu; ale ještě není na čas a to tím méně proto, že dnes dopoledne zasedali opět v Radě a už zase značně změnili své včerejší smýšlení. Jsou s nimi ještě dva velkohubí praví horlivci a tak ať jen hezky čekají nežli vejdou. Pošli však jednoho ze svých sluhů ven; ať je zavede do hospody pro cizince! K večeru pak již uvidíme co učiníme.“

4) **Lazar** vyslal ihned sluhu a stalo se, jak jsem poručil.

5) Poté však **Lazar** pravil: „Je mi velice divné, že by ti včerejší farizejové byli již zase jiného smýšlení, ač jsi přece řekl Ty Sám, že toto jsou asi ti poslední a jediní, kteří se z velkého počtu templářů obrátili k Tobě! A my jsme byli také všichni zcela radostné víry.“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Nepochybuji a nermuť se proto! Oni nám také zůstanou; ale teď ještě nejsou úplně obráceni. Až se však přiblíží večer, budou také jiného a lepšího smýšlení a pak půjdeme k nim. Nyní však zůstaneme při zcela veselé mysli pospolu zde a již se leccos najde, o čem budeme moci mezi sebou vyměnit několik slov.“

7) S tím byl **Lazar** a všichni přítomní úplně spokojeni.

8) Poté bylo na krátkou dobu u našeho stolu úplně ticho; jen u stolu mládeže se občas promluví slovo, neboť jinoši se na všelicos dotazovali Rafaela a on je o tom také vždy co nejlépe poučil.

9) Naslouchali jsme jim a čtyři u nás přítomní **templáři**, kteří se k nám přidružili v Emauzích, jakož i oněch sedm, kteří se k nám již dříve připojili na Hoře Olivové, pravili: „Takové vyučování vydá! Neboť od takového učitele se mládež naučí za jednu hodinu více nežli u světského učitele za deset let! Pane, také naše ženy a děti jsou zde v Betanii v některém domě Lazarově; kdyby také ony měly aspoň na hodinu takového učitele z nebes, jak velká výhoda by to byla pro ně!“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem, byla by to velká výhoda pro ně; ale nebyly by způsobily přijmout vyučování od takového učitele, protože jejich srdce a duše jsou ještě mnohými světskými věcmi příliš přeplněny. Tato mládež je však nejvyšší cudné mysli a mravně nezkažená; všeliký hřích je jí ještě cizí a vystála mnohou nesnází a bídou a musela si navykat na všeliká strádání, proto také byla prosta všelikých vášní, jimž děti bohatých rodičů podléhají. Jejich duše jsou tedy andělsky čisté a tedy způsobily nechat v sobě nerušeně šířit Božího ducha. A hle, v tom tedy také spočívá důvod, že mohou být již jako děti nyní vyučovány předním andělem; neboť jen takové nejvyšší čisté a zcela nezkažené duše mohou být nebeskými anděly bezprostředně poučovány, avšak děti, jako jsou vaše, v nejlepším případě jen prostřednictvím!“

11) Pravím vám: Kdyby rodiče dovedli vychovat své děti tak, aby mohly svou nevinost a čistotu duše aspoň do čtrnáctého roku udržet, byli by jim také bezprostředně dáni učitelé a vůdci z nebes; jelikož se to však nyní v této době nestává, zejména již vůbec nikdy u vznešených Židů, proto také učitelé z nebes nemají s vašimi dětmi bezprostředně již co činit.

12) Avšak u patriarchů se tak velmi často stávalo a tu a tam se to také ještě stalo v tomto, jakož i v předešlém století. Matka Mého těla, jakož i Můj pěstoun Josef, pak také starý Simeon, Anna, Zachariáš, jeho žena Alžběta a jeho syn Jan a ještě někteří jiní byli vychováni anděly z nebes a to bezprostředně; ale jmenovaní byli také od kolébky vychováni svými rodiči v největší čistotě mravů a duše, což však u vašich světských dětí ovšem nikdy nebylo.

13) Samo sebou bylo by to pro lidi zajisté nadmíru dobré, ačkoliv k dosažení blaženosti a věčného života není to právě bezpodmínečně nutné; neboť u Mne a tedy také v nebi je nekonečně více radosti nad jedním hříšником pokání činícím a opravdově se zlepšujícím, nežli nad devadesátidevítí spravedlivými, kteří nikdy nepotřebovali pokání, jak jsem vám to již jednou řekl. Proto číňte nyní to, čemu vás učím a budete žít; neboť Já, Který vám to pravím, jsem více nežli všichni nebeští andělé a jistě tedy také více nežli Má nauka!“

14) Privil nyní **jeden zákoník**, jehož žena a děti byly také v Betanii: „Pane, má žena a sedm mých dětí musely, pokud dobře vím, vždy přesně podle zákona žít a duše dětí jsou jistě ještě zcela čisté! Mohl bych je tedy sem přivést?! Získaly by zde jistě mnoho pro svůj celý příští život. Co myslíš, ó, Pane?“

15) Privil jsem **JÁ**: „Já však myslím, že pro tvou ženu a pro tvé děti, které nejsou tak čisté jak se domníváš, je lépe, zůstanou-li dnes kde jsou; neboť zítra je také ještě den a pozítří také a tu se příležitostně také ještě sejdu s vašimi ženami a dětmi. A nyní Mně v tomto ohledu již s ničím nepřicházejte!“

16) Po těchto Mých slovech Mně již také s ničím takovým nepřicházeli.

69. OTÁZKA MARKOVA O DĚJINÁCH ZEMĚ.

1) Když jsme však nyní zcela v úplném klidu v dobré míře pospolu seděli, tu Mně pravil Říman **Marek**, kterého jsme již poznali jako hlubokého myslitele: „Pane a Mistře, dovoluji mně, jelikož právě máme volnou chvíli, abych Ti položil ještě jednu otázku? Ještě mne něco tlačí a rád bych měl o tom podrobnější vysvětlení, nežli jaké jsi nám dal na Hoře Olivové.“

2) Privil jsem **JÁ**: „Mluv a taž se jen vždy; neboť v tobě přebývá jasná duše! Já sice vím co ještě máš, ale kvůli ostatním jsem rád, že mluvíš a se tážeš právě ty, aby také oni věděli, oč se jedná; neboť u lidí je vždy velkou chybou, že jen málokterí si v sobě všímají, co a kde jim chybí. Neboť kdyby si toho lidé všímali a kdyby to cítili, pak by také s velkou pílí a horlivostí hledali a snažili se nalézt to, čeho se jim nedostává a také by mnoho našli. Poněvadž jsou však líní a nevědí a necítí, co jim ještě chybí, nehledají a také nenalézají čeho se jim nedostává. Kdo však hledá, ten nalézá a kdo prosí, tomu bude dáno a kdo tluče, tomu bude otevřeno! A tak tedy jen nyní řekni, v čem bys chtěl mít ještě jasnější světlo, nežli jak vám bylo dáno na Hoře Olivové!“

3) Privil nyní náš Říman **Marek**: „Hle, Pane a Mistře, Ty Sám jsi hlasitě řekl, že člověk, který se nesnaží pokud to je jen možné poznat Boha, nemůže Boha úplně nadevšecko milovat; a tu jsem nyní po delším přemýšlení shledal, že mně chybí ještě velmi mnoho!“

4) Hle, já mám v Illyrii a také v rozsáhlých lánech naší země několik dolů a dobývám tam všeliké kovy, jako zlato, stříbro, olovo a velké množství železa, které můžeme velmi dobře potřebovat!

5) Ale při stavbě v horách jsem nacházel ještě něco zvláštního a pozoruhodného a to velmi hluboko pod obyčejnou půdou zemskou! Byly to kosti a kostry obrovských kdysi na Zemi žijících zvířat. Kdy tato zvířata obývala Zemi a jak se mohla dostat tak hluboko pod - pravím vysoké hory? V Egyptě a také v Hispanii (Španělsku; vyd.) byly nalezeny kosti a kostry, které se velice podobaly kostem a kostrám člověka; byly však aspoň čtyřikrát až

pětkrát větší a silnější nežli u nynějšího člověka. Tak jsem našel ještě velmi mnohé zvláštnosti, leč neshledávám nutné podrobněji je zde vzpomínat.

6) Ty jsi Se nám na hoře sice zcela krátce zmínil o tom, že již velmi dávno před Adamem byl na Zemi jakýsi druh lidí, kteří však měli ještě málo svobodnou vůli, nýbrž pohybovali se spíše jako zvířata instinktivně a také podle instinktu jednali. Teprve as před čtyřmi tisíci lety se objevuje podle Písma Židů první člověk Adam s úplně svobodnou vůlí a rovněž tak se svobodným rozumem a dává sám ze sebe svým potomkům moudré zákony a nařízení.

7) Zde se odvažuji položit velkou otázku, totiž: „Byla tato Země za doby Adamovy tu a tam ještě dřívějšími lidmi obývána a zachovalo se toto pokolení snad také někde na určitých místech Země až na naše časy a udrží se snad také ještě déle? A jak přišly zbytky kostí někdejších zvířat dokonce pod pevné základy hor a rovněž tak i obrovské zbytky předadamitů?

8) Pane, ještě o tom mi podej bližší vysvětlení; neboť co jsme dosud již našli my badající Římané, to a jistě ještě více toho naleznou naši potomci.

9) Známé nám knihy Mojžíšovy nepodávají nám o poměrech trvání Země před Adamem zcela žádné vysvětlení. Mojžíš začíná hned s nevyšším mystickými dějinami stvoření, které však s tím, co nyní nacházíme na Zemi, nejsou ve zcela žádné souvislosti, ba vykazují jen největší rozpory.

10) Nedáš-li nám nyní o tom vyšší světlo, způsobí to zejména u pozdějších potomků velké zmatky a Tvá nauka bude podrobena velkému tříštění. Neboť Tvá nauka spočívá na nauce Mojžíšově; je-li však ona někde poněkud temná, pak Tvé světlo nebude moci přijít na Zemi k plné jasnosti. Proto dej nám také tu ještě nějaké jasnější vysvětlení; prosíme Tě o to!“

70. PŘÍRODOVĚDECKÝ OBSAH 6. a 7. KNIHY MOJŽÍŠOVY, STÁŘÍ ZEMĚ.

1) Privil jsem **JÁ**: „Poslyš, Marku, jenž jsi se Mi stal velice milý! Velmi mnoho jsem vám již řekl a ukázal a to vám ještě řeknu a ukáži; ale ze všeho toho, co jsem vám řekl a ukázal nyní, nepřečká mnoho vaše nejbližší potomky, protože světlí lidé to nepojmou, nepochopí a tedy také tomu neuvěří. Ty jsi uvedl ovšem zcela dobrý důvod, podle kterého se jeví být tebou požadované vysvětlení o věcech a poměrech trvání Země zvláště nutné k opravdovému upevnění víry lidí v Mou nauku; Já jsem vám však také řekl, že kdo bude znovuzrozen v duchu, tomu také zjeví duch vše co se vyskytuje v mém stvoření. Komu to však zjeví duch, ten pak také bude v pravém světle živě chápat, jak je to se všemi věcmi, které se ti nyní zdají být ještě tak nepochopitelné.

2) Co vám však nyní o tom povím ústně, to Mně sice uvěříte, protože vám to pravím Já; ale v hloubi to také nepochopíte a ještě méně budete s to vštípit o tom ¹⁴⁾ správný pojem jiným nyní v duchu ještě úplně slepým lidem. A tak budou muset lidé ještě dlouho čekat, nežli se jim bude moci na všechny tak zvané velké otázky odpovědět tak, aby se jim staly srozumitelné.

3) Hle, také Židé, jako kdysi nejosvícenější národ Země, - nehledíc k tomu, že jim byl Mojžíš sám vše vysvětlil ústy svého bratra Arona ve dvou dodatečných knihách - přivedli to nyní tak daleko, že ze všech takových věcí prvotního světa nevědí již zhora nic a nerozumí ničemu! Vše, co někde z takových zbytků nacházejí, označují jako výsledek noemovské jim již nepochopitelné potopy. Už je něčemu jinému a budou tě zatracovat jako kacíře!

4) Vy pohané, máte ve své nauce o bozích mythickou zprávu hned o dvou velkých potopách Země a přepisujete především jim příčinný důvod těchto zjevů a lid pevně lpí na tom. Řekněte lidu nyní pravdu a on se vám vysměje a v nejlepším případě na to řekne: „Ej, kdo to může vědět?! To vědí jen bohové!“ Co mu pak na to můžete odpovědět? Hle,

¹⁴⁾ „o tom“ doplnil vyd.

proto v těchto věcech budou lidé s to chápat pravdu teprve tehdy, až budou předně zběhlí ve všech vědách a zadruhé až jim to zjeví jejich probuzený duch.

5) Vám však dám nicméně nyní několik pokynů, jak se tyto věci asi mají, ačkoliv poznávám až příliš jasně, že to vše svým nynějším rozumem nepochopíte, protože předně vám k tomu chybí pojem o nadmíru velkých číslech a zadruhé o Hvězdách a o jejich velikostech, vzdálenostech a pohybech víte nyní jen to a věříte jen tomu, co jsem vám o tom řekl Já; ale vše to je tak dlouho také u vás jen vnějším věděním, dokud se to ve vašem duchu nevytvoří jako samostatná a samostvořená zářící pravda.

6) Že tato Země má tak vysoké stáří, že byste počet let jejího trvání nebyli vůbec s to pochopit i kdybych vám jej také znázornil, to jsem vám již ukázal na Hoře Olivové. Krátce a dobře, Země jako světové těleso trvá pro vaše pojmy téměř již nekonečně dlouho a nežli dospěla k nynější podobě, doznala na povrchu mnohé změny. Oheň, voda, zemětřesení a jiné velké bouře, zejména v jejích prvotních dobách byly nádeníky, kteří z ní učinili podle Mé vůle to, čím je nyní. A aby trvala dále a stala se pro dočasnou výživu ještě mnohem většího počtu lidí a jiných tvorů způsobilejší, musí být oheň, povodně, zemětřesení a malé a velké bouře ještě v ní, na ní a nad ní podle správné potřeby činné.“

71. PRVÁ DVĚ ÚDOBÍ TVOŘENÍ ZEMĚ.

1) **(Pán:)** „Když Země v dobách pravěku pokročila jen tak dalece, že se nad jejími vodami zdvihalo jen několik větších a menších ostrovů, které byly pokryty mořským bahnem, vložil jsem také hned ze Své moudrosti a ze Své vůle do úrodného bahna všeliká rostlinná semena. A hle, tehdy pak byly tyto ostrovy také brzy osázeny rostlinami a to nejprve všelikými zvláštními travinami, bylinami a malými a později také nadmíru velkými stromy!

2) Když byly tyto ostrovy takto porostlé, vložil jsem pak také vejce anebo semena na vytvoření pro onen stav Země vhodné zvířeny, která se skládala nejprve jen ze všelikých malých a pak větších červů a v dalším průběhu z hmyzu a konečně, když vyschlá půda měla již velkou hojnost píce, také z obrovsky velkých zvířat, jejichž údělem bylo žít se ještě velmi hrubými bylinami a větvemi stromů a více a více hnojit půdu svými výměty a konečně také svými zahynulými obrovsky velkými těly, z jejichž kostí můžete ještě také nalézt zbytky v hlubokých jeskyních a šachtách Země.

3) Z tlení těchto zvířat se vyvinulo podle Mé vůle také opět mnoho nových zvířat, v podobě menších a větších červů a z nich všeliký hmyz.

4) Jmenujme nyní toto jedním úsekem tvoření Země. Rozumí se již však samo sebou, že těleso zemské muselo být předtím již téměř nescílněkrát podrobeno všelikým předchozím změnám, protože bez oněch pochodů by tento stav nemohl nikdy nastat. Avšak na všech takových pochodech vám právě tak málo záleží, jako například na pochodech do země vloženého zrna pšeničného, nežli se konečně ze zárodku objeví velmi vítaný zcela zralý a velmi pozeňnaný plod. Krátce, ukázal jsem vám nyní Zemi v jejím prvním plodivém květu, kde byla do její vrchní půdy vložena všeliká semena pro byliny a stromy a vejce pro všeliké živočišstvo, pro což vše byl již dávno předtím položen základ ve vodě; neboť jisté a velmi rozmanité vodní rostliny a vodní zvířata jsou zřejmě celkem o velmi mnoho starší nežli zvířata pevné země a zvířata vzduchu.

5) Nyní jste v Mých slovech pohlédli na prvý úsek prvního tvoření úrodné půdy Země a přitom jste si sami jistě pomysleli, že na této prvotní úrodné půdě nemohla být lepší zvířena, nežli teprve člověk. Leč tento krušný stav byl nicméně nutný, protože bez něho by nebyl mohl následovat právě tak žádný druhý a dokonalejší stav, jako bez předchozího hubeného kyselého pupence se nemůže nikdy na stromě objevit zralejší a konečně zcela zralý plod.

6) K úplnému uzrání plodu nějakého stromu je však třeba po utvoření hubených kyselých pupenců jistě ještě mnoho pochodů, které může ovšem jen Mé oko pozorovat zcela přesně; a při zrání nějakého světového tělesa je to jistě tím spíše velmi podmíněčně nutné.

7) Viděli jsme nyní Zemi v jejím vytváření hubených kyselých pupenců. A co se děje u stromu v prvé jarní době, když hubený kyselý pupenec náležitě nabubří a naplní se ze-

nou šťávou? Hleďte, puzen z nitra puká, vrhá svůj prvý obal jaksi přes palubu do moře pomíjející a rozkladu a rozvíjí se k větší dokonalosti, aby se pak z jeho středu mohly vyvinout listy jako nutní průvodci následujícího květu k vývoji plodu. Ačkoliv však, jak bylo již poznamenáno, strom je jen nejméně slabým přirovnáním k vývoji nějakého světového tělesa, může vám však přece jen posloužit za dobrou představu, z níž můžete ve velmi zmenšené míře posoudit, kolik toho třeba k tomu, nežli se nějaké světové těleso stane způsobitelné nosit a živit lidi vašeho druhu.

8) Toto prvé údobí aneb prvý úsek oplodnění Země ještě v nejhrubším a nejnekultivovanějším způsobu zaniká po velmi mnoha tisících tisíců let, jak se nyní počítají na této Zemi; neboť tehdy nebyla pro tuto Zemi ještě určitá roční období a která tu již byla, trvala poněkud déle nežli nyní.

9) To, co jsme viděli v prvém údobí, zaniklo dopuštěnými a - ještě lépe - pevně uspořádanými ohnivými bouřemi z nitra Země a po velkém počtu nyníjších pozemských let zdvihla se větší, horami již zdobená území z velkých mořských hlubin Země, pokrytá bahnem mnohem již úrodnějším.

10) V pravé době byla pak z Mé moudrosti a z Mé vůle do tohoto bahna vložena dokonalejší semena a ona větší území dosud ještě mladé Země měla brzy již velmi bujný vzhled.

11) Když pak na různých větších územích bylo opět velké množství píce, postaral jsem se také ihned podle nejméně moudrého řádu o větší a již dokonalejší počet malých a velkých spotřebitelů. Voda mezi oněmi územími byla oživena většími zvířaty a ona větší území měla své velké strávníky toho co poskytovala jejich půda co do rostlin, bylin a stromů.

12) Trávy, rostliny, byliny, keře a obrovité stromy plodily dílem již semena a mohly se rozmnožovat dále; avšak větší část rostla vždy ještě jako houby z velmi plodné půdy oněch území a zvířata povstávala téměř takovým způsobem jako známí vám dravci řeky Nilu v Egyptě, totiž z vajec a mohla žít jak ve vzduchu tak i ve vodě a také se živit rostlinami ve vodě a na územích, na nichž to však také ještě dávno nevypadalo nějak příliš suché.

13) Neboť v tomto pro plodný život rostlin a zvířat jaksi pokračujícím údobí tvoření Země to nemohlo vypadat pro obývání suché, právě tak jako u víc a více se rozvíjejících pupenců stromu; neboť mají-li pupeny suchý vzhled, pak to s květem a nastávajícím plodem jistě nevypadá zrovna nejlépe.“

72. VÝVOJ ZEMĚ AŽ K PŘEDADAMITŮM.

1) **Pán:** „Druhé údobí průpravného tvoření trvalo opět pro vás nevyslovitelnou dobu nyníjších zemských let. Ale Země nebyla dávno ještě způsobitelná nosit teplokrevná zvířata, neřku-li lidi sebeněžšího druhu; proto také zaniklo tak jako údobí prvé a trvalo to pak opět dlouho, nežli nadešlo třetí údobí předběžného tvoření.

2) To se ví, že mezi jedním a dalším hlavním údobím průpravného tvoření uplynulo mnoho velmi bouřlivých meziúdobí, jejichž význam nejlépe znám především jen Já jako Tvůrce a konečně také duch, kterému to chci zjevit.

3) Z mnohých nutných pochodů vzniklo opět údobí třetí. Nyní vystoupily z moře již velmi velké pevniny puzeny vnitřním ohněm Země, ovšem podle Mé vůle. Rostlinstvo se stává mnohem hojnější a stále ještě obrovité; zvířata rovněž tak jako vegetace. Avšak ani toto údobí, které trvalo rovněž nesmírně dlouho a které by se mohlo přirovnat jaksi ke květu stromu, nebylo podobně jako obě dřívější údobí dávno ještě způsobitelné sloužit za bydliště člověku; proto také toto údobí zaniklo a pohřbilo jako prvé a druhé údobí své výplody jak oblasti rostlinné tak i zvířecí, jenže ne tak hluboko jako údobí prvé.

4) Poté nastalo opět mnoho meziúdobí a po dlouhých dobách se objevilo čtvrté průpravné údobí tvoření. Zemědíly se opět o mnoho zvětšily, vegetace se stala také opět mnohem bujnější a ve vodě i na pevninách již sušších, jakož i ve vzduchu se to začalo velice oživovat všelikými menšími a vedle toho také většími zvířaty a byli mezi nimi dokonce již i teplokrevní savci, kteří nepřicházeli na tento svět již z vajec, nýbrž přirozeným

plozením a přiváděli tedy na svět živá mláďata, vyjma vodních zvířat, několika velkých obojživelníků, ptáků, červů a hmyzu.

5) Toto čtvrté hlavní průpravné údobí trvalo opět neobyčejně dlouho a půda Země byla již časem osvětlována slunečními paprsky a na několika stromech se začal již ukazovat plod, který by vám však zrovna zvlášť nechutnal; avšak tehdejší zvířené sloužil za dobrou píci.

6) Také v tomto čtvrtém průpravném údobí nebylo na Zemi ještě nic podobného člověku.

7) Nastaly opět velké převraty Země a pohřbily také většinou vše, co byste byli tehdy pojmenovali stvořením a z tohoto údobí nacházíte také leckteré velmi mnohé věci pohřbené pod půdou Země, které se však tu a tam již velmi značně různí od plodů prvých tří údobí.

8) Po dlouhých dobách, za nichž nastal na Zemi již větší klid a pořádek a po mnohých ještě vždy velmi velkých zemských bouřích vidíme vynořovat se již páté průpravné údobí tvoření Země. Z hlubokého mořského dna se zvedají znovu velké země, připojují se k zemím již trvajícím z dřívějších údobí a tvoří již řádné pevniny.

9) V tomto pátém údobí vzniká nejvíce nejvyšších hor Země. Jejich převysoké vrcholy jsou roztráštěny blesky a pak mocnými zemětřeseními a mocnými průtržemi mračen vzniklými proudy odplavovány do hlubokých údolí a příkopů Země. Tím se vytváří rozsáhlé roviny a méně široká údolí a pastviny, na nichž se pak může všemu lépe dařit.

10) Začátkem tohoto údobí je Země též uváděna do uspořádaného oběhu, to jest kolem Slunce; den a noc se již pravidelně střídají, také roční doby, ačkoliv ještě za všelikých změn, protože kolísání zemských pólů je a v tomto údobí také ještě být musí stále značné.

11) V tomto údobí, v němž se již vytvořila trvalá pevnina, začínají pravidelné mořské proudy od 14.000 do 14.000 zemských roků. Těmito proudy je ponenáhlu mořem zaplavována jednou jižní a nato opět severní polovina Země pro další tvoření plodné půdy nad často velmi rozsáhlými pustými drolinami. Neboť asi za 14.000 let uložilo moře na ony pusté plochy drolin a údolí tolik úrodného bahna, že se pak staly velmi úrodné, když moře opět ustoupilo a zanechané bahno se stalo zdařilejší půdou.

12) Při tomto pátém údobí bylo třeba ovšem více než tisíckrát tisíc let, nežli veškerá dobře uležená půda zemská byla způsobila pro novou tvorbu velkého počtu nejrůznějších rostlin - jako travin, bylin, keřů a stromů - a pak také pro velká zvířata a předadamitské lidi.

13) V tomto údobí vidíme již velké množství všelikých ovocných stromů a jiných plodin všeho druhu pro zvířata a pro tehdejší předlidi. O nějakém rolnictví není tu ještě ani řeči, zato však tito předlidé používají již stád určitých zvířat, vedou hrubý život nomádů (kočovníků), nemají oděv a také si nestaví domy a chaty, ale zřizují si jako ptáci na silných větvích stromů jakási pevná hnízda k obývání a k odpočinku a dělají si zásoby potravin, které ponenáhlu požívají. Je-li zásoba strávena, vycházejí opět v zástupech na nový lov za potravou. Mrzne-li, jelikož se v tomto údobí objevuje také prospěšný sníh, odcházejí tito lidé i s domácími zvířaty, s mamuty, velkými jeleny, kravami, kozami a ovceci - také se slony, nosorožci a jednorožci, s všelikými opicemi a také k tomu patřícími ptáky - do teplejších krajin.

14) Spíše již na sklonku tohoto údobí se objevuje také osel, velbloud, kůň a vepř a tato zvířata jsou také již ovládána těmito předlidi. Neboť tito předlidé mají tolik vyššího rozumového instinktu, že dovedou ovládat zmíněná zvířata a také je používat dílem k nošení, dílem k honbě a dílem k získávání mléka a vlny, kterou si vykládají svá hnízda a tak si připravují měkké lůžko.

15) Řeč, jaká je nyní mezi lidmi běžná, vlastně nemají; ale mají nicméně určité artikulované (článkované) zvuky, znamení a posušky jako nejdokonalejší zvířata a mohou se vzájemně dorozumívat o tom co potřebují a pak si také přicházejí vzájemně na pomoc. Onemocní-li někdo, obyčejně pro vysoké stáří, zná již bylinu, která mu pomáhá; nemůže-li již chodit a bylinu vyhledat, učiní to za něho ostatní.

16) Jen oheň rozdělat a používat ho nedovedou; kdyby však byli mohli vidět jak to dělali Adamité, byli by to po nich napodobili, protože u nich převládá velice pud napodobovací.

vací a jejich inteligence s jistým stupněm svobodné vůle daleko již přesahuje inteligenci nějaké sebedokonalejší opice. Také by se byli mohli naučit podle našeho způsobu mluvit, avšak ze sebe by nikdy nevytvořili moudré řeči.

17) Jako lidé byli však obrovsky velcí a velmi silní a měli také tak silný chrup, že ho mohli používat místo řezacího náradí. Měli rovněž také nejvyšší silný čich a hmat a již zdaleka pozorovali, přibližovalo-li se k nim něco nepřátelského; svýma očima, svou vůlí upouštěvali zvířata a někdy také přírodní duchy.

18) Ačkoliv však toto páte průpravné údobí trvalo velmi mnoho tisíc tisíců let, přece nebyla mezi těmito lidmi nižádná patrná pokročilá kultura, nýbrž žili svým jednotvárným životem nomádů dále a byli tedy jen předběžným pohnobením Země pro nynější Mně ve všem úplně podobné pokolení lidské.

19) Barva jejich ještě dosti srstnaté kůže byla mezi tmavě a světle šedou; jen na jihu byly také kmeny bez srsti. Svým tvarem se značně podobali mouřeninům nynější doby. Až do Adama se rozmnožovali v nížinách a hustých lesích; ale na hory se nestěhovali nikdy.“

73. DVĚ POSLEDNÍ ROZVOJOVÁ ÚDOBÍ ZEMĚ.

1) (Pán:) „Za dob Adamových, jímž se začíná šesté údobí, musela Země přestát dílem opět velké převraty ohněm a vodou a tehdy téměř zcela zaniklo popsané předadamitské pokolení i s jeho domácími zvířaty, jakož i mnohé lesy a jejich ostatní zvířata, která nelze počítat ke zvířatům domácím; jen některé druhy ptáků zůstaly, jakož i zvířata hor a vodstva Země.

2) Tu a tam se sice nejvyšší poskrovnu v Asii ještě udrželi popsaní předlidé s Adamity až do dob Noemových; ale poněhlu zakrňovali, protože již nenacházeli v dostatečné míře jim přiměřenou potravu. Avšak v některých hlubokých krajinách jihoafrických a na několika větších ostrovech rozsáhlé Země lze se ještě setkat s některými zakrňelými potomky páteho údobí. Jsou však ještě zcela divocí; jen od potomků Kainových si tu a tam osvojili poněkud větší kulturu. Mohou být vycvičeni pro různé práce, ale sami ze sebe v podstatě přece jen nic nevynaleznou. Jedna část je na tom poněkud lépe, protože vzešla smísením Kainitů a později také Lamechitů; ale ani tato část není schopna nějakého vyššího a hlubšího duchovního vzdělání.

3) Tento druh lidí se však bude všude tam, kde je nyní ještě dlouho dále udržovat a rozmnožovat a od Adamitů poněhlu přijímat také ještě větší vzdělání, ale přitom se přece nikdy nestane velkým národem. - Tu máte tedy Předadamity z páteho průpravného údobí Země.

4) Na jeho počátku obdržela tato Země také Měsíc za svého průvodce a regulátora svého pohybu kolem Slunce a kolem své vlastní osy; ovšem také Měsíc neměl ihned podobu jakou má nyní. Nežli k ní dospěl, bylo mu také v sobě projít velkými a bouřlivými údobími, která ovšem netrvala tak dlouho jako ona údobí Země.

5) Netažte se Mne však nyní proč vytváření nějakého světového tělesa potřebovalo tak nepředstavitelně dlouhou dobu; neboť to spočívá v Mé moudrosti a v mém řádu. Kdyby mohl mít pán vinice veškerou práci v jednom okamžiku hotovou, co by potom dělal celý rok? Moudrý majitel vinice si však práci rozdělí, má po všechna léta co činit a tato denní činnost mu také připravuje stále novou blaženost. A hleďte, tak je tomu také u Mne; neboť Já jsem v celé nekonečnosti věčně tou nejčinnější, ale proto také tou nejblaženější Bytostí.

6) Když na jaře děti hospodáře vidí v zahradě kvést třešně, švestky, hrušky a jablka, mají z toho také sice radost, ale ony by chtěly již hned vidět a požívat zralé plody, nežli aby se jen obveselovaly krásnými květy. Ale moudrý otec řekne ještě velice netrpělivým dětem: „Jen strpení, milé děti! Vše na tomto světě má podle Božího ustanovení svůj čas a vše v něm přichází ke své zralosti! Proto mějte jen také vy trpělivost; také tyto nyní kvetoucí stromy tu budou za několik málo měsíců plně ověšeny zralými a sladkými plody a budeme je pak s Otcem v nebi požívat!“ To pak děti uklidní.

7) A tak můžete také vy být uklidněni, i když také nespátřujete na této Zemi všude již úplně zralé plody Mé nauky; však ony dozrají již v pravou dobu. Neboť dovedete si zajisté představit, že Já jsem zadarmo a nadarmo nezasel živé sítě Mého slova mezi vás. Z dneška do zítřka nemůže však ještě úplně dozrát.

8) A hle, co vyžaduje podle Mého řádu určitý čas již u stromu, pak je toho podle téhož řádu jistě tím spíše třeba u Země! Nestačí, aby byl nějaký Svět jen jako převeliká hromada kamení, země a vody ve velkém éterickém prostoru. Neboť taková hromada by byla úplně mrtvá a nemohlo by na ní nic růst a žít; Svět však, který má nosit a živit živé, musí se stát napřed sám živý. K tomu je však třeba, aby byl dříve za všelikých vlivů a pochodů vnitřně úplně organicky vytvořen jako nějaké velké zvíře.

9) Každé vznikající světové těleso má sice již tak jako zárodek v těle mateřském všechny vlohy k dokonalé zvířecko-organické formě životní, leč při počátku tvorby jsou jakoby chaoticky vzájemně promíšeny; teprve poněmhu se uspořádávají a stávají se pak jedním organicky žijícím celkem. Jak se však děje toto uspořádání to vím Já, protože jediné Já jsem ve všem hlavním Pořadatelem. Až budete však vy sami v duchu dokonalí, pak také poznáte, jak se toto pořádání děje.

10) Podle a z těchto nyní vám co nejjednodušeji a co nejjasněji vylíčených tvárných údobí můžete však ještě něco seznat, totiž vlastní pradůvod, na jehož základě rozdělil prorok Mojžíš stvoření v šest dní.

11) Těchto šest dní je tedy šest vám ukázaných údobí, která musí prožít každá stvořená bytost jednou přirozeně a pak, jako je tomu u vás lidí, také duševně a duchovně pro svou zralost a dokonalost.

12) Teprve po těchto údobích přichází sedmé údobí, údobí klidu, které je onen nejbláženější věčný život. Údobím klidu však se nazývá sedmé údobí proto, že dokonalého ducha již netlačí žádné nucení, žádný soud a žádná úzkostlivá starost, nýbrž jeho bytí přechází v nejúplnější poznání a vědění a v nejsvobodnější moc vůle navěky.

13) A nyní Mi, Můj milý Marku, pověz, jak jsi teď tomuto Mému vysvětlení porozuměl.“

74. DUŠEVNÍ VÝVOJ PŘEDADAMITŮ.

1) Privil **Marek** pln úžasu: „Pane a Mistře od věčnosti! Já a snad také všichni ostatní jsme dobře pochopili Tvé milostivé vysvětlení, avšak o nějakém pronikavém úplném porozumění nemůže u nás nyní být jistě ani řeči, protože nám chybí právě to, co Ty Sám jsi nám oznámil. Avšak nicméně jsme v sobě dospěli tak dalece k jasnému názoru, že předně nyní víme, zač máme považovat v hlubinách Země nalezené zbytky kostí a koster a jak se dostaly několikanásobnými občasnými převraty Země a pozdějším putováním jejich moří do takových hlubin a zadruhé jsem poznal, aspoň já, co velký prorok Mojžíš skrytě naznačil svými šesti dny stvoření. A to nám zatím postačí a můžeme nyní zcela klidně vyčkat, nežli se dovíme to další naší vlastní duchovní dokonalostí. Ale také poznávám, že toto je a zůstane jen naukou pro nemnohé.

2) Jen jedna otázka ještě zůstala - aspoň pro mne - a Ty, ó, Pane a Mistře, mně co nejmilostivěji dovolíš, abych Tě obtěžoval ještě touto jednou otázkou?“

3) Privil jsem **JÁ**: „Vždyť víš, že tě poslouchám rád a můžeš tedy mluvit!“

4) Privil Říman **Marek**: „Pane a Mistře! Zmínění Předadamité, ačkoliv byli obdařeni jen instinktivní inteligencí a jen malou svobodnou vůlí, měli zajisté také duše, které jako takové nemohou být smrtelné ačkoliv snad mohou být měnitelné! Jak je to tedy s těmito dušemi? Kde a co jsou nyní v tomto šestém údobí Země a co se z nich asi ještě budoucně stane? Mohlo by se to ovšem dobře již nazvat osobitou a opovážlivou otázkou; ale protože jsem stále ještě vědychtivý Říman a nikoli ospalý Žid, proto mně rovněž tuto otázku neměj za zlé a dej mi na ni zcela krátkou odpověď!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Ó, ano, proč bych nedal?! Máme přece na to ještě dosti kdy a tak Mne tedy můžeš nyní poslechnout! Hle, jestliže dokonce duše kamenů, rostlin a zvířat žijí dále a v jejich od hmoty uvolněném stavu přecházejí sjednocováním - pravím - do duší lidských a pak se mohou stát v těle člověka pravými lidmi, pak zajisté mají i duše Předada-

damitů další život, jako také mají duše lidí všech ostatních světů v nekonečném tvorném prostoru věčný další život!

6) Jakožto v říši duchů dále žijící duše jsou však na některém velkém světovém tělese, to jest na jeho příslušné duchovní půdě uváděny do hlubších poznatků o Bohu a Jeho moci a moudrosti, žijí tak také zcela blaženě dále a mohou se také stávat ještě vždy blaženější. Kde je však v tomto Slupkovém glóbu takové velké světové těleso, bylo by zajisté zcela zbytečné, abych ti to snad oznamoval, protože bys takové světové těleso svými smysly nebyl s to postřehnout a o přesvědčení toho, zda to tam tak vypadá jak bych ti to popsal, nemohlo by být za tvého tělesného života beztoho tak dlouho žádné řeči, dokud bys nebyl ve svém duchu úplně znovuzrozen; a tak se tedy musíš až do té doby již spokojit s tím, že ti pravím: V domě Otce Mého jsou příbytkové velmi mnozí! Jednou v Mé Říši se vám všem stane vše jasné. - Porozuměl jsi Mně?“

7) Privil **Marek**: „Ó, ano, Pane a Mistře! Ale nyní ještě něco, protože je tu jedno, ať je tu také to druhé!“

8) Byla v době Předadamitů tato Země také již onou známou životní komůrkou v srdci velkého člověka stvoření?“

9) Privil jsem **JÁ**: „I když ne úplně v jednající skutečnosti, tedy v určení k tomu! Jako jednající bylo v onom dávnověku jiné světové těleso, jehož lidé však až příliš přešli do převeliké pýchy a v neúplnější zapomenutí na Boha a ti, kdož ještě v jednoho Boha věřili, nevážili si Ho, vzdorovali Mu a snažili se Ho ve své slepotě jaksí s trůnu Jeho věčné moci svrhnout. Hledali Ho a zlí světští mudrci říkali, že Bůh má příbytek ve středu jejich Země; že se až tam musí učinit miny a tam Ho zajmout. Tak tedy také kopali strašně hluboké díry do oné Země, při čemž velmi mnozí zahynuli.“

10) Když jsem k nim vyslal posly a je varoval, byli tito poslové vždy zardoušeni a lidé se nepolepšili. A hle, tu jsem dopustil, že ona Země byla z nitra na mnoho kusů roztrhána! A to se stalo na počátku šestého údobí této Země a tato Země se pak stala onou životní komůrkou. Kde se však ona Země kroužící též kolem tohoto Slunce nacházela o tom si povíme ještě něco podrobnějšího. Ale nyní dej, Lazare, přinésti čerstvé víno; potom budeme mluvit dále!“

75. O PITÍ VÍNA, POUČENÍ O ZNIČENÉM SVĚTOVÉM TĚLESE. (ASTEROIDY).

1) Lazar šel nyní s několika sluhy a přinesl čerstvé víno, které mělo obzvláště dobrou chuť. Byly jím opět naplněny číše a všichni jsme pili a byli na celém těle posílení a všichni byli v nejlepší náladě a velebili Mne, že jsem dal na tuto Zemi tak dobré a sílící věci.

2) **JÁ** však jsem privil: „Ano, ano, takové víno je posilující nápoj, ale jen tehdy, pije-li se s mírou a účelem! Kdo však požívá víno nemírně a jím se opájí, pro toho pak není posilujícím, nýbrž celou bytost oslabujícím nápojem! Proto požívejte tento nápoj vždy stříd-mě ve jménu mém, tak vás posolí též k věčnému životu duše; v přemírném požívání tohoto nápoje však spočívá zlý duch chlípnosti a smilstva. Tento duch pak duši neoživuje, nýbrž usmrcuje ji pro opravdového ducha života z nebí a duchovní znovuzrození duše v duchu z nebí činí téměř nemožností. Toto si také zapamatujte!“

3) Já jsem to však nyní neříkal zrovna jen pro vlastní dobrou pravdu, neboť jsem to byl řekl již několikrát, nýbrž protože Jidáš Iškariotský dělal příliš silné doušky a byl blízek úplného opojení. On si toto dobře povšiml, vstal od stolu, vyšel ven a prohlížel si městečko Betanii.

4) Když byl venku, privil učedník **Ondřej**: „Jsem velice rád, že se tento příšerný člověk vzdálil; neboť od jisté doby se mi zdá být stále podezřelejší a Tvé nauky a velká znamení nečiní na něho žádný dojem. Podle toho nic nezískává a přece nás nechce opustit! Kdybych, ó, Pane, měl Tvou moc, nebyl by již dávno v naší společnosti.“

5) Privil jsem **JÁ**: „On však má také svobodnou vůli a následkem toho může tedy zůstat anebo jít, jak a kdy chce! Vy jste však viděli, že Já jsem dokonce d'áblům podle jejich vůle dovolil vejít do sviní a tak také dovoluji tomuto člověku, jenž je mezi vámi také d'áblem, aby zůstal anebo odešel; neboť pokud záleží na Mně, je každý člověk a duch úplně svobodný. Každý si však svým jednáním připravuje také svou odměnu. Každému je

ponecháno na vůli státi se andělem anebo ďáblem. - Avšak nyní již nic o tom; neboť máme o jiných věcech ještě mnoho co mluvit!

6) Na počátku šestého údobí jsme viděli, kterak bylo jedno světové těleso z nitra zničeno a kterak se tato Země stala s Adamem životní komůrkou ve Velkém člověku stvoření. A nyní vám ukáží stav onoho zničeného světa a to jaký byl dříve a jak vypadá nyní; pak vám však také ukáží, v jakém poměru dříve byla tato Země k onomu Velkému člověku, to jest jen v duchovní obdobe, nikoli však v hmotné skutečnosti. Jelikož vám to však bez obrazného znázornění pouhými slovy nemůže být vysvětleno, ukáží vám nyní Svou vůli v malém měřítku Slunce i se všemi jeho Planetami a při nazírání na tento obraz brzy a snadno pochopíte Má slova a tak tedy dejte nyní všichni dobrý pozor!

7) Jakmile jsem toto vyslovil, vznikla ve velkém vzdušném prostoru koule o průměru pídě; představovala Slunce. Také všechny ostatní Planety se svými Měsíci byly pokud možno znázorněny ve správných poměrech co do velikostí i co do vzdáleností - pro vzdálenosti byl ovšem prostor sálu příliš malý, než aby je bylo možno poměrně zcela správně znázornit - a to z doby počátku šestého údobí, kdy ještě nebyla dotyčná Planeta se svými čtyřmi Měsíci zničena. Vysvětloval jsem všem postavení Planet, pojmenoval jsem je jak v židovském tak i v řeckém jazyce a oni viděli Planetu, o níž je nyní řeč vznášeti se mezi Marsem a Jupiterem, jakož i její čtyři Měsíce kroužit kolem ní. Velikostí se rovnala Jupiteru, jenže měla více pevniny nežli Jupiter a také vyšší vzdušný obal nad sebou, jakož i silnější sklon pólu a proto také křivější dráhu kolem Slunce.

8) Když to nyní všichni dobře pochopili, pravil jsem dále: „Hledte, takový byl řád asi před 4000 roky počítajíc zpět ode dneška. Potom však nastalo oznámené vám zničení této Planety. Jak a proč se stalo, to jsem vám již řekl. Nyní však vizte, jak to s onou Planetou dopadá po zničení!“

9) Všichni se nyní dívali na Planetu, která se rozdělila na mnoho větších kusů. Jen ony čtyři Měsíce zůstaly celé, ježto však ztratily své ústřední těleso, octly se v nepořádku a vzdalovaly se od sebe víc a více a to také z toho důvodu, že puknutím hlavní Planety dostaly velmi značnou ránu.

10) Kusy Planety se pak rozdělily ve velmi širokém prostoru mezi dráhou Marse a Jupitera. Velké množství menších trosek se také vzdálilo přes obě řečené dráhy a několik jich padlo na Jupiter, několik na Mars, několik dokonce na tuto Zemi, na Venuši, na Merkur a také na Slunce.

11) (**Pán:**) Ano, dokonce i tělesně obrovsky velcí lidé byli při prasknutí této Planety vrženi ve velkém počtu do volného nebeského prostoru, rovněž také jiní tvorové. Některé uschlé mrtvoly vznášejí se ještě v rozsáhlém éterickém prostoru, některé sedí a leží mrtvé a zcela uschlé ve svých domech, které se dosud nacházejí na větších troskách Planety; některé z oněch lidských mrtvol padly dokonce na tuto Zemi, na které se však již za několik set let rozpadly a také i na jiné Planety.

12) Velká moře této Planety i se svými všelikými obyvateli se při jejím puknutí rozdělila ve větší a menší kapky, z nichž některé mají průměr mnoho hodin, skrývají v sobě také pevnější půdu a také jsou dosud obydleny mnohými zvířaty. Na zmíněných čtyřech Měsících žijí však ještě dřívější tvorové, ale již jen ve stavu spíše zakrnělém, rovněž tak i na několika málo největších kusech Planety, ale ve stavu ještě zakrnělejším; na, menších troskách není však již organického (ústrojného) života mimo zvětrávání a povlovné rozkládání“.

76. O OBYVATELÍCH ZANIKLÉHO SVĚTOVÉHO TĚLESA

1) Když to takto bylo přítomným ukázáno a vysvětleno, pravil Říman **Marek**: „Ó, Pane a Mistře, to muselo být na oné Planetě pro její lidi něco nevýslovně strašného! Ti jistě všichni zoufalstvím zemřeli! A co se stalo z jejich duší?!

2) Pravil jsem **JÁ**: „Že takováto katastrofa byla pro tamější lidi něco velmi strašného, je zcela jisté; ale byli toho sami vinni. Byli předtím již po mnohá a dlouhá údobí poučováni, napomínáni a varováni. Bylo jim ukázáno, co je očekává. Oni však ve své velké světské chytrosti považovali vše to za přeludy a prázdné třeštění oněch věštců, kteří ve své pros-

totě a pozemské chudobě předpovídali tyto věci pověřivému lidu jen asi proto, aby dosáhli vážnosti a také nějakého tělesného zaopatření Velcí a vznešení nejen že jim nevěřili, nýbrž všestranně je ohněm i mečem pronásledovali; ano, nakonec se proti všemu co jen zavánělo duchovněm, tak vážně postavili, že každý, kdo by se nějak odvážil hlasitě říci nebo napsat něco, co by mělo jen zdaleka vztah k duchu, byl beze vší milosti usmrčen a nebylo tedy také již ani možné příliš velké pýše a příliš nemilosrdné krutosti oněch lidí čelit.

3) Tito lidé byli v pozemských věcech velice vynalézaví a již před mnoha tisíci roky této Země vynalezli jakási výbušná zrna. Tato zrna zničila vše, byla-li zapálena. Kdybyste as deset tisíc liber těchto neblahých výbušných zrn v hloubce as deset tisíc mužských dělek navrstvili na hromadu v nějaké jeskyni pod horu Libanon a pak zapálili, pak by se všechna tato zrna v jednom a témž okamžiku vzňala a celou velkou a vysokou horu by na kusy roztrhala, jak to také Hanochité před Noemem s leckterou horou učinili, čímž otevřeli vnitřní stavidla Země a pak všichni ve vysoko vystouplých vodních přívalech zahynuli.

4) Hledte, s takovými hroznými d'ábly jim udanými vynálezy tropili také lidé této zničené Planety stále větší neplechy a hry a nakonec pak již v míře nanejvýš velkolepé. Vedli války a jeden podminovával hluboko všemi směry zemi druhému a vyplňoval podkopy velkými hromadami těchto d'ábelských výbušných zrn. Tato zrna byla pak umělým způsobem zapalována a zničila celé velké území. Těmito pokusy ničení území to prováděli dál a dále a dělali také stále hlubší a ohromnější díry do nitra jejich velké Země, která byla téměř dvatisícekrát větší nežli je Země a konečně přišli tak hluboko, že se vnitřní komory Země, které jsou přirozeně též pralátkou ohně daleko a hluboko nesččetně mnohými směry naplněny, octly zároveň v nejprudším rychlém žáru. A hledte, tato vnitřní síla ohně roztrhala a všemi směry rozmetala celou velkou Planetu a zlí lidé dosáhli i se svou Zemí svého konce!

5) Já jsem ovšem věděl, že k tomu dojde a také jsem s touto Zemí učinil opatření, že nyní je to, co je. Tato Země však již původně odpovídala co nejpokojněji poslední části na těle člověka, totiž nejspodnější kožní nervové bradavičce malíčku na levé noze ne sice místně, nýbrž jak bylo řečeno pokorným duchovním významem a nyní je nositelkou Mých vlastních dětí, které se mají ze své vlastní svobodné vůle podle Mé jim zjevené vůle řídit a vychovávat.

6) Avšak i ve fyzickém ohledu je mezi hlavní životní bradavičkou v srdci a nejspodnější kožní nervovou bradavičkou malíčku levé nohy spojení a obdoba a tak lze zejména v pokorném duchovním ohledu říci, že tato Země odpovídala dříve také u Velkého člověka stvoření svrchu řečené hlavní kožní bradavičce prstu u nohy, tudíž nyní také je a také zůstane hlavní životní bradavičkou v srdci Velkého člověka stvoření, to jest duchovně skrze na ni se stavší děti Mé lásky a moudrosti. Avšak ona tím také ještě může fyzicky nepředstavitelně vám dlouhou dobu zůstat, i když také dojde na její půdě k velkým změnám. Neboť také pozdější potomci vynaleznou opět neblahá výbušná zrna a ještě mnoho jiných ničivých nástrojů a způsobí mnohá pustošení na Zemi; aby však nemohli přijít do příliš velkých hlubin Země, o to Se již předem postarám.

7) A také na této Zemi nenechám nikdy Svě jako sirotky, nýbrž v duchu u nich zůstanu až na konec jejich časů a proto se takové nějaké zničení na této Zemi nebude moci nikdy stát; ale místní plenění a zpusťování zajisté nastanou a lidé se také při tom octnou ve velikých úzkostech, hrůzách a svízelních, mnozí zchřadnou bázní a úzkostlivým očekáváním věcí, které by mohly přijít na Zemi. Ale také oni sami budou vinni všeho co na ně přijde.

8) A tak jsem vám nyní odhalil, jak to svého času bylo s oním nyní zničeným světovým tělesem a jak je to nyní a budoucně bude s touto Zemí; nyní se však tažte sami sebe, zda jste všemu dobře rozuměli!“

77. PODOBENSTVÍ O ŘÍŠI BOŽÍ.

1) Pravit nyní Říman **Marek**: „O, Pane a Mistře, to je aspoň mně nyní vše zajisté jasné, ale nyní také zcela jasně poznávám, že až toto lidé odněkud uslyší, nepochopí to a

neporozumí tomu; neboť k tomu zajisté patří převeliké předběžné znalosti. Nám je to nyní po Tvém boku ovšem snadné, protože nám můžeš vše Tvou všemohoucností, láskou a moudrostí tak znázornit, že můžeme i nejzáračnější věci chápat; to však nejsme s to a tak nám bude asi nemožné tyto záračné věci učinit jiným lidem pochopitelnými.“

2) Právil jsem **JÁ**: „To však také nic nevádí; neboť to jsem kvůli hlubšímu porozumění Říše Boží odhalil a sdělil jen vám. Těm však, kterým bude budoucně třeba kvůli Říši Boží Mým skutkům hlouběji rozumět, odhalí to již Můj Duch v nich a tento Duch je povede do vší pravdy. Ostatní lidé pak učiní dobře když ve Mne uvěří a budou podle Mých přikázání žít a jednat. Neboť velmi mnozí jsou k Říši Boží povoláni, - ale jen nemnozí jsou vyvoleni, jimž je dáno chápat tajemství Říše Boží.

3) Rozumíte-li však těmto tajemstvím, pak trvá mezi Mnou a vámi a skrze vás také s ostatními lidmi pravé pouto a Já jsem právě tak ve vás, jako také vy jste ve Mně a dalšího není zatím zapotřebí.

4) Říše Boží se tu podobá zrnku hořčičnému, které je sice jedno z nejmenších semen, zaseje-li se však do dobré půdy, vzroste brzy ve skutečný strom, pod jehož větvemi a ratolestmi se ubytují jasně z nebí přicházející poznatky!

5) Mé Slovo je ale malé zrníčko. Uložte je jen do dobrých srdcí lidí a brzo se také v nich rozvine ve strom, pod jehož větvovím a ratolestmi se ubytují jasně poznatky přicházející z nebí.

6) Také lze Mou Říši přirovnat opět k ženě, která chtějíc upéci chleba vzala tři měřice mouky a k tomu přidala jen trochu kvasu. Když pak udělala těsto, bylo nicméně tímto nemnohým kvasem přece jen brzy v náležitě míře prokyseleno Hledte, také Mé Slovo je tu opět onen nemnohý kvas přimíšený do mnoha mouky a stačí k jejímu prokyselení! Proto dávejte lidem ve jménu Mém jen tolik, kolik zatím je třeba; to další bude pak již Mé Slovo ze sebe působit.

7) Komu se narodí dítě, ať se stará jen o jeho zdraví; vzrůst závisí jedině na Mně.

8) Budete-li Mou nauku přinášet lidem v pravdě, kterou jste dostali ode Mne, upozorňujte je na to, že její plody bude lze sklízet teprve tehdy, když se člověk od lásky ke světu a jeho pokladům v srdci úplně odvrátil; neboť láska k věcem světa je tmavošedý mrak, který se staví stále mezi zrak duše a Světlo z nebí.

9) Z tohoto důvodu mají mnozí lidé ze slabého třpytu, který je důsledek čistého, za tmavošedým mrakem svítícího nebeského světla, jen zcela slabé tušení o něčem vyšším a nadsmyslovém; protože však řečený mrak neustupuje a místo aby se stával jasnější stává se většinou jen stále tmavší a často zcela temný, nechápou a nepojímají také nic z čisté pravdy z nebí, jsou tedy také stále naplněni starostmi, strachem a úzkostí a věří všelikým hloupým věcem a hledají útěchu a uklidnění u mrtvých bůžků a jejich kněží, protože opravdovou útěchu z nebí nemohou očekávat, neboť zmíněný mrak mezi zrakem duše a Sluncem nebes zůstává nepohnut.

10) Pohleďte! Takový člověk se podobá poutníku, který cestuje za pošmorného dne, kdy údolí a hory obkličují husté mlhy. Ačkoliv tyto mlhy činí celou jinak velmi nádhernou krajinu úplně neviditelnou, přece jen tato krajina je tady; jen její Čisté obrazy nemohou k oku poutníka ¹⁵⁾ dospět a on si proto nemůže učinit pojem a představu o tom, co jeho očím zahaluje hustá mlha. Rozjímá sice o cestě a ze slabě jen viditelných značek poznává, že asi kráčí po správné cestě; ale často se vyskytují cesty postranní a ty ho pak již opět naplňují bázní a starostí, protože nemůže správně vědět, která cesta je tu pravá. Čeká, zda nejde za ním anebo naproti němu nějaký poutník. Někteří sice přicházejí; ale daří se jim jako tomu, jenž by si přál od nich to právě zvědět. Jeden myslí, že k ohlášenému místu vede asi střední cesta; druhý praví, že to je místo, kde cesta k řečenému místu uhýbá napravo; třetí tvrdí opak a čtvrtý míní a praví: „Zde se žádný z nás nevyznáme; proto se přímo obraťme a zůstaňme na místě odkud jsme vyšli, až se mlha stáhne a budeme pak moci s jistotou naši pouť nastoupit!“

11) A hledte, z tohoto obrazu můžete nyní velmi dobře seznat, jak se nyní mnohým lidem daří na pouť k Říši Boží!

¹⁵⁾ „poutníka“ doplnil vydavatel

12) Nejčistší krajiny a nivy, hory, údolí, zahrady a města, potoky, řeky, veletoky, jezera a moře této věčné nádherné Říše pokrývá zmíněná mlha světské lásky před očima duše! Ježto Já jsem ve vás tuto mlhu vymetl, budiž vaším úkolem, abyste především totéž také učinili u těch, u nichž budete Mé slovo zvěstovat; neboť kdybyste to opomenuli, pak byste stavěli domy na písku, které by nevydržely kdyby přišly bouře, lijavce a povodně, nýbrž by se zhroutily a zlými vodami by byly strženy.

13) Odmetete-li však při šíření Mého slova napřed jisté mlhy, tehdy budete stavět domy na skalách a i když také přijdou bouře, lijavce a povodně, nebudou moci domům, které jsou postaveny na skalách uškodit.

14) Hledte, nikdo nemůže dvěma pánům, kteří se navzájem osočují, sloužit; neboť musí se buď jednoho nebo druhého přidržet a musí pak také být přítelem anebo nepřitelem jednoho anebo druhého! Tak také nemůže nikdo světu a jeho mrtvému mamonu a zároveň však také živé Říši Boží sloužit; neboť to je nemožné.

15) Proto musí ten, kdo chce Říši Boží sloužit, říši světa ze svého srdce odstranit. A jak se to má stát, to jsem vám všem již velmi často nejen jasnými a živými slovy, nýbrž také všelikými skutky ukázal. Čiňte tedy také vy tak a budete sklízet mnohé a dobré plody!

16) Bylo by možno očekávat velkou a přebohatou žeň a mnoho pšenice by stálo již zralé k posečení; ale ženců je ještě málo. Proto také prostě Pána žně, aby co nejdříve najal hodně ženců na Svá pole.

17) Z toho všeho můžete tedy nyní zajisté seznat, co vám bude při šíření Mé nauky u lidí především uskutečnit; to mnohé a mimořádné nemusíte však všem lidem zvěstovat, nýbrž jen těm, kdo vás budou v úřadě následovat! Co jsem vám však Já nyní řekl jako směrnicí, to také řekněte těm, kdož vás ve vašem Mnou vám svěřeném úřadě budou následovat a pak půjde vše dobře! - Rozuměli jste všichni tomu nyní dobře?“

78. VÝZNAM VZORU.

1) Pravit Říman **Marek** a s ním jednohlasně také **Agrikola**: „Pane a Mistře, my bychom Ti ovšem rozuměli a také uznáváme, že odmetení jisté mlhy lásky ke světu musí být nevyhnutelnou předchozí podmínkou u každého člověka, protože bez ní nikdy v pravdě a živě v sobě přesvědčen nemůže do Tvé Říše vejít; ale nám se zdá, že právě s tímto vymetením jisté mlhy světské lásky, která velmi ztrnule trčí mezi zrakem duše a Říší Boží, budou největší potíže a to z mimořádně velmi mnohých důvodů.

2) Země se svými nespočetně mnohými a půvabnými změnami jednou je a zůstává pro mladší a tělesně zdravé a všemi nutnými životními potřebami náležitě opatřené lidstvo ještě tím převážným velkým půvabem, protože takový člověk nemá o vnitřní nádhře sotva v něm ještě klíčící Říši Boží ani ponětí a svou byť sebemravnější vnější světskou výchovou také nemohl žádné ponětí obdržet.

3) Řekne-li se takovému člověku, aby k žádné kráse Země nepřilnul, protože taková pozemská láska jako hustá mlha mu zahaluje a pohledům jeho duše odnímá nádhru vyšší a věčné Říše Boží, zda neřekne: „Ukažte mně ony nádhery a já se obrátím k nádhře této Země zády!“? Jak u takového člověka, jenž má nakonec svým způsobem pravdu, vymeteme jeho světskou mlhu?

4) Ale jsou to lidé světsky dobří a my si přitom můžeme zajisté pomyslet, že žádný strom jednou ranou sebeostřejší sekyrou nepadne - a že na ně časem také dojde! Ale je převeliké množství těch, kdo ve všem závisí na jejich světském postavení; k těm patří stav kněžský, pak široce rozvětvený stav státních úředníků a konečně většinou ještě zcela hrubý stav vojenský. U všech těchto mnohých legií lidí je větším dílem mlha světské lásky pevná, temná masa. Jak ta se vymete?! O sluzích a otrocích, kteří jsou přece také lidé, ale obyčejně ve veškerém lepším vzdělání hluboko dole jsoucí, nechceme zde ani mluvit. S vymetením mlhy světské lásky, které má předcházet, bude již u většiny Židů těžká práce, jak těžká teprve pak bude u ostatních národů Země. Jelikož tedy tato pravá byť tak těžká práce je velmi důležitá, proto Tě, ó, Pane a Mistře, prosíme ještě o bližší vysvětlení, jak to máme provést, bychom nadarmo nepracovali!“

5) Privil jsem **JÁ:** „Milí přátelé, že tato práce není nyní snadná a bude stát velmi mnohá úsilí a velké oběti, nežli se z ní objeví žádoucí výsledky, to vím zajisté Já nejlépe; ale Já vám přece dávám také k ruce prostředky a potřebné pomůcky, kterými budete moci na vhodných místech vykonat rovněž také to, co jsem vykonal nyní Já na vás a více, nežli co mám Já Sám, dáti vám přece nemohu?! Při vhodné příležitosti a v pravý čas vám již Můj Duch ve vás úplně jasně ukáže co dělat, byste provedli čeho je třeba k přijetí Říše Boží.

6) Tím si lidé uvědomí co jim chybí a čeho se jim nedostává a budou se pak všemožně snažit dosáhnout toho, co budou pozorovat na vás. Neboť pravím tu také ve vašem jazyce: Exempla trahunt. (Příklady táhnou.) Neboť uvidí-li někdo na vás, co to znamená mít Říši Boží, pak jistě přijde a bude se vás tázat: „Jak jste k tomu přišli?“ A hledte, tehdy se vám bude snadno mluvit a známé mlhy se pak před vašimi slovy a skutky brzy rozptýlí, tak jako se i vaše mlhy rozptýlily před Mými slovy a skutky!

7) Abyste však již nyní hned snad za jeden rok anebo dokonce za jeden den všechny hory a pahorky s údolními vyrovnali, toho přece od vás nikterak nežádám. Stačí, že každý z vás svou vlastní dobrou a poctivou vůlí vykoná jen to, co může; o to další se pak již postarám Já Sám. Přece nebudu od vás požadovat více, nežli co jsem s to při stavu svobodné vůle lidí vykonat Já Sám! Či nebylo by od nějakého silného otce pošetilé žádat od svých ještě slabých dětí, aby nosily mnohem těžší břemena nežli nosí on sám? Já pravím vám a vy to sami zakusíte, že jho, které Já jsem vám uložil je sladké a břímě k nošení lehké.

8) Ale přesto se bude svět vzpírat upustit od svého zdánlivého světla a v době, kdy Světlo z nebí dojde již u velmi mnohých lidí úplného přijetí, bude svádět velké boje proti vnikání čistého nebeského Světla a bude tu mnoho nevinné krve prolito; ale nakonec nicméně Říše Boží na této Zemi navěky zvítězí a veškeré zdánlivé světlo světa zanikne a ztratí jako falešné zlato a stříbro před očima znalce veškerou svou cenu.

9) Aby však mohli mít lidé také radost z krásně zdobené Země, to jsem přece nikdy nezapověděl; ale mají přitom být ve svých srdcích vždy pamětliví Toho, Jenž učinil Zemi tak krásnou a tak krásně ji ozdobil, tak budou v srdci a mysli povzneseni. Neboť kdo pozoruje Boží díla správnými očima, může již také z nich mít marnivou radost. Přátelé krásné přírody Země jsou také jistě lepší lidé a lze je snadno učinit zralými k Říši Boží.

10) Ale přátelé mrtvých pokladů Země, přátelé jejího mamonu lze těžko k lepšímu světlu obrátit. To se ukazuje u farizejů, u mnohých jiných bohatých Židů a u mnohých kupců, penězoměnců a kramářů. Kázat o Říši Boží těmto lidem znamenalo by chtít mouřenína umýt do běla. Tento druh lidí se podobá vepřům, jimž nemáte nikdy za píci předkládat perly z nebí.

11) Neboť tito lidé budou muset teprve po smrti těla v holém Měsíci smývat své smrtelné hříchy a Říše Boží zůstanou vždy hezky daleko vzdáleni; neboť do nového Jeruzaléma nebudou nikdy vpuštěni. Lidé, kteří jsou prosti vši lásky k Bohu a k bližnímu, jsou také prosti Říše Boží v sobě. Ať si tedy také zůstanou na svém černém zdánlivém světle! V Měsíci bude jejich bydliště a to jen na té straně, kterou ztrnule vždy nepohnutě obrací ke hmotě této Země.

12) Je sice něco nového, co jsem vám zde nyní řekl, ale je to pravdivé; o tom se snad ještě několika slůvky zmíníme při jiné příležitosti ačkoliv Mně není příjemné, ztrácet mnoho slov o prasečích chlívčích a o vězeních bláznů této Země. - Rozuměli jste tomu všemu nyní dobře?“

13) Všichni Mně za toto poučení poděkovali a nyní jsme se posadili opět ke stolu, požili opět trochu chleba a vína a Matouš si zaznamenal některé věci z toho co byl slyšel.

79. MLUVENÍ A JEDNÁNÍ JE LEPŠÍ NEŽ PSANÍ, O PRAVÝCH A FALEŠNÝCH EVANGELIÍCH

1) Tázal se Mne také učedník Jan, zda má zaznamenat to co slyšel a viděl, ježto je ještě čas.

2) Privil jsem **JÁ**: „Stačí co zaznamenal Matouš; vše však beztoho nepatří lidu a ještě méně určitým lidským vepřům, o nichž jsem Se zmínil. Po Mně budete však mít ještě dost času, abyste psali z ducha to, co jste nyní u Mne slyšeli a viděli.“

3) Neboť v daleké budoucnosti probudím také sluchy a nadiktuji jim skrze ducha v jejich srdci k napsání vše, co se nyní stalo a vyučovalo od doby, když jsem nastoupil učitelský úřad a učinil vás svými prvými učedníky a také to co přijde potom a k tomu ještě velmi mnoho jiného; a jestliže Mně to bude možné v daleké budoucnosti, tím spíše bude možné říci vám skrze ducha vašeho srdce do péra vše, co ještě shledám za nutné k zaznamenání.

4) S počátku se však zrovna mnohým psaním neobírejte, nýbrž spíše jen mluvením, aby se lidé konečně dověděli oč se tu jedná!

5) Jsou-li s tím lidé jednou obeznámeni a utvořili-li ve jménu Mém obce, můžete pak takovým obcím sice také psát, budete-li mít v nějaké vzdálené obci co činit. Ale obci, ve které kázete, nemusíte žádný dopis psát; opustíte-li ji, pak jí můžete také písemnou památku zanechat.

6) Ale napomeňte obec důtklivě, aby s takovými pozůstatky neprováděla modlářství jako farizejové a Židé s knihami Mojžíšovými a s proroky; neboť oni činí nyní v chrámu hluboké poklony před skříní, v níž jsou uschovány knihy a modlí se k deskám se zákony a domnívají se, že tím prokazují Bohu opravdovou úctu. Ó, slepí blázni! Co je tedy více a lépe: modlit se k deskám se zákony v domnění, že se tím prokazuje Bohu náležitá úcta, anebo životem zachovávat zákony, které jsou na deskách napsány?! To druhé, což by bylo jedině správné, žádný templář a žádný Žid vpravdě nečiní; ale to prvé, jež je bezcenné, činí svědomitě, protože jim to jistě působí méně námahy.

7) Proto vám tedy nyní pravím, abyste předně příliš mnoho nepsali, nýbrž více mluvili, aby se pak budoucně neučinilo s Mou naukou to, co nyní činí templáři a arcižidé s knihami Mojžíšovými a se zákonnými deskami a s proroky, kterým dokonce připisují určité magické účinky, které nikdy neměli. Tomu se tedy hleďte všichni co nejpečlivěji vyhnout!

8) Dále nepišťte zatím příliš mnoho také proto, aby v prvé době nebyl mezi lidmi příliš probouzen duch psaní. Je lépe když lidé podle Mé slyšené nauky více jednají nežli když ji sepisují; neboť probudí-li se mezi lidmi příliš brzy duch psaní, pak uvidíte v krátké době po Mně vznikat nesčetný počet psaných evangelíí dokonce pod vašimi jmény a budete mít mnoho co činit s potíráním všeho toho falešného prorockého sepisování! Až však přijdou pravé časy, pak bude také mnoho napsáno! - Rozuměli jste tomu nyní dobře?“

9) Privil nyní **Šimon Juda**: „Pane, pak by bylo nakonec tedy lépe, kdyby nebylo psáno buď zcela nic, anebo aby se zcela vše co nejpřesněji zaznamenalo, aby pak tu bylo z Tvých úst jen **jedno** pravé Písmo, od něhož by se pak mohly teprve poříditi autorizované a úplné opisy pro ostatní národy! Neboť já si myslím, že jistí lidé časem také slovo námi kázané třeba špatně a nesprávně napíší a takovým způsobem se může dostat na denní světlo mnoho falešných evangelíí a pozdější lidé se pak již nevyznají, které evangelium je pravé a pravdivé a to pak také časem povede k všelijakému tříštění ve víře.“

10) Privil jsem **JÁ**: „Šimone Judo, tvůj názor nezavrhuji a také neříkám, že by byl v základu nemoudrý; ale to, co jsem Já vám radil je a zůstává zatím lepší!

11) Můžete však konat cokoli chcete a můžete, přece nebudete moci zabránit pro budoucí časy tomu, aby vedle pravého a správného evangelia nevzniklo také mnoho falešných evangelíí a příštím potomkům, kteří dostanou do ruky to či ono psané evangelium bude vždy těžko určit, zda je správné.

12) Proto kažte tedy nyní Mé slovo již jen ústy; pak opravdoví vyznavači dospějí již sami od sebe k živoucímu slovu ze Mne a nebude jim pak třeba zkoumat, zda to či ono evangelium je pravé a pravdivé.

13) Ale kdybyste nyní hned po Mně místo hojného kázání jen mnoho psali, byly by vaše spisy jistě tím spíše jinými lidmi s všelijakými výpustkami anebo také s přídavky opísány a tak by se jistě lidé velmi brzy začali tázat, zda tyto spisy zcela správně a spolehlivě pocházejí od vás. Učíte-li však osobně a v případě nutnosti se také prokazujete znamením, pak se nebude nikdo tázat, zda jste skutečně Moji opravdoví učedníci a zda vaše slova jsou úplně Má.

14) Ó, ano, budete-li Mne již jednou často hlásat a mnohé ve jménu Mém pokřtíte a tak tím také již mnozí dospějí k vnitřnímu živému evangeliu, pak můžete jak bylo řečeno, také psát, aby měli potomci ve vašich spisech svědectví, že jsem byl a jak jsem byl Já vaším Pánem a Mistrem a jak jste vy byli Mými učedníky. Ale tyto vaše spisy ať jsou pak také uschovány a opatrovány jen u oné obce, u které se jejím jednáním udrží vnitřní živoucí evangelium od otce k synu a tak dále a vy potom zůstanete ne jako pouze psaní, nýbrž v srdcích lidí jako živoucně činní apoštolové k opravdovému a věčnému svědectví.

15) Kde tomu tak u některé obce nebude, pak ať se jí také spisy k uschování neodevzdávají; neboť by jí také nic neprospěly, protože by její v duchu srdce mrtví potomci nebyli již s to jejich pravost zkoumat a nepoznávali by již falešné písmo z nitra, nýbrž jen podle většiny hlasů jejich všeobecně slepé rady jak je tomu nyní v chrámu u farizejů a velekněží. Co však zmohou mnohé hlasy slepých lidí proti jedné pravdě? Já pravím vám: Když jeden v sobě živý a světlem naplněný člověk vypovídá pravdu, co tu zmohou nesčetné hlasy rady proti této jedné pravdě?

16) Je jen jedna pravda, kterou může právě tak dobře vyslovit a prokázat jen jeden člověk jako myriády andělů. Když se však naproti tomu postaví moudrost světská, protože se pravda k jejich světské výhodě nehodí, stane se proto pravda snad méně pravdou?!

17) Lež se může ve velké řadě lidí dát zastupovat nesčetnými hlasy a proto se přece nestane nikdy pravdou.

18) Proto se nestarejte co je tu lepší, zda kázané anebo psané slovo; neboť podle plodu se dá pravda velmi dobře poznat! Lež staví své domy na sypkém písku, pravda však na skále a tu nemůže peklo žádné polní tažení proti ní podniknout; neboť jako se temnota noci nestane nikdy denním světlem, tak se také nestane lež pravdou. Proto může být napsáno desettisíc falešných evangelií a vždy bude a zůstane pravé jedině to, které se podle Mého zaslíbení živoucně zjeví v člověku, bude-li podle Mých slov žít a jednat - a toto živoucí evangelium bude a zůstane také až na konec všech časů jediným zkušebním kamenem, zda je nějaké psané evangelium pravé anebo falešné.

19) Podle plodů musíte je tedy poznat; neboť z bodláčí nesklidíte fíky a z hloží hrozny! Z toho tedy snadno poznáte, zda je někdo Mým učedníkem či ne. Moji učedníci a také jejich učedníci budou se vždy milovat, jako také Já vždy miluji vás; ale nepraví učedníci se budou buď již otevřeně anebo skrytě zcela jistě nenávidět. Neboť vlastní černý a zlý plod lži záleží v tom, že se stále nenávidí, protože jedna lež nemůže být nikdy druhou lží předstížena; pravda však hledá jen stále sobě rovné a miluje je vždy víc a více, podobně jako také jedno světlo nezatemňuje nikdy světlo druhé, nýbrž činí je jen jasnější a jasnější a nakonec způsobuje nejjasnější a spojené světlo.

20) Světlo má tedy velkou lásku k ještě většímu světlu; ale lež nenávidí lež, protože se bojí její zrady. Hleďte, v tom spočívá hlavní kritérium, kterak lze pravdu od lži dokonce zavázanýma očima zcela dobře rozeznat!

21) Proto falešné evangelisty bude lze vždy zcela snadno od pravých rozeznat; neboť falešní evangelisté se budou navzájem vždy pronásledovat a nenávidět, ale praví evangelisté budou se milovat jako bratři dvojčata a budou se navzájem hledat a také brzy a snadno se najdou.

22) Já myslím, milý Šimone Judo, že jsem nyní k vám zajisté dost jasně mluvím! Ale nyní rozhodni u sebe, zda jsi Mně také dobře porozuměl!"

23) Privil **Šimon Juda**: „Pane, tentokrát jsi zase jednou výjimečně jasně k nám mluvil a já jsem Ti ve všem velmi jasně porozuměl a jistě také všichni ostatní! Ale z této Tvé nad Slunce jasné řeči jsem také poznal, že Ti na tisíc ani jedno nelze namítat! Tak je to však také úplně správné; neboť mohlo-li by se tak, pak bys nebyl Pán a Mistr od věčnosti. Ale tato Tvá řeč zůstane nám také stálou směrnicí! A děkujeme Ti všichni za toto tak zcela jasné poučení!“

24) Privil jsem **JÁ**: „Přidržte je však také pevně, jinak padnete dříve nežli si pomyslíte!“

80. POMAZÁNÍ V BETANII.

1) Poté jsem Se obrátil opět k Římanu Markovi a otázal se ho, zda také on tomu rozuměl.

2) Pravil **Marek**: „Zda jsem tomu rozuměl?! Ale já mám nyní stále ještě co činit s Měsícem jako jaksí trestným místem pro příliš světské lidi. Slíbil jsi nám, že nám o tom ještě něco vysvětlíš a ukážeš; proto Tě tedy nyní prosíme, abys nám také splnil Tvůj slib.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „To také učiním; neboť co Já slíbím, to se také splní, jen k tomu musí také být pravý čas. Hle, nyní je ještě den, protože Slunce dosud nezašlo; nechme tedy přijít noc a Hvězdy svítit na Zemi, pak se vám již dá leccos lépe vysvětlit nežli za jasného dne, kdy je vaše oko ještě spíše pozemskými obrazy zakaleno! Pro nyníšek se však již dá něco jiného nalézt, o čemž budeme moci před večerem několik slov vyměnit; počátkem večera však navštívíme jisté farizeje a zákoník a vyměníme s nimi několik slov!“

4) S tím se Říman Marek spokojil a my jsme požili opět trochu vína a chleba.

5) Když jsme nyní asi půl hodiny odpočívali, tu přišel k nám do sálu Lazarův sluha a pravil, že je venku velmi krásná mladá žena, která přišla s několika sluhy a chová toužebné přání, aby mohla Pána spatřit a mluvit s Ním. Má být vpuštěna, anebo jí má být vykázáno jiné obydlí

6) Pravil jsem **JÁ**: „Ženu, která přišla, znám; proto ji vpusťte dovnitř!“

7) S tím se sluha vzdálil a Lazar a učedníci se Mne tázali, co je to za ženu.

8) A **JÁ** jsem pravil: „Znáte dívku Marii z Magdalonu, která dnes záhy zrána byla také již u nás na Hoře Olivové. Uspořádala doma rychle své záležitosti a pospíšila si, aby přišla sem; proto ať se z vás nikdo nemrzí, že sem nyní přišla!“

9) Sotva jsem tato slova vyslovil, vstoupila již také dívka dobře oděná a zdobená do sálu, padla Mně hned k nohám, otevřela ihned zlatou krabici naplněnou nejdrahocennější nardusovou masťou a pomazala jí Mé nohy; neboť u nejvznešenějších Židů bylo odjakživa jedním z nejvyšších projevů úcty pomazat nohy nardusovou masťou tomu, kdo pocházel z rodiny královské.

10) Když to však **Moji učedníci** zpozorovali, pravili mezi sebou: „Nezešílela ta žena? Mast by byla mohla být prodána aspoň za 200 grošů a tyto peníze se pak mohly rozdělit mezi chudé a Pán takových světských Projevů úcty nepotřebuje!“

11) **JÁ** jsem však pohlédl na reptající učedníky a pravil: „Co se opět staráte a již zase zlobíte?! Chudé budete mít vždy mezi sebou, Mne však, jak nyní jsem mezi vámi, ne. Tato žena však učinila na Mně dobrý skutek a kde bude toto Mé evangelium kázáno, tam bude také tato žena a tato událost vzpomínána! Já jsem již dosti dlouho mezi vámi a vy jste Mne k mytí noh ještě nikdy džbán čisté vody nepodali; tato žena však již dnes ráno smáčela Mé nohy svými slzami a nyní opět přišla a nohy Mně pomazala. Jak vás to tedy může zlobit?! Je-li však psáno, že Já jsem syn Davidův, pak Mně přece také přináležejí, aby Mně někdo prokázal tuto královskou poctu!“

12) Na tato Má slova již nikdo nic nenamítal a všichni pochválili ženu a její skutek.

13) Poté žena povstala a chtěla odejít.

14) **JÁ** jsem však pravil: „Nyní zůstaň u Mne; neboť od nyníška budeš a zůstaneš také ty svědkyní Mých skutků a slitování!“

15) I zůstala žena naplněna radostí a Lazar ji co nejlídněji pohostil a dal také pohostit její sluhy. A poté jsme téměř až do večera rozmlouvali a při příležitosti nám tato dívka upřímně vypravovala leccos z toho co zažila.

16) Když nám však žena po celou hodinu vyprávěla způsobem nejvyšším slastným své zážitky, mínili někteří ke Mně obrácení farizeové, že se leccos co žena vypráví pro tuto vznešenou společnost nehodí; toto však poznamenali vlastně jen proto, že ve zcela dobrém ženě vypravování bylo zcela jemně vpleteno leccos, co se také blíže týkalo jich.

17) **JÁ** jsem však pochválil otevřenost a prostosrdečnost této ženy a pravil jsem poté farizejům a zákoníkům: „Milí, nyní poněkud rozčilení přátelé! Nezlobte se proto, že nyní ústy této ženy přišlo na světlo leccos, na čemž také vy máte značný podíl viny na vašem těle! Matou-li vás však již slova ženy ve vaší mysli, která nejmenovala nikoho jménem, proč vás také nemate Má vševědounost? Pravím vám: Na onom světě v říši duchů bude se vám hlasitě se střež dolů oznamovat, co jste se na tomto světě snažili ještě tak velice

ukrývat; proto je lépe přestáti již v tomto světě malý soud a dát si líbit malé pokoření, nežli přijít v niveč přede všemi anděly nebeskými.

18) Kdo se chce na této Zemi ukázat lepším člověkem, nežli vpravdě je, v tom vězí ještě pokrytecká mysl; s touto myslí nelze se však ještě do říše Boží dostat. Kdo chce však jednou přede Mnou obstát, ten se musí také světu ukázat takovým jakým je a jestliže se ve svém chování polepsil, pak mu již nebude ani přede Mnou ani před Mými anděly žádný další soud přestáti.

19) Pohleďte na tuto ženu! Ona opravdu mnoho hřešila; poněvadž je však plna otevřenosti v srdci a přitom také vykonala mnohá díla lásky k bližnímu, je jí nyní také mnoho odpuštěno a je Mně nyní milejší nežli leckterý spravedlivý, který nikdy nehřešil. Neboť nepřišel jsem do tohoto světa kvůli spravedlivým, nýbrž jen kvůli kajícím hříšníkům, podobně jako také lékař jde jen k těm, kteří ho potřebují a nikoli ke zdravým, kteří lékaře nepotřebují!

20) Na tato Má slova neříkali farizejové a zákoníci, kteří se poněkud rozzlobili, již nic a s tímto napomenutím se spokojili.

21) Poté Mne žena prosila, abych s ní měl strpení a že se co nejhorlivěji vynasnaží, by napravila ještě vše cokoli kdy bylo hříšného skrze ni spácháno.

22) **JÁ** jsem však jí s láskou a vlídností pravil: „Máš již málo co napravovat; ale ostatní by měli na tobě velmi mnoho co napravovat! Avšak tu pravím tobě: Odpuť všem, kteří se na tobě a proti tobě prohřešili, jako také Já jsem odpustil tobě a Já jim pak také odpustím hříchy proti tobě! Nyní však jez a pij a posilni své údy!“

23) Pravila **dívka**: „Ó, Pane, Ty jediný jsi pro mne nejlepší chléb a nejsilnější a nejsladší víno z nebí; Ty jediný jsi pravá a nejpravdivější životní posila mé duše a mého těla; buď mně jen vždy milostivý a milosrdný a neopouštěj mne ubohou hříšnicí!“

24) Pravil jsem **JÁ**: „Milá dcero, tato slova ti nedalo tvé tělo, nýbrž duch lásky v srdci tvé duše!“

25) Ano, Já jsem opravdový chléb z nebes a tedy také opravdové víno; kdo bude tento chléb jíst a toto víno pít, ten věčně nebude hladovět a žíznit. Já jsem tedy pravý pokrm a pravý nápoj; kdo Mne bude v duchu a v pravdě požívat, ten smrt neuzří, ani nepocítí, ani neokusí. Ale proto jez a pij nyní také tělesně tento pozemský chléb a toto pozemské víno!“

26) Teprve poté vzala dívka chleba a jedla a napila se k tomu také trochu vína.

81. SMRT ČLOVĚKA.

1) **Jeden zákoník**, jenž byl u nás jako obrácený ke Mně, pravil: „Pane a Mistře! Ty jsi nyní řekl k nádherné Marii z Magdalonu, že Ty Sám jsi ten opravdový chléb z nebí a tak i pravé víno a kdo bude tento chléb a víno požívat, ten navěky smrt neuzří, nepocítí a neokusí. Já vím, že „chlebem“ jsi mínil Tvé slovo a „vínem“ živého ducha v něm a „jezením chleba“ přijímání Tvého slova a „pitím vína“ jednání podle Tvé božské nauky, která je jistě z nebí, protože Ty Sám jsi jediný nejvyšší Pán nebe a také Země; ale že ten, kdo bude pravý nebeský chléb jíst a víno z nebí pít, vůbec nezemře, to je něco zcela nového a já nyní nevím jak tomu mám rozumět. Neboť může se zajisté také o všech lidech říci, že smrt neuzří, nepocítí a také neokusí; neboť dokud člověk ještě žije, jistě také nevidí, necítí a neokouší smrt - a zemře-li, pak jistě také neuzří, nepocítí a neokusí smrt, protože již nemá život a tedy také žádné jakékoli vnímání. vidíš, že tato věc chová v sobě podle mého poznání dvojí smysl a že je tedy žádoucí, abys nám jako Pán života a smrti tuto věc poněkud jasněji vložil.“

2) Všichni praotcové a proroci, kteří také přesně podle Tvé jim zjevené vůle žili a jednali, přece jen nakonec zemřeli a my budeme muset také jistě všichni zemřít, protože Ty Sám jsi nás již při různých příležitostech až příliš zřetelně a jasně upozorňoval na odpadnutí těla od duše; nyní jsi však řekl, že nebude smrti pro toho, kdo Tvou nauku přijme a skutkem bude následovat. Jak tomu máme rozumět?“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, u tebe bude třeba ještě leckteré zkoušky nežli bude v tobě jasno! Cožpak jsem snad mínil, že člověk, jenž bude podle Mého slova žít, bude také tě-

lesně dále na této Zemi žít?! Jak můžeš ty, jako zákoník tak slepě a nesmyslně myslet a usuzovat? Tělesně zajisté každý člověk zemře a jeho tělo jistě neužít, nepocítí a neokusí smrt - zato však tím více duše hříšníka, jestliže se podle Mé nauky nepolepší a neučiní náležité a opravdové pokání! Neboť u koho se duše ještě příliš mísí a srůstá s tělem a s jeho smyslovou rozkoší, u toho také duše právě velice uzří, pocítí a okusí smrt, až nadejde tělu hodina odpadnutí.

4) Pohleď jen na zločince, když je podle zákonů vyváděn na smrt na popraviště, jak je mu přítom v duši! Duše předně již vidí přirozenou smrt a cítí a okouší ji velmi strastiplně a zadruhé smrt pro malomocnou a duchovně mrtvou duši trvá na onom světě ještě velmi dlouho dále a to předně proto, že se ve své malomocnosti a úplné opuštěnosti nemůže podle svého palčivého hněvu pomstít na těch, kdož usmrtili její tělo a zadruhé proto, že se ocitá v největší temnotě života, ze které nenalézá východisko a proto spěje k nejhorší trýzni po tak dlouho, dokud nezačne poznávat svou vlastní zlobu a trpělivě snášet. Neznamená to tedy zřít, cítit a okoušet smrt?!

5) Avšak duše, která je podle Mé nauky ve svém duchu ze Mne již na této Zemi úplně znovuzrozena, jistě věčně neužít, nepocítí a neokusí takovouto smrt, protože se s neúplnějším a nejjasnějším vědomím života, zbavena jsouc vši trýzně, z těla odloučí, když ji k Sobě navěky povolám. Pravím vám: Mnozí z vás, kteří dosáhnou duchovního znovuzrození, budou Mě s této Země prosit říkajíce: „Pane, jak dlouho nás ještě necháš těžké břímě těla na této Zemi nosit?“ A Já jim ve vši lásce řeknu: „Mějte strpení ještě krátký čas a Já vás zbavím vašeho břemene!“ A bude-li ten neb onen z vás veden pro jméno Mé pohany na smrt, bude se smát a jásat, že bude jako krvavý svědek svého těla zbaven a bude i v bolestech těla pocítovat blaženost a slast. Je-li tedy tomu zcela jistě tak a ne jinak, mluvil jsem tu pak tedy dvojsmyslně, jak jsi tomu ty jako zákoník chtěl rozumět? Mluv nyní, zda se ti věc jeví být ještě nyní taková!“

6) Privil **zákoník**: „Ano, Pane a Mistře, nyní je mi také tato věc jasná! Nyní ji chápu a jsem tím také velice potěšen, ačkoliv musím přítom otevřeně doznat, že sebevíc oblažující tělesná smrt pro ty, kterým je ještě na Zemi pobývat, není naprosto nic půvabného a žádoucího, nýbrž spíše naopak a neslouží nikterak ke cti člověku jaksi pánu přírody, protože rozumný člověk, který se ve svém myšlení, víře a vědění povznáší až k úplnému bohopoznání a který chová ve svém srdci také lásku Boží, nejenže nakonec při umírání naprosto žádnou přednost nemá před kterýmkoli zvířetem, nýbrž je daleko za ním.

7) Neboť zvíře jistě neví předem že zemře a člověk se musí s tímto nanejvýš nepřijemným vědomím celý svůj život protloukat a podle toho není také nikterak nepochopitelné, že se mnozí lidé pouze z toho důvodu vrhají do všelijakých smyslových světských radovánek, protože je k tomu jaksi nutí trpká myšlenka na jistou smrt.

8) V lidské obzvláště zdravé mysli jistě nejvíce převládá jarý smysl pro blaženost - neboť kdo by nechtěl být veselý, šťastný a bujarý? Ale mezi tyto člověka tak často oblažující pocity vystupují černé a mysl soužící myšlenky na jistou smrt a s blažeností je pak na celé dny konec!

9) Ano, kdyby každý člověk věděl, co skrze Tvou milost víme nyní my, pak by si z myšlenky na smrt jistě také nic nedělal! Ale jak málo je těch, kteří to vědí. A tak podle mého názoru je také omluvitelné, jestliže se uprostřed své jim stále jasně vědomé bídy podle možnosti rozptylují, aby jako opravdoví přátelé šťastného života nebyli myšlenkou na smrt a na hrob děšeni. Já sice nyní poznávám, že by člověk nikdy nemohl být s nošením těžkého břemene těla blaženým a že tělesná smrt je pro něho nakonec neocenitelným ziskem; však nemohla být tato přednost udělena člověku Tvůrcem tak, aby smrt nebyla provázána ničím trpkým a jeho mysl často tak velice soužícím?! Člověk by přece mohl být v jediném okamžiku rozložen a státi se obyvatelem druhého světa!

10) K čemu často až do smrti dlouhé churavění, k čemu bolesti a k čemu trpkost smrti a potom v hrobě dlouhé zetlívání a zanikání mrtvého těla?

11) Krátce a dobře, s obyčejným způsobem lidské smrti nejsem naprosto srozuměn a nemohu jej za něco chvalitebného považovat!“

82. PŘÍČINY BOLESTÍ PŘED SMRTÍ.

1) Privil jsem **JÁ:** „Tu ti nemohu Já Sám nedát zcela za pravdu; neboť ani Já naprosto nejsem s obyčejným způsobem smrti lidí srozuměn! Ale mohu Já za to, když si lidé sami připravují tak trpký a nepříjemný způsob smrti?! Kdyby lidé žili podle řádu, který jim byl již od prvopočátku co nejjasněji zjeven, pak by nebylo ani jednoho, jenž by si mohl naříkat na trpkost smrti!

2) Všichni praotcové umírali lehkou a zcela sladkou smrtí; neboť jejich duše, když je anděl volal, s velkou radostí opouštěly tělo, které od dětských let až do vysokého stáří netrpělo žádnými bolestmi, nýbrž většinou zůstalo vždy silné a zdravé a konečná smrt těla nebyla spojena s velkým utrpením a bolestmi, nýbrž následovala vždy jen po vytouženém zavolání anděla, po němž duše vystoupila z těla volně a bez všeho nucení, načež tělo bez nejmenší bolesti jaksi usnulo.

3) Když však později začali lidé žít vždy víc a více podle své mysli a vždy víc a více se oddávali smilstvu, nevěstkářství a jiným rozmařilým a smysly opájejícím požitkům, zkazili si sami svou zdravou přirozenost, slábli, chřadli a onemocněli a smrt jejich těla nabývala pak samozřejmě jiný charakter.

4) Vezmeš-li nůž a řízneš se co nejrychleji do těla a počítáš přitom bolest, můžeš to při zdravém rozumu klásti Tvůrci za vinu, anebo neřekl bys tu snad také: „Ano, proč nedal Tvůrce člověku necitlivé tělo?!“ Já však pravím tobě: Kdyby bylo tvé tělo úplně necitlivé, jak by pak mohlo být živé? Jen tělo úplně mrtvé je také úplně necitlivé!

5) Dejme tedy tomu, že by člověk aspoň navenek měl necitlivé tělo asi tak jako jsou vlasy. Jaký by toho byl až příliš brzo jistý následek u lehkomyšlného člověka? Všelike sebezmrzačování, takže nakonec by lidé neměli již ani lidskou podobu a také by již k žádné práci nebyli způsobilí!

6) Aby tedy lidé nemohli aspoň svou vnější podobu příliš zmrzačit, byla jim dána za dobrého strážce citlivost. Mimoto se rozumí samo sebou, že člověk, jenž by neměl pocit bolesti, nemohl by také mít pocit slasti a blaženosti, neboť jedno podmiňuje druhé a jedno bez druhého nemůže trvat, ba ani být myšlené.

7) Já vím dobře, že lidé následkem své velké slepoty nyní a již odedávna velmi mnoho trpí zejména při umírání a to předně, protože nemají většinou zcela žádné jisté znalosti o dalším životě duše po smrti těla a velmi mnozí vězí ještě ve víře Saduceů a zadruhé, že lidé svým nanejvýš neuspořádaným způsobem života naplnili své tělo všelijakými nečistými duchy, z nichž časem musí nevyhnutelně vzniknout také všelike zlé bolestné a také předčasnou smrt za následek mající nemoci - a tak jsem Já Sám také z tohoto důvodu na tuto Zemi, přišel do těla, abych člověku ukázal cesty, po kterých kráčeje předně opět pravdivě a živě pozná, že jeho duše a jak jeho duše jako jeho vlastní já po smrti těla dále žije a zadruhé aby zůstal, pokud mu je žít na této Zemi až do vysokého stáří, zdravý a silný a aby odloučení jeho duše nebylo bolestné a strastiplné, nýbrž radostné a nanejvýš oblažující. A tak mohu Já jako Pán života dáti vám úplné ujištění, že ten, kdo bude - dobře budiž rozuměno! - Můj chléb jíst a mé víno pít, smrt neužít, nepocítí a neokusí. Jinými slovy: Kdo bude podle Mé nauky žít, ten bude také uveden do jejího všeoblažujícího účinku. - Myslím nyní, že budeš, Můj v Písmu učený příteli, této věci jinak rozumět nežli jsi jí rozuměl dříve?“

8) Privil **zákoník:** „Pane a Mistře, nyní rozumím této věci ovšem jinak a lépe, nežli jsem jí rozuměl dříve a jsem Ti také z celého srdce vděčen za světlo, které jsi nám všem dal také v tomto ohledu; neboť považuji pro člověka za něco nanejvýš důležitého, aby věděl a nakonec také živě cítil, jak je to se smrtí těla a čím může smrt své staré hrůzy, bolesti a trýzně ztratit. Neboť teprve jen jistým a živoucně pravdivým poznáním všeho toho se může člověk cítit od Boha povznesený k opravdové důstojnosti člověka a jeho zvířecost klesá zpět do prachu nicotnosti.

9) Ale je tu ještě jedna velmi závažná otázka pro Tebe, neboť jen Ty jediný nám na ni můžeš životně platně odpovědět. Hle, Pane a Mistře, my jsme nyní s úplnou a naši celou bytost přesvědčující vírou přijali Tvou nauku a budeme také přesně podle jejich nanejvýš svatě pravdivých zásad žít a jednat; leč my jsme předtím za všelikých hříchů prožili dosti velkou řadu let jistě ne podle Tvého řádu! Za takových okolností se také vplížili do našeho

těla a zakořenili v něm leckteří nečistí duchové, což nyní až příliš jasně poznávám z mnohých nemocí, které mi bylo vytrpět. Budou moci být tyto duchové tělesných nemocí účinným jezením Tvého chleba a pitím Tvého nebeského vína zcela odstraněni, aby mne v okamžiku odloučení mého těla nějak netrýznili, anebo budu muset za mnou spáchané hříchy nakonec přece ještě také trpkost smrti poněkud pociťovat a okoušet?“

10) Privil jsem **JÁ**: „Budeš-li žít tak, že tvá duše bude ve svém duchu úplně znovuzrozena, pak se tvůj duch se všemi nečistými duchy v tvém těle ještě vězícími také brzy a snadno úplně vypořádá a ty zemřeš zcela blaženou smrtí také co do těla; ale bude-li někdo vcelku podle Mé nauky sice zcela vážně žít a jednat, ale potají u sebe bude také ještě do svých starých zvyků upadat, ano, tehdy nebude moci na tomto světě úplného znovuzrození duše v duchu dosáhnout a bude si muset nakonec ve vši pokoře a trpělivosti dát líbit, když mu bude při odlučování těla bojovat ještě s mnohým utrpením. Neboť tehdy budou ona utrpení ohněm, kterým se bude životní zlato člověka od velmi mnohých škvárů očisťovat; neboť něco duchovně nečistého nemůže do nebe vejít, což má znamenat tolik jako: Čistý Duch z Boha se nemůže s duší sjednotit, dokud duše navždy ze sebe úplně nevymýtla vše, co náleží hmotě a soudu. - Kdo tedy chce z tohoto světa odejít blaženou smrtí tělesnou, musí také toto vzít v úvahu.

11) Také v jídle a pití buďte střídmi a nebažte po přemělkovaném mlsání, tak si zachováte dlouho tělesné zdraví a smrt ve vysokém stáří bude jako sladké usnutí znavěného pracovníka na opravdové vinici Boží! Duše se přitom blažená a jasnovidoucí vznese ze zpuchřelé schrány těla a mnohými přáteli bude ihned uvedena do nepopsatelných nebeských radostí a bude nekonečně rozradostněná a veselá, že konečně byla s tohoto světa a jeho břed vysvobozena.

12) Kdo tedy bude dokonale podle Mé nauky žít a jednat, bude také jejími blaženými účinky dokonale požehnán; kdo však bude žít a jednat nedokonale, bude také podle toho sklízet požehnání. - Rozuměl jsi nyní tomu, příteli?“

83. ÚČEL PONENÁHLÉHO ZETLÍVÁNÍ MRTVOLY.

1) Privil **zákoník**: „Pane a Mistře, teprve nyní je mi úplně jasno, co se týče umírání; avšak rád bych měl od Tebe vysvětleny dvě vedlejší věci, které sice v podstatě nepatří k aktu umírání, ale při šíření Tvé nauky a to zejména mezi pohany, mohli bychom být na ně dotazováni a nebyvše o nich Tebou poučeni, zřejmě bychom s odpovědí uvázli.

2) Jsou to tyto dvě věci: Předně: Proč musí tělo člověka jen pomalu zetlívát a vzít za své? Je přece v Tvé moci, abys je v jediném okamžiku rozložil a v něco jiného proměnil; neboť toto zdoluhavé zetlívání a zanikání mrtvého těla dělá na každého člověka nepříjemný dojem a zetlívání mnohých mrtvol zamořuje vzduch a působí škodlivě na zdraví žijících lidí. Kdyby mrtvola, jakmile je úplně mrtvá zanikla tak jako třeba sněhová vločka na slunci, byl by to předně zjev člověka důstojnější a zadruhé by se lidé nemuseli obávat morových výparů za mrzutého tlení mrtvol a ušetřili by také často značné výlohy a smutnou námahu pohřbívání. - To by byla tedy prvá věc, o které bych měl rád od Tebe bližší vysvětlení.

3) Druhá věc je pak tato: Bude moci duše zbavená těla, také na tuto Zemi, kdyby si přála zpět zříti změny na ní a také pozorovat činnost lidí? - To by byla druhá věc, o které bych také ještě rád od Tebe, ó, Pane a Mistře, slyšel několik slůvek!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, co se týče prvé věci, to je v mém řádu zařízeno tak, že mrtvola z velmi různých a jistě velmi mnohých důvodů jen pomalu zetlívá a se proměňuje. Žil-li však člověk podle Mého řádu, bude jeho mrtvé tělo beztoho rychleji přeměněno a během zetlívání nebude šířit morové výpary. Jen když se hříchy člověka nahromadilo v těle mnoho nečistých duchů, kteří se pak během zetlívání uvolňují, vyvíjí se morový zápach, který může mít neblahý vliv na zdraví ostatních lidí, jestliže se mrtvola příliš dlouho nepohřbená nachází někde pod širým nebem; avšak dva dny tu ještě valně nerozhodují.

5) Kdybych však nechal mrtvolu, která je plná nečistých duchů náhle rozložit, pak by se nečistí, ve velké spoustě uvolnění duchové bleskurychle ihned vrhli na těla nejbližších lidí, velice by je zkazili a mnohá těla dokonce usmrtili.

6) Při povlovném zetlívání se však nečistí duchové konečně stávají nesčítelným počtem malých a také větších červů; tito červi stravují mrtvolu a konečně také navzájem sebe, ztrouchnívají pak sami, vystupují již v čistých vlhkostech na povrch země, kde opět přecházejí ve všeliké byliny a z nich pak do čistších červů a hmyzu. A hle, tak tomu chce Má moudrost a Můj rád a Já jsem ti nyní řekl právě tolik, kolik je o tom nutné člověku vědět; další ti pak již poví duch, bude-li ti to třeba vědět.

7) Co se však týče tvé druhé otázky, rozumí se samo sebou, že dokonalé duše budou podle svého přání moci zřít a všestranně zkoumat, jak jsem vám to již ukázal na Hoře Olivové, nejen tuto Zemi, nýbrž také celé stvoření, k řízení a vedení jim budou také svěřeni lidé a jiní tvorové žijící na světových tělesech a tu se ovšem rozumí samo sebou, že dokonalé duše musí vidět a budou také vidět stvoření hmotná.

8) Ale nedokonalé, zlé a temné duše to nebudou s to; neboť nebylo by to ani dobré, protože by ve své velké škodolibosti a pomstychtivosti způsobily Zemi a všem tvorům jistě velkou škodu. Zdržují se sice v nížinách této Země, také v mnohých jeskyních a děrách v Zemi; leč místa jimi obsazená nevidí, nýbrž jen nestálé a vratké výtvary své fantasmie. Jen někdy je tomu neb onomu dovoleno uvědomit si hmotné místo, které takový zesnulý obývá. V takovém stavu pak také ví, co na Zemi dělá nějaký příbuzný anebo též jiný člověk, jak se mu daří a ještě leccos jiného, - ale to vše jen na několik okamžiků; pak se hned zase vrací do svého nicotného místa fantasmie, kde nachází sobě rovné. Neboť také u nedokonalých a zlých duší se stává, že stejně smýšlející se spojují ve spolky, ovšem však v žádné dobré; neboť v dobré spolky spojují se jen duchové blažení. Vše ostatní jsem vám také již vysvětlil a ukázal na Hoře Olivové a tak by to bylo již vyřízeno. Rozuměli jste tomu dobře?“

9) Právili **všichni** i se zákoníkem: „Ano, Pane a Mistře; buď nám hříšníkům jen vždy milostivý a milosrdný, abychom se jednou nedostali do spolků zlých duší a měj trpělivost ještě s mnohými našimi slabostmi! Tobě jedinému budiž všechna chvála a sláva navěky!“

84. SPALOVÁNÍ A BALZAMOVÁNÍ MRTVOL.

1) Když všichni přede Mnou toto vyslovili, přistoupil ke Mně ještě **Agrikola** a pravil: „Pane a Mistře“ u nás Římanů bývají mrtvoly, zejména vznešených lidí spalovány a popel pak v určitých urnách a vázách na místech k tomu určených uschováván, anebo mrtvoly velmi vysoko postavených pánů bývají balzamovány a pak v katakombách uschovávány; jen zcela chudý lid a otroci bývají pohřbíváni na dobře ohrazených k tomu určených místech. Má se to tak ponechat anebo změnit? Co říkáš ke spalování a balzamování mrtvol?“

2) Právil jsem **JÁ**: „Nemůžete-li to změnit, pak to nechte při starém zvyku! Ale spalování je lepší nežli balzamování, kterým se tlení velmi protáhne; ale náležité pohřbívání mrtvol do země je nejlepší. Jen se má přihlížet k tomu, aby mrtvola byla pochována tehdy, když je úplně mrtvá, což může lékař jistě dobře posoudit podle barvy obličeje a nepříjemného zápachu tlení; neboť u zdánlivě mrtvých se vlastní známky smrti nedostávají. Proto také nemají být pochováni, dokud nejsou zřejmě úplně mrtví.“

3) U dokonalého člověka se ovšem nedostaví nikdy zdánlivá smrt; ale u člověka hmotářského a požitkářského snadno, protože jeho duše lpí často s velkou zálibou na těle. I když takový člověk zchladne, ztuhne, pozbude dech a puls a nedává o sobě znamení života, přece je duše ještě v těle a snaží se je úzkostlivě opět oživit, což se jí po několika dnech také většinou podaří. Je-li pak takový člověk příliš brzy pohřben do země a tělesně v hrobě opět ožije, pak si dovedete jistě představit, že je to pro něho bytí jen na několik okamžiků nanejvýš zoufalý stav. Žijete-li podle Mé nauky, podle níž především máte pěstovat mezi sebou lásku k bližnímu, pak patří také velice k aktu opravdové lásky k bližnímu, abyste hleděli, aby nebyl žádný zdánlivě mrtvý pohřben anebo spálen. Pozorujete-li však, že je někdo zdánlivě mrtvý, pak ho přeneste do místnosti s dobrým čerstvým vzduchem, modlete se nad ním a vkládejte na něho ruce a bude mu lépe!

4) Je-li snad zdánlivá smrt nějakého člověka tvrdošíjná, tehdy mějte strpení a nepovažujte ho dříve za mrtvého, dokud se u něho nezačínají ukazovat dobře poznatelná a opravdová smrtelná znamení! Neboť co si jistě přejete, aby lidé činili vám, kdybyste se

dostali do takového vždy smutného stavu, to číňte jim i vy! To si zapamatujte, zejména vy, Římané! Neboť u vás se s pohřbíváním zemřelých chudých a otroků nedělají zrovna žádné zvláštní okolky, - a Já jsem vás nyní na to upozornil.“

5) Když toto Římané ode Mne uslyšeli, děkovali Mně, že jsem je na to upozornil a slíbili Mně, že té věci budou věnovat všemožnou péči!“

85. PÁN A NOVĚ OBRÁCENÍ FARIZEJOVÉ.

1) Když bylo nyní také vše nutně pověděno o tomto předmětu, který vytkl zákoník a již se značně chýlilo k večeru, vyslali farizejové příšedší již před několika hodinami do Betanie, sluhu k Lazarovi, aby k nim přišel na dobrý rozhovor; neboť rádi by se nyní od něho dověděli, zda přišli do Betanie nadarmo.

2) Poté se Mne otázal Lazar, co by měl nyní učinit.

3) Pravil jsem **JÁ** „Přítomní pojednávali nyní mnoho pro a proti Mně, sjednotili se však nyní v tom, že proti Mně nebudou již postupovat nepřátelsky a tak půjdeme nyní **Já** a ty a naši římské přátelé k nim. Všichni ostatní zůstanou však zde, dokud se nevrátíme. Můj Rafael pak vám již sdělí, o čem budeme u farizejů jednat. A tak se odeberme k těm, kteří na nás čekají!“

4) Já jsem šel napřed a Lazar a Římané šli za Mnou.

5) V předsíni nás potkal Jidáš Iškariotský a tázal se kam jdu.

6) A **JÁ** jsem pravil: „Tam, kam ty nejdeš! To další budeš moci slyšet v domě!“

7) A Jidáš na to neřekl dále nic, odebral se do domu a my jsme šli k farizejům. Lazar zde předešel; Rafael, templářům již známý, ho doprovázel, Já a Římané jsme pak ještě trochu posečkali v předsíni.

8) Když náš Lazar s Rafaelem vstoupili do velmi prostranného pokoje templářů, pozdravili ho podle jim vlastního zdvořilostního obyčeje, který náš Lazar dovedl zcela opětovat, s čímž byli templáři také zcela spokojeni. Po tomto vzájemném pozdravu se přešlo ihned na hlavní věc, která ovšem nezáležela v ničem jiném, nežli jen v tom, co se mohlo samozřejmě týkat Mne.

9) Jeden **zákoník** na svou moudrost velmi domýšlivý, kterého známe již z Olivové Hory, pravil Lazarovi: „Příteli, ty jistě víš, o čem jsme včera večer promlouvali a na čem jsme se také úplně shodli! Proto jsme dnes přišli, jak jen nám to bylo možné, časně k tobě; ale nebyli jsme zde, příteli, věru přijati takovým způsobem, z kterého bychom mohli mít opravdovou radost. Neboť tvými psy bychom byli málem velmi zle zřízeni, kdyby nám nebyli přišli na pomoc tvoji sluhové.“

10) Ale také z toho bychom si málo anebo nakonec také vůbec zcela nic nedělali; ale ty sám jsi nám slíbil, že se dnes sejdem s Mesiášem osobně. Nyní jsme již několik hodin zde, avšak z případné přítomnosti Mesiášovy nejen že jsme nic nepozorovali, nýbrž dokonce jsi nás nepřijal, jako často jindy se svým jinak všeobecně známým pohostinstvím a nesměli jsme dokonce do tvého hlavního domu zavítat, nýbrž byli jsme odkázáni do tvého hostince pro cizince - a hled, to nebylo jistě od tebe zcela správné a to tím méně, že jsi byl pokud víme doma a neměl jsi žádné naléhavé záležitosti! Ale to vše dejme nyní stranou, protože jsi aspoň nyní se zázračným mladíkem přišel a budeme si moci s vámi oběma o hlavní věci promluvit!

11) Řekni nám tedy nyní, zda se tu někde v Betanii nachází Nazarejec, jenž je ten zaslíbený Mesiáš - což my sami mezi sebou považujeme za jaksi odbytou věc, - anebo zda je podle tebe někde na jiném místě! Neboť nyní by nám kvůli nám samým záleželo velice na tom, abychom se s ním blíže seznámili: Dnes dopoledne bylo nám kvůli Němu ve Vysoké radě obstat těžkou zkoušku. Avšak nakonec jsme se nicméně zcela obstojně protloukli, ačkoliv - nehledě ke všemu tomu, co jsme se včera u tebe dověděli a co jsme slyšeli - sami jsme v našem přijetí poněkud kolísali; ale nyní jsme všichni známé nám okolnosti blíže uvážili a vyšli jsme z našeho kolísání. Proto bychom chtěli nyní s Ním Samým mluvit. Zjednej nám k tomu příležitost a my budeme a zůstaneme opět starými dobrými přáteli!“

12) Privil **Lazar**: „Kdybyste byli při svém příchodu sem tak jednali jako nyní, mohli jste mít také ihned příležitost mluvit se skutečně opravdovým Mesiášem; ale byli jste velice nečistí a někteří mezi vámi byli převážně toho názoru, že by bylo nejlepší zkouškou prozkoumání, zda je Mesiáš anebo ne, kdyby byl násilím jat a odevzdán soudům smrti! Je-li to Mesiáš, nebude nikdo s to ho usmrtit! Je-li to však jen nějaký mimořádný člověk, jakých bylo již ve světě mnoho, pak smrti podlehne a nikomu již ani nenapadne, aby ho kdy považoval za Mesiáše. Hledte, tento váš převládající předpoklad byl tedy také důvodem, proč jste před Ním nemohli být do mého domu vpuštěni a zadruhé proč jste v Ném také nemohli být Mesiáši představeni!“

13) Poněvadž jste nyní od tohoto zlého předpokladu jednomyslně ustoupili a učinili jiné rozhodnutí, můžete také nyní mít štěstí Mesiáše vidět a také s Ním mluvit. Nepřicházejte Mu však vstříc s bádajícími srdci a pohledy, nýbrž s vírou a láskou, tak půjde také On vám vstříc se Svou láskou, jinak však se Svou všepřonikající moudrostí a tu nebudete s to na tisíc ani jedno odpovědět! Neboť jako věděl dobře, s jakým smýšlením jste přišli sem, jak jsem vám je nyní otevřeně oznámil, tak také ví každou myšlenku, která sebetišeji a sebeskrytěji vyvstane ve vaší mysli. Toť tedy moje vlídná rada vám, kterou můžete k vašemu časnému i věčnému blahu následovat!“

14) Privil **zákoník**: „Ty jsi nyní dobře mluvil a řekl jsi nám opět něco úžasného a my se podle tvé rady zachováme; ale nyní nás přiveď před onoho nejmoudřejšího všech moudrých!“

15) Tu otevřel **Rafael** dveře a prvil: „Ó, Pane, vstup dovnitř k těm, kteří nyní žízní po Tobě!“

16) A **JÁ** jsem vstoupil s deseti Římany do velkého pokoje a prvil jsem farizejům a zákoníkům: „Pokoj všem, kdož jedné dobré vůle jsou a tedy nyní také vám, ježto jste se ve své mysli stali také lepší vůle! Proč Mne hledáte a co ode Mne chcete?“

17) Privil **zákoník**: „Pane a Mistře, proč Tě nyní hledáme, víš jistě právě tak dobře, jako jsi předtím věděl, s jakým smýšlením jsme přišli sem do Betanie! My také nyní pro sebe a v sobě vůbec již nepochybujeme, že jsi zaslíbený Mesiáš; ale rádi bychom nyní z Tvých úst slyšeli, co máme nyní činit, bychom v našem jistě nanejvýš osudném postavení přece se jen ukázali aspoň poněkud hodnými Tvé milosti a slitování.“

18) Prvil jsem **JÁ**: „Vždyť přece ve vaší radě zasedá často Nikodém a Josef z Arimatie! Co činí oni, můžete přece také vy činit, chcete-li! Já jsem však již častěji v chrámu veřejně učil a slovy a znameními vám jasně ukázal, Kdo jsem. Věříte-li to v srdci a také podle toho jednáte, budete žít a stanete se blaženými; neuvěříte-li však a nebudete-li podle toho jednat, pak svůj život a blaženost ztratíte.“

19) Chrám však jak nyní je a trvá, není již dávno domem Božím, nýbrž stal se brlohem lupičů a jámou vrahů. Vy farizejové, velekněží a zákoníci jste jej v to přetvořili; proto tedy také již nemůže pro žádného člověka vzejít z chrámu spása jeho duše k věčnému životu. Nyní jsem Já živá archa úmluvy, jsem také chrám a spása a pravda a život věčný! Kdo ve Mne věří a podle Mé nauky žije, ten bude také mít věčný život v sobě a stane se v Mé Říši blaženým.

20) Má Říše však nebude Říší tohoto světa, nýbrž Říší jiného světa, který jste ještě nikdy nepoznali; neboť kdybyste kdy onen svět poznali, pak byste byli také poznali Mne, když jsem k vám do chrámu přišel a kdybyste Mne byli poznali, byli byste také poznali Toho, Kdo Mne poslal, o Kterém říkáte, že je to váš Bůh. Ale Otec, Jenž Mne poslal, neposlal Mne tak, jak se do světa posílá člověk, nýbrž tak, že je zde Posílatel a Poslaný jedno.

21) Kdo věří, že Otec je ve Mně a Já v Otci, ten může říci, že viděl Otce a Syna a že s Ním mluvil; o poznávání však může být řeč teprve tehdy, až Se budu co nejdříve nacházet úplně opět v Mé Říši a vyleji Svého Ducha na ty, kdož ve Mne věří a Má slova zachovávají a podle nich žijí a jednají.“

22) Prvil nyní **zákoník**: „Pane a Mistře, Tvá slova jsou vyslovena rozhodně a určitě! Kdyby byla tak vyslovena člověkem, byla by považována za největší rouhání, na které Mojžíš ustanovil trest smrti; avšak mezi Židy také nebylo nikdy slýcháno, že by si někdo osoboval a přisvojoval nejvyšší hodnost a čest Boží mimo pohanského krále Nebuchadnezara, jenž však také byl za to Bohem potrestán.“

23) Ty však nemáš žádný strach před zákonem a ještě méně před lidmi a Tvé skutky, o nichž jsme již mnoho slyšeli a sami mnoho zakusili, dosvědčují, že Tvé vůli jsou poddány všechny mocnosti a síly tohoto světa a také nebí; tak musíme u sebe a pro sebe věřit, že právě Ty jsi Ten, za Kterého jsi Se nám podle všeho, co vypovídali proroci o přicházejícím Mesiáši, představil již v chrámě a nyní znovu zde.

24) Nyní v Tebe věříme a tak také věříme, že nás také nyní, jako v době babylonského zajetí, co nejdříve ještě z krutějšího zajetí Římanů vysvobodíš a opět nás svobodným samostatným a navždy mocným národem učiníš. Učiniš-li to, budou všichni Židé v Tebe věřit, jinak však jistě jen málokterí!“

25) Privil jsem **JÁ**: „Blaženými stanou se jen ti, kdo se Mnou pohoršovat nebudou a uvěří, že Já jsem ten zaslíbený Mesiáš! Já jsem však nepřišel, abych Židům založil opět nějakou pozemskou a pomíjející Říši, nýbrž Říši duchovní v lásce k Bohu a k bližnímu a tedy Říši světla a vši pravdy z Boha bez lži a bez klamu.

26) Kdo tu však míní, že Já nyní založím nějakou říši pozemskou, ten se velice mýlí. Římané jsou nyní vaši pozemští páni a zůstanou jimi také v budoucnu tak dlouho, dokud se to bude Bohu líbit. Když se však proti nim vzepřete, zlomí vás a rozdrťí.

27) Kdo se však bude nacházet v Mé Říši, která nyní bude také dána i Římanům, nebude se muset bát žádné moci světa, jako také Já se žádné světské moci nebojím. Zde však po mém boku stojí právě deset pozemsky nejvyšších úředníků Římanů z Říma; také oni vám mohou vydat svědectví o Mně, zda jsem kdy usiloval o nějaké panství světské a ať vám také řeknou, co o Mně soudí jako pohané!“

28) Když farizeové tato slova ode Mne uslyšeli, byli vzhledem k přítomným vysokým Římanům na rozpacích a nevěděli, co by nyní měli učinit.

86. SVĚDECTVÍ MARKOVO O PÁNU.

1) Říman **Marek** přistoupil však k nim a pravil v řeckém jazyku, ve kterém se také farizejové nejspíše vyznali nežli v římském: „Přátelé, nebudte přece na rozpacích proto, že jste před nám nyní tak hezky otevřeně vyslovili, že byste se rádi zbavili našeho panství a že byste také téměř bezpodmínečně za pravého Mesiáše považovali toho, jenž by vás opět učinil svobodným, velkým a mocným národem na této Zemi! Neboť vězte, že na takové projevy s vaší strany jsme již dávno zvyklí a proto kvůli vám nezešedivíme. Zůstaneme tu ještě vždy při našem starém úsloví: Leo non capit muscas ¹⁶⁾, protože se k tomu věru cítíme ještě dosti silní a mocní.

2) Vy jste se však nyní před Pánem a Mistrem vyznali, že v Něho pro sebe a u sebe uvěřit chcete a uvěříte i tehdy, když tento nejpravdivější Mesiáš nebude měnit pozemské poměry nejen Židů, nýbrž také všech ostatních lidí Země; a to bylo tak dosti dobře vámi řečeno a proto také vám odpouštíme váš ne právě velmi lichotivý projev. Ale jen se opravdu vskutku podivujeme, že vy, ve svých spisech sběhlí lidé teprve nyní začínáte poněkud chápat, co jsme my Římané dílem již dlouho jako nezvratnou pravdu uznali a zcela dobře poznali.

3) Hledte, tento Ježíš z Nazaretu, zrozený v Betlémě podle vašeho letopočtu roku 4151 po vzniku Adama a to v měsíci lednu sedmého dne o půlnoci, je vnějším zrozením jistě tak dobře Žid jako vy.

4) My však máme již dávno zprávu o všem, co se s ním zázračného přihodilo při Jeho narození a také tu a tam později a nikdy nám dobré zprávy nechyběly a také jsme nikdy podobně jako vy lehkomyšlně s očí nespouštěli Jeho nanejvýš pozoruhodnou Osobnost; neboť obdrželi jsme o Něm zprávu od Cyrenia a Kornelia a jelikož my všichni jsme již mužové ve věku od 50 - 65 let, bude vám zajisté také pochopitelné, že jsme se již také mohli jistě leccos dovědět.

5) My pohané, kterým vy slepě spíláte, již také jsme dávno u sebe a pro sebe mysleli a to tím více, když jsme se byli s vašimi zákony a proroky seznámili, - že za zázračným

¹⁶⁾ „Lev mouchy nechytá.“ Vyd.

Nazarejcem se ještě skrývá něco nejvyššího mimořádného, i když to snad není podle proroků všem lidem zaslíbený Mesiáš. Nyní jsem však o tom, i když zatím také jen pro sebe a u sebe nade všechny pochybnosti, že je také úplně pravdivě tím to, jímž jsme Ho už dávno být tušili.

6) Když však nyní my slepí pohané poznáváme, že On je velký Mesiáš světa a také Ho jako Pána nad sebou a nad všemi vládci Země velebíme, ačkoliv je vnějšně jak bylo již poznamenáno jen Žid, jenž jako takový není věru u nás v žádné zvláštní vážnosti, co potom vám vadilo, že jste tohoto vašeho tak velkého a neskonale vznešeného krajana neuznali rovněž za Toho, jímž beze vší pochyby je?! Není to také pro vás čest, že my pozemsky mocní Římané Jeho, Jenž je co do vnějšího zrození Žid, poznáváme a velebíme jako Pána a Mistra nad všemi pány světa, čímž také věrně otevřeně a pravdivě vyznáváme, že nás Římaný v duchu vší pravdy úplně porazil a za toto vyznání se také nikdy nebudeme stydět, neboť je nám to jen k největší slávě, že také nás jako děti přijal pod své všemohoucí a otcovské žezlo?! A vy Židé konáte ve své pýše a ve své velké slepotě poradu za poradou, jak byste mohli Jeho, všemohoucího Pána vší slávy zajmout a dokonce usmrtit?! Řekněte nám pohanům, jak jen to může být u nás myslitelné!“

7) Po tomto energickém oslovení Římana Marka se farizejové ještě více zarazili a nevěděli, co by mu odpověděli.

8) **Říman** je však nicméně vyzval, aby mluvili co by jen mohli a chtěli a že jim to nebude připočteno ke zlému; neboť svobodní a čestní lidé se smí také před Bohem vždy svobodně a čestně bez výhrady vyslovit.

87. DŮVODY TEMPLÁŘŮ PRO JEJICH CHOVÁNÍ K PÁNU.

1) Tu jeden **starší** přemýšlel a pravil: „Vy, vysocí Římané a naši velitelé, máte zcela pravdu, že nám činíte již dávno zaslouženou výtku; neboť my Židé jsme již odedávna u nejčistšího pramene a nechceme z něho pít! Ale kdo je tím vinen? Hleďte, má-li někdo poklad, neváží si ho tak vysoce jako ten, kdo ho nemá a musí si ho teprve namáhavě vydobývat, chce-li jej mít! Slyšíme-li o cizích prorocích a mudrcích, dychtíme po jejich moudrosti; avšak domácích proroků a mudrců si nevážíme, protože je od jejich narození známe a při jejich vystoupení říkáme: „Odkud mu přichází ta moudrost a ta zázračná účinnost?“ Krátce a dobře, člověk a zejména my již zestárlí Židé jsme se stali lenivými a lhostejnými ke všemu, co mezi námi byt sebe mimořádnějšího jako nové vystupuje; neboť náš obvyklý a pohodlný život vyhýbá se veškeré další práci a námaze a z tohoto jediného důvodu tedy nepřejeme všemu, co nás začíná v našem klidu a v navyklém pohodlí rušit.

2) Nahlížíme naše bezprávi u nás a pro nás dokonce velmi dobře a jasně, nemůžeme se však nicméně vzdát jisté zloby proti tomu, kdo nás ruší. Kdo je toho vinen? Hle, náš starý a již dlouho nerušený zvyk! Čím pronikavěji nyní takový náš pohodlný klid rušící zjev vystupuje, tím nepříjemněji působí také na nás a podněcuje nás k odporu.

3) Vy Římané jste pány velké a mocné říše a také si zcela pohodlně libujete, když v celé říši vládne klid; dostanete-li však z některé části říše zprávu, že tam nějaký národ povstal proti vám, pak se také netážete, zda snad onen národ povstal proti vám nejúplnějším lidským právem pro příliš velká potlačování, nýbrž vyšlete hned mocné vojsko a trestáte povstávší národ beze vší milosti a ohledu na to, zda povstal právem či neprávem. Proč tedy tak? Protože povstávší národ vás jen poněkud vyrušil z vašeho klidu a pohodlí! Znáte ten národ a ptáte se pak také ve vaší radě: „Ale jak mohlo jen tomuto národu napadnout proti nám povstat?!“ A řeknete pak: „No, počkej národu, ty svou odvalu a pošestilost draze odpykáš!“ Proč neřeknete za všelikého moudrého uvažování: „Ten malý národ proti nám sice povstal; ale vyšleme tam posla míru a také smířčího soudce a oni vypátrají důvod a také dobře vyšetří, zda měl k tomu národ náležitě prokazatelné a dobré právo!“ Ne, to nečiníte - a kdybyste se i dověděli, že se dokonce Bůh postavil v čelo potlačeného a tedy povstávšího národa nýbrž vyšlete ihned vojsko a nešetrně a bezohledně přepadnete tento národ; a kdybyste byli tímto národem snad několikrát poraženi, pak teprve se u vás Belzebub notně rozpoutá a také tehdy, kdybyste i zcela dobře poznávali, že měl národ nejúplnější právo proti vám povstat. Krátce, národ jednou váš klid a pohodlí porušil a

za to pak také vynakládáte vše, abyste ho trestali také tehdy, kdyby, jak bylo řečeno, Sám Bůh ze Své dobrotivosti, moudrosti a slitování národ proti vám povzbudil k vítěznému povstání!

4) Hledte, tak se při jistých příležitostech neptá člověk po pravdě a právu, nýbrž ve svém slepém hněvu a zlobě jedná proti tomu, kdo ho v jeho domnělém právu ruší, i když u sebe také dobře poznává, že je již odedávna ve všem v nepravu a kvůli svému klidu a pohodlí měl také vždy jen lež a podvod za svůj ochranný štít!

5) Takové to nyní je také u většiny templářů. Uznávají sice u sebe a pro sebe, že jsou již odedávna v nepravu proti zákonu Mojžíšovu a proti lidu a že velký Mistr z Nazaretu má úplně pravdu; ale On je ruší v jejich pozemském klidu a pohodlí a proto Ho nenávidí a chtěli by Ho zničit z téhož důvodu, z kterého se snaží ten, kdo se nachází ve sladké dřímotě chytit a zničit obtížnou mouchu, která ho ruší v jeho pohodlném klidu.

6) Ty, vysoký Římane, se tu ovšem můžeš tázat a říci: „Ano, cožpak templáři nemají již zcela žádnou víru v Boha a v Jeho slovo z úst proroků?“ Tu ti mohu ze své nejvyšší vlastní mnoholeté zkušenosti říci, že v celé zemi judské není mezi Židy nezasvěcenec, který by měl méně víry nežli templář, zejména jestliže již zestárl. Mladí mají mnohdy sice ještě záblesk jakési víry v autoritu; ale když poněmáhle poznávají, že první a starší zákoníci a představení nemají zcela žádnou víru, pak také ztrácejí veškerou víru, vrhají se u sebe a pro sebe skrytě do náruče řeckým světským mudrcům, užívají na píd' dlouhého života, jak jen vždy dobře dovedou a starý Jehova a Mojžíš a proroci nejsou jim ničím jiným nežli jen významnějšími vývěsnými štíty proto, že ustanoveními a obřady jim zasvěcenými jim vynášejí mnohé a velké poklady, jimiž mohou svůj blahý život vždy víc a více podporovat.

7) Tak si tedy templáři věc jednou velmi dobře zařídili a vždy také dovedli odklidit z cesty vše, co by se jim nějak postavilo do cesty; a co činili vždy, činí dosud a budou činit dále po tak dlouho, dokud budou trvat.

8) Takto máš, vysoký Římane, nyní zcela jasně vylíčeny důvody, proč templáři také nyní tak táhnou do pole proti tomuto Nazarejci, kterého my nyní zde přítomní zajisté v plné pravdě považujeme za zaslíbeného Mesiáše. Oni říkají: „Nechte nám ho nejprve uchopit a usmrtit, pak se již ukáže, zda je to ten zaslíbený Mesiáš, zda je jeden Bůh a zda všichni proroci nebyli podvodníci lidu!“

9) Že celý chrám nyní takto myslí a také tak chce jednat, za to opravdu my nemůžeme a dokud také jsme v úředním postavení chrámu, můžeme pramálo proti jeho nesmyslnému řevu pořídit; je již mnoho, můžeme-li tu a tam chlácholivě zapůsobit. Nyní jsem na tvé vyzvání promluvil věrně a pravdivě a ty, vysoký Římane, můžeš o tom nyní vyslovit svůj úsudek!“

88. KULT A KNĚŽSTVÍ.

1) Privil poté Říman **MAREK**: „Za toto tvé nyní úplně netajené osvětlení jsem ti velmi zavázán a my Římané budeme zajisté v krátké době vědět, jak s takovýmto kněžstvím naložíme. Kde se lidé zasvěcují kněžství jen kvůli výnosnému úřadu a ne kvůli věčné pravdě z Boha, tam bude také brzy na čase, takovéto zlé kněžství do kořene vyplenit a na jeho místo lepší a opravdové dosadit!“

2) Já jako zkušený Říman myslím nyní tak a Pán Sám mně to dává do srdce: Budoucně již žádné kněžství, žádné chrámy a žádné soboty, svátky, pamětní dny a jubilejní roky a Olympiády, - nýbrž ať se každý člověk snaží státi se podle nauky Páně opravdovým učitelem svých bližních a opravdovým otcem svých dětí! Chrámy ať se promění v domy dobročinnosti pro chudé a soboty, svátky a jiné bezvýznamné pamětní dny ať se promění ve dny dobročinnosti, tak se budou brzy všichni lidé jako opravdoví bratři v Pánu objímat a milovat!

3) Ale dokud se ještě nějaký člověk nechá za jisté divinační vážnosti nazývat knězem a jako takový se nechá od svého spolubližního ctít a si platit, dokud se budou stavět chrámy, zachovávat a všelikými obřady oslavovat soboty a jiné svátky, bude to s lidstvem zle dopadat. Což není z Boha dnem Páně každý den, v němž člověk v srdci Boha v nej-

větší víře a nadevše milujíc vyznává, koná bližnímu dobro duchovně i tělesně?! Jsem nyní prost jakéhokoli předsudku tohoto svobodného mínění, myslím však, že každý myslitel bude také právě toho mínění, které jsem nyní vyslovil.“

4) Privil na to **zákoník**: „Toto mínění, vysoký Římane, má podle přirozeného rozumu lidského mnoho do sebe; ale musíme vzít ohled také na to, co Bůh skrze proroka Mojžíše ustanovil, kde se výslovně praví: „Šest dní budeš pracovat; ale sedmého dne, v sobotu, budeš odpočívat a vši těžké služební práce se zdržovat a tento den zasvětiš Bohu, svému Pánu a jedině Jemu budeš sloužit způsobem, jak je Aronem lidu předepsán!“

5) Kdyby bylo tvé mínění realitou a ustanovení Mojžíšova zrušena, bylo by to tolik jako: Bůh, Jenž mluvil k Mojžíšovi a nyní v zázračném Nazarejci mluví opět jakoby osobně k nám, odporoval by Si Sám!

6) Také já jsem proti kastovníckému kněžství, - ale starší a rabbi musí přece být u každého národa; neboť ne každý člověk má ducha a nadání vzdělat se v pravého rabbi a má-li tu a tam také obyčejný člověk ducha a nadání, chybí mu čas a prostředky! Proto určil Mojžíš kmen Levi ke kněžství a ostatním kmenům uložil desátek, z něhož má být tento kmen udržován, aby se mohl věnovat pouze učitelskému úřadu.

7) Jsem však nyní také toho mínění, že by nutní učitelé lidu neměli vycházet zrovna z kmene Levi, protože se to jeví jako kastovníctví, nýbrž že by měl mít každý člověk duchem, nadáním a časem vybavený, právo vzdělati se v učitele také věcí božských; stal-li se však potom zdatným učitelem, pak by ho měla obec, které slouží, také vydržovat a z úcty a lásky nedovolit, aby si musel vedle svého úřadu učitelského vydělávat v potu tváří chléb rýčem a pluhem.

8) Co se pak týče tvého názoru o chrámech a jiných slavnostních dnech a svátcích mimo sobotu, jsem též tvého mínění; neboť to Mojžíš neustanovil. Jeden den v týdnu je však samozřejmě kvůli lidu nutný, aby se toho dne na nějakém vhodném místě shromáždil a aby tu byl poučován o Bohu a Jeho vůli, aby neupadl buď do úplné bezbožnosti anebo do nejspinavějšího modlářství. To je nyní moje mínění a bylo by nám milé, aby nám o tom nyní Sám Pán a Mistr vyslovil Své mínění.“

89. SOBOTA A STAV KNĚŽSKÝ.

1) Privil jsem nyní **JÁ**: „Dobře tedy a poslyšte Mne! Vy oba jste mluvili správně a pravdivě; ale od nynějška jsem také Já toho mínění, které vyslovil Marek, protože věc je zcela přiměřena přirozenosti a správnému rozumu člověka a tedy také moudrosti a řádu Božímu. Ale proto také ani tvůj názor nezavrhují; jen nečiňte vy kněží ze soboty nějaký jistý magicky působící den a neukládejte lidem těžké tresty, když musí v čas potřeby také v sobotu chléb vydělávat. Neboť nutný skutek, zejména k mravnímu a nezištnému blahu chudého bratra, nejen že nikdy sobotu neznesvěcuje, nýbrž ji jen tisíckrát více posvěcuje nežli všechnen prázdny brekot v chrámu a synagogách.“

2) Kdo totiž sobotu svěťí ušlechtilými skutky, ten ji také pravdivě a účinně a tedy živoucně svěťí, což jediné má cenu před Bohem. Kdo však svěťí sobotu podle vašeho způsobu, ten ji hanobí; neboť uctívá Boha rty - jak prorok praví - ale jeho srdce je daleko od Boha, protože je daleko od bližního.

3) Také mají být volní a opravdoví učitelé v obci, kteří si nemají vydělávat chléb prací rukou svých; ale jsi-li toho zcela dobrého mínění, že se lidé mají shromažďovat v sobotu na jednom místě, aby tu byli o Bohu a o Jeho vůli opět jakoby znovu poučování a na Boha připamatovávání, to ať se tedy také koná. Ale potom má pak učitel také šest dnů pracovních! Je-li jednou v duchu probuzen, pak mu také není třeba šest dní strávit pouze tím, aby se snad pro příští sobotu namáhavě připravoval co bude obci přednášet; neboť kdo mluví z Ducha Božího, tomu bude v okamžiku do srdce a na jazyk položeno co má mluvit.

4) Když se to tedy podle Mého zaslíbení bude co nejjistěji dodržovat, jako tomu bylo vždy za dob proroků, pak myslím, že by ani pro rabbiho obce nebylo šest pracovních dnů zrovna neužitečných, kdyby také on jako vzor vykonával pro svou obec nějakou dobrou a užitečnou ruční práci a aby si tím vydělával denní chléb a nebyl nucen zcela pro vše přicházet k členům obce a obec by pak jistě si ho tím více vážila a jako on se přičiňovala,

protože by v jeho domácí činnosti měla před očima nejkrásnější a nejopravdovější důkaz jeho nezištnosti, jeho lásky a jeho spravedlnosti k obci.

5) Já myslím, že toto by bylo mnohem lepší, než aby se - jako je to u nynějších templářů - šest pracovních dnů úplnou nečinností promrhalo a místo nějakého užitečného zaměstnání jen hýřilo, holdovalo, smilnilo, cizoložilo, podvádělo a tak se pro peklo a pro věčnou smrt krmilo. Takové je tedy Mé mínění!

6) A, něco jiného je to nyní pro ty, které Já nyní do veškerého světa vysílám, aby hlásali evangelium všem národům Země! Tito Moji prostí poslové nemají ani čas ani příležitost, by si vydělávali chléb svými rukama; proto také pro ně platí: Jezte a pijte, co se vám na stůl předloží. A dále: Nestarejte se o příští den co budete jíst a pít a čím budete své tělo odívat - neboť to by bylo zcela temné a pohanské; nýbrž snažte se, se vší pílí a horlivostí šířit mezi národy především jen Říši Boží a její spravedlnost, tak vám vše ostatní již jako samo sebou připadne; neboť Otec v nebi ví co potřebujete! Ale jak bylo řečeno, to platí jen o těch, které vysílám Já nyní do veškerého světa; kde ale budou jednou založeny pevné a ve jménu Mém trvající obce, tam pak ať se činně uplatní Mé dříve vyslovené mínění!

7) Neboť Já nikterak nechci, aby pak byli rabbi obce pravidelně šestidenními sluhy lenosti, neboť v lenosti je domovem kořen všech nepravostí. Rabbi obce vpravdě úplně činný ve jménu Mém nalezne a bude mít také během šesti dnů častěji příležitost předcházet všelikými dobrými příklady členům obce a k činnému napodobování ji povzbuzovat v opravdovém a živoucím duchu a tu je pak každý takový den tak jako sobota pro celou obec dnem svátečním.

8) Také není pro spásu duše nikterak nevyhnutelně nutné, aby snad byla židovská stará sobota zvláštním dnem k posvěcování; neboť k tomu může být podle okolností zvolen každý den. Ukáže-li se stará sobota k vykonávání nutné práce k dobru obce příznivou, zatím co některé dny v týdnu byly pro špatné počasí nepříznivé, ať se pracuje v sobotu a určí k vyučování jiný den. Neboť každý den, v kterém budete konat dobro ve jménu Mém, stane se pravou sobotou; neboť na jménu dne zcela nic nezáleží, nýbrž jen na tom, co kdo toho dne učinil.

9) Také není naprosto třeba, aby právě každý osmý den byl ustanoven dnem vyučovacím, nýbrž tento den může být určen podle času a okolností; neboť slovo Boží lze jiného dne právě tak dobře hlásat a poslouchat a ustanovený počet dní od jednoho kázání k druhému nemá předně přede Mnou zcela žádnou zvláštní cenu a zadruhé nečiní ani kázání samo, ani lidi lepšími.

10) Vidí-li však rabbi obce - ježto je mu to v duchu z Boha oznámeno, že některý člen obce se octl na scestí, ať jde rabbi ihned tam a napomene jej a nečeká k tomu na sobotu; neboť zbloudilému a opět napravenému bude opravdovou sobotou ten den, v němž se úplně polepšil.

11) Vykonal-li rabbi obce za rok jen jedno spravedlivé kázání obci a obec žije a jedná pak pevně a přesně podle toho, pak také hned již nepotřebuje žádné druhé kázání. Neboť kdo žije a jedná podle Mé nauky, tomu rabbi obce již nemusí kázat každou sobotu; neboť tomu je pak již beztoho každý den opravdovou sobotou a ve svém srdci nosí právě a živé kázání, které je mu Duchem vléváno.“

90. PRAVÉ SVĚCENÍ SOBOTY

1) **Pán:** „Jen pro děti může obec postavit zvláštní školu a opatřit ji jedním anebo při větší obci podle potřeby také několika zkušenými a mravními učiteli, kteří vštípí mládeži čtení Písma, jakož i počty, psaní a ještě některé užitečné poznatky. Když to každodenně svědomitě a poctivě s pílí a horlivostí učiní, pak také světili každodenně sobotu; a rabbi obce bude činit totéž, navštíví-li častěji takovou školu, povzbudí učitele a žáky k pílí a horlivosti, občas jim podá ve jménu Mém dobrou nauku. Co mu však bude mluvit, o to se již postarám.

2) Je také správné, zřídí-li si taková obec vedle školní budovy pro děti dům ke shromažďování, v němž se může občas ve jménu Mém shromažďovat. Ale v takovém domě

ať nemá pak právo mluvit a kázat jen ustanovený rabbi obce, nýbrž každý mužský člen obce, byl-li k tomu Mým Duchem povzbuzen. Neboť v takovém domě se nemá kázat jen o Písmu, o prorocích a o Mně, nýbrž také o jiných věcech k hlubšímu a opravdovému poznání Boha a k oživení lásky k Bohu a bližnímu; a ať tu mluví ten, kdo k tomu bude Mým Duchem v něm povzbuzen a ať ho obec i s jejím rabbim poslouchá. A bude-li to v obci kterýkoliv den konat, pak bude také opravdově sobotu světit.

3) Tím však nechci říci, abyste proto snad zcela nedbali řád času a počítání hodin, dní, týdnů, měsíců a roků; to můžete a máte také vždy konat. Ale určité dny proto, že jsou v týdnu, v měsíci anebo v roku tolikáté a tolikáté a tak a onak se jmenují, nemáte považovat za lepší a spasitelnější nežli ostatní; neboť na počtu a jiném naprosto nezáleží, nýbrž jen na životě a správném jednání podle vůle Boží.

4) Neboť kdo se prohřešil v sobotu na svém bližním, pro toho sobota nebyla vpravdě sobotou; prokázal-li však někdo bližnímu něco dobrého jiný den, pro toho byl také tento jiný den dokonalou sobotou.

5) Proto ať je budoucně mezi Mými opravdovými následovníky vše úplně svobodné a nic nemůže nějaký den k opravdové sobotě povznést nežli jedině skutky, které vychází z opravdové a živé lásky k Bohu a k bližnímu. Fuj a hanba takovému nejhlubšímu lidskému ustanovení, které prohlašuje za hanobení soboty, poskytně-li se pomoc nějakému chudému a utiskovanému také v sobotu! Fuj a hanba kněžím, kteří učí lid, že Bůh má zalíbení na jejich ošklivém žvanění a na jejich obětních obřadech, které jsou jako také vždy byly jen ošklivostí přede Mnou!

6) Proto budiž tedy sobota především opravdovým všedním dnem a veškeré obřady ať spočívají v čistém jednání podle Mého slova; na to budu vždy se zalíbením pohlížet a pravé světitele soboty vši Svou milostí a láskou také odměním. Tak mluví nyní Pán!

7) Ti však, kdož budou světit sobotu jako to nyní činí a již odedávna činili templáři a kdož připisují sobotě, jakož i určitým svátkům a novým měsícům určitý magický posvěcující účinek, ti budou ohnivou záplavou Mého spravedlivého hněvu stráveni! To nyní také mluvil Pán, před Nímž jsou všechny dny, týdny, měsíce a roky úplně stejné.

8) Rozuměli jste nyní, kterak pro všechny časy a věčnosti platně zní Mé mínění? Neboť vpravdě pravím vám: „Nebe a Země, které vidíte, jednou pominou; ale Má slova zůstanou navěky! Takové je tedy Mé mínění!“

9) Když toto farizejové ode Mne uslyšeli, nevěděli co by Mně na to odpověděli; Římané se však potají radovali, protože jsem Svou řečí schválil Markovo mínění, kdežto co se týče názoru zákoníka radil jsem k velmi značným změnám. To však pozorovali farizejové a potají se zlobili, ačkoliv zřejmě nedali o tom nic najevo.

91. ZÁKONÍK SE ODVOLÁVÁ K MOJŽÍŠOVI.

1) Teprve po chvíli hlubšího přemýšlení pravil **zákoník**: „Pane a Mistře, já jsem nyní u sebe co možno dobře uvážil Tvá slova a shledal jsem, že podle nejčistších zásad lidského rozumu máš zcela pravdu a podle toho, čím beze vší pochyby jsi, pravdu také mít musíš; přebývá-li tedy v Tobě věčný Duch Jehovův, Tvé srdce je Jeho trůnem a On z Tebe mluví a Svou všemohoucí vůlí jedná a celé stvoření udržuje a řídí, pak nechápu, že mohl kdysi na hoře Sinai s velkou přísností dáti Mojžíšovi zvláštní zákon o svěcení soboty s doložkou jak sobotu světit. Kdyby býval tehdy mohl jako jeden a týž také mluvit tak, jako jsi nyní jasně a moudře před námi mluvil Ty, nebylo by se nikdy kleslo na nečinné a obřadné svěcení soboty! Ano, dokonce se ví, že Židé, kteří znesvětili sobotu služebnou prací, byli zřejmě Bohem potrestáni! Proč tedy přikázal Bůh skrze Mojžíše jen sobotu světit a proč ji neustanovil tak, jako jsi ji nyní stanovil Ty? Bůh je přece ve Svých úradcích věčně neproměnlivý a Svá slova nemůže nikdy měnit!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Nyní z tebe mluvil zákoník; ale tento zákoník v této řeči také ukázal, že ještě nikdy ani v nejmenším neporozuměl Písmu - a nejméně knihám Mojžíšovým! Tehdy bylo třeba velmi zvráceným Židům v Egyptě přikázat jeden den k odpočinku od služebné práce a k naslouchání slovu Božímu; neboť bez takového příkazu nebyli by se asi žádného dne, jak si to byli v Egyptě navykli, dostat k odpočinku a ještě méně k na-

slouchání slovu Božímu. Neboť židovský národ byl smyslný a ve dne v noci se nestaral o nic jiného nežli jak by si mohl opatřit prostředky, aby naplnil břicho masem. Proto ustanovil Bůh tehdy ještě jednou ze zcela přirozených a pak také však z duchovních důvodů určitý den a to týž den, totiž sobotu, kterou již praotcové zvolili za den odpočinku a k naslouchání slova Božího.

3) Ale Bůh ve Svém zákoně o sobotě nepřikázal zcela nikomu, že nemá v sobotu prokázat nikomu dobrou službu. Takové přikázání jste ustanovili místo zákona Mojžíšova teprve vy a dovolovali jste také v sobotu konat práci a nějaké nutné a o sobě dobré dílo jen tomu, kdo vám za to přinesl velké výkupné a jiné bohaté oběti.

4) Myslíš-li však, že Bůh jednou danou formu nějakého v určité době nutného zákona nemůže měnit proto, že je v Sobě věčně neproměnlivý, jak jste si potom mohli dovolit zákon Mojžíšův podle vašeho dobrozdání a k vašemu hmotnému blahu tak zle změnit, nyní skutečně již ani háček nezachovávejte z toho, čemu Mojžíš a proroci učili a co přikazovali?

5) Jsou-li vám tedy zákony Mojžíšovy a jeho spisy tak velice svaté, proč jste tedy jako nepravé zavrhlí šestou a sedmou knihu Mojžíšovu a čistě prorocký dodatek a na jeho místo jste dali jiné dílo lidské?

6) Nebyla stará archa úmluvy svatyní všem Židům?! Když však již před třiceti roky pro vaše zlé skutky kouřný a ohnivý sloup zmizel a ve svatyni tu stála truhla od své síly opuštěná, tu jste ji uschovali v komoře a na její místo dali jinou, z níž kvůli cizincům plál přirozený oheň a též vystupoval přirozený kouř. Proč jste to tedy učinili? Dal snad také k tomu Mojžíš zákon, ve kterém by se pravilo, že něco takového smíte učinit?!

7) Ano, proroci ovšem prorokovali, že v době, která je tu nyní před vámi bude stará archa úmluvy proměněna před očima všech lidí v novou a živoucí; ale tak, jak vy jste to svévolně učinili, to proroci jistě nikdy nemínili! Neboť kdybyste byli z proroků přesvědčeni, že se to před třiceti lety stalo podle vůle Boží, byli byste to jistě dlouhými řečmi lidu oznamovali a také byste jej byli k velkým obětem vyzývali; leč vy jste to zcela pěkně a moudře neučinili a lid o tomto vašem svévolném chování do této chvíle nic neví.

8) Víte-li však, že novou archou úmluvy mínili proroci jen Mne, proč to lidu neoznámíte a proč místo Mne uctíváte marnivé nicotné a mrtvé dílo vašich rukou?

9) Vy se stále odvoláváte na Mojžíše a proroky; ukazují-li vám nyní správný a jedině pravdivý smysl a vnitřního ducha Písma, jak to tedy přijde, že vskutku právě vy templáři jste největší popírateli Boha, Mojžíše a všech proroků?!

10) Mojžíš z velmi moudrých důvodů zahalil slovo Bohem mu zjevené a zejména jeho vnitřní živý smysl a ducha do vhodných obrazů a co vám odhalil, to jste zavrhlí; nyní jsem přišel Já Sám a odhaluji vám ono skryté - proč tomu nyní nevěříte a snažíte se Mne jen chytat v tom, čemu jste sami nikdy nevěřili a ještě méně kdy pochopili?“

92. O ZAVEDENÍ SOBOTY.

1) **(Pán:)** „Hle, již od prvních dob lidí bylo zvykem týden dělit na sedm dní a toto rozdělení odvozuji lidé na přirozené cestě od čtvrti Měsíce, na nadsmyslové cestě, která jim byla zjevena, pak od sedmi duchů v Bohu, o nichž jste také něco slyšeli, ale ještě ani slůvko nerozuměli!

2) Z oněch sedmi duchů je pak duch sedmý, jenž zpětně působící pročišťuje a zjemňuje všech šest duchů předchozích a tento sedmý duch se jmenuje činné slitování (smilování). A hledte, také z tohoto důvodu určil Bůh skrze Mojžíše sedmý den jako sobotu, abyste se toho dne zdržovali práce ke službě vlastního břicha a abyste se při schůzi před chatrčí v níž stála truhla, ohlédli po chudých bratřích, sestřích, vdovách a sirotcích a abyste se nad nimi účinně slitovali; neboť celý zákon Mojžíšův a proroků záleží v tom, abyste v plné víře v Boha a v lásce k Němu uplatňovali na vašich chudých bližních skutky opravdového milosrdenství a jedině v tom také záleží opravdová a Mně libá bohoslužba!

3) Je-li tedy tomu tak a nikdy nemyslitelně jinak, jak by se byl mohl Mojžíš kdy i jen v sebe špatnějším snu domnívat, že sobota byla určena Bohem k tomu, aby v ní žádný Žid neprokazoval a nesměl prokázat ani svému chudému bližnímu skutek milosrdenství?!

4) Představte si, zda znamená prokázat Bohu čest, tráví-li člověk celý den předně v nejúplnější zahálce a pak zadruhé dřepí buď v chrámě jeruzalémském anebo někde jinde v synagóze anebo ve svém domě, odmumlá-li a odvěští-li bez srdce, bez myšlení a tedy bezhlavě několikrát desatero přikázání, několik žalmů Davidových a ještě něco jiného z Písma a to buď sám, anebo si to dá odmumlat a odvěstit od kněze, kterému za to přináší oběť, protože má tu slepou víru, že mumlání a vřeštění z úst nějakého kněze je silnější a Bohu libější nežli jeho vlastní! O, vy nesmyslní, považte, zda je možné, aby přemoudrý Bůh mohl kdy mít aneb že On, věčně neměnitelně stejný, nyní může mít anebo bude moci kdy mít zalíbení na takových jen vámi a nikdy ne Mojžíšem a proroky vynalezených a dokonce zákonem učiněných pošetilostech a bláznovstvích!

5) Ano, lidé, kteří Boha poznávají a Ho nadevšecko milují, mají se v srdci k Němu také modlit. Ale jak? Předně správným následováním Jeho vůle, konáním skutků lásky k bližnímu a zadruhé mají v srdci živě a plni lásky k Bohu mluvit:

6) Nejmilejší Otče náš, Jenž v nebesích přebýváš!

Přijď skutečně Tvá říše věčné lásky a pravdy k nám!

Tvá jediné svatá vůle, jsoucnost všech bytostí, buď také mezi námi skutkem tak, jako tomu je ve všech Tvých nebesích a prostorech stvoření! Dej nám, Svým dítkám, chléb života!

Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim bratřím, kteří nám snad ublížili.

Nedej na nás přijít pokušením a ponoukáním ke hříchu, jimž bychom těžko mohli v naší slabosti vzdorovat, ale zbav nás všeho zlého!

Tvé jméno budiž vždy posvěceno, vysoce velebno a nadevše vychvalováno; neboť Tvá je všechna láska, moudrost, síla a moc navěky!

7) Hledte, toť správná modlitba k Bohu, jestliže ji někdo v srdci živě a pravdivě v úplné vážnosti vyslovuje! Ale ani tato modlitba nemá cenu i kdyby ji někdo i tisíckrát ústy vyslovoval, nýbrž musí se v srdci živě a pravdivě a v úplné vážnosti vůle vyslovovat a člověk musí také skutkem ukázat co vyslovuje řeč jeho srdce, jinak je veškeré modlení ošklivostí před Bohem; neboť věčně nejživější Bůh jako láska, moudrost, síla a moc se nenechává prázdnými a mrtvými slovy rtů a nesmyslnými oběťmi a obřady uctívat, nýbrž jediné skutky podle Jeho vůle. A tyto skutky může a má každý člověk konat každodenně a netoliko jediné v sobotu; koná-li však člověk to, pak činí každý den opravdovou sobotu a nepotřebuje čekat na sedmý den týdne, jenž jako den nemá přede Mnou ani o vlas větší cenu nežli den jiný. Hledte, takové je také Mé mínění! A tu, v Písmu učený templáři, můžeš Mně nyní učinit námitku, máš-li k tomu nějaký důvod.“

8) Privil **zákoník**: „Ó, Pane a Mistře, toho nyní zajisté a také navždy zanechám; neboť teprve nyní jsem jasně poznal, že jsi vpravdě pomazaný Boží, ano, máš ve všem pravdu a námitka, kterou činíš nám templářům, je pravdivá a překypuje spravedlností! Ale my jsme žel právě chrámem zajmuti a pro tuto Tvou nejspravedlivější Boží věc nemůžeme nic učinit.“

9) Ty, ó, Pane, jsi však mocný; učiň podle Své milosti, lásky a moudrosti, co Tobě je libo! Zůstaneme-li však také v chrámu, pak již věru nevyslovíme v žádné radě nikdy proti Tobě ani slovo, zato však při vhodných příležitostech veleknězům ukážeme co je na této věci. Chceš-li nám však zvlášť oznámit co máme činit, pak to také učiníme, abychom Tebou byli v milosti přijati. Pane a Mistře, jaká je tu Tvá vůle s námi a na nás?!”

10) Privil jsem **JÁ**: „Už jsem vám přece nyní řekl něco, z čeho snad váš rozum poznal Mou vůli?! Jedněte podle toho, tak také dostanete život! Chrám vám nezabrání, abyste v srdci ve Mne věřili a podle Mé vůle jednali a kde toho třeba, také Mne před světem vyznali; neboť také pravím vám: Kdo Mne vyzná před světem, toho také Já vyznám před Svým Otcem v nebi! - A nyní můžete jít opět do Jeruzaléma; budou-li se vás však templáři na Mne tázat, nerozhlášte Mne! Mé požehnání s vámi! Amen!“

11) Poté templáři povstali cele dojeti, děkovali Mně za poučení a za vysvobození z jejich zmatku a vydali se, ježto se již dosti setmělo na cestu k domovu a Lazar jim dal něko-

lik průvodců s pochodní, což bylo templářům velice příjemné. My pak jsme se vrátili do sálu a posadili se k našemu stolu. Zde teprve projevili Římané svou nejúplnější radost ze všeho, co jsem byl templářům tak otevřeně a božsky pravdivě řekl.

12) Všichni Mne pak prosili o pravou, templářům oznámenou modlitbu. Tu však přistoupil Rafael k Agrikolovi a odevzdal mu ji napsanou na pergamenu, za což Mně Římané nemohli ani dost poděkovat.

13) **JÁ** jsem pravil pak Lazarovi: „Bratře, nyní jsme opět pracovali; proto nám dej před večeří přinést trochu vína a chleba, abychom se mohli posílit!“

93. ZAMILOVANÝ POKRM PÁNĚ.

1) A Lazar ihned vše obstaral. Když byly opět chléb a čerstvé víno přineseny na stůl a my jsme se poněkud občerstvili, přišla Marta a pravila Mně, co bych k večeři nejraději jedl.

2) Pravil jsem **JÁ**: „Hle, milá Marto, lidé, kteří slyší Mé slovo a žijí podle něho, jsou Mým nejmilejším pokrmem a také Mým nejmilejším nápojem! - Rozuměla jsi těmto slovům nyní dobře?“

3) Pravila **Marta** hlasem poněkud úzkostlivě zaraženým: „Ale, Pane a Mistře, nechceš přece jíst lidské maso?“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Milá přítelkyně, ty jsi do věcí ducha ještě příliš hluboko nepronikla! Míním pokrm pro ducha anebo pro tělo, pravím-li, že Mým zamilovaným pokrmem a Mým zamilovaným nápojem jsou lidé, kteří slyší Mé slovo, uvažují o něm a podle něho žijí a jednají?! Pravím obě a také všem, kdo tu jsou: Člověk nežije jedině chlebem a vínem, nýbrž spíše každým slovem, které přichází z úst Božích, jedná-li podle něho; a je tedy slovo Boží nejrozmanitějším pokrmem pro celého člověka, kdežto chléb této země živí jedině jeho smrtelné tělo a ne¹⁷⁾ zároveň jeho duši a jeho ducha.

5) Jako je však Bůh skrze slovo hlavním pokrmem pro celého člověka, tak je také člověk, jenž Boha poznává, nadevšecko miluje a plní Jeho vůli, rovněž dobrým a nanejvýš občerstvujícím pokrmem pro věčnou lásku v Bohu. Jestliže jsi tomu nyní porozuměla, můžeš nám dnes k večeři předložit na stůl dobrý pokrm z dobře připravených ryb!“

6) Pravila **Marta**: „Ó, Pane a Mistře, nyní jsem již porozuměla, že jsi předtím mínil jen duchovní pokrm a duchovní nápoj a děkuji Ti co nejvroucněji za Tvou velkou trpělivost se mnou; ale ježto jsi mimoděk vyslovil přání dobře připraveného pokrmu z ryb, pak se Ti musím otevřeně doznat, že nám zásoba ryb právě dnes zcela došla. Při obědě se spotřeboval celý zbytek a nyní jsem Tvým přáním uvedena do velkých rozpaků. Co mám nyní učinit?“

7) Pravil jsem **JÁ** s vlídnou tváří: „Ano, milá Marto, to je nyní ovšem poněkud nepříjemná věc! Kde nyní vzít tolik ryb, aby pro nás všechny postačily?!”

8) Pravila **Marta**, ještě rozpačitéji nežli předtím: „Ó, Pane a Mistře, to věru nevím, ale Ty bys mně tu mohl dobře poradit a pomoci!“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, to bych ovšem mohl, kdybys v to měla opravdovou a pevnou víru!“

10) Pravila **Marta**: „Ó, Pane a Mistře, já věřím všemu; neboť Ty jsi věčná láska a pravda sama a co Ty řekneš a chceš, to se také vždy jistojistě děje!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Jdi tedy a podívej se do kádě, která se nachází vytesána v kameni pod studničním stále tekoucím pramenem ve vaší velké kuchyni a najdeš v ní pro dnešek a pro zítřek dostatečné množství ryb!“

12) Po těchto Mých slovech si Marta pospíšila i se svou sestrou Marií v doprovodu Marie z Magdalonu ven do velké kuchyně a našla kád' plnou nelepších ryb z řeky Jordánu a jejich úžas nad tím byl veliký. Brzy opět přišly a vypravovaly všem zázrak a jejich vděčný úžas nebral již téměř konce.

13) **JÁ** jsem však pravil k Martě: „Ó, nezasni nad tím tak velice, neboť před vašimi očima jsem vykonal již leckterá znamení, nýbrž jdi nyní a připrav nám dobrou večeří!“

¹⁷⁾ „ne“ Je tu Lorberem zřejmě zapomenuto a doplněno vyd..

14) Po těchto Mých slovech pospíšily Marta a též i Maria ven do kuchyně a uvedly tu vše do pohybu, aby mohla být za hodinu večeře co nejlépe připravena. Byl pak hvězdný jasný večer a na západě bylo lze vidět ještě poslední paprsky zapadajícího Slunce, což jsme mohli otevřenými okny dobře pozorovat a byli to Římané, kteří projevili zřejmě přání, aby mohli nyní krátký čas v přírodě po mém boku ohledávat a pozorovat hvězdné nebe a leckterý večerní zjev.

15) A **JÁ** jsem pravil: „Dobrá, pojďme tedy na hodinu ven a budeme tu moci leccos spatřit, pozorovat a poznat!“

94. POZOROVÁNÍ HVĚZDNÉ OBLOHY.

1) Když jsem toto vyslovil, byli všichni přítomní, jichž byl značný počet, ihned ochotni také hodinu strávit v přírodě; i povstali jsme a vyšli ven, kde bylo velké a zcela volné místo. Všichni nyní žasli nad nesčetně velkým množstvím Hvězd a velebili všemohoucnost a velikost Boha.

2) Když jsme tak po jistou dobu pozorovali hvězdné nebe, tázal se Mne Říman **Marek** řka: „Pane a Mistře, to jsou tedy až na několik málo Planet samá Slunce, kolem kterých opět obíhají příslušné jim Planety, Měsíce a také vlasatice?“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem, jak jsem vám to již ukázal na Hoře Olivové; avšak mezi těmito mnohými Slunci spatřujete také několik Centrálních sluncí, kolem kterých se, jak je vám již známo, ve velikých kruzích pohybují Planetární slunce se všemi svými Planetami a opět vidíte ony větší Centrální slunce, kolem kterých se pohybují celé Sluneční oblasti a také několik takových Centrálních sluncí, kolem kterých se v přerostsáhlých kruzích pohybují již celé Sluneční vesmíry. Ale kdybych vám je nyní také prsty ukázal, pramálo by vám to prospělo; až budete však v duchu probuzeni, pak vás duch nejvnitřnějšího života a vší pravdy již beztoho do všeho světla povede a uvede. Jak to však je a také bude možné, o tom jsem vám učinil některé vlastní názorné zkušenosti již na Hoře Olivové. Zde vám mohu opakovat jen to, že v domě Mého Otce jsou velmi mnohé a velmi velké příbytky.“

4) Pravil opět **Marek**: „Pane a Mistře, děkuji Ti také za toto poučení! Ale nyní bych přece jen také rád od Tebe zcela určitě slyšel, kde se nyní nachází Slunce! Ty jsi nám sice ukázal a to nanejvýš obdivuhodně důmyslně, že všechna světová tělesa mají tvar koule a tedy také tato naše Země; ale já jsem měl ve svých mladých letech co dělat v nejzazším jihozápadě Hispanie a tu se rozprostíralo strašně velké moře. Vystoupil jsem tam s několika druhy na jedno z nejvyšších pobřežních pohoří a to v domnění, že uvidím, že toto moře má snad podobně jako moře Středozemní někde konec. Ale zmylil jsem se velice; neboť po nějakém konci nebylo možné objevit ani nejmenší stopu! Kamkoli na západ jsme obrátili naše bystré oči, neobjevili jsme nic jiného nežli vodu a vodu.“

5) S řečené hory viděl jsem také klesat Slunce úplně do moře. To mně také potvrdilo toto: Když se Slunce ponořilo úplně do vody, tu tedy také vyhasl jeho oheň a světlo tak dokonale, že po jeho úplném západě nebylo pozorovat již ani stopu po večerním soumraku a řečený zjev nás přivedl k tomu závěru, že Slunce, Měsíc a všechny Hvězdy klesají v hlubokém západu přímo doslovně pravdivě do moře a za 12 a mnohdy za 14 a mnohdy - ve vysokém létě - také již za 9 hodin vystupují někde v nejbzdálenějším východu opět z moře.

6) Že se tato věc ve velké skutečnosti má jistě zcela jinak, to vím nyní dobře; ale zjev, že Slunce ponořivší se zřejmě do velkého moře, nezanechává zejména za velmi čistých a bezmračných večerů ani stopu po večerním soumraku, to je skutečně přece jen něco zvláštního. - Jak to si mám vysvětlit?“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Nuže, nuže, milý příteli Marku, asi za tisíc let budou mít o takových vám nyní tak ještě zázračně připadajících zjevech dokonce děti zcela správné pojmy!“

8) Hle, tvé velké světové moře má v hlubokém západu své omezení jako každé jiné moře; a je tam ještě velmi velká pevnina, která však bude pozdějšími potomky Evropy na západě objevena. Ze severovýchodních pevnin Asie byla však již téměř před více než tisíci lety objevena a v této době je obydlena různými národy Asie, mezi nimi dokonce také starými Féničany, Trojany a Řeky.

9) Z Evropy směrem na západ bude však moci být objevena teprve tehdy, až se budou její lodi nacházet v lepším stavu, nežli jsou ve vašem nynějším stavu lodi vaše.

10) Že však Slunce v hlubokém západu jsou pozorováno z Hispanie zachází, neza nechavší soumrak zejména za velmi čistých a par prostých večerů, toho příčinou je předně velká a daleko se prostírající vzdušná masa, která nakonec nechává sluneční světlo právě tak těžko proniknout, jak těžko toto světlo proniká na hluboké dno mořské. Kde je moře mělké, spatříš dno mořské jistě ještě dostatečně osvětlené, protože světlo má co činit s vodní masou mající jen zcela malou hloubku; kde je moře takových 20-100 mužských délek hluboké, tam již nebudeš s to spatřit sluncem osvětlené dno, Hleď, tu máš jeden důvod proč Slunce v dalekém západu moře zapadá často beze všeho zanechaného soumraku!

11) Druhý důvod pak spočívá právě v onom častém úplném nedostatku par; neboť nenacházejí-li sluneční světelné paprsky téměř zcela nic tak hustého, aby na to dopadly a zlomeny mohly být opět dále vrženy, nemohou také být jako tu jsoucí pozorovány. Tomu se můžeš učit u Měsíce, jakož i u ostatních Planet.

12) Hle, Měsíc a ostatní Planety jsou o sobě rovněž temná tělesa, jako je tato Země! Světlo vychází ze Slunce jako kulatého tělesa ve všech možných směrech; ale jako světlo odražené a viditelně existující se projevuje jen tam, kde se setká s předmětem, od kterého se pak odráží a vašimi očima je viditelné.

13) Kdybych si tedy postavil nějaký velký předmět v nahodilé vzdálenosti Měsíce této Země, tu bys ihned zpozoroval, že Slunce nekleslo do moře této malé Země, nýbrž se nyní tak jako za dne nachází na svém volném místě a své světlo a teplo vysílá všem Zemím, které krouží kolem něho. Co však na této, jakož i na ostatních Zemích, které nazýváte Planetami, způsobuje den a noc, to jsem vám již více než dostatečně ukázal a tak se tedy nyní již můžeš od svého starého světského názoru zcela osvobodit.“

14) Pravil **Marek**: „Děkuji Ti, ó, Pane a Mistře, také za toto poučení! Není sice tak vysoké jako nauky, které jsme již z Tvých svatých úst přijali, ale já je považuji pro nás Římany, kteří jsme ve světovém názoru ještě ve velkých omylech, také za velmi důležité a vznešené. Neboť je-li člověk v nějaké věci, byť i tohoto světa na omylu, pak se také musí octnout v jiných duchovních světech ve všelikých omylech; neboť jeden omyl plodí druhý tak dlouho, až se stane celý člověk plný omylů a pošetilostí. Začíná-li však u člověka často jen u malé věci nastávat světlo, šíří se pak toto světlo ponenáhlu na větší a důležitější věci a tak člověk dospívá k opravdové moudrosti. Proto budiž Tobě, ó, Pane, dík také za tato poučení, která jsou zejména nám Římanům velmi užitečná!“

95. O SÍLE MALÉHO.

1) Když Mne Marek pochválil velice za to, že jsem mu učinil toto vysvětlení, pravil jsem **JÁ** jemu: „Ty jsi nyní mluvil zcela dobře a svou chválou jsi způsobil Mému srdci náležitou a opravdovou radost; neboť kdo si neváží domněle nepatrného daru, není také hoden daru většího. Pravím vám však, že Já to činím vždy tak, jak to můžete vidět ve veškeré přírodě Země: Když se zdá, že konám něco sotva pozorovatelného, tam je účinek vždy nekonečně veliký a nezničitelný. Proto byste mohli říci: „Já jsem ve velkém malý, ale v nejmenším nekonečně veliký!“

2) Když nechávám přecházet nejmocnější pustošící bouři přes země a moře, říkají lidé: „Jak strašně velký a mocný jsi, ó, Pane!“ Když však kladu do země nepatrné semínko, které pak klíčí, vzrůstá a ze své nepatrnosti vystavuje v existenci silný a mocný strom, tu žádný člověk nevolá pln úžasu: „Jak velký a mocný jsi, ó, Pane!“, nýbrž pozoruje tento mnohem větší zázrak se zcela lhostejnou myslí a nanejvýš řekne: „Ano, ano, to vše musí již tak být, že podle vůle Páně vznikají z malých semen velké stromy a lesy.“

3) Tak žasnou lidé také nad velmi vysokými horami, širokými veletoky, velkými jezery a moři, kdežto úrodného pahorku a čistého žízeň utiňujícího pramene si sotva povšimnou; ale u Mne je úrodný pahorek mnohem výše nežli neúrodný vysoký Ararat a čistý pramen

mnohem výše nežli oceán. Neboť jsou již svým životem ze Mne podivuhodně velmi blízce spřízněny; ale Ararat a oceán jsou ještě velmi hluboko v soudu a jsou ještě daleko od života.

4) Proto dbejte také Mých často domněle nepatrných slov; neboť právě v těchto slovech vám dávám více života lásky ze Mne, nežli kdybych vám řádně před vašimi očima a ušima rozložil v atomy celý Slupkový glóbus! Z Mé přenekonečné moudrosti a moci můžete nasát jen jednotlivé kapky, kdežto ze zdroje života Mé otcovské lásky můžete vždy nalít do sebe celé proudy.

5) A hleďte, tak tomu také je, jestliže Mne lidé milují, uctívají a velebí! Kdo miluje, v tichu Mne uctívá a velebí a přitom ve vší pokoře poznává svou nepatrnost a Mé všechno, ten Mne opravdu v duchu a v pravdě úplně uctívá a Já mám na něm velké zalíbení a toto domněle něco zcela nepatrného plodí veliký účinek. Kdo Mne však uctívá a velebí s velkou světskou okázalostí, všelijakými nicotnými obřady a dlouhými modlitbami a zpěvy a přitom se domnívá, že se Mně to líbí, ten je na velikém omylu. Takové velebení je Mi ošklivostí, vychází-li od kněží; a domnívá-li se nevědomý lid, že Mne tím uctívá a tím si chce ode Mne vyprosit milost, nebude ode Mne ve velké míře vyslyšen, aby přišel k poznání, že Já na takových velkých a okázalých modlitbách a poctách nemám zcela žádné zalíbení.

6) Kolik živých plodů na vysokých vrcholech hor roste, tolik plodů milosti se dostane lidem, kteří Mne vzývají, velebí a uctívají velkými okázalostmi! Neboť kdo se ke Mně nemodlí v srdci, v duchu a ve vší pravdě, ten také nebude vyslyšen. Kdybych totiž takové modlitby vyslyšel, pak bych Sám dával lži a pohanství výsadní přednost, což ode Mne zajisté nebude očekávat nikdy nikdo, kdo má jen trochu jasnější rozum. Neboť Já Sám jsem Světlo, Cesta a Život; jak bych tedy mohl být nakloněn temnotě, bludným stezkám, lži a smrti?

7) Proto pravím vám také, že Já nekráčím ani v hukotu bouře, ani v řádění ohně, nýbrž v mírném vání ranního vzduchu. Kdo Mne v takovémto tichu své mysli půjde vstříc, ten se také se Mnou setká.“

8) Pravil nyní **Marek**: „Ó, Pane a Mistře, jak velká a nádherná a plná lásky a věčné pravdy jsou Tvá slova a jak šťasten je ten, kdo je chápe a jedná podle jejich smyslu! Ale jak málo je těch, kdož to slyší a dobře o tom uvažují. Avšak my učiníme co jsi nám radil; neboť víme a nyní živě věříme, že jedině Ty jsi Pán a Mistr, Jenž jedině jsi jeden a neopravdovější Bůh od věčnosti a že vše, co objímá nekonečnost, Tebou je stvořeno a dál a dále se udržuje. Proto také budiž Tobě Jedinému všechna chvála, všechna čest a všechna naše láska a vzývání ve skutku!

9) Ale ježto nyní zde máme nikdy nevypověditelné štěstí, že Tě tělesně mezi sebou máme jako věčného Mistra všech věcí, bylo by to od nás vše dychtivých Římanů věru neodpuštělné, kdybychom se ještě na Tebe neobraceli mnohými otázkami, - neboť jen Ty Jediný nám můžeš říci, jak je to s těmi či oněmi věcmi - a tak bych nyní při této příležitosti měl ještě malou otázku.“

96. VZNIK VĚTRU

1) Pravím **JÁ**: „Nač bys se Mne nyní rád otázel již vím a tak ti položení otázky ušetřím a půjdu ti ihned vstříc s odpovědí na tvou otázku.

2) Hleď, vítr, který nyní dosti klidně začal vanout, vyvolal v tobě jistou otázku! Rád bys věděl, odkud vítr původně přichází a kam jde; ale to je ti těžko pochopit, i když by to bylo pro Mne lehké ti to říci.

3) Mnozí lidé postřehují sice tah větru, ale nevědí odkud původně přichází a kam táhne a ještě méně chápou, odkud v jejich srdcích přichází duchovní vítr a kam táhne. Proto také jsou stále nerozumného srdce a nemají ani svou duši a ještě méně ducha v ní a Mne, jako původní a hlavní vítr života, jsou již nejméně s to poznat.

4) Hle, nic v hmotném stvoření nemůže vznikat a dále trvat bez nějakého duchovního základu a tak také jistě ne vítr, který nyní vane!

5) Již na Hoře Olivové jsem vám dal pokyn a při jiné příležitosti jsem Svým učedníkům podrobněji vyložil, že tato Země, jakož i každé jiné světové těleso má zvířecí organický život a projevuje tedy také všechny přirozené výkony a zjevy organického zvířecího života. Předně musí být živena a to asi tak, jako velké zvíře. Protože tedy má zvířecí život, musí také mít jakési srdce, plíce, slezinu, játra, ledviny, žaludek a - krátce - v období všechny vnitřnosti, které jsou také nutné k životu dokonalého zvířete. Má-li tedy Země v sobě vše to, rozumí se také již samo sebou, že na jejím povrchu postřehujete právě vy, kteří jste obyvatelé povrchu Země, všechny možné projevy jejího vnitřního organického zvířecího života.

6) Země tedy také dýchá a to od šesti do šesti hodin. Šest hodin potřebuje ku vdechování a šest hodin k vydechování. Nuže toto vdechování a vydechování se pozoruje na celé Zemi a to čtyřikrát občasným tahem větru, který ačkoliv vzhledem k celé Zemi působí ve stejné době, nemůže být na jejím povrchu postřehován současně, protože tu z důvodu denního otáčení Země kolem osy a z toho plynoucího stále proměnného stavu Slunce nad Zemí nemůže být současně poledne nebo jitro, večer a půlnoc.

7) Velmi daleko na východ odtud je nyní již půlnoc a velmi daleko na západ, asi v zemích, o nichž jsem právě řekl, že se nacházejí za velkým oceánem, bude nyní asi poledne. Krátce a dobře, na celém okrsku Země jsou například právě nyní zastoupeny všechny doby denní a proto nějaký životní projev Země byť se pro ni děje v jednom a téměř okamžiku nemůže být postřehován v jedné a téže denní době.

8) Vítr, který nyní vane, pochází právě od životního projevu Země dýcháním. Ale nsmíš si snad představovat, že by Země měla ústa anebo nos a že by dech těmito ústroji vyrážený, přišel nyní sem dokonce od severního anebo jižního pólu, nýbrž takové větry povstávají jen spíše tím, že se Země při svém vdechnutí zejména pod mořem, jako své měkké části, zejména citelně roztáhne a tak rozšíří, že moře všude o několik pídí stoupne a při vydechnutí, při čemž se Země opět více zúží a stáhne, opět o tolik klesne, oč za doby vdechování vystouplo. A hle, toto klesání a stoupání moře způsobuje tedy také periodický pohyb atmosférického Zemi obklopujícího vzduchu, který nyní postřehuješ jako vítr! Neboť vítr není nic jiného nežli jen víceméně prudké proudění vzduchu; také nejprudší vichřice není nic jiného. Příčiny však, kterými je vzduch uváděn do proudu, mohou být různé; vyjmenování a přesné popsání příčin vyžadovalo by několik dní.

9) Že větry, které přicházejí od severu jsou studené a větry z jihu přicházející jsou teplé, to způsobují poměry klimatické. Na severu je Země následkem mnohého sněhu a ledu studená a proto odtamtud nemůže přijít teplý vítr. Na jihu, kde paprsky sluneční dopadají na Zemi kolměji, je vždy tepleji a ve středním pásu Země je dokonce horko, jak to již ze zkušenosti víš a jsou tedy také větry od jihu přicházející teplé; ve velkých písečných pouštinách bývají často palčivě horké. Ve vlastním a hlubokém jihu jsou však jižní větry pro tamní polární led a sníh rovněž opět velmi studené, jako jsou zde na severní polokouli Země větry severní.

10) A tím, příteli Marku, máš zatím dostatečné vysvětlení o přirozené příčině vzniku větrů; to další ti v pravou dobu již vlastní duch oznámí, jakož i každému, kdo bude v duchu znovuzrozen.

11) Že však při všem, co se na Zemi a také - na všech ostatních světových tělesech děje, působí v pozadí duchové, to jsem vám již ukázal a tak můžeme nyní tyto výklady ukončit.

12) V pozdějších dobách povstane beztoho až příliš mnoho badatelů všech přírodních zjevů a uváží a dobře vypočtou vše, co bude k potírání mnohých omylů a ke zničení černé pověry jistě dobré a užitečné; ale mnoho takových badatelů přírody tak dalece zbloudí, že ztratí zcela stanovisko duchovní a budou se přehrabávat v mrtvé hmotě a to pak také nebude již nic dobrého.

13) Člověk sice má poznávat pravý důvod všech věcí a zjevů; ale má se mu toho dostat z jeho živého ducha, aby poznával vše v duchu a v plné pravdě a aby tedy přitom neztrácel duchovní základ života. Stojí-li člověk se svým poznáváním na tomto stanovisku, pak může svým poučováním o všech možných věcech a zjevech bližním také opravdově a živoucně prospívati leč jako pouhý znalec přírody může více škodit nežli prospívati; neboť co by prospělo člověku, kdyby měl a chá-

pal všechny věci světa, ale přitom na své duši škodu utrpěl? Prospělo by mu to pak něco na onom světě?“

97. O MATERIALISTICKÉM BĀDÁNÍ PŘÍRODY.

1) (**Pán:**) „Hle, u starých Egyptanů bylo za dob pozdějších faraonů také mnoho pouze vnějších badatelů a znalců přírody a jejich pevná díla vyplňují dosud velké sály a skříně a truhly! Měl bys jistě několik století co dělat, abys přečetl všechny ty knihy, svitky a tabulky. A hle, duše oněch znalců přírody pokračují i na onom světě ve svém badání a hledání, upadají z omylu do omylu, nedají se od žádného anděla poučit a zůstávají ve svém bludu a hledají prazáklad sil vždy ve hmotě, která tu pro ně vůbec není; neboť trápí se jen ve své zdánlivé hmotě, která nikdy jinde není nežli jen v jejich lehkomyšlné a přesnadno proměnlivé domněnce a fantasil!

2) Že se to tak s oněmi dušemi má, můžeš Mně zajisté věřit; avšak táži se: Jaký užitek pro život a z toho pro ně vyplývá? Hle, zcela žádný; neboť dokud setrvávají ve svém bludu, nemůže pro ně nikdy životní štěstí vykvést a státi se zralým plodem! Proto je také zde pouhé badání ve věcech přírody jen potud k pomíjejícímu pozemskému užítku, pokud z něho mohou vyplynout leckteré věci, které mohou lidé k světským účelům dobře upotřebit; ale všechny sebečtější vynálezy, které znalci přírody uvádí patrně ve skutek, budou mít na sobě pečeť nedokonalosti dotud, dokud nebudou ve skutek uváděny takovými lidmi, kteří poznávají přírodní síly hmoty jen ze světlého a opravdového duchovního základu a tím jsou také opravdovými pány veškeré přírody, jako jste to viděli na příkladu u oněch sedmi Hornoegyptanů.

3) Ale lidé, kteří to již přivedli takto k opravdovému poznání sebe samých a z toho také k poznání veškeré přírody a jejích sil, zvolí ke svému pozemskému zaměstnání zcela něco jiného a lepšího, nežli aby se obírali prováděním všelijakých umělých a hmotně užitečných věcí, strojů a výplodů; neboť duchovní lidé se budou především vždy snažit, aby se vždy více ke Mně přiblížili a aby si osvojili hojnost věčného života. Neboť jedině to může mít pro opravdového myslitele a věštce skutečnou hodnotu, protože mu to zůstává věčně, vše pozemské však jen potud, pokud mu to může být prospěšné k dosažení velkého hlavního cíle života.

4) Kdo tu praví: „Hle, mám mnohé statky, mám velké poklady a provádím všeliké nové a umělecké věci; neboť opatřím si ze všech krajů světa umělce, kteří dovedou vytvořit všelijaké věci!“; tomu Já pravím: Jak dlouho budeš moci vše to nazývat ještě svým? Hle, již zítra může být tvá duše od těla vzata a co pak vezmeš s sebou na onen svět ze všeho toho, co nyní nazýváš svým? Já pravím tobě: Zcela nic, nežli jen to, co opravdu dobrého v tomto světě někomu prokázala! Nemá-li však to, pak jí postaví mnohé statky, poklady a drahocenné věci na onom světě velkou a těžkou překročitelnou dělicí stěnu mezi Mou Říší a její bytostí, jelikož na její straně se bude vyskytovat mnoho kvílení a skřípění zubů.

5) Proto hledej především každý z vás opravdovou Říší Boží a její spravedlnost, která záleží v opravdové a živé lásce k Bohu a účinné lásce k bližnímu; vše ostatní, bude-li toho třeba bude jako svobodný dar přidáno.

6) Nechte větry vát a mraky jejich cestou jít a nevšímejte si žádných přírodních zjevů na této Zemi více nežli zjevů vnitřního života; neboť plody pro věčný život vzrostou jen z těchto plodů. A tak bychom tedy o této věci dostatečně promluvili a vy jste Mně zajisté porozuměli.“

7) Pravil **Marek**: „Ano, Pane a Mistře, co jsi nyní mluvil, tomu jsme jistě všichni rozuměli a Ty jsi v tomto Svém poučení opět prokázal, že Ty Jediný jsi Stvořitel, Pán, Udržovatel a Řiditel všech věcí ve světě smyslovém i duchovním. Já jsem Ti za to znovu zase vším díkem navěky povinován; neboť nyní konečně zcela víme, jakou podobu má naše Země, co jest a jak je složena.“

8) Ty jsi nám sice také již na Hoře a při velkém popsání šesti údobí stvoření co nejvelkolepěji Zemi odhalil; ale nyní máme o jejím přítomném stavu zcela jasný a správný názor, který má pro nás také velkou důležitost. Postupem času a naším vlivem na vyučování mládeže přivedeme to tak daleko, že se Země již nebude považovat za nějaký velký

kruh zemí, nýbrž za velkou kouli a že den a noc se nezpůsobuje denním oběhem Slunce kolem Země, nýbrž vlastním otáčením Země kolem své osy v době 24-25 našich hodin. Ó, to je značně velká výhoda pro naši opravdovou soustavu dalšího vzdělávání a vynaložíme všechno úsilí, aby především naše děti dosáhly ve všem co možno správné vzdělání.“

98. BDĚLOST DUŠE.

1) Když Marek vyslovil tato slova, objevila se na jihozápadě ohnivá, za horou vystupující červeň.

2) Všichni se Mne tázali, co to jest a co to znamená.

3) **JÁ** jsem ale pravil: „Přátelé, stojí sotva za námahu věnovat takovému zcela obyčejnému přirozenému zjevu nejnepatrnější pozornost! Na zadní části oné ne právě příliš vysoké hory nasbírali pastýři ovcí za dne hojnost suchého dříví a nyní je, jelikož se již zcela setmělo, zapálili a to nyní hoří a brzy také zcela shoří. Takový je význam tohoto zjevu.“

4) Pravil **Agrikola**: „Na tom věru není mnoho k užítku lidí!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „To jistě ne; ale farizejové jistě také tento oheň zpozorovali z Jeruzaléma a učiní k němu všeliké výklady. Přes onen pahrbek ubírají se nyní nahoru do Tyru cestující, kteří na zpáteční cestě navštíví Jeruzalém a jimi budou farizejové opět usvědčeni ze lži a to bude ještě nejlepší účinek tohoto zjevu.“

6) Ale nyní jsou v domě naše kuchařky také již s večeří hotovy; tato noc poskytne nám již málo pozoruhodného a tak tedy se také odebereme do domu, kde povečeříme!“

7) Sotva jsem to vyslovil, přišel také již sluha z domu a sděloval nám, že je večeře hotova; šli jsme tedy také ihned do domu, posadili se ke stolům a požili jsme dobře připravené ryby a rovněž chléb a víno. Všichni byli veselí myslí, protože také Já jsem byl veselí myslí.

8) Marie z Magdalonu vyprávěla Marii a Martě některé příběhy o templářích a kterak templáři vynakládali všechno úsilí, aby ji svedli a přivedli na svou stranu a jak velké dary ji přinášeli. Ona si však pomyslela: „To mohou potřebovat chudí!“ a tak tedy také čistě jen kvůli chudým vyslyšela touhu po hříchu templářů. Ale i tento způsob dávat se svádět ke hříchu, byl pro ni zlem; neboť byla brzy ovládnuta sedmi zlými duchy a bylo jí pak velmi mnoho snášet a trpět. A vypravovala leccos ještě z doby svého utrpení a také jak jsem ji od oněch zlých duchů osvobodil a při příležitosti se opět ve vsí lásce a vroucnosti srdce obracela ke Mně.

9) Já jsem ji však uklidňoval a vyzýval, aby nyní jedla a pila.

10) Poté se Mne tázal opět Marek, zda zlí duchové z tohoto děvčete vypuzení byli takoví, jako oni duchové v Illyrii.

11) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem; neboť jen takoví ještě nanejvýš hmotní duchové anebo zde lépe řečeno duše to konají, naskytne-li se jim k tomu příležitost. Jak se však takové příležitosti vyskytnou, to jsem vám tak dalece ukázal, pokud vám toho bylo třeba vědět. A tak o tom dále již pojednávat nebudeme; neboť chtěl jsem si zde dopřát klid, nežli tomu bylo na Hoře Olivové. Ale hle, dostalo se Mně s vámi více co činit nežli kteréhokoli dne na Hoře Olivové. Avšak to nic nevádí, neboť dokud je den, má se také pracovat; přijde-li pak noc a temnota, v níž nelze nikdy dobře pracovat, pak je teprve možné dopřát si klidu. Kdo však v noci odpočívá, ať nespí nikdy příliš pevně, aby mohl slyšet, zda snad nevnikají do jeho domu zloději, kteří si chtějí majetek hluboko spícího osvojit!“

12) Pravil **Petr**: „Pane a Mistře, když na člověka z večera po těžké práci a únavě přijde spánek, pak je zajisté velmi těžké, aby ve spánku bděl sám nad sebou; jak to má člověk udělat?“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Tak ovšem ne, jak ty jsi tomu rozuměl; avšak i když člověk tělesně sebe pevněji spí, tu jeho duše ve Mně silná přece jen bdí a ta duše, je-li toho třeba, tělo již probudí.“

14) Toto jsem mluvil k vám nyní právě proto, abyste udržovali své duše čisté; neboť nečistá duše je nakonec tak hmotná jako její tělo a nemůže nad tělem bdít, protože také

její vnitřní duch nemůže nad pevně spící duší bdít; neboť duše nemůže a nedovede z vlévání ducha nic zaslechnout.

15) Privil nyní **Tomáš**: „Pane a Mistře, my víme dobře, že naše duše dávno ještě nejsou dost čisté, ale co máme dělat, aby se mohly podle Tvého zalíbení státi čisté?“

16) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, to jsem vám již velmi často říkal a ukázal! Jen podle toho vždy jednete a oheň vaší lásky k Bohu a k bližnímu zjedná již vašim duším co nejdříve to, co jim snad ještě chybí! Teprve až vstoupím nahoru a vyleji nad vámi Svého Ducha, pak se stanou také vaše duše čisté jako čisté zlato; ale do té doby setrvejte ve vší lásce a v opravdové trpělivosti!“

17) S tím se učedníci spokojili a toho večera se Mne již na nic dalšího netázali.

99. SPLNĚNÁ A NESPLNĚNÁ PROROCTVÍ, SVOBODA VŮLE ČLOVĚKA A BOŽÍ VŠEVĚDOUCNOST.

1) I otázal se Mne nyní **jeden z farizejů**, jenž měl také ženu a děti v Betanii: „Pane a Mistře, hněval bys se na mne, kdybych odešel, abych pozdravil ženu a děti?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ó, nikoliv, ale pohleď na tyto Mé nejstarší učedníky; mají doma také ženy a děti a žádný se Mne netáže jako nyní ty! Já však pravím nyní tobě a tak také vám všem: Kdo tu ve světě ještě to neb ono více miluje nežli Mne, není Mne hoden a kdo jednou přiloží ruku k pluhu a ohlíží se dozadu, to jest na to co je světa, ten se ještě k Říši Boží nehodí! Myslíš, že o tvou ženu a o tvé děti bude lépe postaráno, když je ještě této noci uvidíš a s nimi promluvíš?! - Takové je tedy Mé mínění; ostatně je ti ponecháno úplně na vůli konat, jak za dobré uznáš.“

3) Když toto farizeus ode Mne uslyšel, neměl již chuť, aby nyní za pozdního večera navštívil ženu a děti a zůstal zcela klidně sedět u stolu.

4) I otázal se Mne nyní druhý z počtu Židořeků, jenž byl také **farizeus** řka: „Pane a Mistře, Ty již od věčnosti ve Svém Duchu víš, co vše zítřejšího dne učiníš a podnikneš! Mnohdy jsi nám to již svobodně ze Sebe ukázal a tak nemůže to také snad být velkou chybou, táži-li se Tě nyní, co vše asi zítra podnikneš.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Kdyby to tobě a ostatním prospělo a posloužilo, pak bych vám také již řekl, co vše zítra podniknu; poněvadž však tomu tak není, proto vám to také neříkám.“

6) Pro člověka ale není zrovna dobře, když příliš mnoho předem ví, co se v budoucnosti určitě stane; neboť to by uvedlo lidi buď v zoufalství anebo by je to nakonec učinilo zcela vlažnými a nečinnými.

7) Na této Zemi, na které jsou vychovávány děti Boží, nejde to s prorokováním o budoucnosti také s takovou určitostí, jako to může být na některém jiném světovém tělese; neboť při úplné svobodě vůle člověka této Země přijde především na to, co lidé sami chtějí a jak podle svého poznání a vůle jednájí.

8) Kdybych nyní řekl: „Můžeš nyní poznávat, chtít a jednat jak chceš, přece se zcela určitě stane jen to, co Já chci a co ti zvěstuji!“, ano, kdyby tomu tak bylo, pak bych byl věru zcela bezúčelně sestoupil k vám lidem z nebí a všechna Má nauka by vám byla marnivá!

9) Ano, pravím ještě více: Kdyby se v mravním a politickém ohledu muselo stát jen to, co Já vám zvěstuji a to nezměnitelně, pak byste vy lidé neměli žádné vyšší určení nežli zvířata; a k čemu byste pak měli svou soudnost, svůj rozum a svou lásku a z ní úplně svobodnou vůli? Já vám mohu jen potud zcela určitě předem říci, že to neb ono vás potká, budete-li tak anebo onak chtít a jednat; ale kdybych někdy nějakému národu anebo také jen jednomu člověku zcela určitě oznámil, že se to anebo ono zcela určitě stane, pak byste nebyli určení státi se dětmi Božími a Já bych nebyl v mém Duchu vaším Otcem.

10) Jděte zpět ke všem prorokům, kteří prorokovali budoucí věci, zda někdy prorokoval některý něco, jako nevyhnutelně se dostavujícího! Každý stanovil své proroctví jen vždy za jistých podmínek, které se týkaly vždy polepšení anebo zhoršení lidí. Jen Mé zčlověčtění bylo lidem jako zcela určité bez jejich chtění a jednání k jejich spáse prorokováno, protože je to také pouze Mé dílo; ačkoliv však takovým je, nechávám nicméně každého kdo jen chce, účastnit se tohoto Mého největšího díla.

11) Jonáš musel jít puzen Mým Duchem k ninivetským a hlásat jim zánik, jestliže ve své zlobě setrvají. Učinil to nerad, protože jako prorok dobře věděl, že Mé předběžné úda-je jsou vždy vázány na podmínky. Ninivetští se však polepšili a Má vyhrůžka se ovšem nesplnila, což mrzelo samého Jonáše.

12) Podobně tomu tak bylo ¹⁸⁾ s prorokem Jeremiášem, synem Hilkiase, z kněží Anathot v zemi Benjamin, kterého jsem povolal, za doby Josiáše, syna Amona, krále judského, v jeho třináctém roce vlády a rovněž také za doby krále Jojakima, syna Josiášova a až ke konci jedenáctého roku Zedekiase, také syna Josiáše, krále judského a až do vězení jeruzalémského v pátém měsíci. Ano, proroctví tohoto proroka se mnohonásobně vyplnilo a zjetí následovalo, ale ne proto, že jsem to dal předem oznámit tehdejším Židům, na Mne úplně zapomenuvším, nýbrž proto, že se Židé nepolepšili, prorokům se jen vysmáli a jim vynadali a nakonec je docela pronásledovali, takže on sám se stal neochotný a vše co napsal zničil, takže jsem mu pak znovu rozkázal a nechal vše znovu napsat.

13) Židé byli tedy sami viníci, že se na nich větším dílem žalostně naplnilo to, co jim bylo oznámeno. Ale na mnohých Židech, kteří se opravdu polepšili se neblahá část proroctví Jeremiášova nesplnila, nýbrž jen část dobrá.

14) A tak se také rozpadá vše, co jsem vám prorokoval a ještě budu prorokovat samo sebou pochopitelně nutně ve dvě části a to buď v dostavení se zla anebo v dostavení se dobra; rovněž také čas se pevně neudává, nýbrž řídí se vždy zcela podle vůle a jednání lidí. Neboť jak bych mohl k nějakému sebe zvrhlejšímu národu říci: „Protože jsi se stal tak zlý a Má vážná napomenutí jsi nedbal, budeš ode dneška za sedm dní bleskem a hromem a smůlou a sírou Země vyhuben!“, národ by si to však vzal velmi k srdci, činil by velké pokání a vrátil by se ke Mně! Uskutečnil bych za takové okolnosti také ještě sedmého dne Svou vyhrůžku, protože jsem ji oznámil Já Sám! ó, ne, nýbrž Já se nad národem, který vešel do sebe, slituji, budu mu žehnat a nebudu jej trestat!

15) Vy jste viděli znamení a víte co jsem prorokoval Já Sám o budoucnosti Jeruzaléma; ale z toho ještě nenásleduje, že se to také zcela nezměnitelně určitě státi musí, nýbrž to vše bude záviset na chtění a jednání Židů a templářů!“

16) Privil zde **farizeus**: „Ale Pane, Ty přece jistě pro Sebe zcela určitě předvídáš, zda se Židé a templáři polepší anebo nepolepší a podle toho pak můžeš také říci, zda soud nad nimi vynesený buď nepřijde anebo určitě přijde!“

17) Privil, jsem **JÁ**: „Ano, tak myslíš ty jako člověk, - ale Já myslím zcela jinak! Nečetl jsi ještě nikdy tu a tam v Písmu, kde se pravilo: „A Bůh odvrátil Svou tvář od tohoto národa.“? Co však to znamená? Hle, to znamená tolik jako: Když jsem byl jednou, dvakrát, třikrát až sedmkrát nějaký národ ¹⁹⁾ napomenul, pak Se již neohlížím na to co chce a co pak koná; krátce a dobře, národ anebo také každý člověk o sobě může chtít a konat co je mu libo a Já neberu nic k vědomí buď až do jeho úplného polepšení anebo až do plné míry jeho hříchu. Jak potom tento národ anebo také člověk chce a jedná, podle toho to také s ním dopadne! Neboť Já jsem to na Zemi zařídil již tak, že po každém jednání lidí musí se sám sebou dostavit jistý výsledek.

18) A tak tedy také přijde zítřejší den, aniž bych vám musel prorokovat jak bude vypadat. Budou-li také někdy čistí světlí duchové lidem něco prorokovat, zůstane při tom, co jsem vám nyní řekl a co sám váš rozum pravdivě musí poznávat. Jelikož jsme však dnes pojednali dostatečně o různých věcech. půjdeme spát a posílíme spánkem naše vnitřnosti.“

19) Poté všichni povstali a odebrali se tam, kde byla pro ně připravena místa k odpočinku. Já pak jsem zůstal na Svě lenošce stále až do rána.

¹⁸⁾ „Podobně tomu tak bylo“ je doplněno vyd.

¹⁹⁾ „nějaký národ“ doplněno vyd.

100. ZVYKY.

1) Když se byl této noci každý dobře vyspal a si odpočinul, vstali se Mnou všichni více nežli hodinu před východem Slunce ²⁰⁾ a podle židovského zvyku se umyli! Římané se pak myli ²¹⁾ podle jejich zvyku vonnými vodami a poté se potírali rovněž vonným olejem, který šířil přirozeně velkou vůni v pokojích domu.

2) Tu přistoupili **někteří z učedníků** ke Mně a pravili: „Pane, oni přijali sice naši víru a naše přesvědčení, ale ve svých pohanských zvycích přece jen chtějí jak se zdá zůstat! Tyto jejich vody, oleje a masti stojí asi velmi mnoho a to by bylo pro ně také prospěšnější, kdyby se myli tak jako my jen čistou a čerstvou vodou a těch mnoho peněz co jistě stojí jejich vody, oleje a masti použili pro chudé!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Kdo činí pro chudé co činí tito Římané, ten má také právo, má-li k tomu prostředky, také své tělo pěstovat způsobem jak byl již od dětských let zvyklý; neboť jim se to stalo tak přirozenou potřebou, jako vám čistá a čerstvá voda. Já se však nedívám na to, zda a čím a kdo očistil a oživil kůži, nýbrž jedině na to, zda má přede Mnou umyté a čisté srdce.“

4) Proto budete-li národům hlásat Mé evangelium, ponechte je také v jejich zvycích co se týče ošetřování těla! Neboť každému postačí, aby věřil ve Mne a v Mé jméno a žil podle Mé nauky; své tělo ať však živí a pěstuje jak to byl od dětství zvyklý, aby mohl zůstat svým způsobem čerstvým a zdravým.

5) Krátce a dobře, co vidíte co snáším Já, to snášejte také vy! Co jsem vám však ke spáse duše každého z vás poradil, to také vy poradte těm, k nimž jste Mým Duchem vedeni, aniž by vás zlobilo, zda to někdo přijme anebo také nepřijme!

6) Také vy jezte a pijte co se vám někde na stůl předloží a nezdůrazňujte hmotné vnější židovství, které přede Mnou cenu nemá, nýbrž jedejte podle ducha pravého vnitřního a živého židovství, tak budete Moji opravdoví učedníci a Já budu mít zalíbení na vás a na vašich skutcích a zůstanu mezi vámi v duchu až na konec časů této Země! - Porozuměli jste Mi?“

7) Privil zase jednou **Jan**: „Pane, Ty vždy pravíš: „Až na konec časů této Země!“ Dobrá a když bude po nich, co se tedy potom stane pro celou věčnost a budeme až na konec časů této Země zde prodlévat a budeme muset stále všem národům Země Tvé evangelium kázat?“

8) Privil jsem **JÁ** s vlídnou mírnou tváří Svému miláčkovi: „Ale jsi ty mnohdy pln dětské mysli a rozumu! Co do tělesné osobnosti nebudete ani vy na této Zemi žíti déle než kterýkoli jiný řádný a zdravý člověk, ale budete dílem dále žít duchovně působíce ve všech těch, kdož vás budou ve jménu Mém následovat, - druhým hlavním dílem budete pak věčně dále žít u Mne v Mých nebích a odtamtud budete moci více nežli nyní mít vliv a působit na lidi této Země, kteří především mají z důvodů vám již známých určení státi se jako vy. Mými dětmi.“

9) Nežli však přijde vlastní konec časů této Země, to bude pro vás ještě nepochopitelně dlouho trvat; neboť hled, veškerá hmota této Země se skládá ze souzených duší, které se teprve mají osvobodit. Počítáte-li jeden atom hmoty na substanci jedné duše a uvážíte-li ²²⁾, že za rok může být od soudu hmoty osvobozeno na cestě, kterou jsem vám byl již až příliš častokrát ukázal, jen 10.000 krát 10.000 duší - a to z důvodu, že na půdě Země s ročním přírůstkem tak velkého počtu lidstva nemohou již duše trvat - pak zajisté poznáte, že bude Země ještě hezky dlouho, byť i za mnohých změn, dále také v hmotném ohledu trvat.

10) K tomu pak přijde ještě to, že hmota Země dostává ze Slunce a z obklopujícího jí éteru znovu a znovu přírůstek, který je ovšem menší nežli roční vysvobozené množství a tak zajisté tím spíše poznáte, jak velmi dlouho ještě potrvá, nežli nadejdou poslední časy této Země. Leč to vše jsem již od věčnosti tak ustanovil a čas se zdá být dlouhý jen člově-

²⁰⁾ „Slunce“ doplněno vyd.

²¹⁾ „se pak myli“ doplněno vyd.

²²⁾ „uvážíte-li“ je doplněno vyd.

ku břímě těla dosud nosícímu; v Mé Říši budete však o času a o jeho trvání zcela jinými očima a se zcela jiným poznáním a moudrostí uvažovat. - Hledte, tak se mají věci!

11) Ale nyní pojďme opět do přírody! Neboť brzy přijdou ze svých pokojů všichni přítomní do tohoto sálu; Já však chci být s vámi nemnohými dříve v přírodě.“

12) Když jsem s několika svými starými učedníky a to s Petrem, Janem, Ondřejem, Jakubem a Matoušem takto mluvil, tu přišel k nám také Lazar, pozdravil Mne a tázal se Mne, kdy budu snídat.

13) A **JÁ** jsem pravil: „Brzy po východu Slunce, protože Se pak odeberu na západ na místo, odkud se pak teprve večer vrátíme sem; místo, které navštívíme, se ještě dovíte!“

14) Když to Lazar uslyšel, vyšel ven a vše uspořádal; a Já jsem šel s několika učedníky ihned do přírody a Lazar Mne brzy následoval.

101. TAŽENÍ JEŘÁBŮ.

1) Asi tisíc kroků od městečka Betanie nacházel se volný pahorek, patřící též k držebnosti Lazarově. Zamířili jsme k němu a brzy a snadno jsme naň také vystoupili, neboť nebyl příliš zrovna vysoký; ježto však tu stál zcela volně, poskytoval nádhernou vyhlídku do okolí a bylo s něho také zcela dobře vidět až do Jeruzaléma.

2) Když jsme se nacházeli zcela na výšině, spatřili jsme letět sem od severozápadu velká hejna jeřábů a Lazar soudil, že je řídkým zjevem vidět tyto ptáky tak záhy zrána táhnout dále; neboť obyčejně táhnou teprve k poledni, nejčastěji však v hodinách odpoledních. To asi znamená něco zcela zvláštního; neboť tyto ptáci mají velmi pronikavý instinkt a cítí již po celé dny hrozící jim nesnáze v přírodě, kde se pro zábavu zdržují, připraví se na cestu a na dané znamení svého vůdce se pojednou zvednou a táhnou na místo jiné.

3) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi opravdu velmi dobře pozoroval přirozenost těchto ptáků a je to těmto ptákům dáno; ale zde někdy také oznamují něco jiného. Kdybys se dobře vyznal ve staré přesné vědě o obdobích mezi světem duchů a světem smyslným, což se také ještě stane, pak bys také zcela rozuměl vlastnímu významu tohoto ranního letu jeřábů; takto však rozumíš jen tomu, co jsi ze zkušenosti poznal o přirozenosti těchto ptáků!“

4) Dejte však nyní dobrý pozor na to, co tyto jinak neobyčejně opatrní ptáci budou dělat, až poletí právě přes nás!“

5) Poté jsme bystrým zrakem pozorovali, jak se k nám v nejkrásnějším pořádku hejno těchto ptáků blíží. Bylo to v dlouhé řadě asi sto ptáků a přesně sedm jich tvořilo krátkou řadu do úhlu, která se vždy skládá ze starých silných a jaksi zkušených dospělých vůdců.

6) Když se hejno jeřábů vznášelo nad našimi hlavami ve výši nejméně as 400 mužů, zastavilo se, řada se rozložila a oněch 107 jeřábů začalo létat v kruzích a snášeli se níž a níže a to tak dlouho, až kroužili sotva sedm mužských výšek nad námi vzdávajíce nám jaksi počtu svým ne právě velmi liboznějším zpěvem. Toto trvalo několik minut a ptáci se pak snesli pod pahorek dolů do roviny, na níž se nacházel dosti velký rybník, v němž choval Lazar pro svůj dům ryby, které ovšem náležely jen k obyčejným. V tomto rybníku se ptáci napili vody kolik potřebovali k dalšímu letu. Když byli všichni zřejmě vodou zásobeni, dalo oněch sedm nejstarších dobře poznatelné znamení k odletu a všichni ptáci se jakoby rázem vznesli do vzduchu, avšak před svým úplným odletem učinili ještě jednou několik kruhových letů kolem pahorku na němž jsme se nacházeli. Poté se však letíce v kruzích zvedli rychle do původní výše, zaujali tam ihned dřívější pořádek v čáře a letěli pak k severovýchodu; teprve v dosti velké vzdálenosti změnili svou severovýchodní čáru letu v jihovýchodní a zmizeli nám z dohledu.

7) Tu pravil opět **Lazar**: „Pane a Mistře, uvažuje-li se o tom s náležitou pozorností, pak je to také dokonalý zázrak!“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Jak bys Mně to asi vysvětlil pouze z tvé mysli?“

9) Pravil **Lazar**: „Pane a Mistře! Jak se to zcela přirozeně ukázalo, byl to také již pouze v přirozeném chování div; neboť tyto ptáci jsou velmi příliš chytří a zdá se, že velmi dobře vědí, anebo silně cítí, že nás lidi a zejména nás Židy nemohou počítat ke svým přá-

telům a tak nebylo nikdy slýcháno, že by se právě tito ptáci tak vlídně přiblížili k nějakému počtu lidí.

10) U Řeků, kteří prokazovali těmto ptákům jakousi božskou úctu, nebylo právě řídkým případem, že se k nim tito ptáci přibližovali snad právě tak vlídným způsobem, jako se to stalo nyní; ale jak bylo řečeno, u nás Židů se to ještě nikdy nestalo, aspoň ne podle mého vědění a zkušenosti. A tak to považuji za opravdový zázrak! Neboť tito chytří ptáci zpozorovali, kdo se zde nyní na tomto pahorku nachází, - totiž také jejich Pán a Tvůrce - a to je pohnulo k tomu, aby se s velké výšky spustili do největší blízkosti tohoto pahorku, aby zde jaksi podle svého instinktu a citění pozdravili a poctili svého Tvůrce a Pána.

11) Mimoto také můj rybník neměl ještě nikdy tu čest; aby se jeřábi, kteří pijí jen nejčistší vodu jezerní, občerstvovali jeho poněkud kalnou vodou; zajisté asi tušili, že jsi Svou svatou a všemohoucí vůlí tajně požehnal a pro ně posílil vodu rybníku. Pociťovali to jistě dobře; proto se po požité vodě zvedli a s opětným jásosem zakroužili kolem tohoto pahorku, vzdávající Ti jaksi dík za požehnání vody a teprve když Ti vzdali dík, zvedli se s jásosem do své první výšky a takto Tebou posílení pokračovali ve svém dobře uspořádaném letu dále.

12) Že odtud hned nepokračovali ve svém letu směrem jihovýchodním, toho důvodem byl asi spíše jejich bystrý téměř s naším rozumem hraničící instinkt. Neboť v tomto směru by se byli příliš přiblížili k Mrtvému moři, jehož daleko pociťující neblahé vypařování by jim bylo mohlo snadno uškodit. Proto se dali, mohlo by se říci, zcela moudře s počátku směrem severovýchodním a teprve když byli mimo veškeré nebezpečí, které by jim bylo ve větší blízkosti neblahého moře asi hrozilo, zaujali směr, v kterém mohli dospět jistě bez nebezpečí na místo svého určení.

13) To je nyní podle mého zcela přirozeného pozorování a názoru jistě opravdový zázrak před očima každého člověka, jenž byl již od mládí zvyklý pozorovat veškeré zjevy v přirozeném světě ostřejšími pohledy a také činnějším rozumem, nežli to činívají a vlastně jsou s to činit obyčejní mudrci světští. - Mluvil jsem správně, ó Pane a Mistře?"

14) Privil jsem **JÁ:** „Ano, ano, milý příteli a bratře, pochopil jsi tuto věc velmi dobře; neboť tak se také měla tato věc, uvažuje-li se pouze ze stanoviska přirozeného. Leč za tím vězí ovšem ještě neuvěřitelně hlubší moudrost, kterou však může poznat jen ten, kdo má vnitřní duchovní zření a citění a smrt své hmoty tak dalece přemohl, jak dalece ho ještě tato smrt duše přechýlala a svírala.

15) Abyste však vy všichni nemnozí zde přítomní měli zvláště také o tom předem několik pokynů, dám vám je, dříve ještě nežli nás ti ostatní najdou; a tak Mne tedy poslyšte!"

102. DUCHOVNÍ OBDOBY TAŽENÍ JEŘÁBŮ.

1) (**Pán:**) „Hledte, vše, co se zde v přirozeném světě ve všech jeho třech říších nachází a všechny sebenepatmější zjevy jsou písmo a řeč pro osvícenou duši člověka! A tak bylo a je tím také námi pozorované tažení jeřábů. Že lito ptáci Mně zde prokázali jistou poctu, to je zcela jisté; ale bylo by nerozumné předpokládat, že by Mne tato zvířata nějak poznala. Věc se tu zde má zcela jinak a co se vám zdálo být zázračné, vrací se zcela přesně do přirozeného.

2) Hledte, každý člověk má jako duchovně, duševně a přirozeně tělesně žijící bytost kolem sebe právě tak atmosféru vnějšího života, jako ji má každé světové těleso, každý jednotlivý kámen opět zvlášť o sobě a tak každý strom a podle svého druhu každá rostlina a tedy také každé zvíře; neboť bez takovéto atmosféry vnějšího života nemohla by trvat ani Země, ani kámen, ani jiný nerost, ani rostlina a ani nějaká zvířecí žijící bytost.

3) Že je tomu tak, můžete seznat z vlastní vámi již jistě často nabyté zkušenosti, že například v dubovém lese budete jistě zcela jiným pocitem ovládnáni nežli v lese cedrovém! Zcela jiný pocit se zmocňuje člověka, nachází-li se na skále vápencové, nežli na skále žulové; jiný pocit má pozemský člověk ve vinici a jiný v zahradě fíkové; a týž měnlivý pocit má člověk při přiblížování se různých zvířat a ještě více při přiblížování se různých

lidí. Velmi citlivý člověk to často již pociťuje na značnou vzdálenost a cítí, zda jej potká dobrý anebo zlý člověk.

4) A hledte, to také pociťují zvířata a mnohé z nich mnohem bystřeji nežli nějaký hmotný a málo o dobrém a pravdivém přemýšlející člověk.

5) Je-li člověk dokonale dobrý a je-li v duši božským duchem naplněný, začne se atmosféra jeho vnějšího života stávat také stále silnější a dosahovat na značnou vzdálenost. Když se potom k takovému člověku přiblíží i ta nejdravější zvířata, bývají atmosférou jeho vnějšího života proniknuta a uchlácholena, přiblíží se k němu s úplnou vlídností a neublíží mu a bude jim dokonce moci svou vůli přikazovat a ony ho budou poslouchat.

6) Příklady o pravdivosti toho, co bylo řečeno, nacházíte u praotců Země, u patriarchů a proroků; a v této době jste to již sami po Mém boku velmi často vyzkoušeli.

7) Nuže, Já Sám a také vy se Mnou máme jistě nejvíce a nejdále nás přesahující atmosféry vnějšího života nejvyšší síly, dobroty a dokonalosti!

8) Spatřeným nám jeřábům, kteří se v létě zdržovali v severnějších bažinách a na malých řeckých jezerech, nadešla nyní na podzim doba stěhování, kterou jim oznamuje jejich ostrý instinkt. Tito jeřábi, přišedší k nám z nejbližších bažin na dohled, pocítili tudíž také atmosféru našeho vnějšího života nejdříve a nejvíce a podle její stopy letěli. Když přiletěli až sem, byli také mocným pocitem blaha tak ovládnuti, že se zastavili, snesli se do naší úplné blízkosti a kroužíce zde kolem nás, velikou slastí se rozplývali. Byli jakoby úplně nasyceni a proto také požili vodu, předně aby utišili žízeň a zadruhé, aby měli pro svůj další let zásobu, poněvadž jejich cesta je určena až do velkých rovin Indie.

9) Hledte, co jste tedy podle vašeho mínění považovali u jeřábů za zázračné, bylo v podstatě něco zcela přirozeného, což však ovšem může poznat jen ten, kdo zná dobře veškeré zařízení všech tvorů!

10) To vše je sice také zázrak, ale ne zázrak za jaký jej vlastně považuje slepé lidstvo, jakoby takový zázrak byl jakýsi druh božské magie, nýbrž pro člověka probudilého v duchu je to zázrak zcela přirozený.

11) Kdyby se snad za hodinu objevil druhý tak jeřábů, zažili byste při něm zcela stejný zjev, který byste však také lépe chápali nežli prvý.

12) Ale co vám praví takový let jeřábů písmenem a řečí vnitřní duchovní obdoby? Kdo dovede tento obraz čist a přesně a pravdivě a srozumitelně vyjádřit slovem? - Hledte, to je zcela jiná otázka na kterou lze jistě nesnadněji odpovědět, nežli na to, co jste v tom zjevu považovali za pouhý zázrak!

13) Tito ptáci obývají jen čisté bažiny v blízkosti jezer, která mají čistou vodu; v zapáchajících a hnilých kalužích sotva se s nimi setkáte. Jejich potravou jsou zdravé a živé rybky a také jiní čisté jezerní červi.

14) Nuže, čistá voda značí v duchovní obdobě čisté a již ničím nezkalené poznatky úplné pravdy z nebe.

15) Tato zvířata představují tedy lidi, kteří stále usilují o čisté poznatky a o to, aby svou duši nasýtily živými čistými rybkami (živoucím slovem z Boha) a čistými červy (čistými poznatky ze zkušenosti v oblasti přírody).

16) Tím, že zmíněná zde zvířata se obírají jen čistým, vidíme u nich převážnou inteligenci a pořádek ve všem, co známe z oblasti jejich činnosti. Tam, kde přebývají, postaví velmi bedlivé strážce, které mají za úkol určitým tónem celou obec zpravit, blíží-li se k nim nějaký nepřítel, kterého ustanovený strážce neklamně svým ostrým pocitem postřehne z nepřítelovy daleko předcházející atmosféry vnějšího života. Tak také tato zvířata pociťují přesně čas jejich stěhování; a když je nastoupí, děje se to vždy s největší opatrností a pořádkem, jak jste již měli příležitost často se o tom přesvědčit.

17) Hledte, tak také člověk a nakonec celá velká obec uvede vše ze svých zcela čistých poznatků v jistý co nejlepší řád, bude si ve všem počínat s opravdovou obezřetností a moudrostí a z toho také sklídí pro celý život a pro věčnost nejlepší a nejjistější úspěchy!

18) Přímočarý let jeřábů znamená pevný a vážný charakter, nikdy se od jednou dobře poznané pravdy neuchylovat; neboť s touto jistě nanejvýš přísnou duchovní čarou určující směr a putování přijde člověk co nejdříve k nejprospěšnějšímu cíli pro život.

19) Při dalším letu těchto ptáků jste pozorovali vpředu určité vůdce celé dlouhé čáry. Hledte, to vyplývá opět z čisté stravy!

20) Budou-li tedy duše lidí nějaké obce živeny čistou stravou pravdy, pak brzy a snadno vyhledají ze svého středu ty nejmoudřejší a odevzdají a úplně jim svěří řízení a vedení; tito nejmoudřejší zůstávají pak, dokud na této Zemi žijí, jejich říditelé a vůdci a když některý z nich odešel na onen svět, pak je ihned nahrazen z obce nejlepším a duch toho, který odešel na onen svět bude také odtamtud jako opravdový ochranný duch nad pozůstalou obcí bdít a bude s ní v nejblaženějším společenství a styku a bude na ni poučováním působit, jak tomu také bylo u proroků, patriarchů a mnohých praotců. A tak se bude takováto dobře uspořádaná obec jistě také vždy v opravdové nebeské blaženosti již zde na této Zemi nacházet.

21) Neboť jen ten člověk, který má v plné míře vnitřní životní světlo již v tomto životě, tím že jasně poznává sebe, Boha a Jeho nejvyšší láskyplné a přemoudré úmysly s lidmi a nevidí smrt, nýbrž jasně před sebou zří jen věčný přeblažený život, může také již zde na Zemi být zcela nebeským způsobem blažený, zatím co jiný člověk, který se v takovémto řádu života nenachází, upadá z jedné pochybnosti do druhé, děsí se všelikými temnými myšlenkami a aby je zaplašil a ohlušil, vrhá se nakonec do náruče všelikým smyslovým požitkům a tak místo aby se stal dítětem nebe, stává se dítětem pekla a jeho starého soudu.

22) Sedm vůdců představuje také úplný počet dobrého a pravdivého nebes z Boha, protože v tomto úplném počtu je znázorněno sedm vám již oznámených duchů Božích, jakožto v nejúplnějším řádu působících a jednajících. Proto také v každé obci postačí sedm představených v řádu sedmi duchů v Bohu; ale nicméně tu musí každý v sobě mít oněch sedm duchů jakožto úplně činných, ale přitom ve vedení obce zastupovat ducha hlavního.

23) Takováto obec bude pak jako dokonalý člověk před Bohem, jako je tomu v nebích, která se skládají z nespočetně mnohých spolků, při čemž každý spolek představuje jaksi dokonalého člověka. Rozdíly mezi spolky spočívají jen v tom, že v nespočetně rozmanitých poměrech jeví se být více nebo méně v tom či onom spolku ten či onen Boží duch bohatěji vyškolen a zastoupen.

24) Z těchto nyní oznámených poměrů, které přecházejí více nebo méně do nekonečna, vznikají také nekonečně mnohé a rozmanité formy hmotného stvoření, podobně jako se může ze sedmi jednoduchých základních barev vytvořit nekonečná rozmanitost všech možných barev a ze sedmi jednoduchých tónů v čisté hudbě nikdy nekonečnou rozmanitost melodií a uchvacujících harmonií.

25) Hledte, tak jako jsem vám zde jen ve zcela krátkém nástinu z přírody a z letu jeřábů ukázal příslušný duchovní a nebeský obraz, tak také existuje obdoba všeho toho, co vám tato Země poskytuje vidět, slyšet, čichat, chutnat a hmatat! Ale nikoli tělo, ani vaše úzkostlivá duše, nýbrž jedině živý a věčný Duch z Boha v srdci vaší duše může vám k tomu dát klíč k otevření; proto usilujte o znovuzrození ducha ve vaší duši a celé stvoření i se všemi jeho nespočetně mnohými zjevy bude pro vás jako velká a otevřená kniha, v níž budete moci podstatu božské lásky, moudrosti a moci velmi dobře zřít a co nejjasněji chápat. Rozuměli jste tomu nyní dobře?“

26) Právili **všichni**: „Ano, Pane, velký Bože a Mistře od věčnosti; neboť tentokrát jsi zase jednou zcela jasně a otevřeně promluvil! Kdo se v Tvé škole nestane dobrý, osvícený a moudrý, ten se takovým jistě nikdy a nikde nestane!“

103. PŘÍCHOD ŘÍMANŮ U PÁNA.

1) Poté pravil **Lazar**: „Pane a Mistře! Je věru škoda, že toto tak zvláštní vyučování nemohli slyšet také velmi vědychtiví počestní Římané! Co jim řekneme, budou-li se nás jistě ptát, co vše se zde v jejich nepřítomnosti událo? Smíme jim něco sdělit z tohoto velkého poučení o letu jeřábů?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Kdybych to byl považoval pro ně za dobré a potřebné, pak bych se zde byl také jistě již Já prvý postaral, aby se ho účastnili; poněvadž však zatím ještě jim není třeba, nýbrž jen vám nemnohým poznávat hlubší tajemství Říše Boží, proto jsem to také jen vám nemnohým jako něco zvláštního ukázal a odhalil.“

3) Avšak právě Římané, jako před nimi také Řekové z nepochopených starých nauk a proroctví starých Egyptanů, které Egyptané v plné pravdě odvozovali z obdoby mezi světem smyslovým a duchovním, vytvořili své temné pohanství a modlářství a více nežli polovina jejich kněží se obírá zjevy na tomto přírodním světě a činí z něho všeliká proroctví. Příhodný k tomu je jim zejména ranní let různých ptáků, jakož i krev a vnitřnosti zvířat poražených před východem Slunce, rovněž větry, pohyb mraků, noční postavení Hvězd a zbarvení oblohy; také zrána zapalují oheň a činí z něho všeliká proroctví a dají si za to od velkých i malých platit. Kdyby Mne byli nyní zde přítomní Římané slyšeli takto mluvit o letu jeřábů, pak by nás ihned zahrnuli nesčítaným počtem otázek o velmi mnohých zjevech, které prožili a z nichž se podle proroctví jejich známých vykladačů také tu a tam leccos splnilo a měli bychom pak celé dny co činit, nežli bychom je jen zpola podle pravdy uspokojili.

4) Budou-li podle Mé nauky žít a jednat, pak budou již svým duchem beztoho také do vší ostatní moudrosti uvedeni; kdyby však nyní věděli také to, co jsem svěřil Já vám, pak by doma již téměř nic jiného nedělali, nežli že by kvapně a dychtivě pozorovali zjevy přírodního světa a pokoušeli by se je rozřešit, přitom však by z nedostatku sjednocení ducha s duší upadli do všelikých omylů, což by pro vývoj jejich vnitřního života prospěšné věru nebylo. Z tohoto důvodu podržte zatím to, co jsem vám vysvětlil, jen u sebe! - Nyní však budou brzy u nás, neboť se od Rafaela dověděli kde jsme.“

5) Když jsem to ovšem nemnohým řekl, přišel také již celý zástup z městečka do přírody, brzy nás spatřil a šel k nám.

6) Rafael pak podle Mé vůle zavedl mládež na jiný větší pahorek a věnoval se jí. Když mládeži ukazoval pahorek, na němž jsem byl Já, padli všichni na kolena a chválili a velebili Mne plni vroucnosti jako dobrého, milého Otce.

7) Nyní přišli však také již Římané a všichni ostatní učedníci. Jen několik obrácených templářů, jejichž ženy s dětmi se nacházely v Betanii, nebyli při tom, protože byli svými ženami a dětmi spatřeni a tedy zdrženi, za což nemohli; neboť Já Sám jsem to dopustil, aby pak přes den mohli mít od nich pokoj. S řečenými templáři sešli jsme se tedy také teprve u snídane.

8) Když Římané přišli nejprve ke Mně na pahorek, pozdravili Mne nejvyšší láskyplně a **Agrikola** pravil: „Ó, Pane a Mistře, jak rádi jsme, že jsme Tě opět našli a vidíme, že jsi nás Svou svatou osobností neopustil! Už jsme byli všichni v úzkostech, ježto jsme Tě v domě nenalezli a pak jsme se domnívali, že jsi snad s oněmi nemnohými učedníky někam na celý den odcestoval. I Tvoji zbylí učedníci byli téhož mínění, protože jsi včera z vážných důvodů nikomu nechtěl sdělit, co dnes podnikneš. Na konec našeho dotazování a dohadování nám sdělil nádherný Rafael, že Se nacházíš zde v blízkosti. A tak jsme rychle vyrazili, pospíšili sem a k naší útěše jsme Tě našli. A nyní jsme převelice veselí, že Tě nadevšecko máme nyní opět v našem středu!“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Rovněž i Já jsem rád, že jste zde již tak brzy ráno před východem Slunce u Mne; neboť kdo ze Mne má radost a Mne miluje, z toho mám také Já radost a jeho miluji.“

10) Přejdou však doby, v nichž Mne také budou lidé hledat, ale také brzy nenajdou, jako to bylo nyní u vás.

11) Kdo Mne však bude vážně v srdci a ve skutku podle Mého slova hledat, ten Mne také nalezne a bude mít tu největší radost, že Mne našel. Kdo Mne však jednou nalezne, ten Mne již také neztratí. Na určité okamžiky k většímu vyzkoušení jeho lásky a trpělivosti zastřu ovšem ještě tu a tam před ním Svou tvář, ale proto ho neopustím.

12) Blaze však těm, které budu velmi mnoho zkoušet; neboť poznají z toho, že je převelice miluji! Neboť kdo bude mnoho zkoušen a ve zkouškách dobře obstojí, ten bude na onom světě v Mé Říši také nad mnohými a velkými věcmi ustanoven; kdo však bude méně zkoušen pro svou slabost, ten bude také nad méně a nepatrnějšími věcmi postaven.

13) Vy však budete pro jméno Mé a pro pravdu Mou také ještě velmi mnohým zkouškám vystaveni a vaše trpělivost, která je ve vás ještě duchem nejslabším, ohnivě zkoušce neujde. Až však toto na vás přijde, pak si vzpomeňte na tento pahorek a že jsem vám to již napřed oznámil; ale vzpomeňte také v srdci, že v Duchu přijdu k vám, posílím vás a co nejsilněji vám pomohu! Toto si však také všichni zejména dobře zapamatujte! Neboť v

těchto dnech a také v příštích dobách strpí Říše Boží násilí a kdo ji násilím na sebe nestrhne, ten ji také mít nebude. V příštích dobách bude tedy tomu tak, jak vám to nyní ukáží v podobenství.“

104. PODOBENSTVÍ O HLADOVÉM POUTNÍKU.

1) (**Pán:**) „Byl jeden člověk, který začal v noci na cestě hladovět. I přišel téměř o půlnoční hodině do jedné obce. Byl tam dům, který se podobal hostinci; ale v domě vše již spalo. Poutník jal se však na domovní dveře a také na okna tlouci a když tu jistou dobu tloukl, probudil se pán hostince, šel k oknu a neochotným hlasem se pozdního poutníka otázel, co je, že v tak pozdní noční hodině buší tak nestydatě na dveře a okna.“

2) Poutník však pravil: „O, Pane, přicházím z daleké cesty a po celý den jsem nedostal nic jíst a pít; neboť na celé cestě pustinou nebylo možno nalézt žádný dům a žádný hostinec! Proto tě prosím, abys se nyní nade mnou smiloval a dal mně chléb, abych se mohl nasytit a posílit, jinak zahynu!“

3) I pravil pán hostince: „Co tě to napadá v tak pozdní noční hodině žádat ode mně chléb?! Počkej až přijde den!“

4) Poutník se však nenechal touto odpovědí odbyt, nýbrž prosil pána hospody ještě mnohem více a mnohem naléhavěji o chléb.

5) I pravil tedy pán hostince - a když nedal poutníku žádný chléb jaksi z milosrdenství, dal mu jej přece pro jeho nestydatou prosbu v tak pozdní noci.

6) A hleďte, z tohoto obrazu můžete seznat, kterak člověk, jenž po celý svůj den pozemského života nemohl na pusté cestě pouští světského bloudění jistě žádný chléb k životu své duše nalézt a obdržet a přitom přicházel do hluboké noci života, přece jen ještě v noci kráčeje po cestě dále přišel k hostinci, o kterém byl aspoň tak dalece přesvědčen, že se v něm najde chléb života!

7) I začal tedy také tlouci a prosit a dostalo se mu na konec jeho času přece ještě toho, co v poušti světa dlouho marně hledal.

8) A hle, to tedy znamená v těchto dnech a ještě více v budoucích temných dobách strhnout mocí na sebe Říši Boží; neboť kdo tu bude hledat, ten také najde, nezůstane-li na sebestyčší cestě stát. Kdo bude na dveře tlouci, i když také již v noci, tomu bude nicméně otevřeno a kdo bude vytrvale prosit, tomu také bude dáno zač prosil! - Rozuměli jste tomuto obrazu nyní dobře?“

9) Pravil **Agríkola**: „Pane a Mistře, tomuto obrazu jsme sice porozuměli, ale není na něm, jak jsem seznal zrovna nic tak potěšitelného, jak se nám již dostalo z Tvých mnohých jiných nauk a slov. Je ovšem pravda, že dosažení velkého štěstí si také předem vyžaduje velké oběti a úsilí; ale má-li člověk podle mého mínění úplně vážnou a pevnou vůli zcela podle Tvé nauky žít - což podle mého úsudku nepovažuji zrovna za nic obzvláště těžkého a přespříliš namáhavého, neboť Sám jsi přece řekl, že Tvé jho je sladké a Tvé břímě lehké, - pak musím upřímně doznat, že z těchto slov, podle nichž v těchto dnech jakož i v příští pusté době bude lze Říši Boží jen mocí a násilím na sebe strhnout, nemohu ono útěšné sladké jho a lehké břímě vynajít.“

10) V těchto Tvých slovech shledávám, že šíření Tvé, byť tak nadmíru božské nauky, bude mít za následek mnohé a velké boje a dokonce nejkrvavější války. Neboť mají-li na této Zemi pro zachování a možný dobrý výcvik svobodné vůle mnozí ďáblové a jen nemnozí praví andělští lidé stejné a ničím jiným nežli nanejvýš přísnými státními zákony poněkud omezené právo k jednání, pak ovšem vydobytí Říše Boží vyžaduje velmi velké násilí; ale se sladkým jhem a s lehkým břemenem to vypadá, Pane a Mistře, zcela bledě!

11) To je jen tak můj názor a myslím, že nemám zrovna také zcela nepravdu; ale nicméně Tě prosím, abys nám poněkud blíže vysvětlil jak se vlastně musí na Říši Boží činit násilí, by ji bylo možné na sebe strhnout. Neboť chtěl bych mít Tvé sladké jho, lehké břímě a násilí poněkud blíže pohromadě.“

105. CO ZNAČÍ ČINIT NÁSILÍ ŘÍŠI NEBESKÉ.

1) Privil jsem **JÁ:** „Příteli, vážně chtějícimu je každá námaha a práce sladkým jhem a lehkým břemenem; ale když se při nějaké vážné práci vyhýbáš námaze, pak s takovou prací tak snadno k žádoucímú zisku nedođeš a náležitá námaha a úsilí je právě ono násilí, které musí každý člověk Říši Boží učinit, aby si ji úplně osvojil!

2) Hleď, vy sami činite Říši Boží opravdu velké násilí; ale poněvadž si ji chcete vážně osvojit, nevyhýbáte se také žádné námaze a žádné oběti a přesto se vám Mé jho zdá být sladké a Mé vám uložené břímě velmi lehké a nepatrné. Považte jen, že z lásky ke Mně vezmete s sebou do Říma mnohé děti a že je tam ve jménu Mém také co nejlépe zaopatříte! Vedle toho však vezmete rovněž sebou chudou rodinu z Emaus, rodinu Heliasovu a některé obrácené templáře s jejich ženami a dětmi a také o ně se postaráte! A hleďte, v tom spočívá velmi velké násilí, které jako pohané opravdově Říši Boží činite, abyste ji úplně strhli na sebe a ještě větší násilí jí učiníte, kde vás vaše úplná víra ve Mne, vaše láska ke Mně a vaše pevná a úplně dobrá vůle bude nutit ještě více činit, nežli jste již dosud činili! A vše to vám bude přece jen sladké jho a lehké břímě, protože vy sami tomu tak rádi a v úplné vážnosti chcete.

3) Když se na to, příteli, nyní s náležitým rozumným okem podíváš a posoudíš pak jistě uznáš, že zde ono sladké jho, lehké břímě a násilí, které je třeba Říši Boží učinit, směřují zcela k jednomu a témuž.

4) Pozoruješ-li však například nyní naše templáře a vedle toho velmi mnohé lidi světské, pak se taž sám sebe, zda by to, co nyní vy k získání Říše Boží zcela snadno konáte, nebylo pro jejich vůli takovým mocným úsilím, že by se jím již hned hory Země mohly posunout! A neučiní-li ti, kdo by mohli, Říši Boží takové násilí, jaké jste jí již co nejradostněji učinili vy, pak ji vpravdě neobdrží!

5) A jako je to nyní v těchto dnech a v této době, tak tomu bude u lidí světských také v dobách příštích; neboť tato Země nebude mít nikdy úplný nedostatek světských lidí a těm se nebude zdát Mé jho sladké a Mé břímě lehké. A budou-li v posledních dnech dlouhé noci svého pozemského života snad přece ještě ochotni Říši Boží získat, budou muset také začít tlouci na dveře, aby k nasycení jejich duše dosáhli trochu chleba aspoň z nejspodnějších nebi.

6) Proto ten, kdo kvůli Mně mnoho učiní a mnohé oběti ve skutcích přinese, ten také mnoho z Říše Boží obdrží; kdo však začne jako onen noční poutník na konci své cesty tímto světem před Mými dveřmi vážně tlouci a prosit, ten sice také odstrčen nebude, ale jen málo obdrží, protože k získání Říše Boží si dal také jen malou námahu a začal ji hledat teprve tehdy, když ho k tomu donutila nejkrajnější nouze.

7) Že takový člověk učinil Říši Boží jen velmi nepatrné násilí, je jistě snadno pochopitelné a proto je také snadno pochopitelné, že takový člověk nebude moci očekávat žádný velký podíl na Říši Boží; neboť jakou měrou zde někdo měří, takovou měrou mu bude také v Říši Boží naměřeno.

8) Kdo tedy učinil Říši Boží velké násilí, aby ji získal, dosáhne v ní také již zde na Zemi velkou sílu a moc; kdo však učinil Říši Boží, aby ji získal, jen malé násilí, ten v ní také dostane zcela malou sílu a moc a na onom světě věčně nedosáhne těch, kteří se stali již zde na této Zemi přede Mnou velkými a mocnými. - Rozuměl jsi tomu, příteli, nyní dobře?“

106. O ONOM SVĚTĚ.

1) Privil **Agrikola:** „Ano, Pane a Mistře, nyní se mi ovšem stalo vše jasné a děkujeme Ti všichni z hloubi srdcí za toto Tvé tak laskavě a milostivě udělené poučení!“

2) Když Říman vyslovil tento dík, začalo se na východě již zlatě vyjasňovat a v přírodě nastalo velmi živo. Ptáčkové zanotovali nejpestřejším způsobem písňe, čerstvé ranní větry začaly živěji váti a velmi krásná vodní hladina ne zrovna nevzhledného rybníku se zaměšťnávala vlnami, jakoby měla radost z líbánek ranního větru. Tak byla také oživena tráva a modrý a vonný kouř z komínů domů byl ranním větrem ve všelkých řídkých tva-

rech a obrazech ve vzduchu zavát a tak to vše poskytovalo velmi krásný a radostně pohnutý ranní výjev.

3) Když jsme všichni a velkým potěšením a s radostí pozorovali po nějakou dobu jarní výjevy, při čemž se stále víc a více vyjasňovalo, přilétlo sem od východu mnoho hrdliček, snesly se kolem rybníku a pily vodu.

4) To se Římanům líbilo a náš **Marek** mínil řka: „Pane a Mistře, hled', to že v tuto dobu přilétají od východu hejna těchto ptáků znamenalo by našim mnohdy zrovna ne neobratným vykladačům znamení brzké zimy, ale krátkého trvání a již v měsíci lednu příchod stálého jara! Nuže, to se již mnohdy častěji spíše potvrdilo nežli opak; ale Ty, jako Pán veškeré přírody budeš nám tu moci dát jistě lepší poučení a bylo by pro nás také dobré, abychom byli s to, stojíce na pravdivém základě, potírat leckteré domácí omyly a na jejich místo dáti jen čistou pravdu. Co říkáš tomu co jsem Ti oznámil o významu tohoto ptačího letu?!“

5) Privil jsem **JÁ**: „O tom, příteli, nebudeme ztrácet mnoho slov! Všechna taková vykládání znamení jsou zajisté odvozena ze starých zkušeností a tu a tam může na nich již být něco pravděpodobného; leč byla již u Řeků a zejména u vás Římanů všelikými fantastickými dodatky tak překroucena, že nyní na nich není téměř ani slůvko pravdy.“

6) Ale tento let hrdliček zde neznamená zcela nic jiného, nežli že zrána obyčejně ve větším množství pospíchají k tomuto rybníku a nabírají si tu vodu, aby pak nabyly ke svému poletování větší sílu; neboť bez vody by nakonec nemohl létat žádný pták.

7) Proč však každý pták potřebuje k létání vodu, to nebudete moci ještě dlouho pochopit; ale lidé v příštích dobách přijdou také ponenáhlu i na takováto tajemství. Hle, nyní tito ptáci utišili svou žízeň a povstávají a odletují opět většinou tam, odkud přišli! Nechme je letět!“

8) Když toto Marek ode Mne uslyšel, netázal se již na význam znamení, nýbrž pozoroval opět zcela v dobré míře výjevy krásného jitra.

9) Když jsme všichni ve velmi veselé mysli pozorovali krásné ranní výjevy, které získaly na živosti tím, že pastýři vyháněli na pastviny zvířata a ostatní lidé vycházeli na polní práce, začalo se na východním obzoru tvořit mnoho tak zvaných beránek, kteří byvše silně osvětleny Sluncem blížícím se již k východu, poskytovaly nadmíru krásný pohled.

10) Tu pravil Říman **Marek**: „Pane a Mistře, věru, toto jitra je tak krásné, že se vůbec nemohu upamatovat, že bych kdy viděl krásnější! Tu by se mohlo téměř říci: Ani v Tvých skutečných nebiích nemůže to krásněji a nádherněji vypadat!“

11) Privil jsem **JÁ**: „Ó, příteli, ty jsi nyní zajisté ve své duši velmi vesele naladěn a činíš tu přirovnání k opravdovému věčnému nebi, stavě mu na roveň tuto pomíjející ranní nádheru a musí se ti to zajisté odpustit, protože si na této Zemi nedovedeš učinit ani nejslabší pojem o nekonečné neporovnatelné kráse a nádhře Božích nebií! Kdybych tě tam i na jediný okamžik v duchu přenesl, nemohl bys již na této Zemi žít; neboť nepopsatelná velká vznešenost nebes, světlo, vlídnost a nejvyšší životní pocit blaha by okamžitě zničily tvé tělo a smysly tvé duše tak znavily a omámily, že by tu sklesla a jako mrtvá a úplně bez vědomí dlouho ležela. Musel bych jí pak vzpomínku na to co viděla a pociťovala úplně odejmout, jinak by pro ni existence někde jaksí mimo nebes nebyla již možná. Proto tedy musí každá duše být řízena a vedena od stupně ke stupni a musí se čistit a tříbit jako nejčistší zlato, aby se stala způsobilou vejít do nekonečných radostí nebií Božích.“

12) Hled', světlo pozemského Slunce je proti světlu nebes věru naprosto temnotou a přece do něho nemůžeš očima svého těla upřeně pohlížet; a kdybys to jen na půl hodiny učinil, oslepl bys! Co by však učinilo tvé oko nezvyklé a ke zření nejvyššího světla nezařízené oko při pohledu právě na ono nejvyšší a nejmocnější světlo, kdybych dopustil aby je spatřilo?

13) Proto tvé radostné rozechvění při zření tohoto krásného a jasného jitra je zajisté, milý příteli, velmi dobré a člověk, který cítí tak jako ty, má jistě dobré srdce a lze ho vcelku již považovat za lepšího a ušlechtilejšího - ale domnívat se, že by Boží nebesa mohla vykázat sotva něco nádhernějšího, nežli je nádhera tohoto jitra, by byl velký omyl! Ale jinak jsem s tvým pocitem zcela spokojen.“

14) Privil poté **Marek**: „Pane a Mistře, když jsme v prvních dnech po našem příchodu byli na Hoře Olivové u Tebe, ukázal jsi nám na několik okamžiků zástupy nesčetných an-

dělů, kteří se na způsob světlého vzduchu vznášeli, hýbali a pohybovali a o Tobě svědčili. Nebylo to ještě vlastní nebe?

15) Privil jsem **JÁ**: „Ó, ano, příteli, ale bylo právě tak zahalené a zastřené, jako se zahaleně a zastřeně před vámi ukazuje archanděl Rafael! Kdybys ho mohl spatřit v jeho čisté nebeské slávě a kráse, usmrtilo by ti to okamžitě tělo a tvá duše byla by nadlouho omráčena. Proto je jeho vnitřní podstata zahalena jakýmsi tělesným oděvem, aby mohli ti, s nimiž se stýká a ve jménu Mém jedná, snášet jeho osobní přítomnost. Proto jsem vám pravil, že oko žádného člověka nikdy nevidělo, ucho neslyšelo a mysl žádného člověka nepocítila, jaké radosti a blaženosti připravil Bůh v nebesích těm, kdo Ho vpravdě nadevšecko milují.

16) Hledte, vy všichni se nyní sice opravdu nacházíte jaksi v Mé nejbližší blízkosti tělesně a vaší vírou ve Mě a vaší láskou ke Mně duchovně též v nejvyšším a nejdokonalejším nebi, - ale z jeho tvárnosti nesmíte nicméně nic postřehovat, protože dokud ještě nejste v duchu úplně znovuzrozeni, toto vnímání by vaše těla usmrtilo! Až budete však v duchu úplně znovuzrozeni, pak začnete také vnímat tvárnost nebes, která vzejde z vašeho ducha jako strom ze zárodku semene. - Ale nyní se naše Slunce vynoří brzo nad obzor a to budeme tedy také s náležitou pozorností sledovat!“

17) Když jsem tuto řeč o tvárnosti nebi ukončil, vynořilo se také Slunce v úplné velikosti nad dalekým obzorem, zatím co již půl hodiny předtím pozlatilo svými paprsky vysoké vrcholy hor. Pozorovali jsme nádherný východ tak dlouho klidně, až celé Slunce stálo nad obzorem a jeho paprsky začínaly osvětlovat také údolí.

107. ÚČEL HOR.

1) Poté se Mne otázal opět **Marek** řka: „Pane a Mistře, není však zvláštní také to, že nejvyšší hory, jejichž kupy a vrcholy jsou celkem o hodinu dříve²³⁾ Sluncem osvětlené a mají tudíž také delší den nežli údolí, jsou pokryty věčným sněhem a ledem, zatím co v údolích a na rovinách je teplo a v létě často nesnesitelně horko?! U nás v Evropě, na západě naší říše, jsou hory, které oko žádného člověka ještě nikdy bez sněhu a ledu nevidělo, zatím co v rovině a v mnohých údolích mezi vysokými horami je velice teplo; ano na naší Sicílii máme dokonce horu, která je k tomu ve svém nitru ještě plna ohně, neboť na mnohých místech stále kouří a dýmá a přece je její nejvyšší vrchol stále pokryt sněhem. Nuže, jaký je tedy důvod toho?“

2) Privil jsem **JÁ**: „I když ti také řeknu pravý důvod, přece ho nepochopíš; poněvadž jsi se Mne však již otázal, musím ti tedy také dát odpověď.

3) Hle, položíš-li kus kovu a zároveň kus měkkého dřeva na Slunce, nalezneš kov za několik hodin již tak ohřátý, že se ho budeš moci rukou sotva dotknout; na měkkém dřevu oteplení však sotva zpozoruješ.

4) Když se například v době polední dotkneš černých a kamenitých břehů Mrtvého moře, shledáš je téměř žhavé a dotkneš-li se pak vody, shledáš ji v porovnání k břehům studenou. Tu bys se pak mohl také tázat a říci: „Ano, Pane a Mistře, jak to tedy přijde? Proč kov a černý kámen se v téže době paprsky slunečními tak silně ohřeje, kdežto zatím měkké dřevo a zejména voda neprojevují ještě téměř ani stopu po nějakém patrném oteplení?!“

5) Jelikož ti tu chybí ještě předchozí znalosti, mohu ti říci jen tolik, že hustší tělesa jsou k přijetí tepla ze světla mnohem způsobilejší nežli méně hustá. A tak je tedy také vzduch těleso, které má tu vlastnost, že v hloubkách Země tlakem horních nad ním spočívajících vzdušných vrstev je hustší nežli na výšinách hor; a jelikož tedy vzduch v hlubinách Země je mnohem hustší nežli na výšinách hor a velehor, je tedy také ohřívatelnější nežli na výšinách. Hle, to je zcela obyčejný přirozený a tobě také ještě nejspíše pochopitelný důvod, proč na výšinách hor, jsou-li Sluncem déle osvětleny, je chladněji nežli v hlubinách a údolích!

²³⁾ „dříve“ doplněno vyd.

6) Jsou však ovšem také ještě jiné důvody, kterým bys nyní i kdybych ti je sdělil, neporozuměl a nemohl porozumět. Ale přijdou již časy, kdy budou lidé zcela jasně poznávat, počítat a nahlížet i hlubší příčiny takových zjevů; proto však nebudou Říši Boží státi blíže nežli nyní vy, kteří dávno ještě jako staří zkušené státníci nechápete co potom budou již děti znát a chápat, nýbrž tací učenci přírody a světa budou se často velmi daleko od Říše Boží nacházet a budou-li ji hledat v odhalených jim silách přírodního světa, stěží ji najdou ačli ji vůbec najdou. Proto hledejte jen především v sobě pravou Říši Boží a její spravedlnost - vše ostatní se vám již v pravý čas jako svobodného přídavku dostane!

7) K tomu si však můžete jako dobře vhodný obraz zapamatovat: Vysoké vrcholy a kupy se podobají oněm světským mudrcům, kteří také mají mnoho světla rozumového, - přitom jsou však velmi domýšliví a pyšní, chodí s povýšenými hlavami a shlížejí s opovrhováním na neučený svět, ano svou pyšnou hlavu zvedají dokonce nad ony jim stejnorodé učence, kteří snad s nimi nejsou ve státní hodnosti na stejně vysokém stupni, i když také tito méně vysoko stojící mají nad nimi co do plodné učenosti převahu.

8) A hleďte, tu nám právě nejvyšší hory podávají znamenitý obraz! Čím je hora vyšší a čím rozsáhlejší vyhlídku lze s jejího nejvyššího vrcholu požívat, tím je také taková hora neplodnější a je studená a sněhem a ledem pokrytá. Ani nejzkrásnější mechovou rostlinku nenajdete na nejvyšší kupě, například na Araratu: na jeho mnohem nižších sousedních výšinách setkáte se však již s všelikými mechy a lišejníky, na ještě nižších již s všelikou travou a horskými bylinami a ještě hlouběji již s keři a stromy.

9) Tak to však také dopadá se všemi vysokými světskými mudrci a přírodními učenci, zejména jsou-li mimoto ještě pro svou učenost státem nějak vysoko postaveni; jsou plni ješitnosti, pýchy, vidí vše hluboko pod sebou, proto jsou chladní a bezcitní, nemají lásku mimo ztrnulou lásku k sobě samým a ke své vlastní výši. Proto jsou tedy také přes své světlo, nemajíc žádné životní teplo, úplně neplodní a slouží vrchní státní hlavě sice za jakousi výsostní okázalost, vskutku však málo anebo většinou zcela nic, zatím co ti nižší ještě pracují a ve skutek uvedenými znalostmi státu prospívají a ještě níže postavení ještě více pracují a státu a lidem zřejmě také mnohem více prospívají.

10) Tak jsou sice vysoké hory v zemi nádherou a poutník pohlížeje na ně, obdivuje jejich výšiny; ale kdyby se položila hospodářská otázka, jak praktický užitek má země ze svých hor a jaké plody jí přinášejí, dopadne pak odpověď jistě tak lysá a hubená, jak lysé a hubené jsou právě ty vysoké hory.

11) Tím však nechci říci, že by vysoké a nejvyšší hory Země byly tu snad úplně bez užitku a bez účelu. Vzhledem k celé Zemi jsou nanejvýš nutné. Předně nutí atmosférický vzduch, že se v určité denní a noční době s celou Zemí podle její osy otáčí a pohybuje, jinak by žádný tvor pro prudkost neustálého vzdušného proudu nemohl obstát. Neboť pohyb Země kolem její osy je zde, kde se nyní nacházíme, již tak rychlý, že každým okamžikem jsme o dobré dvě hodiny posunuti od západu dále na východ.

12) Kdyby tedy byla Země zcela hladká a pahorků zcela zbavena, pak obklopující ji vzduch by jaksi stál tiše a spolu se Zemí by se nepohyboval; ale toto stání vzduchu bylo by nicméně ustavičným i nejprudším orkány daleko předstihujícím vzdušným prouděním, ze kterého, jak bylo řečeno, by nebyli na povrchu Země žádní tvorové a trvání nikde myslitelně možné.

13) Ježto však má Země nyní zejména v blízkosti svého středního a tedy hlavního otáčecího pásu, který později vládci Země nazvou equator (rovník), také v rozsáhlých řadách většinou nejvyšší hory, jejichž vrcholy ční daleko nad mraky, nutí tyto hory vzduch ke stálému spolupohybu kolem osy Země a proto z tohoto nanejvýš prudkého proudu vzduchu nic nepostřehujete; že se však vzduch nicméně mnohdy octne v proudu, který se stává patrný jako nyní zrána jako vítr, toho příčinu a důvod vzniku jsem již ukázal a nemůžu tedy nyní dále o tom mluvit.

14) A hleďte, to ještě je vylíčen účel vysokých hor po veškeré Zemi! Vedle toho však vysoké hory a tedy také jejich sníh a led mají mnoho jiných účelů, které budou pozdějšími znalci přírody také poznány; ale pro vás není nyní ještě na čase, abyste byli do všech tajností přírodního světa zasvěcováni; a kdybych vám je také sděloval a vysvětloval, nepochopili byste je, protože vám k tomu chybí potřebné předchozí znalosti.

15) Jen vám mohu ještě říci to, že v Zemi a kolem ní proudí neustále neviditelné síly, které jsou nanejvýš nutné k ožívování světa nerostného, rostlinného a zvířecího, k němuž také člověk tělem náleží a tyto neviditelné síly jsou také horami a jejich vegetací přirozeností a složením upravovány a řízeny, proto také jsou obyvatelé hor vždy zdravější a statnější nežli obyvatelé velkých rovin a hlubokých údolí.

16) Tím jsem se vám nyní tohoto jitra stal učitelem přírody, pokud je to pro vás zatím nutné, abyste nezůstali ve svých starých omylech; až se však duch úplné pravdy a života ve vás sjednotí s vaší duší, povede vás již od toho dále a do vší moudrosti. - Porozuměli jste tomu dobře?

108. VÝZNAM NAUKY PÁNĚ.

1) Pravili všichni děkující Mně, že tomu dobře rozuměli a náš **Marek** a s ním také ostatní Římané zvláště ještě pravili: „Pane a Mistře! Nyní začínám já i moji druhové stále jasněji chápat, že ke správnému poznání Boha a k nepochybné živoucí víře v Něho je nevyhnutelně nutné správné poznání Země a všeho toho, co v ní a na ní je a se zjevuje; neboť teprve z toho se poznává, že tato Země a vše, cokoli na ní je, měla zajisté nejvyšší moudrého, všemohoucího a tedy také nejvyššího dobrého Původce a Tvůrce, protože slepá ani sebe sama nevědomá moc, kterou my pohané nazýváme fatum (osud), nebyla by mohla na Zemi a v žádném jednotlivém tvorů vše tak moudře a účelně zařídit.

2) Již tedy ve správném poznání přírody a jejích přemoudře uspořádaných sil spočívá nezvratný důkaz jsoucnosti věčného a nejvyššího moudrého všemohoucího a předobrého Boha a Tvůrce všech věcí a všech bytostí. Je-li však jednou tento důkaz a to nezvratně pevně stanoven zde, pak je také opravdová víra v jednoho Boha samozřejmě hotovou věcí.

3) Přijde-li k tomu ještě Tvá nauka o dalším trvání duše po smrti těla a v opravdové vnitřní a živé Říši Boží a člověk dospívá k poznání co je a proč tu je a jak má žít a jednat, aby dospěl k Božímu dětství, pak to také jistě učiní a to tím spíše, že se právě také z Tvé nauky dozvídá, jaký osud ho čeká po smrti těla, zůstane-li ve svých omylech a zlobách.

4) Pane a Mistře, já zde nemluvím jako Žid, nýbrž jako velmi zkušený pohan a pravím: Tvá nauka o Říši Boží a o jedině pravém a věčném určení člověka je zřejmě to nejvyšší, nejčistší a nejpravdivější a zároveň také přesvědčivě nejpochoptelnější, co kdy lidé jako nauku o Bohu a o jejich určení slyšeli a pro nás je nyní tím pochoptelnější a uvěřitelnější, že máme to nevyslovitelné štěstí, že ji můžeme z Tvých Božích úst slyšet; neboť vidíme Tě, slyšíme Tě, a můžeme a smíme s Tebou, jedině pravým Bohem a od věčnosti Pánem, nad přerozmanitými věcmi a poměry promlouvat.

5) My pro sebe věru nepotřebujeme žádný jiný důkaz o skutečném jsoucnu Boha nežli jen Tebe Samého; ale je nás jen deset, jimž se dostalo nepopsatelného štěstí a věčně nezasloužené milosti, že v Tobě jsme našli věčného Pána všech nebi, všech světů a všeho života.

6) Ty s námi do Evropy a do Říma osobně nepůjdeš a nezjvíš tam jako zde slovy a skutky, aby Tě všichni pohané mohli poznat a v Tebe uvěřit; nýbrž my sami Tě budeme hlásat a jsme také již předem přesvědčeni, že naše práce a námaha nebude neplodná. Ale naši soukmenovci doma jsou velmi kritičtí lidé a nějaké věci uvěří teprve tehdy, jestliže se o jejich skutečné existenci opatří co možno z mnohých stran jasně a zcela neklamné důkazy, což je nyní tím nutnější, že se u našich světských mudrců a chytráků ateismus stal běžný a žádný vysoký vzdělanec na toho či onoho Boha nemyslí a ještě méně v nějakého Boha věří.

7) A hle, ó, Pane a Mistře, tu jsem toho mínění, že před hlásáním Tvého nejsvětějšího jména a Tvé nauky musí být jasně podány důkazy o nepopíratelné jsoucnosti jednoho jediného pravého Boha především z přírody a řádu této Země a jejích bytostí! Když jednou tyto důkazy zapustily kořeny, pak bude jistě také snadné, Tvé jméno a Tvou nauku hlásat tak, že se všeobecně v Tebe uvěří a že budeš za jedině pravého Boha považován a slovy a skutky vyzván a milován.

8) Dětem lze ovšem brzy a snadno učinit něco uvěřitelným, ale k mužům, jaké máme v prevelikém počtu v Římě a v mnohých jiných městech, se musí zcela jinak přijít, chceme-li je k něčemu získat! A právě z toho důvodu jsem se tedy také snažil opatřit si o různých věcech a zjevech ve sféře tohoto hmotného světa leckterá vyjasnění a děkuji Ti tedy již předem ve jménu všech těch, kdož snad budou k Tobě skrze mne obráceni, že jsi nám Římanům neodepřel těchto objasnění!

9) Privil jsem **JÁ**: „Věděl jsem velmi dobře, k čemu jste si vyprosili ode Mne v tom a onom vysvětlení a chválím vaši horlivost a dobrou vůli a vaše práce a námaha pro jméno Mé bude vždy posilována Mým požehnáním!

10) Ale nicméně pravím, abyste lidi příliš neodkazovali na přirozenou stránku hmotných věcí světa, aby v těchto věcech Boha hledali; tím byste přiváděli lidi jen k tušení a k větření jsoucna Boha ale nikdy k Jeho úplnému poznání a k opravdové živé víře v Něho.

11) Budete-li však podávat vašim bratřím Mou nauku jak jste ji co nejjasněji a nejčistěji obdrželi ode Mne, poslechnou vás a nauku také přijmou a ježto Má slova skrývají v sobě sílu, moc a život, vyvolají také v srdcích a v myslích vašich bratří zcela jiný účinek nežli všemožné důkazy z oblasti hmotného světa a jeho řádu.

12) Budou-li potom lidé ve Mne věřit a také podle Mé nauky tedy podle Mé vůle žít a jednat, pak již najdou v době onoho Pravého Učitele a dalšího vůdce, který je do všech ostatních pravd povede.

13) Kdo chce Boha a Jeho věčnou Říši Života nalézt, musí ji začít hledat v sobě, tedy v tiché komůrce svého srdce v lásce k Bohu a bližnímu. Kdo tu začal vážně hledat a v hledání neustává, ten také najde co hledal; ale kdo se stává v hledání vlažný, ten stěží na tomto a také na onom světě najde to, co by chtěl nalézt, kdyby ho to nestálo příliš velkou námahu.

14) Předěšlete proto jen Mé živé slovo a teprve poté upozorněte ty, kdož přijali Mé evangelium, na základ a na jevy věcí a jejich řád v tomto světě a tak budete sklízet ty nejlepší výsledky vaší práce a námahy!

15) Nyní však tento pahorek opět opustíme a odebereme se ke snídani, která je právě hotova a pak uvidíme, co ještě vše tohoto dne podnikneme!“

16) Římané a také všichni ostatní Mně poděkovali za udělenou jim radu, i odebrali jsme se ihned do obce a do domu, kde na stolech velké jídelny byly již v hojném množství dobře připravené ryby, chléb a čerstvé víno a tak jsme se tedy také ihned posadili ke stolům; Já jsem požehnal jako vždy dříve pokrmu a nápoji, načež jsme jedli a pili. O mládež se staral náš Rafael.

PÁN VE STARÉM DAVIDOVĚ DOMĚ U BETLÉMA.

109. PÁN OPOUŠTÍ BETANII.

1) Teprve když jsme měli snídani již zpola požitou, přišlo po návštěvě svých žen a dětí také několik templářů a Lazar je poukázal k volnému stolu a dal jim přinést co jsme měli my a oni jedli a pili.

2) Když jsme úplně požili snídani, tu přistoupili ke Mně templáři, kteří také již posnídali a omlouvali se návštěvou svých žen a dětí a prosili Mne, abych také je navštívil a jim požehnal.

3) **JÁ** jsem jim však pravil: „Slyšte, kdo ve Mne věří, Mé slovo přijímá a podle něho žije a jedná, ten má také v hojnosti Mé požehnání; Proto se snažte, aby také vaše ženy a děti, které nyní ještě lpí silně na prázdných obřadech chrámu a Mne a Mé učedníky potají u sebe považují za kacíře proti chrámu, uvěřily ve Mne a podle Mé nauky jednaly, pak se jim také dostane Mého požehnání! Ale k takovým, jakými ještě zde u nás nyní jsou, myslíte jen na to, aby jejich synové mohli již také vždy náležet jen k nejvznešenějším osobám chrámu, nejsem věru ochoten přijít a nějak jim žehnat. Jděte a nejprve je poučte a již zítra se ukáže, zda jsou pro Mé požehnání již zralé! proto se zde můžete zdržet a o věci s vašimi ženami a dětmi pojednat. Až sem k večeru opět přijdu, pak můžete také zase ke Mně přijít!

4) Když jsem to těmto několika templářům řekl, tázali se Mne (templáři) kam se během dne odeberu, aby mohli v případě nutnosti ten či onen přijít za Mnou.

5) Privil jsem **JÁ**: „Předně žádný jakýkoli případ nutnosti u vás nenastane a zadruhé Rafael zůstane kvůli dětem zde a můžete se s ním poradit; a tak nemusíte nyní vědět kam se tento den odeberu. Až se však navrátím, pak se již dozvíte, kde a co jsem konal.“

6) Touto odpovědí se těchto několik templářů upokojilo, poděkovali Mně za to a odebrali se opět ke svým ženám a dětem.

7) Poté jsem privil **JÁ** k ostatním přítomným: „Komu působí radost následovat Mne tam, kam nyní jdu, ať Mne následuje!“

8) Po tomto mém pozvání všichni povstali a připravili se na cestu. Také Marie z Magdalonu se Mne tázala, zda Mne také ona smí doprovázet.

9) Privil jsem **JÁ**: „Je ti ponecháno na vůli; zůstaneš-li však u sester Lazarových a pomůžeš jim při obsluhování hostů, kteří tu dílem již jsou, dílem pak ještě dnes přijdou, bude Mně to milejší. Přijdou-li sem však hosté z Jeruzaléma a také z jiných míst a budou se ptát na Mne, pak Mne nerozhlášte a příchodí ať jdou opět dále jak sem přišli!“

10) Magdaléna poděkovala Mně za tato slova a zůstala u obou sester; rovněž zůstala se svými Helias a chudá rodina z Emaus.

11) My jsme se pak vydali na cestu a šli nejprve k hospodskému v údolí, jenž byl i s hospodským při veliké vojenské silnici nedaleko Betléma také ještě u nás a naslouchal Mým poučením.

12) Když jsme přišli k hospodskému, šel nám vstříc celý domácí nárudek, pozdravili nás a měli z nás velkou radost. Žena Mne prosila, abych zůstal i se všemi kdož jsou se Mnou na poledne hostem.

13) **JÁ** jsem však privil: „Ženo, tvá dobrá vůle platí u Mne za vykonaný čin; cokoli však učiníš ve jménu mém chudým, na to pohlédnu tak, jako bys to Mně učinila. Dnes na poledne sem přijde také mnoho hostů a někteří se budou poptávat po Mně; tehdy Mě však nerozhlášte a bude-li se vás někdo tázat kam jsem šel, mluvíte pravdu a řekněte: „To nevíme!“ A v tom je také důvod, proč dnes ani Svým učedníkům předem neříkám kam jdu a co budu dělat. K večeru však přijdu opět sem a zdržím se zde hodinu. Zařídte se tedy podle toho co jsem vám poradil!“

14) Všichni Mně to přislíbili a šli jsme pak údolím jižně dále a potkávalo nás mnoho lidí, většinou Řeků a též Egyptanů, kteří se s všelikým zbožím ubírali přes Jeruzalém do Damašku; žádný se z nich o nás nestaral a tak jsme mohli nerušeně pokračovat v naší cestě dále.

15) Když jsme tak dobrou hodinu putovali, otázal se Mne zcela potají **Lazar**. jenž kráčet stále po mém boku řka: „Pane a Mistře, nyní bys mně mohl přece jen říci, kam se odebereš; neboť já a všichni, kteří jsme zde, jistě Tě neprozradíme!“

16) Privil jsem **JÁ**: „Jdeme do jedné obce poblíž Betléma; co se stane tam, to všichni již na pravém místě uvidíte a zcela dobře zakusíte!“

17) Privil **Lazar**: „Je jistě dobře, že to aspoň vím! Ale pak tedy musíme hezky přišlápnout; neboť cesta tam není zrovna krátká.“

18) Privil jsem **JÁ**: „Proto tam nicméně v pravý čas a dosti brzo přijdeme; neboť Mně je také možné dlouhou cestu ve zcela krátké době urazit.“

19) Privil **Lazar**: „Ó, Pane a Mistře, vím dobře, že Tobě není nic nemožného; ale nicméně jsem se Tě tázal, bychom po této poněkud pusté cestě nekráčeli tak zcela mlčky a protože každé domněle sebenepatrnější slovo z Tvých úst mně vždy oživí novou silou.“

20) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, mluvil jsi zcela správně a pravdivě; neboť Moje slova jsou o sobě také pouhý duch, síla a život! Ale nyní krácejme mlčky dále; neboť brzy nás potká oddíl římských vojáků, kteří táhnou do Galileje a budeme mít s nimi malou námahu.“

110. PÁN OSVOBOZUJE ZAJATÉ DĚTI Z RUKOU ŘÍMSKÝCH VOJÁKŮ.

1) Ubírali jsme se odtud ještě as 3000 kroků zcela mlčky dále a spatřili jsme táhnout po vojenské silnici, vedoucí přes návrší, oddíl ozbrojených vojáků. Velice hlučeli, jak u

nich bývalo zvykem a chůzí vířili silniční prach tak, že je provázel též notný mrak zvířené-
ho prachu.

2) Agrikola mínil, abychom od silnice poněkud odbočili, protože tací hrubí žoldnéři, kteří při takových pochodech bývají nezřídka opilí, zrovna příliš laskavě nezacházejí s poutníky, kteří jim přijdou do cesty.

3) Pravil jsem **JÁ**: „Ty máš sice zcela pravdu; ale pak jste vy Římané sami vinni toho, že vaši žoldnéři jsou tak hrubí a divocí lidé! Dejte jim vedle poučení v používání zbraní také poučení, aby se stávali lidmi a pak se také jako takoví budou chovat!“

4) Agrikola a také ostatní Římané si povšimli této poznámky a když se k nám tento divoký oddíl přiblížil, odbočili jsme tedy také několik kroků od cesty. Ale to nám málo pomohlo; neboť vůdci poručili žoldnéřům zastavit, pustili se pak zcela drze k nám a tázali se nás, kdo jsme, kam jdeme a za jakými obchody a záležitostmi.

5) Tu předstoupil **Agrikola** a pravil k prvnímu vůdci: „Umíš číst?“

6) **Vůdce** pravil: „Bez toho bych nebyl vrchní vůdce!“

7) Tu vytáhl Agrikola z kapsy pergamenový svitek, který nosil u sebe a předložil jej drzému vůdci. Když vůdce spatřil co bylo ve svitku, ulekl se a omlouval se.

8) Ale Agrikola mu pohrozil a ostrými a velmi pronikavými slovy mu vytýkal jeho bouřlivé chování.

9) I vůdcové se hezky v klidu a pořádku stáhli ihned zpět.

10) Agrikola a ostatní Římané přistoupili poté k zástupu vojáků a zkoumali, jak jsou jinak v pořádku a vystrojeni. I našli uprostřed zástupu několik mladých děvčat a také dva jinochy, jejich ruce byly dozadu svázaný.

11) Když to Římané s velkým rozhořčením zpozorovali, tázali se ihned vůdců co to má znamenat, zda tito lidé jsou vinni nějakým zločinem a ke kterému národu přináležejí.

12) Vůdcové byli velice na rozpacích a nevěděli, co by přísnému a vysokému Římanu odpověděli.

13) Tu se děvčata a oba jinoši jali Agrikolu v hebrejském jazyku s pláčem prosit, aby je vysvobodil z moci těchto hrubých a krutých vojinů; neboť jsou dětmi zcela poctivých rodičů z blízkosti Betléma, těmto vojínům neublížili a jejich rodiče, kteří tam mají hostinec, všechny tyto vojíny na jejich žádost pohostili deseti měchy vína a třiceti bochníky chleba a nakonec za to co si přáli, nežádali více nežli sedmdesát grošů.

14) (**Zajatci**.) Tu se však tito vojíni tak rozzlobili, že nejen nic nezaplatili, nýbrž žádali od rodičů ještě přes tisíc grošů jako trest za to, že se odvážili žádat sedmdesát grošů. Tolik peněz však rodiče neměli a proto prosili vojíny za odpuštění a poshovění. Avšak tu žádné prošení a lkání nepomohlo; rodiče byli doma v domě provazy pevně k veřejím přivázání. Poté schytali tito ukrutníci nás sedm dětí, svázali nám dozadu ruce a hnali nás s sebou dále, jak nás tu nyní, vysocí pánové, vidíte. Co s námi zamýšlí, nevíme; že však s námi jistě nezamýšlí nic dobrého, dovedeme si dobře představit. Ó, milí a velcí páni, osvobodte nás pro Jehovu od těchto zuřivců!“

15) Tu **Agrikola** vzplál velice hněvem, poručil okamžitě oněch sedm dětí propustit, - což se také ihned stalo - a poté pravil vůdcům: „Tak chráníte jako Římané práva našich poddaných?! Nevíte, jak zní hlavní pravidlo na které musí každý vojin přísahat? Toto pravidlo zní: Žij počestně, nikoho bezdůvodně neurážej; kdo však urazí tebe, jednáš-li podle zákona, ten bude postaven před soud!“ A nakonec se praví: „Dej a nech každému, což jeho jest!“ Jednali jste tu podle tohoto starého hlavního pravidla? Kdo vám udělil právo, abyste na pochodu z jedné obce do druhé rabovali hostince těch, kdož jsou naši poddaní a stojí pod ochranou našich zákonů?“

16) **Vůdcové** zbledli; neboť znali neúprosnou přísnost tohoto dávno jim už známého státníka a prosili ho o milost.

17) **Agrikola** však pravil: „Tyto děti a jejich rodiče vás také prosili o milost a slitování! A jelikož vy jste milost a slitování nevinným neprojevili, jak se odvažujete, drzáci, prosit nyní nás o milost? Budu s vámi jednat jako se sprostými lupiči a vrahy a tyto žoldnéře učiním nejsprostšími galejnými otroky! Nyní se obraťte a jděte před námi do Betléma! Vrchnímu veliteli dám rozkaz, co se s vámi má, bídáci, stát!“

18) Poté jsem přistoupil k Agrikolovi **JÁ** a pravil jemu: „Příteli, učinil jsi zcela dobře, že jsi předně tyto děti osvobodil a zadruhé, že jsi svými výroky učinil tyto opilé vojáky střízli-

vými. Ale vlastní vinu na jejich hrubosti nemají tak velice oni sami, jako ten, kdo jim dal rozkaz jít do Galileje. Ten podržel císařské, pro tento zástup určené útratné pro sebe a dovolil mu, že si může na pochodu v hostincích a také u rolníků opatřit svou potřebu zdarma, buď po dobrém anebo násilím. Ty však víš, že vaši vojíni, dostanou-li od představených dovolení k plenění, neznají šetření a podobají se lvům, tygrům a hyenám; proto přestupek těchto vojínů je zde mnohem menší, nežli jak se na první pohled zdá.

19) Hlavní chyba a vlastní důvod takových přehmatů spočívá však v příliš velké důvěře ve vaše vojevůdce a vrchní představené. Opatřujete je všemožnými generálními plnomocemi, následkem kterých si pak každý ve svém okrese hraje na skutečného císaře a činí co chce, aniž by se mnoho staral o všeobecné zákony Říma, poněvadž sám ve svém okresu může a smí dávat zákony podle své nálady a libovůle.

20) Je-li tu a tam vrchní představený povahou dobrý a spravedlivý člověk, budou moci okresy mu podrobené také dobře žít a bude s nimi dobře nakládáno; je-li však nějaký vrchní představený příliš svého soukromého prospěchu pamětliv, pak běda všem těm, kdož jsou pod mocí jeho meče! A hled', tak je tomu právě nyní ve velkém okrese betlémském.

21) Nynější setník, jenž má od vás ve svých rukou nejvyšší moc a jedná zcela tak, jak mu to je Římem dovoleno, je pamětliv svého prospěchu a činí tedy také taková nařízení, při nichž jistě příliš nikdy špatně nepochodí; ale lid nařiká a proklíná v srdci římskou vrchní vládu a tyranii. Věc má se zcela přesně tak, jak jsem ti ji nyní vylíčil a je nyní otázkou, kdo má být při tomto jednání k vlastnímu trestu odsouzen.

22) Hle, Já jsem dobře věděl, že se to zde v blízkosti Betléma stane a právě proto jsem tedy také šel s vámi sem, aby se zde tomuto zlu odpomohlo; ale musí se pomoci tam, kde vlastně chyba vězí! Neboť zde se potrestáním těchto vojáků nikomu nepomůže; dej jim rozkaz, řádný předpis, jak se mají budoucně chovat a dej jim na cestu do Galileje útratné a oni pak zcela v pořádku dorazí na místo svého určení!

23) Setníku, s kterým se dnes v poledne setkáme, v témž hostinci, z kterého jsou tyto děti, odejmi pak generální plnou moc a dej mu zákony a pak bude vše v pořádku!“

24) Privil **zde Agrikola**: „Ano, ano, Pane a Mistře, máš také zde již opět zcela úplně pravdu a já se zařídím také zcela podle Tvých slov! Avšak přede vším si nyní pospíšíme, abychom přišli do hostince a z trýzně a nesnáze osvobodili rodiče těchto milých dětí.“

25) Privil jsem **JÁ**: „O to je již postaráno; neboť tu laskavost jim prokázali sousedé a oni šli nyní do města k setníkovi, aby v záležitosti svých dětí učinili udání, aby jim tyto děti mohly být opět vráceny. Až přijdeme do hostince, přijdou také zpět rodiče těchto dětí.“

26) Setník jim přízná právo, pošle za touto tlupou jezdce, kterému tato tlupa musí děti neporušeně odevzdat a nebudeme muset nyní již příliš dlouho čekat a jezdec přijde také již sem; tomuto jezdci dej pak rozkaz pro setníka, aby přišel k tobě v poledne do hostince a tak se s ním tedy také jistě v hostinci setkáme, až tam přijdeme. Děti však vezmeme s sebou.“

27) Vůdcové však slyšeli, co jsem mluvil s Agrikolou, viděli, že se řídil podle Mých slov a chtěli přede Mnou pokleknout a Mně poděkovat.

28) **JÁ** jsem jim však pravil: „Tentokrát jsem vás ještě zachránil; budete-li se však opět tak chovat jako jste se chovali v hostinci, pak již nebudete zachráněni. Nyní však počkejte zde až budete opatřeni a pak jděte klidně a v pořádku dále.“

29) Za tato Má slova Mně poděkovali a nazvali Mne velkým mudrcem, jehož slovo je mocnější nežli jinak neúprosná přísnost vysokého a mocného Agrikoly; oni a také jejich tlupa Mne nazvali Nejspravedlivějším všech spravedlivých a hlasitě Mne chválili.

30) Poté jim dal Agrikola příkaz, na základě kterého mají zůstat nežli se on vrátí, v Betanii a má se jim dostat podle náležité potřeby chléb a víno, což on potom zaplatí a také bude pečovat o další útratné, zároveň jim však co nejpřísněji přikázal, aby se dobře a řádně chovali, což oni mu také co nejslavnostněji slíbili. Poté jim poručil, aby šli dále. Uvedli se do pořádku, ještě jednou Mně poděkovali a dali se na pochod.

111. PŘÍCHOD DO HOSTINCE.

1) Když se nacházeli asi dva tisíce kroků od tohoto místa, tu jsme spatřili my, kteří jsme šli také dále, již zdaleka klusat sem jezdce. Zanedlouho byl také již u nás, zůstal stát a chvatně se nás tázal, zda jsme nepotkali zástup vojnů a zda ve svém středu nevedl židovské děti.

2) Agrikola mu oznámil, kdo on je, o všem ho poučil a také mu ukázal zachráněné děti, z čehož se jezdec velice potěšil. Ale potom dal také jezdcovi rozkaz pro setníka, jak jsem mu jej dříve poradil.

3) Jezdec se poté obrátil a jel co nejrychleji do města, které odtud bylo ještě asi jeden a půl hodiny vzdálené a my jsme se ubírali svou cestou dále s dětmi, které se zvláštní láskou kupily kolem Mne.

4) Pět děvčat, z nichž nejstarší bylo sedmnáct a nejmladší deset let, naříkaly, že mají v rukou bolesti, protože byly předtím tak pevně svázány; rovněž naříkali také oba jinoši.

5) Já jsem však potřel svou rukou jejich ruce a tázal se jich, zda ještě nyní pociťují bolest.

6) A děti radostně pravily: „Ó, dobrý muži, již necítíme žádné bolesti! Jak jsi to však nyní učinil, že nyní již zcela žádné bolesti necítíme? Ó, Ty jsi jistě nějaký zázračný lékař! Neměl jsi vůbec ani mast, ani olej a přece nyní zcela žádné bolesti nemáme! Doma máme babičku, která je již velmi dlouho nemocná a žádný lékař jí nemůže pomoci; snad bys mohl také jí tak pomoci, jako jsi nyní pomohl nám?!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, Mé milé děti, až tam přijdeme, pak se již ukáže, co vše se již dá s vaší babičkou dělat! Nemáte však v domě ještě jednoho nemocného člověka?“

8) Privily **děti**: „Ó, zázračný lékaři, že se nás na to ptáš, ač beztoho již víš, že také jeden z našich nejlepších sluhů je již přes půl roku trápen zlou horečkou? Byl jsi již jednou v našem hostinci a přenocoval jsi tam?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Milé děti, hleďte, Já jsem ve vašem hostinci ještě nikdy osobně nebyl, ale Svým Duchem jsem všude. A tak tedy také vím vše, co kde je a se děje a mohu utiskovaným a ubohým také pomoci, když vpravdě v Boha důvěřují a podle příkázání božích jednají a žijí!“

10) Privily **děti**: „Jak to však děláš, že se můžeš Svým Duchem kamkoli přenést a pak můžeš vše vidět, slyšet a poznávat co kde je a co se děje? To je přece jen jedině Bohu možné! Máš tedy snad jako proroci občas v sobě Ducha Božího? Neboť proroci když prorokovali, byli, jak jsme se učily Duchem Božím naplnění. Jsi snad také ty nějaký prorok?“

11) Privil jsem **JÁ**: „Ano, Mé milé děti! Co Já vlastně jsem, to byste ještě, i kdybych vám to řekl, nepochopily. Ale co se týče toho Božího Ducha ve Mně, je to správné; neboť bez Něho nemůže člověk nic vpravdě dobrého a prospěšného učinit. Doma u vašich rodičů se však již blíže poznáme.“

12) Hleďte, tamto v dále přicházejí nám právě již vstříc vaši rodiče; neboť od jezdce se již dověděli, že je vám zde u nás zcela dobře! Chcete-li, můžete jim pospíšit vstříc a říci jim, že se u nich všichni zastavíme.

13) Když to děti ode Mne uslyšely a své rodiče zdáli poznaly, běžely jim naproti, byly také brzy k největší radosti rodičů u nich. My jsme si však dali více času; neboť tato krajina, byvší výše položená, byla zde krásná a Římané měli toho dost, na co by se dívali a co by obdivovali a Lazar a oba s námi jdoucí hostinští měli jim dost co vysvětlovat.

14) Když se rodiče od svých dětí dověděli, kterak jsme je z rukou hrubých vojáků osvobodili a že půjdeme do jejich hostince, obrátili se, pospíšili s dětmi domů a konali přípravy k našemu pohoštění a vše co nejlépe uspořádali. Mnoho času jim ovšem nezbylo, neboť od našeho stanoviska do hostince bylo již jen půl hodiny cesty; ale my jsme jak již bylo dříve vzpomenuť nepospíchali, jelikož Římané shledávali tuto krajinu v blízkosti Betléma velice pozoruhodnou a hned se na to a hned na ono vyptávali.

15) Strávili jsme tedy ještě dobrou hodinu na cestě až k hostinci a tak měli jeho majitelé čas připravit a uspořádat do našeho příchodu to nejnutnější. Bylo zabito a dobře pro nás připraveno tučné tele a ještě mnoho jiného.

16) Když jsme se již velmi blízko přiblížili k hostinci, pospíšili nám vstříc se svými sedmi dětmi oba rodiče, pozdravili nás co nejzdvořileji, uvítali nás a se slzami v očích nám děkovali za dobrodiní, které jsme jim prokázali zachráněním jejich dětí.

17) Také **děti** nám ještě jednou co nejsrdečněji poděkovaly a pravily rodičům ukazujícíce na Mne: „To je ten zázračný lékař, jenž naše raněné ruce pouze potřením Svou rukou zcela uzdravil a slíbil nám, že také naši ubohou babičku a našeho sluhu zcela uzdraví. To musí být nějaký velký a Duchem Božím naplněný duch; neboť o všem ví, cokoli v celém světě je a co se děje!“

18) **Rodiče** přistoupili poté ke Mně a pravili: „Ještě jednou Tobě, zřejmě velký příteli lidu, náš nejrůznější dík zvláště za velké dobrodiní, které jsi prokázal našim dětem a prosíme Tě tedy také, abys pomohl naší staré matce a pokud možno také našemu dobrému sluhovi; neboť předně a nepochybně věříme našim dětem, co nám o Tobě vypověděly a v této víře nás také posílila přítomnost dobře nám známého Lazara z Betanie a obou nám rovněž známých hostinských. Neboť tito mužové by nebyli ještě tak snadno přišli k nám, kdybys je nebyl sem přivedl. Ostatní pány však dosud blíže neznáme; jen podle jejich oděvu spatřujeme mezi nimi Římany a Řeky. Ti jistě také přišli jen kvůli Tobě pěšky sem; neboť tak vznešení Římané nečiní snadno cestu několik hodin pěšky. Ale ať je tomu jakkoli, jsi na každý způsob více nežli se býti zdáš! Vy přicházíte jistě z krajiny Betanie a jste asi unaveni; nechcete se tedy také odebrat do domu a odpočinout si nežli bude oběd úplně připraven?!“

19) Privil jsem **JÁ**: „Hle, zde ve stínu vašich ovocných stromů a na čerstvém vzduchu lze si odpočinout příjemněji a také je zde mnoho stolů a lavic, které můžeme použít! Zároveň však vím, že sem o něco dříve nežli my, přijel z Betléma na koni setník, s kterým tito státníci z Říma mají něco projednávat. Posiluje se nyní se svými dvěma druhy chlebem a vínem a nechceme ho přítom rušit; až se posílí, ať přijde ven a ať si s těmito Římany promluví.“

112. UZDRAVENÍ NEMOCNÝCH V HOSTINCI.

1) Po této Mé odpovědi připomněl Mně hostinský zcela důvěrně starou nemocnou matku a starého sluhu a prosil Mne, abych si na ně vzpomněl.

2) Poté jsem pravil **JÁ**: „Hleďte, u Boha jsou všechny věci možné! Věříte-li, budou oba nemocní pouhou Mou vůlí a Mým slovem úplně uzdraveni, aniž bych se na ně podíval a se jich dotkl!“

3) Privil tento muž: „Pane a zázračný lékaři, já věřím Tvým slovům; neboť muž, jaký jsi Ty, naplněný podobně jako prorok moudrostí a pravdou jistě ještě nikdy nemluvil nepravdu! Kdyby tomu tak nebylo, pak bys nám toto neřekl. Poněvadž jsi nám však toto řekl, věříme také nepochybně, že můžeš naše oba nemocné mocí své vůle a slova uzdravit a proto Tě prosíme, abys Svou vůlí a Svým slovem uzdravil oba naše nemocné.“

4) Privil jsem **JÁ**: „Nuže, dobře tedy, chci tedy, aby oba nemocní byli najednou uzdraveni a opustili své lůžko! Jděte tedy nyní k nim, podejte jim trochu pokrmu a nápoje k jejich posílení a poté ať jdou na čerstvý vzduch! Ale neříkejte jim hned, že jsem to Já na nich učinil; teprve po obědě ať Mě blíže poznají!“

5) **Děti**, které toto uslyšely, ihned pravily: „Bohu v Jeho nebesích všechna chvála, že dal dobrým lidem, kteří žijí podle Jeho přikázání, takovou sílu a moc! Nyní je naše babička jistě již zcela zdravá a rovněž také náš dobrý a věrný sluha!“

6) Poté se děti i s rodiči odebrali ihned do domu k nemocným a k jejich největšímu úžasu našli oba úplně zdravé, svěží a veselé.

7) A oba nemocní jednohlasně doznali, že jim to připadalo tak, jakoby byl na ně vylit zcela jasný bílý, blesku podobný plamen, načež je opustily všechny bolesti a oni se cítili zcela lehčí a velmi zdraví a také se jim zdálo, že jsou tak posílení, že mohou zcela dobře opustit lůžko.

8) I pravil **majitel hostince**, syn onemocnělé matky: „Jeden přišedší host nám řekl, že jste se uzdravili, že můžete opustit lůžko a k vaší ještě větší posile požit pokrm a nápoj;

proto opusťte nyní směle lůžko, čerstvě se oblečte a požíjte pak pokrm a nápoj a podle chuti se posilněte!“

9) Po těchto slovech povstali oba uzdravení s lůžek, oblékli se a poté požíli pokrm a nápoj. Poté chtěli vidět cizího hosta; ale syn je napomínal k trpělivosti a pravil matce, že poznají hosta po obědě. A tím se oba spokojili.

10) My pak jsme odpočívali pod stromy a prohlíželi si krásnou krajinu, která se odtud obzvláště dobře vyjímalá, jelikož hostinec se nacházel na dosti velkém návrší. Neboť slabou hodinu odtud se na podobném návrší rozkládal k jihovýchodu Betlém s jeho starými okružními zdmi a věžemi, jen údolí s mnohými poli, loukami a zahradami oddělovalo od města Davidova náš hostinec, kolem kterého vedla hlavní silnice právě do Betléma. S našeho návrší bylo možno spatřit ještě mnoho obcí a také jednotlivé hrady a dvorce a směrem k západu také velké a dobře obdělávané vinice a v rozsáhlém, již do modra zbarveném okruhu bylo lze vidět vysoká pohoří, jejichž velebnost propůjčovala celé krajině ještě zvýšenější půvab. Proto je pochopitelné, že naši Římané, kteří byli velkými přáteli krásných krajin se při spatření této krajiny obzvláště potěšili a ihned se začali dotazovat, co je to a ono, jak se to nazývá, komu to patří a jaká je ta a ona obec a co se snad pozoruhodného přihodilo ve větších obcích.

11) A Lazar, oba hostinští a někdy také ten či onen učedník měli tu dost co vysvětlovat. Římané se do pozorování této krajiny ponořili, že téměř zapoměli, že se zde kvůli nim nachází setník z Betléma téměř již hodinu a je ve velkých starostech, co vše od mocných velitelů uslyší.

113. ZPRÁVA HOSTINSKÉHO O FARIZEJÍCH.

1) Konečně k nám přišel opět **hostinský** s velikým pocitem díky, vyprávěl nám o zázračném uzdravení obou nemocných a řekl Mně: „Pane, Ty jsi více nežli nějaký člověk mého druhu! Ty jsi nejen lékařem, který nemá na světě sobě rovného, nýbrž Ty jsi velký prorok, kterého je nám v této době již nejvýš zapotřebí; neboť budou-li to naši farizejové ještě dlouho tak dále provádět jako to dělají nyní, pak veškerá víra v Boha zanikne.

2) Slyšel jsem sice od cestujících, kteří se zde zdrželi, již leccos o jakémsi proroku, že koná velká znamení a že obrací lidi opět k pravé mře v Boha; ale farizejové jsou mu prý velmi nepřátelští.

3) Asi před rokem anebo také méně ještě působil prý zázračně také v Betlémě a v přílehlých obcích, z čehož jsem sám však nic neviděl; neboť Já pro mnohé starosti a práci k udržení tohoto mého velkého hostince téměř již zcela nikam nepřijdu a Jeruzalém jsem již přes 10 let neviděl, ba i do blízkosti Betléma přijdu jen velmi zřídka osobně a tak co vím, vím jen namátkou z doslechu.

4) Téměř každý týden přijde sem také sice několik farizejů z Betléma, ale na něco se jich zeptat, bylo by marné namáhání; neboť oni odsuzují ihned vše, co se líčí jako něco mimořádného a prohlašují již za trestný hřích to, i když se jim sebe klidněji vypravuje, aby se o tom jen tak zdaleka slyšelo mluvit. Proto se tedy také nesmí našinci zazlívát, když se téměř již o zcela nic jiného nestará nežli jen o svou vlastní domácnost.

5) Nuže, před několika dny bylo vidět v noci opravdu mimořádné věci na nebi. Šel tedy lid k farizejům a myslel, že tu uslyší o všelijakých divech a také si pomyslel, že přece konečně zase jednou dá dobrý starý Jehova Židům o Sobě znamení. Ale nic z toho všeho! Farizejové zpravili lid se zcela veselou tváří, že celý v tom smyslu nejvýš velkolepý zjev, který nám Židům nedal žádný dobrý prorok, je podvodem lidu, provedeným od Římanů Esejci, kteří jsou velmi zběhlí ve všelikém kouzelnictví a neznamena jinak nic jiného, nežli že Římané, jimž zejména vysoká a bohatá část Židů již dávno není zvláště nakloněna, takovými prostředky podvádí a proti vlastním židovským představeným podněcují lehkověrnější a pověrečnější lid a tím by chtěli zabránit všeobecnému povstání Židů proti poněkud zesláblé vrchní moci pohanů. S takovýmto vysvětlením šel tedy lid opět zcela lhostejně a s dobrou myslí bez dalších obav domů a nikdo se již o celý ten sebe strašněji vypadající zjev nestaral.

6) Brzy poté bylo vidět vycházet tři slunce. Lid se dotazoval a dostal za odpověď, že to znamená vítr a že brzy nastane drsné počasí. A opět šel bez dalších pochybností domů.

7) Tak se prý také před několika málo dny potloukali v této krajině jistí šířitelé nové nauky, která prý pochází od toho proroka z Galileje a konali také neobyčejná znamení a už prý se k nim přidává mnoho lidu. Co je na tom pravdivého, nevím; neboť ke mně nepřišel nikdo, kdo by se jen zdaleka podobal takovému poslu nové nauky.

8) Je tomu teprve několik dní, co jsem se ptal z Betléma sem příslého synagogika, jak je to se zmíněnými posly nové nauky, kteří se prý potloukají v této krajině a on mně pravil: „Ej, takové líné a práce se štítící holoty se potlouká od té doby, co jsou našimi pány Římané, stále nesčíslný počet! Římané je trpí a podporují a můžeme proti tomu pramálo dělat!“

9) Ano, proti takovému vysvětlení se nemohlo rozumně zase také nic namítat! Neboť předně nemáme sami vůbec žádné vědomosti o tom, co vše nyní je a se děje v celé velké judské říši a zadruhé, i kdybychom měli o něčem mimořádném bližší vědomosti, nemohli bychom se s výmluvnými synagogiky pustit do hovoru; neboť nic bychom s nimi nepořídili a pak bychom také přišli do nebezpečí, že budeme jimi všestranně pronásledováni. A tak zůstáváme raději tichými venkovskými občany a nestaráme se ani o to, ani o ono, ačkoliv až příliš dobře poznáváme, že synagogikové jsou tím, čím jsou jen také kvůli svému břichu a přitom ještě v jednoho Boha věří méně, nežli jeden z těchto mých ovocným stromů.

10) A proto jsem předtím řekl, že by nyní bylo již nanejvýš nutné, kdyby povstal opět jednou opravdový a mocný prorok. Neboť jinak co nejdříve ztratí lid veškerou víru v jednoho jedině pravého Boha. Ty se mi zdáš podle Tvé moci a vnitřní moudrosti takovým být a proto jsem nyní rád, že jsem v tobě konečně jednou sám uviděl takového muže, který by mohl být dobře nazván Eliášem.

11) Nyní opět věřím, že v dřívějších dobách byli proroci, kteří byli kvůli slepému a nevěřícímu lidu od Boha vyzbrojeni zvláštní moudrostí a mocí. Dosud tato víra poklesla u mne do říše zbožných pohádek. Ale když jsem nyní sám uviděl, že Tvá vůle a tvé slovo jedním rázem tak obcerstvily a uzdravily dva nemocné, které každý jinak sebe osvědčenější lékař prohlásil za nevléčitelné, tu byla také má víra v jednoho Boha a proroky opět úplně obnovena, - což je mně milejší nežli kdyby mně někdo daroval poklady poloviny světa.

12) Ale nyní vychází ven setník a má jistě co jednat s vysokými Římany a tu bych přitom byl asi zbytečný a bude tedy čas, abych se odebral do domu!“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Právě tebe je nyní přitom zapotřebí; neboť Římané mají právě kvůli tobě se setníkem co mluvit. Jeho nařízením jsi přišel dnes kolemjdoucím oddílem vojínů k nezasloužené škodě, která ti bude muset být nahrazena a to právě setníkem a proto musíš být před vysokými soudci přítomen jako poškozený žalobce; neboť kde není žalobce, není také soudce!“

14) Pravil **hostinský**: „Ano, ano, mocný a moudrý lékaři, to by bylo již vše v pořádku; ale setník zůstane i potom mým pánem! Přejde-li mnou nyní ke značné škodě, pak s ním budu mít velkou nesnáz - a tak bych mu již skoro raději vše prominul, než abych se měl potom dát snad na kříž přivázat.“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Starej se jen o něco jiného; neboť teprve tím se stane setník člověkem a také tvým pravým přítelem! Že však můžeš Mým slovům co nejuplněji věřit, o tom jsem ti již podal nejeden makavý důkaz.“

16) Pravil **hostinský**: „Ano, je-li tomu tak, pak ovšem zůstanu zde! Mají být snad přivolány také má žena a mé děti a můj jediný nejbližší soused, jenž mně přišel na pomoc, jelikož mé služebnictvo mělo práci na poli a nebylo doma?“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Toho není třeba, - ty sám jako hlava domu dostačíš!“

18) S tím se také náš hostinský spokojil a zůstal u nás sám.

114. STÍŽNOSTI NA HERODESA

1) Teprve poté se odebral setník pln pokory k Agrikolovi, pozdravil ho a prosil ho, by sdělil svou vysokou a mocnou vůli.

2) **Agrikola** velmi vážně na něho pohlédl a pravil: „Vy, vší právní mocí od nás nadaní setníci velmi značně a zle ji zneužíváte, jak jsem žel nyní nabyl některé zkušenosti na svých cestách Palestinou! Dnes jsem nabyl mně nanejvýš nemilou zkušenost o takovém zneužití tebou. Jak se nyní přede mnou ospravedlníš? Jsi totiž obžalován vojáky a skutečně tímto poctivým a hodným občanem. Já nyní znám tvou celou vinu tak dobře jako ty sám a nemusím ti ji přednášet; proto mluv nyní ty a ospravedlň se!“

3) Pravil **setník**: „Mocný nositeli moci císařovy a nejvyšší vydavateli a stanoviteli moudrých římských zákonů! Ospravedlnit se před tebou nemohu, ačkoliv jsem přesně vzato přímo nejednal proti plné, v Římě mi udělené moci; ale z ohledu lidskosti mohl bych býval ovšem také jednat jinak, protože je mi ponecháno na vůli být také laskavý, shledám-li to za dobré. Zde sice nebyl důvod nechat táhnout vojáky do jiné provincie poněkud s příliš mnohými svobodami, ale chtěl jsem učinit malou úsporu a zadržet jim stravné, za to jsem jim však dovolil, aby se na nutné zásobování na cestě mírně hojili na hospodách. A v tom zde spočívá má hlavní vina, kterou chci úplně a to desateronásobně vynahradit.“

4) To však, že si zde vojíni i s dobře poučenými vůdci dovolili zneužít hrubě jen co nejskrovněji jim udělené svobody, nemohl jsem očekávat a předvídat, neboť se nyní již po tři plná léta v Betlémě chovali vždy tak, že si na ně ještě nikdo nestěžoval. Mimoto ve dnech bez zaměstnání bývali střídavě často zde, stravovali se a platili, což hostinský již zajisté ví. Že se však zde při svém odchodu zachovali tak, jakoby byli v nějaké nepřátelské zemi, za to opravdu nemohu; neboť k tomu jsem jim instrukce nedal.

5) Poněvadž jsem však nicméně vinen, že se zde vojáci dopustili takové nepřístojnosti, chci také, jak bylo již řečeno, každou škodu desetkrát nahradit. Domluvil jsem.“

6) Pravil poté **Agrikola**: „To tedy není správné a chvalitebné; ale kdyby se budoucně něco takového ještě jednou přihodilo a já bych se to v Římě dověděl, pak bude můj soudcovský výrok zcela jinak znít! Neboť plné moci, které jsem vám ve jménu císaře udělil, tak dalece nesahají, abyste zcela podle libovůle zadržovali vojákům co jim přináleží. A měli to podržovat pro sebe. Jen v nutných případech, vzniknou-li snad v zemi nepokoje a povstání, užilo by se ovšem takového prostředku, aby vojíni mohli čelit povstalcům hrozivěji a bezohledněji. Avšak i tu je vždy moudrému umírnění dávat přednost před příliš velkou přísností tak dlouho, jak je to jen možné; neboť příliš soužený lid neprojeví nějaké vládně nikdy lásku a oddanost. Skrytý oheň hněvu bude v něm dále hořet; jakmile jednou odněkud dostane vzduch, vypukne ve vše pustošící plameny, jimž pak bude možné těžko moci položit ochrannou hráz. Tuto nyní vždy platnou instrukci bude ti pro tvé další úřadování přísně zachovávat.“

7) Nyní však je na hostinském, aby věrně a pravdivě oznámil, kolik u něho vojáci spotřebovali a kolik žádá za špatné nakládání s ním, s jeho ženou a dětmi. A nakonec bude ti ještě dnes zaplatit stravné za vojáky Lazarovu věrnému hostinskému v Betanii, jenž je tu po mé pravici. - Nyní mluv ty, hostinský této hospody!“

8) Pravil **hostinský**: „Poslyš, vysoký veliteli! Mně bylo tímto přemoudrým a zázračně přemocným lékařem uděleno neocenitelně velké dobrodiní a jako občan mám, chvála Pánu Bohu, ještě tolik jmění, že škodu, kterou mně způsobili vojáci, mohu zcela snadno snést a proto si nečiním zcela žádný nárok na odškodnění. Chce-li však jinak ke mně vždy laskavý setník a velitel nad Betlémem a celou touto krajinou prokázat dobrodiní chudým, záleží na něm a jeho svobodné vůli! Co se však týče věcí tvých a Lazarových, do toho nemám co mluvit.“

9) Pravil **Agrikola** zcela dojat velkodušností hostinského: „Opravdu, s takovou šlechetností jsem se jen nanejvýš zřídka sešel a setník ji dovede také ocenit.“

10) Pravil **setník**: „Ano, to také při všech mocnostech nebe učiním! Nejen desateronásobně, nýbrž tisíceronásobně neopomenou takovou šlechetnost všemi prostředky, které mám po ruce, vždy odměnit. Co se pak týče toho, co mám zaplatit Lazarovi, budou peníze během hodiny zde; pošlu pro ně ihned svého tajemníka a pokladníka. Ale potom mně dovolte, abych směl jako nyní obrácený hříšník prodlévat ve vaší společnosti; neboť také

já bych se rád seznámil s oním zázračným lékařem blíže a vzdal mu dík za to, že již předem nahradil tomuto ušlechtilému hostinskému to, co jsem mu měl nahradit já!“

11) Pravit **Agrikola**: „Můžeš již zůstat jako nyní náš přítel a bližší známost s největším mužem naší spásy ti bude k největšímu prospěchu a budeš mu brzy ještě více děkovat, nežli zač mu máš nyní děkovat. Hleď však nyní uvést do pořádku záležitost s Lazarem; neboť s jeho svolením jsem dal na cestě vůdcům vojáků rozkaz, aby se tam na tvé útraty skrovně zásobili a aby si také dali vyplatit tebou jim zadržené stravné!“

12) Pravit nyní **Lazar**: „Nyní nechte také mne promluvit slovo! Ježto se tento setník stal nyní tak velice šlechetný a před 10 lety také mně prokázal rozhodně velké přátelství pokud se týče mých usedlostí, které se nacházejí v této krajině, budu také já jednat podle našeho ušlechtilého hostinského a tento laskavý setník není tedy ani mně již nic dlužen! Zato však ať chrání vždy právo chudých a utiskovaných, ochraňuje je před Herodovými přehmaty a jeho velkou libovůlí; neboť v této krajině se roztahuje ještě více nežli v Jeruzalémě!“

13) Pravit opět **hostinský**: „Ano, Herodes je naším největším soužením! My bychom Inuli větší láskou k císaři, nežli je tomu nyní, jen kdyby nás - což by šlo jistě zcela snadno - od tohoto soužení osvobodil. Víme ovšem, že Herodes jako lenní kníže odvádí velkou daň; ale zato se desateronásobně odškodňuje převelikým vydíráním daní a nikoho nešetří. Přijdou-li jeho vyděrači daní, pak se musí ochotně platit co a kolik žádají. Tu se žádná lhůta nedává, nýbrž tu se řekne: Platit! Kdo nemá peníze, tomu se vezme vše, dobytek a obilí a nestačí-li to, také ženu a děti. Jestliže takto o všechno oloupený muž nemůže poté požadované daně do ustanovené lhůty zaplatit, pak se mu vše, dobytek, obilí, žena i děti prodají na veřejných trzích. Ano, to je tedy zajisté něco strašného! Tu si může u římských soudů stěžovat jak chce, nedojde žádné ochrany a to je tedy do nebe volající bezpráví!“

14) Platíme-li císaři roční poplatek, děláme to rádi - neboť předně to není mnoho a zadruhé víme, proč tento malý poplatek platíme; neboť císař nám za to dává moudré zákony a pečuje svými soudy a vojáky o udržování dobrého pořádku v zemi; Herodes však žádá desateronásobek, ano, často dokonce stonásobek, jako pouhý od Říma požívající lenní kníže a nic nám za to nedělá a nedává. Máme ovšem od císaře právo, abychom se mohli od Herodesa vykoupit; ale je to spojeno s mnohými okolnostmi a výlohami. My, boháčci v této krajině a také jinde jsme to učinili a je nám přitom zcela dobře; ale chudší majitelé, kteří to nemohou učinit a bojí se vyhrůžek kněží, kteří drží s Herodesem, jsou na tom tím bídňěji, protože tento pravý tyran, ačkoliv dostává výkupné, zvyšuje pak u těch ostatních daně tak, že musí pak také za vykoupené zaplatit to, co jsme dříve zaplatili my.

15) Tak například já jsem musel Herodesovi platit ročně nejméně sto grošů. Když jsem se však již před desíti roky vykoupil za tisíc stříbrných grošů, byl Herodes beztoho odškodněn, jelikož těch tisíc grošů vložil do směnárny na deset ze sta. Ale to tomuto velkému hýřilovi nestačilo; rozdělil oněch sto grošů, které ode mne již nedostával na dvacet ostatních jemu povinných poddaných, takže každý nyní musí zaplatit o 5 grošů více nežli předtím. A stěžují-li si tito poddaní u Římanů, pak docházejí jen zřídka ochrany, nýbrž radí se jim, aby se také vykoupili. Ano, to by bylo vše již správné, jen kdyby k tomu měli prostředky. A pak je to vykupování se vzhledem k libovolnému a neomezenému chování Herodesa věru také věcí svědomí a pohoršením proti lásce k bližnímu; neboť já jsem si svůj osud sice polepšil, ale zato jsem osud desíti a dvaceti jiných zhoršil.

16) Vysocí a moudří nositelé císařské moci, nyní jsem vám vylíčil věc jak je; proto pamatujte na to, aby tomuto velkému zlu bylo konečně jednou učiněna přítrž! Každý by za to císaři zaplatil rád desateronásobný poplatek, jen kdyby byl od soužení Herodesova osvobozen a císař by přitom jistě o polovinu více obdržel nežli co mu zaplatí Herodes; neboť my víme, kolik má platit Herodes a to nečiní ani setinu toho, co musí poddaní platit Herodesovi.“

17) Pravit **Agrikola**: „Ano, nyní až příliš dobře a jasně vidím, co provádí Herodes a také mu již byly mnohé meze položeny a na tuto tvou stížnost budou mu co nejdříve položeny ještě větší meze! Avšak okamžitě se to nyní nedá změnit; neboť on si nanovo propůjčil léno země na deset let a na to má od císaře zapečetěnou smlouvu v rukou. Ale přesto již u císaře vymůžeme, aby nevázanému počínání velkého hýřila byly položeny náležité a účinné meze. Avšak dříve nežli zde ještě něco ve jménu císaře nařídím, po-

prosím také zde Tohoto nejmoudřejšího Pána a Mistra o dobrou radu a On mně řekne, čeho je tu především třeba.“

115. BOŽSKÉ VEDENÍ NÁRODA ŽIDOVSKÉHO.

1) Poté se **Agrikola** obrátil na Mne a pravil: „Ó, Pane a Mistře! Dej nám Římanům podle Své lásky, milosti a spravedlnosti radu, co v této opravdu velmi zlé věci k blahu těchto lidí dělat!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Tu se nyní nedá mnoho dělat; neboť podle vašich zákonů musí být smlouva udržována v právu a platnosti až do určité doby, jestliže majitel smlouvy plní podmínky v ní obsažené. Ale ve smlouvě není, že by mohl Herodes daně těch, kteří se vykoupili a stali římskými občany, svalit na ty, kdož nejsou vykoupeni a to mu tedy můžete zakázat. Toto sice již zemský správce Pontius Pilatus dílem učinil a tím si Herodesa zne-přátelil, ale to zrovna mnoho nepůsobilo a Herodes koná dosud co chce a málo dbá na správce země; neboť ve smlouvě má od císaře jasně vyslovené oprávnění, aby v zemi používal všech královských práv potud, pokud se nepřičí zákonům římským a nejsou s nimi neslučitelná.“

3) Nuže, podle tohoto jemu uděleného oprávnění, které jistě nenáleží k moudře uváženým, může dokonce vykonávat leckterou nejkřiklavější nespravedlnost a vy ho nemůžete podle vaší smlouvy volat k odpovídání.

4) Že však nyní skrbí a lid ve vysoké míře utiskuje, záleží v tom, že by rád sehnal tolik peněz, aby jimi mohl od vás Římanů celou zemi na všechny časy ke svému prospěchu a účelu odkoupit, aby se tak stal na vás zcela nezávislým vládcem nad celou Judejí. On to sice tak daleko nepřivede, ale ježto jednou pojal tento úmysl a předsevzetí, jedná také nyní tak, aby je podle své ideje jednou při dobrém větru z Říma provedl.

5) Já bych sice mohl vše to, jak je to nyní, jedinou myšlenkou změnit a celého domu Herodesova až do nejbližších příbuzných by více nebylo, leč Já to nicméně nedělám, protože on je Bohem dopuštěn jako metla na lakotu a pýchu národa.

6) Neboť když Židé byli pod soudci, neměli mimo desátky žádné daně a byli bohatí a mocnější nežli kterýkoli jiný národ Země. Tehdy se stali ve svém lesku zpupní a chtěli mít krále, který by co do lesku, nádhery a moci předstihoval všechny krále Země. A byl jim král dán. Ale s ním přišla také všechna bída na tento s vládou Boží nespokojený národ.

7) A tehdy reptali a žalovali lidé ještě hůře nežli nyní, a mnozí prosili Boha o pomoc; ale Bůh není bytost, která by jako člověk měnila od dneška do zítřka své jednou učiněné rozhodnutí - neboť kdyby to činil, pak by již dávno žádná Země a žádné Slunce nebylo! - a tak tedy také ponechal Židy pod králi. Králové však byli tak dlouho moudří a vedli lid spravedlivě, dokud lid sám zůstával podle zákonů Božích dobrý, moudrý a spravedlivý. Jak však začal lid provádět výstřednosti, smilstvo a všeliké nespravedlnosti, byli nad ním také ustanoveni nemoudří, krutí a nespravedliví králové.

8) A když zlý židovský národ až na nemnohé přešel téměř v pohanství, tu také upadl do zajetí babylónského, aby zkusil, jak se dá žít pod panstvím nejtemnějších pohanů. Tehdy se teprve národ vrátil zpět ke svému starému a jedině pravému Bohu a Bůh jej tak učinil samostatným národem a dal mu moudré a spravedlivé vůdce.

9) Ale to opět dlouho netrvalo a národ upadl do svých starých hříchů a zel a Bůh ho postavil ponenáhu tak, jak podle své zásluhy nyní stojí, vzdychá a naříká.

10) A nyní přišel Bůh Sám k národu v těle, jak to proroci prorokovali a chce jej vykoupit a učinit šťastným pro čas i pro věčnost; ale tento velký národ i když také o tom slyší a sám to zcela otevřenými očima vidí, nevěří tomu, nýbrž tohoto všemohoucího Pomocníka pronásleduje a nechce o Něm ani slyšet. Proto tedy Bůh také dopouští, že je tento národ, který se stal slepý, všelijak sužován a bude stále ještě více sužován a dojde to ještě tak daleko, že bude mezi všechny národy Země rozptýlen a že nebude země, kterou by mohl nazvat svou.

11) Protože však národ je nyní takový, musí být také Římány a ještě více jejich lenními knížaty sužován. Kdo je tu však ještě moudrý a spravedlivý a váží si zákonů Božích a také je zachovává ten také nalezne spravedlnost, milost a pomoc u Boha i u lidí a hrabi-

vost a panovačnost Herodesova mu nebude moci nijak uškodit, což může Lazar a mnozí jiní dosvědčit.

12) Hle, příteli Agrikolo, tak se mají věci a z toho co bylo řečeno, budeš moci nyní již poznat, co máš vzhledem k Herodesovi činit!“

14) Privil **Agrikola**: „Ano, Pane a Mistře, Ty jedině nejopravdovější a věrný, nyní zcela jasně vím, co mně zbývá činit; co je, ó, Pane, Tobě vhod, to je také mně vhod!“

116. SETNÍK A HOSTINSKÝ POZNÁVAJÍ PÁNA.

1) Zatím co jsem však mluvil takto s Agrikolou, pozorovali Mne bystře setník a jeho oba druhové, kteří byli v jeho službách a také hostinský a **setník** po slovech Agrikolových pravil: „Pane a Mistře, zázračný lékaři, tak jako nyní Tebe neslyšel jsem ještě nikdy člověka mluvit! Mně se zdá, - mně se silně zdá, že za Tebou vězí někdo zcela jiný, nežli se zdáš být ve Své prostotě! Ty jsi jistě onen velký Muž z Galileje, o Někž mně již zpravili Kornelius a někteří jiní Římané! A jsi-li právě Týž, pak je mi nyní vše jasné a pro sebe již vím, s Kým tu máme k našemu největšímu oblažení co dělat. Nehněvej se však proto na mně, že jsem Ti toto zde vyslovil!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ó, nikoliv - ale nicméně je zvláštní, že pohané vidí Světlo dříve, nežli tak mnozí Židé, kteří byli přece již od prvopočátku ke Světlu povoláni! Ale ať je tomu nyní jak je, Já jsem to již uspořádal tak, že nyní bude světlo mnohým Židům vzato a dáno pohanům. Pohané byli dlouho slepí a toužili po světle a protože po světle toužili, také je našli; Židé se však chlubil tím, že jedině oni mají světlo, nyní však oslepli, takže je těžké učinit je opět vidoucími.“

3) Má slova jsou Světlo a Život a Mé skutky svědčí, že Má slova jsou živá, protože Duch, Který je v nich není mrtvý, nýbrž věčně živý a nadevše mocný; neboť dříve nežli bylo kdy něco stvořeno, bylo tu již slovo, které vy nyní slyšíte. Slovo bylo u Boha a Bůh Sám byl to Slovo. Slovo se pak stalo tělem a přebývá nyní mezi vámi. Já jsem přišel do Svého vlastnictví k Svým a oni Mne nepoznávají!

4) Ó, velká slepota Židů a to zejména těch, kteří sedí a roztahují se v chrámě a synagogách! Volám-li je, vůbec neslyší a ukazují-li jim velké Světlo, nepodívají se na Ně. Proto běda jim v den soudu, který přijde na Jeruzalém! Avšak o tom již nic dalšího!“

5) Poté pravil **hostinský**: „Ó, Pane a Mistře! Ty se zdáš být na mně poněkud pohoršený, že jsem Tě tak brzy hlouběji nepoznal, jako Tě poznali Římané; ale já za to přece nemohu! Pane a Mistře, řekni bez obalu, že v Tobě přebývá ztělesněná úplnost Božství a já a celý můj dům tomu uvěříme! Neboť znamení, která konáš Ty, může konat jedině Bůh a člověk na okamžiky teprve tehdy, byl-li totiž Duchem Božím na určité okamžiky proniknut a uchopen; neboť žádný člověk by nemohl onu příliš nekonečnou sílu a moc Ducha Božího v sobě snést a přitom život zachovat.“

6) Kdo však tedy tak jako Ty tělesně v sobě pojme a chová úplnost Ducha Božího a také tak stále žije a jedná, ten je tolik jako Bůh Sám. Neboť mohl-li Duch Boží ze Svého Slova a Vůle stvořit a dát nám lidem tělo a živou duši, proč by nedal podle řádu Své Lásky a Moudrosti Sám Sobě, jestliže se Mu to zalíbí, také nejčistší tělo?!

7) Ty, ó, Pane a Mistře, můžeš z toho zajisté jaksí nekonečně jasněji nežli já vidět, že nepatřím k nejnechápatějším Židům, nýbrž že brzy a snadno uvěřím tomu, co poznávám jako makavě pravdivé; proto se na mně nehněvej, že Tě setník jako pohan poznal spíše nežli já Žid!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Kdybych se mohl na tebe hněvat, nebyl bych k tobě přišel! Já jsem však již dávno věděl, co tě potká dnešního dne a proto jsem přišel s těmito Svými přáteli k tobě sem, abych ti pomohl, a jelikož jsem to učinil, pak se tedy zajisté na tebe nehněvám, nýbrž jsem ti první a největší Přítel. Co jsem však předtím řekl, to platí všem Židům a všem národům Země a také těm, kteří bydlí na Hvězdách.“

9) Nyní ti však chci ještě něco říci a ty pak tím jasněji poznáš, proč jsem nyní k tobě přišel jako první a nejopravdovější Přítel.

10) Hleď, tamto v blízkosti města je v popředí nedaleko od silnice jeskyně, která slouží dodnes za ovčinec! Tam jsem byl, když císař Augustus poručil prvé sčítání lidu v zemi židovské, kolem půlnoci zrozen a ošetřen pannou, která nikdy muže nepoznala. Aby však lidé poznali Kdo vstoupil do lidského těla, stala se na nebi a také na Zemi velká znamení, která jste také vy, pastýři, nejprve viděli.

11) Ty, tehdy ještě pastýř na oné znamenité pastvině, která je dodnes vaším obecním majetkem, byl jsi jedním z prvých, kdož přišli k jeskyni a pozdravili nově zrozeného Krále židovského a vzdali Jemu čest.

12) Když jsi však uslyšel sbory andělské, pravil jsi několika k jeskyni přišedším pastýřům: „Hleďte, hleďte, obličej tohoto Chlapečka září jako ranní slunce a v jeskyni je úplný denní jas! To je více nežli pouze novorozený Král židovský! To je zaslíbený Mesiáš; to je ten, o Němž všichni proroci prorokovali! Ten nám přinese spásu a proto Jeho budeme vzývat!“

13) Tehdy jsi to byl také ty, jenž ostatním pastýřům předzpěvoval krátký Žalm (Žalm 67; vyd.): „Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám! Zsvět' obličej Svůj nad námi - Sela! -, abychom poznali na Zemi cestu Tvou a mezi všemi pohany spasení Tvé! I budou Tě oslavovat národové, ó, Bože! Oslavovat Tě budou všichni lidé! Veselit se a prozpěvovat národové, neb Ty soudit budeš lidi v pravosti a národy zpravovati budeš na Zemi, Sela. I budou Tě oslavovat národové, ó, Bože, oslavovat Tě budou všichni lidé! Země také vydá úrodu svou; požehnání Svého uděliž nám Bůh, Bůh náš! Požehnej nás Bůh a bojtež se Jeho všechny končiny Země!“

14) Hleď, tento žalm jsi tehdy, puzen svým vnitřním Duchem, obrátil na Mne a potom, když jsi se stal po svém otci majitelem tohoto statku, dal jsi nedaleko odtud u silnice zasadit dobře otesaný kámen a napsal jsi na něj vlastní rukou onen Žalm, aby jej každý mohl dobře číst a poznat, neboť jsi jej napsal v hebrejském, řeckém a římském písmu a v těchto třech jazycích nesmazatelnou barvou!

15) Z toho můžeš tedy nyní již seznat, že Tě zcela dobře znám a že Se na tebe, jak jsi myslel, nehněvám, neboť ty jsi byl právě jeden z prvých, který Mne poznal již při mém zrození a vzdal jsi Mně náležitou poctu a tak tedy nebudeš nyní jistě také poslední, který Mne nyní opět pozná!“

16) Tu byl náš **hostinský** dojat k slzám a pravil: „Bože, Pane a Mistře! Připadalo mně to v duchu, že tomu tak bude, jak jsem Tě jen spatřil; ale netroufal jsem si hlasitě se o tom vyjádřit. Jelikož jsi mne však nyní co nejmilostivěji na to připamatoval, je nyní mimo veškerou pochybnost, že jsi Ten, na Něhož se před dvaatřiceti lety jedině vztahoval žalm. Ó, jak neskonale velké štěstí se nyní dostalo mému domu! Ó, Pane, ó, Bože, který žalm Ti mám nyní předzpěvovat?“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Zůstaneme už přitom, který jsi Mně nejprve zazpíval; neboť obsahuje již beztoho vše, co je podle věčné pravdy a Já jsem s ním spokojen!“

18) Tu Mne hostinský prosil, zda vše to nyní smí v domě ženě, své uzdravené matce, svým dětem a také svému uzdravenému sluhovi zvěstovat a jakého štěstí se jim všem dostalo.

19) Pravil jsem **JÁ**: „To učiníme teprve po obědě, který nyní na sebe nedá již dlouho čekat. Do té doby si však ještě promluvíme o něčem jiném.“

117. HOSTINSKÝ PODÁVÁ ZPRÁVU O PRVÉ NÁVŠTĚVĚ PÁNĚ.

1) (**Pán:**) „Hle, Já jsem tu byl před rokem a uzdravil jsem v okolí mnoho chromých, mrzáků a slepců. Když jsem pak odešel odtud do Galileje, šlo za Mnou mnoho lidu až do Kafarnaum. Tento lid Mne chtěl na cestě povýšit na krále, protože viděl znamení, která jsem konal. Když jsem mu však dal v Kafarnaum v jedné synagóze slyšet hluboká slova z ducha, tu se začali všichni zlobit a pravili, že to je tvrdá nauka, kdo ji má poslouchat a chápat a opustili Mne a odešli opět domů. Poněvadž leckteré z nich znáš a leccos jsi také s nimi o tom asi mluvil, chtěl bych právě od tebe nyní slyšet, co tito lidé o Mně soudí.“

2) Pravil **hostinský**: „ó, Pane, Jenž zkoumáš srdce a ledví lidí, co bych Ti nyní ještě mohl vyprávět, abys to snad nekonečně lépe nevěděl nežli já!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Ano, milý příteli, zde se nejedná o to, zda to již předem vím či ne, nýbrž zde se jedná o tvé vlastní vyjádření a úplné očistění tvých myšlenek a slov a proto bych to chtěl slyšet od tebe vyslovené! Mimoto by pak museli všichni lidé přede Mnou chodit jako zcela němí, ježto ti, kdo Mne jednou poznali, mohou zajisté vždy předpokládat, že Já zcela dobře vím, co vše se v nich děje.

4) Já však chci, abyste i vy mluvili a svobodně se vyjadřovali o tom, co je ve vás; a tak můžeš přede Mnou nyní ve vší stručnosti vyjádřit se o tom, co jsi tu a tam od lidí slyšel!“

5) Privil **hostinský**: „Ano, Bože, Pane a Mistře, to by bylo vše již správné, kdyby se slušelo říci opět před těmito lidmi vše to, co o Tobě říkají; ale věc se má poněkud jinak!“

6) Privil jsem **JÁ**: „Ať se věc má jakkoli, to zde nic nevadí; jen se vyslov volně!“

7) Privil opět **hostinský**: „Bože, Pane a Mistře! Lidé, s nimiž jsem o Tobě mluvil, aniž bych Tě jako nyní znal, říkali, že jeden velký prorok v Jeruzalémě, jakož i v této krajině dával lidu velmi moudré nauky a vedle toho koná také taková znamení - zejména v uzdravování všelikých nemocných, jaká předtím nikdy žádný člověk nekonal. Tito lidé byli tomuto velkému proroku - jak Tě nazývají - velmi oddáni, v patách ho následovali a měli z něho také velkou radost proto, že dokonce dobře poznávali, že není přítelem nyní již všeobecně nenáviděných farizejů. Až do Kafarnaum nenalezli na NĚm nic závadného, mimo to, že jim na jedné hoře uprchl, kde je předtím ještě několika málo chleby a rybkami zázračně nasýtil a oni ho chtěli provolat za krále a své staré učedníky opustil, ale v pozdní noci přece k nim zase přišel, kráčeje snad zázračně po zvlněném moři jako po suché zemi.

8) Všichni měli velkou radost, že přišel opět za nimi a těšili se na nastávající den a na jeho nauky a skutky. Ale tyto nadějně radosti se rozplynuly; neboť příštího dne mluvil k lidu v synagóze tak nesmyslná slova, že se pro ně dokonce jeho staří učedníci rozhněvali a všichni ho, až na několik málo opustili a tak tedy také všichni lidé, kteří ho odtud následovali, neboť byli pevného mínění, že zešlel. V oné své řeči prý totiž všechny zcela vážně vyzval, aby jedli Jeho tělo a pili Jeho krev, bez čehož by nikdo nemohl obdržet život věčný; neboť On v určitý poslední soud probudí k životu jen toho, kdo bude jeho tělo jíst a jeho krev pít.

9) Ano, to je tedy ovšem trochu silné a nemohl jsem zrovna mít za zlé lidem, jinak pro vše vyšší velmi zaujatým, že se po takovém kázání rozprchli a ještě dnes naříkají, že Bůh dopustil, že musel pojednou zešlel tento rozhodně velký prorok, kterému mají lidé co děkovat již za tak mnoho dobrého.

10) Když už jsi však měl takovou řeč, pak jsi tím také jistě chtěl lidem oznámit nějakou skrytou pravdu po způsobu starých proroků, jak si to ovšem představuji teprve nyní. Avšak kdybych také já byl před rokem v té společnosti, pak bych jistě také s těmi ostatními prchl.

11) Ale nyní si již dovedu představit, co jsi tím chtěl lidem říci a myslím, že nyní budeme brzy Tvé tělo a krev požívat hmotně, tak jako jsme nyní duchovně vpravdě požili Tvé tělo a krev z Tvých úst. A tak jsem tedy nyní mluvil dle Tvé vůle bez výtky.“

12) A Já jsem nyní pochválil hostinského a všichni přítomní měli z něho velkou radost a Moji staří učedníci, jakož i Římané žasli nad jeho rozumem.

118. POPIS BUDOVY HOSTINSKÉHO

1) Nyní přišly také děti a zvaly nás k obědu a my jsme pozvání přijali. Budova hostince, jedna z nejkrásnějších a největkolepějších v celém širokém okolí, byla zbudována vesměs z dobře otesaných kvádrů a měla dvě klenutá patra ještě nad přízemním podlažím. V každém patře byly tři velké sály a v každém z nich mohlo se stravovat asi sedm set osob. Mimo tyto tři jídelní sály bylo v každém patře také třicet dvouoknových pokojů, které ovšem nebylo možno uzavřít okny se skleněnými tabulemi jako v této době v Evropě; avšak tehdy byly v Damašku továrny, které vyráběly úplně průhledný pergamen jako nyní nejšší sklo a tímto pergamenem byly zcela dobře pokryty mnohé okenní rámy a průvan a často velká denní horka nemohla do sálů a pokojů vnikat. Tento způsob zařízení oken byl něčím řídkým, protože byl příliš nákladný, proto se místo toho mezi okenním mřížovím užívalo různých barevných záclon.

2) Do druhého patra jsme byli vedeni po pohodlných a širokých mramorových stupních a zde do prostředního hlavního sálu, v němž byl pro nás pokryt velký a dlouhý stůl. Bylo tu velké množství nejemnějšího chleba a velké, stříbrné i zlaté poháry, naplněné nejlepším vínem. Dobře připravené tele leželo již v porcích na četných mísách zhotovených z nejčistšího stříbra. Vedle toho bylo tu však také ještě mnoho co nejlépe připravených vedlejších jídel, jako nejlépe připravených ryb, jakož i kuřat, holubů a jehňat a všelikých dobrých plodů všelikého druhu a sladkých bobulí.

3) Římané otvírali široce oči a **Agrikola** pravil: „Věřu, s takovou nádherou a bohatstvím jsem se již dávno nesetkal a s takovým dobře a co nejbohatěji pokrytým stolem také ne a ani císařova jídelna v Římě nepředstihuje tuto jídelnu v neozdobnější nádhře!“

4) Když se Římané ze svého úžasu poněkud probrali, posadili jsme se ke stolu a začali jsme jíst a pít a všichni se přeblaženě občerstvovali znamenitě připraveným obědem, nemohli však ovšem ani polovinu toho co bylo připraveno požit, neboť bylo toho příliš velké množství.

5) Za jídla se mluvilo málo. Teprve když víno víc a více rozvazovalo hostům jazyky, začali se nejprve Římané stávat hovornější. **Agrikola** se otázal převelice potěšeného a přítom nicméně velmi zbožně naladěného hostinského: „Ale řekni mně: Vynáší tento hostinec tolik zisku, že mohli jistě již tvoji předkové vystavět tak převelkolepou nádhernou budovu?“

6) Pravil **hostinský**: „Spravedlivý a mocný pane, takový hostinec vynáší za rok ovšem krásný zisk; ale kdybych dal zisky za sto let dohromady, nebylo by přece jen možné takový dům za ně postavit.“

7) Hle, zakrytí oken pořídil můj otec a dílem také již já; ale dům a jeho zdi jsou již velmi staré a starší nežli město Betlém, které dal postavit David, velký král Židů, proto se také dosud nazývá město Davidovo !

8) Tento dům postavil prý dílem již Saul, první král Židů; a když byl po něm Božím úradkem pomazán David za krále, pak jej teprve David dokončil, dříve ještě nežli začal stavět město a potom jej také dlouhou dobu obýval. V tomto domě psal mnohé své žalmy, z nichž lze některé ještě spatřit v bílých mramorových kamenech a ten, kdo zná staré Písmo, může je také číst a jim porozumět.

9) Také mísy a poháry, které jsem předložil Pánu a Mistru, Jenž je nejvyš hoden vzývání a nejvyššího uctívání, jsou prý vlastnictvím tohoto starého domu ještě z dob Davidových. Jedině On bude nejlépe vědět, zda je na tom něco pravdivého.

10) Také já a moji předkové pocházíme prý z jedné pobočné linie od Davida. Přinejmenším je však jisté to, že v naší domácí kronice, která sahá několik století nazpět, není psáno, že by někdo kdy tento dům a statek koupil získal pro sebe. Ať je však tomu jakkoli, je nicméně jisté a pravdivé to, že předně tento dům nepostavil ani můj děd, ani můj otec a ještě méně já a že zadruhé je nyní se vším co k domu patří a co dům obsahuje, mým úplným a právním vlastnictvím a že nikomu ve světě nic nedlužím.

11) Stříbrné a zlaté náčiní bylo větším dílem mými praotci, kteří mně jsou z naší domácí kroniky více již známi, vždy poctivě a čestně opatřeno. Já jsem z těchto drahocenných věcí dosud ještě nic do tohoto domu neopatřil; neboť předně tento dům je jimi beztoho co nejhojněji opatřen a zadruhé já na všechny takové věci mnoho nedržím, protože je brzy všichni musíme, ať jsou jakkoli nádherné, opustit, - a před věčným Soudcem budou pak mít cenu jen ony poklady, které si osvojíme následováním Jeho a Mojžíšem a Jeho proroky nám zjevené nejsvětější vůle.

12) Takové je mé živé smýšlení, které budu stále až do hrobu vždy věrně zachovávat a od nynějška tím živěji, jelikož se mně dostalo nikdy neočekávaným příchodem Pána a Boha tak nekonečně velkého štěstí. Ale nyní se co nejuctivěji obracím na Pána Samého!“

119. O DOBRODINÍCH.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, ano, Já nyní již vím, co bys především rád! Nech nyní svou matku, svou ženu, své děti a také svého sluhu přijít ke Mně, avšak o tom zvláštním, co o Mně víš, neříkej jim ještě nic! Až však odtud k večeru odcestuji, pak jim můžeš dle jejich

chápvosti oznámit také hlavní věc a říci jim, že všichni kdo ve Mne věří, Má přikázání z nejrůznější lásky ke Mně zachovávají a bližní jako chudé a pomoci potřebné radou a skutkem miluj í, budou mít život věčný v Mé Říši, která nemá počátek ani konec. A nyní jdi a přiveď je sem!“

2) Poté šel **hostinský** a přivedl brzy své do jídelny a představil Mně je svým řka přítom: „Před tímto nejoprávněnějším Lékařem všech lékařů světa se hluboce pokloňte a jedině Jemu poděkujte za převeliké a všemi poklady celého světa nikdy nezaplacené dobrodiní a milost!“

3) Děti a žena Mne sice již beztoho znaly a blížily se ihned ke Mně nejvyšší úctyhodně a vlídně a velebily Boha, že propůjčil člověku tak vpravdě božskou moc. Uzdravená matka a uzdravený sluha se pak předstihovali v osvědčování díky a chvály, které dávali najevo slovy a celým svým chováním.

4) **JÁ** jsem jim však pravil: „Děkovat za přijaté dobrodiní je krásné, správné a chvalitebné, neboť každý je vši láskou a přátelstvím povinen tomu, kdo mu prokázal lásku. Ale to právě v životě není příliš velké umění; větší a záslušnější umění života je: zachovávat Boží přikázání; největší a nejzáslušnější umění však v životě je: všem svým nepřátelům ze srdce odpouštět, těm, kdož nám přejí, chtějí a také činí zlo, naproti tomu možno-li dobro prokazovat a modlit se za ty a žehnat těm, kdo nás nenávidí a proklínají.“

5) Kdo to koná, shromažďuje polepšující žhavé uhlí nad hlavami svých nepřátel, činí je co nejdříve svými zkroušenými přáteli a on sám tím má za všechny své hříchy ode Mne a přede Mnou naprosté odpuštění a je již na Zemi roven Božím andělům.

6) Čiňte také vy totéž, tak Boží milost a požehnání váš dům a vás nikdy neopustí.

7) Půjčujete-li však již peníze, pak je také půjčujte chudým, kteří vám je nebudou moci s lichvou navrátit a najdete zato úroky ve velkém pokladě v nebi!

8) Prokazujete-li tomu či onomu dobrodiní, pak to nečiňte tak, aby vám to druhý, který to může učinit, nahradil buď většími jemu uloženými úroky, anebo zmenšením denní mzdy těch, kdož jsou nuceni vám sloužit, nýbrž cokoli dobrého chudým činíte, čiňte to svobodně z lásky k Bohu a k bližnímu. Tak najdete náhradu v nebi!“

9) Přijdou-li mnohdy neúrodné roky, pak nebuďte skoupější, neprodávejte obilí draže, nepečte chléb menší a špatnější a nezmenšujte mzdu dělníkovu, tak budete mít zato shora všeliké požehnání!

10) Ale skrblíte-li v dobách nouze vůči svým bližním, pak bude také Bůh skrblit se Svým požehnáním na vašich polích, vinicích a stádech a tím si v nebi málo pokladů nashromáždíte. To si dobře zapamatujte a bez pochybnosti podle toho jedněte a budete mít v čase i ve věčnosti hojnost požehnání!“

11) Když jsem toto této rodině řekl a poradil, pravil po chvíli sám **hostinský**: „Ano, ano, očím vševidoucího Ducha z Boha nezůstává nic, ani to nejmenší skryto!“

12) U nás a v mém domě bylo odjakživa zvykem takto říkat a takto jednat: „Učiň každému dobře, je-li v nouzi; ale nezapomeň přitom na vlastní prospěch!“ Já však vidím nyní v Tvém světle, ó, Pane a Mistře, že tento způsob myšlení a jednání naprosto není podle božského řádu a tak tu také v nejbližší budoucnosti zavedu zcela jiný pořádek. Půjčím sice ještě tu a tam peníze tomu, kdo je bude potřebovat, na zákonitě mírné úroky; ale přijde-li někdo, kdo mně nebude moci zaplatit úrok a bude-li mně známo, že trčí skutečně v nouzi, půjčím mu také v každé době bezúročně co potřebuje a včas naléhavé potřeby mu to také daruji. Nepřátel mám ovšem velmi málo a proto jim mám také málo co odpouštět. Kdybych však měl - což nelze pro nás předvídat - budoucně některé, budu s nimi zacházet tak, jak jsi nám nyní všem poradil!“ –

120. O LÁSCE K BLIŽNÍMU

1) Pravil jsem **JÁ**: „Tak učiníš velmi dobře! Ale nyní ti povím ještě něco a to v podobnosti k tvé mysli: Hleď, chtěl bys se za určitými záležitostmi a obchody vydat na dalekou cestu! Jelikož bys však byl již mnoho dní cesty v cizích zemích vzdálen od domova, stalo by se - jako se toto již velmi často ve světě dopuštěním shora stávalo, - že bys přišel o veškerý svůj majetek, který jsi si vzal na dlouhou a dalekou cestu a cítil bys se pak v cizí

zemi a v cizím místě ve světě zoufalý a chodil bys pak s nejuvš smutnou myslí a jistě s nejuvš zarmoucenou tváří v cizím místě.

2) Nějaký člověk by to však na tobě zpozoroval a tázal by se tě: „Příteli, zdáš se být velmi smutný a zcela sklíčený! Řekni mně, co ti schází!“

3) Ty mu pak vypravuješ své neštěstí a on by ti poté řekl: „Příteli, pojď, já ti pomohu; ale příště buď opatrný a opatruj dobře co je tvé! Budeš-li mně moci příležitostně vrátit, co ti nyní dávám, budeš dobře jednat; a kdybys nemohl, pak ve mně věřitele nemáš!“, a poté by ti tento člověk dal co jsi ztratil.

4) Řekni Mně nyní a také sobě samému, v jak vysoké míře by se tvá celá mysl potěšila a jak velice bys za to Boha a takového ušlechtilého člověk chválil a velebil; a kdybys se pak opět zcela šťastně navrátil, nevynaložil bys pak vše, abys se takovému člověku a vedle toho též i Bohu osvědčil co nejvděčněji?!

5) A nyní přemýšlej také o jiném člověku, jenž k tobě z velmi daleka přijde, jehož potkalo neštěstí a jenž dlí pln smutku před tvým bohatým hostincem, pláče a neví kudy kam, Vyjdeš-li nyní k němu ven a otážeš se ho řka: „Příteli, ty jsi velmi smutný a zdáš se být ve velkých rozpacích? Co ti chybí? Řekni mně zcela otevřeně, neboť hle, jsem člověk, jenž je hotov, pokud je to jen v mé moci, tobě pomoci,“ a člověk by pak pravil k tobě: „Ach, přešlechtný příteli, přicestoval jsem z velmi daleké země, avšak nedaleko odtud jsem padl mezi zloděje a zloději mně vzali veškeré peníze skládající se z dvaceti liber zlata a mimoto ještě z tisíce grošů v této zemi běžných mincí a nyní tu stojím úplně bez majetku a dalek od své země a domu, nedovedu si poradit ani pomoci!“ Ty bys mu však řekl: „Příteli, pojď, já ti pomohu! Své jméno, svou zemi a svou obec mně nemusíš ani uvádět; jak se však nazývá tato země, tato obec a jak se já jmenuji, to se již dozvíš! Budeš-li mně moci jednou vrátit co jsem ti zapůjčil, učiníš před Bohem a všemi dobrými a spravedlivými lidmi dobře; a kdybys nemohl, pak bude také dobře!“, načež bys mu dal co ztratil - co myslíš, jak by Bůh na takové dílo opravdové lásky k bližnímu shlédl a jak by je odměnil a jak by onen člověk, kterého jsi učinil znovu šťastným, až by přišel domů, jistě pak vše vynaložil na to, aby se ti ukázal být vděčný a protože jsi mu beze vší zisťnosti prokázal tak veliké přátelství?! A kdyby tento člověk snad v opojení nad svým pozemským štěstím na tebe nevzpomněl, - nebude snad v tom případě také Bůh tebe stonásobně pamětliv?!

6) Věru, kdo takové skutky koná nezištně z pouhé čisté lásky k bližnímu, ten je také největším přítelem Boha, podobá se již na této Zemi andělům nebes a má již hojnost Říše Boží ve svém srdci!

7) Neboť cizí chudý je stonásobně chudší nežli chudý domácí, jenž u všech těch, kdo znají jeho nouzi, snadno již najde pomoc; ale cizí chudý se podobá nedospělému dítěti, které svou nouzi nedovede ještě nikomu oznámit, leda pláčem. Proto buďte také milosrdní k cizím, tak také naleznete milosrdenství a přijetí v nebi; neboť pro nebe jste dosud ještě sami neštěstím postižení cizinci na vaší pozemské pouti! - Co říkáš nyní k této Mé řeči?“

8) Pravil **hostinský** „Pane a Mistře! Co tu má našinec jiného k tomu říci? To je nejčistší pravda a našinci nezbyvá nic jiného, nežli aby uvedl její čistý božsky opravdový smysl při naskytnuvších se případech ve skutek. Neboť co by dělalo mně dobře kdybych já přišel do nesnáze v cizí zemi, to jsem povinován také cizinci v mé zemi; neboť lidmi jsou zajisté také ti, kdož bydlí v zemích a říších daleko od nás vzdálených. I když mají jiné mravy a jinou víru, nemá se to podle mého názoru brát v úvahu a nemá se jednat podle nauky našich farizejů, kteří praví, že opravdový Žid má všechny pohany považovat tak dlouho za psy, dokud setrvávají ve svém pohanství a že ten, kdo prokazuje opravdové dobrodiní pohanu, přitahuje hněv Boží a zapisuje svou duši ďablům; nýbrž má se raději také k pohanům prokázat vlídným a ukázat jim, že jako Žid je dobrý a vlídný člověk a pohan se ho dříve zeptá a řekne: „Příteli, jak zní nauka tvé víry, z níž vycházejí tak dobří lidé?“, než abych se vůči němu ukázal krutým a ještě k tomu nepřátelsky uzavřeným Židem.

9) Osvědčuji-li nějakému pohanu opravdové přátelství, pak z toho nenásleduje, že tím přecházím i do jeho temné víry, jak tomu učí farizejové, nýbrž zůstávám Židem a svou vlídností jsem jen ukázal pohanovi cestu, na které se také on může stát opravdovým Židem.

10) Opravdová láska a mírná mysl jsou pro všechny lidi jistě mnohem účinnějšími učiteli a obracovateli na víru, nežli hněv a jeho pomstychtivost vůči těm, kteří jsou jistě bez vlastní viny v noci ducha. Jestliže by bylo jistě nanejvýš pošetilé a nelidsky zlé nenávidět člověka proto, že ztratil světlo očí, před ním prchat a jím opovrhovat a žádnou lásku mu neprokazovat, oč pošetilejší a horší zdá se mi však být, jestliže někdo nenávidí a opovrhuje lidmi, kteří jsou v duchu slepí a nedovedou si pomoci a nikdy se nesnaží, aby jim také jen zdálky prokázal lidskou vlídnost.

11) Že my Židé se žel k cizincům ukazujeme většinou tvrdí a nevlídní, toho není vinen nikdo jiný nežli jedině naši kněží, kteří by raději chtěli, aby se jim všechny nejlepší plody obětovaly a aby cizinci byli obslouženi srstkami. Ale od nynějška bude v mém domě zcela jinak! Tvé slovo, Pane a Mistře, se stane budoucně jednacím řádem mého celého domu a já se budu starat o to, aby se také moji sousedé ve velkém okruhu řídili podle mě.“

12) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi nyní ve všem dobře a pravdivě mluvil a je tomu tak. Jediná slepota farizejů zaviňuje všechno zlo, jež se nyní stalo mezi Židy běžným. Oni sami jsou slepí vůdcové slepých, kteří, přijdou-li k příkopu, jistě oba do něho spadnou a potom žádný druhému nemůže pomoci; proto nepřijímejte od nich a neposlouchejte nic jiného, nežli jen nauky Mojžíšovy a proroků. Jejich ustanovení však mějte v ošklivosti, právě tak jako jejich skutky, které jsou marnivé a zlé!

13) Pravit se sice, že na stolicích Mojžíše a Arona sedí nejstarší, zákoníci a farizejové. Budiž tedy tomu tak! Proto tedy přijímejte od nich také jen to, co vám přednášejí od Mojžíše a Arona; vše ostatní však považujte za obilný hrob, který se navenek sice stkví, ale uvnitř je plný zetleliny a ošklivého zápachu a smrti.

14) Nyní jsem vám řekl a ukázal podle nejpilnější pravdy to nejnnutnější. Budete-li podle toho žít a jednat, budete také sklízet odměnu, kterou jsem vám zaslíbil; neboť Já Sám mám moc dát ji vám, jako také mám moc, všechny tělesně nemocné Svým slovem a Svou vůlí úplně uzdravovat a mrtvé oživovat, o čemž Mně mohou před vámi dát všichni, kdož zde kolem Mne jsou, platné svědectví a také dají po Mně, až se vrátím tam, odkud jsem přišel. - Ale nyní dost toho všeho a nyní si ještě trochu prohlédneme tvůj dům.“

121. PROHLÍDKA STARÉHO KRÁLOVSKÉHO DOMU.

1) Privil **hostinský**: „Pane a Mistře, mému domu se tu dostává příliš mnoho štěstí a příliš mnoho nikdy nezasloužené milosti; neboť dosud jsem k věčnému životu ještě příliš málo zaslouženého vykonal!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, Bůh se nedívá na to, co jsi již v omezenosti tvého vnitřního světla a vůle vykonal anebo nevykonal, nýbrž Bůh se dívá jen na to, co od nynějška v budoucnu učiníš! Protože však Bůh zajisté vidí tvou vážnou vůli, můžeš se také již předem z Jeho milosti a z pravého a opravdového štěstí těšit. Kdybych tě byl již dávno předtím neznal nežli ty Mne, nebyl bych do tvého domu přišel.“

3) S tímto Mým ujištěním byl hostinský úplně spokojen a i se svými Mně děkoval za tyto nauky a za veškerou milost, kterou jsem prokázal jeho domu.

4) Poté pravit k svým, aby v druhém patře, kde jsme se nacházeli, otevřeli všechny pokoje a komnaty, což se také ihned stalo.

5) I ubírali jsme se nejprve vpravo do přilehlého velkého sálu, který oplýval bohatstvím a starými pamětihodnostmi. V tomto sále se ještě nacházela velká mramorová deska ve stěně k jihu, na níž byl nesmazatelnou barvou ještě zcela čitelně napsán následující žalm Davidův a nyní z hebrejštiny přetlumočen do nynější němčiny zní takto (Žalm 8.): „Pane, vládče náš, jak slavné je Tvé jméno ve všech zemích, kde Ti děkují jako v nebi! Z úst mladých dětí a kojenců (pohanů) připravil jsi Si moc kvůli Svým nepřítelům (farizejům a zákoníkům), abys vyhladil tohoto nepřítele, tohoto pomstychtivého. Neboť já, (David nebo židovský národ) uvidím nebesa v díle prstů Tvých Měsíc a Hvězdy, které jsi připravil. („Nebe“ znamená nauku, „prsty“ tělesnost Páně, „Měsíc“ lásku Páně k lidem a „Hvězdy“ nekonečně mnohé z lásky vycházející pravdy.)

6) Co je člověk, že jsi naň pamětliv a dítě člověka, že se ho ujímáš? („Člověk“ tu značí celé lidské pokolení a „dítě“ jeho slabost a slepota.) Ty ho necháš po jistou dobu Bohem

opuštěného; ale ctí a skvostem ho pak budeš korunovat. (Viz dobu babylonského nevěstkářství! Slovem „ho“ rozuměti je národ křesťanský bez vnitřního Božího světla.) Ty ho učiníš pánem nad dílem rukou Tvých; vše jsi podložil pod nohy jeho. (Slovem „ho“ rozumí se zde Pán ze stanoviska čisté nauky z nebes, která se nakonec prosvětlí a ovládne.) Ovce a volí, vše zároveň, k tomu také divoká zvířata; ptáky pod nebem a ryby v moři a vše co v moři chodí. (Tím je rozuměti všechny lidi a pokolení Země. Vysocí a nízcí, mladí a staří, vzdělaní a nevzdělaní, silní a slabí se budou s potěšením slunit na oživujícím světle z nebi.) Pane, jak slavné je Tvé jméno ve všech zemích.“

7) Když jsem z mramorové desky přečetl tento žalm, měli všichni velkou radost a hostinský Mě prosil, abych mu také zcela krátce podal vysvětlení tohoto žalmu; neboť zdá se mu, že je za ním skryt nějaký moudrý a prorocký smysl.

8) A **JÁ** jsem mu řekl: „Tu jsi opět zcela správně soudil a Já ti také ukáži skrytého ducha pravdy; ale ty ho úplně nepochopíš, protože tu David mluvil a pěl o daleké ještě budoucnosti.“

9) Poté jsem vysvětloval skrytého Ducha tohoto žalmu způsobem - jenže poněkud obšírněji, jak je zde nyní krátce a snadno srozumitelně podán v závorkách. Tím byl hostinský velmi a co nejrdečněji spokojen a též všichni ostatní; neboť shledávali, že úplně souhlasí s tím, co jsem jim již při jiných příležitostech v dobře srozumitelné řeči prorokoval o osudu a další budoucnosti Mé nauky.

10) Poté nás vedl **hostinský** k prastaré velmi ozdobně z cedrového a ebenového dřeva zhotovené skříni a pravil: „Tato skříň obsahovala zvláštní spisy a záznamy velkého a mocného krále, z nichž se nyní již nic více nenachází. Já ji však nyní používám k uschování všeho toho, co mám z pokladů, pocházejících prý z oněch dob.“

11) Poté otevřel několik tajných přihrádek této velké skříně a ukázal nám svazky střevových strun, které zhotovil sám David, vrhače kamenů a několik kamenů, pak kopí, několik tabulí na psaní, což vše Římané a velkou pozorností prohlíželi a obdivovali.

12) Poté se Mne **hostinský** otázal řka: „Pane a Mistře, jsou tyto relikvie skutečně z dob Davidových?“

13) Pravil jsem **JÁ**: „Zda pravé anebo nepravé, to je tu nyní ovšem jedno! Neboť to vše nemá pro opravdového jen podle ducha životních pravd z Boha se snažícího člověka zcela žádnou cenu; co však má jako pozůstalost tohoto moudrého krále židovského cenu, to je Duch v jeho spisech a zpěvech a také to, co z jeho skutků lidem uchovala kronika. Neboť jednou v jiném životě bude mít člověk svůj nejblazeštější život jen z toho, co si skrze dobré skutky podle vůle Boží osvojil.“

14) Ostatně, skrze dobré skutky ušlechtilé a dobré duši neškodí, má-li radost z dějinných starožitností; ať se jen zdržuje jakéhosi přehnaného uctívání těchto věcí, které jako o sobě mrtvé předměty nemohou mít pro její věčný život žádnou cenu.

15) Kdo by tyto věci příliš uctíval, ten by s nimi prováděl jakési škodlivé modlářství a nakonec by snadno upadl do všeliké pověry a to by se právě podobalo temnému pohanství, kterému třeba všestranně čelit kvůli Říši Boží, která nyní ke všem lidem přichází, aby pohanství nezapustilo kořeny v nové nauce, neznečistilo ji, nezkazilo a aby se vnitřní smysl žalmu tobě vysvětleného potvrdil mezi lidmi před onou dobou, v níž budou lidé právě všelikým pověrám upadat od jedné bezbožnosti do druhé.

16) Proto ukaž tyto relikvie také jen takovým lidem, kteří nejsou žádnou pověrou nadchnuti, nýbrž považují je jen za pouhé věci historické a nepřikládají jim žádný tak zvaný magický zdárný účinek.

17) Pohleď na hory a na jejich kameny! To jsou díla Boží moci a moudrosti a jsou již pro tebe nevyslovitelně stará a jako taková jsou jistě mnohem pozoruhodnější nežli díla ruky člověka. Který rozumný by však chtěl uctívat anebo dokonce vzývat hory proto, že to jsou nepochybně díla Boží všemohoucnosti a moudrosti a že se mohou vykazovat převysokým stářím?! Jsou a zůstávají hmotou a mají své určení být ku prospěchu Země.

18) A tak takové starožitnosti mají také jen ten malý užitek, že mohou sloužit dílem za důkazy k dějinám, pokud mohou být považovány za dokazatelně pravdivé, což však ovšem lidem ve všech věcech po čisté pravdě badajícím lze právě trochu těžko vykládat.

19) Tyto věci zde jsou sice pravé - ale i když ti toto svědectví vydávám, přece to jejich cenu nezvýší. A tak nyní také víš, co máš o těchto relikviích soudit. Nyní tedy můžeš tuto skříň také opět zavřít a zavést nás kvůli Římanům do druhého sálu!“

122. PÁN VYSVĚTLUJE 93. ŽALM

1) Tu poděkoval Mně hostinský opět také za toto poučení, uzavřel skříň a šli jsme do sálu obráceného k východu. Tento sál oplýval opět všelikými poklady a starožitnostmi, na kterých Římané nacházeli velké zalíbení.

2) A náš **Agrikola** pravil: „Příteli, ty a tvoji rodiče a předkové jste byli jistě asi velice mlčenliví o tom, co jste měli a co ty nyní ještě máš; neboť jinak bychom o tom přece jen již dostali nějakou zprávu do Říma! Neboť tyto poklady mají dvojí cenu; předně se skládají z ušlechtilých kovů, perel a velmi vzácných drahokamů a pak mají zejména pro vás Židy velkou historickou cenu.“

3) Pravil **hostinský**: „Mocný pane, je tu také třeba v mnohém ohledu velké mlčenlivosti, ne tak velice kvůli Římanům, jako spíše kvůli kněžím. Neboť kdyby kněží o tom všem věděli, nedali by mně a také mému domu jistě dávno již pokoj a také by již leccos k svým zničeným účelům odtud odvěkli; avšak my neprozradíme co je tu, ačkoliv jsme byli již mnohokrát na to a ono knězi dotazováni. A tak tedy mám nyní více klidu před knězi také proto, že jsem se i se všemi svými držebnostmi postavil pod ochranu Římanů. V tomto horním patře ubytovávám však také zřídka cestující, protože mohou být snadno ubytováni v přízemí a prvním patře a mám ještě jiné vedlejší budovy, v nichž mohu umístit mnoho cestujících. Také zlodějů a lupičů se musím obávat; neboť předně tento dům jest, jak jste viděli, obehnán silnými a vysokými zdmi, které nelze přelézt a zadruhé tato krajina je kolem příliš zalidněna a poctivá a zloději a lupiči se jí vzdalují a tak zde mohou tyto poklady dobře a jistě odpočívat. Ale tamto je opět jedna deska žalmu! Račiž nám ji Pane, tlumočit!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, ano, to bude moudřejší nežli obdivovat dlouho staré poklady, které nemají pro duši a ducha žádnou cenu! Budete-li si však budoucně shromažďovat poklady, pak shromažďujte takové poklady, které nebudou moci být rzí zničeny a ani moly rozhodány! Co prospějí člověku všechny poklady celého světa, když přitom na duši škodu utrpí?! Byl-li láskou k mrtvým pokladům světa vložen do duše zárodek smrti, kterým přechází duše do smrti hmoty, - kdo ji pak zachrání z kovových rukou soudu, který se stal láskou a zdánlivým životem duše?“

5) Pravil **hostinský**: „Ó, Pane a Mistře, u Boha jsou přece všechny věci možné!“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem, to jistě, ale ve věčnosti jde vše mnohem pomaleji kupředu nežli na tomto světě, na kterém trvá vše jen určitý čas, který je vždy velmi prchavý, brzy a snadno se vše mění a ve způsobu v jakém to tu bylo, přestává být navždy.“

7) V říši duchů není však již let času a nemůžeš říci: „Dnes udělám to a zítra ono!“, neboť vše spočívá již jako hotový skutek a jako provedené dílo v duši. Je-li zlé, odkud potom vezme dále žijící duše novou látku a nové poznání, aby ono v sobě přítomné zlo přetvořila?

8) Bude sice tam duším také dopřáno, změnit se; ale to tam bude u duší do světa velmi ponořených často nanejvýš dlouho trvat a nakonec se dosáhne jen málo toho jistého. Neboť láska je životem duše. Je-li tato láska duchovní a. tedy podle řádu v Bohu dobrá, pak také má duše pravý a dokonalý život v sobě a žije dokonale ve velké jasnosti věčně dále a to je pak již pravý věčný život; je-li však láska v duši hmotná a tedy mrtvá, protože souzená, pak je také život duše takový, jako je láska v ní.

9) Takový život nemůže být pravý, nýbrž jen zdánlivý a klamný. A poněvadž je takový, pak to také není život věčný, protože ve své nečistotě nemůže dále trvat, nýbrž se musí měnit buď k dobru anebo v nejhorším případě k základnímu zlu, jímž je onen tvrdý soud musu a vlastní věčná smrt, z jejíž tvrdých pout se duše právě tak těžko vyprošťuje, jako se nemůže tvrdý kámen sám proměnit v čistou a tekoucí pramenitou vodu.

10) Proto nemilujte svět, nýbrž prchejte před jeho sváděním a jeho pokladů používejte k dobrým skutkům a tím obdržíte opravdové poklady pro duši i ducha!

11) A nyní uvidíme, co kdysi napsal David na kamennou, před námi ve stěně umístěnou desku!

12) Co je tu napsáno zní takto (Žalm 93.): „Pán je Král a nádherně ozdobený (Láskou, Moudrostí a Mocí); Pán je ozdobený a započal Říši (Říši Boží na Zemi) pokud je svět a zařídil tak, aby trvala. S jejím počátkem stojí stolice (pravdy a života) pevně; Ty, ó, Pane, jsi věčný! Proudý vod se zvedají, proudý vod pozdvihují svůj hukot, proudý vod zdvihají své vlny. Vlny mořské jsou velké a hučí hrozně; větší však je Pán na výsostech, Tvé slovo je správná nauka a svatost je ozdobou domu Tvého navěky.“

13) Hledte, takto zní zcela krátký, ale obsahově převelice hluboký a závažný žalm, který nyní šíří zcela do této doby své skryté světlo a osvětluje také budoucnost!

14) Stolice věčné pravdy bude nyní zřízena pro celou Zemi a také potrvá; ale proudý licoměrníků, lhářů, farizejů a falešných proroků se také zdvihají a začínají huč a huče proti pravdě, která k lidem této Země z nebe přišla a zdvihají vlny své moci proti světlu, aby je udusily. Také vlny mořské se staly velkými a hučí hrozně.

15) To ukazuje na budoucí velké boje světla s temnotou; ale pravda Páně stojí vysoko nad nimi a konečně zvítězí nade vším, co je falešné a zlé. Zbraní bude čisté slovo z Božích úst, správná nauka o životě a zůstane věčně; neboť jako je věčný a mocný Bůh, takové je i Jeho slovo. A jako je svatost světlem a ozdobou Boha, tak i Jeho slova a Jeho nauka.

16) Domem Božím není však snad mrtvý chrám v Jeruzalémě, nýbrž lidé, kteří slovo Boží slyší, s radostí je přijímají a podle něho žijí. - Nyní jsem vám tedy také tento žalm přečetl a vysvětlil; na vás je však nyní, abyste Mně otevřeně doznali, zda jste žalmu také správně porozuměli.“

17) Privil poté **hostinský**: „Ó, Pane a Mistře, kdo by tomu také nerozuměl?! Neboť co David ze svého Bohem mu vdechnutého Ducha napsal, stojí nyní ve skutečnosti přezračně před námi a odhaluje nám také již dalekou budoucnost, tak jako nyní přítomnost. Hukot proudů vod a velké vlny moře se mně ovšem naprosto nelíbí; ale co se dá proti tomu dělat a jaké opatření proti tomu učinit? Neboť dokud musí svět zůstat tím co je, očištným domem nářků pro duše lidí a dokud se na Zemi střídá den s nocí a člověk bude mít svou svobodnou vůli, bude také těžko kdy úplně jasno v obcích a v srdcích lidí. Blaze tomu, kdo obdrží světlo a pak je ke štěstí svého domu ve svém domě podrží a náležitě pěstuje!“

18) Privil jsem **JÁ**: „Tu máš pravdu; ale kdo má a pěstuje ve svém domě správné světlo, ať je nechová skryté, nýbrž ať je čas od času při dobré příležitosti nechá nad svůj dům vysvitnout! A když to pak mnohé domy učiní, pak se také temnota ducha ve světě velmi zmenší a noc sama se stane dnem. - Ale nyní se ještě podíváme do ostatních komnat tohoto domu v jeho druhém patře; neboť Římané by si rádi vše prohlédli!“

123. DĚJINNÉ POZNÁMKY O DOMU DAVIDOVĚ.

1) Poté jsme prošli všechny komnaty, které byly zdobeny všelikými drahocennými věcmi.

2) Když jsme poté přišli opět do naší jídelny a posadili se ke stolu, jenž byl ještě dostatečně pokryt všelikými pokrmy a nápoji a ten a onen ještě něco pojedl a popil, pravili **Římané**: „Věřu, to je pravý dům královský a svědčí o někdejší velikosti národa židovského! Jen jednomu se díváme a to historicky záleží v tom, jak byl tento dům ušetřen v době pohanství babylónského, které dávno po Davidovi trvalo čtyřicet let! Neboť jak se lze dočíst, když král babylónský dobyl tuto zemi a zničil Jeruzalém a chrám, zmocnil se též všech pokladů této země a dopravil je do Babylónu. Cožpak nevěděl o velkých pokladech tohoto pamětihodného starého domu královského?“

3) Privil **hostinský**: „Podle kroniky tohoto domu ušetřili Babyloňané tento dům! Neboť předně působili hlavně jen v Jeruzalémě a kolem něho ve známých deseti městech, také v Samaří a Galileji. Tuto krajinu u Betléma tehdy ještě velmi uboze vypadající šetřili více a brali mírné výkupné; obyvatele neodváděli do zajetí, nýbrž žádali od nich jen poddanství a úplné uznání slávy Babylónu a roční placení poplatku. Kdo se k tomu ochotně přiznal a v

ustanovené lhůtě jim dával co požadovali, měl pak pokoj; ale kde Babyloňané narazili na tvrdošíjný odpor, tam bylo ovšem vše porubáno a domy a města byla vypleněna a zpustošena. Tomu však v Betlémě nebylo a tak stojí starý Betlém dosud ještě tak, jak byl v dobách Davidových postaven a tedy také tento dům. Mimoto tuto krajinu, která zůstávala stále ještě Pánu Bohu nejméně, Bůh také tak krutě nenavštívil jako pyšný starý Jeruzalém a také deset bohatých obchodních měst, která měla mnoho zlata a stříbra. To se podle mého názoru zdá být tedy také důvodem, z kterého se zde Babyloňané mírněji chovali nežli v ostatních městech a osadách.“

4) Pravil **Agrikola**: „Ano, ano, tak tomu již bude; neboť když se stali Babyloňané pány této velké židovské říše, nesměli ji přece z rozumných důvodů zbavit všech pracovních sil. Kdyby to byli učinili a zemi vyčistili, od koho by si mohli dát vyplácet poplatek? Že však bylo mnoho tehdy nejznamenitějších osob odvedeno jako rukojmí do babylónského zajetí, to je zcela jisté a pravdivé a mohla být tato obec a tato krajina, kde se lid vzdal klidně a bez odporu, také více ušetřena. My Římané, kteří jako vojáci a dobyvatelé také jistě příliš milosrdně nenakládáme s poraženými, činíme to též a neukazujeme se vůči národu anebo vůči městu či obci, které se nám svobodně a přátelsky poddají, nikdy nepřáteli, nýbrž ihned přáteli.“

5) Poté prosil hostinský Římany, aby neprozradili doma nic z toho, co zde viděli.

6) Pravil **Agrikola**: „O to se nestarej; neboť nám Římanům je vlastnické právo svaté a naše zákony větší zloděje, lupiče, vrahy a zrádce na kříž! Měj si tedy bez starosti co máš a buď k chudým podle svého jmění dobročinný, jak ti to Pán a Mistr radil, tak budeš mít klid; neboť také my Římané věříme v Pána a ve splnění Jeho zaslíbení.“

7) Po těchto slovech Římanových jsme povstali od stolu, odebrali se opět do přírody a začali jsme konat přípravy k odchodu zpět do Betanie, o kterých však hostinský nechtěl nic vědět. Jelikož jsme však na tom trvali, prosil nás, abychom aspoň ještě hodinu u něho setrvali. To jsme tedy také učinili, ještě jsme si o leccems pohovořili a poté jsme nastoupili, provázeni hostinským, zpáteční cestu. Hostinský, jeho žena, jeho děti a také matka i s uzdraveným sluhou Mně ještě před odchodem co nejvroucněji děkovali a prosili Mne, abych na ně nezapomínal, kdyby opět přišli do nesnáze. Já jsem je o tom ujistil, dal jim své požehnání a opustil jsem je pak až na hostinského, který nás, jak už bylo dříve poznamenáno doprovázel až do Betanie.

124. ROZČILENÍ UČEDNÍKŮ JANOVÝCH.

1) Bylo již pozdní odpoledne a proto je pochopitelné, že jsme přišli dosti pozdě po západu Slunce do Betanie, kde však nicméně bylo vše k našemu přijetí co nejlépe připraveno, protože Rafael v domě Lazarově oznámil kdy se vrátíme. Na cestě se tentokrát nepříhodilo nic, co by stálo za zvláštní zmínku, nýbrž šli jsme zcela klidně svou cestou dále.

2) Římané, kteří byli u nás, rozmlouvali o leccem s Lazarem a hostinským a též Moji učedníci mluvili pospolu mnoho o zjevu tohoto dne.

3) Já Sám jsem však mluvil málo, šel jsem většinou mlčky a neměl jsem po Svém boku nikoho. Učinil jsem tak proto, aby se přišlo rychleji dále; neboť jinak by činili ti, kteří měli mnoho co navzájem mluvit, každým okamžikem tak zvané zastaveníčko k hovoru a stěží bychom do půlnoci přišli do Betanie, jelikož jsme se beztoho museli zastavit na hodinku u údolního hostinského, protože jsem to ráno slíbil rodině.

4) Při našem rychlém postupu dostali jsme se tedy také v několika hodinách k údolnímu hostinskému, který nám dal bez meškání předložit chléb a víno a prosil Mne, abych se trochu posilnil, což jsem také kvůli přítomným učinil, protože by si byli netroufali, až na našeho Jidáše Iškariotského přede Mnou něco vzít; když jsem však požil trochu chleba a vína, dali se do toho všichni velmi statečně a jedli a pili.

5) Bylo zde přítomno také několik učedníků Jana Křtitele, kteří sem přišli již dlouho před námi, neboť měli v úmyslu jít do Galileje, kde měli cosi vyříditi; ježto se však doslechli od hostinského, že sem večer přijdu s mnohými učedníky, zůstali v tomto údolním hostinci, aby Mne viděli, slyšeli a se Mnou si promluvili.

6) Když jsme však přišli a zaujali místo ve velké jídelně a občerstvovali se chlebem a vínem, tu se tito učedníci Janovi potají horšili, že jsme jim při našem příchodu nevěnovali pozornost.

7) A **jeden** přišel ke Mně a pravil: „Pane a Mistře, cožpak Tvoji učedníci nevědí, že třeba dříve umýt ruce - zejména po vykonané cestě - nežli se vezme chléb do rukou, láme a pak jí?! Já však vidím, že všichni Tvoji učedníci nemytýma rukama lámou chléb a pak jedí! To přece také Mojžíš přikázal a co on přikázal, to také má opravdový Žid konat!“

8) Když učedníci a také Římané toto oslovení Mne uslyšeli, rozzlobili se a chtěli onomu učedníkovi Janovu činit nejemnými slovy výtku.

9) **JÁ** jsem je však uklidnil a poté pravil: „Odvraťte hněv od vašich duší, - neboť hněv znečišťuje člověka v srdci a to pochází od zla; ale lámat a jíst chléb nemytýma rukama neznečišťuje člověka. Jestliže to vás učedníky Janovy však pohoršuje, proč jste, když jste předem věděli, že sem tohoto večera přijdu neučinili Mně na počest opatření, aby nám podle židovského způsobu byla již při našem vstupu předložena voda a umývadlo i s utěrkami?“

10) Pravím vám: Vy, vodou očištění učedníci Janovi, zachovávejte také jako Židé přesně veškeré vnější okázalosti a myjete se a očišťujete sedmkrát denně, abyste měli stále čisté tělo; ale vaše srdce a duše jsou ještě velmi nemyté a proto jste také ještě vzdáleni Říše Boží.

11) Jan kázal na poušti pokání přísnou řečí k odpuštění hříchů a křtil v Jordánu své učedníky, kteří přijali jeho slovo a činili pokání a ukázal všem cestu ke Mně, Jemuž jedině přísluší lidem hříchy opravdu odpouštět! Když však stojíte nyní přede Mnou, jak to tedy přijde, že jste se chovali tak, jako byste byli nade Mne a nad Mé učedníky? Učil vás Jan také tomu?“

12) Po této Mé odpovědi a závěrečné otázce byl učedník Janův velmi na rozpacích a nevěděl, co by Mně odpověděl.

13) Tu předstoupil **druhý**, jenž byl skromnější a pravil Mně: „Pane a Mistře, slyšel jsem moudrý smysl Tvé řeči a poznal jsem v ní nejúplnější a nejčistší pravdu; avšak zarmoutil zcela mé srdce, když jsi nám právě řekl, že se nacházíme ještě daleko od Říše Boží, zatím co my jsme již mysleli, že stojíme uprostřed ní. Co tedy máme činit, abychom se dostali do Říše Boží?“

14) Pravil jsem **JÁ**: „Čiňte to, co činí Moji učedníci a nesudte o lidu podle vnějšího zdání, nýbrž podle vnitřní hodnoty! Meťte vždy jen před svým prahem a neohlížejte se také již předem po dveřích souseda, zda cesta k nim je již umetena. Teprve až očistíte cestu před svými dveřmi, pak budete moci také k sousedovi říci: „Příteli, hle, já jsem cestu přede dveřmi svého domu již očistil, ty však ještě ne; máš-li čas a volnou chvíli, očisti také cestu k dveřím tvého domu! Máš-li však jinou naléhavější záležitost, pak dovol, abych také tvou cestu očistil!“ Když pak ti tvůj soused řekne: „Učiň mně tu službu lásky!“, pak můžeš cestu před prahem svého souseda očistit; ale napřed očisti svou!

15) Žádný učedník není nikdy více nežli jeho mistr; stane-li se však pílí a horlivostí tak dokonalý jako jeho mistr, pak se mu také vyrovná. Když se však učedník vyrovná mistru, pak také koná co jeho mistr koná a konal a pak také přestal být učedníkem a je také hned mistrem. Je-li jím, pak si teprve může též učedníky najmout a svému umění a své vědě je dokonale učit.

16) Vy však nejste ještě dávno mistry, nýbrž jen nanejvýš slabí Janovi učedníci. Jak tedy můžete nyní již sami najímat učedníky a něčemu je učit, co sami neznáte? Není již starým životním pravidlem, podle kterého nikdo nemůže někomu něco dát, co dříve sám nemá?! Jak můžete tedy vaše učedníky učit poznávání Říše Boží, které jste sami ještě vzdáleni?! Učte se proto tedy napřed sami Říši Boží a její spravedlnost poznávat od Mistra, který má tuto Říši Boží v sobě a také vám ji může dát! Jestliže jste ji v sobě od pravého Mistra obdrželi, pak ji teprve můžete sdělit a dát také jiným lidem, kteří ji mít chtějí a hledají a opravdový Mistr vás za to pochválí a bude mít opravdovou radost z vás a vašich učedníků!

17) Je-li však nějaký mistr z vás vůdcem ostatním, kteří jsou slepí, také ještě sám slepý, kam své učedníky přivede? Neupadne pak vůdce a učedníci, přijdou-li k jámě, záro-

veň do ní, načež pak žádný druhému nebude moci z ní pomoci?! Chcete-li však vůbec již být učiteli, učte se sami napřed od Toho, Který je opravdovým Mistrem a Učitelem!“

125. PROSBA UČEDNÍKŮ JANOVÝCH.

1) Když tento **druhý učedník Janův** toto ode Mne uslyšel, pravil: „Pane a Mistře, poznáváme, že jedině Ty jsi ten pravý a nejoprávněnější Mistr a nejdokonalejší Učitel; přijmi nás nyní za Své učedníky a my tě budeme následovat a všemu se od Tebe učit! V jednom dni se od Tebe jistě více naučíme, nežli jsme se u Jana naučili za rok! Kamkoli Ty půjdeš, budeme Tě následovat!“

2) Pravil jsem **JÁ**: „To by bylo od vás zajisté zcela dobré předsevzetí; ale dříve nežli vám řeknu: „Pojďte!, musím vás na něco upozornit; není-li vám v cestě to, pak Mne můžete vždy jako učedníci následovat! Hledte, ptáci mají svá hnízda a lišky svá doupata; ale Já jako Syn člověka nemám ani kámen na celé Zemi, který bych si mohl položit pod hlavu! Máte-li však náležitou důvěru a živou víru, tehdy Mne můžete následovat!“

3) Pravil **jiný učedník**: „Pane a Mistře, potřebujeme jen Tvé nauky, - o naše tělo se již sami postaráme; neboť jsme lidé zámožní a není nám třeba, aby nás Mistr také živil.“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Co jsem vám řekl, neřekl jsem proto, že bych vás chtěl oddalovat od stolu, u kterého jsem dosud vždy jídal - se všemi učedníky; ale řekl jsem vám to proto, abyste jako Moji učedníci nemysleli po mém boku snad na nějaký hmotný zisk, neboť něco takového u Mne není! U Mne je o sobě dovolen jen jeden zisk a ten se nazývá: Říše Boží a věčný život! Chcete-li Mne jako učedníci následovat jen kvůli tomu, pak Mne také můžete následovat!“

5) Pravil **učedník**: „Pane a Mistře! Máme ženy a děti a máme též domy, role, louky, zahrady a vinice a voly, krávy, telata, osly, ovce, kozy a velké množství krotkého ptactva a se vším tím konáme také řádný obchod a ještě jsme nikoho neošidili. To nám nezabraňoval ani jinak převelice přísný prorok Jan a přitom řekl, že Bohu je libé, když člověk pracuje a tedy přiměřeně se stará o domácnost a o všechny své příslušníky; kdo však lichváří s dary, které mu Bůh uštědřil, na toho pohlédne Bůh hněvivými očima a u Něho milosti nedojde.“

6) Šli jsme tedy také mezi lidi a vypravovali jim, co jsme u Jana viděli a slyšeli. Nuže, při takových příležitostech jsme se ovšem zmínili také o tom, že máme to a ono za co možno lacinou cenu na prodej; a po učiněné nabídce rádi a často od nás nabízené věci odkoupili a se strženými penězi jsme mohli naši domácnost vždy čestně a dobře opatřit. V tom tedy také záležel onen zisk, který jsme spojovali s naším úřadem učedníků a nyní kazatelů. Nebylo-li by Ti však, ó, Pane a Mistře, příjemné, kdybychom jako Tvoji učedníci po Tvém boku také tu a tam vzpomněli na naše domy a rodiny, pak se můžeme i toho držet a k obstarání našeho hospodářství zcela jiná opatření učinit. Račiz nám tedy oznámit jen Svou vůli a my pak budeme podle toho jednat!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Můžete činit co chcete; neboť každý člověk má svou úplně svobodnou vůli. Následuje-li Mne však někdo jako můj učedník k získání Říše Boží, pak musí až do doby úplného duchovního znovuzrození z lásky ke Mně opustit dům, ženu a děti; neboť při hledání a pátrání po Říši Boží musí všechnu starost o věci tohoto světa přenechat jedině Tomu, Jenž vše ví a Jehož všemohoucí vůle vše může. Neboť stará-li se opravdový učedník po mém boku také o věci světa, pak se podobá rolníku, jenž sice přiloží ruce k pluhu, přitom se však stále ohlíží dozadu, nedbá chodu pluhu a tedy není způsobilý pro Říši Boží.“

8) Pohledte na Mé staré učedníky! Opustili kvůli Mně také dům, dvůr a ženy a děti a následovali Mne; ale jejich pozemská domácnost trvá dále a je zaopatřena.

9) Kdo se jakožto můj učedník nemůže úplně odříci světa, ten se v Říši Boží silným nestane; neboť sloužit zároveň Bohu a světu jde těžko anebo ani vůbec nejde. Stal-li se však někdo v Říši Boží silný, pak teprve může vpravdě také všemu světu co nejprospěšněji posloužit.

10) Když ve starších dobách na určitých horách bývaly ještě prorocké školy, tu se musel ten, kdo se chtěl stát opravdovým prorokem, ode všeho světa úplně stáhnout a v

sobě hledat živé slovo Boží; nalezl-li je, byl také propuštěn a teprve tehdy byl způsobilý světu vpravdě prospěšně sloužit.

11) Jak praví proroci a v dávnověku také patriarchové posloužili a prospěli světu, víte z Písma a nemusím vám to vypravovat. A tak tedy nyní znáte Mou vůli a Mou radu a můžete činit, co je vám libo.

12) Kdo se nestane úplně Boží, nežli se činně obrátí ke světu, toho svět svede a brzy a snadno pohltí jeho srdce a jeho duši; kdo se však napřed stal zcela Boží, tomu již nemůže svět v ničem uškodit; neboť postavil kolem sebe pevnou hráz a pro sebe hrad, které brány pekla nepřemohou.“

13) Když to několik učedníků Janových ode Mne uslyšelo, přemýšleli, co by měli učinit.

14) **Jeden** z nich, ten jenž mluvil nejprve, pravil však ostatním: „Víte co, já radím, abychom nyní ihned zůstali, chceme-li Ho jako učedníci následovat! Naše domácnost je beztoho dobře opatřena a pracovníků a prostředků jí nechybí a dalšího nepotřebuje. Co nám však nyní řekl Pán a Mistr je pravda a my tedy také ihned při této pravdě zůstaneme!“

15) Poté přistoupili ke Mně a prosili Mne, abych jim dovolil ihned zůstat.

16) A **JÁ** jsem pravil: „Tak tedy zůstaňte a staňte se dobrými a činnými dělníky na Mé vinici!“

17) Pravil **jeden**: „Pane a Mistře! Jak to, že máš vinici a přece jsi předtím doznal, že nemáš ani kámen, který bys mohl položit pod hlavu Svou?“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Tento svět je Má vinice a lidé, kteří Mé slovo poslouchají a zachovávají a ve Mne v opravdového Syna Božího věří, jsou ony dobré a ušlechtilé révy, které Mně svými dobrými skutky také mnohý plod přinesou; ale mezi ušlechtilými révami jsou také velmi mnohé neušlechtilé a tyto révy mají být též zušlechťeny a k tomu je třeba mnohých a silných dělníků. Blaze těm, kdož se osvědčí být zdatnými dělníky na Mé vinici a to z lásky k Bohu a k bližnímu!“

19) Po těchto slovech Mně děkovali a zůstali a začali rozmlouvat s Mými starými učedníky.

126. SETNÍK Z BETLÉMA PŘICHÁZÍ K PÁNU.

1) Když bylo nyní toto vše uspořádáno, přišel také koňmo za námi ještě s několika druhy setník z Betléma, kterého jsme opustili v hostinci; neboť chtěl Mne ještě jednou vidět a slyšet a měl také s Římany o lecčem promluvit.

2) Když byl venku, odevzdal koně sluhům, přišel ihned k nám do velkého pokoje a pravil Mně **setník**: „Ó, Ty, velký. Pane a Mistře! Když jste opustili hostinec, tu jsem se teprve probudil jako ze snu a chtěl jsem se Ti zcela doporučit, ale už jste byli přes hory a doly. Poté Mne pojala přemocná touha ještě jednou Tě spatřit, slyšet a s Tebou promluvit. Dal jsem si tedy také brzy přivést nejlepší jezdecké koně z Betléma a jel jsem s těmito svými druhy sem rychlým poklusem a venku od lidí tohoto domu jsem uslyšel, že jsi zde učinil malý odpočinek. Tu mně poskočilo radostí srdce v těle, seskočil jsem se svými druhy co nejrychleji s koně a pospíšil sem a jsem nyní tu, abych Tě pozdravil a abych Ti z celého srdce poděkoval za nekonečně velkou milost, které se mi od Tebe dostalo ke spáse též mé pohanské duše. Přijmi tedy, ó, Pane a Mistře, milostivě také tento můj dík!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, kdyby bylo takových pohanů více jako jsi ty, bylo by brzy mezi lidmi na této Zemi světlo a jasno! Ale žel, takových lidí a pohanů je jen málo a tak nastává přes Můj příchod člověka v celku dlouho trvající duchovní noc, v níž budou vedeny ještě mnohé války pro a contra, ale přitom zůstane opravdové vítězství věčné pravdy nad mocí všeho falešného a zlého nerozhodné.“

4) Pravil **setník**: „Pane a Mistře! Ve velkém hostinci u Betléma stálo Tě to jen slovo a vůli a dva nemocní, kteří byli prohlášeni všemi lékaři za nevyлéčitelné, se uzdravili. Protože to Ti bylo možné, bylo by Ti také snadno možné říci: „Poslyšte, temné duše, chci, aby bylo ve vás světlo!“, a hle, takovýmto mocným slovem Tebou s vůlí vysloveným, by nebylo na celé Zemi jistě již ani jednoho temného a zlého člověka!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Máš dílem zcela pravdu; ale Já, Jenž zajisté nejlépe vím, jaký celý člověk jest a také jaký být musí, aby byl člověkem a ne lidským zvířetem, pravím tobě, že člověk toliko tělem je velmi uměle a moudře zařízený stroj, jehož zdraví, udržení a užitečnost nezávisí na svobodné lidské vůli, nýbrž jedině na Tom, Jenž jej stvořil a zbudoval. Když tedy tomuto stroji něco chybí, pak může jeho Mistr též snadno Svou všemohoucí vůlí pomoci, aniž by to bylo v nejmenším ke škodě svobody poznávání, svobody víry a svobody vůle jednotlivce; kdybych to však také učinil tak s duší člověka, pak by byla její vlastní životní síla, záležející v její svobodné lásce, jakož i ve svobodném myšlení, bádání a poznávání ve víře a ve svobodném chtění zlomena a zničena a s ní tedy také veškerá individuální samostatnost. Co by pak taková duše z toho měla, co nakonec Já Sám?!

6) Duše člověka musí tudíž dobrým vyučováním a pak svým vlastním bádáním, zkoušením, poznáváním, vírou a chtěním dospět k vnitřnímu živému světlu svého z Boha v ní přebývajícího ducha, pak je jí navěky vpravdě pomoheno; každá jiná moc, kterou by se jí mělo podle tvé ideje pomáhat, působila by na prvky jejího života jen ničivě a nikdy ne zdárně.

7) A hled', proto tedy také přijímám učedníky a učím Sám tak, jako učí vpravdě moudrý otec své děti čemu mají věřit, co mají znát a pak konat, neboť kdybych je jediným rázem mocí Svým Duchem naplnil, bylo by po jejich vlastní samostatnosti, po jejich věčném hledání, bádání, zkoušení, poznávání ve víře a chtění ale také po jejich individuálním životě a jeho svobodě.

8) Učím-li je ale poznávat úplnou pravdu a podle ní samostatně jednat, pak tím není jejich duším ani v nejmenším bržděna nejúplnější svoboda a to, co si podle Mé nauky co nejdříve vydobudou a vybojují, to pak bude také jejich dílo a také jejich úplné vlastnictví.

9) A hled', taková je tedy také podle věčného řádu vůle Boží pro pravé a jedině opravdově užitečné životní vzdělání lidí na této Zemi a jen takovým způsobem může duše k opravdovému věčnému životu dospět a nakonec se bohopodobně státi vlastní tvůrkyní svého života a svého nebe!

10) Z tohoto tobě nyní vyloženého důvodu je Mně zajisté snadné uzdravit nemocné tělo člověka, ale ne tím také nemocnou a temnou duši. Já sice uzdravuji také duše, ale jen Svou naukou, jestliže ji ve víře přijímají a pak podle ní chtějí a jednají. Kdo tedy to chce, ten si právě v takovéto pevné vůli již beztoho Mého Ducha osvojil a v Něm má v sobě dostatečnou pomocnou životní sílu, kterou pak může vším právem nazývat svou, i když také uznává, že je to nicméně jen Má síla v něm, která jedná a vládne.

11) Kdo má tedy příležitost sdělovat lidem Mou nauku a Mou vůli, ten také jako věrný pracovník na Mé vinici lidského života obdrží v Mé Říši svou odměnu. - Pojmul jsi to a pochopil jsi to nyní dobře?“

127. SETNÍKOVY POCHYBNOSTI O VEDENÍ LIDÍ.

1) Privil **setník**: „Ano, Pane a Mistře, to se mně nyní stalo zcela jasné! Vnější tělesný člověk je tedy Bohem dán duši jen jako podpora k jejímu vlastnímu rozvoji a záleží tedy větším dílem na Boží všemohoucnosti, nicméně je však tak zařízen, že duše ho může používat také podle své vůle. Používá-li ho podle Tvé vůle, kterou může dobře poznat z Tvé nauky, je jí to k největšímu prospěchu, ježto se může v těle vycvičit pro opravdový samostatný a věčný život, používá-li však tělo způsobem Tvému řádu odporujícím, přináší jí to jistou a zřejmě nutnou záhubu. Ale tu právě přicházíme k bodu, který jsem z dobře uvážených důvodů již dávno velmi vytykal moudrému a jistě všemohoucímu Bohu a Tvůrci!

2) Hle, kolik tisíc tisíců lidí se bez jejich zavinění octlo v nejtemnější noci svých duší a musí tedy také všechny zakrnět a zahynout, poněvadž snad ještě ani za tisíc let nebudou mít to štěstí, aby mohly někdy něco z Tvé nauky slyšet! Toto dlouhé světla prosté dějství k jistému zániku tak nespočetně mnohých duší, jeví se mi se strany předobrotivé a přemoudré Boží Prozřetelnosti smutné.

3) Lidem nechybí zrovna vážnost hledat na velmi mnohých místech této Země pravdu - jak jsem se o tom sám přesvědčil - a již také mnohý našel její stopu; ale kde tu bylo lid-

skému rozumu platné potvrzení, že ona stopa životní pravdy horlivým hledatelem a badatelem nalezená, je zcela správná? Lidé se jí učili poznávat, také s ní vyslovovali souhlas, ale přišli také k jiným horlivým badatelům životní pravdy a přesvědčili se brzy, že oni přišli na zcela jiné stopy, které se stopou prvního neměly vůbec žádnou ani sebe vzdálenější podobu, ale nicméně bylo na nich mnoho.

4) Ano, není na Zemi, pokud ji znám, žádný mně známý národ, který by neměl a nevěřil v nějaké božství, - leč jak hmotné jsou takové nauky a pojmy o nejvyšší a nejmoudřejší Božské Bytosti. Leč ona jediná a jistě jedinečně pravdivá božská Bytost stará Se asi věčně málo o to, zda v nejtemnější noci omylu hynou ke zkáze přicházející celé národy a pokolení!

5) A tak může nyní, jak je tomu zde skrze Tebe přijít jediné pravé a nejvyšší Božství a zvěstovat mnohým tisícům tisíců nejspravedlivější světlo života a lidé všeobecně přece jen nepřimo a velmi mnozí říkají: „Nebyli naši předkové, kteří již dávno zemřeli, také lidi jako my? Co tedy zavinili, že jim ono jediné a věčně pravé Božství zadrželo Světlo života?“

6) Pravé Božství se musí stále starat o správné osvícení lidí; jestliže však dokazatelně neučinilo to, co činit právě nyní předstírá, pak nikdy nebylo opravdovým Božstvím, anebo tomu nechtělo z jistého opovrhování lidí této Země, kteří mu snad nebyli na očích, protože snad nejsou právě tak zdařeni, jako velmi mnohé plody, které strom po odkvetení nasazuje, které však z jakéhosi nedostatku vnitřní životní šťávy nemůže vyživit a v mnohých tisících odhazuje a nechává na zemi kazit a rozšlapat, - o kterémžto velmi nehospodárném hospodaření by také jistě muselo vševědoucí a nanejvýš moudré Božství vědět, avšak nicméně je trpí a vždy dopouští.“

7) Já o sobě jsem nyní ovšem nanejvýš dalek toho, abych Ti přicházel s takovými pochybnostmi, ale vím, že tyto pochybnosti zapustily v lidech již velmi staré a hluboko sahající kořeny a my v pravdě Tvé nauky a jsoucnosti pravého Božství k Tobě sebe proniknutější lidé nebudeme bez zvláštní Tvé pomoci nikdy s to všechny tyto tisíce tisíců omylů u lidí požehnaně vykládat. Neboť když jim jako jen slabí lidé i nevěrněji sdělíme to, co jsme sami viděli a slyšeli, kdo nám to uvěří?!

8) K tomu tedy potřebujeme také zvláštní stálou pomoc od Tebe, ó, Pane a Mistře, jinak je veškerá naše práce a námaha marná a podle svého názoru je lépe ponechat lidstvo také i pro veškerou budoucnost v jeho nejtemnějším bludu rovněž tak zkazit, jako přešlo v záhubu a v úplné nic tisíce let před námi. Neboť co může všemohoucímu a věčnému Bohu záležet na nějakém takovém světě plném lidí a co lidem v záhubu příštím a věčně již nejsoucím, na nějakém Bohu?!

9) Záleželi-li věčný další život nějaké lidské duše jedinečně na tom, zda se o Tvé nauce jí a pak podle ní žije a jedná, pak zajisté bude málo tak šťastných, kteří budou věčně žít! Kdyby se však věci o dalším životě duší měly po vždy poněkud kruté smrti těla jinak, pak vezmu všechny své lidské poznámky zpět a dám se rád poučit lépe.

10) Nyní jsem přesně a otevřeně mluvil a jsem také ochoten učinit a vykonat vše možné, abych co nejvíce lidí vyvedl z noci smrti k věčnému dni života; ale rád bych nyní tedy také z Tvých úst, ó, Pane a Mistře slyšel, jak se věci od prvopočátku mají a co mám dělat. - Domluvil jsem.“

128. POMĚR MEZI BOHEM A LIDMI.

1) Právil jsem **JÁ**: „Ano, ano, velmi upřímný příteli, měl bys se svou ostrou poznámkou zcela pravdu, kdyby se věci mezi Bohem a lidmi měly tak, jak jsi to na základě svých učiněných zkušeností ve jménu veškerého lidstva nyní přede Mnou vykládal; ale věci se mají zcela jinak a tak tedy tvé přísné vylíčení poměru mezi Bohem a lidmi nemá žádný jiný základ, nežli právě onu naprostou neznalost poměrů mezi Bohem a lidmi.“

2) Bůh již od prvopočátku co nejpřesněji zjevil Svou vůli svobodnému lidstvu, tedy prvnímu lidskému páru a hlavní potomci prvního lidského páru byli ve stálém spojení s Bohem a s anděly, kteří předtím, i když na jiném světovém tělese byli také jako tělesní lidé a o všech věcech byli co nejjasněji poučeni a tím tedy také byli dokonalými lidmi a pány

veškeré přírody; neboť jejich vůli byli podrobeni dokonce všichni ostatní tvorové, jakož i živly.

3) Ale jejich mnohé děti, které si poněmáhle vyhledaly na Zemi různá bydliště a staly se tedy samostatnými, nechtěly si dát již líbit poručenství Boží a ještě méně poručenství svých rodičů a jiných příbuzných. Snažily se státi se ve světě bohatými a slavnými a když se takovými staly, zlenivěly a zpyšněly a o Boha a Jeho jim ještě velmi dobře známou vůli se již málo staraly. Dělalý co chtěly a i když je také Bůh napomínal všelikými tresty, které jim oznámil vždy všelikými znameními, jakož i moudrými posly, smály se, vysmívaly se Bohu a Jeho výstrahám a s posly k nim vyslanými špatně zacházely.

4) Mezi sebou budovaly pak školy podle své mysli; jejich učitelé využítkovávali pak brzy známé jim slabosti a zařídili své vyučování tak, aby obci lichotilo a až k hvězdám ji povyšovalo. A právě tito učitelé jako vůdci lidí obce, stali se brzy mocnými králi a jako tací byli vždy pravými původci modlářství a modloslužebnictví a buď slepé pověry anebo také úplné bezbožnosti.

5) Bůh však nicméně nikdy neustával a také mezi takovými pohany nechával vždy povstávat mužům, kteří naukami a skutky lidem ukazovali velké svíce, v nichž žili a také jim ukazovali pravé cesty života. Tito mužové obdrželi vždy jen málo učedníků a byli ostatními učiteli lidí a knězi a tak zvanými mudrci světskými opovrhováni a vysocí a mocní světa nechtěli o těchto hlasatelích pokory již vůbec ani slyšet.

6) Je-li tedy tomu tak, pak tedy dnes až příliš jasně mnohé příklady ukazují i vůči Mně Samému, jak tedy měl a mohl Bůh lidem ještě činit, aby je při stále stejném ponechání jejich svobodné vůle udržel při živé víře v Něho.

7) Také tentokrát, kdy jsem přišel mezi Židy osobně, abych je opět shromáždil kolem Sebe, postaral jsem Se o to, aby bylo učiněno o Mně oznámení způsobem každému národu přiměřeným lidem ve všech vám známých dílech světa. Jdi tedy tam, a otaž se lidí a národů a obdržíš odpovědi, nad nimiž budeš co nejvíce žasnout.

8) Ty se však nyní rovněž velmi pyšně domníváš, že od nynějška budou mít věčný život jen ty duše po smrti těla, které nyní Mé slovo slyší, ve Mne věří a podle Mé nauky budou žít a jednat a že všechny ostatní duše budou navěky zničeny.

9) Proti takovému tvému mínění, které je nyní také mnohým jiným lidem vlastní, mohu ti čistě rozumovými důvody říci především jen to, že život každého člověka je síla z Boha, kterou Bůh Sám i se vši Svou všemohoucností nemůže právě tak zrušit a zničit jako Sebe Sama; neboť kdyby mohl Bůh zrušit a zničit síly života z Něho vycházející, musel by začít nejprve u Sebe, protože v podstatě je právě On Sám vše ve všem od věčnosti. Bůh může sice každou hmotu, která není nic jiného nežli Jeho, skrze Jeho vůli pevně udržovaná idea, rozložit, dáti jí v duchovno a v neproměnitelno ustoupit, ale navěky nezničit, protože Sama Sebe a Svě Jemu věčné jasně myšlenky a ideje nemůže zničit.“

129. NESMRTELNOST DUŠE LIDSKÉ

1) **(Pán:)** „Že však duše všech lidí, dobrých či zlých po smrti těla dále žijí, o tom zažili do sebe více obrácení lidé všech národů Země více nežli mnoho tisíc tisíců nejvýmluvnějších a nejpřesvědčivějších příkladů, neboť měli s dušemi tělesně zemřelých často dokonce dlouholetý styk a poučné obcování.

2) Jestliže však zcela hmotní světští lidé nevěří tomu z toho důvodu, že něco podobného ještě nikdy neviděli, může tu snad být dáována vina Bohu?! Tito světští lidé to nikdy nehledají a tak tedy to také nikdy nenalézají; ti však, kdož hledají, to také u všech národů Země nalézají.

3) Hle, tito Římané vyprávěli Mně Samému o takových zjevech, které oni sami zažili! Jsou proto pro tebe nepravdivé, že jsi ještě nic podobného neviděl a nepozoroval?!

4) Za nejvyššími horami Asie v dalekém východě existuje velké císařství, které se jmenuje Sinha nebo Čína. Neexistuje snad proto, že ty jsi ho ještě nikdy neviděl?! A ještě dále na východě existuje opět velká císařská, velkým světovým mořem zcela oblévaná říše jménem Hipon (Japan). Neexistuje snad také proto, že ty jsi dosud ještě nikdy nic o ní neslyšel?! Ano, příteli, na této Zemi jsou ještě velmi velké říše a světadíly mima ony tři

tobě známé světadíly, i když je také neznáš; ale Já je znám a mohu ti říci, že tu jsou a že v budoucnu budou také lidmi nalezeny.

5) Všude tedy žijí již lidé a nejsou bez zjevení shora a od duchů, kteří tak kdysi také v těle kráčeli. Že se však duše takových lidí nemohou ihned při přestoupení do říše duchů nacházet v takové dokonalosti životního světla, to je jisté a snadno vysvětlitelné z toho, že také zde jen těžko a namáhavě lze na pravou cestu životního světla přivést lidi, jejichž duše si svět velice zamilovaly. Tělo člověka nemůže ani něčemu věřit ani něco chtít, nýbrž slouží duši krátký čas jen za nástroj k činnosti navenek a tedy také k jejímu zdokonalení; myšlení, milování, chtění a jednání dle poznanych pravd je věcí duše.

6) Jak těžko a namáhavě však často chápe duše, které svět lahodí a která má náklonnost k lenivosti, ono čisté, dobré a pravdivé, jak těžko se k jednání podle něho rozhoduje, to můžeš pozorovat na vlastních dětech; a tak se duši zde nanejvýš zanedbané daří ve velkém záhrobní ještě hůře, protože v tělesném životě zakotvila ve všelikých omylech a z toho ve falešném a zlém. Takové zakotvení je však jakoby ztvrdnutí lásky a vůle duše, což obě však tvoří právě život a individuální bytí. Kdybych tu takové duši její lásku a vůli najednou odstranil, pak bych tím také odstranil celou duši!

7) Proto se s takovými dušemi musí přikročit k dílu velice ostražitě, aby byly pohnány jimi zcela nepozorovaně na pravou cestu přivedeny. K tomu je však třeba nejvyšší božská láska, moudrost a trpělivost; neboť takovou duši musíme vždy jen jakoby zvenčí působice uvést jejím chtěním, snažením a jednáním do takových stavů, v nichž si začíná ze sebe uvědomovat, že je ve velikých omylech. Začíná-li duše tyto omyly v sobě postřehovat, ožíví se v ní také přání, dovědět se důvod, pro který se takřka nedostala na zelenou trávu, nýbrž jen na ponurejší a neúrodnější pustiny.

8) Nuže, v takovém stavu je pak teprve na čase, aby šel takové duši vstříc moudrý, jako ona zcela stejnorodě vypadající duch, který s ní pak může o tom a onom promluvit, čímž se pak v takové zmatené duši stává také již jasněji a ona pak jakoby úplně ze sebe začíná poznávat, že se nachází ve velikých omylech a začíná stále víc a více toužit po pravém světle.

9) Nyní zcela snadno seznáváš, že v takovémto již lepším stavu začíná duše již jinak myslet a její láska a její chtění jako též její vlastní já, život a bytí dává se ze sebe jiným směrem; je-li tedy nyní to, pak duše předtím ještě v temnotě kráčející, přichází také brzy a snadno k opravdovému světlu života.

10) Ale náhlá přeměna duše, jak míníš ty, byla by tolik jako její úplné zničení. Já bych býval také mohl jako to, co zde jsem, vystoupit místo zde u Židů, u vás Římanů nebo také u jiného pohanského národa; co by to bylo platné u slepého a velmi pověřčivého národa, s kterým by ani nejpłodnější nauka nic nepořídila? Hle, národ by Mne považoval za toho či onoho Boha a začal by Mne vzývat a přinášet hojné oběti a na Mé učedníky, kteří dovedou také již leccos ve jménu Mém konat, hleděl by s podivením jako na polobohy a stavěl by jim také obětní oltáře a dokonce chrámy a tak bych modloslužbu u pohanského národa nejen nezničil a nezrušil, nýbrž jen rozmnožil.

11) Židé však, kteří se stali zejména v této době většinou zcela nevěřící, ačkoliv mají Písmo a zaslíbení Mého příchodu, ale z tradice (z podání) přece jen ještě vědí, kterak Bůh vede národ, i když o tom také pochybují, jsou právě ještě nejzpůsobilejší snéstí Mou osobní přítomnost, protože se Mnou nemohou provádět žádné modlářství. Neboť ti Mne znají, vědí také ze správného důvodu kdo Já jsem; nevěřící Mne však považují za mága a střední třída za proroka. Tu tedy Mou přítomností není žádná duše v bezpečí co do své zvláštnosti i do své svobodné vůle a tak musí tedy také světlo od národa židovského vycházet do veškerého světa.

12) Jestliže svou rozumovou bystrostí zcela přesně zkoumáš, co jsem ti nyní řekl, pak již poznáš, že jsi vůči Mně vystoupil se zcela mylným míněním .

13) Kdyby byl Bůh nepotřeboval lidi ke stále většímu nasycení Své lásky, pak by je také nikdy nestvořil; protože je však stvořil, tedy se také o ně a o jejich věčné udržování stará a tím ukazuje, že Mu na lidech zcela záleží. Proto by také lidem mělo vše záležet na Bohu! Pochopil jsi to, příteli, nyní dobře?“

14) Privil po tomto Mém poučení zcela užaslý a veškerou úctou uchvácený **setník**: „Pane a Mistře, jako jsi nyní mluvil Ty, tak nemluvil ještě žádný mudřec k nějakému člově-

ku! Ty jsi mně nyní zcela dokonale ukázal, kdo Ty jsi. Děkuji ti za velkou nyní mně prokázanou milost, prosím Tě však také z celého srdce za odpuštění, že jsem se odvážil tak drze a hloupě s Tebou mluvit.“

15) Privil jsem **JÁ**: „Kdo mluví tak jako jsi mluvil ty, tomu jde vážně o pravdu a Já mu dám rád světlo; kdo však není ani studený ani teplý nýbrž vlažný, ten také není Mého světla života hoden a také ho do té doby nedostane, dokud mu o ně zcela vážně nepůjde. Já však vím, že velmi mnohým pohanům z vás již velmi vážně o ně šlo, zatím co se Židé stávali stále vlažnější a vlažnější; proto tedy bude nyní světlo Židům také vzato a ve vši hojnosti dáno vám pohanům. Ale hleďte a střeste se, aby se pak u vás nepřeměnilo v nové pohanství; neboť bylo by pak ještě horší nežli je to vaše nynější! Vy na to sice budete náležitě dbát, ale nakonec přece jen nebudete moci zabránit vystoupení falešných proroků. Proto bděte všichni a střeste se falešných proroků, které podle jejich skutků snadno poznáte!“

16) V tom přišel posel z Betanie a pravil, že doma je vše již připraveno k našemu přijetí.

17) Tu pravil jsem **JÁ**: „Hodina našeho odpočinku nyní minula a půjdeme tedy dále. Kdo Mne chce následovat, následuje Mne!“

130. NÁVRAT PÁNĚ SE SVÝMI DO BETANIE.

1) Tu všichni povstali, také učedníci Janovi a následovali Mne horlivě téměř až do Betanie. Také setník šel za Mnou se svými druhy nyní pěšky, zanechav své koně u hostinského v údolí.

2) Za půl čtvrti hodiny přišli jsme tedy také již do Betanie.

3) Byly sice tři hodiny po západu slunce, ale vždy ještě dosti brzo k dobře připravené večeři a Já jsem to také chtěl tak mít, abychom asi v té době přišli do Betanie, abychom nemohli být zevlujícím davem zpozorováni; neboť toho dne přišlo po našem odchodu mnoho lidí, mladých a starých do Betanie, protože slyšeli, že se zde zdržuji. Jelikož Mne však nenalezli a také jim nikdo neřekl kam jsem šel a kdy se opět vrátím, zůstali pro potěšení v Betanii jen do západu slunce a pak se opět vrátili do Jeruzaléma. Někteří se však obrátili již v době, kdy dorazili známí nám již vojáci do Betanie, kteří na poukázku v domě Lazarově obdrželi jídlo a stravné a pak po krátkém odpočinku šli opět dále; neboť Já jsem vložil do mysli Rafaelovy, aby vojáci nečekali na návrat Římanů. V době, kdy jsme přišli, bylo tedy vše v nejlepším pořádku a byli jsme tu tedy nikým nerušeni.

4) Když jsme vstoupili do domu, přijali nás s mnohou láskou a vlídností a sestry Lazarovy a Marie z Magdalonu, rovněž i Můj Rafael s několika dětmi, které ještě zůstaly bdít a měly velkou touhu opět Mne spatřit.

5) Lazar ale představil svým sestrám hostinského z betlémské krajiny a také setníka a také několik učedníků Janových; a sestry je uvítaly a vykázaly jim místa u stolu.

6) Když toto vše se stalo, přisedli jsme ke stolu a dali jsme se do znamenitě připravené večeře. Římané však měli spíše žízeň nežli hlad a vyprázdnilo brzy své číše, které byly také hned zase naplněny. Víno jim rozvázalo jazyky a tak bylo v jídelně velmi brzy živo.

7) U setníka a jeho druhů a hostinského z blízkosti Betanie budil pozornost náš Rafael, jenž nyní vedle Mne u stolu rovněž jedl a to tentokrát úmyslně více nežli jindy, aby na sebe upozomil cizince. Cizinci ho tedy také pozorovali vždy pozorněji a nemohli se skrytě dost vynadivit, kterak může jinak tak přespanilý jinoch mnoho jíst.

8) Jelikož to však bylo nápadné zejména setníkovi, tázal se Mne řka: „Pane a Mistře, odpusť mně, jestliže Tě nyní v Tvém klidu při jídle poněkud ruším! Hle, onen jinak tak něžný a nad veškeré pojmy krásný jinoch jí neobyčejně mnoho! Jistě mu sice nikdo nezávidí co sní; ale jen se bojím, že by mu to přílišné množství, které požívá, jen mohlo nakonec škodit a že by pak onemocněl, neboť by snadno dostal zlou horečku. Bylo by opravdu žalostně škoda takového spanilého jinocha, jenž by se mohl s Tvým velmi duchaplným vzezřením státi ještě něčím velkým!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, tvou starost přenech jen Mně! Tento mladík je již dávno Mým sluhou a ví zcela dobře co má činit a kolik může toho či jiného jídla požit. Kdyby to,

co koná, nekonal správně, pak bych mu to již řekl. Kdyby nyní nejedl tak, aby se ti zdálo trochu nadpřirozené, byl bys na něho mnohem méně pozorný; jelikož jsi se nyní stal na něho pozornější, dozvíš se od něho také ještě jiné věci a pak se také již nebudeš tak velice divit, že může požit trochu více jídel a nápojů nežli obyčejný člověk. Od nynějška se s ním můžeš již sám stýkat.“

131. OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE OSOBNOSTI RAFAELOVY.

1) Když to **setník** ode Mne uslyšel, obrátil se ihned k domnělému jinochu a řekl jemu: „Poslyš, mladý a přespanilý příteli! Jak to přijde, že by jsi se nyní ve svém mládí mohl v jídle a pití měřit s obry a že ti to neškodí?“

2) Privil **Rafael**: „Já také jsem svou silou obrem, i když se to nezdá být postavou! Chceš-li, mohu ti ihned podat malou zkoušku?“

3) Privil **setník**: „Je-li ti něco takového možné, ukaž mně něco ze své obrovské síly!“

4) Privil poté **Rafael**: „Zcela dobře; Hle, tamto u stěny mezi oběma velkými okny stojí kovový sloup, kterého se ve slavnostních dobách užívá jako obětního oltáře; neboť je to domovní obětní oltář a v dřívějších dobách bylo na něm mnoho obětí spalováno. Nyní je tento sloup, vysoký téměř výše muže, ovšem jen pouhou ozdobou této jídelny. Kolik myslíš, že váží tento sloup, jenž vedle své výšky má také velmi pozoruhodný objem?“

5) Privil **setník**, zatím co napřed povstal a sloup dobře prozkoumal a obhlédl: „Ano, nejmilejší mladý příteli, váhu tohoto sloupu lze sotva odhadnout: myslím, že by nám mohl domácí pán Lazar něco bližšího o tom říci.“

6) Poté privil **Lazar**: „Tento sloup se odhaduje na dvacet tisíc liber ²⁴⁾ a byl sem s velkou námahou a mnohými výlohami dopraven z Korintu již před dvěma sty roky.“

7) Privil **setník**: „Ano, nejméně tak těžkým bych jej také já odhadoval! A co nyní, mladý přespanilý příteli, s tímto nesmírně těžkým sloupem učiníš?“

8) Privil **Rafael**: „Zvednu jej a zcela klidně a bez veškerého namáhání jej postavím tam, kde jej míti chceš!“

9) Privil **setník**: „Ty jsi to řekl a také to chceš učinit a tak tedy zkus svou obrovskou sílu na tomto sloupu a postav jej o okno dále!“

10) Sotva to **setník** vyslovil, povstal **Rafael**, přistoupil ke sloupu, uchopil jej oběma rukama, vyzvedl jej rychle s tak velkou lehkostí do výše, jakoby měl co činit s pírkem a se stejnou lehkostí jej postavil na udané místo, nechal jej tam několik okamžiků stát a pak jej na prosbu **Lazarovu** posadil zpět na staré místo.

11) Když byl s touto zkouškou síly hotov, tu privil vlídně se usmívaje (**Rafael**) nad veškerou míru užaslému **setníkovi**: „Nuže, příteli, zajisté tedy uznáš, proč jím více než jiný člověk?!“

12) Privil **setník**: „Spanilý mladý příteli, kdyby tvá obrovská síla závisela na tom, že pojiš asi čtyřikrát tolik jídla nežli našinec, pak bys si s váhou tohoto sloupu ještě dávno tak nehrál, jako bys měl co dělat s tíhou pířka; neboť pak bys musel jistě také za sto lidí jíst, neboť podle mého úsudku bylo by třeba jistě síly sta lidí, aby mohli jako ty tento sloup zvládnout! Tvá obrovská síla zdá se tedy mít zcela jiný důvod - a nebudu se asi příliš mnoho mýlit, řeknu-li, že se za tvou ještě nikdy neslýchanou obrovskou silou skrývá tento Mistr všech mistrů, pravý Bůh všech bohů! - Co říkáš nyní tomuto mému mínění?“

13) Privil **Rafael**: „Ano, ano, ty jsi velmi dobře odpověděl; ale tento Mistr se skrývá také za každým člověkem a dokonce za vším co tu je, a tak také za tebou; a přece nemůžeš tento sloup s místa odstranit! Jak tedy tomu rozumíš?“

14) Privil **setník**: „Tomu lze podle mého úsudku zcela snadno rozumět! Komu On chce dát v tom či onom více síly, buď navždy anebo také jen na okamžik, ten tedy ji také

²⁴⁾ Libra východních zemí není stejná jako dnešní naše libra německá.

má; mně a také velmi mnoha jiným lidem dal však jen tolik síly, kolik je mně jí jako obyčejnému člověku zapotřebí.

15) Nuže, proč právě tebe tak mimořádnou silou vyzbrojil, to je zcela jiná otázka, na kterou mimo Něj jistě také nebude moci nikdo odpovědět !“

16) Privil poté **Rafael**: „Tu máš v podstatě také pravdu, ačkoli zde mimo tebe, tvých sluhů a hostinského z krajiny kolem Betléma nebude asi žádného člověka, jenž by nevěděl s kým má v mé osobě co dělat. Slyšel jsem však, že jsi měl dole u údolního hostinského zcela energickou řeč k Pánu a Mistru, že se Bůh o vzdělání lidí velmi málo stará a že by lidé nakonec museli přijít o veškeré vnitřní světlo života. Také jsi přítom žádal, aby se duše tělesně zemřelých měly ještě zde žijícím ukázat, aby žijící z toho mohli poznat a živě uvěřit, že po smrti těla existuje další život duše a jak je snad tento život utvářen.

17) Pán tě o tom náležitě poučil a ty jsi také tomuto poučení porozuměl, ačkoliv jsi sám ještě nikdy duše již odloučené neviděl. Pán by ti byl sice již u údolního hostinského mohl oči otevřít tak, že bys byl mohl s dušemi zemřelých ihned vejít do viditelného styku; ale Jeho moudrosti se zalíbilo, aby ti zde napřed ukázal to, co ti ještě chybí k živé víře. A tuto věc vložil Pán do mých rukou a já jsem se tedy také již při jídle choval tak, aby ti to muselo být nápadné. Vedle důkazu své síly mohu ti nyní podat také ještě jiné důkazy, budeš-li je žádat!“

18) Tu se setník rozmýšlel o co by nyní Rafaela požádal.

19) Avšak přihlásilo se také **několik učedníků Janových** a pravili Rafaelovi: „Poslyš, mladý Simsone, ty jsi označil jen málo těch, kteří tě neznají; my tě však také neznáme! Projev se tedy také nám; neboť o dalším životě duší po smrti těla nemáme také my ještě jasnou víru!

20) Když byl Jan ve vězení stát, zmocnila se nás veliká úzkost a smutek a toužili jsme velice po tom, aby k nám jeho duch přišel a dal nám poučení, co bychom měli dalšího podniknout. Ale naše touha zůstala do této chvíle nesplněna a tak jsme přišli mezi sebou už několikrát k domněnce Saduceů, kteří nevěří v další trvání duše po smrti těla.

21) Soudíme takto: Jestliže duše zejména tak zbožného učitele žije dále a tedy také cítí a myslí, pak jí zajisté také ani v záhrobí nemůže být lhostejné, co dělají její dosud žijící učedníci a jak se mají v jejich bezútěšném stavu! Jestliže tedy tito učedníci nyní již často se slzami v očích prosili usmrceného ducha, aby se jim objevil a je aspoň jen tak dalece potěšil, že žije po smrti ve světě duchů šťastně dále, on však všechny tyto naléhavé prosby nechává nevyslyšeny, co jiného dá se pak myslet nežli že: Víra v další život duše po smrti těla není ničím jiným nežli všeobecně myšleným a vysloveným zbožným přáním, ale nikdy ne úplně dokazatelnou pravdou!

22) Tato domněnka není však nic potěšitelného pro lidi, kteří trochu hlouběji myslí, nežli je tomu tak u obyčejných, lehkomyšlných, lehkověrných a o nic vyššího nestarajících se lidí a to tím méně, že mnozí lidé si nakonec musí zničující je smrt často s největším utrpením a nejnesnesitelnějšími bolestmi vykoupit. Mladý Simsone, z toho zajisté poznáš, že také my máme veškeren důvod, bychom tě blíže poznali!“

23) Privil **Rafael**: „Toho mínění jsem sice také, - ale s vámi bude poněkud zatěžko jednat, protože u vás víra jako životní světlo duše nestálo ještě nikdy na nejsilnějších nohách! Už vám sice jeden učedník Páně našeptal o mně něco do uší, proto jsem vás tedy také nemohl úplně počítat mezi ty, kteří o mně zcela nic nevědí! Ale vy jste pravili: „Ach přestaň s takovou řečí! Jak to může být a kdo může něco takového uvěřit?!“ Ano, přátelé, nevěříte-li učedníku, který mně zcela dobře zná, snad uvěříte mně? Neřeknete si tu však také: „A tu všechno přestává, mladý mág se jistě dobře vyzná v tom, aby náš rozum všelijakými kouzly notně usadil!“ Co potom budu moci dále učinit, abych vás ve víře posílil?“

24) Privil **jeden z učedníků**: „O to se, mladý Simsone nestarej; neboť tolik moudrosti již máme, bychom mohli pravdu od něčeho falešného rozpoznat, jinak bychom se nebyli nikdy stali učedníky Janovými!“

25) Privil **Rafael**: „Nuže, dobře tedy, vizte a slyšte také vy!“

132. O ZAKLÍNÁNÍ DUCHŮ.

1) Teprve poté přišel opět **setník** ke slovu a pravil: „Já jsem si již něco nyní vymyslel a proto tě prosím, abys mně dal zjevit nějakého známého ducha, abych si s ním sám promluvil a aby mně tento duch svobodně ze sebe odpověděl a posílil mou víru. Máme ve velkém záhrobní již mnohého známého, také rodiče a několik dětí; objeví-li se mi jeden z nich, pak ho také zajisté poznám?! Můžeš-li něco takového učinit, učiň to; budu ti za to vděčný!“

2) Pravil poté **Rafael**: „Poslyš, abych ti dal podle tvé ideje objevit jako nějaké strašidlo ducha, kterého bys spatřil očima svého těla a mohl se ho svým jazykem na to a ono zepat, to věru nejde, protože tu bych musel věčný Boží řád zcela zvrátit a zcela úplně změnit!“

3) Vaši tak zvaní zažehnávači a zaklínači duchů, kteří však předně sami mají jen nanejvýš slabou víru v existenci ducha a zadruhé ještě méně kdy nějakého ducha vpravdě viděli, leč v nějakém jasném snu, činí to takto: svými mystickými o sobě však úplně nesignifickými znameními a slovními formulami vyvolávají zemřelého, který se pak buď po trojnásobném nebo také sedmeronásobném volání a zaklínání zjeví obyčejně k velké hrůze toho, kdo ho dal volat mnohdy za všelikeho ohně a velkého hřmotu a rachotu a velmi hrozivou a rozrušenou tváří a řečí se táže toho, kdo ho dal volat, co chce a proč ho v jeho klidu ruší. Ale takový duch sám ještě říší duchů nikdy neviděl, věří v ni právě tak málo, jako jeho zaklínač a není ničím jiným, nežli líčeným člověkem, který byl často již po léta se zaklínačem v pevném a dobře nastudovaném obchodním a zjištném svazku.

4) Objevení se takového obyčejně nanejvýš hrubého ducha uvádí pak toho, kdo ho dal volat, sice ve víru v další trvání a další život lidských duší po smrti těla, - ale jaká je to víra? Hle, v podstatě zcela falešná! Tato víra člověku nejenže potom nic neprospívá, nýbrž často mu mocně škodí; neboť předně způsobuje u toho, kdo ho dal volat, co nejhrušší hmotný pojem o duchu a zadruhé uvádí slepého a lehkověrného vyvolávače všelijakými hrozbami a zlými prorocstvími do veliké bázně a úzkosti zejména tehdy, nepřinesl-li zaklínači duchů dostatečnou úžasně velkou oběť.

5) Chce-li se od trýzně víc a více osvobodit, musí se opět s většími oběťmi na zaklínače duchů obrátit; zaklínač promluví si pak s duchem, kterého ještě jednou zavolá a duch bude podruhé také obyčejně trochu vlídnější. - Příteli, takovéto zaklínání duchů ode mne nečekej, nýbrž zcela jiné!

6) Abys však mohl dospět k opravdovému a ne falešnému názoru na skutečného ducha, který není nějakým domnělým strašidlem, musíš předem vědět, co je duch a za kterých životních poměrů může nějaký člověk opravdového ducha vidět a s ním mluvit.

7) Jelikož duše anebo podle tvého pojmu duch není vesměs nic hmotného, nemůže také hmotnými očima nikdy být viděn a žádným pouze hmotným smyslem vnímán; člověk, jenž chce tedy skutečného ducha vidět, slyšet a s ním mluvit, musí se především sám stát duchovním, jelikož jen jeho duchovní a nikdy jeho tělesná podstata může opravdového ducha vidět, slyšet a s ním mluvit.

8) Ty však jsi nyní ještě velmi hmotný a tvá čistě duchovní podstata je v tobě ještě velmi nevyvinutá. Proto je zde třeba na několik okamžiků posílit tvé skryté nitro, které je duchovní a učinit je jaksí nad tvou tělesnou hmotu schopné zření a pak se ti dostane nejen jednoho, nýbrž velmi mnohé duchy vidět, slyšet a s nimi mluvit. Je-li ti to příjemné, mám k tomu také již dostatečnou sílu, abych tě náhle uvedl do takového stavu, ve kterém duše zemřelých budeš moci vidět, slyšet a s nimi mluvit.“

9) Když **setník** tuto řeč od Rafaela uslyšel, pravil: „Zcela dobře, můžeš-li to učinit bez poškození mého tělesného zdraví, pak to učiň!“

133. ZPRÁVA SETNÍKA O TOM, CO VIDĚL JASNOZŘENÍM.

1) Tu vztáhl náš Rafael ruce nad setníkem a zároveň také nad jeho druhy a nad několika učedníky Janovými, načež v okamžiku bylo jejich vnitřní zření otevřeno a oni viděli

ihned velký počet dobře jim známých duchů a učedníkům se také zjevil Jan, poučoval je o Mně a vytýkal jim jejich nevíru.

2) Setníkovi se pak také objevil jeho otec a velebil ho jako šťastného, že již na hmotné Zemi pro svou duši našel největší a věčné štěstí životní, a velmi naléhavými slovy ho napomínal, aby toto štěstí neobětoval nikdy pomíjejícímu štěstí na Zemi. Setník mu to také co nejslavněji přislíbil.

3) Poté probudil Rafael tyto jasnovidce opět z jejich vytržení a to s úplným rozpomenutím na vše co viděli a slyšeli.

4) Když byli probuzení opět v přirozeném stavu, pravil **setník**: „Ach, to bylo jako nějaký jasný sen! Ale přece byl velký rozdíl mezi snem a tímto viděním; neboť ve snu se snícím objevují zřídka lidé, kteří již zemřeli, nýbrž většinou jen lidé, kteří ještě žijí na tomto světě a velmi často také tací lidé, o nichž se neví, zda žijí ještě tělesně anebo zda také již zemřeli. Také krajiny ve snech jsou většinou fantastické a nemají o sobě žádné trvání, rovněž tak i zvířata a rostliny a také se rychle proměňují.

5) Ale tu byla věc zcela jiná! Neboť předně jsem se nenacházel jako ve snu vždy jen ve stavu trpném, nýbrž ve stavu jakoby úplně samostatně činném a zadruhé vše co jsem viděl bylo velmi stálé a také lidé byli úplnými lidmi. Jejich řeč byla dobrá, pravdivá a vážná a dávali mně zcela dobře na srozuměnou, že nejsou v nějakém snovém nepoznání všeho toho, co já na Zemi myslím, chci a konám.

6) Zároveň jsem také viděl své druhy, hostinského a několik učedníků Janových, viděl jsem také jejich mistra a slyšel jsem co k nim mluvil.

7) Rovněž jsem také viděl předky hostinského až do desátého kolena a zpozoroval jsem mezi nimi královské postavy, které s ním mluvily v jakési tajné řeči, které jsem nerozuměl.

8) Ona krajina se podobala krajině pozemské. Bylo vidět krásné hory, pole, zahrady, vinice a spoustu obytných velmi krásných a dobře uspořádaných domů a ona velmi velká krajina byla dobře osvětlena, ačkoliv jsem nemohl na světlemodré obloze objevit žádnou svítící hvězdu. Nejzvláštnější však bylo to, že jsem skrze zcela jasně zřetelnou duchovní krajinu mohl spatřovat leccos z této hmotné krajiny, ale jen jakoby na okamžiky a přece ona duchovní krajina zůstávala stálá a to vše mně nyní již dostatečně dokazuje, že to, co jsem viděl, nebyl prázdný sen, nýbrž že to byla pravda.

9) Nyní přijde jen ještě na to, zda také ti ostatní přesně a pravdivě viděli a slyšeli co jsem viděl a slyšel já! Stalo-li se tak přesně a pravdivě u nich jako u mne, pak je jasně před námi více nežli tisícero násobně prokázaná pravda, že po smrti těla existuje jistější a trvalejší další život duše každého člověka, ať pohana či Žida.

134. SETNÍKŮV SEN.

1) (**Setník:**) „Ať tedy nyní otevřeně sdělí také ti ostatní, zda také oni viděli a slyšeli totéž! Neboť já to nežádám nadarmo, jelikož mně jde o čistou pravdu, abych z toho zjistil, že toto vidění nebyl sen, nýbrž pravda.

2) Neboť jednou jsem živě snil o svém nejmilejším bratru, že jsme spolu byli v Aténách a promlouvali jsme o jisté důležité záležitosti. Tehdy jsem byl ještě v Římě a bratr na ostrově Rhodu, kde měl co činit. Za půl roku jsem se pak skutečně s bratrem sešel v Aténách na témž místě, na kterém jsme se sešli v mém snu a předmět našeho rozhovoru, i když poněkud jinými slovy, byl týž, o kterém jsme již před půl rokem hovořili ve snu.

3) Po rozmluvě jsem se tázal bratra, zda před půl rokem neměl také v té a v té noci podobný sen jako já a ukazoval jsem při této příležitosti bratrovi přesný záznam, který jsem vzal s sebou do Atén a on jej s velkou pozorností přečetl a podivil se velice, že se můj jaksi prorocký sen nyní v Aténách téměř doslovně potvrdil, ujišťoval však přitom, že on sám neměl nikdy nějaký sen a také ani vzdálené tušení o tom, že se v Aténách uvidíme a budeme spolu mluvit. O řečeném předmětu však již často přemýšlel a chtěl se proto odebrat ke mně do Říma a že také velmi často po mně toužil; ale že se zcela náhodou v Aténách sejdem, uvidíme a si promluvíme, o tom, jak bylo řečeno, neměl nikdy ani potuchy a ještě méně nějaký podobný sen.

4) Tento sen byl tedy pro mne něčím pravdivým; proč však nevěděl také bratr zcela nic o tom, ač se ta věc týkala více jeho nežli mne? Co byl bratr v mém snu? Nic než obraz, který si živě vytvořila fantazie mé duše a jemuž jistě do úst vložila slova, která mluvil! Jen já jsem tu byl zbytečně já, vše ostatní bylo tvorbou fantazie mé duše, o které však nemohu říci, zda přitom byla svobodně a samostatně činná anebo zda se jen trpně chovala.

5) A v tom je tedy nyní také důvod, proč bych zde také rád slyšel ty ostatní - jsoucí jako já v hmotném těle - zda předně také oni viděli mne jako jsem já viděl je a zadruhé, zda také vše ostatní tak viděli a slyšeli, jako jsem to viděl a slyšel já a proto ať nyní přesně, pravdivě a otevřeně mluví; neboť jde tu o nejdůležitější životní pravdu pro každého člověka! Je to opravdové „Aut Caesar, aut nihil!“²⁵). Neboť jsou-li takové zjevy jen jako sny, z nichž žádný mudrlec nemůže dokázat opravdový věčný život duše člověka po smrti jeho těla, pak je každá mravouka bez opravdové ceny a její zákony a požadavky a zaslíbení mají jen pro časný a občanský obyčejný život malou, přitom však vždy jen ilusorní cenu; co pak se týče duchovna, to patří do starého chléva Augiášova.

6) Je-li však nějaký takový zjev pravdou dokázanou několika dokonalými přáteli pravdy, pak se teprve objevuje potěšující mravouka zejména ve své vždy převážně duchovní části, ve zcela jiném světle. Já jako velký přítel pravdy jsem vám to nyní položil vážně na srdce a tak nyní také mluvíte úplnou nepokrytou pravdu!“

7) Poté vyprávěli všichni zcela otevřeně co viděli a slyšeli a zapřísahali se, že jejich vypravování je nepokrytě pravdivé.

8) Když **setník** tato vypravování uslyšel a přitom nabyl nejúplnější přesvědčení, že to co viděl a slyšel (on), mělo svou nanejvýš pravdivou realitu, pravil Rafaelovi: „Hle, mladý obře, to je pro mne nyní více nežli tisíc nejmoudřejších řečí, nauk a zázraků sebe mimořádnějších a vzácnějších lidí, kteří strhují své bližní slovy a skutky k obdivu jen potud, pokud sami mezi nimi žijí, kteří však byvše odloučení od tohoto světa navždy uhasnou a umlnou, načež pak pozůstalým lidem nezbyvá nic jiného, nežli aby slepě a bez veškerého dalšího přesvědčení zdařbůh věřili, že by tomu nakonec přece snad mohlo být tak, jako tomu dávno zemřelí mudrci a lidé učili!“

9) Nyní však věřím nejen ve věčný další život lidských duší po smrti těla, nýbrž jsem o tom všem skutečně úplně přesvědčen a proto mohu také velmi mnohým lidem hlásat, že stará víra v opravdového Boha a ve věčný další život duše po smrti těla je úplně nejjasnější z mnohonásobné neklamné zkušenosti prokázána pravda, o které se může každý člověk přesvědčit, žije-li přesně podle slova a zjevené vůle Onoho jen jednoho věčně pravého Boha.

10) A teprve nyní má také pro mne každé slovo, které jsem slyšel z nejopravdověji svatých úst Mistra mistrů, opravdovou a nanejvýš živou cenu a budu se snažit, abych tuto nauku skutky uskutečňoval nejen na sobě samém, nýbrž také abych tisíce lidí přivedl a uvedl na tuto cestu!

11) Bylo by ovšem také dobré, kdybych měl v čas potřeby sám moc a sílu také jiné lidi přesvědčit, že mluvím úplnou pravdu způsobem, jaký jsme nyní zažili my; avšak zatím toho není tak zapotřebí, jelikož každý člověk, který mne jen poněkud blíže zná, až příliš dobře ví, že to co říkám, že jistě je prokázána pravda; neboť já jsem se ještě nikdy nespokojil pouhými slovy.

12) To by tedy bylo nyní úplně dobré a odbyté, ale jelikož jsem zde již jednou svůj sen vyprávěl, rád bych tedy nyní také, mladý moudrý obře, obdržel malé vysvětlení o ledačems z toho co se zvláštního v něm objevuje. Neboť že obsahuje ještě velmi mnoho duchovního, o tom nelze vůbec pochybovat! Ale jak to souvisí s oním hmotnem, které následovalo teprve za půl roku? Co byly ve snu viděné Atény a co byl bratr a odkud vzal slova, jako objekt mimo mne jsoucí, když mluvil ke mně? Neboť uvolněná duše bratrova to být nemohla, jelikož bratr o tom vůbec nevěděl.“

²⁵ „Buď Císař, nebo nic!“, to jest všechno nebo nic! Vyd.

135. ŘEČ RAFAELOVA O PODSTATĚ SNŮ.

1) Právil nyní **Rafael**: „Mezi tvým snem a tím, co jsi nyní viděl, je ovšem. zcela značný rozdíl, ale přesto byl tvůj sen také duchovní, jakým je víceméně každý sen. Ale proto tento sen není úplně jasné duchovní vidění, neboť v takovémto snu není duše v tak úplném spojení s duchem v ní, jako tomu bylo nyní u tohoto zjevu.

2) Hle, v duši jsou tři velmi rozpoznatelné stupně zření a vnímání! Prvý stupeň je také ve snu hmotných přirozených lidí, u nichž vnitřní duch odpočívá ještě tak nečinně, jako duch rostlinný v zárodečné schránce semene, jenže čistě přirozeněji.

3) Duše, jako svět v malém, chová v sobě vše, co ve velké míře v sobě a nad sebou obsahuje a objímá Země.

4) Jestliže smysly těla odpočívají ve spánku jakoby mrtvé a nečinné, přehlíží v sobě duše, která nemůže spát a být mrtvá, hmotný útvar za útwarem, oživuje je na okamžiky a obveseluje se, dostane-li se na něco krásného a příjemného; octne-li se však v něčem zlém a nepěkném, pak se také ve snu stává úzkostlivou a namáhá se, aby se zbavila obtížného zjevu úplným návratem do svého těla.

5) Co spatřuje duše v tomto prvním stupni zření ve snu, nemá pak ovšem objektivní, nýbrž jen trpnou subjektivní a nesouvislou realitu; neboť duše ohledává tu jen hmotným způsobem svůj vlastní světský konglomerát a je přitom dílem činná a dílem trpná.

6) Ale ve snu, jaký jsi měl nyní ty, nachází se duše již v přechodném stupni od prvního stupně zření do druhého, vyššího. V tomto případě je duše od své čistě hmotné podstaty již izolovanější, vystupuje jaksi mimo své tělo, uvádí se éterem svého vnějšího života v úplné spojení se světem vnějším a vidí a cítí tu věci daleké a pravdivé z životních a věčných poměrů na Zemi, které na ni působí.

7) Poněvadž tento stupeň zření duše je již vyšší, stává se velmi často, že duše, když se při probuzení vrací zpět do těla, již nic neví o tom, co v tomto vyšším stupni zření viděla a slyšela, protože nemohla z toho učinit v mozku jaksi nákres, z kterého by pak mohla v bdělém tělesném stavu seznat co viděla a konala ve svém svobodnějším stavu života.

8) Avšak mnozí lidé, jakým jsi také ty, mají schopnost zaznamenat ve snu anebo ze svobodnějšiho stavu zření a jednání duše do tělesného mozku to, co ve vyšším stupni zření viděli a slyšeli; a když se pak duše stáhne opět do těla a probudí také tělesně, spatřuje v mozku vše, co ve svém svobodnějším a vyšším stupni zření viděla, konala a slyšela.

9) A tak měl tvůj bratr v téže noci zajisté také totéž snové vidění jako ty; ale jeho duše neměla schopnost, aby zaznamenala do tělesného mozku to, co ve svém vyšším stupni zření viděla a slyšela a tak si na to nemohla ani v tušení vzpomenout. Ty jsi tedy duši svého bratra úplně pravdivě viděl a s ní mluvil.

10) Že to však tvá duše a také tvého bratra učinily ve snu již o půl roku dříve, to spočívá ve velmi jemné citlivosti svobodnější duše, která z potřeb v její podstatě jsoucích a z nich plynoucích poměrů skutkových a věčných, zpřítomňuje si ve svém svobodném stavu již to, co se podle pozemského času děje teprve mnohem později. Avšak každá duše má také v tělesně bdělém stavu schopnost dělat si pro budoucnost plány a jako již dokonané si je představit; protože však duši v těle chybí zřejmě čistší a určitější vidění a cítění všech podmínek a poměrů nutných k provedení pojatého plánu, proto se na předsevzatých plánech také ještě leccos mění jak ve formě a účelnosti, tak také v čase, v němž duše podle svého předsevzatého plánu viděla již nejúplnější dokončení díla.

11) Kdyby však duše byla s to také v tělesně bdělém stavu tak jasně vše přehlédnout jako ve svém svobodnějším stavu zření a cítění, pak by se na jejím jednou pojatém plánu také již nic neměnilo a tento plán by se tu také v úplně přesně určité době objevil jako dokonalé dílo; neboť svobodně vidoucí a svobodně cítící duše prohlídá rychle všechny poměry, podmínky a možné překážky, jakož i zároveň nejlepší a jisté prostředky, kterými lze překážky co nejjistěji odstranit a tak se také musí to co si předsevzala v určité době stát.

12) A hle, v tom tedy také spočívá předvídatost svobodnější a čistší duše nejen pro to co se především jí týká, nýbrž také pro to, co se ve světě stane, bude a odehrává mimo ni, protože taková čistě, jemně a daleko vidoucí a cítící duše si dovede představit nezastržené a tedy také jakoby plasticky dokončené spojení všech pro příští události již dávno tu jsoucích poměrů, podmínek a příčin s jejich určitými účinky, což být nemůže u nesvobodné a ještě velmi hmotné duše. Ty jsi nyní zcela přirozeně jasně vylíčil, v jakém stavu se nacházela duše tvá a tvého bratra v tvém snu a jak a proč!

13) Ale takovýto stav není ještě úplný druhý stupeň jasnovidství duše, protože duch v ní se tu ještě nenachází v nějakém vyšším spojení, nýbrž jen tak, jako třeba duch rostliny ve schránce semenního zárodku, když semeno po několik dní leží v úrodné zemi, jeho schránka začíná pukat a jeho činnost se začíná projevovat.“

136. VYŠŠÍ STUPNĚ JASNOVIDSTVÍ.

1) **(Rafael:)** „Úplný druhý a dobře rozpoznatelný vyšší stupeň zření a cítění duše nastává v životě tělesném jakož i ve snu tehdy, když se duch začíná v duši stávat činný podobně jako rostlinný duch v semeni, začal-li z vlastní duše, která odpočívá v těle zrna tvořit a vyrážet do země kořeny a zárodečné lístečky nad zemí. Duše se začíná v opravdový tvar rozvíjet a vniká dílem do sebe, jako vnikají do země kořeny nastávající rostliny a z Boží síly v nich začínají nasávat náležitou potravu, zatím se rostlina sama takto z nitra živěná, jako zvláštní a opravdová formální duševní bytost následkem vnitřní potravy povznáší ve sféře světla z čisté, pravé a živoucí Boží síly a vyrůstá výše a výtvarněji ke konečnému dokonání.

2) Vše to se děje stále stoupající činností ducha v duši, který se právě tím vždy více sjednocuje s duší. V tomto stavu není již zření a cítění duše nějakým temným tušením, nýbrž již zřejmé a jasné uvědomování všech poměrů životních a v jakém vztahu jsou k vlastnímu životu.

3) Člověk v tomto druhém a vyšším stupni zření poznává sebe a také Boha a tu může také zřít duchy, respektive duše jak již zemřelých tak také ještě i v těle žijících lidí a posoudit jací jsou. Vidění ve snu takového člověka nejsou pak již hmotná a nereálná, nýbrž duchovní, čistá, pravdivá a tudíž reálná a tu je pak již malý rozdíl mezi jasnovidstvím ve stavu bdělém anebo v tělesně spícím stavu snu nějakého člověka.

4) A hle, do takového stavu jsem vás předtím uvedl svou vnitřní silou a vaše duše tedy mohly také nerušeně vidět a mluvit s dušemi lidí dávno již na této Zemi zemřelých. Ale v tomto druhém vyšším stupni zření jste mohli vidět a mluvit jen s takovými duchy, kteří se s vámi nacházeli na stejném stupni, až na Jana, jenž se kvůli svým učedníkům z vlastní moci přesadil z nebe dolů do popsané druhé sféry zření a cítění, jinak byste ho jako nanejvýš dokonalého ducha nemohli spatřit a s ním mluvit.

5) A že vám to, co jste viděli, zůstalo v úplné a jasné vzpomínce, to jsem z dopuštění Páně způsobil též já, neboť co jste viděli a slyšeli bylo ihned zaznamenáno do vašich tělesných mozků a také do vašich srdcí a do vašich ledvin. Bez toho byste byli ze všeho toho, co jste viděli a slyšeli, právě tak málo přenesli sem do pozemsky bdělého života, jako duše tvého bratra, se kterou jsi se sešel podle tvého vypravování ve snu v Aténách, která nepřinesla s sebou do tělesno bdělého života nic z toho, co s tebou ve snech pojednávala v Aténách.

6) Jsou jistí zbožní lidé, kteří téměř denně v tělesném spánku v duchovním světě žijí a jednájí k posílení duše. Když se pak opět tělesně probudí, nevědí o tom nic; jen v sobě pozorují jakýsi potěšitelně silící pocit a mnohému to připadá, jakoby byl slyšel a viděl příjemné věci.

7) Jen lidé, kteří se jako proroci nacházejí již v přechodu do třetího a tedy nejvyššího a nejjasnějšího stupně zření a cítění, protože jejich duch se začal již úplně spojovat s duší, přinášejí to, co zřeli a slyšeli již ve vyšším duchovním světě také do stavu tělesně bdělého a mohou to svým bližním opět zvěstovat. V takovém stavu se nacházela většina malých proroků.

8) Pozoruj například pšeničné stéblo, jak se rozvíjí až tak dalece, kdy se začíná na nejvyšším bodě jeho vzrůstu ukazovat a rozvíjet plodný klas? Hle, totéž se děje u člověka, začíná-li duše úplně přecházet do svého ducha.

9) Teprve jednáním v druhém stupni zření začal duch zpracovávat duši vždy ještě zpola hmotnou a šířil se v ní vždy více a to tak dlouho, dokud jí celá duše nebyla naplněna a duchovně oživena.

10) V tomto třetím stavu začíná pak duše láskou ducha zcela zanícená přecházet v ducha a veškerá její substance vždy ještě spřízněná s hmotou se začíná přeměňovat v čisté duchovní esenci a tu se tvoří opravdový plodný klas pro svobodný věčný život.

11) V tomto stavu je pak člověk pozdvižen zcela do světla, začíná jím být živen a čím více potravy z něho dostává, tím méně potravy jako vždy víc a více zduchovnělá duše přijímá z duševně hmotné sféry substanciální. Klas života kvete, tím se spojuje s duchem lásky a to pak plodí jádro života, které je s počátku živeno mlékem z nebí, avšak v krátké době vždy jasnějšími a věčně pevnými a neproměnlivými pravdami.

12) A hle, tu zrno života dozrává a život duše, který v druhém stupni zření jako jaksi s duchem spojený tvoří zrno stébla, nachází se nyní v plně zralém zrnu životním, proto tedy stéblo dříve tak horlivě vytvářené vadne, úplně odumírá a od zrna života se odděluje a se zrnem již žádného společenství nemá!

13) Hle, to je tedy také pak třetí a nejvyšší stupeň zření a života duše! V tomto stavu vidí a slyší pak duše vše, co je a trvá v celém stvoření. Vidí nebe otevřené a může vejít v nejsvětější a nejživější styk s veškerým světem duchovním. Co potom taková duše zří, slyší a cítí, to nemůže z její nejjasnější vzpomínky zmizet; neboť její nejjasnější okruh zření a cítění je všeobsáhlý, věčně trvajícím a vše pronikajícím.

14) V takovém stavu se nacházejí velcí proroci a v takovém stavu se také nacházejí všichni dokonalí duchové nebes a já sám se také nacházím v takovém stavu, jinak bych ti jej nebyl mohl popsat; neboť nikdo nemůže nikomu dát něco jiného, co nemá sám, což zajisté uznáš.“

137. RAFAEL SE PŘÍZNÁVÁ JAKO DUCH.

1) **(Rafael:)** „Jak může však člověk již na tomto světě do tohoto stavu života dospět?

2) Člověk musí jednou s radostným, vděčným a ochotným srdcem a rozumem přijmout slovo Boží, ve kterém zvěstoval Bůh člověku přesně Svou vůli. Tím již klade do úrodné půdy opravdové zrno pšeničné.

3) Potom však také musí začít neprodleně podle vůle Boží jednat. Toto jednání je pak oživující děšť, kterým božský duch je pohnut k tomu, aby přešel do duše zrna života. Pak především třeba skrze opravdovou pokoru, trpělivost, mírnost, skrze opravdovou lásku k bližnímu a skrze opravdové milosrdenství vejít do sebe. Vchází-li člověk živě a se vši horlivostí do těchto věcí, pak tím také vchází do svých vlastních hlubin života a zapouští duchovní živné kořeny života do půdy Boží síly, kterou pak tyto kořeny začnou dychtivě nasávat a k Božímu světlu vyhánět, vytvářet a zdokonalovat stéblo života. V tomto stavu přechází pak také duše vždy více do stále živější lásky k Bohu a to v té míře, v jaké její duch vždy také činněji přechází do duše.

4) Když takto životní stéblo člověka dospělo až ke klasu a duše se nachází zcela v lásce k Bohu a ve svém životním světle a teple, pak tím také začíná sama do svého ducha přecházet a úplně se s ním sjednocovat. V tomto blaženém stavu se stává klas životního zrna na nejvyšším místě stébla viditelný a jde nyní v čistém Božím světle rychle do květu; květ pak ukazuje úplné sjednocení lásky a života s jeho duchem a tedy také s Bohem.

5) Z tohoto sjednocení vzniká pak opravdový plod života, jehož úplné dozrání v úplném životním světle Božím je povzneseno nadevše pozemské. Že se pak takový člověk nachází takto v nejjasnějším zření a nejživějším poznávání všeho v celém duchovním světě, jakož i ve všem hmotném stvoření, o tom ovšem nebude zajisté pochybovat nikdo, kdo trochu pozorně uvažuje, co jsem nyní vylíčil v porovnání s řádem vzrůstu rostliny. - A nyní jsem mluvil já a tobě přísluší právo, abys zase mluvil ty!“

6) Privil poté **setník** pln úžasu: „Poslyš, mladý přespanilý příteli, ty jsi jistě již v těle mateřském nastoupil tuto životní cestu, jinak není myslitelné, aby se mohl člověk v tvém mládí do takové životní výše povznést! Ale ať už je tomu jakkoli; dost na tom, že se nacházíš ve vší dokonalosti života. Ale až jednou také toto své tělo odložíš, budeš se pak moci jako čistý duch stýkat s lidmi této Země jako nyní?“

7) Pravi **Rafael**: „Ovšem, ale jen s takovými, kteří se svým životem podle nauky Páně povznesou do onoho stavu, ve kterém se k tomu stanou schopnými!“

8) Privil **setník**: „Ty nyní již nemáš zcela žádný strach před smrtí těla?“

9) Privil **Rafael**: „Jak bych jej mohl mít, když jsem již zcela přešel do věčného života Ducha z Boha a je tedy také mé tělo v mé moci?! Já sám je mohu proměnit kdy chci a mohu si je opět stvořit, jak a kdy chci. - Věříš mně to?“

10) Privil **setník**: „To by bylo silné! To jsem ještě nikdy neslyšel! Budeš-li mně moci podat o tom makavý důkaz, pak tě za to velmi pochválím.“

11) Privil **Rafael** vlídně se usmívaje: „Ó, důkazem již mohu posloužit! Uchop mou paži a ohmatej ji, zda má tělo a kosti!“

12) **Setník** to učinil a pravi: „Mladý příteli, tvá paže je pevná a úplně mužně silná. Máš pevné svaly a silné kosti.“

13) Privil poté **Rafael**: „Abys však nyní viděl a zvěděl, že člověk mající nejvyšší a nejjasnější stupeň zření je také úplně pánem svého těla, uchop mně nyní ještě jednou za ruku a řekni mi, zda jsou mé svaly ještě tak pevné a mé kosti ještě tak tvrdé jako dřív!“

14) **Setník** to učinil, prohmatl však náhle Rafaelovu paži tak skrz naskrz, jakoby byla pouhý vzdušný útvar.

15) I ulekl se **setník** a pravi: „Poslyš, ty jsi zvláštní bytost! Mně je nyní věru zcela nevolno! Vidím tě ještě jako dřív a nemáš již žádné tělo, nýbrž jsi nyní pouhý vzdušný tvar a stojíš přede mnou jako přízrak. Ach, to je silné, to nebylo ještě nikdy slyšáno? Slyšalo se sice již o tom, že v jisté době byli mágové, kteří se mohli učinit neviditelnými a přitom podržet svou tělesnou pevnost; neboť přes svou neviditelnost mohli od místa k místu pohybovat velkými břemeny. Ty jsi však nyní ještě jako dokonalý člověk viditelný a přitom zase jaksi ne a je otázka, zda jsi s to nyní jako pouhý vzdušný útvar onen sloup zvednout.“

16) Privil **Rafael**: „Tak dobře a jistě jako předtím! Ale abys viděl, že nyní mohu ještě více nežli předtím, nedotknout se již onoho sloupu ani rukama, nýbrž zvednu jej pouze svou vůlí, určitou dobu jej podržím volně ve vzduchu a pak jej opět postavím na své místo.“

17) Sotva to Rafael vyslovil, vznášel se již sloup volně ve vzduchu a setníkovi bylo nyní ještě více úzko. Nevěděl již ani co by na to řekl a pohlížel s úžasem brzy na sloup ve vzduchu se vznášející a brzy opět na Rafaela.

18) Teprve když Rafael postavil sloup zase na své staré pevné místo, vzpomínal se **setník** a také jeho druhové ze svého úžasu a pravi: „Ne, nyní mně došla řeč! Neboť kde člověku úplně chybí všechny přirozené myšlenky a pojmy, tam mu také chybí slova a rozumná řeč. Kdyby se nyní jen také ještě mohl udělat úplně neviditelný, pak bych se z toho stal jistě nejblbějším bláznem!“

19) Privil nyní **Rafael**: „Také to bych mohl, kdybych nyní chtěl; ale abys se nestal bláznem, zůstanu opět tělesným člověkem. Chtěl jsem ti však nyní jen ukázat, že člověk, který se jednou nachází ve třetím a nejvyšším stupni zření a bytí, nemá před sebou již smrt, nýbrž je zcela dokonalý a nanejvýš svobodně samostatný pán nad svým životem a tedy také nad svým tělem a jeho smrtí. V té míře v jaké jím jsem však nyní já, mohou lidé na této Zemi být ovšem jen nanejvýš zřídka a velmi těžko; neboť mnozí jsou již příliš zesevětštělí a mají tedy také příliš málo nejvyšší pevné a vytrvalé vůle a živé a nepochybné víry. Až však jednou svou nevěrou odloží, pak budou moci podobně jako já, jako čistí a dokonalí duchové činit a provést co konám a provádím já.“

20) Privil zde rychle **setník**: „Ty jsi tedy již čistý a dokonalý duch?“

21) Privil **Rafael**: „Ovšem; neboť nedokonalý duch nemůže činit a uskutečnit to, co činím a uskutečňuji já.“

22) Privil opět **setník**, který byl nyní již zcela zmatený: „Ano, mohou také všichni zcela čistí a dokonalí duchové tak jíst a pít jako ty? K čemu to, když nemusí pozemskou stravou udržovat tělo?“

23) Pravit **Rafael**: „Vždyť v našem Pánu a Mistru přebývá úplně Boží Duch a také požívá pozemskou potravu?! Je-li možno tobě požívat pozemskou potravu, proč by nemělo být dokonalému duchu, který je také veskrze člověkem, možné, anebo proč by mělo být pro něho bezúčelné také požívat a ve svůj živel v sobě obrátit potravu této Země?!

24) Zda není vše, co člověku slouží za potravu, slovo Boží a vůle Boží? Sytíš-li tedy jako ještě přirozený člověk tělo stravou přirozenou, bere z toho také duše svůj v podstatě duchovní díl a používá ho k upevnění svého tvaru; činí-li to však byt' nevědomě ještě nedokonalá duše, tím více to bude zajisté také moci učinit sama sebe nanejvýš jasně vědomě dokonalý duch, protože jemu je možné veškerou hmotu náhle rozložit a v její praduchovo přeměnit. - Rozumíš tomu?“

25) Pravit **setník**: „Ó, můj velmi zvláštní a tajuplný příteli, k pochopení toho všeho třeba více, nežli rozum nějakého římského setníka! Mně však nyní již úplně postačí, že jsem jednou úplně přesvědčen o tom, že duše člověka po smrti těla žije dále a že znám cesty, po kterých se kráčí jistě ke stále jasnějšímu duchovnímu zdokonalení; vše ostatní má nyní pro mne nepatrnější hodnotu!

26) Ať už jsi nyní tělesný anebo dávno již netělesný čistý a mocný duch, na tom mně dále málo záleží. Ale záleží mně na tom, abych se také já jednou správným životem stal tím, co jsi nyní již ty, čím jsi se mohl po boku Pána a Mistra také jistě snadněji stát, nežli se budu moci stát já; já se však také nechci na tvou výši vyšplhat a budu také již zcela spokojen s mnohem menší. Neboť každému člověku jistě není Bohem dáno, aby se mohl propracovat k té výši; ale každý ať děkuje Bohu také za to, co mu dal.

27) Já ti tedy nyní děkuji za tvou lásku, trpělivost a námahu, kterou jsi mně prokázal a dávám ti co nejvděčněji úplné ujištění, že s tím, co jsem od tebe přijal, jsem více nežli spokojen.“

28) Pravit nyní **Rafael**: „A já jsem také s tebou nyní zcela spokojen a chci tobě a také tvým druhům, přeje-li si to někdo, posloužit. Má-li někdo ještě něco, ať vystoupí a přede všemi to sdělí!“

138. O BYTOSTI PÁNĚ.

1) Tu přistoupil **jeden učedník Janův** k Rafaelovi a pravil: „Poslyš, zvláštní mladý člověče, já bych měl nyní k tobě ještě jedinou prosbu, totiž, abys nám sám odhalil svou vlastní bytost poněkud blíže, nežli jsi nám ji dosud odhalil! Neboť že jsi nějaká zcela tajuplná bytost, o tom již nemám žádné pochybnosti; neboť vše, co jsi již nyní v krátké době vykonal, nemůže přirozený člověk vykonal a také tvá moudrost přesahuje nebetyčně veškeré dosavadní lidské vědění. Proto bych tedy rád ještě důkladněji věděl, kdo vlastně jsi! Zcela přirozený člověk rozhodně nejsi, ale můžeš být duch Eliášův anebo také jiného velkého proroka; neboť psáno je, že v době, kdy přijde k lidem Mesiáš, bude také jako věrný svědek pro slepé lidi kráčet po Jeho boku Eliáš. A také je psáno: V téže době budete vidět anděle Boží mezi nebem a Zemí vystupovat a sestupovat a budou sloužit Tomu, Jenž přišel ve jménu Páně a také k lidem, kteří jsou dobré vůle.

2) Ty tedy můžeš nyní být zcela snadno buď duch Mojžíšův nebo Eliášův, anebo nějaký čistší anděl Boží a nyní jsi na sebe vzal zdánlivé tělo jen proto, abys se nám lidem mohl prokázat viditelně užitečný. Řekni aspoň mně, zda jsem nyní dosti správně soudil!“

3) I pravil **Rafael**: „Může to být tak, ale přece ještě trochu jinak! Jak tomu však je, to se již v pravý čas dozvíš od ostatních učedníků. Zda to nyní již přesně víš anebo také nevíš, v tom spása tvé duše nespočívá; ale spočívá v tom, abys věřil v Pána, nadevšechno Jej miloval a podle Jeho nauky žil a jednal. Jedině v tom hledej Říši Boží a její spravedlnost; vše ostatní ti pak bude přidáno.

4) Považuješ-li mne však za ducha Mojžíšova anebo Eliášova, pak jsi na omylu; neboť duch Eliášův byl v Janovi, jenž byl vaším mistrem. Mojžíš pak již vydal svědectví o Pánu před očima učedníků Pána a oni to ostatním národům sdělí, až k tomu bude čas. A tak tedy víš nyní zatím dost.“

5) Poté se Rafael posadil opět vedle Mne a požil chleba a víno. Také setník si sedl s učedníky Janovými a požil také ještě chléb a víno. Onen učedník však chléb a víno nepo-

žil a také jeho spoluúčedníci ne; neboť učedníci Janovi žili přísným životem a mnoho se postili. Moji učedníci ještě však pojedli a popili.

6) Tu Mně pravil jeden z obráčených farizejů: „Pane a Mistře, proč se Tvoji učedníci nepostí, když se učedníci Janovi tak mnoho postí?“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Já jsem opravdový ženich těm, kdož se Mne drží a které jsem vyvolil. Proč by se tedy postili, jsem-li u nich Já? Až však jako opravdový ženich jejich duší osobně u nich již nebudu, pak se také již budou v čase potřeby postit. Ostatně však nikdo nedosáhne věčný život duše proto, že se mnoho postí, nýbrž jen tehdy, koná-li vůli Toho, Který Mne poslal.“

8) To bylo **setníkovi** nápadné a tázal se Mne neprodleně řka: „Pane a Mistře, jakže Ty jsi nyní řekl, že věčný život duše sklídí jen ten, kdo plní vůli Toho, Který Tě poslal? Kdo je Ten, Který Tě poslal a kterak zní Jeho vůle? Vyjádři se jasněji, jinak bych se musel o tomto tvém výroku octnout ve zřejmé pochybnosti! Neboť jednou se praví, - jak jsem z výkladů žalmů v domě našeho hostinského seznal, - že Ty Sám jedině jsi Pán a že věčný život duše obdrží ten, kdo Tvou nauku přijímá a podle ní žije a jedná a nyní jsi pravil Sám, že věčný život duše bude sklízet jen ten, kdo plní vůli Toho, Který Tě poslal? - Hle, to je nyní velmi dvojsmyslné a člověk jako já, jemuž jde jistě zcela vážně o věčný život jeho duše, bude tu zřejmě v omylu a nebude vědět, na koho se má obrátit, jenž by mu mohl přesně a pravdivě sdělit vůli Toho, Který Tě poslal! Proto Tě prosím, abys se o Svém výroku vyslovil nyní zřetelněji a určitěji!“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Ve vás je ještě mnoho temnoty! Ten, Kdo Mne vyslal, je Můj věčný Otec a je ve Mně; a též jsem se tedy také Já Sám ze Své lásky vyslal k vám lidem do tohoto světa, abych vás přivedl k věčnému životu a vám jej dal.“

10) Mé slovo a Má nauka, která vám ukazuje cestu k věčnému životu, je pak právě vůle Toho, Který je ve Mně a Který Mne poslal. Neboť Otec jako věčná Láska je ve Mně a Já jako Jeho Světlo jsem v ní.

11) Pohleď na plameny zde na stole svítící lampy! Můžeš oddělit světlo od plamene anebo plamen od světla? Plamen je pak to, co Já nazývám Otcem a Láskou a světlo je Syn, který je plamenem vysílán, aby osvětloval temnotu noci. A není plamen a jeho světlo jedna podstata? A není plamen právě tak ve světle, jako světlo v plameni? Je-li tomu tedy tak a ne jinak, pak se zajisté projevuje vůle Otcova ve Světle z Něho vycházejícího.

12) Kdo tedy v tomto Světle kráčí, ten také kráčí podle vůle Toho, Který Mne jako Své Světlo do tohoto světa vyslal; a kdo v tomto Světle kráčí, nemůže zbloudit a musí život věčný sklídit, protože Světlo, za kterým a ve kterém kráčí, je sám věčný život.

13) Jen kdo toto Světlo opouští, začíná opět ve vlastní noci světa kráčet, nebude moci věčný svobodný život duše dotud sklízet, dokud nepřijde do Světla života. A nyní jsi Mně setníku zajisté porozuměl?“

14) Pravil **setník**: „Ano, ano, Pane a Mistře, nyní je mně již opět jasno a vím co mám činit, abych dosáhl věčný život a děkuji Ti opět za toto velmi důležité poučení. Já jsem Tě však předtím přerušil v Tvé řeči s farizejem a prosím Tě tedy, abys ráčil ještě dále mluvit!“

15) Pravil jsem **JÁ**: „Tomu farizejovi jsem již řekl, čeho mu třeba a proto pro něho nemám žádné pokračování!“

16) Měl bych vám všem však ještě velmi mnoho říci, avšak ještě byste toho nesnesli; až se však duch ve vás probudí, onen duch pravdy, kterého Já ve vás probudím, ten vás do vší pravdy a moudrosti uvede. Teprve v Jeho světle poznáte všichni úplně Toho, Jenž k vám nyní toto mluvil. Nyní však uvažujte o tom, co jste slyšeli a pohovořte si mezi sebou; Já si trochu odpočinu.“

17) Po těchto slovech bylo v sále malou chvíli ticho; neboť každý po jistou dobu přemýšlel o všem, co slyšel a viděl.

139. BOUŘE A JEJÍ ÚČEL.

1) Při této příležitosti přiblížila se půlnoc a Římané, také několik Mých učedníků denní cestou poněkud unavených, zůstalo u stolu dřímát, jelikož také Já jsem se oddal lehkému spánku; jen betlémští a několik učedníků Janových promlouvali ještě o tom a onom a tak

se přiblížila půlnoc. S ní se však také zdvihla velmi prudká bouře, která přicházela od jihu, stávala se stále prudší a svým zuřením, hučením, hvízdáním a vytím probudila všechny dřímající a bázní, úzkostí a tísní naplnila ty, kdož ještě bděli; Já však a několik Mých starých učedníků jsme dřímali dále.

2) Lazar se obrátil k Rafaelovi a prosil ho, aby přikázal bouři, by se aspoň umírnila, jelikož by však pro nic za nic způsobila velkou škodu na vinicích, v zahradách, na stromech a na domech.

3) Také **setník**, který nemohl snést tak prudké větry, pravil zcela otevřeně: „Tu si zase člověk neví rady, co si má o té velké lásce a moudrosti Boží myslet! K čemu jsou tak prudké vichřice dobré a užitečné? Anebo má Bůh Sám radost z toho, když takovým zuřením a běsněním živlů děsí slabé lidi a uvádí je ve velikou bázeň a úzkost?! Taková zlá bouře způsobuje lidem také vždy často nevypočitatelnou škodu a zejména chudým, kterým ničí slabé chatrče, takže potom musí jít po žebrotě, aby se opět dostali k nějaké nuzné chatrči. Ne, tento akt božské lásky a moudrosti je věru něco zvláštního!“

4) Poté se také **setník** obrátil k Rafaelovi a pravil: „Poslyš, zázračně mocný příteli, jenž jsi předtím zdvihl pouze svou vůlí onen těžký sloup do vzduchu, nevystačí nyní moc Tvé vůle proti stále prudšímu zuření bouře, aby ji umlčela?! Půjde-li to tak dále, budou zítra celé lesy z kořene vyvráceny a zhrouceny na zemi! Kdo nahradí chudým lidem způsobenou škodu? Prosím tě, učiň tu přece něco proti tomu!“

5) Pravil poté Rafael: „Ó, ty slabý, bouře se bojící člověče! Co se tu hádáš s láskou, moudrostí a Božím řádem? Myslíš, že Bůh nechává takový prudký vítr vanout z nějaké nevole proti lidem?! Ó, jak jsi ještě slabý! Znáš přirozenému životu lidí a zvířat škodlivé přírodní duchy, kteří se musí často z nitra tělesa zemského a zejména na podzim ve větší míře kvůli oplodnění povrchu zemského vyvíjet?“

6) Hle, právě této noci proniká jich velká spousta z nitra Země na její povrch, aby se stal příští rok úrodný! Kdyby se tedy tyto ještě velmi nezralí přírodní duchové v podobě šedého a práchnivého výparu usadili klidně nad povrchem zemským, pak by v takovém výparu tělesný život žádného člověka ani dvě hodiny nevydržel. Jaký jiný prostředek bys mi však mohl uvést, abys učinil zmíněné vystupující hrubé přírodní duchy neškodnými tělesnému zdraví člověka, nežli je právě jen vítr a to vítr přiměřeně prudký proti tvrdošíjně a jaksí lepkavě přirozenosti takových duchů?!

7) Vítr, který je způsoben čistějšími duchy tím, že tyto duchové uvádí jinak klidný vzduch Země do mocného proudění, mísí hrubé přírodní duchy s čistými duchy ve vzduchu a ve vodě a tím je činí pro zdraví lidí, zvířat a rostlin neškodné, což vše se děje, protože se to tak dít musí, podle vůle Boží; a ty myslíš, že takovými větry chce Bůh slabým lidem způsobit škodu a že má jaksí z toho radost, když slabí lidé při takových příležitostech úzkostí a hrůzou začínají téměř zoufat?! Ó, ty ještě velmi slabomyslný člověče!

8) Co záleží na tom, když pro nějakou Zemi a její tvory prospěšné události zničí také několik zpuchřelých stromů a také některé již velmi zchátralé chatrče lidí a několik ptačích hnízd, jen když se stane půda zemská úrodná a vzduch Země přirozenému životu tvorstva neškodný?!

9) I když se tu a tam způsobí člověku také nějaká malá světská škoda, pak mu to Pán jistě tím nejlepším způsobem mnohonásobně nahradí; a lidem až příliš snadno a příliš často na Boha zapomínajícím zcela neškodí, když tu a tam bývají zvláštními přírodními zjevy ze svých lenivých snů probráni a se dozvídají, že jsou vyšší síly a mocnosti, proti kterým lidská pýcha nemůže žádné vítězství vybojovat.

10) Proto nechme tedy tento vítr jen ještě několik hodin pracovat! Až vykoná svou dobrou záležitost, pak se také již utiší. Já bych sice mohl z moci Páně ve mně přikázat větru, že by se musel okamžitě utišit, ale k čemu by to bylo dobré? Pravím tobě: Ke zcela ničemu; neboť takové znamení by ani tvou víru v Pána nezvýšilo. Neboť utiším-li vítr kvůli tobě jen na několik okamžiků, pak potají u sebe řekneš: O, vítr sám od sebe na několik okamžiků ustal a já jsem ti jen přítomně řekl, že se to stalo následkem moci mé vůle. Utiším-li však vítr zcela, pak zemře již zítra tisíc lidí na zlou úplavici a to by tedy nebylo také jistě příjemné; neboť já vím, že ty a velmi mnozí lidé nejste přátelé epidemií. A tak necháme, jak bylo již řečeno, vítr jen dále pokračovat; malá škoda, kterou tu a tam způsobil, se snadno nahradí.

11) Co škodí tak mnohému příliš sobeckému boháči, bývá-li tu a tam větší nouze toho a onoho chudého bližního probuzen k soucitu a milosrdenství?! Jsem toho pevného mínění, že něco takového je duši boháče velmi užitečné. Chudý pak bude Bohu tím více děkovat, že mu následkem jeho zvýšené nouze před očima bohatých lidí také mnohem silněji pomohl, nežli by se to jinak mohlo stát. Neboť dřívější již dávno neustále trvajících bídy a nouze chudého souseda si bohatí takřka nepovšimli a nechali ho nepovšimnutého dále strádat; ale ježto na něho dopustil Bůh náležité světské neštěstí, obměkčili se jinak většinou krutí boháči a obdarovali pak značně chudého, takže mu pak bylo na dlouho pomoci.

12) Řekni mně nyní: Není tu působení lásky a moudrosti Boží zjevnější mezi lidmi na Zemi, nežli v nějaké krajině Země, jakých je také mnoho, které žádným vichrem nebyvají navštěvovány, proto však jsou také úplně pusté a neobydlitelné?!

140. O ÚČELU STVOŘENÍ.

1) Pravit **setník**: „Ó, spanilý a zázračný příteli, měřit se s tebou v moudrosti, byla by zajisté velmi marná námaha. Neboť ty máš vždy úplně pravdu, protože na základě své bohopodobné vševědoucnosti a vědomosti dovedeš také vždy způsobem nanejvýš jasným podat nejvýš nepopíratelnou pravdu. Ale odkud to má vzít našinec, jehož vědění a poznání ve věcech přirozenosti světa je jistě jen nanejvýš omezené?!

2) Ale slabý a omezený člověk také ví a cítí, kde to bolí a často dlouho marně vzdychá a nařiká a to mu nemůže ani nejvyšší láska a moudrost Boží nikdy k hříchu počítat. A tak tedy jsem také já nařikal nad větrem, jelikož jsem se již často až příliš citelně dověděl, jaké zpustošení tu a tam způsobuje; neboť jsem nevěděl důvod jeho řádění.

3) Nyní jsi mne tento důvod zcela jasně ukázal a já také poznávám dobrodinné jeho působení a dávám ti úplné ujištění, že od nynějška již nikdy nepotáhnu se svými nářky proti němu do pole a nejméně již na pevné zemi! Jen na moři bych chtěl, dokud budu živ v těle, aby mě Pán chránil před takovými větry; neboť je zajisté strašné nacházet se uprostřed nejzuřivějšího zápasu moře s větrem na nějaké chatrné lodi! Prožil jsem to již několikrát, právě proto jsem se stal nepřítelem silných větrů a často jsem ještě jako ztrnulý pohan takové chování bohů odsuzoval; ale ježto prudký vítr na moři má asi také podobné blahodárné určení pro Zemi a její tvory jako na pevné Zemi, nechám jej také nad mořem s pochvalou v klidu. - Přespanilý příteli, je to tak správné?“

4) Pravit **Rafael**: „Zcela jistě; neboť člověk, jehož život a vše závisí na Bohu, má, jakmile Boha jednou poznal, vždy s chválou a velebením řízení a ustanovení Boží uznávat a ne na ně žehrat a se hašteřit. Neboť Pán Bůh ví vždy a věčně jistě nejlépe, proč na nějakém zemském tělese hned ten a hned onen zjev dopouští.

5) Člověk se však má přitom chovat trpělivě a v úplné odevzdanosti do vůle Boží a přitom také takto myslet: To se děje podle vůle Boží ku prospěchu člověka! Neboť vše, co se na Zemi, na Měsíci, na Slunci a na všech Hvězdách děje, to se vše děje jedině ku prospěchu lidí; neboť jen v člověku spočívá základ a účel veškerého stvoření v nekonečném prostoru.

6) Když člověk takto myslí a cítí, pak také najde a bude mít ve všech stavech svého pozemského života svobody, vzdělání a zkoušky klid a Bůh ho zachrání z každé nesnáze a dá mu nalézt cestu pravého života, cestu světla a vší pravdy.

7) Ale kdo se tu stává netrpělivý, žehraje na to a ono, co však nemůže změnit, ve své sprosté zlobě často dokonce myslí a otevřeně vyslovuje rouhání proti zjevům v tomto světě, které mu připadají být protivné, ten si Boží lásku neosvojuje, nýbrž vždy víc a více se od Boha vzdaluje a to nedává žádnému člověku ani pozemský a ještě méně záhrobní klid a blaženost. Neboť vše se děje, jak už bylo řečeno, skrze lásku Boha jen k opravdovému blahu člověka. Uznává-li to člověk vděčně ve své mysli, blíží se také stále lásce a Božímu řádu a přechází pak brzy a snadno zcela v tento řád a tím se stává sám moudrý a mocný; činí-li však opak, pak se také stává vždy hloupější a ve všem slabší a bezmocnější.

8) Já dobře vím, že jsou na této Zemi všelike události, které nemohou být člověku příjemné. Tak bývá často obtížné horko, rovněž i velká zima; bývá nutná noc a mnohý ponu-

rý den, oheň pálí a ničí; voda, když se zvedá nad břehy, pustoší země a usmrcuje lid a zvířata a krátce: vše, na co se v celé přírodě světa podíváš, může ti dát smrt, když toho nerozumně použiješ a vydáváš se v nebezpečí.

9) Ale proto přece nemůže Bůh ve Svém dobře uspořádaném stvoření nic měnit! Neměl by snad být oheň tak žhoucí, pálící a ničivý jak je?! K čemu by se pak hodil?! Anebo neměla by být voda tekutá, aby lidé a zvířata padnuvší do ní nenalezli smrt těla?! Anebo nemají být hory vysoké a příkré, aby s jejich cimbuří nikdo nepadl a tím také smrt nenalezl?! Neměla by být dravá zvířata, hadi a jedovaté rostliny, protože to vše je životu člověka nebezpečné?!

10) Ano, kdyby člověk chtěl vyhostit se Země vše to, co by mohlo být jeho životu nebezpečné, pak by nakonec nezůstal z celé Země ani atom, ba ani sám člověk ne! Musí tedy vše být, trvat tak jak to je a trvá a člověku může prospívat vše, jen když toho moudře používá; ale kdo toho používá nemoudře a nekráčí tedy v souladu s řádem Božím, tomu se nakonec musí stát škodlivým vše.

11) Kdo se zlobí na škodlivost věcí a zřízení v tomto přirozeném světě a přitom táhne do pole proti moudrosti a moci Boží, ten se zřejmě také zlobí na Boha a rouhá se Jeho lásce a moudrosti; kdo však to činí, nežije jistě v přátelství, nýbrž jen v opravdovém nepřátelství Pána Boha. Přinese mu snad toto nepřátelství také požehnání? Já myslím, že takovým slepým osočováním Boha ztrácí člověk především Boha a ve své bezbožnosti nebude již moci očekávat žádné životní štěstí do té doby, dokud se neobrátil a s velkou chválou neuzná a časem také jasně nepozná lásku, moudrost a řád Boží.

12) Zlobí-li tě však bouře na moři, pak zůstaň na pevné zemi - a bouří-li na moři, pak vstup na loď teprve tehdy, až bouřlivé doby na moři pominuly; kdy však bouře co nejvíce, co nejprudčeji a co nejtrvaleji zuří, ví již každý člověk, jenž v blízkosti moře bydlí a má s ním také vždy co činit.

13) Hle, přáteli, to jsou moudrá pravidla! Kdo je zná a jich dbá, bude šťasten také již na této Zemi a bude mít pokoj při všech zjevech a událostech v pozemském životě!“

141. BOUŘE A JEJÍ ÚČINKY.

1) Po této dobře odůvodněné nauce z úst Rafaelových, poděkoval mu setník, učedníci Janovi a hostinský z blízkosti Betléma; neboť všichni pozbyli strach a úzkost z dosud trvajících zuření a běsnění vichru. Ale netrvalo dlouho a mocný paprsek blesku vyšlehl z hustých a těžkých mraků a poškodil velice nedaleko stojící starý cedr. Po tomto prvním blesku následovaly všemi směry také ještě se silným rachotem mnohé blesky další a půdu otrásající hřmění.

2) Náš setník byl však blesku a hromu ještě méně nakloněn nežli silnému větru a octl se opět ve velké úzkosti a bázni. Také hostinský a Lazar a jeho sestry i s Marií z Magdalony byli v úzkostech a prosili Mne, abych přikázal zlé bouři, aby zmizela.

3) Tu jsem Se ze Své lehké dřímoty **JÁ** probudil a pravil: „Nebojte se dítky; neboť kde jsem Já, tam nemá bouře moc škodit, nýbrž jen prospívat! Neuplyne ani slabá hodina a bouře umlkne a zítra budeme zato mít čistý a veselý den a čerstvý a zdravý vzduch posílí naše údy a útroby.“

4) Tato Má slova uklidnila mysle bázlivých a Já jsem Se oddal opět lehké dřímotě.

5) Když jsem tu takto dřímal, pozorovali Mne všichni, kteří sedíce u stolu ještě bděli a **setník** pravil: „Ó Pánu lze zajisté říci: „Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae!“ (Kdyby se celá Země rozpadla, padaly by její trosky přes nebázlivého!) „Ano, ano, je-li někdo Pán a Tvůrce a Udržovatel veškerého stvoření, pak nemusíme mít z podobných zjevů ovšem strach; ale našinec jako jen slabý a bezmocný člověk se přece jen nemůže všeho strachu zhostit, ačkoliv je zde každý co nejpevněji přesvědčen, že se mu nemůže v nejbližší blízkosti Páně jistě nic stát. Ale pozoruhodné je a zůstává, že mohla taková bouře vypuknout právě dnes v noci po nejčistším západu slunce! Lituji nyní všechny ty, kdož se nyní nacházejí na cestě a zejména ty, kdož jsou nyní na lodi na širém moři. ó, tu to bude strašně vypadat!“

6) Když setník tuto pochybnost náhle vyslovil, souhlasil sám také silným hřměním probuzený **Agrikola** a pravil: „Mé lodi v Sidonu a Tyru budou touto jistě všeobecnou nejprudší bouří také zle postiženy! Ale ať je tomu jakkoli, - Pán spí a bouře nedbá a my lidé nemáme proti obludě moc a tak ať je tomu jak je! Za slabou hodinu, pravil Pán, se tato bouře utiší. A tak se také jistě stane; ale dosud může být touto bouří ještě mnoho neštěstí způsobeno! Pán račiž se co nejmilostivěji postarat o to, aby se stalo co nejméně neštěstí a škody!“

7) Pravil nyní **Rafael**: „Budte ve své mysli klidni, žádnému spravedlivému nebude ani vlas na hlavě zkriven; pro bezbožné je však dobře, že takovou bouří jsou trochu připomenuti na to, že existuje ještě Pán, Který přikazuje všem živlům a ony Ho také jako věrní sluhové svého Pána poslouchají. Tvým lodím v Tyru a Sidonu však tato bouře nijak neškodí; neboť o to se již Pán stará. A tak můžete být všichni nyní zcela klidni; neboť nikomu nebude ani vlas zničen!“

8) Nad Jeruzalémem však zuří tato bouře nyní co nejprudčeji a tyto blesky marnivé zlato chrámu neušetří. Nyní je velké kvílení v chrámu a pro chrám a pro mnohý dům. Blesk tu a tam zapaluje a lidé jsou pilně zaměstnáni hašením. Také v chrámu zapálil blesk již na několika místech suché trámy; ale požár se dusí ihned při jeho vzniku a tak blesk nečiní v chrámu značné škody. Ale úzkost farizejů je veliká a lid na ně naléhá, by způsobili u Boha, aby se bouře utišila. A farizejové a kněží, zákoníci a levité činí nyní velký brekot; zůstává nyní bez účinku a lid se stává prudší a činí všeliké vyhrůžky a uprostřed bouře má radost z bezradnosti farizejů, kteří již často předstírali, že mají dokonce moc nad Sluncem, Měsícem a Hvězdami podobně jako Josua a Aron a nyní nemohou přikázat ani noční bouři.

9) A hle, tak má tato bouře i své rozhodné dobro také v tom, že u mnohých Jeruzalémců, kteří jsou ještě zatvrzelí templáři, vymetá a velmi zmenšuje starou temnou pověru a nutí je k pozdějšímu přijetí pravdy!

10) Toto jsem vám připojil k onomu dřívějšímu, jež jsem vám vysvětlil o přirozeném důvodu této bouře ještě proto, abyste z toho mohli poznat, kterak láska a moudrost Páně při takových událostech pečuje nejen o lepší zúrodnění země a o očištění vzduchu, nýbrž přitom také o mravní vyšší oplodnění lidského srdce a o očištění duševního vzduchu a to je jistě cennější nežli větší oplodnění země a očištění vzduchu Země.

11) Kdo z vás má však odvahu, ať povstane a jde se mnou trochu do přírody a spatří a zakusí tam leccos, co dosud jistě ještě nikdy neviděl a nezakusil!“

12) Pravil **Agrikola** a také **setník**: „Jít nyní s tebou do přírody, k tomu bude zajisté každý z nás mít odvahu; ale bez tebe by nám odvaha došla! S tebou půjdeme tedy nyní také zcela zmužile ven do řádného deště blesků!“

13) Poté všichni Římané povstali, setník se svými druhy, betlémský hostinský, několik učedníků Janových a také Lazar.

142. PŘÍČINA A ÚČINEK BOUŘKY.

1) Když přišli do přírody, přidržovali si chvíli oči a uši; neboť blesk za bleskem sjížděl s prudkým rachotem a hřměním z černého mraku neustále k zemi.

2) A **Rafael** je napomínal řka: „Ale nepřidržujte si oči a uši; neboť pak uvidíte málo z velkolepého bouřlivého výjevu a neuslyšíte nic z řevu, který občas dokonce z Jeruzaléma doléhá až k pahorku, na kterém nyní stojíme!“

3) Konečně si přítomní dodali více odvahy, otevřeli oči a uši a nemohli se nyní dost vynadivit prudkosti větru, kterému však Rafael brzy přikázal obejít pahorek a proto také nastalo na pahorku náhle úplné bezvětrí. Také žádný blesk nemohl nyní do blízkosti pahorku, nýbrž až v dálce několika jiter orné země; ale tu to vypadalo jako opravdový proud ohně, který se v dalekém okruhu s dunivým hřmotem a třeskotem řítí z mraků na zem.

4) Tu se tázal **Agrikola** řka: „Ale řekni nám, jak to přijde, že toto hotové ohnivé moře, které se neustále řítí k zemi, přece nikde, jak vidět, nezapaluje a v požár neobrací domy a stromy a také celé lesy! Zažil jsem jednou také asi kolem této doby podobnou zcela suchou bouří blesků a větrů ve Španělsku. Ale tam způsobila velké a opravdu strašné zpus-

tošení; avšak zde není po nějakém zvláštním požáru téměř ani stopy. - Jak si to lze vysvětlit?“

5) Privil **Rafael**: „To si již zcela snadno vysvětlíte, jakmile nyní brzy celá ta bouře umlkne. Neustálé, velmi jasné světlo blesků nedovoluje, aby se mdlý zásvit mnohého požáru stal viditelný; až však blesky víc a více přestanou, pak upozorujete také již několik silných požárů a to zejména nad okolím Jeruzaléma. Ale na tom právě ani mnoho nezáleží a kdekoli nějaký požár spatříte, nebudte proto úzkostliví; neboť kde bylo dopuštěno, aby blesk zapálil nějaký dům nebo nějakou chatrč, nebo také osadu, anebo suchý les nějakého lakomce, který nechal své dřevo raději shnit, než by nechal chudobnému vzít z jeho také jen trochu suchého mláží, tam se věru neděje dobrému lidstvu žádná škoda. A tak je tomu i s chatrčemi, domy a osadami; krátce a dobře: Vše, cokoli nyní vidíte a později ještě uvidíte, se neděje ke škodě, nýbrž jen k velkému prospěchu lidí, což později ještě jasněji pochopíte.

6) Nyní však je tu také již čas, aby tato bouře přestala; a tak z vůle Pána Boha ve mně chci, aby se bouře utišila - a hleďte, blýskání přestalo a vítr se utišil! Ale nyní pohleďte kolem a spatříte leccos, co vzbudí vaši pozornost!“

7) Tu se přítomní rozhlíželi ve všech směrech kolem a napočítali celkem as dvacet požárů, mezi nimi jeden lesní požár, který se ukázal být obzvláště pustošící; zuřil v jednom velkém horském lese za Emausy a patřil jednomu jeruzalémskému lakomci, který ještě nikdy nedaroval chudému smolné klestí. To přítomní věděli a chválili Pána, že zase jednou postihl metlou zlého lakomce. Ale také jihovýchodně od Jeruzaléma bylo vidět silný požár a Lazar se tázal Rafaela, koho tento požár nejvíce postihuje a poškozuje.

8) Privil **Rafael**: „To je jedna osada, která patří z většího dílu onomu lakomci, jemuž patří onen hořící les. On však přenechal vše chudým nájemcům za peníz. Tito nájemci, aby svého pronajímatele uspokojili, jsou nuceni podvádět své sousedy a svým dcerám dovolují za peníze a všeliké jiné dary páchat všeliké smilstvo, čímž ona osada klesla v opravdovou Sodomu a to v krátké době sotva dvaceti let a to vše následkem chování bohatého lakomce. Že na takovou osadu přijde také jednou trest, to z vás zajisté nikdo nebude shledávat nechvalitebné?“

9) Privil **Lazar**: „Co Pán činí, dobře činí! Onomu lakomci, kterého až příliš dobře znám, přál jsem o překot sám již několikrát náležitý trest za jeho do nebe volající nespravedlnosti, kterých se dopouštěl většinou na chudých lidech a nyní došla na jeho zločinné počínání také Pánu velká trpělivost a proto budiž Jemu Jedinému všechna chvála! V oné osadě je však ovšem také ještě několik málo těch, kteří se Gogovi a Magovi nepoklonili, ale ty Pán také ještě zachrání!“

10) Privil **Rafael**: „To víš, že ano a 'bude jim po požáru brzy lépe, nežli jim bylo kdy dříve.“

11) Dále jižně bylo také vidět silnou zář a **hostinský** od Betléma privil tázaje se Rafaela: „Ó, vševědoucí příteli, co asi bude tam ohněm zničeno? Betlém snad ne?“

12) Privil **Rafael**: „Ó, nikoli, to je jedna vesnice Řeků a Saduceů, kteří provozují podobný obchod s vepří a přitom svou výmluvností zcela odvrací lidi od Boha! A protože začali tuto věc až příliš přehánět, aby zabránili šíření nauky Páně a aby ji u světských lidí co nejvíce podezírali, učinil tomu Pán při této příležitosti také přítrž. Budou mít nyní celá léta co činit, aby se z tohoto neštěstí opět zotavili a nyní nebudou mít čas myslet na to, jak by zabránili šíření nauky Páně. Hleď, příteli, tak se tam mají nyní věci a myslím, že se také oněm rouhavým lichvářům křivda neděje!“

13) Privil **hostinský**: „Ó, jistě ne a Pánu budiž nyní opět všechna chvála za to, že dopustil na tyto mně dobře známé rouhače takovou nesnáz, - neboť oni to již dávno zasloužili; a tak také asi ty ostatní malé požáry, které odtud spatřujeme, nevznikly asi bez dopuštění Páně ?!“

14) Privil **Rafael**: „Ovšem, proto se neděste; pohleďte však nyní na větve stromů a na trávu na zemi!“

15) Všichni pohlédli nyní na větve stromů a na trávu a vše se lesklo jako shnilé dřevo v lese; také vlasy na hlavách se silně třpytily. Tu bylo přítomným nevolno a tázali se co to je.

16) **Rafael** však pravil: „Nyní půjdeme opět do domu a já vám v sále vysvětlím důvod tohoto zjevu!“

17) Poté se všichni odebrali opět do domu.

18) Když se nyní opět vrátili do sálu, zaujali opět svá místa ti, kteří vyšli s Rafaelem ven; poté se tázal setník ihned Rafaela, co asi znamená ono svícení stromu, trávy a dokonce lidských vlasů.

19) A **Rafael**, který zaujal též své staré místo, pravil: „Milí přátelé, k vysvětlení této věci byl by sice také zítra ještě čas, - ale jelikož jste již tak velice zvědaví, mohu vám to tedy také nyní vysvětlit! Avšak pravím vám, že na tom tak velmi mnoho nezáleží, jak si to nyní podle jevu představujete a na úplně správném poznání tohoto a jiných podobných zjevů spása duše nezávisí; poněvadž se však z nepoznání takových zjevů tvoří snadno všeliká temná pověra, jsem tedy jaksi nucen učinit vám také tento zjev ze správného stanoviska pochopitelný.

20) Nežli však budete s to tento jev z přirozeného hlediska pochopit, je třeba učinit vám dříve pochopitelné co je blesk, abyste zejména vy Římané vedle nauky Páně nemysleli ještě na onoho báječného továrníka blesků Vulkána a jeho uštědřovatele Jupitera. A tak tedy dejte nyní dobrý pozor na to, co vám nyní ukáži a vysvětlím!“

143. PODSTATA ELEKTRINY

1) I povstal Rafael, vyšel před dveře, kde číhalo několik domácích koček na myš; vzal jednu k sobě a přinesl ji do sálu.

2) I postavil ji na stůl a řekl setníkovi (**Rafael:**) „Pohled' na tuto zcela krotkou kočku, jejíž chlupy mají také ještě onen známý třpyt! Vezmi ji a tři ji od ocasu k hlavě a budeme nyní již při zesláblém světle lampy ihned pozorovat jev, který vám bude nápadný!“

3) Setník to učinil a tu začalo zejména v tomto domě elektrinou velmi nabitým vzduchu od hřbetu kočky odskakovat se silným praskáním mnoho jako blesk jasných jisker.

4) Tu pravil **učedník Janův**, který ve svém srdci dosud tajně skrýval leckterý starý drobek pověry: „Ano, ano, tu vidíme, že staří měli pravdu, když tvrdili, že stará kočka má v těle ďábla!“

5) **Rafael** však pravil: „Ó, příteli, to se zde věru nevidí; ale z tvých slov se poznává, že ačkoliv jsi učedníkem Janovým, přece jsi se doposud neubráníl vší pověry! Podobný zjev bych ti mohl ukázat také u jiných zvířat a dokonce na tvé hlavě a proto snad nebudeš chtít tvrdit, že proto také ty máš ďábla v těle?“

6) Pravil **učedník**: „Tomu nevěřím a v to také nedoufám; ale odkud tedy pochází jiskření ze hřbetu kočky?“

7) Pravil **Rafael**: „Kdybys mně se svou starou pověrečnou řečí nevpadl do slova, byl bych již nyní věc zpola vysvětlil; takto však musím s dalším vysvětlením nyní pokračovat! Proto třeba mít trpělivost; neboť jednou ranou sekery strom nepadne, leč by byl silný jen jako stéblo slámy.

8) Hled'te, tyto jiskry neobjevují se snad z těla kočky, nýbrž jen s povrchu její srsti, na níž se - abych pro vás mluvil v tomto směru srozumitelně - vzdušný přirozenoduchovní oheň jaksi rád nalepuje! Tento vzdušný přirozenoduchovní oheň budeme nazývat jinak elektronem aneb elektrickým ohněm dřímajícím, ale jistými okolnostmi snadno se probouzejícím, v působící jev vstupující a dobře známý starým Egyptanům, Feničanům a Řekům.

9) Tento oheň je vlastní životní element (živel) vzduchu, jímž žijete vy i celá Země a vše, co je na ní a v ní, utváří se v bytosti, dostává svůj přirozený život, jakož i jeho hlavní potravu. Avšak v jistém klidu vzduchu, vody, nerostů, rostlin, zvířat a lidí se nevyvíjí, nýbrž také tak nečinně v klidu odpočívá a takovýto elektrický klid bychom mohli příhodně nazvat smrtí hmoty.

10) Tento oheň naplňuje však celý nekonečný tvůrčí Boží prostor a ve svém úplném klidu je to éter, v němž plují všechna nescetná velká světová tělesa, asi jako ryby ve vodě. Kdyby zůstala světová tělesa v nekonečně velkém tvůrčím a tedy éterickém prostoru na nějakém místě beze všeho pohybu jak vpřed tak i vzad, tedy v úplném klidu stát, pak by

brzy jako nějaká mrtvola zakrněla, zpráchnivěla a zcela se rozložila a přešla v klidný éter. Proto Se tedy Tvůrce Svou moudrostí a mocí postaral také o to, aby se všechna nesčetně mnohá světová tělesa nacházela ve velkém éterickém prostoru ve stálém a mnohonásobném pohybu, a stále a stále jej ve vysoké míře zneklidňovala a tak nutila k činnému probouzení.

11) Kdyby se vám však mělo zde jasně vylíčit ono velké „jak“, oloupilo by vás to zde o příliš mnoho času a to vše můžete slyšet co nejpřesněji vysvětlené Pánem Samým, všemi Jeho učedníky, kteří jedině jsou zasvěceni do velkých tajemství stvoření. Poohlédněte se tedy v celku tak trochu blíže jen na této naší Zemi!

12) Hledte, tento atmosférický vzduch, v němž zde dýcháme a přirozeně tělesně žijeme, sahá nad pevný povrch Země podle vašeho myšlení do výše jen několika hodin cesty! Na tomto vzdušném povrchu spočívá pak již onen jaksi mrtvý a tedy zcela prostý éter.

13) Země pak, abychom mluvili zcela pravdivě a správně a nemysleli podle starého, nejvyššího nesprávného způsobu starých a slepých astrologů, astronomů a počtářů roků, se pohybuje - pravím - za 365 dní a malé doby nad to, kolem velkého Slunce a k tomu ještě za 24 hodin a něco málo více kolem své jaksi vlastní střediskové osy, což však vám učedníci také ještě blíže vysvětlí; neboť nyní postačí, že vás upozorňuji jen na velmi rychlý pohyb Země v rozsáhlé dráze kolem Slunce. Nemůžete-li to nyní svým rozumem ještě pochopit, pak mně můžete zatím aspoň věřit, že Země urazí v rozsáhlé kruhové dráze kolem Slunce za hodinu průměrně asi 5760 hodin cesty a k tomu se ještě pohybuje kolem své osy, při čemž na rovníku, který nazýváte žhoucí sluneční linií, postoupí za hodinu asi 474 hodin cesty.

14) Z těchto vám nyní udaných rychlostí pohybu Země můžete již poznat, že jedině již tím jsou éteričtí, kolem Země odpočívající duchové, uváděni do zcela značného neklidu a z něho vyplývající činnosti. Tím bývá především jimi vzduch Zemi obklopující neustále nasycován a vzduchem pak i celá pevná Země a vše, co je na ní.

15) K oběma vám ukázaným pohybům druží se ještě mnohem rychlejší pohyb světelného paprsku ze Slunce, jímž jsou duchové éteru též ve vysoké míře zneklidňováni a ve velkých masách dolů k Zemi puzeni. Tím se však stává, že se zemský vzduch zejména v mnohých jarních, letních a podzimních dnech příliš nasycuje a jím také země a s ní její obyvatelé. V takových dnech bývá pak obyčejně parno a lidé, zvířata a rostliny pociťují únavu, leniví a touží více po klidu nežli po jakékoli činnosti.

16) A hledte, tento pocit pochází právě od éterických, ve velké míře ve vzduchu a v Zemi přítomných duchů, protože jak již bylo ukázáno, tito duchové mají věčně stejně převážnou náklonnost ke skutečnému smrtelnému klidu, ačkoliv v sobě mrtví nejsou!

17) Takovým nuceným nahromaděním začínají však zmínění duchové éteru vždy víc a více pociťovat obtěžující je tlak a proto se také začínají hýbat, aby se zhostili tlaku a tak opět dospěli ke svému sladkému a pohodlnému klidu. Tento pohyb se ohlašuje nejprve větry, které se pak stávají tím prudší, začne-li jaksi přesycené těleso zemské pudit své, ještě vnitřně nevyzrálé přírodní éterické duchy na povrch Země a do jejich nižších vzdušných vrstev.

18) Z tohoto vzájemného mizení horních a dolních éterických duchů ve vzduchu Země, vznikají pak stále hustší mlhy a mraky; jejich přibývající tíha obtěžuje duchy éterem vždy stále více a tito duchové začínají hledat a nalézat východisko tam, kde se setkají s nejmenším odporem a tento útěk vždy více tísnivých éterických duchů, kteří se ve své tísní také jaksi bezděčně spojují s hutnějšími již duchy vzduchu Země, způsobuje nejprudší vichřici, která svou stále proudící mocí ničí stromy a domy a nadouvá moře vlnami jako hory vysokými.

19) Jestliže se však přes tento útěk popsaní duchové éteru stále víc a více hromadí v pozadí nějaké krajiny Země - což můžete dobře pozorovat černáním a houstnutím mraků - stává se jim takový tlak nesnesitelný a přecházejí pak v jakési zuřivosti ze své lenosti náhle v největší činnost a tato jejich největší činnost je pak onen ničící oheň blesku, který rychlostí téměř myšlenky sjíždí s daleko velkým hlukem z obtížného jemu mraku a vše co mu přijde do cesty, neodolatelnou mocí ničí. Duchové Země ve vzduchu bývají však při této příležitosti jakoby nejmocnějšími nárazy tak k sobě přitlačováni, že se musí nutně

uchopit, stávat se hustší a hustší a hmotně těžcí a padat k zemi buď jako silný déšť anebo když to jde velmi zuřivě, také jako krupobití.

20) Jestliže však čistí éteričtí duchové bývají, jak tomu bylo předtím, nečistými zemskými éterickými duchy příliš uráženi, pak také zjevují svou činnost až k nejvyššímu vrcholnému bodu. V tomto případě ničí svou všeobecnou ohnivou činností éterické duchy Země a duchy vzduchu a při takových řidších událostech se neobjevuje ani déšť ani krupobití.“

144. METEOROLOGICKÉ ZJEVY A JEJICH PŘÍČINA

1) **(Rafael:)** „Elektronem je tedy jasně vyložen předně tlakem a třením porušený klid a pak zadruhé vzbuzená činnost éterických duchů, kteří dílem jako čistě duchovní a dílem také jako přirozená látka světla a života jsou obsaženi ve vzduchu Země celého zemského tělesa a tím také ve všem co nosí a rodí a začínají se nápadným způsobem projevat teprve tehdy, jsou-li nějak svrchu řečeným způsobem uráženi.

2) Vezmete-li například dvě dřeva a začnete je prudce o sebe třít, bývají zmínění duchové vězíci dílem ve dřevě samém a dílem v zemském vzduchu dřevo obklopujícím zřejmě uráženi, ze svého klidu přiváděni a tím k jejich stále stejné činnosti povzbuzováni a na příliš silně třeném dřevě až příliš brzy upozorujete jejich přítomnost a činnost rozžhavením a konečným spálením dřeva.

3) Stala-li se však jednou značná část éterických duchů činná, pak tím také bývají předtím ještě klidní spolu povzbuzení a činní a touto činností se pak celý kus dřeva ničí; a přiložíte-li pak k tomu také dřevo netřené, stávají se také jeho duchové činní a ničí je a čím je dřevo těmito duchy bohatší - jako je to u pryskyřičného dřeva - pak tím spíše a rychleji bývá zničeno.

4) Tu jsem vám nyní ještě jednou ukázal makavý příklad toho, co je to vlastně elektron; jděme však nyní dále!

5) Vezměme dva tvrdé kameny a třeme je velmi mocně navzájem a ihned upozorujete odsakovat z nich s velkou rychlostí a živostí množství jisker. Co jiného jsou opět tyto jiskry nežli éteričtí v kamenech a kolem kamenů přítomní uražení a tím v činnost uvedení duchové?! Prudce navzájem třené velmi tvrdé kovy dají vám pocítit a spatřit týž zjev.

6) Začnou-li dva větry velkou prudkostí na sebe narážet - což se v krajinách v nichž jsou vysoká a příkrá skalní pohoří může snadno stát, protože se tu vítr snadno odráží od tvrdých stěn a tím začne s velkou prudkostí proti sobě zuřit, tu také brzy objevíte mnoho ohnivých zjevů. Je-li prudkost menší, nuže, pak se to spíše vyrovná a spatříte tu a tam, kde nastal prudší náraz, šlehat z větru blesk a objevíte tu a tam větrný vír, který s velkou lehkostí vyvrátí z kořene jeden nebo také několik silných stromů. Dosáhne-li však takový se: sebou samým bojující vítr největší možné prudkosti na některém příznivém místě, k tomu vhodnou krajinu, pak se roznítí činností veškerých v ní přítomných duchových éteru a dříve popsaný větrný sloup se pak stává ohnivým vše pustošícím sloupem víru, před jeho mocí se zachvíávají nejmocnější stromy, pevné hrady a dokonce skály a v troskách se mu musí vyhýbat.

7) Co je tu takový pustošící ohnivý sloup víru? Opět nic jiného nežli náš elektron anebo skutkové projevující se éterických duchů v jejich klidu příliš rušených. Tito nejvyšším způsobem činnými se stávají duchové éteru přitahují pak také ihned z dalekého okolí se všech stran duchy jim rovné, kteří jim jaksi spěchají na pomoc a způsobují obyčejně v nějaké krajině Země často tak zlé zpustošení, že jeho stopy jsou pak často po mnohá léta, ano tu a tam i po mnohá staletí patrná.

8) Nastane-li takový větrný boj na moři - nejspíše poblíž pobřeží - pak tímto větrným vírem je snadno ovšem stržena též pohyblivá voda a tím vznikají tak zvané vodní sloupy, před kterými se musí každý lodník střežit; neboť kdyby se loď dostala do takového sloupu, byla by bez záchrany zničena. V krajinách horkého pásma Země se často vyskytují tak ohnivé sloupy nad mořem, kterých se každý lodník musí ještě více střežit.

9) Nyní jsme v několika zjevech, které jste na Zemi již prožili a viděli, opětně zjistili, čím jsou vyvolány a způsobeny, jaký je jejich důvod a co vlastně vpravdě o sobě jsou; ale

k většímu objasnění vašeho rozumu budeme tuto věc dále sledovat a vykořisťovat - neboť hlavní zásada nauky Páně pro všechny lidi této Země a také pro všechny duchy a nebe navěky platná zní: Jen nejčistší pravda ve všech věcech může vás učinit a také učiní svobodnými a živoucími! Ježto však takové zjevy se na této Zemi nutně vyskytují pod všelikými formami a podobami a tedy také pod všelikými účinky a pozdějšími účinky a slepé lidi uvádí do všelikých falešných domněnek a původu a tedy také do všelikých pověr, je tedy také jistě dobré, je-li člověk s to vedle poznání a přijetí božské vůle také posoudit a poznat zjevy, s kterými se na Zemi často setkává se stanoviska pravdy a nikoli temného lidského třeštění.“

145. ELEKTRICKÉ ZJEVY

1) **Rafael:** „Viděli jsme, kterak se hřbetu naší kočky po několika tazích vedených k její hlavě sršely jiskry. Byli to snad také uražení duchové éteru, kteří se snad jaksi nalepili na chlupy hřbetu kočky? Ano, pravím vám, je tomu tak! Srst kočky je velmi hladká a nemá nerovnosti, je však tak jako každá jiná hmota obklopena vzduchem a tedy také éterickými v něm odpočívajícími a jistě přítomnými duchy a to směrem k hlavě proto hojněji, že je tu srst - zejména na hřbetě hustší nežli směrem k ocasu.

2) Tře-li se tedy toto zvíře od hlavy směrem k ocasu, rozdělují se tím éteričtí duchové k hlavě vždy hojněji přítomní do krajiny méně jimi opatřené. Tím nastává spíše vyrovnání nežli vlastní urážení řečených duchů a jejich činnost se neprojevuje anebo není aspoň patrná; při opačném potírání aneb třením směrem k hlavě rozmnožují se však známí duchové, tím je do jisté míry urážíme a oni pak dají ihned svou přítomnost najevo svou činností.

3) Hladké plochy, zejména velmi tvrdých drahokamů a skla, které dovedli připravovat z oblázků již staří Féničané, Filištínští a Egyptané, jsou obzvláště vhodné, aby přinutily duchy éteru k projevu své přítomnosti, začne-li totiž někdo takové plochy i jen suchýma rukama třít. A oheň tímto způsobem vytvořený není opět ničím jiným nežli mnou vám popsaný elektron.

4) Spalování dřeva, slámy, olejů, pryskyřice, nafty, síry a všech hořlavých látek není nic jiného nežli akt (dějství) elektronu. Rozžhávání a roztahování a dokonce možné spalování kovů a všech nerostů děje se toutéž cestou podle stoupajících stupňů činností duchů éteru z jejich klidu vyrušených. Jsou-li tyto duchové nepřetržitě uváděni v činnost, jaká se jeví v blesku, pak ničí veškerou hmotu a rozkládají ji úplně v její původní živel étericko duchovní. Při spalování dřeva, oleje a pryskyřice nedosahují však nikdy takového nejvyššího stupně činnosti, protože při tom vstupují s hrubšími ve hmotě poutanými duchy přírodními vždy v boj, který překáží v jejich činnosti.

5) Když však při spalování silným přítokem vzduchu přichází jim jaksi na pomoc vždy větší spousty éterických duchů, pak se také žár ohně dřeva a uhlí značně zvyšuje a může uvést v činnost také ještě ztmulejší přírodní duchy ve hmotě kovů a kamenů a tato činnost může pak obyčejně způsobit jejich rozžhavení, tavení, také spálení a snadno tak úplně rozložení.

6) Voda sama obsahuje velké množství vám nyní již mnohonásobně vysvětlených duchů éteru. Jako látka se skládá z velmi malých kulatých bublinek, v nichž jsou uzavřeny vlastní duchové éteru. Protože se tyto bublinky jako nejvyšší kulaté a hladké navzájem méně tlačí, ježto se jako nejvyšší snadno posunovatelné vzájemně neustále vyhýbají, chovají se duchové éteru ve vodě obyčejně také klidně. Ale stačí, aby voda byla v nějaké nádobě postavena k ohni a stane se brzy neklidnou; neboť duchové éteru ve vodě povzbuzeni vnější činností rovnorodých jim duchů éteru, začínají se stále větší prudkostí navzájem provádět a roztahovat vlastní vodní látkové bublinky a mnozí při prasknutí roztažených bublinek vodní látky opouští svůj živel bydlení a unikají a spojují se, se svobodnými éterickými duchy buď ve vzduchu Země, anebo stoupají dokonce celou vzdušnou vrstvou rychle do výše až ke svým prapříbuzným.

7) Že tedy vaření a vypařování vody až do poslední kapky je také abychom mluvili způsobem tohoto světa - elektrický jev, budete moci z toho co bylo nyní řečeno, také dosti

snadno pochopit; ještě jasnější vám to však bude, upozorním-li vás přitom ještě na několik jevů, které jsou vám všem víceméně již známé.

8) Víme nyní, že éteričtí ze svého klidu přivedení duchové dávají svou činností až příliš brzo najevo zvláštní svou neodolatelnou sílu a moc a hledte, to konají také, jsou-li ve vodě znepokojováni stále přibývajícím vnější činností svých druhů, tedy ohněm. Mohou-li pak ve své zuřivosti ještě uniknout a do stavu klidu se uvést, je jim to ovšem milejší; ale dáte-li v nějaké pevně uzavřené nádobě vodu na oheň, pak duchové éteru ve vodě odpočívající vám brzy ukážou, jakou mají v sobě moc, začnou-li se stávat činnými. Zanedlouho bude nádoba - a kdyby byla zhotovena ze železa jako ruka silného na kusy roztrhána a duchové se za velkého třeskotu osvobodí a poté se stáhnou do svého dědičného klidu zpět. - Tu máte již zřejmý příklad, z něhož můžete nyní již opět jistě ještě jasněji poznat, že také ve vodě jsou duchové éteru domovem.

9) Čisté duchy éteru nemůže však nic tak velice do velké činnosti uvést, jako když nečistí přírodní duchové často ve větších masách vystupují z nitra tělesa zemského a jaksí se spojují s duchy vzduchu, anebo se začínají mezi ně mísit - jako tomu bylo právě předtím. Tu nastává ihned velký boj, při kterém bývají nečistí duchové vždy poraženi, ale tím také očištěni a stávají se pro život rostlin a zvířat nejen neškodní, nýbrž dokonce velmi prospěšní.

10) Nad pevnou půdou Země zuří při takových příležitostech vždy velké bouře, jako jsme nyní jednu prožili; děje-li se však takový masivnější výstup nečistých přírodních duchů někde pod mořem, stávají se tím čistí duchové éteru ve vodě také ihned nanejvýš neklidní a následek toho je obyčejně náhlý bouřlivý přívál, který je nejnebezpečnější pro plavce, protože přitom se vlny zvedají často v pořádné vodní hory a provádí i s největšími nejpevnějšími loděmi zlou hru jako víchř s plevami. Při takových příležitostech bývají nečistí duchové jistě také velmi čištěni; ale tu není lidem bezpečno nacházeti se na moři, kde se takový jev odehrává.

11) Zkušené plavce to poznávají podle jistých, takovému jevu vždy předcházejících výstražných znamení a do takového nebezpečí se neodebírají; jsou-li však již na moři, pak si také spíší, aby co nejdříve dosáhli břehu a není-li to možné, svěřují se přece širému moři.

12) Po takovéto bouři, když se moře opět uklidnilo, spatříte také povrch moře, lanoví lodí, vesla a ještě leccos jiného světélkovat, jak jste to dříve viděli venku u trávy, stromů a dokonce u vašich vlasů. Příčina toho je ovšem opět nyní vám již dostatečně vysvětlený elektron; ale to nyní nepochází již tak velice od zvláštní činnosti duchů éteru, nýbrž spíše od očištěných, dříve nečistých přírodních duchů z nitra Země, kteří takovým způsobem začínají viditelně prokazovat službu rostlinám, zvířatům, vodě a vzduchu. Staří přírodní mudrci nazvali takový třpyt protielektron.

13) A tím jsem vám nyní pochopitelným způsobem vyložil tedy také tento zjev a vy budete moci učinit totéž také ostatním lidem, aby ubývalo temné a záhubné pověry u lidí a aby byla konečně zahlazena; neboť každá pověra je pro čistou a duši jedině oživující pravdu jako smrtelný jed.“

146. OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE RAFAELOVY BYTOSTI.

1) **(Rafael:)** „Proto se snažte náležitě poučovat lidi ve všem podle vámi poznané pravdy, tak pohnojíte duchovní pole víry a sítě slova Božího zapustí zde brzy a snadno pevné kořeny a kmen, který vzklíčí ze semene, se rozvine v opravdový a silný strom života!

2) Jen pravdu a světlo ve všech věcech musí v sobě živě a jasně postihnout člověk, jenž chce proniknout k životu Božího Ducha v sobě; neboť každý stín v duši může ji uvést na scestí, na kterých se pak těžko vyzná.

3) Budete-li tedy hlásat lidem evangelium, osvobodte je napřed od záhubné mnohostranné pověry a oni pak brzy zpozorují velká požehnání slova Božího a stanou se vašimi přáteli!

4) Na nic však nebude Pán a všichni andělé nebes s větší láskou a požehnáním pohlížet tak jako právě na všeobecnou, opravdovou lásku a přátelství mezi lidmi; to však může zavládnout teprve tehdy, když si lidé ve vší pravdě a v nejjasnějším světle z Boha přicházejí vsříc. Neboť čistá pravda uspokojuje srdce a činí je něžné a pokorné a proto ke každému vlídné a úslužné, měkké a milosrdné.

5) Vezměte si tato slova náležitě k srdci a jednejte podle toho, tak budete mezi lidmi šířit mnoho požehnání a milost Páně se ve vás stane živoucí! - Pochopili a porozuměli jste tomu všemu nyní dobře?“

6) I poděkovali všichni Rafaelovi a přisvědčili kladně k této otázce.

7) **Setník** moudrostí Rafaelovou nanejvýš užaslý pravil však jemu: „Přespanilý příteli, jak jsi mohl dospět k tak velké moudrosti? Neboť nauky, které jsi nám nyní již dal a moc, kterou máš a kterou jsi nám také již mnohonásobným a nejzáračnějším prepodivuhodným způsobem ukázal, svědčí o tom, že také ty jsi zřejmě více nežli nějaký na této Zemi z těla ženy zrozený člověk. Řekni nám tedy, zda také ty nejsi tak něco od Boha!“

8) Pravil **Rafael**: „Ó, ovšem; neboť každý člověk, který podle vůle a podle Božího řádu žije, má v sobě životní moc a sílu Boží, je tudíž Božím dítětem a může ve vší pravdě a jasnosti k Bohu zvolat „Svatý Otče!“ Kdo však to činí a učinit může, ten ovšem také má v sobě tak něco silného od onoho jednoho a jedině pravého Boha, nejen pro tuto dobu, nýbrž navěky!“

9) Ty žasneš nade mnou a já ti pravím, že by nyní již někteří učedníci Páně, kdyby toho bylo třeba, byli s to dokázat totéž, co jsem dokázal já před vámi. Proto nejsem nic více a nic méně nežli člověk, jenž byl v jisté době zrozen do světa z těla ženy, ale nezemřel a také nikdy nezemře, nýbrž věčně bude žít dále, protože se stal v sobě jako čistý duch pánem svého života, - což se však také vy všichni můžete stát a také stanete, budete-li podle nauky Páně žít a jednat. Nyní jsem vám vysvětlil také to - pokud se to nyní pro vás hodí; to další se také ještě v pravý čas dozvíte.“

10) S tím se tazatelé spokojili a dále se netázali, kdo je Rafael.

11) Ale deset hlavních Římanů, kteří dobře věděli kdo je Rafael, neříkali nic, protože jim Rafael dal pokyn, aby ho nerozhlašovali, jelikož by tito nováčkové klopýtli o čistého ducha ve svém srdci a jejich duší by se příliš brzy neužitečně zmocnila nucená víra.

147. SNÍH A LED.

1) Po chvíli se otázal **setník** opět Rafaela řka: „Poslyš, náš mladý přespanilý a velectěný příteli, právě mně nyní ještě něco napadlo pokud se týče účinku elektronu a rád bych v krátkosti od tebe slyšel, zda také zjevy zimy pochází od činnosti duchů éteru a jak.“

2) Nato pravil **Rafael**: „Ovšem! V zimě zejména v severnějších částech Země, jakož i v hluboce jižních zemích, ostrovech a mořích, dopadají sluneční paprsky stále šikměji na kulatou Zemi i s atmosferickým vzduchem. Tím také duchové éteru na severní a jižní polovině Země jsou směrem k pólům slunečními paprsky, které se tu stávají zřejmě slabší, jakož i menším třením až k éteru nahoru sahajícímu vzduchu, mnohem méně ve svém klidu rušení nežli ve středním pásu Země, čímž se tedy také stávají nečinnější a tudíž neúčinnější.“

3) Tato nečinnost má pak také za následek to, že i duchové vzduchu se stávají nečinnější a nakonec by se také zcela beze všeho hnutí jako ztuhlí navzájem tlačili, kdyby v těchto dílech Země ve větších masách nevystupovali a v jejich klidu je nerušili vnitřní duchové Země. Tito jaksi nezvaní hosté pociťují ve vzduchu přítomné duchy éteru, kteří se začínají stávat prchaví většinou tam, kde je méně duchů Země a to se děje směrem ke střednímu pásu Země. Prchaví duchové éteru nutí tedy při takových příležitostech také jim příbuzné duchy vzduchu ke spoluútku a z toho začínají pro pocit lidí, zvířat a rostlin vanout ledově studené větry, které jsou pro svou mnohem nepatrnější činnost studené; neboť jen zvýšená a rozmnožená činnost plodí teplo.

4) Množí-li se nečistí duchové ve vzduchu Země stále silněji a silněji, začnou se tím také stále v hustších masách tvořit a ukazovat výpary a mraky, bývají popsány již větry dále unášení a velmi tlačeni. Tím vzniká boj, při němž nečistí duchové bývají ve formě

sněhu svrhováni na Zem a přitom také čištění a to často ve velikých masách. To je pak pro půdu zemskou opět dobré a prospěšné, protože se Země sněhem hnojí a zvyšuje její úrodnost.

5) Já však vidím v tobě ještě jednu otázku a ta záleží v tom, že ty jako setník puzený žízni po vědě, rád bys se ode mne ještě dověděl, zda se tvoří led na řekách, rybnících a také na mořích též známými duchy.

6) Zcela jistě! Svou nepatrnou činností a svým puzením ke klidu bývají jaksi těsněji stlačováni, aniž by se přitom nějak činně hýbali; tím se ve spojení s duchy vzduchu stávají těžší, tlačí na duchy vody, kteří tím také přechází v úplnou nečinnost a tato úplná nečinnost je tedy právě to, co se ti na vodě ukazuje jako led. Čím tedy méně činnosti v sobě nyní vám dostatečně ukázaní duchové vyvíjí, tím také chladněji musí být v krajinách, v nichž se duchům poskytuje příliš nepatrná příležitost ke zvýšené činnosti. Proto v zimě mnohem nesnadněji zamrzají rychle tekoucí řeky a potoky nežli zcela stojící vody, neboť známí duchovně v nich jsou nutně činnější nežli ve vodách stojatých.

7) Hle, lidé a také zvířata, jsou-li leniví a nečinní, nezapotí se teplem a ve studené roční době již zcela ne; ale lidé, kteří velmi činně spěchají, nemají ani v zimě nedostatek vnitřní teploty přirozeného života. Lenost ve všem je jaksi smrt a soud každé bytosti.

8) Proto povzbuzujte tedy také vaše bližní k činnosti; neboť v činnosti se tvoří život, v lenosti však smrt. Tím jsem vám nyní také v tomto směru dal dobré a pravé světlo; použijte ho podle pravdy a ponese vám dobré ovoce!“

9) Poté děkovali opět všichni Rafaelovi také za toto poučení a chválili jeho moudrost, kterou se také vyznačuje v osvětlení a v důkladně jasném vylíčení všech dříve žádným přírodním mudrcům ani přibližně podle pravdy poznaných a vysvětlovaných zjevů ve světě přírodním.

10) Avšak přes moudrou řeč Rafaelovu o podobě Země nemohli si tito noví učedníci učinit o tom správný pojem.

11) A proto pravil **setník** Rafaelovi: „Nyní si mohu již většinou to o čem jsi nás poučil, velmi dobře představit, protože poznávám, jak vlastnosti duchů anebo skrytých přírodních sil a jak působí; ale o podobě Země chybí mně ještě správná představa. Nemohl bys mně o její podobě a jejích vlastnostech učinit pochopitelnější obraz?!

12) Pravil **Rafael**: „Milý příteli, slovy to vůbec nejde - neboť tu bych ti mohl podobu Země celý rok popisovat a ještě bys o ní neměl úplně správný pojem; ale ukáži vám nováčkům něco jiného k vašemu jasnějšímu vysvětlení o podobě Země a chcete-li, totiž to, co jsem vám k vysvětlení o dalším životě duše po smrti těla učinil. V tomto zvýšeném stavu zrání duše přehlédnete v několika okamžicích celou Zemi a tak si pak budete sami učinit nejpravdivější pojem o její podobě.

13) K tomu ale nebudeme potřebovat třetí stupeň vnitřního stavu zrání duše, nýbrž jen druhého a přehlédnete celou Zemi tak jak je od severního pólu k jižnímu a až vás z tohoto vytržení opět probudím, postarám se také o to, aby vám to co uzříte zůstalo co možno v jasné vzpomínce, Chcete-li tedy, pak vám to také učiním.“

14) Pravil **všichni**: „Prosíme tě o to, učiň nám to!“

15) Vystoupili však také ostatní Římané a pravili: „Poslyšte, my jsme sice obdrželi od Pána takové zázračné a názorné vysvětlení o podobě Země, takže ji od severního až k jižnímu pólu a v celém rozsahu úplně dobře známe; nicméně myslíme, že nám to také prospěje, uvedeš-li také nyní nás s nováčky do vytržení, abychom mohli se vši pravdou svědčit o tom co jsme viděli! Shledáváš-li to být dobré, učiň tu laskavost také nám!“

16) Pravil **Rafael**: „Vám toho sice již není zapotřebí; ale kvůli většímu svědectví mohu také vám tuto laskavost prokázat a tak se tedy na to nyní připravte!“

148. NAPOMENUTÍ AGRIKOLOVO K ODCESTOVÁNÍ

1) Po těchto slovech vztáhl Rafael nad ně ruce a oni spatřili, jakoby s výše několik set hodin nad Zemí celou Zemi, postřehovali také její otáčení kolem její polární osy, přehlíželi všechny země a říše, moře a polární, věčným sněhem a ledem pokryté krajiny a spatřovali také kulatou podobu Země, které nevadily ani nejvyšší hory.

2) Tentokrát je však nechal Rafael asi hodinu v jasnovidném stavu, aby také mohli určitěji postřehovat otáčení Země, jakož i činnost duchů éteru, vzduchu a všech čistších a hrubších přírodních duchů, které spatřovali v podobě velmi malých, víceméně třpyticích se červíčků, jejichž činnosti směrem k rovníku stále přibývalo, že mohli také dobře všestranně pozorovat všechny ostatní věci, předměty a události na Zemi, rozumí se samo sebou.

3) Za hodinu je Rafael probudil zase do přirozeného stavu a všichni děkovali především Mně, že jsem něco takového dopustil a pak také Rafaelovi, že jim prokázal totiž tak jasně a hluboko je poučující dobrodiní o pravé podobě a pohybu Země, jakož i o jsoucnosti a působení přírodních duchů.

4) Poté začal také hned jeden druhému o překot vyprávět, co vše viděl a pozoroval a každý z toho měl velkou radost, protože vše, co každý viděl a pozoroval, u všech co nejpresněji souhlasilo a známých deset předních Římanů se také ještě tím více těšilo proto, že to co nyní znovu viděli a postřehovali souhlasilo tak co nejpresněji s tím, co již dříve o podstatě Země slyšeli a co viděli.

5) Vzájemné vypravování a potvrzování pravdy nechtělo nyní již brát téměř ani konce a trvalo až do úsvitu, zatím co jsem Já a všichni ostatní ještě dále dřímali.

6) Tu se **Agríkola** vzbudil a pravil: „Přátelé a nyní opravdoví bratři skrze milost Páně! Nadchází den našeho odcestování odtud a proto musíme ještě leccos uspořádat a obstarat. Jak to vypadá s našimi sluhy, soumary a zavazadly? Nyní jsme takřka již přes dvanáct dnů v této krajině a v této době jsme se však o to ještě ani nestarali! Nyní však musíme mnoho toho všeho s sebou vzít a proto také budeme potřebovat mnohem větší počet soumarů. Odkud je vezmeme? Nyní je skutečně načase, abychom k tomu učinili opatření.“

7) Pravil **Rafael**: „Přátelé, až do této chvíle bylo o veškeré vaše věci co nejlépe a co neúčelněji postaráno a také tak bude až do chvíle vašeho odcestování; proto se ani nyní nestarejte o to, ač jste se dosud nepotřebovali starat. Vaši sluhové a pacholci byli všichni bez vašeho vědění a chtění již dávno zde v Betanii zaopatřeni a tak také v náležitém počtu vše ostatní; neboť Pán jistě zcela dobře věděl, co budete k vašemu návratu potřebovat a proto se také skrze mne již o to co nejlépe postaral. Proto můžete nyní být také v tomto ohledu zcela klidni!“

8) Pravili **Římané**: „Ó, příteli, to by bylo příliš mnoho milosti Páně pro nás pohany; ale přesto se vše již tak asi má, jak jsi nám řekl, je tedy nyní pro nás již velmi na čase, bychom účtovali s naším hostinským a přítelem Lazarem a zaplatili mu náš velký dluh!“

9) Pravil nyní **Lazar**: „Přátelé, Ten, Jenž Se ve Své velké lásce a slitování postaral o jedno, postaral Se také již co nejhojněji o to ostatní! Na cestě do vaší domoviny se tu a tam již setkáte s mnoha chudými a nuznými lidmi; těm můžete v náležité míře prokázat milosrdenství. A tak až do chvíle vašeho odcestování se již nemusíte o zcela nic starat!“

10) Pravil **Agríkola** zcela dojat: „Děje se tu tedy zázrak velké lásky Páně za zázrakem a my velcí a mocní Římané nemůžeme Jemu nic naproti tomu něco záslužného prokázat!“

149. PÁN OZNAMUJE SVOU POZEMSKOU BUDOUCNOST.

1) Tu jsem Se **JÁ** probudil, povstal a pravil : „Věřte-li ve Mne a budete-li podle Mé nauky budoucně žít a jednat, pak vykonáte vůči Mně vše, co je hodno Mé lásky, milosti a slitování. Bude vám však ve jménu Mém ještě velmi mnoho konat; budete-li konat z lásky ke Mně a k bližnímu vše, co činit vám ve vás přikáže Můj Duch, pak splatíte Mně tím také vše, čeho se vám skrze Mou lásku a milost dostalo.“

2) Co činíte dobrého duchovně a fysicky ve jménu Mém chudým bližním, to činíte Mně.

3) Berete nyní také s sebou z lásky ke Mně Mnou vám svěřenou mládež a ještě některé zdejší chudé, kteří vám způsobí leckteré pozemské výlohy, námahy a starosti a hledte, Já to přijímám také tak, jako byste totéž činili Mně a připravím vám za to také odměnu v nebi a v tomto světě žádnou škodu neutrpíte!

4) Budete-li však také vy navštíveni - což v tomto světě již tak být má a díti se musí -, leckterými zkouškami a pokušeními, pak to snášejte s trpělivostí a nebuďte rozhořčeni a poslouží vám to k požehnání; neboť které Já mám rád, ty také zkouším a všelikými zkouškami navštěvuji.

5) Už na Olivové Hoře jsem vám dal jednou na srozuměnou, že od nynějška v neda-
leké době k soudu bezbožníků a ke spáse Svých Sám dopustím, že Mne totiž tito bez-
božníci dopadnou a Mé tělo usmrtí a to na kříži jako nejsprostšího zločince. Až o tom
uslyšíte, pak se na Mne nezlobte, nýbrž zůstávejte ve víře ve Mne a v lásce ke Mně a tím
budete mít velký podíl na mém díle vykoupení lidí ze starých tvrdých pout a okovů noci
smrti, hříchu a otroctví temné a smrtonosné pověry!

6) Já však ještě jednou vám pravím a také všem ostatním, aby se proto nikdo nezlobil
a nezeslábl ve víře! Neboť ačkoliv toto Mé tělo bude bezbožníky usmrceno, nicméně již
třetího dne usmrcené tělo znovu oživím a vstanu z mrtvých jako věčný Vítěz nad smrtí a
nad veškerým soudem. Pak k vám opět přijdu a dám vám sílu Svého Ducha a vůle ve vás
k vašemu vlastnímu oživení a oblažení navěky.

7) Toto jsem vám nyní již podruhé a s velkou určitostí předpověděl proto, aby se nikdo
z vás, až se to stane, na Mne nezlobil.

8) Také vám však pravím ještě něco, ježto v sobě myslíte takto se tázajíce: „Ano a
musí se to tedy tak stát? Cožpak On jako nejmoudřejší a všemohoucí Pán nebes a této
Země nemá skutečně žádný jiný prostředek předně ke spoutání mnohých bezbožníků a
zadruhé k oblažení těch, kdo v Něho věří a Jeho se drží?“

9) A hledte, co vám na to řeknu, záleží v tomto: Já nechci, aby se tak stalo a měl bych
prostředky a cesty k vykoupení a oblažení Mých dětí také bez toho co se tu stane; ale zlí
lidé chtějí tomu tak a proto tedy také dopouštím, aby se tak stalo, aby se tím totiž také
mnozí bezbožníci obrátili k lítosti, pokání a k opravdové víře ve Mne! Neboť plémě v
chrámu praví a křičí neustále: „Nechte nás jen uchopit ho a usmrtit! Povstane-li opět z
mrtvých z hrobu, pak také my v něho uvěříme!“ Tito bezbožníci chtějí tedy na Mně tento
poslední pokus učinit a budiž tedy konečně také i to dopuštěno. Tím se stanou také mno-
zí, kdož jsou nyní úplně slepí, vidoucími a uvěří ve Mne; avšak ti, kteří jsou v základě zlí,
dovrší právě tím svou míru hříchu a úplně upadnou do svého soudu a do své věčné smrti.

10) Až opět z hrobu povstanu, přijdu také k vám do Říma a Sám vás přesvědčím o
tom, co jsem k vám nyní mluvil.

11) Tu se otázal **Říman Marek** řka: „Pane a Mistře, kdy počítajíc od nynějška se toto
na Tobě stane?“

12) Privil jsem **JÁ**: „Brzy, ještě dříve, nežli se rok s rokem sejde přijdu k vám a dám
vám, co jsem vám zaslíbil! Ale nyní již o tom nebudeme nic dalšího projednávat! Začíná
se již úplně rozednívat a my chceme jítro opět strávit v přírodě!“

13) Tím byli všichni spokojeni a ubírali se, se Mnou do přírody na známý již pahorek.

150. CESTA KE SJEDNOCENÍ S DUCHEM A KE ZNOVUZROZENÍ.

1) Když jsme se až na několik učedníků, které držel dosud v zajetí spánek, nacházeli
na pahorku, přistoupil ke Mně Říman **Marek** a pravil: „Pane, opustíš také Ty dnes toto
místo? A kdybys je opustil, nemohl bys mně sdělit, kam se obrátíš, abychom to my Říma-
né věděli a abychom Tě mohli v duchu tím snáze a určitěji následovat?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Co se týče prvé části tvé otázky, podobám Se člověku, jenž má
mnohá pole a musí se starat o to, aby všechna svá pole náležitě obdělal. Kdyby však jed-
no pole dobře opatřil, považoval bys ho za moudrého, kdyby nyní ze samé radosti stanul
na dobře opatřeném poli a nemyslel na to, že má také ještě ostatní pole opatřit?! Hled', Já
jsem nyní také toto pole, které představujete vy všichni, dobře opatřil a mám tedy také z
toho skutečně opravdovou radost!

3) Ale nyní třeba přejít na jiné, dosud ladem ležící pole a také je dobře obdělávat a opat-
řít. A tak se také po snídani odeberu se Svými učedníky odtud někam dále; avšak kam
vlastně to nyní ještě neříkám, aby to příležitostně nevypadlo někomu z úst a abych pak
nebyl snad Mými mnohými nepřáteli hned tu hned tam pronásledován, což by Mne v Mé

práci jen rušilo, protože bych přitom musel pro nic za nic se Svými odpůrci bojovat. A je tedy zcela dobře, že jediné Já vím, kam Se chci obrátit a obrátím; každému druhému však stačí, když se teprve později dozví, kde jsem byl a co jsem tam konal.

4) Tím však nechci tvrdit, že byste vy Římané nedovedli mlčet; ale jsou zde ještě jiní, kteří se vám v této ctnosti nevyrovnají a proto je již lépe, abych nebyl Já Sám Tím, který se prozrazuje. Zda také moudrý vojevůdce nemusí své válečné plány mnohdy dokonce před svými nejbližšími plukovníky a setníky skrývat, chce-li bitvu vyhrát? A hle, tak to dělám také Já! Proto nedělejte si nyní z toho nic, když vám blíže neudávám pozemské místo, které navštívím; všude jsou nyní mezi Židy Římané a Řekové, ti vám pak již brzy pošlou zprávy, kde a čemu jsem dále učil a co jsem konal.

5) Chcete-li Mne však následovat v Duchu, pak jen náležitě živě přemýšlejte o všem tom, co jste ode Mne slyšeli a u Mne viděli! Jednejte a žijte v Duchu Mé nauky, která v sobě chová slova života, tak Mne tím budete vpravdě a živě v Duchu následovat!“

6) Když to Marek ode Mne uslyšel, byl on a také všichni ostatní s touto odpovědí také zcela spokojeni a žádný se Mne pak již netázal, kam tohoto dne podniknu cestu s učedníky.

7) Poté jsem pokynul Rafaelovi, aby opatřil mládež a měl pohotově vše pro odcestování Římanů. A Rafael na tento pokyn okamžitě zmizel z Mé blízkosti. To bylo zase již velice nápadné nováčkům, zejména setníkovi z Betléma a jeho druhům.

8) **Setník** se Mne tedy také ihned otázal řka: „Neměl jsem v noci pravdu, když jsem považoval toho jinocha, jenž je opravdový živý zázrak, za Boha?! Jeho velká moudrost, jeho síla a nyní toto náhlé zmizení potvrzují to zajisté nepopíratelně. Odkud je a kdo jsou rodiče tohoto vzácného jinocha? Pane a Mistře, o tom bys nám mohl dát bližší vysvětlení, kdybys chtěl a bylo by nám to opravdu velmi milé!“

9) Privil jsem **JÁ**: „To bych zajisté mohl, kdyby to bylo bezpodmínečně nutné ke spáse vaší duše; leč tomu tak není a tak je zatím dost na tom, že o jeho bytosti víte vpravdě od něho samého to co vám řekl; když jste se Ho na to tázali. Nevěříte-li jemu, ač vám této noci podal tak mnohé důkazy o své pravdivosti, pak pokrčíte nakonec rameny také nad tím, co bych Já vám o něm řekl a řeknete: „A, jak to tedy může být?!“ Proto podržte Mou nauku, věřte ve Mne a jednejte podle toho, tak také brzy přijdete na tajemství bytí Mého Rafaela!

10) Mnoho vědět dosud pouhému přirozenému člověku obtěžuje hlavu a srdce; ale přijmout do svého nitra po mnohých ušlechtilých skutcích mnoho živoucího světla pravdy, obveselí srdce a uspoří duši namáhavou prací rýpati se často neplodně v mozku její tělesné hlavy, aniž by to pravé a správné nalezla.

11) Pravím vám: V duchu člověka odpočívají ukryty všechny a- pravím nekonečně mnohé pravdy! Hleďte jen, abyste na cestách vám nyní již známých dospěli v sobě k úplnému sjednocení s Duchem, pak nebudete již mít zapotřebí se tázat, kdo jsou anebo byli rodiče Rafaelovi; neboť Duch vás do všelíké pravdy povede.

12) Jděte do měst Egypta a pročítejte tam se vší pílí po celou dobu vašeho pozemského života všechny téměř nesčetně mnohé knihy a spisy; vrátíte se jako mimořádní vševědové opět do své otčiny; ale proto váš vnitřní duch dávno ještě nebude s vaší duší sjednocen a po přečtení mnoha tisíců knih a spisů budete vědět o podstatě Boha, o vašem duchu a o dalším životě duše právě tolik, jako jste věděli dosud. Zde jste se v několika málo hodinách naučili a v neúplnější pravdě dověděli více, nežli by vám byli mohli říci a ukázat všichni mudrcově světa.

13) Proto zůstávejte nyní na této cestě, která vás jediné může vést k živé pravdě a moudrosti ve všech věcech a nebádejte nevhodně věci a poměry, k jejichž správnému pojetí a pochopení nejste ještě dávno dostatečně životně zralí; neboť takové marnivé bádání jen duši zdržuje od toho, aby vpravdě vždy hlouběji vnikala do svého vlastního ducha.

14) Snažte se především vytvořit a posílit váš životní pocit podle Mé nauky, pociťujte s chudým jeho nouzi a zmírňujte ji podle vašich sil a podle vašich možností, potěšujte smutné, odívejte nahé, nasycujte hladové, napájejte žíznivé, pomáhejte kde můžete nemocným, osvobozujte zajaté a chudým v duchu hlásejte Mé evangelium, - to váš pocit, vaši mysl pozvedne až do nebes, vaše duše bude na této nejopravdovější cestě života

brzy a snadno sjednocena s jejím duchem z Boha a tím bude také brát podíl na vší Jeho moudrosti a moci. A to zajisté bude jistě více nežli mnoho ve světě vědět, ale přitom být k svým bližním bezcitným člověkem a svým příliš málo oživeným pocitem dávat si svědectví, jak jste ještě velmi vzdáleni opravdového života v duchu.

15) Pravím vám: Duch jedině živý v člověku je pouhá láska a její nejněžnější a věčně nejblahovolnější pocit. Kdo se tedy snaží, aby tuto jeho lásku a její nejněžnější a věčně nejblahovolnější pocit stále víc a více přijímal do své samolibé duše a stával se v něm také vždy silnější, pevnější, zmužilejší a povolnější, podporuje tím úplné sjednocení ducha s duší; a stává-li se pak duše svým přeněžným a nejvyšším blahovlnným cítěním pouhou láskou a moudrostí, je taková duše také již úplně zajedno se svým duchem a tím je tedy také v nejživějším vlastnictví všech podivuhodných schopností života a bytí svého ducha a to má jistě větší cenu, nežli prodělat všechny školy světských mudrců Země, přitom však zůstat přísným a bezcitným člověkem.

16) Proto zanechte zatím veškeré nepotřebné bádání o stavu mnohých vztahů věcí a jejich jevů, příčin a účinků ve světě, neboť to duši ani za sto let nepřivede ani o vlas blíže k jejímu cíli života, protože tím nemůže dospět k žádnému pravému vnitřnímu poznávání, nýbrž jen k vnějšímu povrchnímu a kusému vědění a ke slepé domýšlivosti, z níž nikdy nemůže vzejít uspořádané a souvislé vědění a poznávání, proč se duše nachází v neustálém úzkostlivém hledání, z něhož jí vchází málo opravdové spásy života.

17) Co vám bylo nutné vědět z přirozenosti věcí tohoto světa, k zahlazení mnohé pověry, to vám tedy také nebylo zdržováno, nýbrž bylo vám to přesně a pravdivě popsáno a ke svědectví pravdy také zázračným způsobem názorně učiněno. A to ať vám zatím postačí; další až do nekonečna hleďte však nyní jen vy sami dosáhnout a nabýt na cestě co nejjasněji a nejpravdivěji vám ukázané a pak vám tedy opravdu nebude již zapotřebí se tázat, kdo je Rafael a kdo jsou jeho rodiče! - Porozuměli jste tomu nyní dobře?“

151. POMOC PÁNĚ NA CESTĚ DUCHA.

1) Právil **setník**: „Co se mne týče, je mně nyní již zcela jasno a myslím, že také ostatním. Je to ovšem zcela nová nauka o životě, kterou před Tebou ještě ústa žádného člověka v takové jasnosti nevyslovila, ačkoliv u některých mně známých starých mudrců byly také již učiněny náběhy, které však žel ani u mudrců světských a ještě méně u jejich učedníků nepřešly do živého provádění a proto také musely zůstat bez úspěchu. Ale zde se má věc nebetyčně jinak! Neboť zde vystupuješ nepochybně jako Mistr všeho hmotného a duchovního bytí a života a učíš nás jasně tomu, čeho se jinak leckterí mudrci světa jen tak mimochodem a velmi zmateně dotkli; a tak musí tedy také vše, čemu jsi nás zde učil a co jsi nám ukázal, být pravdivé a kdo se podle Tvé nauky zařídí, ten také vždy a jistě dosáhne toho, co jsi nám jako živě opravdový následek toho zaslíbil a jako nejlépe vysvětlené slíbil a proto také nebude žádný z nás meškat přeměnit Tvou nauku ve skutek.“

2) To však ovšem není zrovna žádnou malou věcí a splnění Tvé nauky bude vyžadovat boje s mnohými obtížemi; ale chce-li jen někdo což je nám Římanům vlastní - něco opravdu vážně, může i to nejtěžší uvést ve skutek. U mne vážné vůle chybět nebude; ale nyní je také na Tobě, Pane a Mistře, abys všemohoucností Svého Ducha přišel na pomoc věrnému a vážně chtějícímu následníku a uskutečňovateli Tvé nauky, kdyby jako jen člověk přece jen tu a tam zeslábl a se unavil. Velkou vážností své vůle může sice člověk mnoho a velkého dosáhnout; ale vše zrovna přece jen ne! S Tvou pomocí by však mohl vždy již být úspěchem jist.“

3) Právil jsem **JÁ**: „To, co si přeješ, je již od věčnosti věcí Toho, Jenž přebývá ve Mně; neboť beze Mne nemůžete nikdy nic vpravdě záslužného k věčnému životu vašich duší vykonat. Nicméně však musí napřed každý tolik učinit, co je s to ze své svobodné vůle; vše ostatní pak již zcela jistě a spolehlivě vykonám Já.“

4) Musíš však napřed ty sám vážně odvrátit své oči od svádění a dráždění světa a tak i své ostatní tělesné smysly a musíš se stát pánem nad svými světskými chťiči; nebudeš-li jím, neučiním tě proto slepým, hluchým a němým co se týče tvých tělesných smyslů a bude ti s nimi stále bojovat. Ale přivedeš-li to vůči svým tělesným smyslům jednou jen k

polovičnímu mistrovství, pak Já tě již také co nejdříve uvedu do celého mistrovství, o tom můžeš být ujištěn.

5) Naproti tomu, když se nějaký člověk tu a tam vážně rozhodne a řekne: „Pane, od nynějška neochvějně setrvám při svém předsevzetí!“, vyjde však ven a naskytnou se mu ve světě opět tak půvabné věci, že nebude moci své smysly od nich odvrátit a znovu se opět stane slabým, ne-li i zlým, - ano, takový člověk nepřijde dále, zůstane vždy na stejném místě stát a tím také nedospěje k čtvrt mistrovství nad tužbami svých smyslů.

6) V tomto případě, kdy jeho láska sem tam kolísá mezi půvaby světa a Mnou a nedospívá k poloviční síle na Mé straně, ano, takovou lidskou větrnou korouhev nemohu uchopit pod paží a dát jí úplnou pevnost. Neboť dobrý počátek musí člověk následkem svobodné, k životnímu cíli jemu propůjčené vůle sám učinit; teprve úplné dokonání je pak Mou věcí! Jestliže jsi to správně pochopil, pak jednej podle toho a Má pomoc na sebe nedá čekat!“

7) S tím tedy byl setník také spokojen a promlouval o tom hned velmi vážně se svými druhy a také s ostatními Římány.

152. O BOŽSKÉM ŘÁDU NA DUCHOVNÍ ŽIVOTNÍ CESTĚ.

1) Říman **Marek**, jenž co nejbedlivěji dával pozor na každé Mé slovo k setníkovi, přistoupil ke Mně a pravil: „Pane a Mistře, pochopil jsem dobře význam Tvých slov a jejich smysl jsem si vštípil hluboko do srdce; ale přitom se Ti musím otevřeně doznat, že život člověka za takovýchto poměrů sebevzdělání není věru žádným žertem. Pravidlo lze brzy a snadno vyslovit, ale ne tak brzy a snadno uskutečnit!“

2) Ty jsi pravil, že člověk to má přivést v přemáhání svých smyslů a chtíčů a tím také vždy v převládajícím zájmu pro půvaby světa, zejména v mladých letech, k polovičnímu mistrovství, nežli smí doufat, že ho jako Pomocník uchopíš pod paží a uvedeš pak do úplného mistrovství života. Toto se sice zcela dobře, pravdivě a jaksi také snadno poslouchá a brzy se také uznává důvod, že tomu tak podle Tvého tvůrčího řádu je a být musí; ale uváží-li se přitom, že pro každého ještě mladšího člověka - na kterého půvaby a svádění světa vykonávají větší moc nežli na našince, který stojí již spíše na sklonku svých let a půvabům a sváděním světa se zcela snadno zády obrátí, - je mimořádně těžkou věcí všemi svými smysly a žádostmi od světa se odvrátit, mužně silně duchovní cestu nastoupit a na ní dále kráčet, chtěl bych zde, kde se jedná o to nejvyšší a nejdůležitější člověka, položit otázku, jež se mi zdá být podle mého lidského způsobu myšlení moudrá, zda by nebylo každému prospěšnější, kdybys ho, ó, Pane a Mistře, raději v době jeho jistě největší slabosti pomocně uchopil pod paží a aby to tedy s Tvou pomocí přivedl k polovici v mistrovství života, načež by mu pak dosažení druhé poloviny s vlastními silami života a vůle nepůsobilo tak velké obtíže jako samostatné dosažení prvé poloviny v mistrovství života.

3) Vím ze své nanejvýš vlastní životní zkušenosti, jak půvaby světa často mocně srazily prostě k zemi veškeré mé lepší myšlení a chtění, rozohnily mou fantasii a naplnily mou celou mysl žhoucími vášněmi! Ano, Pane a Mistře, tu by bylo dobře, kdybys byl pomohl utlumit prudkost mých vášní ve mně! Nyní je již zcela snadno s nepatrnou námahou tlumím sám a sebezapírání ve velmi mnohých věcech podává se samo sebou. Ovšem to není zrovna nějakou životní zásluhou, musí-li někdo svou životní silou bojovat již jen s opravdovými trpaslíky světských vášní a proto je také snáze přemáhá a nad nimi vítězí nežli v silné době mládí, kdy na člověka doráží a slabého bojovníka snadno a úplně umačká celé vojsko opancéřovaných obrů vášní.

4) Když se na př. v nějaké vesnici anebo v městečku octne v požáru dům, pak myslím, že by právě za požáru mělo být nanejvýš na čase pomáhat v hašení tomu, jehož dům se octnul v požáru, neboť podařilo-li se jemu samému svůj domácí požár ovládnout a pomocníci přichází teprve tehdy, když je největší nebezpečí již utlumeno, pak se mi věru nezdá jejich přispění ku pomoci v pravý čas! Já však nechci mít tuto mou otázku mým vysloveným názorem jako nějak směrodatně nyní zodpověděnu a prosím Tě tedy nyní o Tvůj názor!“

5) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, ty jsi také tentokrát zcela moudře a správně mluvil podle pozemského způsobu myšlení a s ním také spojeného jednání; ale Já znám člověka a jeho životní běh zřejmě lépe nežli ty a nějaký jiný moudrý člověk a proto také nemohu tobě a vám všem věc pravého životního školení jinak ukázat, vylíčit a podat, nežli jak podle nejúplnější pravdy je a také jinak být nemůže.

6) Podle pozemsky moudrého způsobu myšlení bylo by možné téměř vše ve veškerém stvoření na této Zemi posuzovat; ale podle nejvyšší Boží lásky a moudrosti musí se však díť a být vše tak, jako se to děje a je.

7) Není to jaksi od Boha zvláštní, že dal člověku těžké tělo, které musí předně těžce a namáhavě s sebou nosit a vláčet a s kterým se může s výše náhle zřítit a zřejmě smrt nalézt?! Nebylo by bývalo moudřejší dáti člověku právě tak lehké tělo jako komáru - a člověk by s ním pak mohl s nejvyšší výšiny seskočit dolů aniž by si ublížil a kdyby upadl do vody, také by nezahynul a se neutopil!

8) Jak by se však člověku tak lehkého těla dařilo v bouři anebo také již při jen poněkud prudkém větru? Nezvedl by jej ihned jako lehké pírkó a neodnesl často na mnoho dní cesty daleko? Kde by pak takoví tělesně lehčí lidé mohli na Zemi mít a udržovat svou otčinu? Mohli by svýma jako vzduch lehkýma a něžnýma rukama obdělávat těžkou zemi a stavět si pevné obytné domy?

9) Z tohoto příkladu nyní již poznáváš, proč člověk na této Zemi musí mít těžké tělo, když je s ním také vystaven mnohým nebezpečím, která však svou rozvahou a svým rozumem může také vždy přemáhat a odstraňovat jen když vážně chce; neboť v nebezpečí zahyne jen ten, kdo se do nebezpečí často svévolně ubírá. Budeme však naši kritiku o podstatě leckterého stvoření ještě poněkud dále rozvádět!

10) Co soudíš: Je moudré, že se například plody v době, která je většinou ještě drsná a bouřlivá, začínají v největší útlosti klíčení nad půdu zemskou pozvedat a bouřemi bývají pro svou slabost a útlost až příliš často a příliš snadno silně poškozovány a nemohou pak k užítku lidí a zvířat dorůst a uzrát? Nebylo by moudřejší buď dáti vznikat z půdy země hned již od počátku rostlinám tak silným, aby jim pak hrubé bouře již nemohly uškodit, anebo v této prvé době vývoje přikázat drsným a zlým bouřím, aby odpočívaly?! Hle, to by mohla lidská moudrost zcela dobře důvodně od moudrého a všemohoucího Tvůrce všech věcí požadovat; neboť proč něčemu nenechávat vznikat v době, v níž je to co vzniká, ještě tisícovým nepřátelům a nebezpečím vystaveno?!

11) Hle, tak myslí a mudrují často mnohé tisíce lidí svým světským rozumem; avšak proto Bůh nemůže ze Svého věčného řádu vystoupit a nechává nadále vznikat vše v na nejvyšší něžném začátku, protože jedině On ví a vidí za jakých podmínek může být z přírodních duchů skutečně pevnější vznikání a bytí.

12) Bůh však přitom nicméně vždy chrání něžné vznikání nějaké tvořené věci a v době žně je pak téměř vždy zde všeho tolik, že lidé, zejména ti, kdož Boha milují a Jemu důvěřují, mají všeho dostatek a Bohu také za vše děkují. Ano, mohou tu také už přijít doby a léta, která jsou hubenější a lidem často neposkytují ani to nejnужnější; ale takovým dobám a létům dává Pán přijít jen tehdy, když lidé pro samou světskost začali na Něho zcela zapomínat. Ale lidé, kteří se Pána Boha také ve dnech zkoušek a trestů ještě pevně drží, budou tu také v těchto dobách státi zaopatřeni a bude jim jistě málo nouze snášet, o tom můžete být úplně ujistěni.

13) A hled', tak bych ti mohl ze sféry věcí tohoto přírodního světa ještě leccos po způsobu lidském mudrovat a malicherně posuzovat; ale proto bych nemohl zákony jednou od věčnosti podle Mého řádu trvajících přece jen rušit anebo jinak utvářet.

14) A poslyš dále! Jako je tomu se vším stvořeným, tak je tomu také podle Mého řádu s vydobýváním životního mistrovství člověka. Jednou musí samočinně vystoupit a začít proti vášním jej přepadávajícím s propůjčenými mu zbraněmi bojovat. Učiní-li to, bude mu podle míry jeho vítězství nad nimi propůjčena také pomoc ode Mne pro další a vážnější boje a vítězství a nakonec dosáhne přes všechny bouře, které mu se všech stran vstupovaly do cesty, cíle života podobně jako ty jako pohan, který jsi byl mnohými vášněmi napadán, přece jsi nyní Mým vyjitím ti vstříc již úplně dosáhl pravého cíle života. - Pochopil jsi to nyní dobře v pravém duchu?“

15) Privil **Marek**: „Pane a Mistře, myslím, že jsem ducha Tvé řeči s pravé stránky dobře pojmul a pochopil! Avšak když pomyslím na náš Řím a zejména na jeho změkčilé a světsky požitkářské obyvatele, je mi velmi úzko; neboť tito svěštější lidé mají nyní již jen své ponebí, své břicho, největší přepych a mají nenasytný pud po všelikých radovánkách. Přitom je u mnohých domovem v takové silné míře pýcha, že chudší třídu lidí nečítají již ani k lidem a dělají s nimi co se jim zlíbí a co jim působí potěšení i kdyby to lidskou důstojnost sebevíce zneuctívalo a sebe hlouběji uráželo.

16) Není dost na tom, že se ve velkých přepychových domech a palácích neustále pořádají hostiny a přitom se lidé až k šílenství opájejí, nýbrž je přitom také postaráno o všelikou nejnestydatější pastvu pro oči a hody pro uši. Při takovém slavnostním hodování bývají objednáni též bojovníci, kteří k většímu obveselení hostů musí buď mečem tak dlouho bojovat, dokud nezůstane na místě jeden mrtvý, anebo dva atleti musí spolu tak dlouho zápasit, dokud silnější a obratnější častými porážkami a mocnými ranami pěstí svému soupeři tak neuškodí, že brzy poté vypustí ducha; a tu bývají bojovníci před bojem ještě tklivě upozorňováni, aby předně bojovali slušně a že zadruhé usmrčený má se vši slušností umírat.

17) Ano, Pane a Mistře, když si to nyní vše připamatuji a vedle toho uvažuji o Tvé božské nauce, musí mi být opravdu úzko! A, tu tedy myslím, že právě u takového mravně strašně zvrhlého národa, jenž v podstatě za to ovšem nemůže, by Tvá pomoc mohla obdivuhodně předem zapůsobit, bychom pak mohli Tvé slovo rozsévat na půdu aspoň trochu více pohnojenou, kde by jistěji zapustila dobré kořeny a dorostla v požehnaný plod. Neboť u Římanů jak se nyní ještě s velmi mnohými velkými a přebohatými setkáváme, nalezne Tvá nauka asi stěží přístup, leč jen ojediněle v těch a oněch našim podobných domech. V této mé dobře odůvodněné pochybnosti je také důvod, proč jsem předtím položil řečenou otázku.“

153. PÁN DÁVÁ ŘÍMANŮM NAUKY

1) Privil jsem poté **JÁ**: „Příteli, Já vím zajisté co nejjasněji, jak zle to v Římě a v jeho ostatních zemích dopadá a proto také jsem na tyto neblahé poměry upozornil, abyste tam, kde se ještě takové věci dějí, vzdalovali od toho mládež vám svěřenou! Ale přesto jsou v Římě nicméně zase lidé, kteří právě tak jako vy nemají ze všech takových ohavností žádné radosti a oškliví se jim; a tito lidé nepotřebují již být nějakým zázračným způsobem předem pohnojeni, aby Mé slovo v nich zapustilo kořeny, - neboť oni jsou k tomu již pohnojeni.

2) Ty však, kdož ještě ulpívají na starých neblahých mravech a obyčejích nelze žádným předchozím podivuhodným pohnojením učinit pro Mou nauku nějak zralejšími a citlivějšími; pro ně musí přijít něco zcela jiného, čím by byli ze své staré mráčky probuzeni! O to bude v pravé době a na pravém místě také již postaráno .

3) Avšak také již nyní někteří a to ti, kteří si ještě velice váží starých neblahých slavnostních her a divokých bojovných lidových zábav, začnou se toho vzdalovat, když přijdou s vámi do rozhovoru o tom, co jste zde slyšeli, viděli a zažili.

4) Abyste se však vy Římané nevrátili do Říma bez vámi požadovaného zázračného hnoje k výsevu Mé nauky, udělím vám tedy následkem vaší silné víry ve Mne moc, abyste mohli vkládáním rukou všechny nemocné a churavé lidi uzdravovat, - a to dodá vašim slovům velkou sílu a velký účinek.

5) Přece však nechtějte silou nyní Mnou vám propůjčenou dělat žádné okázalosti a nedávejte se za to nikým nějak obdivovat a uctívat, nýbrž řekněte a ukažte uzdraveným, komu vlastně mají za své uzdravení děkovat a komu za to jedině náleží čest a chvála a dík! Já vám z moci Své vůle uděluji tuto sílu zadarmo a proto také vy uzdravujte zadarmo lidi, kteří budou potřebovat vaši pomoc!

6) Dávám vám však tuto sílu zvýšenou ještě tak, abyste mohli také uzdravovat lidi v každé vzdálenosti se nacházející, budete-li na ně ve svých myšlenkách a v pevné víře a vůli ve jménu Mém vkládat ruce.

7) Opatření touto silou přivedete při moudrém jejím používání mnohé zatměnce k víře v jednoho jedině pravého Boha, tím ke světlu života, k úplné pravdě a tedy také jejich duše k věčnému životu.

8) Sami se však ani zdánlivě neúčastněte těch mnohých starých pohanských pošetilostí; neboť při pohledu na ně bylo by vaše srdce naplněno hněvem a roztrpčilo by se na pošetilce světa - a duši neprospívá, je-li srdce plné žluči.

9) Pamatujte si vždy, že právě v lásce, trpělivosti, jemnosti a slitování se jeví, ano mocně působící se projevuje největší moc a síla ducha v člověku; neboť nebudete-li moci nějakého pošetilce napravit láskou a trpělivostí, pak tím méně to bude s to zlostí a hněvem. Je ovšem také nutné vystoupit tu a tam, je-li toho velice zapotřebí s opravdovou vážností; ale za vážností musí nicméně prosvítat vždy láska s rouchem opravdové blahovůle. Není-li tomu tak, potom není vážnost nic jiného nežli slepý neúčinný povyk, který způsobí více škody nežli užitku.

10) Kde však snadno na prvý pohled zpozorujete, že nějaký člověk anebo také několik lidí je příliš silně a hluboce zahrabáno do všelike modlářské pošetilsti světa a k hlasu pravdy nemají ani ducha a ještě méně srdce, tam se od nich odvráťte, nemějte s nimi nic společného, - leč by takový pošetilec k vám přišel a přál si to či ono od vás slyšet, anebo by mu něco chybělo a chtěl by od vás pomoc! Kdyby to se stalo, pak mu rozumnou a pochopitelnou řečí předložte jeho pošetilsti a přijal-li to, pak mu také poskytněte žádanou pomoc! Ale s touto pomocí dejte mu také v lásce a vážnosti napomenutí, aby budoucně již nesetřával ve staré pošetilsti a v jejích hříších; neboť pak bude jeho druhý stav utrpení mnohem horší nežli byl prvý, v kterém jste mu poskytli pomoc. Budete-li této Mé rady vždy následovat, bude vám ve jménu Mé snadno působit a jednat a budete také nejlepší plody života co nejhojněji sklízet.

11) A až sami vycvičíte dobré učedníky ve jménu Mé, pak můžete tedy také zase vy na ně ve jménu Mé vkládat ruce a oni se tím také v sobě dočkají síly, kterou jsem Já vám již nyní udělil Svou vůlí.

12) Ale především vás ještě jednou velice upozorňuji na to, aby ani jeden z vás, ani později některý z vašich učedníků nevystupoval nikdy z hranic opravdové lásky, mírnosti, trpělivosti a slitování; neboť takový výstup by měl až příliš brzy za následek všelikou protinávist, pronásledování a válku. Proto především dbejte toho, nechcete-li místo požehnání šířit mezi lidmi rozbroj, zlost, hněv, nenávist a pronásledování!

13) V tomto světě vznikne sice mezi lidmi ještě mnoho rozbroje a jeho zlé následky, tak jako také mnoho plevelů vzchází na poli mezi čistou pšenici, ale čistá pšenice, i když se jí také bude skrovněji dařit, má a musí však zůstat čistou pšenici a vám musí zůstat svědectvím, že jste na pole života neseli plevel mezi pšenici. Tato má slova si co nejhlouběji vryjte do srdce a vaše působení bude hojné požehnáno! - Pochopili jste to vše nyní dobře?"

14) Pravili čelní **Římané** s tvářemi úžasně radostnými: „Ano, Pane a Mistře a také Ti s největší vroucností srdce děkujeme za tuto velkou udělenou milost, kterou jsi nám nyní, aniž bychom se byli odvážili Tě o to prosit, z nekonečné hojnosti Své lásky svobodně udělil! Že jsme však nyní také co nejoprávdověji obdrželi od Tebe sílu, to jsme také co nejživěji pocítili v tom okamžiku, když jsi nám ji s všemohoucností Své vůle udělil; neboť vylila se do nás jako pravý ohnivý proud a my jsme v sobě ihned pociťovali mocnou sílu víry a vůle, takže se nám nyní v nejživějším přesvědčení zdá, že bychom mohli v Tvém jménu s naší vůlí také již hned celé hory strhnout a s údolními je srovnat. Ale ať se v nás Tvá Tebou nám propůjčená síla rozvine jakkoli jen bude moci, budeme ji vždy jen v případě opravdové potřeby moudře používat tak dalece, jak dalece Ty jsi ji používat radil a jen proto také co nejmilostivěji propůjčil! - Ó, Pane a Mistře, Ježíši, Jehovo Cebaote, je to tak správné?"

154. POUŽÍVÁNÍ ZÁZRAČNÉ SÍLY.

1) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem; avšak cítí-li někdo z vás již nějakou vyšší sílu v sobě, může jí, kdyby to bylo nějak vhodné časově a na pravém místě také použít, ale nikdy ne, aby ukazoval co vše je mu možné, nýbrž jen tehdy, může-li tím skrytě před nemnohými a

moudrými svědky něčeho pro lidi opravdu dobrého docílit! Neboť Já vám mohu nejen udělit sílu k vyléčení všech tělesných nemocí; ale kdo tuto sílu, tak jako nyní vy, úplně dosáhl, ten s ní také dosáhl sílu nad velmi mnohými jinými věcmi.

2) Ale nemá se s ní světu ukazovat proto, aby svět nad ní žasl a aby mu pak také na slovo pevně vše věřil co mu káže, nýbrž má-li kdo nějakou takovou vyšší duchovní sílu ze Mne, má se také její vlastník vždy na Mne obrátit s otázkou a říci: „Pane, je-li to také Tvá vůle, abych nyní použil Tebou mně propůjčenou sílu, sděl mi to v mém srdci a spoj Svou všemohoucí vůli s Tvou mně milostivě propůjčenou silou! Není-li to však nyní také Tvá vůle, oznam mi to také podle Své lásky, moudrosti a milosti!“ A Já na takovou pokornou otázku vždy okamžitě v srdci tazatelově odpovím a to buď ano nebo ne a také mu ukáži jasně důvod, pro který má znamení buď konat anebo nekonat. Vlastník takové Mé jemu propůjčené síly bude sice také s to bez Mého úplného svolení vykonat zázračné znamení, avšak neprospěje v ničem ani sobě a ještě méně těm, před nimiž je konal, - což si také dobře můžete zapamatovat. Neboť kdo ve všem bude kráčet a jednat úplně se Mnou, toho působení bude také vždy provázeno pravým požehnáním.

3) Především si však zapamatujte to, co jsem vám a všem uředníkům na Hoře Olivové naznačil, abyste se vy, kteří budete lidem přinášet Mé evangelium, snažili hlavně jen mocí slova působit! Neboť jeden člověk, kterého vede k úplnému poučení slovo, je pak pro Mou Říši větším ziskem, nežli tisíc lidí, kteří byli nuceni přijmout Moji nauku znamením a zázračnými skutky. Neboť čisté slovo a jeho světlo zůstává věčně, znamení však zaniknou a nemají pro potomky, kteří nebyli jejich svědky, téměř zcela žádnou cenu, protože se jim bude jen slepě jako něčemu historicky mimořádnému sice věřit, nicméně však věřícímu úplné přesvědčení o pravdě Mé nauky nezjednájí a jiné k podvodu vždy velmi nakloněné lenochy až příliš brzy svedou ke konání falešných znamení a zázraků a diváky k temné pověře.

4) Čisté slovo je však světlo v sobě a nepotřebuje žádné znamení ke svědectví pravdy v sobě, protože ono samo je právě největším znamením všech znamení a nejvyšším zázrakem všech zázraků.

5) Kdybych před vámi nekonal nic jiného nežli jen nejvyšší úžasná znamení, prospěla by vám právě tak málo jako znamení, která jste již velmi často viděli konat u mágů a kouzelníků k vašemu pobavení; jen byste shledávali znamení Mnou konaná jistě mnohem mimořádnější nežli znamení, která jste viděli konat u mágů a kouzelníků a měli byste o tom ještě déle co vyprávět.

6) Co vás však nyní vnitřně tak jasně osvětlilo a tedy také oživilo, bylo jen Mé slovo a nikoli znamení, která jsem před vašimi očima tak mnohonásobně konal. Kdybych nyní před vašimi očima konal ještě některá znamení, žasli byste sice opět nad nimi, ale pak byste se Mne hned otázali a řekli: „Pane, jak Ti lze toto znamení opět vykonat a jak se stalo, že se z Tvého slova a vůle stal například chléb a víno?“ Ano, tu bych Se pak musel Sám opět chopit slova a zázračný skutek vám tak vysvětlit, jako jsem to také vždy před vámi učinil, abyste vaším rozumem pochopili, jak Mně bylo možné takový zázrak vykonat!

7) Nuže, může-li tu opět jen slovo a nikoli znamení osvětit, pak to přece může čisté a pravdou naplněné slovo jedině o sobě také bez předchozího znamení! Proto hlavní věc a hlavní podmínka spočívá vždy a věčně jen ve slově a ne ve znamení.

8) Konat znamení, je-li k tomu člověku jako nyní vám propůjčena síla, může mít jen tehdy opravdu dobrý účinek v mém řádu, jestliže člověk schopný konat znamení koná je potají z lásky k bližnímu, aby mu ve jménu mém prospěl. Já však jsem Ten, Který to vidí, i když se to děje sebetajněji a dovedu to také tajemnému vykonavateli znamení právě takovým způsobem odměnit, jakým ve jménu mém působil.

9) Vkládáte-li na nemocného člověka otevřeně před očima lidí ruce, aby mu bylo lépe, pak jste za účelem svědectví pro pravdu Mého slova učinili víc než dost; avšak potají bez veřejných svědků můžete to za dne mnohokrát učinit a ubohé trpící od jejich nesnáze osvobodit, aniž by se i jen jeden z nich dověděl kdo ho od jeho trýzně osvobodil. Pravím vám: Takové uzdravení platí u Mne více, nežli sto zřejmých uzdravení před očima světa! Proto používejte také vy sílu Mnou vám nyní danou vždy podle Mého vám sděleného plánu a Já vám budu za to žehnat. - Pochopili jste nyní dobře také toto?“

10) Co nejděčněji to také všichni potvrdili a velice přemýšleli o všem, co nyní ode Mne slyšeli.

11) Ale tu přistoupil ke Mně také **setník z Betléma** a pravil: „Pane a Mistře! Hle, také já jsem Říman, věřím pevně v Tebe a mám Tě velice rád! Ty jsi nyní dal oněm deseti Římanům něco velkého a také jsi jim co nejpřesněji ukázal, jak toho všeho mají používat. Nebylo by Ti milé, nyní také mně stejnou milost prokázat?! Věřu, já bych ji také jistě vždy jen správně používal a mohl bych takovéto milosti zejména vůči hubatým farizejům velmi dobře potřebovat; neboť tito lidé namlouvají slepému lidu, že by v čas potřeby dovedli dokonce mrtvé z hrobů opět oživit, kdyby jen chtěli a směli! Rozumí se samo sebou, že takové řeči nejsou nic jiného nežli prázdný dým a pára, za kterou se ještě nikdy pravda nenalezla! Kdybych tedy také já měl takovou skrytou vnitřní sílu, pak už bych věděl, co bych s ní vůči těmto prázdným křiklounům měl dělat a také udělat!“

12) Pravil jsem **JÁ**: „To vím také již předem a právě proto ti takovouto sílu ještě nedávám; neboť nemáš k tomu ještě náležitou zralost. Ale také ty máš nyní čisté slovo a můžeš ho použít a to je, jak jsem ti předtím jasně ukázal, mnohem cennější, nežli konání znamení. Používej tedy napřed s úspěchem toho co máš, pak ti také bude to ostatní přidáno!“

13) Když to **setník** ode Mne uslyšel, byl s tím také spokojen a pravil: „Je to tak také pravdivé a dobré! Pane, staniž se jen vůle Tvá!“

14) Pravil jsem **JÁ**: „To, příteli, má větší cenu nežli konat tisíc znamení!“

15) Když jsem to vyslovil, byl již dosti jasný den a od Jeruzaléma přišli tři Esejci, kteří se někde doslechli, že v Betanii u Lazara lze se dotázat, kde Se asi zdržují.

155. ESEJCI SI NAŘÍKAJÍ PÁNU NA SVOU NESNÁZ

1) Nyní jsme zcela klidně a jako obyčejně pozorovali rozmanité výjevy jitra; někteří učedníci rozmlouvali o zázračných darech deseti Římanů a potají jim je záviděli.

2) Zatím sluha Lazarův přivedl právě také již tři z Jeruzaléma přišedší Esejce ke Mně na pahorek, představil je nejprve Lazarovi, a Lazar je pak přivedl nejprve ke Mně.

3) Já jsem se jich ihned tázal na jejich prosbu, aby se jí mohli před svědky zbavit; neboť Já jsem již zajisté dávno věděl, proč Mne hledali a proč nyní ke Mně přišli.

4) Všichni tři se Mně hluboko poklonili a **jeden** pravil: „Pane a Mistře, před několika měsíci přišli vyslanci od nás také k Tobě, a dostali od Tebe pokyny, jak se máme v našem ústavu, jenž je nyní ve všeobecné a velké vážnosti, na cestě jediné pravdy účinně chovat, abychom se za krátký čas nedožili toho, že by nás potkalo všeliké neštěstí. My jsme tedy učinili také jak nám to oněch několikrát vrátivších se vyslanců jako Tvou vůli oznámilo a od té doby jsme již nekonali ani jeden falešný zázrak; neboť vyslanci od Tebe nás úplně ujistili, že začneme-li sami žít a jednat podle Tvé nauky a co nejdůležitěji při ní zůstaneme, budeme již beztoho s to ve jménu Tvém, kde toho bude třeba, konat největší a nejpravdovější znamení.“

5) Avšak my jsme tím nyní upadli do mnohonásobné opravdové nesnáze a nevíme si rady a ještě méně pomoci; neboť předně den co den přicházejí ze všech krajů Země všelijací lidé a mnozí nám přinášejí spoustu zemřelých dětí ke znovuoživení a zcela strašně kvílí a nařikají, když děti k oživení nepřijímáme, za což nás chtějí zlatem, stříbrem, drahokamy a perlami téměř zahrnout. Všechny sebelepší důvody, které jim uvádíme proč nesmíme a nechceme konat takové zázraky, zůstávají marné a kvůli našemu klidu a jistotě jsme nuceni přijímat tyto mrtvé děti, jichž nyní od doby čtyř měsíců čítáme asi na pět set.

6) Nežli podle našeho způsobu tyto děti různého věku opět oživíme, bude třeba jistě několik let, zejména přijdou-li ještě týdně jedno a často dvě až tři děti k tomu. Pokoušeli jsme se sice ve jménu Tvém tyto mrtvé děti povolát opět v život; ale žádný zázrak se nestal a museli jsme se pro tentokrát vrátit opět k našemu starému způsobu.

7) To je tedy, jak bylo poznamenáno, první stupeň naší nesnáze; druhý a ještě horší stupeň záležitosti pak v tom, že nyní ježto jsme začali podle Tvé nauky působit a jednat, máme v našich ústavech pro chov dětí již příliš málo dětí na výměnu, neboť kvůli Tvému slovu jako nejvyšší životní pravdě jsme je i s jejich matkami a kojnými pro lepší určení z

ústavu propustili, postaravší se o to, aby v potřebném zaopatření netrpěly nedostatek. Mnohým matkám a kojným jsme dali peníze a jiné poklady a propustili jsme je, sdělivě jim všem pravý a pochopitelný důvod tohoto našeho nového počínání.

8) To se stalo a to dobrým způsobem; ale odkud nyní v krátkém čase naší nesnáze vzít jiné děti a jak přitom nicméně v Tvé nauce, jejíž pravdivostí jsme proniknuti, setrvat? Pane, z toho vidíš - jakož i také všichni Tvoji učedníci, - v jak velké nesnázi se nyní nacházíme! Jak máme, jak můžeme uniknout se všech stran nám hrozícím nebezpečím?

9) Pane a Mistře, nepomůžeš-li nám tu zázračným způsobem Ty, pak zakrátko všichni zahyneme! Tak jsme zastavili všechny slavnosti, znovuoživení lidí a všechna ostatní kouzla; ale lidé nicméně přicházejí zdaleka a široka a hledají u nás radu a pomoc. Jen málokterí se spokojují pouhým poučením, většina jich chce skutky, jak jsme je dříve konali, - a to my nechceme - protože jsme si pevně a vážně předsevzali, že budeme přísně a co možno čistě podle Tvé nauky žít a jednat.

10) A, nyní je těžko být ve světě opravdovým člověkem, když je na jedné straně co dělat a opravdu bojovat s obrovsky velkou slepotou lidí, kteří nemají o pravdě ani nejmenší ponětí a na druhé straně s pravdou nad slunce nejvýš jasnou a živou a u sebe! Nechci vůbec mluvit o hmotných ztrátách, které jsou nám nyní při našem snažení podle čisté pravdy údělem - neboť hmotného jmění máme ještě nadbytek; - ale ostatní nesnáze, do nichž se nyní den ze dne vždy více dostáváme, činí nás nyní zcela bezradnými. Pane a Mistře, prosíme Tě nyní co nejsnažněji o radu a o opravdovou pomoc!“

156. RADA PÁNĚ ESEJSKÝM.

1) Privil jsem **JÁ**: „Já vím a vidím, že jste se nyní před lidmi octli a také museli octnout ve velké nesnázi; ale to už tak musí přijít, chopil-li se ke svému vnitřnímu polepšení pravdy člověk, jenž se dříve všelikou lstí, světskou chytrostí a podvodem před lidmi uplatňoval a dělal důležitý, aby od nich vyloudil velké poklady. Neboť nechce již lidi klamat a podvádět, pravdu se však neodvažuje jim říci, aby mu v hněvu neřekli: „Ó, bídný podvodníku, když nyní pravdu doznáváš a můžeš podle ní mluvit a jednat, proč jsi to tedy neučinil již na počátku svého podniku?! Co jsme ti kdy dříve zlého učinili, že jsi se nám po léta prokazoval jako mrzký podvodník?! Naprav nyní všechna na nás spáchaný podvod, jinak naší spravedlivé pomstě neujdeš!“

2) Ano, přátelé, tuto velmi zlou řeč mluví sice vnitřní svědomí vždy k tomu, kdo chce lstí a podvodem lehkověrné lidstvo využívat a svou prohnanou světskou chytrostí také využívat; ale takový člověk nakonec ohlušuje své svědomí, které je nejvnitřnějším duchem života a pravdy v člověku a oklamává pak osleplé lidi vždy víc a více.

3) Ale co potom, když pro všechny lidi nadejde den úplné pravdy? Kam budou utíkat před těmi, které tak často a nesčetně podváděli a obelhávali?! Věru, to bude zlý útěk a prchající budou křičet a říkat: „Hory, spadněte na nás, aby nás nepostihlo světlo pravdy velkého dne a neodhalilo před očima těch, které jsme tak často nanejvýš mrzkým způsobem oklamávali a obelhávali!“

4) Já však pravím vám, kteří jste nyní kvůli čisté pravdě ustoupili od velkého podvádění; neboť zde se dá ještě velmi mnoho pravými skutky lásky úplně vyrovnat, ale na onom světě, kde bude vše zjevné, - dokonce nejtajnější myšlenky duše - to již nepůjde a podvodník a lhář si tam bude muset dát líbit nejtrpčí pokořování a bude převelice zahanbován před očima spravedlivých.

5) Dáti vám nyní správnou radu a poskytnout také pravou pomoc je i Mně těžkou věcí; neboť Já jako nejživější pravda sama nemohu přes vaše minulé chování a jednání hodit omlouvající je pokrývku a ponechávat lidi v bludu, do kterého jste je přivedli. Mluvte nyní pravdu ke všem, kdož k vám přijdou, poučujte je správně a řekněte, že jsem vám to přikázal a udejte jim také pravý důvod, proč nyní myslíte, chcete a jednáte jinak nežli předtím, kdy jste sami ještě stáli daleko od pravdy a řekněte jim také, že vás přiměla nikoli zlá vůle, nýbrž jen jistá blahovůle ke světla prostému a trpícímu lidstvu k tomu, abyste svou vědou a naučenou dovedností stanovili věci, umění a nauky, v nichž velmi mnozí lidé nacházeli svou útěchu! Poněvadž jste však nyní skrze Mne pronikli k čisté pravdě, nezadržujte těm,

kdož vkládali vždy ve vás svou důvěru, nyní také čistou a živou pravdu, která jim navěky více prospěje nežli vše, co jste jim prokázali dříve.

6) Budete-li všichni takto pravdu lidem zvěstovat, pak se od vás nebudou hněvivě odlučovat, nýbrž budou vás poslouchat a později jako vaši opravdoví přátelé chválit. Neboť co jste předtím sami neměli, to také nemůžete nikomu dát, - což každý trochu rozumem obdařený člověk pozná a zač se na vás také hněvat nebude.

7) Držte se nyní jedině pravdy; neboť jen pravda vás může osvobodit a také vás osvobodí a v budoucnu vám poskytne veškerou ochranu a veškerou pomoc! Ale být na jedné straně sám v pravdě, vedle toho však chtít si vydělávat denní chléb lží, to se právě tak málo snáší jako den a noc anebo život a smrt. - Porozuměli jste Mně dobře?!"

8) Právili **tři Ezejci**: „Pane a Mistře, porozuměli jsme Ti a také poznáváme, že máš ve všem úplně pravdu; ale co budeme s oněmi pěti sty dětmi dělat? Máme je pohřbit anebo je pod nějakou záminkou rodičům anebo příbuzným většinou ještě v obci čekajícím vrátit? Neboť nejvíce nás nyní tísní toto: Jednak bychom nechtěli nechat odejít doufající domů nepotěšené a naplněné smutkem, jednak nám však praví nyní naše svědomí, že my, kteří jsme obdrželi čistou pravdu, nemáme lidstvo beztoho se všech stran příliš podváděné a potlačované ještě dále podvádět a potlačovat. Dáme-li jim však nyní najednou úplnou pravdu, budou nešťastní. - Budeme-li však podle možnosti konat ještě to, co jsme konali dříve a učiníme-li tím smutné šťastnými a spokojenými, pak jsme je a skrze ně mnohé ostatní znovu opět posílili ve všelike pověře a ještě hlouběji vehnali do temnoty. Pane, jaká by tu byla střední cesta, aby se s námi čekající neloučili jako truchlící a také ne znovu oklamání!“

9) Právil jsem **JÁ**: „Také tu je těžké nalézt střední cestu; ježto však chcete nyní vážně všechny své staré podvody odložit a kráčet nadále po cestách úplné pravdy z Boha, která nyní přišla ve Mně do světa, pak Já Sám něco pro vás učiním. V několika málo dnech přijdu k vám a pak se již ukáže, co vše se tu dá dělat. Nyní však můžete jít a oznámit to vašim bratřím a oni pak již budou vědět, aby to další přesně podle pravdy zařídili!“

10) Těmito Mými slovy byli tito tři úplně spokojeni, děkovali Mně za poučení, za opravdovou radu a za zaslíbení, podle něhož je Já Sám během několika málo dní navštívím, povstali pak a šli ještě před východem Slunce svou cestou dále. V Betanii pak také nesnídali; teprve u údolního hostinského se zastavili, požili chléb a víno a rozmlouvali tam se sluhy o mnohém, co jim sluhové mohli o Mně sdělit a teprve po dvou hodinách se ubírali cestou přes Betlém dále.

157. KARAVANA DAMAŠSKÝCH KRAMÁŘŮ.

1) My pak jsme pozorovali nyní opět nerušeně dále výjevy jitra, které bylo tentokrát velice čisté a jasné, protože noční bouře atmosférický vzduch neobyčejně vyčistila.

2) Proto také bylo možné dobře rozeznat nejvyšší vrcholy velmi dalekých hor a vrchů, což jinak při vzduchu parami více nasyceném nebylo možné a tak jsme se mohli tohoto jitra zřídka nádhernou vyhlídkou s našeho pahorku s potěšením občerstvit. Jen tu a tam, kde ještě nebyly větší požáry vzniklé noční bouří, uhašeny, byl vzduch kouřem zachmuřen, - což však nebylo na újmu krásnému rozhledu.

3) Když jsme nyní pozorovali s našeho pahorku zcela klidně krajinu, tu zpozoroval náš setník blížít se na široké vojenské silnici, vedoucí z Betanie nahoru do Jeruzaléma, množství lidí s všelijakými nákladními zvířaty, jako osly, soumary, voly a velbloudy. I tázal se Lazara co asi tento průvod znamená a kam asi zamíří.

4) Právil **Lazar**, byv sám velkým počtem blížících se sem lidí v tak neobyčejném čase překvapen: „Nejmilejší příteli, to já také nevím; neboť touto dobou tak silná karavana je něco neobyčejného. Průvod je také ještě příliš vzdálen, než aby se mohlo určit, zda to jsou Židé, Řekové, Peršané anebo Egyptané. Trochu nemilé by mně však nyní bylo, kdyby se zastavili zde v Betanii a dokonce snad použili mých hostinců. V tom případě musel bych je ještě dnes odkázat ke svému příteli a sousedovi dolů do údolí.“

5) Právil právě též přítomný **údolní hostinský**: „Ó, milý bratře, tuto karavanu, jejíhož konce nelze ještě ani dohlédnout, bylo by u mne těžko pohostit a ještě obtížněji ubytovat!“

Ty však máš zde v této obci, která ti beztoho největším dílem patří, sedm velkých hostinců, k nimž se tvůj velký rodný dům ani nepočítá; mimoto je tu však ještě několik malých hostinců a tak může zde být tak silná karavana již mnohem spíše a snáze pohoštěna a na krátký čas ubytována nežli u mě v údolí. Ostatně nelze ještě vůbec nějak předem předpokládat, že se zde tato karavana, která je nyní již před východem Slunce na cestě, zastaví zde. Vyčkejme a pak se ukáže, co tu bude třeba učinit!“

6) Tu se obrátil **Lazar** ke Mně a pravil: „Pane a Mistře, řekni nám co znamená tato velká karavana, kam v této době jde a odkud přichází!“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Aj, aj, co nám je do těchto damascenských kramářů, kteří se tu ubírají se všemi výrobky své píce do měst na břehu mořském, aby je tam prodali?! Nechme je nerušeně jít dále!“

8) S těmito slovy jsem zcela upokojil setníka, Lazara a údolního hostinského, načež jsme nyní pozorovali jítro opět zcela klidně dále a také k této obci se blížící karavanu, která ovšem na cestě zdvihala řádný mrak prachu; neboť vojenské silnice v zemi judské, po nichž se stále jezdilo a chodilo, netrpěly nikdy nedostatkem prachu a ač jej vichřice této noci také většinou vyzvedla a daleko odnesla, zbylo ho nicméně na silnici ještě velmi mnoho.

9) Když nyní předvoj dorazil do této obce a nezastaviv se táhl dále, vynořilo se Slunce také již nad daleký obzor a svým světlem vyjasnilo celou krajinu; také silniční prach slunečními paprsky nyní osvětlený bylo možné velmi krásně vidět.

10) A **setník** pravil: „Á, světlo oslavuje vše, co je jím osvětleno! Též prach silniční, jenž věru nemá v sobě nic půvabného, se stává z jisté vzdálenosti osvěžujícím zjevem, pluje-li ve slunečních paprscích!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, ano, ty jsi nyní učinil velmi dobrou a poučnou poznámku! Také světší lidé se v mnohém ohledu podobají silničnímu prachu; neboť předně jsou leniví v dobrém jednání a svou nepatrností zaplňují cesty života, které se však přesto horlivě přičiňujícím poutníku života v dobrém jednání stávají velmi obtížnými. Jen opravdová bouře soudu uvádí tyto lidi v činnost, zametá tím silnice života a odnáší prach na rozsáhlé nivy a role a pole, kde se pak také z něho stává brzy úrodná půda.“

12) Tito lidé světského prachu vyjímají se také dobře, jsou-li osvíceni životním světlem; ale k opravdovému poutníku života lze je přirovnat teprve jako úrodnou půdu. Dokud se však stkví pouze jako lenivý světský silniční prach v čistém vzduchu života a třpytí se v paprscích životního slunce, jehož světlo osvětluje jen jejich zevnějšek a ne také jejich nitro, jsou pro opravdové poutníky života vždy břemenem a podobají se velice farizejům a jiným pohanským modloslužebným kněžím, kteří se vždy, kdykoli se nad nimi a kolem nich zvedne životní bouře anebo jiná životní činnost, také zvedají, životní cesty a poutníky obtěžují a pošpiňují a světlo osvětlující cestu zachmuňují a oslabují.

13) Z určité světské dálky se sice také jsouce osvětleni zcela snesitelně vyjímají a mnohý by si tu pomyslel a řekl: „Ano, jsou tedy přece činní a mají světlo!“, - ale tomu není tak! Neboť ať už leží klidně na silnici, anebo ať jsou větrem do vzduchu vyzdvíženi, zůstávají o sobě nicméně leniví a nečinní; ale svým zvedáním se opravdovému poutníku života stávají vždy obtížnými a možno-li také škodlivými. Proto dbejte také vy všichni při vašem příštím putování na Mých životních cestách té chytré opatrnosti, že se vyhnete určitým širokým světským vojenským cestám a budete se pohybovat na stezkách více prachu prostých a úzkých a i tu vystupujte s klidem, trpělivostí a mírností, tak budete mít se světským silničním prachem málo nepříjemností!

14) Ale budete-li to na životních cestách dělat tak, jako ona zde dole na široké vojenské silnici kolem táhnoucí karavana, která s veškerým chvatem a mnohým lomozem pospíchá pryč, aby se brzy dostala na místa, kde by mohla lapit nějaký světský zisk, pak také vám bude s oním prachem leckterý obtížný a tuhý boj podstoupit. Tuto vám při této příležitosti udělenou radu také podržte, a její zachovávání bude vám k velkému užítku!“

15) Poté pravil **setník**: „Ó, jak pravdivá a případná byla, ó, Pane a Mistře, již opět tato Tvá slova! Na cestách života všude je nyní zajisté již sotva snesitelná spousta obtížného světského prachu a je věru velké opatrnosti třeba k tomu, aby se při chůzi nějak přespříliš nerozvířil! Ó, tuto nauku vezmu obzvláště „ad notam“ (na vědomí; vyd.)!“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Učiň to a půjdeš dobře kupředu a podržíš čistou věc!“

17) Když jsem toto řekl setníkovi, přišel také již posel, jenž nás zval ke snídani.

18) Ježto však průvod karavany ještě kolem nepřešel, pravil jsem **JÁ**: „Nechme tento zaprášený lomozíci svět nyní úplně přes celou obec přejít; neboť kdybychom se nyní odebrali ihned dolů, byli by leckteří na nás upozorněni a o to a ono by nás žádali; zůstaneme-li však několik okamžiků ještě zde, pak se tomuto nebezpečí vyhneme.“

19) S tím byli ovšem všichni přítomní opět úplně spokojeni a tak jsme zůstali ještě po celou malou půlhodinu na pahorku, v kteréž době karavana zcela přešla, načež jsme se také ihned zcela nerušeně mohli odebrat dolů do domu ke snídani.

20) Šli jsme tedy v dobrém pořádku dolů, u velkého stolu jsme se posadili na svá místa a když jsem byl napřed pokrm a nápoj požehnal, požili jsme bohatě a velmi chutně připravenou snídani a Římané si zejména také pochutnávali na víně, takže náš Lazar musel několikrát jejich číše naplňovat, z čehož měl opravdovou radost.

21) **Agrikola**, kterému víno uvolnilo jazyk, pravil Mně: „Pane a Mistře, odpusť mně, že jsem nyní při snídani vypil již o dvě číše vína více; ale učinil jsem to i se svými druhy jen proto, aby mně viditelné rozloučení s Tebou bylo snesitelnější! Ó, kéž bych raději mohl stále u Tebe zůstat. Všechny své pozemské statky a všechny své světské hodnosti a úřady bych Ti za to dal!“

22) Pravil jsem **JÁ**: „Tvé přání a tvá vůle platí u Mne tolik, jako kdybys to také učinil; prokážeš však Mně a velmi mnohým lidem větší službu jako správce tobě svěřených pozemských statků a vám všem zde do vlastnictví daných duchovních pokladů. Budete-li toho všeho podle Mé rady moudře používat, budu také Já v duchu u vás a dám vám v každé době co budete potřebovat; jednou v Mé Říši budete však jako Moji opravdoví přátelé věčně u Mne přebývat a činně kolem Mne být. Toto si vezměte též do srdce k vaší opravdové útěše a k úplné posile vašich duší!“

23) Poté jsme povstali od stolu a Já jsem vkládal na Římany ruce a žehnal jim a posiloval je. A všichni byli veselí a plni odvahy a děkovali Mně ještě jednou ústně za vše, čeho se jim u Mne v několika dnech dostalo.

158. ROZLOUČENÍ S DOMEM LAZAROVÝM.

1) Poté jsem povolal Rafaela a dal mu pokyn, aby měl připraveno vše k odchodu Římanů.

2) I pravil **Rafael**: „Pane, Tvá svatá vůle plna věčné a nekonečné síly a moci ve mně je už vykonaným dílem! - Pohleďte ven do velkého nádvoří a najdete vše v nejlepším pořádku; také mládež sedí již na vhodných soumarech a čeká na okamžik odcestování odtud, především však, aby v tomto životě ještě jednou spatřila pravého Otce a Jemu za vše poděkovala a Ho poprosila, aby na ni ve Svě otcovské lásce vždy vzpomínal.“

3) Po těchto slovech Rafaelových všichni tedy také povstali a spěchali na velké nádvoří a všichni žasli nad čistým zázrakem.

4) Já jsem šel nyní k dětem a udělal jim pravé požehnání a ony Mně za mnohých slz děkovaly a chtěly Mně poděkovat hlasitými slovy, což jim však pro samé slzy lásky sotva bylo možné.

5) **JÁ** jsem jim však zcela vlídným hlasem pravil: „Děti, Já rozumím vnitřní -živé řeči vašich srdcí, která je Mně mnohem milejší nežli nejkrásnější slova úst; setrvejte v takovéto lásce a Já budu jako váš pravý Otec v duchu mezi vámi a budu vás Mým živým slovem učit a vychovávat. Amen.“

6) Poté jsem dal Rafaelovi opět vnitřní pokyn a on sedl na soumaru, postavil se před mládež a průvod za vedení Rafaelova nastoupil správně cestu do Tyru.

7) Poté vsedli tedy také Římané se vším svým služebnictvem na své soumary a s nimi též všichni obrácení farizejové se svými ženami a dětmi a jak známo, také všichni ostatní zde přítomní, kteří byli Římany vzati a přijati; také oni Mně za mnohých slz děkovali za všechny jim prokázané milosti a za velká dobrodiní.

8) Poté jsem šel k Římanům, podal jsem jim ruku a dal jim radu, aby nyní následovali průvod Rafaelův, který je doprovodí viditelně až do Tyru před palác Cyreniův. Tam pak jim dá ještě náležitý pokyn, jak jim bude použít moře.

9) Agrikola Mně za tuto radu poděkoval, tázal se Mne však ještě ve spěchu, co bude Rafael potom dělat.

10) **JÁ** jsem mu však vlídně řekl: „O něho se nestarej; neboť je to duch a ví, co má podle Mé jemu jasně známé vůle dělat! Budete-li ho v lásce ke Mně volat, nebude váhat radou a skutkem vás podporovat. - A nyní se dejte také vy do pohybu!“

11) Poté se ještě všichni rozloučili s Lazarem a rovněž i se všemi ostatními zde ještě zůstavšími, načež se dali do pohybu. Římany doprovázel také setník, jeho druhové a tři hostinští, když Mně byli také dříve osvědčili lásku, vděčnost a úctu; neboť věděli, že Se nyní také déle v Betanii nezdržím.

12) A tak byla nyní Betanie opět mnohými hosty opuštěna; jen Já jsem ještě na krátkou dobu zůstal se Svými starými učedníky, s Židořky a s několika učedníky Janovými. A teprve nyní jsem pravil v důvěře, že se odeberu do krajiny Jericha a do známých deseti měst a že ponechávám učedníkům na vůli, chtějí-li jít se Mnou. Všichni chtěli jít s sebou a Já jsem jim přikázal, jakož i celému domu Lazarovu, aby nikomu neříkali, kam Se ubírám. A všichni Mně co nejslavněji slíbili, že budou ve všem podle Mé vůle jednat.

13) Také Marie z Magdalonu Mne však nyní prosila, aby Mne směla doprovázet.

14) **JÁ** jsem jí však pravil: „Marie, je ti ponecháno na vůli, jak jsem ti to také slíbil; ale aby se slepý svět námi nepohoršil, učiníš lépe, zůstaneš-li zde v domě bratra Lazara a budeš-li Mne místo nohama následovat v srdci. Sestry bratrovy mají tě rády a dostane se ti příležitosti, abys jim prokázala mnohou dobrou službu, na což budu pohlížet tak, jako kdybys tuto službu prokázala Mně. Avšak tímto ti nicméně nedávám žádný příkaz, nýbrž nechávám ti zcela na vůli, co chceš nyní raději učinit.“

15) Poté pravila **Magdalena**: „Pane, od nynějška budu činit vždy jen to, co je Ti milejší a příjemnější a tak tedy zůstanu u Lazara až do Tvého brzkého návratu a budu Tě následovat v srdci! Ale všichni Tě, ó, Pane a Mistře, prosíme, abys k nám brzy zase přišel; neboť bez Tebe bude mít naše bytí a život smutný vzhled.“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Marie, i když také nebudu u vás a mezi vámi tělesně, budu však působit u vás nicméně v Duchu; neboť v Duchu jsem přece stále všude přítomen, poněvadž musím všechny věci ve věčné nekonečnosti udržovat a vést, kdybych však nebyl v Duchu všude přítomen, vzalo by veškeré bytí za své a nebylo by ani tvora v celé nekonečnosti, - což nyní již pochopíš. Neboť moci Mé nejvyšší živé a nejvyšší činné vůle jsem Já Sám od věčnosti vše ve všem a vše je ve Mně. Otec, Jenž Mne jako Syna člověka vyslal do tohoto světa, je ve Mně. Já a On nejsme však dva, nýbrž úplně Jeden; vůle Otcova je tedy také vůle Má a ta působí všude.“

17) Otce o Sobě nemůže ovšem žádný člověk vidět; neboť beze Mne by tu nebyl a Já ne bez Něho, protože Já a On jsme úplně jedna Bytost. Kdo tedy vidí a slyší nyní Mne, vidí a slyší také Otce; neboť Já jako Otec jsem Se Sám Svou vůlí do tohoto světa vyslal. Proto blaze vám, kteří ve Mne věříte; neboť kdo ve Mne věří, věří také v Otce, Který Mne poslal a Otec mu za to dá život věčný!

18) Když tato slova dobře uvážíte, budete ve své mysli vždy veselí; neboť upozorujete, že Já přes Svou tělesno-osobní nepřítomnost přece jen u vás budu a zůstanu, - Marie, pochopila jsi tato Má slova?“

19) Pravila **Marie**: „Ano, Pane a Mistře a Otče a Synu a Duchu! Proto Tě budu moci tím snáze a rozhodněji v srdci následovat.“

20) Poté jsem Se obrátil k Svým učedníkům a řekl: „Dosud jsem Já jako Pán a Mistr pracoval Sám a vy jste byli jen jako němí svědkové všeho, čemu jsem učil a co jsem znal; ale od nynějška budete také vy se Mnou pracovat, jako se Mnou viditelně před očima celého světa pracoval Rafael. A tak tedy pojďme nyní odtud.“

21) Poté jsme se ihned vydali na cestu do údolí, po níž se snadno za půl hodiny dospěje k hostinskému v údolí. Lazar s oběma sestrami a s Marií z Magdalonu Mne doprovázeli až k údolnímu hostinskému, který spatřiv Mne ještě zdaleka přicházejícího, spěchal Mně ihned s otevřenou náručí i se svou rodinou vstříc a vyřizoval Mně od Římanů ještě mnoho pozdravů. Zdrželi jsme se poněkud u jeho domu a Já na prosbu hostinského jsem požehnal jeho dětem a celé domácnosti, za což Mně bylo všestranně z nejhlubšího základu srdce poděkováno.

22) Poté se Lazar se svými rozloučil a odebral se domů do Betanie, kde ho již očekávala leckterá práce.

159. NA CESTĚ K HOSTINCI

1) U údolního hostinského byl však též ještě přítomen hostinský z velkého hostince při vojenské silnici, která vedla do Tyru a také do jiných přímořských měst; neboť Římané se dali odtud po cestě vedoucí k severu, po níž se dojde do Galileje - a po níž šel také Rafael s dětmi - a tak tedy hostinský na jižní vojenské silnici nemusel právě příliš spěchat domů. Ježto jsem se však dal s učedníky po této cestě, abych se dostal k obcím, které jsem Si byl tentokrát vyvolil, šel tedy hostinský, který nebyl již asi šestnáct dní doma, s námi a prosil Mne již předem o milost, abych toho dne vyhověl jeho pozvání.

2) A **JÁ** jsem mu pravil: „O tom už můžeš být již ujištěn; ale nocovat u tebe nebude, neboť si musím pospíšet, abych přišel ještě dnes hodně daleko kupředu, neboť Mne čekají ještě velmi důležité práce!“

3) **Hostinský** byl s touto odpovědí spokojen a tázal se Mne, zda má pospíšet napřed, aby bylo při mém příchodu vše připraveno a abych se pak dlouho nemusel zdržovat.

4) A **JÁ** jsem mu pravil: „Zcela dobře, příteli, - dovedeš-li jít značně rychleji, můžeš pospíšet napřed; neboť půjdeme všichni jen mírným krokem. Za tuto tvou dobrou vůli chci také Já, aby ti tvé nohy nevyprávěly službu a tak tedy můžeš již nyní zkusit, oč nás předejdeš!“

5) Poté začal hostinský, jenž byl velký muž a měl dlouhé nohy, své kroky velmi urychlovat a již za půl hodiny byl již tak daleko, že jsme ho již ani nemohli spatřit; a tak tedy také přišel do svého hostince o více než hodinu před námi.

6) Když však přišel domů, nemohli mu jeho (lidé) ani dost vypravovat o všech hrůzách a úzkostech, které jim bylo v jeho nepřítomnosti přestáti; zejména však pravá ohnivá bouře této noci, kterou bylo také mnoho domu v okolí velmi zle zřízeno, uvedla je i všechny obyvatele obce do takové úzkosti, že upadli zcela do mdlob a byli téměř jako mrtví.

7) **Hostinský** však pravil: „O všem tom vím a promluvíme si o tom až k tomu budeme mít pravý čas; ale nyní máme něco důležitějšího učinit! Asi za hodinu sem přijde velký Pán a Mistr se Svými učedníky a postarejte se tedy o dobrý a bohatý oběd aspoň pro čtyřicet osob! Pospěšte si, aby až přijde nalezl vše připraveno; neboť víte všichni, jak velké dobrodiní našemu domu prokázal minulého roku a tak je tedy nyní také náš nejvyšší povinnost, abychom mu dokázali být co nejčinněji vděčnými!“

8) Sotva to hostinský vyslovil, ihned se mladí a staří pustili do práce a brzy bylo vše uspořádáno tak, že při našem příchodu jsme již přišli k bohatému a co nejlépe připravenému obědu.

9) Na cestě až k řečenému hostinci se nepříhodilo však nic nějak zvlášť pamětihodného a není tedy také zapotřebí nějak zvlášť se o tom zmiňovat. Učedníci rozmlouvali navzájem o všem co se přihodilo v těchto dnech v Jeruzalémě a kol něho a žádali Mne také, abych jim podal brzy o tom, brzy o onom bližší vysvětlení, které jsem jim také udělil; a tak tato jinak poněkud nudná cesta ušla velmi vesele.

10) Ve vzdálenosti ještě asi dvě jitra země před hostincem seděla dvojice pravých žebráků z povolání a prosili nás o almužnu.

11) **JÁ** jsem jim však pravil: „Není pěkné od vás, že tu žebráte; neboť vám almužna není zapotřebí; proč jste za velké peníze pronajali vaše domy a pozemky poblíž Samaří a peníze pak s lichvou uložili do směnárny a stali jste se boháči a nyní v chudém oděvu na cizí půdě žebráte, abyste ušetřili vaše velké lichvářské úroky a přitom odnímate opravdovým chudým této krajiny to, co jim patří? Neslyšeli jste jako Židé ze zákona, že máte Boha milovat nadevšechno a svého bližního jako sebe samého!? Znamená však podle zákona žít a jednat, činí-li někdo to, co činíte nyní vy? Povstaňte s tohoto místa, vy dva pokrytci a podvodníci, jinak se vám zle povede!“

12) Jen kdo je opravdu chudý a pro své vysoké stáří nebo pro ochromení svých údů anebo smyslů není také již žádné práce schopen, má od Boha právo dožadovat se milosrdenství svých bližních. A kdo mu něco dá, tomu to také Bůh odplatí a obdarovanému

dar požehná a také mu dá odměnu za jeho trpělivost s jakou snášel svou opravdovou chudobu. Jestliže však Bůh odmění milosrdenství tomu, kdo vám poskytl ve své nevědomosti almužnu, ježto vás považoval za skutečně chudé, bude za to vás jako podvodníky a pokrytce tím více a přísněji trestat zde i na onom světě.

13) Praví se také: „Kdo je dobrého srdce a dává odměnu prorokovi a učiteli a přináší mu oběť, bude také jednou sklízet odměnu proroka!“ Jste vy tedy snad Duchem Božím osvětleni proroci, abyste jako světlo z nebe svítili na Zemi lidem, kteří kráčí v noci svých hříchů?! Ó, to jste nikdy nebyli, ačkoliv chtějící ulovit od lehkověrných lidí větší almužnu, jste se takovými být již několikrát tvářili, aniž byste sami v Boha věřili; neboť oba již dávno vězíte ve víře slepých Saduceů! A jste tedy tím trestnější, že odnímate opravdovým chudým této krajiny to, co patří jim! Proto se ihned odtud klidte, jinak poznáte moc Toho, Jenž vám nyní toto pravil!“

14) Poté oba žebráci rychle povstali se svých žebráckých míst, neboť se cítili nanejvýš dotčeni.

15) A jeden **žebrák**, jenž Mně začal dávat v srdci zcela za pravdu, pravil: „Pane, ty jsi jistě velký mudrlec a dokonce prorok, neboť jinak bys se nemohl tak snadno dovědět, jak je to s námi. Co se mně týče, děkuji ti za toto napomenutí a dávám ti také zde věrně a otevřeně svůj slib, že nejen již nikdy nebudu žebrat, nýbrž budu se svým jménem pamatovat na všechny chudé v této krajině a nahradím jim desateronásobné to, oč mnou byli zkráceni. Jsi-li však prorok a tedy Boží přítel, pak pros také za mne Boha aby mi odpustil mé hříchy!“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Jdi a učiň podle slibu, který jsi Mi nyní učinil a tvé hříchy ti budou odpuštěny!“

17) Tu pravil také **druhý žebrák**: „Mohu také já dojít odpuštění hříchů, učiním-li co chce učinit můj soused?“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Ty musíš mnohem větší oběť přinést, chceš-li dosáhnout odpuštění svých těžkých a mnohých hříchů; neboť tvůj soused poctivé zdědil jmění které má, kdežto ty jsi je nejhanebnějším potlačováním chudých vdov a sirotků jako lupič strhl na sebe. Proto hled, jak bys tuto vinu před Bohem a lidmi napravil a zahladil; neboť bez toho nedosáhneš odpuštění hříchů!“

19) Když **druhý žebrák** uslyšel tento Můj výrok, byl zcela v nesnázích a nakonec pravil: „Pak mně nezbude nic jiného, než abych se stal skutečným žebrákem.“

20) Pravil jsem **JÁ**: „Toho nebude třeba, dokud máš ještě dostatek síly k práci! Jdi a pracuj a svůj denní chléb najdeš!“

21) Pravil nyní **první** a lepší žebrák: „Pojďme tedy a také ty učiň podle rady tohoto pravého proroka; a až vše učiníš, najdeš u mě přijetí i práci!“

22) A **JÁ** jsem pravil: „Co najde u tebe až opět nahradí všechnu škodu, kterou způsobil, to najdeš také ty svou dobou u Mne! Ale nyní jděte a jedněte podle slibu, který jste Mně učinili!“

23) Poté se oba tito žebráci poklonili a rychlým krokem se ubírali přes pohoří do své země.

24) My však jsme šli nyní také dále a dorazili jsme brzy k velkému hostinci. Když jsme se k němu přiblížili, tu nás již také objevil nadmíru vlídný hostinský a šel nám s otevřenou náručí vstříc. Když přišel k nám, děkoval Mně za milost, které se dostalo jeho domu Mou návštěvou.

25) **JÁ** jsem mu však pravil: „Ano, tvému domu se dostalo nyní velké milosti; ale proto nebylo třeba porážet tele, abys Mně a Mým učedníkům připravil oběd; neboť Já se dívám jen na ušlechtilé srdce a na úplně dobrou vůli; kde se s tím setkávám jako u tebe, tam není třeba žádného poraženého a pečeného telete a ještě některých jiných dobře připravených jídel. Ale ty jsi to učinil z radosti, protože jsi věděl, že budu přes poledne tvým hostem a tak tedy také přijímám radostně tvou pozornost. Ale dlouho se v tvém domě nezdržme, neboť máme před sebou ještě dalekou cestu.“

26) Pravil **hostinský**: „Ó, Pane a Mistře, vše se staniž podle Tvé vůle a Tvého zálibení! Já jsem však začal být se svou rodinou poněkud úzkostlivý, že snad půjdeš jinou cestou; neboť podle mého výpočtu mohl jsi sem s učedníky dorazit již před dobrou půl hodinou.“

27) Privil jsem **JÁ**: „To by se bylo také stalo, kdybych nemusel vaši vojenskou silnici čistit od jisté již staré nečistoty. Tato dobrá a nutná práce nás tedy trochu zdržela a tak jsem tedy mohl sem přijít o něco později; ale nicméně přišel jsem jako vždy v pravý čas.“

28) Privil **hostinský**: „Ale, Pane a Mistře, jak jsi Se mohl obírat obyčejnou prací čištění silnice - když to je práce pro naše nejnížší pacholky?“

29) Privil jsem **JÁ**: „Ó, příteli, kdybych vaše cesty života nečistil, nemetl a neuspořádal Já, pak by bylo veta po spáse vašich duší! Já jsem prvý, nejlepší a nejopravdovější stavitel i čistitel cest. Kde cesty nerazím a nečistím Já, tam buď žádné cesty nejsou a i když nějaké zdánlivé cesty jsou, pak jsou tak plné neřádu a bahna, že po nich žádný poutník nemůže dále přijít, nýbrž je nucen buď se obrátit anebo se na cestě v hlubokém blátě udusit. - Pochop dobře tento obraz a pak ti bude již jasno, jak a proč Já jsem stavitel cest a pravý Mistr cest!“

30) Hostinský sice tomuto obrazu neporozuměl, - ale Moji učedníci mu jej brzy vysvětlili, načež jsme se pak odebrali do domu a v něm jsme požili dobře připravený oběd. Víno hostinského a jeho rodinu velmi rozveselilo a rozpovídalo a hostinský Mně také vzdal nejvřelejší dík za zmíněné čištění silnice. Zdrželi jsme se zde celkem asi jeden a půl hodiny, o leccem jsme poučili lidi hostinského, načež jsme šli dále.

160. O BOHOSLUŽBĚ A ÚČINNÉ MODLITĚ.

1) Jelikož jsme však šli obcí, zpozorovali nás mnozí a poznali, že jsem to Já; neboť mnozí Mne znali ještě z Mého zdejšího pobytu před rokem a jiní Mne poznali, protože Mne viděli v Jeruzalémě. I přistoupili ke Mně a prosili Mne, abych prodlel v obci a zůstal u nich aspoň jednu noc a abych také pomohl mnohým nemocným. Neboť znamení před několika dny za noční doby viděná a pravá ohnivá bouře této noci zapůsobila na některé lidi slabé a velmi bázlivé myslí tak, že tu nyní leží velmi nemocní a lékař této obce jim pomoci nemůže, jelikož tuto nemoc nepoznává a tedy také ne lék, který by ji vyléčil.

2) I zastavil jsem Se a privil těm, kdož Mne zadrželi: „Cožpak jste neslyšeli, že Bůh je všemohoucí a milosrdný?! Proč se nemodlíte k Bohu a neprosíte Ho o pomoc když trčíte v bídě?“

3) Privil **jeden**: „Milý Mistře, tobě se to dobře povídá, když ti Bůh poskytuje vše, zač Ho svým tajným způsobem žádáš! Ale my lidé můžeme obětovat, modlit se a prosit kolik jen vždy můžeme, nic nám to vše neprospívá; neboť Bůh si nás neváží, ačkoliv zákony Mojžíšovy pokud je to jen možné věrně dodržujeme a zachováváme. Tomu však za časů proroků bylo také téměř tak: Bůh vyslyšel vždy jen prosby vyvolených proroků; laikové se mohli za to či ono modlit a prosit třeba po celý život a přece nic neobdrželi. Ó, nám to bylo tisíckrát milejší, kdyby Bůh vždy v případě potřeby naše prosby vyslyšel, než abychom nejsouce Bohem vyslyšeni, museli hledat pomoc u lidí slabých, kteří nám jen zřídka mohou pomoci! Ale co můžeme a co máme jiného činit, jestliže až příliš jasně poznáváme, že veškeré naše modlení a prošení nám v našich velkých nesnázích pomoc nezjednává?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Ó, s touto vaší prázdnou omluvou u Mne věru nepořídíte! Vám chybí téměř úplně víra a opravdová živá důvěra v Boha a proto také Bůh vaše prosby nevyslyší a vašich obětí nedbá. Pročpak se nemodlíte a neprosíte sami v úplné víře a důvěře? Protože se vám to zdá být příliš nepohodlné! Proto si vydržujete v obci známé chrámem zplnomocněné předříkávatelé a přímlovčí a těm platíte, aby za vás to a ono od Boha vyprosili. Můžete-li věnovat víru a důvěru těmto pokrytcům, kteří si dávají za svou domnělou námahu vždy platit a jejichž modlitba a prosby vám ještě nikdy pomoc nepřinesly, - proč tedy nevěnujete svou víru a svou plnou důvěru raději Pánu a Otci Samému?“

5) Já pravím vám: Toho je vinna vaše lenost! Vy jako pozemsky zámožní statkáři jste již od dětství zvyklí dávat za sebe za skrovnou mzdu pracovat pacholky a děvečky a přitom si hrát na přísné pány a myslíte, že ti předříkávatelé modliteb a přímlovčí mají také u Boha za vás účinně pracovat, protože jim za to dobře platíte. Ale tu Bůh odvrací Svou tvář od vás a neposlouchá nikdy ošklivý, nesmyslný a bezduchý retní žvást vašich pokryteckých sluhů božích. A v tom také spočívá důvod, proč vám Bůh pomoci nemůže, nechce a

nepomůže. Neboť kdyby to Bůh učinil, pak by vás jako nejvyšší věčná moudrost, láska a moc ponořil ještě hlouběji do úplné záhuby, kterou vám připravuje vaše příliš velká lenost.

6) Probudte tedy víru v Boha, opravdovou a živou lásku a pevnou důvěru v Něho! Modlete se k Němu a prostě Ho sami v duchu a v pravdě a On vás pak také jistě vyslyší! Modlete se takto bezustání, konejte opravdové pokání a snášejte také utrpení, která z dobrého důvodu na vás přišla, s trpělivostí a opravdovou odevzdaností do vůle Boží, jako můžete poznat z trpělivosti Jobovy a Bůh vám pomůže z každé nesnáze, pokud to jen připouští spása vašich duší.

7) Vy jste Mne nyní sice sami prosili, abych vás z vašich nesnází vysvobodil - neboť považujete Mne za proroka, kterému dal Bůh velkou moc - a hledte, Já vás právě tak nemohu a nechci nyní vyslyšet a vám pomoci jako Bůh Sám; neboť Já a Bůh, Kterého neznáte a v Kterého proto také nevěříte, jsme jednoho Ducha, jedné vůle a jedné myslí! To, čeho nemůžete vaším způsobem modlení a prošení nikdy dosáhnout u Boha, toho také nedosáhnete u Mne! Konejte tedy dříve to, co jsem vám nyní radil, pak vám pomohu také Já, i když také u vás dnes nepřenocuji! Někteří z vás Mne však následovali dokonce až do Kafarnaum v Galileji, proč se tam tedy ode Mne zase vzdálili?“

8) Privil **jeden**: „Mistře, ty jsi tam podával v synagóze podivnou nauku o požívání tvého masa a pití tvé krve a líčil jsi to tak, že nikdo nemůže obdržet věčný život své duše, kdo nebude jíst maso tvého těla a pít jeho krev. Tu jsme se obávali, zda jsi snad nepozbyl smysly a z toho důvodu jsme se také stáhli zpět, by se o nás nemluvalo, že jsme učedníky poblázněného proroka. Když jsme se však před nedávnem opět s tebou shledali v Jeruzalémě na slavnosti v chrámu a na vlastní oči a uši jsme se opět přesvědčili, že jsi rovněž tak moudrý a mocný, jako jsme tě již předtím poznali, tu jsme v tebe opět uvěřili a jelikož jsi se nyní ubíral touto naší obcí a my jsme tě dobře poznali, přišli jsme tedy nyní také s důvěrou k tobě a přednesli jsme ti naše nesnáze. Můžeš-li a chceš-li nám pomoci, neukážeme se nevděčnými; nemůžeš-li a nechceš-li to však také nyní učinit z důvodu tebou nám vylíčeného, vzpomeň si na nás, shledáš-li nás způsobilé a toho hodné!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Jednejte podle toho a pomoc nedá na sebe čekat!“

10) Poté jsem pokynul učedníkům, aby se šlo dále a šli jsme tedy také nepřetržitě dále.

11) Někteří z této obce nás sice po jistou dobu následovali; jelikož jsme však kráčeli rychle kupředu, zůstali ti, kdož nás následovali, brzy daleko za námi, obrátili se pak opět a šli do své obce.

161. PODOBENSTVÍ O SOUDCI A VDOVĚ.

1) Když jsme měli tuto obec hezky daleko za sebou, tázali se Mne **učedníci** řkouce: „Pane a Mistře! Proč jsi vlastně nepomohl těmto Židům, když Tě přece sami jistě velmi snaživě prosili, neposlavše k Tobě předřikávače a přímlovčí?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Měl jsem je snad v jejich staré lenosti a nevěře a pověře ještě více posílit nežli beztoho již velmi dlouhou dobu jsou? Já jsem jim jen ukázal cestu, po které by měli kráčet. Učiní-li tak, bude jim také již v pravé době pomozeno; neučiní-li to však, ať si tedy zůstanou jakými jsou a ať staví své domy na písku! Nás to bude věru málo rušit; neboť člověku, který si chce proti radě moudrosti sám škodit, se bezpráví neděje.“

3) U těch však, jejichž prosbu jsem nechal nevyslyšenou, je navštívení všelijakými nesnázemi a utrpením třeba; neboť tím budou ze své staré lenivosti vyburcováni, vycvičí se v trpělivosti a jejich srdce budou jemnocitnější a milosrdnější, nežli tomu bylo dosud. Neboť Já nejsem jen vždy pomocníkem, nýbrž kde toho třeba, také spravedlivým Soudcem.

4) Poslyšte však nyní podobenství, z kterého budete moci ještě jasněji poznat, proč jsem obyvatelům oné obce, kterou jsme nyní prošli, tak vážně kladl na srdce samostatné a důvěry plné modlení a prošení!

5) V jednom městě byl jednou spravedlivý soudce, který se nebál Boha a také se nelekal žádného člověka. V témž městě byla však vdova; tato vdova přišla k soudci a pravi-la: „Zachraň mně před mým protivníkem!“ Soudce však dělal jakoby slova vdovy neslyšel

a nechtěl dlouho její žádosti vyhovět. Jelikož však vdova nepřestávala prosit, pomyslel si takto u sebe: „Ačkoliv se ani Boha nebojím a také se žádného člověka nelekám, přece ji zachráním, neboť mně nyní působí již tolik nesnáze - jinak nakonec přijde a svým křikem o pomoc ohluší mě docela!“

6) Privil tu **Šimon Juda**: „Podle toho tedy člověk chtějící svým modlením a prošením od Boha něčeho dosáhnout, musí se Mu stát hodně obtížný a nesnesitelný? Já jsem si však myslel, že u Boha, jenž v Tobě sídlí a je pln nejvyšší lásky a slitování, je člověku třeba jedině živé víry a důvěry, má-li být člověk spíše vyslyšen nežli u světského soudce tohoto světa?!

7) Ty jsi nám sice jednou podal podobný obraz a to o hospodáři, ke kterému přišel za hluboké noci hladový, hospodáře probudil a z velikého hladu ho prosil o chleba. Hospodář v této době mu z lásky a slitování chleba nedal jen proto, že se chtěl pro nestydaté naléhání tohoto nočního žebráka zbavit.

8) Tato věc připadá mně, otevřeně řečeno, přece jen tak trochu zvláštní! Když my Tě prosíme o něco, vyslyšíš nás ihned bez nějakého téměř nestydatého naléhání a tak jsi také vyslyšel pohany, celníky a mnoho hříšníků a vinu cizoložnice jsi zapsal do písku; ale tato Tvá nauka, jak lze od Boha něco vyprosit, nesouhlasí zvláště se vším ostatním čemu jsi učil. Jak tomu máme rozumět?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Tedy poslyšte dále, co podle vašeho domnění onen nespravedlivý Soudce praví, jímž „nota bene“²⁶) jsem Já Sám! Tento soudce praví: Když tedy podle podobenství světský soudce dá za právo bědující vdově, oč spíše zachrání Bůh Svě vyvolené, když ho jaksí dnem i nocí volají, aby s nimi měl trpělivost a aby jim byl milostivý a milosrdný?! Pravím vám: On je vbrzku zachrání! Až však jednou Syn člověka opět přijde, myslíš, Šimone Judo, že dojde víry na Zemi? Ano, právě tak jako v této době nedojde téměř žádné víry a ti, kdož v Něho ještě věří, budou vysmíváni a posmíváni!

10) Ale budou nicméně také opět mnozí, kteří se nedají světskou moudrostí oslepit a Mé slovo budou otevřeně hlásat; a k těm pak také budu přicházet ve dne a v noci, budu se jim zjevovat a je před pronásledováním světa chránit a dám jim také zázračný dar, aby skrze lásku pomáhali utiskovaným, neduživým a nemocným. A tak bude pak světleji a potěšitelněji na Zemi. - Rozumíte tomuto proroctví?“

162. ŘÁD V DOMÁCNOSTI BOŽÍ.

1) Privil **Šimon Juda**: „Pane, kdy, v které době se něco takového na Zemi stane?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Šimone Judo, Já jsem ti dal pro tvou mocnou víru klíče k Říši Boží a nazval jsem tě skálou, na které postavím církev Svou, kterou brány pekelné nepřemohou. Ty budeš novým Aronem a budeš sedět na jeho stoli. Ano, staneš se jím také tím, že budeš s ostatními bratry šifitelem Mého slova.

3) Ale až se to za několik set let dozví pohané, budou v Římě předstírat, že tuto (stolici; r. 64 po Kr.vyd.) jsi tak založil ty. A národové, kteří k tomu budou donuceni ohněm a mečem, uvěří těmto falešným prorokům, že jsi ty, jako prvý kníže víry, zřídil v Římě tuto stoli a že z ní ve jménu Mému vládneš nad celou Zemí a jejími knížaty a národy. Ale hle, to bude falešná stolice, z které se rozšíří na širé Zemi mnoho neštěstí a téměř nikdo již nebude vědět, kde jsi zřídil onu opravdovou stoli, stoli lásky, pravdy, živé víry a života a kdo je tvým opravdovým nástupcem.

4) Tato falešná stolice se sice dlouho udrží, mnoho přes tisíc let, ale dvou tisíc let se nedožije. A nyní počítej, dovedeš-li počítat!

5) Až tato falešná stolice ztrouchniví a žádnou pevnost již mít nebude, pak přijdu opět Já a se Mnou Má Říše. Pak také vy přijdete se Mnou na Zemi a budete Mými svědky těm, u kterých najdeme ještě opravdovou a čistou víru.

²⁶ „dej pozor“

6) Ale v oné době bude třeba také velkého čištění, aby Mne lidé opět poznali a jedině ve Mne uvěřili. Ale co jsem vám nyní v důvěře zjevil, o tom ještě nyní pomlčte! Však přijde čas, ve kterém to bude hlasitě se všech střech zvěstováno.“

7) Pravili **ostatní učedníci**: „Pane, cožpak se nelze něčemu takovému vyhnout?“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, ano, ale to by museli lidé být přetvořeni v pouhé stroje! Vy také pravíte: „Ale proč stále tak prudké větry a bouře na moři?“ Dobrá, pravím Já, odstraňte je tedy a moře pak již nebude pohánět nebezpečné vlny a přívaly a plavci budou moci v úplném klidu a bez nebezpečí jezdit po mořích! Leč velmi klidné moře pak shnije a naplní morem všechny části Země, takže pak nebude již myslitelný žádný přirozený život ani na souši ba ani ne v moři samém.

9) Veškerá voda by se tedy musela přeměnit v kámen! Stalo-li by se však to, odkud vezmou pak všichni oživení tvorové, jako rostliny a zvířata svou prvou a nejnужnější potravu? Aby tedy moře zůstalo jakým je a také veškeré ostatní vodstvo, musí zůstat také větry a bouře, kterými se udržuje moře stále v neklidu a z něho plynoucí činnosti, aby nenechalo klesnout ke dnu svou životní sůl a neshnilo a nedostalo morový zápach.

10) Čím jsou však větry a bouře moři, tím jsou u člověka dopuštěné duchovní zkoušky a boje, které musí každý člověk na této Zemi více méně podstoupit, aby se probojoval k opravdovému životu.

11) Co však platí pro dobu života každého jednotlivého člověka v malém měřítku na této Zemi, to platí v rozsáhlejší době též pro celé kmeny národní.

12) Malý potůček protéká jen krátkou dráhu nežli se spojí s potokem větším, který pak již musí protékat mnohem rozsáhlejší dráhu, nežli se vlije do velké řeky; řeka musí pak již putovat rozsáhlými a velkými územími, nežli se sjednotí s mořem světovým; toto moře pak oblévá celou Zemi a oživuje svou solí, - která v nejjemnějším a parnatém roztoku naplňuje vzduch celé Země, - což způsobí větry a bouře a také pevninu a veškeré přirozené stvoření v ní a na ní.

13) Do velkého světového moře se sice vlévají tisíce vody, čisté a nečisté, sladké, kyselé a hořké, léčivé i neléčivé - ale v moři se všechny sjednocují a mají jednu sůl, ze které bere nesčetně rozmanitý ústrojný život přírody svou základní látku a podle své podstaty v sobě zpracovává.

14) A jako se má velké moře světové k veškerému stvoření celé Země, tak se má také velká duchovní říše k různým zdejším pozemským životním poměrům lidí na této Zemi. Každý jednotlivý člověk se podobá malému potůčku, obec je poněkud větší potok, velký potok je již jako lid, řeka je jako národ a moře představuje především a zejména na rozsáhlých březích všechny národy Země, které v něm přecházejí v jeden stejný živel; hlavní a v sobě břehu prosté moře označuje pak lidi v duchovní říši, která v sobě skrývá nekonečno a svým vesměs živým složením je prazákladem všeho bytí.

15) Od stálého pohybu světového moře závisí jak bylo již ukázáno, veškeren přirozený život tvorů; čím většími bouřemi a proudy přichází moře v činnost, tím více životní činnosti vyvíjí též u veškerých tvorů pevniny a tedy také lepší zdar.

16) Stávají-li se tedy lidé ve své vnitřní životní činnosti vlažní, leniví, ospalí a světla zbavenější, pak nastávají v nekonečně velkém duchovním světě ihned velké pohyby a vlnění a ty pak svým vléváním způsobují též všeliká hnutí a vlnění mezi lidmi žijícími dosud na této Zemi. Národ povstává proti národu, nauka potírá nauku a pokračuje to tak po dlouhé doby dále, dokud tím lidé nebývají uvedeni do největší možné činnosti života.

17) Tím se pak také stává mezi nimi jasněji a světleji. Zdánlivá nouze je činí vynalézávými a tak je nutí ke stále větší a uspořádanější činnosti. Touto činností se národové, kteří předtím sotva o sobě něco věděli, navzájem seznamují a časem si navzájem prospívají a světlo mezi nimi čas od času vždy víc a více vzrůstá a plodí v prvé řadě vždy větší potřebu po životní téměř makavě dokázané pravdě.

18) Když se tato potřeba nakonec stává vždy všeobecnější a lidé se již nespokojují s pouhou vírou v authority, která je vždy základem temné a líné pověry, pak je také na čase dát jim velké a pochopitelné životní Světlo plné jasu a pravdy.

19) A hleďte, tak musí nyní velmi mnozí všelijakou leností a životní temnotou jakoby v hlubokém spánku na celé Zemi postižení lidé být uváděni do velkého a bouřlivého pohy-

bu, dokud po delším údobí časovém nejsou tak dalece probuzeni, aby v takovémto probuzení začali konečně pociťovat, co se jim nedostává!“

163. O ZNOVUPŘÍCHODU PÁNĚ.

1) **(Pán:)** „Když mezi lidmi nastane takový stav, pak bývá také na čase dát jim co jim chybí anebo teprve v této době přicházím opět do tohoto světa k lidem a konám všeobecně to, co konám nyní ojedinele jen před nemnohými svědky. Nyní kladu do půdy símě a tím nepřináším lidem pokoj, nýbrž jen meč ke sporu a k velkým bojům a válkám.

2) Jen člověk o sobě, který přijme Mou nauku a bude podle ní žít, najde v sobě světlo, pravdu a opravdový pokoj života, ačkoliv bude muset přitom se světem mnohé boje a pronásledování pro jméno Mé přestát, což také vy všichni na sobě zažijete. Až však přijdu do tohoto světa podruhé, pak také již přestane mezi národy Země kvašení, boje a pronásledování a prvotní vztah Lidí k čistým duchům nebes bude normální a trvalý.

3) Z toho, co vám bylo řečeno a ukázáno, snadno nyní poznáte, proč se dopustí, že časem vedle malé a pravé stolice Aronovy, na kterou Já vás nyní posazuji, povstane mezi pohany stolice falešná a dlouho trvající a jak a proč se tedy také dopouští falešní proroci a učitelé dokonce ve jménu Mém.

4) Vy však a vaši opravdoví potomci ať toho nedbají, když také uslyší volání z úst oněch falešných proroků, že Kristus je zde anebo tam. Neboť Já již nikdy nebudu přebývat v chrámu rukou lidskou stavěném, nýbrž jen v duchu a v pravdě těch, kdo Mne budou hledat, Mne prosit, jedině ve Mne věřit a takto Mne také nadevšecko milovat, jejich srdce se stane opravdovým chrámem Mého přebývání a v tomto chrámu budu také k nim mluvit, je vyučovat, vychovávat a vést. Toto si také nyní zejména dobře zapamatujte, abyste se, až to vše tak přijde, nepohoršovali, ale připamatovali si, že jsem vám to vše i s odůvodněním již předem oznámil!“

5) Privil poté **Šimon Juda:** „Pane, z toho nyní poznáváme Tvůj řád, který vedle nejuplněnější svobody vůle lidí této Země nemůže mít žádný jiný směr, nežli jaký jsi nám nyní a také již jindy vylíčil - byť ne tak otevřeně; ale pro lidstvo z toho vcelku ještě dávno neplynou žádné zlaté plody života! Ale když už jednou ta věc tak být musí, aby tato Země byla konečně přetvořena v opravdovou životní školu Tvých dětí, budiž tomu tedy také tak, jak to Tvá moudrost dopustí!“

6) My pak vynaložíme vše, abychom do půdy srdce lidí zaseli co možno hodně živého slovního semene, aby se z toho co nejdříve mohly mezi lidmi vyvinout největší boje mezi světlem a temnotou. Všechny hroby ať se otevrou a ať je Tvé evangelium dokonce i mrtvým kázáno a moře ať vydá na velké světlo mrtvé, které pohltilo! Nemyslím tu kosti a jejich dávno již zetlelé tělo, nýbrž duše; také jim budiž Tvé slovo v duchu hlásáno!“

7) Privil jsem **JÁ:** „Ty jsi mluvil dobře a správně. Co se zde nyní na světě hmotném děje, opravdu nebude zadržováno dosud také ještě velmi zaostalému světu duchů. Ale nyní jsou velmi mnozí lidé, kteří jsou za života svého těla pohřbeni do hrobů životní noci v hlubokém dně velkého moře klamu; těmto lidem budete zajisté evangelium kázat a také tu pak vyjdou mnozí ze svých starých hrobů na světlo života a zmíněné moře vydá své zajatce.

8) Když to se ve velké všeobecnosti stane, pak se také začne jasně rozednívat velký a všeobecný den vysvobození všem obyvatelům Země. Ale práce je velká a těžká a opravdových pracovníků je ještě málo; proto se především snažte také o to, aby jejich počet byl brzy veliký! Každému pracovníku na Mé životní vinici se také dostane podle jeho píle a horlivosti velké odměny. Zde na Zemi bude sice tato odměna pro vaše tělo vždy sice jen hubená jako bývala dosud, ale zato tím větší a tučnější bude pro duši a ducha.

9) Neboť statky této Země jsou jen zdáním a podobají se navlas statkům, které má leckterý člověk ve snu. Malý rozdíl je jen v tom, že statek ve snu klame duši člověka o něco kratší dobu, nežli vnější statek tohoto hmotného těla. Ale obé zanikne a po zaniknutí bude tu vše jen zdáním před otevřenýma očima živoucího ducha, který jediný bude teprve s to dát všemu zdání realitu.

10) Proto snaž se každý především jen o statky ducha, jenž je Světlo, Pravda a Život v duši! Co v náležitě míře potřebuje tělo, to na této Zemi beztoho každému věrnému pracovníku na Mé vinici připadne jaksi samo sebou; neboť Já jistě nejlépe vím, co i v každém tělesném ohledu potřebuje. - Rozuměli jste Mně všichni nyní dobře?“

11) Privil **Šimon Juda**: „Pane, já jsem Ti porozuměl a ostatní bratři jistě též a je nám tedy nyní také úplně jasné, proč jsi předtím nevyslyšel obyvatele obce, kterou jsme procházeli, ačkoliv Ti přednesli své nesnáze a ucházeli se u Tebe jako u nějakého světského lékaře, abys jim pomohl! - Ale nyní jdeme již dosti dlouho, Slunce se již zcela zřejmě chýlí k západu a já nemohu ještě nikde objevit něco, co by vypadalo jako dům. Od té doby co jsme před půl hodinou vstoupili na tuto silnici vedoucí do Jericha, vypadá to velmi pustě. Lesů a keřů je dostatek; ale jinak tu není nic a je pochopitelné, že se v této krajině zdržují zloději a loupežníci. Pane, bude tato cesta ještě dlouho taková?“

12) Privil jsem **JÁ**: „Nech cestu jaká je, - pro nás je jistá! Prošli jste se Mnou mnohem pustější krajiny na Eufratu a byly pro nás jistě a dokonce velmi úrodné. A tak tomu bude také i s touto cestou. Jakmile přejdeme toto před námi ležící návrší, které je ovšem velmi rozsáhlé, přijdeme brzy také do obce, která za doby Lotovy byla jedním z deseti měst, nyní však je to jen zcela bledý městyš; tam uvidíme, zda se tam dá něco pro nás dělat. Odtamtud dále je pak už více takových obcí a uvidíme, kde nám v hostinci poskytnou zaopatření.“

13) Privil učedník **Ondřej**: „Pane, to Ty už předem zcela určitě a jistě víš, - nechceš nám však nyní blíže označit, která je to obec a jaký to bude hostinec.“

14) Privil jsem **JÁ**: „A i když je tomu tak, co ti to vadí? Já však kvůli vám jednou nechci předvídat, nýbrž podobně jako člověk brát věc, ať přijde jakkoliv. Ale v první obci se setkáme s všelijakými lidmi, farizeji, starými zákoníky a také s takovými lidmi, kteří se považují za velmi zbožné a mnoho si na tom zakládají. S těmi nám bude mimochodem co činit!“

164. PŘED HOSTINCEM CELNÍKA

1) Po této Mé předpovědi jsme pak šli mlčky spěšným krokem kupředu a dostali jsme se brzy na návrší a spatřili jsme odtud také již zcela blízko ležící obec, kterou jsem nejprve uvedl.

2) Přišli jsme tedy také brzy a snadno tam a odpočinuli si před hostincem, jehož majitel byl zároveň celník. Tento majitel se nás tázal, zda jsme cizinci či domáci, to jest Židé.

3) A **JÁ** jsem řekl jemu: „Jsi-li Žid, pak zajisté také na nás poznáš, že nejsme cizinci! Tvá žena je Řekyně, ačkoliv má na sobě židovský šat; těchto několik však, kteří jsou u Mne, jsou nicméně Židé i když také někteří vězí v řeckém oděvu.“

4) **Celník** se vyjeveně podíval a prvil: „Tebe ještě nikdy nikdo v této odlehle krajině neviděl; odkud tedy víš, že je má velmi milá žena Řekyně?“

5) Privil jsem **JÁ**: „Já vím ještě leccos o tobě, tvé ženě, o tvých dvou dětech dvojčatech a také o tvém domě a o celé obci; ale kdybys věděl, Kdo je Ten, Který nyní s tebou mluví, pak bys řekl: „Pane, zůstaň u mně; neboť den se chýlí ke konci!“

6) Po těchto Mých slovech se **celník** ještě více zarazil a prvil: „Příteli, ty jsi zvláštní člověk! Buď jsi věštec anebo Esejec anebo dokonce skutečný prorok; neboť jinak bys nemohl vědět, že má žena je Řekyně a že máme skutečně jen dvě děti, které jsou opravdu dvojčata. Nechtěl bys tedy do mého domu se svými druhy vstoupit a trochu se občerstvit? Já vidím, že by se mohl člověk od tebe jistě dovědět leccos, co by bylo k velkému prospěchu!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Ty máš ve svém domě beztoho hosty a je v něm málo místa. Mimoto Já nejsem zvláštním přítelem vašich zdejších farizeů, zákoníků, kněží a pobožníků a tak zůstanu raději venku.“

8) Tu žasl celník ještě více, neboť jsem mu také pověděl, kteří hosté jsou v domě. Poté vešel sám do domu a prvil nacházejícím se tam hostům, že právě přišla velmi zvláštní společnost lidí, mezi nimiž je jeden, jenž - přesto že je to cizinec - ví o skrytých věcech více nežli leckterý domáci.

9) Sotva to byl celník vyslovil, povstali ihned všichni v domě a pospíšili ven k nám, aby si nás a zejména Mne prohlédli a také se nás dotazovali.

10) Jeden, byl to na odpočinek daný **farizeus** a mnoho si zakládal na poctivosti a zbožnosti, pravil Mně: „Poslyš, příteli, majitel tohoto hostince nám řekl, že víš skryté věci a že jako cizinec zde znáš poměry této obce a této krajiny lépe nežli domácí člověk! Řekni mi tedy, kdo já jsem a jakou mám povahu!“

11) Pravil jsem **JÁ**: „Abys viděl ty a také ještě někteří tobě rovní, kteří se považují za zbožné a spravedlivé, že vás dobře znám, budu vám ve vši stručnosti vypravovat jednu malou událost z vašeho života. Protože se považujete za zbožné a spravedlivé, ale jinými lidmi, které neshledáváte jako jste sami, opovrhujete, chodíte tedy také o svátcích do Jeruzaléma, přinášíte chrámu předepsané oběti a tak se před knězi chrámu ospravedlňujete.“

12) O velikonocích tohoto roku šel tedy také jeden za zbožného a spravedlivého se považující starý farizeus a rovněž také jeden celník nahoru do chrámu.

13) Farizeus přistupuje zcela blízko k obětnímu oltáři, aby byl některými a to vznešenými Římany pozorován a povšimnut, modlil se a to dosti hlasitě takto: „Bože, děkuji Ti, že nejsem takový jako mnozí ostatní lidé, jako zloději, lupiči, nespravedliví, cizoložníci a též jako onen celník, který šel se mnou nahoru! Neboť já se postím dvakrát týdně a dávám sám jako farizeus desátek od všeho co mám; také zachovávám Mojžíšova přikázání a mám přitom také vždy ve veliké úctě ustanovení chrámu. Dej mi, ó, Bože, milost, abych i nadále v této spravedlnosti a bezhříšnosti setrval a nakonec také tento svět tak opustil!“

14) Celník zůstal však vzadu a velmi daleko od obětního oltáře stát a neodvažoval se ani oči k nebi pozvednout, nýbrž bil se v prsa a říkal: „Ó, Pane, buď milostivý a milosrdný mně hříšníku, jenž není hoden, aby pozvedl oči k Tvé svatyni!“

15) Kdo myslíte, opustí chrám jako opravdu před Bohem ospravedlněný; farizeus, který se sám povyšoval anebo celník, který se před Bohem pokořil a ponížil?“

16) Tu pravili **někteří**, kteří dobře postřehli, že jsem tento obraz vztahoval na starého farizea, neboť on byl velice znám svou častou sebechválou a sebe oslavováním u těch, kteří se považovali též za zbožné a spravedlivé: „Příteli, o tom může soudit jen Bůh, Jehož vševidoucí oko zkouší srdce a ledví člověka; my lidé nemůžeme zde pronášet žádný konečný rozsudek! Protože také tento příběh, tak jak se také udál je ti jako cizinci velmi přesně a zevrubně znám, řekni ty nám, kdo z obou opustil před Bohem ospravedlněn chrám!“

17) Pravil jsem **JÁ**: „Ó, tuto laskavost vám již mohu prokázat!“

Pravím vám: Právě tento celník odešel z chrámu ospravedlněn, protože se sám ponížil a svou vinu před Bohem v srdci věrně a pravdivě doznal a tak se také ospravedlněn před farizejem navrátil do svého domu. Kdo se povyšuje, bývá ponížěn a kdo se ponižuje, bývá povýšen!“

165. UZDRAVENÍ V NEMOCNICI CELNÍKOVĚ.

1) Když jsem byl toto těmto lidem sdělil, pomyslili si u sebe: „Ten soudil správně a pravdivě!“

2) **Celník** se však omlouval, řka Mně: „Příteli, ty jsi sice zcela správně soudil a tvůj úsudek by mně byl potěšil ještě více, kdybych nebyl právě já sám onen celník, který se v chrámu před Bohem takto v plné pravdě vyslovil! Ale ať je tomu jakkoli, připadá mně to od tebe přece jen nanejvýš záhadné, jak ti mohou být takové věci tak známé. Já pro svou osobu tě považuji za proroka a prosím tě, abys ve jménu Toho, Který tě svým duchem takto osvítil, požehnal mému domu a mé rodině!“

3) Pravil jsem **JÁ**: „To se ti již stalo tím, že jsem Se před tvým domem zastavil a odpočinul. Abys však také poznal, že Já mám nejen právo, nýbrž také i moc tvému domu a tvé rodině žehnat, jdi nyní do domu, který je také tvůj a přináležej k tomuto tvému hostinci!“

4) Onen dům jsi však zařídil k přechovávání všelikých chudých, domácích i také cizích nemocných a opatřil jsi jej lékařem a mnohými dobrými léky. Nyní je v ošetřování ještě sedm těžce nemocných lidí, kterým však nemůže tvůj lékař, jakkoli je zkušený a ochotný,

pomoci. Já jsem jim však již pomohl. A tak tedy jdi nyní do onoho domu a přesvědč se sám!“

5) Tento dům byl jen několik kroků vzdálen od hlavního domu a celník a všichni ostatní šli co nejrychleji tam a k největšímu úžasu našli všech sedm úplně zdravých. A uzdravení se dotazovali, kdo je uzdravil; musel se tu jistě stát velký zázrak, neboť tyto chromé mrzáky, slepé a dnou postižené ještě nikdy žádný lékař neuzdravil.

6) I pravili úplně **uzdravení**: „Kdo nás tak náhle a zázračně uzdravil, nevíme; neboť nikdo u nás nebyl, od rána ani náš lékař ne. Pocítili jsme však, kterak námi před několika málo okamžiky projela síla jako oheň a byli jsme zdraví jako nikdy předtím; neodvažovali jsme se však opustit lůžka, protože jsme nemohli uvěřit, že jsme se skutečně tak uzdravili.

7) Oba slepí nám však sloužili za prvý důkaz, že nejen oni jako světlem očí znovu obdaření, ale také my jsme úplně nabyli opět našich rovných údů, nicméně jsme však nevěřili úplně v naše sebejasněji pocíťované uzdravení; nyní však věříme, protože jste proto k nám přišli.

8) Vám to asi jistě řekl nějaký podivuhodný člověk a sám Spasitel, jinak byste sem nebyli přišli, abyste se přesvědčili, zda onen zázračný muž k vám mluvil pravdu a tak tedy více lépe, kdy nás uzdravil, nežli to můžeme vědět my. Pošlete nám však nyní také pro oděv, abychom mohli vyjít ven a vzdát zázračnému Spasiteli díky!“

9) To se také na rozkaz celníka ihned stalo.

10) Tu starý farizeus, představený a několik jiných kněží a zákoníků vyvalovali s úžasem oči a nevěděli kudy kam a jeden se dotazoval druhého, za koho Mne považuje.

11) Ale **obyčejnější občané** a také **uzdravení** jednohlasně pravili: „To je zvláštní, že se tu mohou kněží a zákoníci ještě ptát, kdo je ten, který mocí své vůle je s to v jediném okamžiku vyléčit nejnevy léčitelnější nemoci! To je možné jedině Bohu a nějakému přezbožnému člověku, který je podobně jako velcí proroci naplněn Duchem Božím!“

12) Ale kněží a zákoníci pohrozili lidu a pravili, že se nesluší, aby se laici opovážovali poučovat boží kněze.

13) **Laikové** toho nedbali, nýbrž vyšli s uzdravenými z pokoje pro nemocné, předstoupili přede Mne a pravili: „Sláva Tobě, velký Mistře, jenž jsi k nám přišel ve jménu Páně! Hosana na výsostech a všechna chvála Jehovovi, Pánu, Jenž propůjčil takovou moc člověku.

14) Poté pospíšili mnozí otcové a matky do svých příbytků a přinesli brzy mnoho dětí, které byly více méně nemocné a slabé a prosili Mne, abych jim všem požehnal a tím je uzdravil.

15) Leč počet přinesených sem dítek byl velmi značný a když **učedníci** uslyšeli, že Se podle přání rodičů mám každého z nich zvláště dotknout, pravili: „No, no, den potrvá sotva již více nežli slabé čtvrt hodiny! Bude-li Se Pán každého z těchto dětí zvláště dotýkat a každému žehnat, pak také bude den u konce; a my máme ještě jít do jiné obce?! Neboť o tom, že bychom tu zůstali, není ani řeči, protože On už předtím na cestě řekl, že v prvé obci nepřenocuje; co však On jednou vysloví, od toho také nikdy ani o vlas neustoupí. Odmítneme nával dětí s dobrou poznámkou, že není třeba, aby Se každého z mnohých dětí zvláště dotýkal; že postačí, aby nad nimi jen jedno slovo vyslovil a budou všechny uzdraveny a úplně požehnány a posíleny!“

16) Po této rozmluvě zastoupili učedníci přístup ke Mně a pohrozili těm, které se ke Mně chtěly prudce tlačit.

17) **JÁ** jsem však nicméně zavolal všechny dítky k Sobě a řekl učedníkům: „Ej, nechte všechny dětičky přijít ke Mně a nebraňte jim; neboť právě takových dítek je Říše Boží! Vpravdě pravím vám: Kdo nevydobude Říši Boží jako dítě, ten do ní nepřejde!“

18) Poté nechali učedníci všechny dítky ke Mně přijít a Já jsem Se všech dotkl, polaskal se s nimi a poceloval je a všechny byly obcerstveny, posíleny a pozdraveny a za neuchtajících díků rodičů jsem je propustil.

19) Tu však přistoupili ke Mně **někteří učedníci** a pravili: „Pane, Ty jsi zde k obdržení Říše Boží? stanovil opět novou podmínku! Jak se můžeme my nyní již většinou zešedivělí mužové státi opět dětmi, bychom se dostali do Říše Boží? A Ty jsi právě pevně vyslovil, že člověk, který nevydobude Říši Boží jako dítě, do ní nevejde! Je-li tomu tak, co nám tu prospěje všechna naše námaha, odříkání a sebezapírání?“

20) Privil jsem **JÁ**: „K obcování s vámi je věru třeba mnoho trpělivosti! Jak dlouho vás budu muset ještě snášet, nežli budete mít čistý rozum? Řeknu-li, že člověk může Říši Boží vydobýt jen jako dítě, nerozumím tím tělesné, nýbrž jen srdečné dětství. Dítě nemá pýchu, hněv, nenávisť, smyslnost, stálé vášně a také ne netrpělivost; pláče sice, když se mu děje nějaké příkoří, ale dává se také brzy potěšit, zapomíná na svůj bol a vši láskou objímá dobrodince. A tak by také měl být každý člověk v srdci a v mysli a pak je také již Říše Boží jeho vlastní. Chápete-li nyní to, tak vám zajisté již nebude třeba, abyste se tázali, jak má člověk vydobývat Říši Boží jako dítě?! - Rozuměli jste tomu?“

21) Učedníci přisvědčili a děkovali Mně za toto vysvětlení.

22) Poté se Mne tázal **hostinský**, který byl jak známo také celníkem: „Podivuhodný Spasiteli! Ty jsi nyní této obci prokázal nadměrně velké dobrodiní, které nemůžeme od Tebe žádat zadarmo. Mluv nyní, kolik jsme Ti povinováni a já ti zaplatím!“

23) Privil jsem **JÁ**: „A Já však nic nepřijmu; neboť který člověk má něco, co by nepřijal od Boha?! Jak může však někdo zaplatit Bohu tím, co je beztoho Božího?“

24) Chceš-li však již něco učinit, pak to učiň chudým a Bůh to přijme tak, jako bys to Jemu učinil! Neboť věř Mně: Co jsem zde konal, nekonat jsem Já, nýbrž Duch Toho, Kterého nazýváte svým Bohem a Otcem, Kterého jste však ještě nikdy nepoznali; Já Ho však znám a hledím stále na Jeho tvář. Proto se již netaž, co jsi Mně dlužen! Přines však trochu chleba a vína!“

25) Poté spěchal hostinský se svými do domu a přinesli náležitě množství chleba a vína a tím jsme Já a všichni učedníci posílili údy.

166. PÁN A BOHATÝ VRCHNÍ PŘEDSTAVENÝ.

1) Když jsme požili chléb a víno a několik Mých učedníků se začalo vypytovat, jak daleko je do nejbližší obce a také jsme se chystali na další cestu, přistoupil ke Mně jeden **vrchní představený** a prvil: „Poslyš, vpravdě velký a dobrý Mistře ve Svě věci! Jelikož Ty co Duchem Božím naplněný muž znáš asi Říši Boží lépe nežli my, řekni mně, co mám činit, abych dosáhl věčný život v Říši nebeské!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Jelikož Mne považuješ jen za sobě rovného člověka, jak Mne můžeš považovat za dobrého Mistra? Nikdo není dobrý leč jedině Bůh!“

3) Jelikož jsi Žid a k tomu vrchní představený synagogy, pak také zajisté víš, co přikázal Mojžíš! Mezi mnohým jiným je toto: „Nebudeš cizoložit, nezabiješ, nepokradeš; nevydáš křivého svědectví a cti otce a matku!“ Kdo to zachovává, obdrží život věčný!“

4) Privil poté **vrchní představený**: „Milý Mistře, vše to jsem od svého mládí zachovával a to přesně a do puntíku; avšak přesto jsem na sobě samém ještě nepozoroval něco tak zjevného, aby mně dalo ujištění, že po smrti těla dosáhnu věčný život v Říši nebeské.“

5) S několika dobře zpravených stran bylo mně řečeno, že lidé, jejichž duše byly učiněny hodnými Říše nebeské, měly již často za života těla zjevy, z nichž mohou dobře poznat, že budou ihned po odpadnutí těla přijati do Říše nebeské mezi zástupy andělů. Já jsem nyní sice již dosti zestárnul a od svého dětství jsem vroucně zachovával všechny zákony Mojžíšovy, - ale nějaký duchovní zjev, který by mně mohl dát zmíněné vnitřní ujištění o věčném životě duše, jsem dosud nezažil! A tak tedy tomu, čemu učili Mojžíš a proroci, věřím jaksi slepě; avšak o nějakém předchozím přesvědčení není tu ještě dávno ani řeči!

6) A hle, milý Mistře, z toho důvodu jsem Ti položil onu otázku; neboť Ty jako Duchem Božím zcela naplněný muž jistě asi nejlépe víš, jak a zda mohu mít již v tomto životě opravdové a spolehlivé náznaky a záruky pro příští věčný život duše v nebeské Boží Říši! Neboť pouhá víra podle psaných slov je slabá opora k udržení opravdové ctnosti lidí. Milý Mistře, řekni mně o tom něco opravdového!“

7) Privil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, to co jsi mluvil o zárukách a nejjasnějších předtuchách, má zajisté svou nejuplněnější oprávněnost! Všichni vpravdě podle Boží nauky žijící ctnostní a zbožní lidé dostávají takové je potěšující a sílcí záruky a ty bys je mohl na zá-

kladě svého jinak podle zákona spravedlivého života také dostat; ale chybí ti k tomu ještě jedno, což je pro tento účel nejméně důležité!

8) Hle, jsi bohatý muž a jsi, byť ne právě lakomý, nicméně šetrný hospodář, který si dovede s láskou k bližnímu vždy skoupě počínat. Tvé srdce a tvá duše lpí ještě příliš mocně na mrtvých pokladech tohoto světa a těmito poklady nemůže životní světlo nebes pronikat. Dokud je tvá duše zajmuta láskou k mrtvým pokladům a k půvabům tohoto světa, dotud je také jakoby spolumrtvá, protože její láska k tomu co je mrtvé, je také dotud mrtvá, dokud převážně silně ulpívá na mrtvých statcích tohoto světa.

9) V tomto tvém životním postavení nemůže být ovšem ani řeči o vnitřních zjevech života! Ale Já ti dám nyní radu; uposlechněš-li ji, dostane se ti všeho toho, čeho se ti doposud nemohlo dostat.

10) Jdi, prodej všechny své statky a rozděl moudře tržbu mezi chudé a tím si v Říši nebeské připravíš poklad, z něhož ti vzejde opravdové Světlo života; potom však přijď ke Mně a následuje Mne a najdeš v hojnosti nejoprávdovější záruky pro věčný život duše! - Porozuměl jsi Mně?“

11) Když však vrchní představený, který byl velmi bohatý a měl mnohé statky, toto ode Mne uslyšel, tu náhle zesmutněl, obrátil se ke Mně zády a vzdálil se ode Mne.

12) Když to **hostinský** a také ostatní ještě přítomní uviděli, pravili: „Ano, ano, milý a přezáračný moudrý Mistře, Ty jsi také tu zase tál do živého! Tento vrchní představený je jinak zákonitě zcela počestný muž a nelze ho jinak vinit z nějaké nespravedlnosti; ale ke štědrým lidem nebylo ho možno nikdy počítat a všichni jeho sluhové mají velmi skrovnou mzdu a hubenou stravu. Kdo pro něho něco dělá, ten má i při nejmírnějším požadavku co se týče platu za vykonanou práci skutečné potíže. Všude nachází chyby a proto také smluvený plat strhne často až pod polovinu. Proto také téměř již žádný řemeslník nemůže s ním vyjít.

13) On a starý farizeus, který se s ním nyní vytratil, protože jsi Se také, milý Mistře, jeho velmi dotkl, se navlas k sobě hodí, jeden je držgrešle jako druhý; ale mluvili o svých dobrých skutcích, které snad potají prokazují potřebným, musel by každý věřit, že dobročinnějších lidí není na celé Zemi. A proto máme nyní velkou radost z toho, že jsi řekl, ó, milý Mistře, těmto dvěma nejuplnějším pravdu.

14) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, řekl jsem oběma nejuplnějším pravdu, ale tím jsem také ukázal cestu, po které jedině mohou dospět k věčnému životu; ale říkám ještě k tomu vám všem také povždy platnou pravdu, která záleží v tomto: „Ó, jak těžko takoví boháči přijdou do Říše Boží, která je ten pravý věčný život! Pravím vám: Snáze projde velbloud (lodní lano; vyd.) uchem jehly, nežli takový boháč do Říše Boží!

15) Neboť duše po odpadnutí těla nevezme s sebou na onen svět nic jiného nežli svou lásku, kterou následují její skutky jako výplody její vůle. Ulpívá-li však láska duše na mrtvých věcech tohoto světa tak velice, že se s nimi úplně sjednotila, pak je také mrtvá; a jelikož se její vůle rovná souzeným mrtvým věcem tohoto světa, postrádá nejuplnějši svobodu, lze ji tedy také považovat za souzenou a tedy za mrtvou - a to je to, co se nazývá peklo a věčná smrt.

16) Proto se především střežte, aby vaše duše zajala láska ke světu, k jeho pokladům a půvabům; neboť koho jednou zajmul svět, ten se nanejvýš těžko z jeho moci vyprostí.“

17) Poté pravili **všichni**, kteří to slyšeli: „Ó, milý a nejoprávdovější Mistře! Kdo se pak za takovýchto okolností stane blaženým?! Vždyť téměř všichni nám známí lidé jsou více méně samolibí a světalibí a my sami trpíme tímto zlem.“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, ano, žel je tomu tak a lidé sami by si také věčně nemohli pomoci! Co je však nyní tak jako vždy u lidí nemožné, to je nicméně možné u Boha a právě proto jsem Já Sám jako člověk přišel do tohoto světa, abych přinesl lidem pomoc, kterou by si věčně nikdy nemohli opatřit. Kdo nyní ve Mne věří a podle Mé nauky jedná, ten také obdrží život věčný; neboť Já Sám jsem Cesta, Pravda a Život věčný.“

19) Po těchto Mých slovech se všichni zarazili a **hostinský** pravil: „Nejmilejší a přezáračný Mistře! Že za Tebou vězí skrytě více nežli snad za nějakým jiným prorokem, to jsem u sebe v skrytu ihned postřehl, ačkoliv jsem se neodvažoval hlasitě to vyslovit; ale ježto jsi nyní Sám vyslovil velké a obsažné slovo o Sobě, nemohu nic dalšího učinit a říci

nežli: „Pane, nyní nejsem nikdy hoden, abych pozvedl k Tobě svůj zrak, nýbrž buď mně ubohému hříšníkovi milostivý a milosrdný!“

20) Privil jsem **JÁ**: „Vzmuž se, příteli! Přišel jsem k tobě proto, že se Mně Tvé skutky mnohem lépe líbily nežli skutky onoho bohatého vrchního představeného a farizea. Miluj jen tak dále Boha nadevšecko a své bližní - jimiž jsou lidé - bez ohledu na jejich stav a jejich víru, jako sebe sama, čiň jim, co si v rozumné míře můžeš přát, aby totéž také tobě činili a tím splníš celý zákon a také vše, čemu učili proroci! Konáš-li tedy to, pak jsou ti také všechny hříchy odpuštěny, i kdyby jich bylo tolik, jako písku v moři a trávy na Zemi! Takto je u Boha vše možné, co je u lidí nemožné.“

21) Celník a také všichni ostatní přítomní děkovali pak za toto poučení.

167. PETR SE TÁŽE NA ODMĚNU UČEDNÍKŮ (LUK. 18, 28-30).

1) Nyní přistoupil ke Mně také **Šimon Juda** a privil: „Pane, my jsme vše opustili a bez jakékoli výhrady jsme Tě na prvé Tvé zavolání následovali a ještě nikdy jsme za to od Tebe nežádali nějaké pozemské odškodnění; jelikož se zde však již tak velice mluví o Říši nebeské a o věčném životě, račiž nám tedy také dát ujištění v tom smyslu, co asi můžeme očekávat v druhém životě!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Věřu, není nikoho, kdo by kvůli Říši Boží opustil svůj dům anebo své rodiče, nebo bratry, sestry, ženu nebo děti a neobdržel to mnohonásobně již v této době zpět a aby v budoucím světě pak nesklízel život věčný! Pravím-li vám to jako Ten, Který vše má a také může dát a dá vše co zaslíbil, pak mu to také můžete věřit; neboť vy jste nyní již téměř po dva roky viděli, zažili a zakusili, že jsem ještě nikdy ani slovo nepromluvil, které by zůstalo bez účinku a nesplněné.“

3) Vpravdě pravím vám všem: Tato Země, jak je nyní a také toto celé viditelné a rovněž hmotné nebe pomine a na místo starých nastoupí nová stvoření, ale Má slova zůstanou navěky a tedy také nejúplnější splnění všech Mnou co nejotevřeněji vyslovených zaslíbení!

4) Kdo ve Mne věří a plní Mou vůli, ten bude také mít život věčný, jak jsem vám to již při mnohých příležitostech řekl a také co nejjasněji ukázal a proto je nyní poněkud zvláštní, že se Mne opět můžete ptát na to, čeho se vám dostane za to, že jste Mne, vše opustivše následovali.“

5) Privil **Šimon Juda**: „Pane, Ty jsi přece postřehl, že jsem tuto otázku nepoložil tak velice kvůli nám, jako spíše kvůli těm, kdož jsou zde, kteří ještě velice milují svět a nyní se tedy také právě mou otázkou mají dovědět, že jsme to právě my, kteří jsme kvůli Říši Boží vše opustili a Tebe následovali.“

6) Privil jsem **JÁ**: „Kdybych byl tento tvůj úmysl nepostřehl, pak bych byl poté také tak nemluvil, jako jsem mluvil! Co jsem však mluvil, nemluvil jsem také tak velice k vám, kteří Má zaslíbení již dámo znáte, jako spíše ke všem lidem. Kde však budete budoucně Mé evangelium hlásat, budiž tam také všeho toho vzpomínáno, co se zde hlavně událo!“

7) S tím byli učedníci spokojeni a my jsme povstali, bychom dále pokračovali v naší cestě.

8) Celník a také ostatní přítomní začali Mne však prosit, abych zde aspoň tuto noc zůstal, jelikož den se již velice chýlí ku konci.

9) **JÁ** jsem však privil: „Co zde Mou přítomností chutnalo dobře vám, to bude také chutnat sousedům vaší obce. V duchu však zůstanu také u vás, budete-li vzpomínat na Mne v živé víře a v opravdové lásce.“

10) Slíbili Mně to co nejměněji a Já jsem jim poté požehnal a šel pak dále a odmítl jsem, když Mne chtěli doprovodit do nejbližší obce, která byla ještě dobrou hodinu odtud vzdálena. A oni tedy také všichni zůstali zde a rozmlouvali po celou noc o všem, co se tu událo.

11) Zde by se však „nota bene“ mohl někdo otázat, jak to přišlo, že obyvatelé této obce, kteří přece také putovali nahoru do Jeruzaléma, téměř zcela nic o Mně neslyšeli, ač se pověst o Mně roznesla téměř již po celé zemi judské a Jeruzalém byl Mou naukou a Mými skutky zcela naplněn.

12) Tuto věc lze pro tyto obce zcela snadno vysvětlit. Obyvatelé těchto obcí přišli vesměs jen zřídka kdy do Jeruzaléma, protože byli většinou velmi chudobní; nemnozí boháči zůstávali pak také raději doma, než aby podnikali cestu do drahého Jeruzaléma; neboť předně se vyhýbali zbytečným výlohám a zadruhé se obávali, aby za své nepřítomnosti nebyli mnohými chudými buď podvedeni, okradeni anebo dokonce oloupeni.

13) A tak tedy z obyvatelů těchto obcí nepřišel také nikdo po několik let do blízkosti Jeruzaléma a ježto po této silnici následkem její nejistoty také jiní cestující nechodívali, nemohla se tedy pověst o Mně do těchto krajin rozšířit, ježto byly od Jeruzaléma přece jen již dosti vzdálené a k tomu ještě více Řeky a Arabi nežli Židy obývané. A právě jejich úplné neseznámení se Mnou a s Mou naukou přimělo Mne, abych tedy také přišel k nim a jim Se zjevil; neboť Já jsem do světa přišel hlavně jen proto, abych vyhledal ztracené a vzpřímil co bylo ohnuté do prachu.

14) Toto věrně a co nejpravdivěji řečené může posloužit za jasnou odpověď každému, kdo by se tázal, jak to mohlo být, že v zemi judské za Mé doby a dokonce i později byly ještě obce, které o Mně věděly málo anebo nevěděly zcela nic, zatím co na druhé straně za Mého tělesného života pronikla Má nauka již dosti patrně dokonce již do Evropy, do Persie ano i do Indie a do Egypta.

15) Tato slova platí čtenářům tohoto Mého nyní znovu podaného evangelia. Blaze tomu, kdo je přijímá do srdce, vzdá Mně čest a podle toho jedná!

16) A nyní se zase vrátíme k naší cestě!

168. OZNÁMENÍ O UTRPENÍ, UČEDNÍCI A SLEPÝ U CESTY DO JERICHA **(LUK. 18.31-43)**

1) Když jsme byli as několik set kroků za obcí, při čemž naši známí Židořekové a několik učedníků Janových, denní cestou dosti unavených zůstalo poněkud zpět, jelikož nemohli naše rychlé kroky následovat, povolal jsem oněch dvanáct blíže k Sobě. A oni se Mne tázali, co je.

2) A **JÁ** jsem jim pravil: „Poslyšte Mne nyní a nezarmucujte se; neboť na Mně musí být splněno vše, co o Mně proroci prorokovali!“

3) Jako tu nyní pospolu kráčíme, tak půjdeme také brzy do Jeruzaléma a bude tu dokonáno vše, co proroci - jak jsem již pravil - napsali o Synu člověka. Bude vydán pohanům a bude vysmíván, tupen a poplíván a bude bičován a usmrčen; ale třetího dne z vlastní síly a moci opět povstane a bude pak opět nadále u vás až do konce světa a jeho času a vy budete u Něho v jeho Říši navěky.“

4) Když jsem byl toto učedníkům řekl, dívali se vzájemně s podivením na sebe a tázali se mezi sebou řkouce (**učedníci:**) „Co tím chtěl nyní zase říci? Jednou se praví, že Ho budou templáři požadovat a On jim dopustí, aby se míra jejich hříchů naplnila k jejich záhubě na Něm. Nyní však neříkal o templářích nic, nýbrž jen o pohanech, kteří pokud víme doposud byli vždy Jeho nejlepšími a nejdůvěrnějšími přáteli! Tomu ať rozumí, kdo může a dovede, my tomu věru nerozumíme!“

5) Poté se navzájem radili, zda by se Mě neměli otázat na bližší zprávu o tom.

6) Petr však mínil, že něco takového bych asi dobře nepřijal, proto by tedy bylo lépe, ponechat tuto zcela nejasnou a mrzutou věc zatím tak, jak jsem ji vyslovil.

7) Jelikož se Mne tedy učedníci nechtěli na to dále ptát, neřekl jsem také o této věci nic dalšího.

8) Šli jsme pak dále a přišli na místo, na kterém se křížily dvě hlavní silnice. Naše stará silnice, po které jsme přicházeli od Jeruzaléma, vedla sice také do Jeruzaléma, ale táhla se přes hory a údolí neustále ve velkých zakřiveních; avšak nová silnice která tu šla přes starou, vedla, také Betléma se dotýkajíc, do Jeruzaléma, ale byla rovnější a lépe provedena a byla cizinci i domácními častěji navštěvována. Proto také byla vždy v blízkosti obcí obsazena žebráky, kteří zde žádali cestující o almužnu.

9) My jsme nyní na zmíněném místě zahruli na novou silnici, jako bychom chtěli jít opět do Jeruzaléma, čemuž ovšem tak nebylo; ale obec, kterou jsme chtěli navštívit, se rozkládala u nové silnice a nedaleko od ní jsme tu našli žebráka, který byl slepý. Tento

žebrák a ještě mnozí jiní žebráci chodili o svátcích se svými vidoucími průvodci také do Jeruzaléma, aby si tak vyžebřali větší peněžitý obnos. Tento žebrák byl tedy také o poslední slavnosti v Jeruzalémě a doslechl se tam, že jsem tam konal velká znamení a že jsem činil slepé vidoucími a věděl také Mé jméno.

10) Učedníci pak, z nichž někteří pospíchali napřed, aby ještě za dne dorazili do obce, byli slepým předně hlasitě požádáni o almužnu a když mu řekli, že nemají u sebe peníze, byli podruhé jím dotazováni, kdo jsou, kdo je ještě s nimi a co hledají, jsouce sami chudí, v této nuzné a beztoho na žebráky bohaté krajině.

11) I pravili (**učedníci:**) „Jsme učedníci Pána Ježíše z Nazareta, Který jde s námi, aby také této krajině požehnal! Proto tedy také peníze nepotřebujeme; neboť On, Pán Ježíš z Nazaretu Se o nás stará!“

12) Když to slepý žebrák uslyšel od učedníků, kteří se zde trochu pozdrželi, abychom je Já a také všichni ostatní učedníci dohonili - a také jsme je brzy dohonili - otázal se onen žebrák opět, co to je a zda jsem nyní mezi nimi také Já, neboť pozoruje mnoho lidí ve své blízkosti.

13) I přisvědčili učedníci na otázku žebrákovu a on začal ihned volat a hlasitě pravil **žebrák:** „Ó, Ježíši z Nazaretu, Synu Davidův - jak mi to řekli v Jeruzalémě a já tomu také věřím - slituj se nade mnou!“

14) Avšak učedníci, kteří šli napřed mu pohrozili a přikázali mu, aby tak mocně nekřičel, nýbrž aby nyní mlčel, protože by to nyní v blízkosti zřejmě významné obce budilo příliš mnoho pozornosti.

15) Avšak **žebrák** neuposlechl a křičel ještě mnohem více: „Ó, Ježíši, Synu Davidův, smiluj Se nade mnou!“

16) I zůstal jsem tedy stát a přikázal vidoucímu průvodci, aby přivedl ke Mně slepého, což se tedy ihned stalo.

17) Když pak byl přiveden do Mé blízkosti, tu jsem **JÁ** pravil jemu: „Co tedy chceš, abych ti učinil?“

18) I pravil **slepý:** „Pane, abych viděl!“

19) A **JÁ** jsem pravil jemu: „Buď tedy vidoucí; tvá víra ti pomohla!“

20) A slepý byl ihned vidoucí, následoval Mne a velebil Boha, Který Mně propůjčil takovou nikdy neslýchanou moc.

169. PÁN V HOSTINCI V JERICHU.

1) Na nové silnici šli pak za námi lidé a viděli co jsem učinil slepému, také se tomu velice podivovali a chválili Boha a následovali Mne do obce, která se jmenovala Jericho, což se učedníci nedověděli, dokud jsme nepřišli do tohoto starého města, které vypadalo velmi pusté a hubené a čítalo více zřícenin nežli dobrých obytných domů.

2) Když jsme již téměř za soumraku přišli do města, tu přistoupili ke Mně lidé, kteří při uzdravení slepého přicházeli za námi a byli většinou z Jericha a prosili Mne, abych zůstal u nich.

3) **JÁ** jsem však pravil: „To učiním, - ale vy všichni se tísníte ve svých příbytcích a nás je mnoho; proto zaveďte nás raději do hostince, kde budeme moci být přijati!“

4) Pravil **jeden muž:** „Pane a Mistře, zde jsou sice dva hostince; ale jejich hostinští jsou velice zjištní Řekové, kteří dovedou hosty vždy náležitě vysvléci a již při vstupu do svých zrovna ne velmi doporučení hodných světnic se jich začínají silně vyptávat, kolik s sebou vezou peněz a jaké ještě jiné poklady. A řeknou-li cestující, že nejsou opatření ani mnoha penězi a ještě méně jinými poklady, nebývají vůbec přijati. My jsme však viděli, kdo jsi a jaká moc je ti od Boha dána a tak by nám bylo opravdu líto, kdyby v tomto našem městě potkávalo také tebe něco takového. My se však již budeme snažit, aby se dostalo tobě a tvým učedníkům a přátelům co možno dobré přístřeší a zaopatření!“

5) Pravil jsem **JÁ:** „Vaše dobrá vůle platí u Mne již za skutek; avšak Já mám v Sobě Ducha Božího a ten Mi praví, co mám dělat a tak musím nyní v prvním velkém hostinci zjištného Řeka přenocovat. On se bude sice s počátku zpěčovat, ale potom přece učiní to, co Já budu chtít. Ale můžete Mne tam dovést a také ještě dvě hodiny u Mne prodlít!“

6) Privil **muž**: „Pane, ty tomu tak chceš a tak se tedy také staň vůle tvá!“

7) Poté jsme šli městem dále a přišli jsme také brzy na hlavní náměstí, na němž se nacházel velký a drahý hostinec, jehož hostinský také brzy z něho vyšel a tázal se nás, zda se u něho zastavíme.

8) A **JÁ** jsem pravil: „Příteli, to chci - avšak zlato a stříbro u Mne nenajdeš; ale mám u Sebe hojnost jiných pokladů, o nichž dosud nemáš ani tušení! Poznáš-li tyto poklady, pak se ti začne zlato a stříbro zcela mocně ošklivět!“

9) Tu pravil **hostinský** tváře se zcela vlídně: „Nuže, pojdte jen dovnitř; neboť já mohu vše zcela dobře potřebovat!“

10) Šli jsme nyní ihned do domu a posadili se u několika stolů a u každého stolu byly rozžehnuty lampy, tázal se hostinský pln zdvořilosti co si přejeme jíst a pít.

11) A **JÁ** jsem pravil: „Chléb a víno máš zajisté v zásobě a jiného dnes nepotřebujeme, - ale musíš nám dát dobrý chléb a nejlepší víno; neboť obyčejné víno pro hosty, které jim za drahé peníze předkládáš, není víno, poněvadž je připraveno z jablek a hrušek a víno získané ze srstek nepiji, proto předlož nám jen víno, které je připraveno z dobrých a zralých hroznů, které rostou u Libanonu a které také v největší hojnosti máš v čistých měchách!“

12) Privil **hostinský** poněkud překvapen: „Příteli, pokud dobře vím, nebyl jsi ještě nikdy v této krajině a nemůžeš tedy také vědět, jaké víno mám ve sklepích! To ti asi vyhradil některý zdejší občan, který jistě není mým přítelem, který mě tak chtěl pomluvit. Řekni mi jeho jméno, abych ho mohl potrestat a já vám daruji vše, co zde strávíte!“

13) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, mýlíš se; žádný člověk tě neprozradil! Já vím ještě velmi mnohé věci o tvém domě a o tvém celém rozsáhlém hospodářství; ale nyní se starej jen o to, abychom brzy obdrželi co žádáme!“

14) Privil **hostinský**: „Já jsem dal již mým sluhům pokyn a ihned tu vše bude podle tvého přání!“

170. HOSTINSKÝ SE DOTAZUJE NA PÁNA.

1) Vtom však zpozoroval hostinský po mém boku jemu až příliš dobře známého slepého žebráka a věděl, že byl nyní vidoucí.

2) I přistoupil ihned blíže k žebrákovi, pozoroval ho přesněji a poté pravil **hostinský**: „Ty jsi přece byl slepý od narození a nyní jak až příliš dobře pozoruji, vidíš. Kdopak ti otevřel oči a učinil vidoucím?“

3) Privil **žebrák**: „Tento Pán zde, který od tebe žádal pravé víno a dobrý chléb! Jásej; neboť dostalo se ti veliké štěstí, že Se ve tvém domě ubytoval a jedne s Ním tedy také s největší úctou!“

4) Privil **hostinský** nyní již pln úžasu: „Jak ti otevřel oči?“

5) Privil **žebrák**: „Řekl na mou prosbu: „Budiž vidoucí!“, a já jsem se stal vidoucí a to je vše, co ti mohu říci; dovedeš si však nyní sám představit, kdo je asi ten, v jehož slovech a vůli spočívá taková síla a moc!“

6) Hostinský žasl nyní stále víc a více a rozjímal o Mně s velikou pozorností.

7) Nyní přinesli sluhové také náležitě množství chleba a vína a dali vše v dobrém pořádku na stoly.

8) A **hostinský** se Mne nyní již pln uctivosti otázal řka: „Pane, je chléb a víno podle tvého přání?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Úplně, proto také tvoji sluhové měli déle co dělat, neboť museli tento chléb a toto víno dopravit sem z jiného domu a sklepa; neboť dobré věci jsi uschoval v jiném z tvých deseti domů v tomto městě. V tomto domě máš pak jen to, čím obsluhuješ obyčejně cizince, - což však není od tebe velmi bohatého zrovna velmi chvalitebné. Ty jsi sice Řek i s tvou celou rodinou a židovské zákony nezachovááš, ač ti neznámé nejsou; ale také pohanovi slouží ke cti a dobru, když přesně jedná a podle vašich zákonů každému dává a poskytuje, což jeho jest!“

10) Hostinský nyní nevěděl, co by Mně na to odpověděl; my jsme však nyní vzali chleba a jedli jej a rovněž tak i víno a pili je a také hostinský jedl a pil s námi, ježto jsem mu Já Sám poskytoval chléb a víno a chválil Boha a Mne.

11) Hostinský pak rozmlouval s ostatními občany, kteří nás doprovodili k němu a potom také do domu. A muže, který Mně nejprve nabídl hostinec, se hostinský tázal, co on o Mně jako zkušený Žid soudí, kdo jsem a odkud jsem přišel.

12) **Muž** však pravil: „Já jsem tohoto zázračného člověka předtím právě tak málo viděl jako ty sám! Ale od uzdraveného slepce, jenž o něm slyšel již v Jeruzalémě, jsem se dověděl, že ho tento slepec zavola jménem „Ježíš“ a „Syn Davidův“ a z toho jsem usoudil, že asi je také odněkud. Co se však týče oděv, zdá se to být Galilejec, jako také někteří, kteří přišli s ním.

13) Ale ať už je to s ním jakkoliv, je to mimořádný člověk, jakého Země od doby Mojžíšovy a Eliášovy nenosila! Titul „Syn Davidův“, který mu dal žebrák, přivedl mně však potají na myšlenku, že podle prorocství proroků je to buď prorok Eliáš, který má přijít před zaslíbeným Mesiášem Židů anebo dokonce Mesiáš sám! Já bych ho považoval spíše za Mesiáše nežli za Eliáše! Neboť všichni proroci mluvili a jednali vždy jen ve jménu Jehovově; on však mluví a jedná zcela jako z vlastní moci a titulů „Syn Davidův“ - jak už bylo řečeno - potvrzuje tento můj skrytý názor ještě více, neboť tak častokrát nazývají staří proroci Mesiáše, který má přijít. To je však nyní také již vše, co ti o něm mohu říci!“

14) Pravil **hostinský**: „Já jsem sice do vaší Boží nauky příliš málo hluboko zasvěcen, ale přece jen vím o lecčem a tak také o zaslíbeném Mesiáši, jenž má jednou přijít. Avšak toho považují nyní všichni Židé za velkého válečného hrdinu a také ho očekávají jako takového, jenž je osvobodí od panství Římanů a tak založí velkou a nepřemožitelnou říši. Ty však Mesiáši přikládáš, jak se zdá, více božství nežli lidskou důstojnost?“

15) Pravil **muž**: „Za takového je však také proroky a Davidem samým označován; a bude-li chtít skutečně Židy od jha Římanů osvobodit, bude muset být k takovému dílu zajisté vyzbrojen také něčím více, nežli jen lidskými hrdinskými silami tohoto světa.

16) Avšak vše to je také ještě zahaleno do velké temnoty a žádný Žid nemůže s určitostí říci, v jaké formě a vlastnosti přijde Mesiáš do tohoto světa, v němž nyní před sebou vidíme právě tohoto zázračného muže!

17) Takové je moje mínění. Nyní však můžeš opatřit ještě více chleba a vína; neboť já vidím, že hosté budou brzy u konce s tím, co bylo předloženo!“

18) Poté přikázal hostinský ihned svým sluhům, aby učinili co tento muž oznámil a brzy jsme tedy také dostali chléb a víno.

171. HOSTINSKÝ SE DOTAZUJE NA SVÉHO NEZVĚSTNÉHO SYNA.

1) Poté ke Mně přistoupil hostinský a tázal se Mne, zda jsem také Já neslyšel něco co on o Mně soudil s občanem z Jericha!

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ty bys chtěl nyní chytře ze Mne vytáhnout, co Já vlastně jsem. Ale tímto způsobem se to, co si přeješ, snadno nedozvíš; neboť kdo Mne chce zkoušet, považuje se sám za blázna. Já přece vím zcela vše, co jsi dělal od svého narození, jak jsi sem přišel z ostrova Patmos a jak jsi zbohatl; a tak také vím o tvé celé domácnosti, o tvé rodině a proto také budu zajisté dobře vědět, co jsi ty a ten druhý občan o Mně soudil!“

3) Pravil na to **hostinský**: „Pane a Mistře, že máš jakousi vševědoucnost, to jsem zpozoroval hned s počátku; ale já jsem měl již často co dělat s podobnými lidmi věštiren, kteří mně také otevřeně objevili věci, které jen já a bohové mohli vědět a proto se nyní tvé prorokující schopnosti tak velice nedivím, neboť taková schopnost, jak bylo už řečeno, byla tu již častěji. Ale zcela něco jiného je uzdravení slepého žebráka; to tu pokud vím ještě nikdy nebylo a také ještě nikdy slýcháno nebylo! Z toho si mohu také již nyní učinit závěr, který předtím učinil onen občan a mohu tu dobře použít slov jednoho z našich starých mudrců.

4) Tato slova znějí takto: „Není žádného a vpravdě moudrého muže bez božského nadchnutí.“ A ty pak se mi zdáš být Bohem co nejvíce nadchnut, proto jsi také s to konat věci, které jsou jen Bohu možné. Protože je tomu u tebe zcela nepopíratelně tak, můžeš

také zcela dobře být zaslíbeným Mesiášem Židů, kteréžto mínění mně také nepokrytě sdělil občan, který je také mým sousedem. Jsi-li však jím, pak je pro nás pohany tedy na čase, abychom naši starobáječnou existenci bohů hodili přes palubu a obrátili se k nauce Židů!

5) Jsi-li však tím, zač tě považuji já a můj soused, pak je tvá vševedoucnost více nežli vysvětlení a budeš moci také zcela jistě a určitě říci, kde se nyní nachází můj nejstarší syn, jak se mu daří a co dělá; neboť já bych to chtěl nyní tím více a zcela určitě vědět, neboť nyní již uplynuly plné dva roky, aniž bych od něho samého nebo od někoho jiného dostal zprávu. Můžeš-li a chceš-li mně prokázat tuto laskavost, budeš ty a všichni tvoji druhové plné tři dny v mém domě zadarmo co nejvzácněji pohoštění!“

6) Privil jsem **JÁ** jakoby k učedníkům Se obračeje: „To je zvláštní! Jen jedno znamení jsem vykonal a pohané již dospěli k domněnce, že jsem Mesiáš; kolik znamení jsem však vykonal doma v Galileji a v Jeruzalémě a jak málo jich ve Mne věří a jak mnozí jsou Mi nepřátelští! Proto také bude světlo Židům odňato a dáno pohanům, jak jsem vám to už vícekrát řekl.“

7) Poté jsem Se obrátil k hostinskému a pravil: „Ty jsi se chtěl ode Mne dovědět, kde se nachází tvůj nejstarší syn Kado, co dělá a jak se mu daří?! Za to nás chceš po tři dny zadarmo pohostit! Ale my zde nezůstaneme tři dny a tak také nebudeš moci dostát svému slovu. A chtěl-li bys Mne za to snad penězi odměnit, pak bych věru peníze nepřijal a za to, co Mně děláš dnes, dostaneš ještě úplnou odplatu! A tak nyní nevím, z jakého důvodu bych měl žádoucí ochotu prokázat! Jako však vím jméno tvého syna, tak také jistě vím vše ostatní, co se ho týká; avšak za podmíněk, které jsi Mně učinil, ti to nepovím!“

8) Privil **hostinský**: „Pane a Mistře, stanov mně tedy podmínky, za kterých mně ono žádané zjevíš, splním-li je!“

9) Privil jsem **JÁ**: „Dobrá, to je jiná řeč! Hle, máš velké poklady a bohatství, které jsi přede Mnou nenabyl jedině platně spravedlivým způsobem! Zákony světských soudců tě ovšem nemohou odsoudit, protože se můžeš před smyslem jejich liter, který může být vašimi právníky také velmi různě vykládán, zcela dobře ospravedlnit; ale před Mou soudcovskou stolicí bys i se vším svým ospravedlnováním neobstál!“

10) Mé zákony pak znějí takto: Miluj jen jednoho pravého a živého Boha nadevšecko a své bližní a vrstevníky jako sebe sama! Co nechceš, aby oni tobě činili, nečiň také ty jim!

11) Kdyby tě někdo jednou zle oklamal, ty bys mu však podle doslovného znění vašich zákonů nemohl ublížit, protože s tebou jednal otevřeně, ale dovedl tvé slabosti na zákonitě cestě použít a otevřeným obchodem, koupí anebo prodejem tě podvedl o tisíc liber, což ti bylo tím nepříjemnější, že jsi ho proto nemohl u žádného soudce obžalovat, protože ti každý dal za odpověď „Volenti non fit iniuria“²⁷); co bys řekl tomu, který tě podvedl, kdyby k tobě přišel a řekl: „Příteli, já jsem sice ve všem svém konání a jednání chráněn zákony a ty na mě nijak nemůžeš, - ale stal jsem se poctivým člověkem a nyní jsem přišel, abych ti vše nahradil, oč jsem tě kdy podvedl!“, a vrátil by ti pak tisíc liber a zaplatil k tomu ještě úroky, které by ti jinak tvých tisíc liber vyneslo, kdybys je měl? Řekni Mi, jak bys takovéto jednání přijal!“

12) Privil **hostinský**: „Pane a Mistře, jistě co nejlépe a také bych takového člověka přede vším světem chválil a velebil a stal bych se jeho nejlepším přítelem!“

13) Privil jsem **JÁ**: „Jdi tedy a učiň rovněž tak a uděláš si všechny ty, kdož jsou nyní potají tvými nepřáteli, opravdovými přáteli! A hle, v tom spočívají podmínky, za kterých, jestliže je opravdově a vážně splníš, splatím také Já tvé přání tobě!“

14) Privil nyní **hostinský**: „Pane a Mistře, jako v pravdě žiji a jako tě vpravdě nyní považuji a vyznávám za takového, jakým podle proroctví vašich proroků jistě jsi, tak vpravdě také chci splnit a splním ti dané mně nyní tebou dané podmínky; ale řekni mně nyní. co je s mým nejstarším synem, jenž byl vždy mým miláčkem!“

²⁷ „Chtějícímu se neděje bezpráví.“ Vyd.

15) Privil jsem **JÁ**: „Dobře tedy; protože nyní v tvém srdci čtu, že také učiníš to co jsi Mně nyní slíbil, řeknu ti, že tvůj syn Kado sem za hodinu přijde i se svou ženou a třemi dětmi a také s velkou družinou a bude ti pak sám vypravovat jak se má a co vše dělá. Ty pak nyní můžeš učinit svými mnohými sluhy opatření, aby tvůj syn mohl být v jednom z tvých deseti domů se vším mnohým co přinese s sebou, náležitě zaopatřen! Věříš-li Mně, učiň také to, co jsem ti nyní poradil!“

16) Když to hostinský ode Mne uslyšel, nemohl se samou radostí dost rychle vzpamatovat a děkoval Mně nejprve za to, co jsem mu sdělil; potom poručil ihned svým sluhům, aby učinili co jsem mu poradil a nastalo tedy také najednou v domě a také v nejbližším přilehlém domě velmi živo.

17) Když nyní bylo vše úplně v činnosti, povolal také ženu a tři starší dcery, které s jejich pomocnicemi obstarávaly kuchyň a privil **hostinský**: „Za hodinu již přijde náš Kado s velkou družinou, proto vynaložte nyní vše, aby bylo pro něho vše co nejlépe připraveno až přijde! Této noci zde bude pořádána velká hostina a vy všichni se jí účastníte!“

18) Poté bylo tedy také v kuchyni ihned velmi živo.

172. PŘÍCHOD KADA, SYNA HOSTINSKÉHO.

1) Když byli nyní všichni plně zaměstnáni, tu přišel **hostinský** opět ke Mně, děkoval Mně znovu za obdrženou zprávu a velmi vlídně privil: „Pane a Mistře, já jsem druhý slepec, kterého jsi nyní také učinil vidoucím; neboť nyní začínám spatřovat velké nadevše povznesené poklady a dobře chápat, jak převeliké štěstí potkalo můj dům v tobě. Ano, když člověk rozjímá o těchto pokladech srdcem a rozumem, tu vidí dobře, jak zcela ničím a jak prázdné a ošklivé jsou všechny pozemské poklady! Ale může člověk, jenž byl již ve vsí noci a s nejúplnějši nevědomostí bez svého chtění a vědění zrozen do tohoto světa, za to, že to nejbezpečnější považuje za drahocenné a dnem a nocí se namáhá, aby shromáždil velké hromady zemského neřádu?“

2) Dejte jen člověku již od jeho dětství správné světlo a uče ho poznávat pravého Boha a sebe sama a pak nebude dychtit po pokladech Země, nýbrž po pokladech života. Avšak kde jsou učitelé, kteří by byli s to ukázat lidem co by jim bylo nejnütnější? Proto prosím tě, milý Pane a Mistře, pošli ty mezi lidi učitele tvého druhu, aby se tím stali pravými lidmi!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Nyní jsi mluvil dobře a co jsi přede Mnou vyslovil jako přání, bude nyní také skutečně; ale jednou ranou strom nepadne a jako ke všem velkým a dobrým dílům tak i tu třeba podle věčného řádu z Boha času a trpělivosti. Každý člověk však, jestliže pravdu života o sobě poznal, může a má ji také svým bližním sdělit a tím bude snadno a brzo mezi lidmi živoucně jasno.“

4) Kdo Mnou tobě ukázaná pravá životní přikázání přijme a také je bude věrně zachovávat, ten také brzy a snadno přijde k nejlepšímu světlu života. Více ti nemusím říkat; učiň to, tak obdržíš život věčný!

5) Nyní však můžeš jít se svými lidmi se podívat až k místu, kde se kříží stará a nová silnice. Jakmile tam přijdeš, půjde ti také tvůj syn Kado naproti. Vezmi však s sebou pochodeň, aby tě tvůj syn brzy poznal a ty také jeho! Pak ho však přiveď sem, neboť také Já mám s ním co mluvit!“

6) Po těchto slovech opustil hostinský co nejrychleji hostinský pokoj a šel se svými lidmi a několika sousedy vstříc svému přicházejícímu synu. Když brzy přišel na označené místo, tu přišel také nesen mezkem jeho Kado, poznal ihned svého otce a objímání a laskání nebylo téměř konce.

7) Teprve potom se syn otázal otce, jak se dověděl, že on nyní přijde.

8) Tu privil **otec**: „Nejmilejší synu, nanejvýš podivuhodným způsobem! Avšak nyní ti nemohu to další vyprávět, až budeš doma, pak se také dozvíš vše další.“

9) Poté se ubírali všichni hbitě do města a za hlasitého jásotu přibyli také brzy k nám.

10) Když syn Kado vstoupil se svou jen jednou ženou a se svými dětmi do našeho pohostinského pokoje, bylo jeho prvé tázati se, který z přítomných hostů věděl tak zcela přesně o jeho příchodu do Jericha.

11) A **otec** ho přivedl ihned ke Mně a pravil: „Hle, nejmilejší synu, tento muž je Pán a velký Mistr! Pohled však také na našeho starého tobě ještě dobře známého slepého žebřáka! Tomuto žebřáku vrátil Pán a Mistr zrak a nepoužil k tomu žádného jiného prostředku nežli jen svého slova a vůle. - Co tomu nyní říkáš a co soudíš o takovém člověku?“

12) **Syn** pozoroval malou chvíli s velkou pozorností brzy Mne a brzy opět úplně vidoucího žebřáka a poté pravil: „Přemilý otče, nebudu se asi nikterak mýlit, považují-li a prohlašují ti tohoto muže přímo za toho, o němž jsem velmi mnoho nejvýš mimořádného slyšel již v Řecku a malé Asii a dokonce podél asijského pobřeží velkého Pontu a proto jsem také v Athenách vše prodal a odešel do Palestiny, abych si zde něco nakoupil a hlavně však abych se osobně seznámil s oním velkým zázračným Židem, - a hle, toho, kterého jsem především chtěl hledat, nalézám nyní téměř již zcela jistě v našem domě!

13) Ty víš, milý otče, že jsem měl přes čtrnáct roků velký obchod a že jsem tím také nabyl velké bohatství. Že jsem ti však nyní již přes dva roky nemohl o sobě podat žádnou zprávu, toho důvod byl ten, že jsem konal obchody v Malé Asii a na celém Pontu, kde jsem právě tak mnoho slyšel o onom zázračném muži a pak jsem se také brzy rozhodl, že všechny své obchody i s domy a ostatními statky prodám bratrovi této mé milé ženy, přesídlím sem a seznámí se s oním slavným mužem.

14) V poslední době sotva před půl rokem jsem vyřizoval obchodní záležitosti ve Frygii s tamním králem jménem Abgarus²⁸⁾ a leccos jsem mu sdělil také co vše jsem prožil za svých velkých cest na vodě a na souši. Mezi jiným přišla také řeč na našeho velkého zázračného muže a byl jsem nemálo užaslý, když zmíněný král dovedl mně o onom muži, kterého líčil jako božskou bytost více vyprávět nežli já jemu a při vši své úctě mě dokonce ujišťoval, že ho osobně zná a že je jeho přítelem. Popisoval mně také postavu a oděv zázračného muže a to souhlasí přesně s tím, co jsem nyní na tomto pravém Božím muži našel. A právě to mně předtím vedlo k tomu, že jsem také řekl, že on bude zcela jistě oním mužem, kvůli němuž jsem učinil to, co jsem ti předtím sdělil.

15) Nyní však přijde ještě na něco; souhlasí-li také ještě to, pak mám to, co jsem sem přišel hledat! Právě zmíněný král, kterému jsem dal nejúplnější ujištění, že co nejdříve vše vynaložím na to, abych sám poznal tohoto velkého zázračného muže, psal list pod nadpisem: „Dobrému Spasiteli Ježíši z Nazareta v Galileji.“ Tento dopis mám u sebe a ihned jej ukáži. Dříve se však musím zmínit ještě o jedné okolnosti, která se mi nezdá být bezpodstatnou.“

173. PŘÁNÍ KRÁLE ABGARA Z EDESSY.

1) **Kado**: „Když jsem brzy poté uvedl v Aténách vše do pořádku a potom se také nezadržitelně chystal na cestu k domovu, ubíral jsem se z Tyru přes starý Nazaret a poptával jsem se tam co nejbedlivěji po onom dobrém Spasiteli Ježíši. Také mně tedy brzy ukázali malý příbytek nedaleko města. Tento příbytek jsem ihned navštívil a našel v něm několik velmi zbožných a poctivých tesařů, kteří mně představili ženu jménem Marie již jako vdovu, tělesnou matku hledaného Spasitele, která mně však nemohla říci, kde se její syn Ježíš v oné době a také nyní zdržuje.

2) Co nejsnažněji mě však prosila, abych ho vyhledal a kdybych se s ním někde sešel, abych jí o tom podal zprávu, - což jsem tedy také věrně a čestně přislíbil učinit. Ona a také tesaři, kteří se nazývali jeho bratry, vyprávěli mně mnoho zázračných věcí o Ježíšovi, svém miláčku, načež jsem jim také já sdělil, co jsem se na svých cestách o něm dověděl, k jejich zřejmě velké radosti.

3) Co mně o milém Spasiteli vyprávěla ona rodina, kterou jsem též obdaroval, souhlasilo zcela s tím, co jsem se dověděl od krále ve Frygii nežli jsem přišel do Nazaretu, také již v Tyru a v několika obcích na březích moře.

²⁸⁾ Srovnej „KORESPONDENCI PÁNĚ S ABGAREM, KRÁLEM Z EDESSY.“ Vydáno Novosalemským nakladatelstvím Bietigheim – Württemberg (TRIGON Praha)

4) Nyní tedy závisí pouze ještě na té okolnosti, že tento zázračný muž, kterého jsi mně, milý otče ukázal, je právě milý Spasitel Ježíš z Nazaretu, na kterého mám u sebe dopis a pak jsem své štěstí nalezl!“

5) Poté se **Kado** přede Mnou uklonil a pravil: „Pane a velký Mistře, řekni mně, zda jsi opravdu ten, pro kterého mám u sebe dopis.“

6) Pravil jsem **JÁ**: „Zeptej se nejprve tohoto uzdraveného žebráka a pak také všech těchto Mých učedníků; neboť oni všichni jsou nyní Moji věrní svědkové a řeknou ti pravdu a nebudou ti ji zdržovat!“

7) A **žebrák** pravil s velkou radostí: „Ó, Kado, nepátrej dále; neboť ty jsi onoho tak horlivě hledaného již nalezl! Tento je ten milý a dobrý Spasitel Ježíš z Nazaretu a jako takový syn Davidův, jak ho také staří proroci a otcové už odedávna předem tak pojmenovali.“

8) Když to syn uslyšel od žebráka, dále se již nevyptával, nýbrž vytáhl z kapsy dopis a odevzdal Mi jej se slovy (**Kado**): „Pane a Mistře, ty jsi již ten, kterého jsem hledal! Odpusť mně však, že jsem tě nyní mohl tak dlouho svými řečmi a vypravováním unavovat!“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Já bych také dnes nebyl zde, kdybych byl nevěděl, že sem přijdeš hledaje Mne, ještě tohoto večera. Nyní si však učiň pohodlí, neboť dalekou cestou jsi se poněkud unavil; pak opět přijď a o velmi mnohých věcech si ještě pohovoříme!“

10) Syn Mně za tuto odpověď poděkoval a šel pak ihned s otcem a se svými (lidmi) do velkého vedlejšího pokoje, kde si vyměnil oděv a uvedl do pořádku své u sebe nosící cestovní listiny; neboť všechny mnohé jiné věci a poklady byly jeho sluhy a také sluhy jeho otce uloženy ve velkém vedleším domě a také bylo postaráno o mnohé soumary.

11) Syn se tedy se svými lidmi a s otcem vrátil také brzy opět ke Mně a prosil Mne, zda se smí u Mého stolu posadit, což jsem mu také ihned co nejlídněji dovolil. Zato se muselo několik Mých učedníků spokojit s místem u jiného stolu, protože Můj stůl byl jen malý; ale to nic nevadilo, protože druhý stůl nebyl ostatně daleko od Mého.

12) Nyní jsme seděli zcela vesele pospolu a Kado se Mne tázal, zda nyní především neotevřu a si neprohlédnu dopis od krále.

13) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, toho u Mne není třeba; neboť věděl jsem o obsahu již dávno předtím, nežli král pomyslel na to, aby Mně napsal dopis! Otevři však dopis a přečti jej také těm ostatním; neboť bude jich tu málo, kteří by neznali řecky! Tu je dopis a můžeš jej číst!“

14) Pravil **Kado**: „Ó, milý, dobrý Spasiteli, to by byla ode mně příliš velká drzost; neboť co se týká jedině tebe, to nepotřebujeme o tobě zvědět a poněvadž dopis zní jen na tebe, nemusíme také vědět jeho obsah. Že však onen král, který tě tak nadmíru mocně miluje a má před tebou nejvyšší úctu, napsal v dopisu také jen své pocity, jak je hlasitě vyslovil přede mnou, může si každý sám představit a tím ti tedy tento cenný dopis v největší úctě opět vrátím.“

15) Tu jsem vzal dopis, odevzdal jej učedníku Janovi s poznámkou, aby jej přečetl a pak také odpověděl na něj ve jménu Mém, což Jan také učinil, protože se dobře vyznal v řeckém způsobu psaní.

16) A již příštího dne poslal Kado tuto odpověď třemi posly králi, v napsal sám také dopis témuž králi, v němž mu sděloval kterak Mě hledal a také přešťastně našel.

17) Odevzdav Janovi dopis pravil jsem **JÁ** Kadovi: „A nyní můžeš kvůli ostatním povědět ještě před večeří něco z toho, co s tebou onen král v podstatě mluvil o Mně!“

18) Pravil **Kado**: „Ó, milý, dobrý Spasiteli! Kdybych měl znovu vše vypravovat co dobrého a nejvyšší vznešeného říkal mně onen král o tobě, měl bych dobře celé dny co dělat; ale dotknu-li se jen hlavní věci z toho co jsem již uvedl ve své prvé předmluvě, to nám nezabere mnoho času.“

19) Největší touha králova by byla, aby tě měl, ó, Pane a Mistře, i se všemi tvými učedníky a přáteli u sebe a to nyní proto tím více, ježto uslyšel z jistých pramenů, že všichni přední Židé a jejich pyšní a nejvyšší vládychtiví a hrabiví kněží tě velice nenávidí a ve své neomezené slepotě a vzteklosti usilují dokonce o tvůj život. Král však vládne nad velmi pokojnou zemí a lidem, který by tě brzy poznal a nosil by tě pak i s králem samou láskou, úctou a vděčností na rukou. V jeho zemi bys byl jist před jakýmkoliv pronásledováním a měl bys pokoj, jako asi snad jinak nikde.

20) Král má také syna, který časem více méně churaví. Že by ho měl rád tebou úplně uzdraveného, to víš, milý a dobrý Spasiteli, jistě sám nejlépe. Tak se také jednou ke mně toužebně vyslovil v tom smyslu, že by chtěl mít aspoň tvůj věrný obraz a možno-li též několika tvých nejznamenitějších učedníků. A to je podle mého názoru již také podstatou královských přání, protože o tom mnoho mluvil. Pane a Mistře, odpusť mi, jestliže jsem se snad tu a tam neohrabaně a neslušně vyjádřil!“

21) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi to zde zcela stručně velmi dobře přednesl - a hle, totéž, byť poněkud jinak sestavenými slovy je také podle obvyklého psaní listů v dopisu a zejména je v tomto dopisu jak a proč by Mě chtěl mít u sebe! Přání královo Mě velice těší a Já je také ode dneška do roka v duchu a v nejúplnější pravdě skutečným; ale napřed se musí ještě stát velmi velké věci, o nichž se mu již zmíní Můj učedník. Král tím bude také velmi uklidněn a potěšen.“

174. HOSTINA U HOSTINSKÉHO.

1) Když jsem dokončil tato slova, bylo pak také z kuchyně oznámeno, že hostina je připravena a že také započne. Hostinský dal znamení k nošení pokrmů. A dávaly se na stoly mnohé, dílem podle řeckého a dílem také podle židovského způsobu, velmi dobře připravené pokrmy na stříbrných a na Mém stole na zlatých mísách a hostinský a syn a jeho žena a děti, jakož i jeho matka a domácí mladší sourozenci Mě co nejsnažněji prosili, abych se účastnil večeře, která je nyní pravou radostnou hostinou, ježto když se donášely pokrmy, chystal jsem se vzdálit s učedníky od stolu. Na mnohé prosby zůstal jsem pak i s učedníky u stolu a všichni v celém domě se z toho radovali a veselili. Jedli a pili jsme pak také asi hodinu.

2) Mně byla předložena obzvláště dobrá ryba, která byla v této krajině něčím velmi řídkým a nákladným a kterou jsem pak také požil, nad čímž projevila Kado velkou radost. Ježto však také několik učedníků, kteří byli rybáři, učinili jaksi se slinami v ústech mezi sebou poznámku o velké lahodnosti Mnou požité ryby a když Kado uslyšel tyto poznámky, bylo mu líto, že nemá v zásobě několik těchto ušlechtilých ryb také pro učedníky; proto ujišťoval²⁹), že je pro zítřek zaopatří.

3) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, to není zapotřebí! Učedníci, kteří jsou většinou rybáři na Galilejském moři se jen mezi sebou vyslovili o ceně ryby Mně předložené; neboť takové ryby jsou řídké, proto také drahé.“

4) Po těchto slovech byl Kado a také jeho otec opět uklidněn a učedníci poté již nečinili podobné poznámky, nýbrž chválili lahodnost též ostatních pokrmů, kterých se nemohla požit ani třetina.

5) Když jsme však byli s hostinou u konce, přišlo několik chudých z Jericha, kteří slyšeli co se zde událo a prosili, aby jim bylo dáno něco ze zbytků, ježto byli velmi hladoví a žízniví.

6) Kado se Mne tázal, zda domnělí chudí mluví také pravdu.

7) Privil jsem **JÁ**: „Většina ano; jen dva jsou mezi nimi, které sem přivedla spíše zvědavost a chtivost, nežli nějaká nouze. Avšak ani jim nic nezadržujte; neboť hle, vždyť Otec v nebi dává svítit Svému Slunci přece také jak na nespravedlivé, tak i na spravedlivé!

8) Kdo svým přátelům prokazuje dobro, činí dobře, neboť je přece samozřejmou povinností prokazovat dobro těm, kteří prokazují jen dobro také nám; ale větší věcí je prokazovat dobro také nepřátelům. Kdo to koná, ten může jednou očekávat velkou odplatu v nebi a na této Zemi bude tím shromažďovat žhoucí uhlí na hlavy svých nepřátel, tím je předně bez soudce a bez soudu usvědčí z jejich bezpráví a přetvoří ve své přátele.

²⁹ „proto ujišťoval“ doplnil! vyd.

9) A hledte, všichni, kteří sem nyní přišli prosit o zbytky, nejsou přáteli tohoto domu, protože je jim znám jako nejbohatší, ale přitom také nemilosrdný! Splňte jim tedy nyní také jejich žádost a oni budou zítra a budoucně soudit o vás jinak!“

10) Kado a jeho otec poděkovali Mně za tuto radu a otec poručil, aby zbytky sebrali do velkého koše a rozdělili je mezi prosící a dal také mimoto každému hliněný hrníček dobrého vína.

11) Když byli prosebníci takto dobře poděleni, začali také ihned velice chválit dobrotu a spravedlnost hostinského a někteří ho mimoto ještě dobrovolně prosili za odpuštění, jestli snad kdy vyslovili o něm nějaké nechvalné mínění. Hostinský je však nyní vlídně propustil s ujištěním, že on již nechová zášť k žádnému člověku. A všichni se klidně vzdělili a bylo slyšet ještě z ulice do pokoje vyslovovat chválu za chválu o hostinském a jeho synu Kadovi.

12) Tu Mně pravil **hostinský**: „Ó, jak mnohými díky jsem ti nyní opět povinován za to, že jsi mě teď rázem osvobodil od velmi mnohých nepřátel svou všemoudrou radou, kterou však od nynějška budu také vždy přísně dbát! Ale nyní ti přednesu něco jiného a ty mně také v tom udělíš nejlepší radu!“

13) Hle, Pane a Mistře, my všichni, jak je ti beztoho až příliš jasně známé, jsme Řekové a tedy pohané! Nicméně však chováme vaši starou Boží nauku ve stále vyšší úctě čím více listujeme Mojžíše a proroky. Také jsme pojali několikrát úmysl, že se pevně a nezlomně připojíme k vaší nauce a tak tedy budeme jednat a žít podle jejích zásad a zákonů. Ale tato věc nešla tak snadno, jak jsme si to představovali.

14) Bylo by nám, co se týče čisté nauky samé, ostatně vše vhod a také jsme tedy již častěji mluvili v tomto smyslu se zdejším rabínem. Ale tento rabín žvanil nám tu o všelických nejvyšších obtížných a podle mého mínění zcela zbytečných a všeho lepšího a rozumného smyslu úplně postrádajících obřadech při přestoupení a v případě, že bychom je nedali podle zákonů chrámových na sobě vykonat, o velikém peněžitém výkupném. A tak jsme tedy zůstali až do této chvíle tím spíše Řeky, že jsme o vašich knězech opravdu ještě nikdy neslyšeli nějaké zvlášť povznášející a lákavé svědectví.

15) Co říkáš nyní tomu? Jsou obřady při přestoupení nebo velký peněžitý obnos za zproštění nezbytně nutné, má-li se kdo stát v srdci, ve vůli a v rozumu Židem a nelze se žádným jiným způsobem stát dokonalým Židem?“

175. ÚČEL A VÝZNAM OBŘADŮ.

1) Pravil jsem **JÁ**: „ Ó, ano! Kdo zná zákony Mojžíšovy, žije a jedná podle nich a v úplné pravdě a vážně se odříká v srdci nicotného pohanského mnohobožství a miluje navévšecko jen jednoho pravého Boha a svého bližního, jak jsem ti to již ukázal, ten je také již dokonalý Žid a nepotřebuje k tomu již nic dalšího.“

2) Co tu záleží na chrámu jeruzalémském a co na všech prázdných obřadech, které měly jen před Mým příchodem obrazný smysl a nyní jsou však prázdné, marnivé a nesmyslné!

3) Místo peněz za zproštění pamatujte však jen na skutečně chudé a napravujte každé bezpráví a budete přede Mnou a před Bohem více nežli dokonalými Židy a jako takoví budete také mít velký podíl na mém Království!

4) Pravím-li vám to však Já, pak Mně to zajisté můžete věřit; neboť Bůh, Který kdysi mluvil na Sinaji k Mojžíšovi, mluví nyní skrze Mne k vám! Prohlašuji-li však nyní něco přede Mnou za správné a platné, kdo by vám mohl podat proti tomu nějaký důkaz?! - Rozuměl jsi Mně?!”

5) Pravil **hostinský** a pln radosti také jeho syn **Kado**: „Kdo by nerozuměl tomu, co je podle nejčistšího a nejbystřejšího rozumu člověka jen až příliš pravdivé? My ti děkujeme také za tuto jasnou odpověď!“

6) Když však jsme nyní již v řeči a v otázkách, rádi bychom se od tvé moudrosti dověděli, proč tedy byla vůbec kdy zavedena obřadní tak zvaná bohoslužba a proč ji kdy Bůh dopustil. Neboť podle našeho domnění to právě bylo vždy příčinou všeliké pověry, mnohobožství, modlářství a nakonec úplné bezbožnosti, jak to vidíme u Diogenovských svět-

ských mudrců. Kdyby byla dána lidem hned od prvopočátku čistá nauka o Bohu a o lidských povinnostech tak jednoduchá a srozumitelná, jak jsi nám ji, ó, Pane a Mistře, přenesl ty, bylo by odpadlo jistě mnoho neštěstí na této Zemi.

7) Mojžíš je nepopíratelně nejčistší a nejoprávněnější Boží učitel a nejpřesnější oznamovatel vůle Boží lidem; ale také jeho nauka není bez obřadů byt' sebevýznamnějších; a právě obřady jsou nyní zřejmým úpadkem jinak tak vznešeného židovství, který se časem stává vždy větší a větší. Pročpak byl v dávnověku se zjevením Boží nauky také vždy zároveň hlásán obřadní kult a také dokonce přísně nařízeny jeho výkony?"

8) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, ty jsi nyní po lidsku zcela dobře mluvil; a v prvopočátku lidí na této Zemi byla jim také dána Boží nauka právě tak čistá, jak Já vám ji podávám nyní; ale lidé, kteří v přirozenosti věcí a jevů objevili vždy až příliš brzo na této a nad touto Zemí při veškerém dění a vzníkání všeliké předcházející obřady, upadli tím při všech svých úkonech sami v předcházející je obřady a používali je tedy také při uctívání Boha.

9) Tak si vysvětlovali, že člověk má vzývat a uctívat Boha jen na jistých čistých místech; kdo to nečiní, ten ukazuje, že před Bohem nemá opravdovou vážnost a úctu. Aby se takováto místa učinila lidem tím úctyhodnější, zřídila se tam jakási obětní služba, z počátku sice za skutečně čistých a rozumně dobrých úmyslů, kde museli lidé ze zisku svých prací a své píce obětovat pro učitele Bohem probuzené malý díl proto, aby učitelé obírající se vyučováním měli z toho výživu.

10) Když se lidé na Zemi poněmáhle víc a více rozmnožovali a dál a dále šířili, rozmnožovali se také učitelé a místa a modlitební a obětní ústavy, které učitelé prohlásili k uctívání Boha za čisté a Boha důstojné a když se pak lidé svou pílí stávali také bohatší a zámožnější, nespokojovali se také již jen s místy, která byla prohlašována za čistá a Boha hodná, jako byly jisté pahorky, háje, čisté prameny a tu a tam také zahrady osázené vonnými květinami, nýbrž budovali značnější chaty, později domy a chrámy, v nichž učitelé poučovali lid, přijímali přinášené jim oběti a s lidem se tu také modlili k Bohu slovy, posunky a také zpěvy; co shledávali zejména krásné, nádherné a vznešené, tím tedy také uctívali Boha jako Tvůrce tak nádherných věcí a také Mu je zasvěcovali.

11) A hle, tak vynalezli a zavedli lidé sami a zejména jejich vždy bohatší, avšak také vždy víc a více lakotnější a vládychtivější učitelé a představení poněmáhle obřadní, vpravdě tak zvanou bohoslužbu, z níž se postupně až příliš brzo vytvořilo právě modlářství!

12) Mojžíš však v podstatě obřady nezavedl, nýbrž je jen objasnil a postavil na starý a čistý původní stav. Zničil obrazy a chrámy a byla k tomu určena jen chata, v níž byla truhla, ve které byly uschovány zákony a knihy Mojžíšovy a později také spisy ostatních proroků vedle ještě jiných předmětů připomínajících skutky Boží.

13) Mojžíš však podle pokynu od Boha spojoval se vším, co se podobalo nějakému obřadu, vždy dvojí účel: Jeden účel spočíval v tom, že obřad podobně jako značkové písmo představoval přiměřeným způsobem vše to, co se nyní děje v úplné skutečnosti ze Mne a ještě bude budoucně dít; a zadruhé spojoval s ním však také cíle politické a k zachování tělesného zdraví v těchto krajinách Země úplně prospěšné. Naznačoval Židům co smí jíst a pít a jak, kdy a jak často se mají mýt a čistit, jak mají stavět obytné domy a jaký mají nosit oděv.

14) A tak tedy také obřizka měla podobný dvojí účel: Předně bylo tím každému novorozenému Židovi dáno jméno, byl zapsán rok a den, ba i hodina jeho zrození do velké obřizkové knihy - což bylo vše nutné - a novorozenému Židu tím byla uložena povinnost, aby se vzdělal v dokonalého člověka, aby poznal Boha, uvěřil v Něho, nadevše si Ho vážil a miloval Ho a zachovával Jeho přikázání. A hle, to byl duchovně mravní účel obřizky! Jiný účel byl pak opět státní a tak také mající vliv na zdraví a čistotu těla.

15) Z toho můžeš nyní zcela snadno poznat, že starý tak zvaný obřad Židů nebyl v podstatě bohoslužebný, nýbrž jen lidem sloužící; že časem také tento obřad přešel do úplného modlářství, to poznává nyní již každý jen poněkud jasněji vidoucí a myslící poňhan, neřku-li čistý, Bohem osvícený Žid.

16) Ostatně však v tomto světě se děje již vše za jistého obřadu, jak jsem Se o tom již předem zmínil. Obřad je sám o sobě sice bezcenný, nicméně však předchází vždy každé hlavní události a provází ji a také ji jako její bezcenný stín následuje.

17) Sleduj jen s náležitou pozorností nastávající den! Prvými předchůdci dne jsou šero na východě a jisté známé Hvězdy, které vystupují nad obzor před Sluncem, Po prvním rozšíření následuje brzo jasnější svítání, po něm červánky a tak ještě mnohé více. Všechny tyto ranní postupy jsou tedy jaksi také obřady, které o sobě nemají vpravdě žádnou cenu a již vůbec žádnou tehdy, když Slunce úplně vyšlo.

18) Rovněž tak vyšlo nyní všem Židům a také pohanům ve Mně duchovní Slunce a proto všechny předem Mne označující a oznamující, byť o sobě sebe duchaplnější obrazy, věci a obřady nemohou již mít pro pravý život člověka žádnou cenu; neboť za jasného dne nepřijde přece rozumnému člověku na mysl, aby rozžehl noční lampu, aby snad opatřil dni světlo ještě silnější.

19) Jak jsem ti však nyní ukázal obřad vzniku dne, aniž bych tě zvlášť upozorňoval na podobný obřad před přicházející nocí, tak můžeš považovat i zjevy nastávajícího léta nebo podzimu, zimy, jakož i jara za obřad a rovněž tak i zjevy při vznikání například nějakého ovocného stromu a ještě jiných rostlin a tvorů na této Zemi; jsou sice pro vytvoření zralého a požitelného plodu nevyhnutelně nutné, ale vlastní cena spočívá nakonec přece jen ve zralém a dobrém plodu.

20) A tak je tomu nyní zde v duchovní sféře života. Této době světla předcházely velmi mnohé obřady, které se však nyní staly bezcenné a marnivé, protože vyšlo samo Slunce Života a každý může nyní vzít úplně zralý plod se stromu života a nasýtit a posílit se pro věčný život duše. Může-li však to, jak by měl mít pro něho ještě nějakou životní cenu všechn předchozí obřad?!

21) A tak tedy můžeš nyní být také dokonalým a přede Mnou platným Židem bez obřizky a bez jejího výkupného. Neboť kdo kráčí za dne, nepotřebuje zdravit žádné svítání jako nějak životně potřebné a kdo má před sebou sklizené již úplně zralé plody stromu, nemusí se věru již starat o to, kterak strom vyháněl pupeny a potom kvetl a zda měl mnoho anebo málo listů. Neboť hlavní věcí je plod; je-li ten zde, pak se vše předcházející stalo bezcenné.

22) Já nyní myslím, že ty a všichni ostatní zde přítomní jste dobře porozuměli, kterak vznikly mezi lidmi obřady a jakou měly ve své čistotě cenu. Tak tedy nyní také pochopíte, kterak se obřady poněkud zvrhly a nyní nemají a mít nemohou jinou cenu, nežli má stín, který následuje poutníka, když se podle směru a postavení Slunce ubírá na své životní cestě. - Rozuměli jste nyní tomu všichni dobře?!

23) Právili **všichni**: „Ano, Pane a Mistře; neboť tentokrát jsi zase jednou mluvil jasně a otevřeně!“

24) Toto zdůrazňovali zvláště učedníci.

25) A **JÁ** jsem na to pravil: „Proto se také již nedejte jakýmikoliv světskými obřady zajmout! Zůstaňte všichni při pravdě a v pravdě; ona jediná je světlo života a osvobodí vás od jakéhokoliv bludu a klamu!“

176. PODSTATA PRAVDY.

1) Poté Mně děkoval opět **hostinský** a jeho syn za toto poučení, nakonec však pravil: „Že člověk může být jen pravdou osvobozen od každého bludu a klamu, to je již o sobě jisté velká a svatá pravda; ale velmi mnozí mudrci všech nám známých národů se stále dotazovali po pravdě, také ji horlivě hledali a nemohli ji nalézt a ještě nikdo nemohl úplně určit a lidem pochopitelně vyložit co je pravda. A tak bych tedy nyní rád od tebe, milý Pane a Mistře, slyšel co je v podstatě pravda; neboť ty nám to zajisté budeš moci nejlépe vysvětlit. Teprve tehdy, když člověk ví co je pravda a jak a kde ji lze nalézt, může ji také přijmout v sobě za směrnici života a jí se z každého bludu a klamu osvobodit. Co je tedy úplná pravda a jak a kde ji nalezneme?“

2) Právil jsem **JÁ** s vlídnou tváří: „Pohleď na Mne a poslouvej dobře co ti nyní řeknu: Bůh, Ten jeden a jedině pravý Bůh je pravda. Kdo Boha jedině pravého našel, ten také našel pravdu, která ho osvobodí a učiní úplně živým. Nalezl-li však člověk Boha a poznal-li Jeho přesně zjevenou vůli a žije-li a jedná-li podle ní, pak se také stal člověk sám v so-

bě pravdou; je-li však člověk tím, pak je také již svobodný a postoupil od smrti světa a jeho hmoty k životu z Boha.

3) Já vidím v tobě sice ještě jednu otázku, na kterou nelze tak snadno odpovědět jako na otázku, na kterou jsem již nyní odpověděl, ale Já také najdu na tvou novou ještě nevyslovenou otázku každému srozumitelnou odpověď.

4) Tvá dosud nevyslovená otázka zní takto: „Bůh je již zcela správně jediná pravda a kdo našel Boha, našel pravdu, která ho může osvobodit; ale kde je Bůh, kdo je Bůh, jak zní jako úplně pravdivá Jeho vůle a konečně: jak najdu Boha a jak také poznám, že je to On?“

5) Ano, hle, milý příteli, odpovědět na tuto otázku v úplném světle není pro Mne věru těžkou věcí, ale pro tebe nicméně potud, abys také v úplném světle porozuměl dané odpovědi! Ale pokusme se o to!

6) Hle, Bůh je nejčistší a věčný Duch! Tento věčný Duch je pouhá a nejčistší Láska a tedy Sám věčný Život; láska však je oheň a v sobě planoucí světlo a vše to je pravda.

7) V Bohu jako věčném Prazákladu všeho jsoucna je tedy také nejdokonalejší Sebevědomí, nejvyšší Inteligence, Moudrost a Moc a kdyby tomu tak nebylo, nebylo by bývalo také nikdy nic stvořeno; neboť co je v sobě nic, nemůže se také věčně nikdy v něco utvořit.

8) V Bohu je tedy také ona nejvyšší Inteligence a nejsvětější Sebevědomí věčně pohotově a činně přítomné. A kdyby tomu tak nebylo, - kdo by byl mohl dát andělům a lidem život s inteligencí a sebevědomím?! Či může někdo dát někomu něco také tehdy, nemá-li to sám?! Může nemá a hrubá síla dát nějaký dokonalý život?!

9) Ty jsi za svého života zajisté již častokrát viděl bez ladu a skladu zuřit a řídit v sobě všeliké slepé a o sobě němé síly; ale viděl jsi také již někdy řídit někde vichřici, která by rozvinutím své největší moci a síly utvořila vírem také jen seabídnejší ovčinec nebo svinec?! Či způsobil snad někdy blesk uhodivší z mraku do země něco jiného nežli jen nejvyš podřadné zničení?!

10) Pozoruj tedy veškeré ty němé síly a moci a neobjeвиš na výplodech jejich hrubého působení nikdy nic, z čeho by se dala postřehnout v sobě a o sobě i jen nejmenší jiskérka nějaké inteligence a rozumu! Ano, moudrý badatel objeví také v sebehrubším působení slepých a němých sil a mocí jistý řád a moudrý plán; ale to není vlastnictvím slepých a němých sil a mocí, nýbrž vlastnictvím Boha, Který ze Svě nejvyš vlastní a nekonečně moudré moci vůle způsobuje takové nápor, aby dosáhl pro tu či onu část Země nějakého dobrého účelu.

11) Pozoruj rostliny, zvířata a zejména člověka, tak najdeš ve všem největší řád, moudře založený plán spojený s nejlepší účelností, což vše si tyto živé věci samy nikdy dát nemohly, protože ony, jako předtím snad ze sebe tu jsoucí, nikdy a nikdy nebyly! Jsou-li však nyní zde a jejich bytí ukazuje jistě na nejvyš moudrého Původce, pak je tedy také jasné, že jen Jeho nejvyšší Inteligence, Jeho Moc a Jeho nejdokonalejší Sebevědomí mohly ze Sebe Sama vyvolat v jsoucno tak přerozmanité bytosti.

12) Člověk má již sám ve své duchovně ještě nevyvinuté čisté sféře přirozeného života zářící, daleko sahající inteligenci, z níž se rozvíjí jako strom ze semene intelekt a rozum, pomocí nich přivádí hned v jsoucno velmi pozoruhodná a dobře uspořádaná díla.

13) Kdopak by mimo Boha mohl dát, udržovat a dovršit inteligenci, sebevědomí, intelekt, rozum, lásku a zcela svobodnou vůli s přiměřenou účinností člověku, jehož tělo je již nejmělečtější organismus a nejvyš moudře zařízení stroj života?! Příteli, jestliže jen trochu jasně rozvážíš, co jsem ti nyní předložil jen tak ve vši stručnosti, pak v tom také zcela snadno najdeš přirozenou cestu, na níž může člověk, chce-li jen vážně, nalézt Boha a s Ním věčnou Pravdu! A nastoupí-li tuto cestu ve vši lásce k Tomu, Kterého hledá, pak Ho také najde; a našel-li Ho, pak mu Nalezený ihned také zjeví Svou vůli.

14) Jedná-li pak člověk podle ní, pak se také rozjasňuje a rozsvětluje v jeho duši, která se láskou k Bohu, Kterého našla a poznala, právě tím stále víc a více sjednocuje s Duchem z Boha.

15) A hle, nastalo-li u člověka to, pak on sám se stal pravdou, protože našel pravdu v sobě; a tím nyní zajisté poznáváš co je pravda jak ji hledat a kde ji lze vždy jistě nalézt.

16) Nalezli-li jsi však takto pravdu a stal-li jsi se tím pak také svobodný a čistý, pak se tím stane také vše, co tě obklopuje, pravdou, čistotou a svobodou; neboť pravdivému je vše pravdivé, čistému vše čisté a svobodnému vše svobodné. Více zatím ještě nepotřebuješ. Taž se však nyní sama sebe, zda jsi také dobře porozuměl všemu tomu, co jsem ti nyní vylíčil!“

17) Privil **Kado**: „Ó, můj milý Spasiteli, Pane a Mistře! Ty jsi mně a nám všem nyní zvěstoval a jasně odhalil velké věci a pravdy; starý závoj Isidin je odestřen, chlév Augiášův ve mně od starého neřádu vyčištěn a gordický uzel rozřat - a za to vše děkujeme nyní jedině Tobě! Já jsem se stal nyní pravým Herkulem - ale ne oním, který stál nerozhodnut na rozcestí, nýbrž který rozhodnut nastoupil cestu pravé ctnosti a na této cestě bude také až k jasnému cíli dále kráčet.“

18) Já jsem Tě hledal, jak víš a také jsem Tě, byť v noci, našel, což je však tím lepší a příznačnější, jelikož bych Tě byl za dne asi velmi těžko kdy našel, ježto ve mně samém byla noc a temno. Nyní však začalo ve mně již zcela mocně svítat a ranní červánky budou následovat a brzo se zvedne Slunce také nad obzor mého života! A já myslím, že mu skoro už nyní stojí blíže, nežli je to má duše nyní s to pochopit. Krátce a dobře, já jsem Tě, ó, milý Pane a Mistře, hledal a pak také jsem Tě našel; a poněvadž jsem se dověděl nyní od Tebe jak Boha a v Něm pravdu hledat a také nalézt, pak se mi to také podaří.

19) A uvažují-li nyní o věci zcela správně a jasně, praví mně něco v mém srdci: „Kado, ty jsi již vše našel a nebudeš již nadále muset mnoho hledat!“ Já myslím: Ty, ó, dobrý a nejmilejší Pane a Mistře a Ten, Kterého mám ještě hledat, stojí podle mého nyní ve mně probuzeného pocitu dosti nepochybně na jednom a téměř stupni a kdo hledal a také Tebe našel, ten také již našel spolu Toho, Kterého má ještě hledat; neboť znamená, která konáš Ty a slova, která mluvíš Ty, nikdo nemůže mluvit a konat. Tím bych chtěl říci: Pane a Mistře, Ty Sám jsi Pravda, Cesta, Světlo a Život! Kdo našel Tebe, ten také již našel vše! - Soudil jsem nyní nesprávně?“

177. PODIVUHODNÝ ZJEV NA OSTROVĚ PATMOS.

1) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, to ti nezjevilo tvé tělo! Ale nyní zatím již nic o tom; později se ještě k tomu vrátíme! Nyní však nám, Kado, vypravuj příhodu, která tě před dvěma roky potkala na Patmosu!“

2) Když jsem to **Kadovi** řekl, pravil na to: „Milý Spasiteli, Pane a Mistře, to co mě potkalo na Patmosu a zejména na naší velké usedlosti - a to třikrát za sebou - je ovšem o sobě velmi pamětihodné a povšimnutíhodné; avšak každé slovo z Tvých úst je nevyslovitelně pamětihodnější a povšimnutíhodnější nežli tisíc takových sebelépe a sebe pravdivěji vypravovaných zážitků, jako je zážitek můj. Budu-li tuto věc poněkud obšírněji vypravovat, uberu Ti čas, ve kterém Ty bys nám mohl co nejmilostivěji povědět leccos oživujícího!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Podstatu jsem vám již řekl a k mnohému ještě jinému se také ještě najde čas! Máme ještě pět hodin, nežli bude třeba poskytnout odpočinek našim údům a tak nám tedy již můžeš svůj zážitek zcela otevřeně a obšírně vypravovat; neboť vím, že jsi dobrým řečníkem.“

4) Privil **Kado**: „Protože to Ty, ó, Pane a Mistře, chceš mít, staň se tedy ve jménu Tvém! Abych vylíčil tuto věc všem přítomným názorněji a pochopitelněji, bude nutné objasnit trochu také místo, kde se mi ona zvláštní věc přihodila, jelikož mezi přítomnými zde je asi několik těch, kdož si nedovedou o tomto ostrově, který je větším dílem dosud v našem vlastnictví, učinit představu. A tak tedy nyní k věci!“

5) Tento ostrov patří sice k malým ostrovům, ale přece je jen dost veliký, aby zcela dobře a slušně vyživil několik set činných lidí. Je sice podobně jako mnohé jiné ostatní řecké ostrovy hornatý, ale úrodný tam, kde je dobře obdělávaný. Víno je dobré, rovněž i fíky, datle a ještě mnoho jiných plodů stromů. S rolnictvím a chovem dobytka to nevypadá tak dobře; ale zato rybolov kolem celého ostrova lze nazvat velmi bohatý. To by tedy byl všeobecný přehled o ostrově Patmosu.

6) Naše hlavní usedlost na tomto ostrově je však na jihovýchodě. Představuje malou vesnici, která je postavena celá u moře, které tu má malou zátoku. Za vesnicí ve směru

dovnitř země se zvedá nevysoké a nepřikré pohoří, které je dobře osázeno většinou révami a olivovými stromy; na východ se však poněkud zvedá a tam, kde naráží zcela na moře, je nejvyšší a spadá pak dosti příkře až k moři.

7) Na této výšině je stará a ještě velmi pevně vybudovaná věž, kterou jsme přetvořili, jelikož je také naším vlastnictvím, zčásti ve velmi příjemný příbytek a z její podzemní velmi prostorné katakomby jsme udělali vinný sklep.

8) Věž byla prý postavena Féničany. Nač ji používali, bylo by zajisté poněkud těžko uhodnout, ježto svou podobou mohla být buď maják anebo také chrám anebo nakonec také jakési vězení pro zločince a zrovna tak dobře také úschovnou a schránkou uloupených statků všeho druhu. Krátce, to patří nyní již šedému dávnověku a sotva by stálo za námahu vyšetřovat, proč asi Féničané postavili kdysi naši věž.

9) Nyní však poskytuje, jak již bylo řečeno, po námi provedených úpravách předně nádhernou vyhlídku do širé dálky přes zemi a moře a proto se hodí za nejvýš příjemný příbytek a zadruhé slouží k úschově vín a také jiných plodů. A na nejvyšším bodě je zřízena velká pánev z kovu na svícení, která se v temných bouřlivých nocích plní smůlou a naftou a zapaluje se, aby stísnění plavci mohli ji zdáli pozorovat, v kterém směru mají veslovat, aby mohli dorazit do jisté a bouřemi téměř nikdy nenavštěvované zátoky. - Nuže, to by byl nutný popis místa a mohu tedy nyní také již začít s vypravováním zvláštní události, kterou jsem zažil.

10) Před dvěma roky, asi tak v této roční době, byl jsem se svou rodinou a s několika sluhy na tomto popsaném místě a přivedl jsem právě také největší a nejlepší část dobré žně pod střechu. A jako po vykonané práci je vždy dobře odpočívat, tak jsme tedy také my za krásného večera odpočívali na prostranné pavlači našeho věžního domu a pozorovali jsme odtud moře s jeho hrou vln, rybářské čluny, které rejdivy po moři, z nichž také některé se svým úlovkem veslovaly statečně ku břehu a tak bylo možno při zapadajícím slunci pozorovat ještě leccos vzácného, co naše moře stále hojně produkuje.

11) Seděli jsme zcela vesele pospolu tak dlouho, dokud noc svým hvězdným rouchem nezahálila úplně moře a zemi. Moře bylo tedy také tak úplně klidné, že jsme na jeho klidné hladině spatřovali zrcadlit se v dáli obrazy hvězd téměř právě tak čistě zářící, jak bylo možné spatřovat hvězdy na vysoké a daleké obloze. Ježto začínalo být trochu chladno, odebrala se má rodina do domu; já sám jsem však zůstal ještě se dvěma sluhy na pavlači a rozmlouval jsem s nimi o leckterých záležitostech a pracích, které nám přinese příští den.

12) Když jsem byl zabrán ještě do rozhovoru, při čemž se však mé oči nicméně toulaly po daleké a klidné hladině moře, zda by tu a tam nebylo možné objevit něco, čemu by se mohla věnovat větší pozornost, tu jsem spatřil rychle se k našemu ostrovu táhnout od východu sněhobílý obláček. A čím blíže přicházel, tím se tedy také stával jasnější a větší; zcela blízko u ostrova se však stal tak jasný, že jeho světlem bylo moře daleko a široko tak silně osvětleno, že bylo možné vše rozeznat mnohem přesněji nežli za úplňku Měsíce.

13) Když obláček dorazil úplně k ostrovu, zvedl se náhle až do výše našeho věžního domu. Avšak v době zvedání se byl nicméně od našeho věžního domu vzdálen v přímém směru tak daleko, že by bylo třeba jít hodinu, nežli by se dosáhlo místa, nad kterým byl tento svítící, nyní klidně se vznášející a tiše stojící obláček.

14) Obláček stál však klidně jen zcela krátkou dobu; pak se však začal opět a přímo pohybovat na náš věžní dům, což neučinilo na mě a na mé oba sluhy zrovna příjemný dojem a shledali jsme za nutné prchnout co nejrychleji do domu a vyčkat, co vše se ještě nakonec vyvine z tohoto zjevu.

15) Sotva jsme však přišli do velkého pokoje, byl obláček také již u věžního domu a šířil svým silným svícením téměř úplně denní světlo v celém domě, který jím byl na všech stranách zcela zahalen. Bylo nás v domě mnoho a byli jsme také vesměs zmužilí a velmi srdnatí lidé a přece se nikdo neodvažoval vyjít ven, aby pátral co zvláštního se asi skrývá v tom obláčku. Ano, pobádala nás zvědavost a zde zvláště vědychtivost vyjít ven, abychom pátrali, jak daleko se rozšířil obláček nad dům, ale nemohli jsme natolik být pány strachu, abychom mohli učinit zadost naší zvědavosti a vědychtivosti.

16) Onen zvláštní obláček zůstal však nyní nezměněně kolem našeho domu a neuhnul ani nalevo ani napravo a bylo nám velmi úzko, takže jsme se neodvažovali požit připravenou večeři.

17) Starý a věrný sluha mého domu, jenž byl dobře obeznámen s mořem a jeho rozmanitými zjevy, pravil po delším přemýšlení: „Nyní mě něco napadá! Před rokem mně vypravoval jeden lodník z Palestiny, jenž se zde zastavil a vzal na svou loď víno a sladkou vodu, že to v judské říši vypadá tak, jakoby chtěl starý Bůh Zeus se všemi ostatními bohy opustit Olymp a zřídít své sídlo někde tam.

18) Onen lodník viděl sám v jedné obci této říše lidi a také je pozoroval; co tyto lidé jen chtěli a vyslovili, to se pak také okamžitě stalo. Všeliké nejhorší nemoci vyléčili pouhým slovem, slepí se stávali vidoucími, hluší slyšícími, chromí a mrzáci a dnou stížení - mladí i staří - se narovnávali a poskakovali jako jeleni a gazely a dokonce zemřelým je dáván nový život. Vedle toho bylo však konáno ještě tisíce jiných nikdy neslýchaných divů pouze vůlí a slovem těchto bohodů.

19) Kdo jiný nežli jen vysocí bohové mohli zajisté být tyto lidé?! Lidé zemští ztratili v naší době všechnu víru v bohy a vznešená část se již odedávna vrhla do náruče různým filosofům a světským mudrcům a celá jsoucnost bohů byla učiněna prázdnou bajkou, která se sotva již hodí pro obyčejný lid; ale vysocí bohové se nyní asi znovu opět slitovali nad slepými a nevěřícími lidmi, sestoupili nyní ještě v nejvyšší věřící říši Židů v lidských podobách na tuto Zemi, aby jim ukázali, že jako věční trvají dále, přesto že jsou již nyní nesčíslným množstvím světsky moudrých ateistů úplně popírání. Velmi mnozí Řekové a Římané tam nyní cestovali a sami se přesvědčovali o této podivuhodné pravdě.

20) Nuže, pravil můj starý věrný sluha dále, nemůže být, že bohové nyní v judské říši sídlící, seslali v tomto světlém obláčku nějakého genia k nám, kteří přece ještě máme trochu staré víry a také ji podle možnosti ještě pěstujeme, aby tím dali také nám nějaké znamení o své existenci na této Zemi?! To je nyní mé mínění a z této okolnosti může být hned považováno za úplnou pravdu, protože mně vypravování tohoto lodníka nyní poprvé napadlo od doby jednoho roku, neboť jinak bych si byl na ně asi sotva kdy opět vzpomněl. Tento obláček probudil zřejmě mou vzpomínku.

21) Když můj sluha toto ukončil, dodali jsme si odvahu a vyšli ven, abychom pozorovali náš obláček. Sotva jsme však byli venku, zvedl se také již onen obláček a odtáhl rovněž tak rychle zpět, odkud byl přišel. Dívali jsme se za obláčkem tak dlouho, až ve veliké dálce úplně zmizel našim očím. Poté jsme se zadumáni vrátili do domu, v dobré míře povečeřeli, načež jsme šli brzo spát!“

178. DRUHÉ OBJEVENÍ SE OBLÁČKU.

1) **Kado:** „Příštího dne, když jsme přišli opět dolů do naší vesnice, abychom uspořádali naše záležitosti a vykonali jisté práce, připluly také již do našeho přístavu tři velké lodě, aby zde jako obyčejně naložily víno a sladkou vodu. Připluly ze Sicílie a naléhavě se dotazovaly, jakou světelnou látkou jsme po nějakou dobu osvětlovali naši věž. Tak bílé světlo ještě nikdy neviděli; v té době byli ještě několik hodin mořské plavební doby vzdáleni od přístavu a přesto jejich lodi byly tak dobře osvětleny, že na nich bylo lze vše téměř jako za dne dobře rozeznat.

2) Také obyvatelé vesnice se nás jeden přes druhého dotazovali, co to bylo za světlo. A můj starý věrný sluha, jenž je nyní zde v domě mého otce, protože jsem ho také bral na všechny mé cesty s sebou, otevřel opět ústa a vyprávěl tazatelům zcela přesně podle pravdy tento průběh a nakonec také k tomu opět připojil své mínění; a všichni posluchači schvalovali velice jeho názor.

3) Lodníci však říkali, že se budou na tuto věc co nejhorlivěji vyptávat v říši judské, kam beztoho nejprve mají plout a jestliže se sem snad za půl roku opět vrátí, sdělí nám co nejpřesněji učiněné zkušenosti. Lodníci nato brzo odpluli a my jsme šli za svými záležitostmi a pracemi a toho dne se nám vše co nejlépe dařilo, což bylo přímo jako zázrak.

4) Že se tohoto dne mluvilo ještě mnoho o zjevu z předchozí noci, rozumí se samo sebou.

5) Tohoto dne jsem se však odebral se svými domácími lidmi dříve nahoru do našeho věžního domu předně proto, že jsme také co nejdříve dříve nežli jindy ukončili naše záležitosti a práce a zadruhé - upřímně řečeno - abychom opět také tohoto večera konali pozorování, zda snad nebude možné opět spatřit obláček od východu. Má žena a také mé děti se na to velice těšily.

6) Tohoto večera bylo moře poněkud neklidnější nežli večera minulého a rybáři odpluli se svým lovem tedy také dříve domů. Také dvě jiné lodě, které připluly od jihu a jak se zdálo, nedůvěřovaly dosti rozbouřenému moři, zamířily do našeho bezpečného přístavu a lodníci připevnili ihned své čluny k našim pevným pobřežním kůlům, což bylo jistým znamením, že obávající se bouře chtějí probdít aspoň přes noc v naší obci.

7) Moře se stávalo k večeru také stále neklidnější a při pohledu do veliké dálky bylo možné také velmi dobře pozorovat, že moře hnalo velmi vysoké vlny, proto také již nebylo možno objevit žádné lodě plující na vlnách; neboť plavci asi již za dne pozorovali znamení, že se moře za noci velice zvedne a proto se také již záhy snažili dosáhnout nějaké klidnější zátoky.

8) Na veškeré daleko viditelné obloze nebylo možné sice objevit žádné mraky a od jihu vanul zcela slabý vítr; ale pod mořem se asi zvedly jisté větry tartaru, které uvedly moře do takového neklidu. Podobné podzemní větry nazýváme větry tartaru, protože nemáme pro ně jiné jméno. Zvláštní však bylo, že přes stále prudší burácení moře nebylo vidět bouřňáky a že také delfíni neukazovali svůj tanec a veselé skákání, které vždy předchází takovým bouřím; neboť takových mořských netvorů není v našem moři věru nedostatek!

9) Slunce se začalo nořit do moře a já jsem poručil sluhům, aby naplnili a zapálili pánevici, ježto by mohla být na moři ještě nějaká větší loď, která by pak v noci neviděla, kam by se mohla zachránit. Velká pánev byla tedy také hned naplněna a zapálena a když Slunce docela zašlo, hořela již úplně jasným plamenem. A bylo to dobře, neboť poté trvalo asi hodinu, když již velká loď hnaná poněkud prudším jižním větrem, plula zcela rozeznatelně k našemu přístavu a také ho šťastně dosáhla!

10) Tito lodníci přišedší také z Egypta, aby zde koupili naše víno, vypravovali příštího dne, že jim bylo přestát velké nesnáze s vysokými vlnami a že se velice potěšili, když zpozorovali dobře jim již známé světlo na Patmosu.

11) My jsme však přes velké zuření a hučení moře seděli zcela v dobré míře pospolu na pavlači a pohlíželi jsme k východu, zda by se snad někde opět neukázal včerejší světelný obláček. A netrvalo věru již dlouho a obláček se stal také již na dalekém východě opět viditelný a konal týž pohyb jako včera - jak bylo již vypravováno.

12) Jakmile se však stal zázračný obláček viditelný, utišila se také ihned zázračně mořská bouře a v několika málo okamžicích bylo již opět vidět třpytit se Hvězdy k nám vzhůru z klidné mořské hladiny.

13) Netrvalo tedy nyní také již ani dlouho a obláček obklíčil náš věžní dům a svícení připadalo mně tentokrát silnější nežli poprvé; neboť moře bylo do dálky osvětleno jako za dne, což jsme mohli dobře rozeznat, neboť tentokrát vznášející se obláček zůstal nad našim věžním domem a nezahalil jej tak zcela jako poprvé. Zvláštní však bylo tentokrát také to, že plamen v naší světelné pánvi úplně uhasl v okamžiku, když obláček zahalil dům dolů až do poloviční výše.

14) Tentokrát zůstal obláček jistě dobře o hodinu déle kolem domu nežli poprvé a nám bylo přitom tak dobře, jako dobře může být Bohu v pocitu Jeho moci a věčné nesmrtelnosti; neboť také my jsme se cítili jakoby úplně mocní a nesmrtelní.

15) Můj starý věrný sluha prohodil po chvíli k sobě, uctivostí zcela zkroušený : „Ó, ty staré svaté světlo bohů, které jasně a živě osvětlovalo prvotní lidi a tak také proměnilo v řádné polobohy, sviť nyní zase smrtelníkům a udus jejich světské světlo, jako jsi udusilo mdlé světlo v naší mořské svítící pánvi! Tehdy najdou lodníci jen v naší noci na zuřícím moři pozemského života klid a přijdou opět k poznání, proč byli vysokými bohy přivedeni do tohoto světa.“

16) Když můj sluha vyslovil jistě zcela vážně tato slova, slyšeli jsme všichni zcela jasně a zřetelně z obláčku slova: „Hledejte, tak také naleznete! Staré životní světlo nebes bude lidem dobrého srdce a dobré vůle znovu opět v přehojnosti dáno. Odkud však přicházím já, odtamtud přijde také brzy ono velké světlo!“

17) Poté se obláček opět zvedl a ubíral se zase tam, odkud přišel.

18) Jakmile však tento podivný obláček zmizel úplně našim pohledům, vzplál opět plamen na pánvi sám od sebe a svítil zcela dobře po celou noc. My jsme však byli všichni zkroušení, zejména zřetelně slyšitelnými slovy, která k nám obláček jaksi promluvil.

19) A můj starý sluha pravil: „Ó, co by nyní naši světští mudrci, kteří již nevěří v nic jiného nežli jen ve svůj rozum, řekli tomu, kdyby to byli s námi zde prožili a viděli! Ano, ano, lidé, kteří s dobrým srdcem a s pevnou vůlí hledají bohy a jejich pravé světlo života a nedají se tak snadno strhnout všemi světskými pochybovači, nacházejí také nakonec to, co hledali, - co však žádný světský mudrc nenajde. Bohové však jistě nejsou oddáni tomu, kdo popírá jejich jsoucnost, my však zůstaneme od nynějška bohům z celého srdce vždy více oddáni a půjdeme je také sami vyhledat do říše, v níž prý nyní jako viditelní lidé soudí a vládou a tam jim vzdáme naši nejhlubší úctu a pravý obětní dík za milost, že nás na tomto opuštěném ostrově navštívili světelným obláčkem!“

20) Všichni jsme souhlasili s dobrými slovy našeho starce a já jsem slíbil, že to učiním sám, jakmile dám v Aténách vše do náležitého pořádku, nad čímž projeví všichni velkou radost a já sám jsem se pak také pevně rozhodl, že prodám své obchody v Aténách a také na jiných místech a půjdu vyhledat bohy.

21) Poté jsme se tedy odebrali opět do domu a požili připravenou již večeři, která se nám tentokrát zdála být obzvlášť chutná!“

179. SEN VESNICKÉHO KNĚZE.

1) **(Kado:)** „Chtěli jsme jako jindy také tentokrát jít hned po večeři spát, leč nešlo to tak zcela podle našeho úmyslu; neboť přišlo několik lidí z vesnice nahoru a přáli si se mnou mluvit. Mezi nimi byl také náš vesnický kněz, který sloužil malému chrámu Apollona a Dia a vedle toho pozoroval také denní doby, planety, souhvězdí a také větry, aby z toho konal jisté nutné předpovědi.

2) Tento kněz, také již zešedivělý muž, jenž nikdy neměl ženu ani děti, protože přísahal bohům doživotní čistotu, aby ho za to obdařili hlubokou moudrostí ve všech věcech, které zastával stále s velkou horlivostí, byl prvý, který mně kladl ihned všeliké otázky o dvakrát se vyskytnuvším zjevu světelného obláčku; neboť prvý zjev mu nebyl nějak zvlášť nápadný, protože byl toho mínění, že jsem asi ono prvé bílé světlo provedl známým indickým světelným materiálem. Ježto byl však neklamně zakusil den poté několikanásobně, kterak onen světelný obláček přišel nad náš věžní dům na hoře, nedal mu jako knězi dnešní zjev pokoje a táhl jej ke mně na horu a s ním pak také ještě několik prvých rybářů a pobřežních dozorců.

3) Když přišel tedy ke mně, pravil (vesnický kněz): „Příteli Kado, copak má znamenat onen světelný obláček, který se nyní v tutéž dobu objevil již podruhé? Slyšel jsem dnes povídat o různých věcech, avšak při své mnohonásobné zkušenosti o tvorbách všelikých světél, která naši staří předkové dovedli velmi dobře dělat, nekladl jsem na to velkou váhu. Protože se však včerejší zjev dnes v tutéž dobu opakoval, nedalo mi to nyní již pokoj a proto jsem přišel sem, abych se dověděl o tom od tebe sám něco podrobnějšího. Buď tedy ve jménu našeho Dia a Apollona tak dobrý a řekni mi pravdu, která ti zde bude asi známější nežli mně, protože tento zjev, jak se zdá, si vyvolil k svému projevu hlavně tvůj horský dům!“

4) Poté jsem pravil knězi: „Hle, tady můj starý věrný sluha je v těchto věcech mnohem zkušenější nežli já; toho se zeptej a on ti bude s to podat nejlepší vysvětlení!“

5) Poté se obrátil kněz tázavě na sluhu a sluha vypravoval s velkou otevřeností po celou hodinu knězi vše, co mu bylo známo a nezapomněl na nejvyšší závažná slova, která jsme slyšeli všichni ze světelného obláčku!

6) Když náš starý kněz to vše opravdu s velkým uznáním vyslechl, tu pravil: „Je to opravdu něco nanejvýš vzácného a tedy také nejvyšší pamětihodného! Je nepochybné³⁰⁾,“

³⁰⁾ „Je nepochybné“ doplnit vydavatel.

že bohové byli s lidmi v srdečnějším spojení a styku nežli někde v této době, v níž se lidé od nich téměř zcela odvrátili a i u těch nemnohých, kteří mají ještě víru, není tato víra opravdová, živá, nýbrž jen víra ze zvyku a tak je nyní v tomto našem zcela zkaženém světě a čase také jistě nepochybně pravda, že se vždy dobří a moudří bohové zase jednou nad lidmi smilovali a že je opět přivedou na správnou a pravou cestu života, protože by to všichni moudří na celé Zemi nebyli nikdy s to.

7) Ale nyní se musím při této příležitosti zmínit přece také o jednom zvláštním snu, který jsem měl předešlý týden vždy stejně po tři dny za sebou a to takřka vždy již za jasného dne. Já se totiž po svých ranních pozorováních hvězd a větrů, tahů mračen a pohybu moře, ryb a také ptáků ve vzduchu - což se má dít vždy dobré dvě hodiny před východem Slunce - odeberu po úplném východu Slunce také na dvě hodiny na svou dobrou pohovku, abych si tak jako již starý utmácený muž trochu odpočinul od své práce a námahy. Jakmile jsem se však v předem řečených třech dnech odebral ke zmíněnému rannímu odpočinku, tu jsem také ihned usnul a měl jsem, jak bylo řečeno, třikrát následující vždy stejný sen:

8) Octnul jsem se na nedozírně rozsáhlé rovině; tato rovina byla zdobena množstvím chrámů všelikých bohů, které stály v různých vzdálenostech od sebe. Zpozoroval jsem mezi nimi všechny známé chrámy našich bohů, ale také velké množství chrámů jiných, které náležely cizím národům a kmenům mně zcela neznámým. Pozoroval jsem to se zálibou, ačkoliv celá krajina byla jen asi tak osvětlena, jako je u nás zcela ponurý zimní den, když déšť padá hustě z tmavošedého mraku na zem. Lidi mimo sebe jsem však nepozoroval a to chvílemi působilo poněkud ponurým dojmem a začal jsem prosit Dia a Apollona, aby mně poslali nějakého člověka.

9) Poté přišel tedy také ke mně muž, jenž vypadal jako Žid a pravil vážným hlasem: „Ó, ty starý blázne, co se modlíš naprázdno k bohům, kteří nikdy nebyli a nikdy nebudou?! Modli se raději k jednomu pravému Bohu Židů v duchu a v pravdě a bude ti dáno zač budeš prosit!“

10) Hle, všechny tyto chrámy s jejich mrtvými, lidskýma rukama udělanými bohy budou co nejdříve smeteny se Země a zůstane jen jeden živý chrám jen pro jednoho a jedině pravého živého Boha a tento chrám bude nyní Bohem Samým postaven mezi Židy a pohany a mezi všemi národy Země. Tento chrám bude svítit jako Slunce nad celou Zemí a ti, kdo budou proniknuti jeho světlem, obdrží věčný život a budou se nazývat dětmi Nejvyššího. Já ti však nyní ukáži jen jiskérku světla nového chrámu a všechny tyto chrámy budou mocí světla této jiskérky proměněny v prach a popel!“

11) Poté vytáhl z kapsy malou knihu, kterou nosil na prsou, otevřel ji a já jsem v ní spatřil slova: „Kdo věří v srdci ve Mne, bude mít život věčný; neboť Já jedině věčný a pravý Bůh jsem Světlo, Pravda, Cesta a Život.“

12) Poté se mocně zaleskla mnou nyní vyslovená slova a po celé rozsáhlé rovině se rozlévalo jako nejmocnější řeka světlo - a hleďte, ó, běda, všechny nesčíslné mnohé chrámy se zřítily i se svými bohy vpravdě v prach a popel a já jsem poté viděl lidi, kteří kráčeli pospolu v bílých oděvech jako praví bratři a sestry a na nebi jsem spatřil stát Člověka plného světla jako Slunce a všichni, kteří kráčeli pospolu na širé rovině, volali na tohoto jednoho Člověka: „Milý, svatý Otče!“

13) Poté jsem se ihned probudil, byl jsem hojně posílen a úplně zdrav a dobré mysli a v mém pocitu mi to připadalo tak, jako bych již nebyl člověk smrtelný.

14) Toto vidění ve snu jsem měl, jak již bylo dříve poznamenáno, tři dny po sobě nezměněně stejné a včera a dnes zjev podivného světelného obláčku a mimoto také slova, která jsem z obláčku uslyšel, nasvědčují tomu, že pro budoucnost se utváří něco zcela jiného, nežli v co my nyní věříme v naší staré zbožnosti. Blízká budoucnost však ukáže, zda jsem nyní soudil správně!“

15) Poté se kněz odporoučel a také všichni, kteří s ním přišli k nám sem a my jsme pak měli klid a můj starý sluha pravil: „To je zvláštní, že se tomu velmi zbožnému a činnému knězi, kterému se může na slovo věřit, něco takového zdálo třikrát za sebou! Mělo

by to tedy novým slovem světla jít s našimi starými bohy skutečně ku konci?! Hm - hm - hm! Ano, ano - možné je vše! Zvláštní je, že nyní tací bohům rovní lidé vystávají zrovna v judské říši; proč ne také u nás, jimž podle snu tohoto kněze jistě zcela chybí poznání jednoho pravého Boha a kde jsme také mnohem ochotnější věřit nežli Židé, jejichž víra v jednoho Boha již krajně zeslábla, zatím co my ještě více méně věříme v mnohé bohy a hledáme u nich radu, útěchu a pomoc?“

16) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, dnes se konečně odebereme k odpočinku, kterého je nám všem zapotřebí; zítra se pak již naskytne několikanásobná příležitost, při níž budeme moci o věci ještě leccos promluvit a věc posoudit!“

17) Poté jsme šli všichni ihned také spát; příštího dne jsme však byli ještě před východem Slunce na nohou a také jsme se ihned dali do svých prací a zaměstnání.

180. TŘETÍ ZJEV SVĚTELNÉHO OBLÁČKU.

1) (**Kado**) „Když jsme zrána sestupovali dolů do naší vesnice, neslyšeli jsme mluvit o ničem jiném nežli o světelném obláčku. A jak to již bývá u takových podivných událostí u prostých přirozených lidí, u nichž milý rozum je zcela krátký - ale zato tím větší jejich fantazie - nechyběly tedy také o tomto zjevu všelijaké výklady, které by však nestály za to, aby byly nyní zde i jen krátce a stručně znovu uváděny.

2) Také tento den jsme ukončili našimi záležitostmi a pracemi a odebrali jsme se k odpočinku a pro posílení na naši horu a do našeho věžního domu již trochu dříve nežli jsme tak učinili včera a rozložili jsme se opět klidně a pohodlně na naší pavlači v toužebném očekávání, že se nám také tohoto večera dostane nějakého podivného zjevu.

3) Když jsme sotva půl hodiny seděli takto pospolu na pavlači a pozorovali čilé výjevy na moři, přišel za námi ještě s třemi druhy též náš starý kněz a prosil mě, aby směl strávit večer také v naší společnosti, což mu bylo také vlídně rádo dovoleno.

4) Usedl po mém boku a vypravoval nám co viděl a pozoroval záhy zrána a z toho usoudil, že také tento večer uvidíme ještě jednou stejný zjev a přišel tedy k nám nahoru také hlavně proto, aby nás předně na to upozornil a zadruhé však, aby byl také sám jako svědek přítomen, jak onen světelný obláček vznikne a odkud se bude ubírat k tomuto věžnímu domu. Pojal prý plán, který spočívá v tom, že se zřekne služby mnohobožství a zavede službu jednomu Bohu; neboť nutí ho k tomu předně jeho třikrát se opakující totéž vidění ve snu a zadruhé onen zvláštní zjev světelného obláčku; a zjeví-li se také tohoto večera, to jest potřetí, pak tím rozhodněji úplně provede svůj vyslovený plán.

5) Já a všichni přítomní jsme ho za to pochválili a také můj starý věrný sluha souhlasil s plánem tohoto kněze.

6) Mluvil se nyní ještě leccos o provedení plánu knězem pojatého a za těchto řečí a rozhodnutí nastal pak také téměř nepozorovaně úplný večer a Hvězdy začaly svítit. Ježto tohoto večera bylo moře klidné, nedal jsem rozsvítit světelnou pánev, což bylo mým domácím sluhům také velmi vhod, protože měli před zapalováním světelného materiálu v pánvi vždy jakýsi strach.

7) Když jsme ještě leccos hovořili mezi sebou, majíce přítom oči stále upřeny k místu, odkud byl světelný obláček již po dvakrát přišel, objevili jsme jej také dnes a to potřetí a všichni jsme propukli ve veliký jásot, když se též světelný obláček zvedl nad dalekým obzorem a opět se k nám začal neobyčejně rychle pohybovat. V několika málo okamžicích dostihl také opět můj věžní dům a tak jako včera jej do polovice dolů zahalil. Tentokrát potřetí jsme pocítili ještě větší slast a posilu a pocit smrtelnosti nás zcela opustil. Obláček svítil však tohoto večera tak silně, že jsme pro sílu světla nemohli již vidět ani Hvězdu na obloze.

8) Když však obláček zesiloval své světlo, byli jsme všichni také co nejvíce uchvázeni a náš kněz zvedl ruce k obláčku jakoby prosil a pravil: „Ó, milý a svatý obláčku, řekni nám i dnes potěšující slovíčko!“

9) A všichni jsme ihned slyšeli tato jasně vyslovená slova: „Kdo hledá Světlo, ten je také najde a přijde k němu jako Život v noci jeho smrti a učiní ho živoucím. Hleďte Světlo budoucně s opravdovou vážností a najdete je tam, odkud jste je nyní viděli potřetí k vám

přicházet! Tento ostrov je sice nyní ještě nepatrný; ale nicméně bude z něho dáno všem národům Země velké Světlo a stane se pak váženým místem tajemství Boha a Jeho plánu s člověkem a bude mít velké jméno. Ty starý knězi, prováděj však jen svůj plán a připravuj mi příbytek v srdcích lidí!“

10) Po těchto slovech obláček opět zmlkl, opustil také brzy poté můj věžní dům a stáhl se opět zpět na východ tak, jako po dvakrát předtím. Ještě plnou hodinu jsme pohlíželi upřeně k místu, kde obláček zmizel našim pohledům a chtěli jsme jej takřka ještě jednou uzříti; ale bylo to marné. Zvláštní však bylo brzy po zmizení tohoto podivného obláčku to, že se zvedl silný jihovýchodní vítr a uvedl moře do silného vlnění, což mě přinutilo, abych dal rozžehnout pánev na svícení. Byli bychom zůstali shromážděni na pavlači ještě déle, kdyby nebyl začal vítr vát stále prudčeji; ježto se však za hodinu stal trochu příliš prudký, nezbylo nám nic jiného, nežli se odebrat opět do domu.

11) Já jsem pozval kněze i s jeho druhy, aby povečeřeli se mnou.

12) On se však omlouval a pravil (kněz): „Musím ještě dnes mnoho o provedení svého plánu přemýšlet a rovněž o významu slov, která jsem slyšel z obláčku, proto nesmím obtěžovat žaludek. Ale zítra ráno přijdu ke snídani!“

13) S tím se odporoučel a šel se svými druhy dolů do vesnice. My jsme se však posadili k našemu jídelnímu stolu a povečeřeli.

14) Rozumí se samo sebou, že jsme hovořili téměř až do půlnoci mnoho o onom trojnásobném stejném zjevu, který se pak již neopakoval, jakož i o provedení plánu našeho starého kněze.

15) Teprve poté jsme se odebrali k odpočinku, z něhož jsme byli několikrát vyrušeni prudkými nárazy větru a zrána jsme se pak zcela posílení odebrali do přírody.

16) Také kněz přišel jak slíbil též ke snídani a sdělil nám také výsledky svého nočního přemýšlení. A nezůstal jen při svém úmyslu, nýbrž začal také již toho dne pracovat na provedení, k němuž mu onen zázračný zjev poskytl zajisté nejlepší služby. A dnes neuvídíte v mé vesnici žádného Dia a Apollona a kněz má nyní, jako nějaký Plato již mnoho učedníků, které učí znát Boha Židů.

17) Tu je nyní přesně a pravdivě vypravována pamětihodná událost, kterou viděli mnozí na Patmosu. Jak vlastně však vznikla a co měla znamenat, víš asi Ty, milý Pane a Mistře, zajisté nejlépe! Kdybys nám o tom podal některá objasnění, učinilo by nás to nanejvýš šťastnými. - Pane, odpusť mně nudnost způsobu mého vypravování!“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Ty jsi vypravoval vše zcela dobře; pošli však nyní pro svého starého sluhu a Já pak vám osvětlím onen zjev na Patmosu!“

19) Poté byl přiveden starý sluha a přišel k našemu stolu.

181. PŘIROZENÉ FILOSOFICKÉ NÁZORY.

1) Když byl starý sluha u Mého stolu, tázal se ihned Kada co je a zda dostane nyní něco na práci.

2) Pravil **Kado**: „Starý příteli, ty víš, proč jsem prodal ve vlastním Řecku vše, mimo usedlosti na Patmosu a také víš, že mě k tomu přiměly hlavně známé zjevy a sen našeho starého kněze. Hledali jsme pak také se vši horlivostí jisté boholidi, čehož jsi též věrným svědkem; slyšeli jsme také široko daleko o nich mluvit a zejména o jednom dobrém Spasiteli z Nazaretu v Galileji, jehož matku a bratry jsme viděli a mluvili s nimi, krátce, našli jsme na tisíce svědků - jen ne jeho samého!“

3) Tu vpadl **starý sluha** Kadovi do řeči a pravil: „Ano, jen jeho samého jsme ještě nenašli a to je vlastně na celé věci to nejsmutnější! Rovněž světelný obláček, který jsme viděli na Patmosu tři večery za sebou a dokonce s ním podivným způsobem mluvili dvakrát, nechce se dát v této zemi, z které k nám přišel, nalézt anebo někde vidět!“

4) Ano, milí přátelé, celá Země je plna zázraků a nádher a tím vydává nesčíslně mnohá svědectví, že musí být jen jeden nejvýš dobrý, moudrý a všemohoucí Bůh jako Tvůrce a vládce! Vše nalézá člověk svou horlivostí, svou láskou a svým rozumem, jen ne Tvůrce, Který se přece zdá být všude domovem; a volá-li Ho, nehlásí Se, ačkoliv vše na co pohlédne, zdá se hlásat Jeho stálou přítomnost. A tak budeme asi také my, příteli Kado,

tohoto Bohočlověka hledat a nenajdeme Ho, jak se nám doposud dařilo. Ale proto se přece jen hledání nevzdáme; neboť jsme slyšeli od světelného obláčku, že máme hledat a že naši spásu najdeme!

5) O jedné mnou zde jasně pocíťované okolnosti se však musím zcela nepokrytě zmínit: Ty víš, kterak v nás světlý obláček na Patmosu probudil zvláštní pocit nesmrtnosti, který se však ponenáhlu žel opět ztratil - a nyní, když jsem vstoupil do tohoto pokoje, zmocnil se mě týž pocit! Obláček nemůže proto být od nás daleko! Co pocíťuješ a co soudíš, příteli Kado, ty?"

6) Privil **Kado**: „Ano, ty jsi nyní zcela správně soudil. My všichni pocíťujeme totéž a budeme to od nynějška také stále pocíťovat; neboť co jsme hledali, to jsme zde tedy také našli! Pohleď na onoho muže, jenž sedí po mé pravici, on to byl, jenž patrně k nám poslal onen obláček!“

7) Když to uslyšel **starý sluha**, pohlédl pln uctivosti na Mne a pravil: „Ó, jak veliká milost a slitování pro nás ubohé, slabé a hříšné lidské pokolení! Kdyby mně to nebyl řekl věrný a vždy pravdivý Kado, těžko bych tomu uvěřil; ale takto tomu věřím a chápu nyní znovu ve mně probuzený pocit nesmrtnosti.“

8) Ty to tedy jsi, jehož Duch, Láska a Vůle nás na osamělém ostrově třikrát navštívil v podobě světelného obláčku? Komu jinému nežli jen Tobě Jedinému můžeme děkovat za to, že jsi Se námi dal konečně nalézt?! Poněvadž jsme však nyní našli Tebe Samého, našli jsme tedy také vše, co jen kdy může člověk jako prvé, největší, nejšťastnější a nejžádnoucnější nalézt. Já nyní již nemohu mluvit; neboť mé srdce se stalo příliš šťastné a blažené.“

9) Tato slova starého sluhy vzbudila velkou pozornost a všichni přítomní **Řekové a Židé** začali Mne potom zcela jinýma očima pozorovat a pravili mezi sebou: „To je více nežli mocný potomek Davidův!“

10) Poté se obrátil **Kado** opět ke Mně a pravil: „Ó, milý Spasiteli, Pane a Mistře, co tedy znamená onen světelný obláček?“

11) Privil jsem **JÁ**: „O tom vám již nemusím nyní podávat velká a obšírná vysvětlení; neboť tvůj starý sluha ti to právě již vysvětlil. I když jsem nyní zde tělesně mezi vámi, jsem nicméně v Duchu Svou Láskou a Vůlí všude přítomen.“

12) Starý kněz však dobře učinil, že s velkou horlivostí zrušil modloslužbu a že učil lidi přesně a pravdivě věřit jen v jednoho pravého Boha; dostane se mu za to velké odměny v nebi! Jako vy Mne však nyní vidíte a se Mnou mluvíte tělesně, tak Mne vidí a mluví nyní se Mnou onen starý kněz v Duchu a zaznamenává si slova do knihy. Až opět přijdete na Patmos a uslyšíte to z jeho úst, můžete mu pak oznámit, že Já jsem vám toto říkal zde. Kdo věří ve Mne a jedná podle Mé nauky, ten bude sklízet život věčný.

13) Je sice nyní mnoho bídy a všelikých nesnází mezi lidmi na této Zemi. - Jsou všelike tělesné nemoci, které si většinou lidé sami připravili tím, že opustili cesty života, které jim byly Bohem přesně zjeveny a svou stále stoupající láskou ke světu, k jeho soudu a smrti a proto si tedy také nutně přivodili všechnu tu mnohou bídu a nesnáz.

14) A byli, jsou nyní a také budoucně budou tací světští mudrci, kteří říkají: „Není Boha! Bůh není nic jiného nežli stará bajka, kterou kdysi v pravěku vylíhli jaksi chytřejší lidé, aby si učinili ostatní lidi služebnými a poddanými. Svět i se vším co je v něm, je sice chytře a moudře a dobře zařízen; kdyby však nějakými lidmi vybájený jakoby vpravdě jsoucí Bůh vše to stvořil takto proto, aby člověka jako svého nejušlechtlejšího tvora povolal přítom v bytí jen proto, aby od narození jen a jen trpěl a zakoušel, pak by to vylučovalo Boží moudrost a Jeho s ní nejbližše spojenou Dobrotu a tím také Jeho Samého, neboť bez moudrosti není moci a bez lásky a dobroty není vůle, která by kdy něco povolala ve šťastnou existenci.“

15) Vzniklo tedy vše silou Země, Slunce, žvlů a Planet a všech ostatních Hvězd. Ony jsou o sobě ještě zcela hrubé a drsné a teprve ve svých výplodech přijaly jakési zjemnění a utváření; ale všechny sebe přizpůsobivější výplody jsou nakonec přece jen ještě příliš slabé, než aby se mohly ubránit velké hrubosti a drsnosti zmíněných prasil a nakonec by si musely dát líbit, že budou jimi zničeny. Šťastným a moudrým může být nazýván jen člověk, který si dovede učinit píd' doby života pokud možno příjemnou a jako světský chytřák hledat největší štěstí ve věčném nebytí. A v tom spočívá pak také smysl, podle něhož

jeden z vašich světských chytráků řekl: „Jdi a jez, pij a laškej; neboť po smrti není žádné potěšení!“

16) Vidíte jako nyní zde, Moji milí přátelé, že Mně je také zcela dobře známa a již velmi dlouho byla až příliš dobře známa světská chytrost vašich filosofů? A Já pravím vám, že ze vší bídy a ze všech nesnází lidí není nic tak zlé, jako duchovní slepota lidí. Z ní vznikají nutně všechna ostatní zla mezi lidmi a potvrzují také tak dlouho, dokud budou ve všech obcích Epikurové; neboť přirozená světská mysl takových mudrců zkaží svým velmi svůdným příkladem až příliš brzy mnohé tisíce lidí.

17) Neboť jedna část začne vynakládat všechny prostředky na to, aby sama mohla žít podle způsobu Epikura; druhá a vždy největší část musí však přitom zabřednout zřejmě do největší fyzické a ještě větší duchovní nesnáze a veškerá bída a veškerá nesnáz je pak mezi lidmi na Zemi hotovou věcí.

18) Je-li však tomu tak, může Bůh za to, když se lidé majíce úplně svobodnou vůli odvracejí od Boha a žijí podle své světské lásky?! Či neměl by Bůh v důsledku Své Lásky, Dobrotы, Moudrosti a Moci vždy veškerou bídu a veškeré nesnáze mezi lidmi nechat trvat? Poslyšte, kdyby to Bůh nedopouštěl, pak by to vypadalo mezi lidmi co nejdříve ještě hrozněji nežli to vypadá nyní! Co by se tu časem z lidí stalo? Nic jiného, nežli nejhrubší a úplně bezduché a bezživotné špalky podobné pohanským modlám z kamene, kovu a dřeva!“

182. O PŘÍŠTÍCH VĚCECH.

1) (Pán:) „Vy víte, že člověk, který se obohatil pozemskými statky, stal se také ve svém srdci většinou kamenem bez citu a bez lásky. Co je mu do mnoha tisíců jiných lidí, kteří jsou trápeni hladem, žízní a ještě jinými zly; on je co nejlépe zásoben, hlad a žízeň nikdy nepocítil a má hojnost pokladů, aby si také mohl opatřit jakoukoliv zábavu, aby nikdy neokusil dlouhé chvíle anebo jiné nepříjemnosti.

2) Kde potom stojí takový člověk ve vnitřní duchovní sféře života? Pravím vám: Na bodu věčného soudu a jeho smrti a veškeré jeho okolí není od toho daleko!

3) Zapamatujte si, co vám ještě mimoto zvěstují! Až bude na Zemi velmi mnoho Epikurejců, pak také Bůh brzy dopustí na všechny lidi této Země všeobecný soud světa a pak uvidíme, zda opět povstanou někde lidé, kteří by se s mírou v ruce odvážili svým bližním říci: „Hle, tento velký kus země jsem vyměřil, postavil mezníky a prohlašuji jej za své úplně nedotknutelné vlastnictví a kdo by se opovážil něco mně tu upřít anebo jen říci: Příteli, tu má každý z nás totéž právo, jen když má k tomu moc a prostředky, aby ti vytrhl z rukou tvé domnělé právo;“ toho potrestám smrtí.

4) Já pravím vám: Tu nikdy nebude takového člověka! Neboť až Já přijdu na tuto Zemi podruhé, abych soudil tyto mrtvé Epikurejce a také však, abych dal odměnu života tomu, kdo z lásky k Bohu a k bližnímu trpěl a snášel mnoho bídy a nouze, pak nebude Země již žádnou mírou vyměřována pro jedinečný užitek někoho, nýbrž tam kde kdo bude stát, bude také moci sklízet a své potřeby uspokojit; a lidé se budou navzájem podporovat a nikdo neřekne: „Hle, to je mé vlastnictví a já jsem nad ním pánem!“ Neboť tehdy lidé poznají, že jedině Já jsem Pán a oni že jsou všichni bratři a sestry.

5) To by mělo sice také tak nyní mezi lidmi být; avšak v tomto údobí středního vzdělání lidí, kteří ještě nejsou očištěni velkým ohněm života, zůstane co je dopuštěno, avšak od nynějška již ani ne plných 2000 let. Potom však nabude u lidí velkou převahu duch a na Zemi již nebude vidět žádné vyměřené moje a tvoje, aniž se bude o tom mluvit.

6) Vy, jako nyní Moji přátelé, máte velký vám naměřený díl Země. Ptejte se sebe samých, kdo vám jej naměřil do vašeho zákonitého vlastnictví a odpověď bude tato: zákony lidmi udělané a vaše peníze a jiné poklady, kterým právě jen opět lidé udělili marnivou hodnotu!

7) Od Boha patří celá Země jako to bylo na počátku všem lidem stejně; moudří ji mají rozdělit podle potřeby lidí a mají je učít obdělávat tuto zemi a plody pak mají být moudřími lidem rozděleny a přebytek uschován v komorách a špýcharech pro to zřízených, aby nikdo v obci netrpěl nouzi.

8) A jestliže však nějakí bohatí a mocní strhují vše na sebe, pak tím také velmi mnozí co nejvíce zchudnou a tráví život ve vší bídě a nouzi, protože vše patří jen nemnohým bohatým a mocným, chudým však nepatří nic - mimo to co jim bohatí a mocní co nejskromněji poskytnou za vykonanou těžkou práci.

9) Nyní však to nemůže být jiné, proto buďte vy bohatí a mocní pravými přáteli svých chudých bratří a sester a prokazujte jim lásku; nasycujte hladové, napájejte žíznivé, odívejte nahé, potěšujte smutné a osvobozujte uvězněné, kteří vaší hrabivostí, vaší mocí a vašimi zákony zbytečně úpí tělesně v žalářích a ještě však více v žalářích noci svých duší! Jděte a osvobodte je a Já vás vysvobodím z moci smrti a soudu!

10) Buďte budoucně se svými pozemskými statky jen Mými správci a Já vám dám za to život věčný; neboť mám k tomu moc a mohu dát život komu chci. Jakou měrou budete měřit vy, takovou měrou bude opět Mnou naměřeno vám.

11) Hledte, to je také dobré a úplně pravdivé vysvětlení onoho světelného obláčku, který vás vyzval, abyste hledali pravdu a život!

12) Vy jste nyní našli pravdu ve Mně; osvojte si ji však nyní také skutkem a budete žít a smrt hmoty nebude vás již ve vašich duších upomínat, jako byste byli lidé smrtelní, nýbrž budoucně zůstane vaším údělem nesmrtelnost!

183. VYKOUPENÍ Z HMOTY.

1) **(Pán:)** „Nelze sice duši žádného člověka i s veškerým jejím pocitem smrtelnosti považovat za úplně mrtvou, ale přece je pravou smrtí duše, je-li ve stále rostoucím strachu, že ztratí brzy život, který se jí stal tak příjemný anebo že bude tento život trávit věčně v největší trýzni v temném žaláři bez naděje, že bude kdy z něho vysvobozena.

2) Víte však, co plodí v duších většinou hmotných, samolibých a pyšných pohanů vlastní pocit, že se proto také honí po všech možných radovánkách a rozptylováních, jen aby se co možno zbavili tohoto nadevše jim protivného pocitu?

3) Hle, to plodí láska ke světu a láska ke hmotě! Dokud duše lpí na statcích a bohatství tohoto světa a považuje je právně za úplné vlastnictví a proto také trestá každého člověka, který by na ně z chudoby v čas potřeby mohl sáhnout anebo dokonce už někdy na ně byl sáhl, dotud také nebude nikdy tohoto pocitu ani na tomto, ani na onom světě úplně zproštěna; neboť veškerá hmota je souzená a tedy vůči svobodnému duchu mrtvá. Lpí-li však duše na mrtvé hmotě, nemůže také mít jiný pocit nežli jen pocit smrti.

4) Odvrátí-li se však duše vskutku od hmoty pravou a živou vírou v jednoho Boha a láskou k Němu a k bližnímu, pak také bude, jako je tomu nyní u vás, tohoto pocitu brzo úplně zproštěna a to je pak také pro každého člověka jistým a neklamným znamením, že soud a smrt zmizely z jeho duše.

5) Avšak pro duši naplněnou láskou ke světu není to věru lehká práce a jsou velmi mnozí bohatí a mocní ve světě, kterým je nesnadněji odloučit se od hmoty a její domnělé hodnoty, nežli velbloudu projít uchem jehly. Nicméně však také to je s pomocí Boží možné, jak je tomu nyní a ještě, vždy více tak bude u vás Řeků, uskutečníte-li dobrovolně to, co jsem vám nyní poradil.

6) Věříte-li jen, ale víru nepovýšíte na skutek, pak je víra sama ještě mrtvá a nemůže dát duši opravdový život; ale skutkem se víra stává živou a tím také duše svou živou vírou. Proto pravím vám ještě jednou: Nebudte tedy pouhými věřícími v to co ode Mne slyšíte, nýbrž buďte v lásce ochotnými a horlivými činovníky, tak dosáhnete v sobě pravý věčný život!

7) Já vidím nyní dobře, že Mne všichni uznáváte jako Pána a Mistra; ale to by ještě neprobudilo ve vašich duších pocit úplné nesmrtelnosti, nýbrž pocit nesmrtelnosti ve vašich duších probudilo to, že jste se ve svých srdcích zcela vážně rozhodli konat vždy to, co jsem vám radil.

8) Zůstávejte však také budoucně hned podle tohoto rozhodnutí ve jménu Mém činní, tak bude také věčný život ze Mne zůstávat ve vás a ve věčnosti již nikdy nepocítíte ani neokusíte smrt!

9) Co by však prospělo člověku, kdyby byl i vlastníkem všech pokladů Země a mohl si jimi opatřit všemožné veselí, kdyby však tím utrpěl škodu na své duši? Budou však všechny tyto poklady s to vysvobodit ho z tvrdých pout smrti?

10) Věru, smrt nemůže smrti dát život; to může učinit jen živý skutek podle Mé nauky, protože Já Sám jsem vždy láska, skutek a život! Neboť vše, co je tu ve vší nekonečnosti, je dílem Mé lásky a Mého života. - Věříte tomu?"

11) Právili **všichni**: „Ano, největší Pane a Mistře ze Sebe Samého od věčnosti, nyní věříme všemu a naši víru také oživíme skutky podle Tvé nejčistší a nejopravdovější nauky, budeš-li nám opravdu, kdybychom někdy snad zeslábli, vždy pomáhat!

12) Ale nyní ještě malou otázku: Slyšel také starý kněz z Patmosu tuto Tvou nám podávanou obšírnější nauku rovněž tak zcela a úplně v duchu, jako jsme ji slyšeli zde my?"

13) Právil jsem **JÁ**: „Ovšem, jak jsem vám to již řekl! Co jsem zde mluvil Já k vám a budu ještě dále mluvit, to vkládám také do mysli jeho srdce a on si to z něho vezme a zaznamená pro sebe a pro vás a pro mnohé ostatní. A až přijdete na Patmos, přesvědčíte se o tom sami.

14) Nyní však dávám každému z vás volno, abyste se Mne tázali na to či ono. Kdo se chce pro svou spásu něco ode Mne dovědět, ať se na to táže; neboť kdo hledá, nalézá!"

15) Když to byli všichni ode Mne uslyšeli, velice se zaradovali a rozveselili; neboť měli ještě leccos na co se Mne chtěli tázat. Když se Mne však chtěli otázat, nevěděl nikdo, na co by se Mne vlastně a hlavně měl tázat; a také ani nevěděli docela správně, kdo by Mně měl dát nejprve otázku.

16) I pomohl jsem jim brzy z těchto rozpaků, neboť jsem řekl: „Nuže, Kado, ptej se ty, když se nikdo jiný neodvažuje tázat!"

184. DUCHOVNÍ POMĚR MEZI EPIKUREJCI A KYNIKY.

1) Právil nyní **Kado**: „Ano, Pane a Mistře, mám k Tvé nám přednesené řeči a nauce otázku, která se zdá být aspoň mně velice závažná; je-li mně dovoleno obtěžovat Tě otázkou, pak promluvím se vsí radostí.

2) Hle, ó, milý Spasiteli, Pane a Mistře, Ty jsi nám ve Své řeči vylíčil škodlivost epikurejského učení na život duše tak nanejvýš jasným způsobem, že jsme se pak také všichni rozhodli navždy se ho zřít! Ale vedle Epikura máme také ještě jiného mudrce zcela jiného směru; je to Diogenes z Kyne, jenž co nejhlouběji pohrdá veškerým světem a jeho půvaby, krásami a poklady, ano i tímto pozemským životem.

3) Tento Diogenes je naprostým opakem Epikura a ani on ani nikdo z jeho žáků nevěří v nesmrtelnost lidské duše a pocit smrtelnosti nebudí v nich naprosto žádný strach a úzkost, nýbrž oni všichni se nemohou okamžiku nebytí ani dočkat. Přitom však jsou to nicméně zcela čestní, dobří a úslužní lidé a slib jednou daný dodržují co nejpřesněji. Jejich potrava je co nejskrovnější a nejprostší. Opovrhují vším pohodlím, vsí nádherou a žijí velmi mravně a samotářsky. Ano, uctívají i bohy a uznávají jejich dobrotu, moudrost a moc; ale za nic jim neděkují a co nejhlouběji opovrhují jakoukoliv odměnou, které by se mohli někdy od nějakého boha nadít. Jejich přání je věčné nebytí; každý druh jsoucna a života považují však za smrtelné břímě a trýzeň.

4) Nuže, tyto lidé jsou svým jednáním téměř zcela tím, čím by měl být člověk podle Tvé nauky. Copak jim chybí, aby se stali tím, čím jsme se nyní Tvou milostí stali my? A zemřou-li, budou jejich duše žít po smrti těla nějak dále a jak, šťastně nebo nešťastně? Já jsem těmto zvláštním lidem věnoval vždy pozornost, ačkoliv jsem se s jejich naukou nemohl pro svou osobu opravdu nikdy spřátelit. Pane a Mistře, dej nám také o tom vysvětlění a řekni, jak oni by mohli být obráceni na Tvou nauku!"

5) Právil jsem **JÁ**: „Ano, Moji nyní milí přátelé, tento druh lidí lze ještě obtížněji přivést na pravou cestu života než Epikurejce, protože nemají lásku k životu! Epikurejci mají jistě velmi mnoho lásky k životu, jenže je to sebeláska a tudíž také láska ke hmotě rodící smrt! Bude-li však tato láska, jako nyní u vás, pravou vírou v jednoho jedině pravého Boha přeměněna v lásku k Bohu a k bližnímu, pak na tom budou Epikurejci zřejmě mnohem lépe nežli životně tupí Kynikové.

6) Bude-li však možné obrátit Kyniky na pravou víru v jednoho jedině pravého Boha, bude tím pak již také oživena láska k Bohu a k bližnímu a tím také k sobě samému, protože Bůh jako nejčistší a věčná láska Se ubytuje živou vírou v srdci člověka a tím pak také přetvoří vše v člověku v lásku a život.

7) Ale jak již poznamenáno, takové lidi lze vždy těžko obrátit jak zde na této Zemi, tak také v duchovním světě, protože se jim právě nedostává lásky k životu. Jsou-li však jednou obráćeni, pak to jsou praví hrdinové ve víře, v lásce a v jednání; neboť předčí ostatní lidi v sebezapírání, v trpělivosti a ve velikém stupni pokory, čímž mohou veškerou hmotnou lásku, která přebývá v těle snadno ovládat a kráčet na cestě světla nerušeně dále, což u ostatních lidí jde mnohem obtížněji.

8) Umřou-li však Kynikové jako neobráćeni, žijí jejich duše na onom světě přes jejich přání pro nebytí nicméně věčně dále, což jim ovšem není příjemné; jinak však netrpí trýzeň a muka, nýbrž se chovají zcela tak, jak se chovali na tomto světě. Jsou však také v duchovní říši často navštěvováni anděly a podle možnosti bez újmy na jejich svobodné vůli osvěcováni. Ale je k tomu třeba mnoho lásky, moudrosti, námahy, trpělivosti a vytrvalosti.

9) Ostatně lidí tohoto druhu je vždy jen málo a tak budou také moci těžko větší počet ostatních lidí tak zkazit, jako to mohou přečetní velcí a malí Epikurejci, kteří jsou všude domovem a vedou svůj samolibý život ze samé snahy po životě v rozkoších, sotva si na Boha vzpomenou a na chudého bližního vůbec nikdy nepohlédnou, leč může-li za malou mzdu ve prospěch Epikurejce pracovat.

10) V blahu žijící Epikurejec kazí mnohé lidi svým příkladem; jedna zámožná část lidí se snaží také jen dobře žít a nezámožný se přitom stává pln závisti a zlosti, protože nemůže žít tak jako zámožný; a tak je Epikurejec mnohem horší nežli Kynik. - Tím jsem ti nyní odpověděl na tvou otázku a může se nyní někdo jiný na něco tázat.“

185. PRVÉ DVA DRUHY OČISTNÉHO OHNĚ.

1) Poté vstal **hostinský**, otec Kadův a pravil: „Ó, Pane a Mistře, jak to bude vypadat v době, o které jsi řekl, že v ní budou lidé před Tvým opětým příchodem očišťování ohněm a jaký to asi bude oheň?“

2) Pravil jsem **JÁ**: „Ano, příteli, ohněm bude nazývána velká a všeobecná nouze, bída a svízeľ, jakých Země ještě nikdy neviděla. Víra vyhasne a láska vychladne a všechna ubohá ³¹ pokolení budou naříkat a úpět, ale velcí a mocní králové tohoto světa přece nepomohou prosícím následkem příliš velké pýchy a z ní také příliš velké tvrdosti jejich srdce.“

3) Tak také povstane národ proti národu a bude válčit ohnivými zbraněmi. Tím se vládcové octnou ve velikých závratných dlužích a budou své poddané trýznit závratnými daněmi. Tím vznikne převeliká drahota, hlad, mnohé zlé nemoci a choroby a mor mezi lidmi, zvířaty a dokonce i rostlinami.

4) Také nastanou velké bouře na souši a na moři a zemětřesení a moře na mnohých místech přelije se přes břehy a lidé budou uvedeni do velikého strachu a úzkosti očekáváním věcí, které přijdou na Zem.

5) To vše bude dopuštěno proto, aby lidé byli odvráćeni od pýchy a sobectví a od velké lenosti. Velcí a domněle mocní budou trestáni dlouhou chvilí a aby se zhostili této trýzně, budou nuceni připravovat se k činnosti.

6) A hle, to je prvý druh ohně, kterým budou lidé očišťováni pro Můj opětý příchod.

7) V téže době bude však také přirozený oheň konat značnou službu. Oheň bude na všech mořích pohánět lodi rychlostí větší nežli má vítr; lidé svým bystrým rozumem budou

³¹ „ubohá“ Je dodatečně rukou Lorberovou vloženo. Vyd. orig.

také dělat kovové vozy a silnice a místo tažných zvířat budou zapřahat před vozy oheň a jeho mocí budou po zemi jezdit daleko rychleji než vystřelený šíp.

8) Také blesk (elektrinu; vyd.) dovedou spoutat a učinit nejrychlejším doručitelem svých přání a své vůle od jednoho konce Země ke druhému. A tak když pyšní a hrabiví králové budou spolu válčit, bude také nejrozhodnější služba k tomu přidělena ohni; neboť jeho mocí budou kovové spousty v podobě velmi těžkých koulí bleskurychle proti nepříteli, městům a pevnostem vrhány a způsobí velké ničení.

9) A vynalézaví lidé poženou to s těmito zbraněmi tak daleko, že pak brzy žádný národ nebude již s to začít válku proti národu druhému. Neboť když se dva národy těmito zbraněmi napadnou, zničí se také snadno a brzy až do posledního muže, což zajisté žádné straně nepřinese opravdové vítězství a prospěch. To králové a jejich vojevůdci brzy poznají a proto se budou raději snášet v míru a dobrém přátelství; a když nějaký nejvyšší pyšný a ctižádostivý rušitel míru povstane a potáhne proti svému sousedu, pak se mírumilovní spojí a potrestají ho. A tím způsobem se pak také poněmhu dostaví a trvale upevní starý mír mezi národy Země.

10) Když se pak po této Mé přítomnosti bude počítat tisíc osm set a téměř devadesát let, nebude již téměř války na Zemi a asi kolem této doby nadejde také Můj osobní příchod na Zemi a začne největší čištění lidí.

11) Mezi divočejšími národy Země budou sice ještě války, ale také mezi nimi se stanou brzy nemožností. Já je Svými spravedlivými a mocnými králi a vojevůdci zkrotím a dám mezi ně vylít Své světlo a budou pak přeměněni též v pokojné a světlé příznivé národy.

12) A hle, to je druhý druh ohně, kterým bude lidstvo očišťováno!“

186. TŘETÍ A ČTVRTÝ OHEŇ OČIŠŤOVÁNÍ.

1) (**Pán:**) „Třetí druh ohně bude pak záležet v tom, že již několik set let předtím probudím vždy jasněji osvětlené vidce, proroky a sluhy, kteří budou ve jménu Mém národy na všech místech rovněž tak jasně a pravdivě ³² o všem poučovat a tím osvobozovat ode všeho podvodu a lži, kterými si budou falešní proroci a kněží dokonce ve jménu Mém razit cestu ke svému zániku a s tím v nepřilíš dlouhé době začnou a tu a tam již v této Mé době začali.

2) Budou podobně jako kněží pohanští konat falešná znamení a zázraky a svedou mnohé lidi a přitom si opatří velké pozemské poklady, bohatství, moc a velkou vážnost; ale tímto třetím a jeho nejjasnějším světlem přijdou o všechno a budou úplně zničeni. A králové a knížata, kteří jim budou chtít pomáhat, přijdou přitom o všechnu moc, o své jmění a o své trůny; neboť Já tu proti nim probudím Své krále a vojevůdce a propůjčím jim vítězství a tak stará noc pekla a jeho poslu mezi lidmi na Zemi vezme za své.

3) Jako však tato noc záleží nyní v pohanských, slepých a nesmyslných obřadech, které se jmenují bohoslužba, tak to bude také v oněch dobách, ale bude třetím druhem ohně z nebes zcela zrušena a zničena; neboť lež nebude s to vítězně obstát v boji se světlem pravdy z nebes, jako nemůže přirozená noc vzdorovat vyšlému Slunci. Musí prchnout do svých temných jeskyní a hlubin a ti, kdo stojí ve světle, nepůjdou již vyhledávat noc.

4) Nyní jsem ti ukázal třetí druh ohně na temnotu lidí nanejvýš ničivě působícího a ukáži ti pak také ještě čtvrtý druh ohně, kterým mají být Země a lidé a veškeré stvoření při Mém druhém příchodu očišťováni; a tento druh ohně bude záležet ve velkých přirozených všeho druhu zemských revolucích a to zejména na oněch místech Země, na kterých si lidé postavili příliš velká a nádherná města, v nichž bude vládnout největší pýcha, neláska, špatné mravy, falešné soudy, moc, vážnost, lenost, přitom největší chudoba, všeliká nouze a bída, způsobené příliš vzrostlým epikurejstvím velkých a mocných.

³² „Jako JÁ vás nyní“ ; Vyd.orig.

5) V těchto městech budou také z přehnané ziskuchtivosti v největším měřítku zbudovány všeliké továrny a bude v nich místo lidských rukou pracovat oheň a voda ve spojení s tisícerými umělými z kovu zhotovenými stroji. Vytápět se bude prastarým uhlím, které si tehdejší lidé v převelikých masách budou opatřovat z hlubin země.

6) Až toto počínání mocí ohně jednou vyvrcholí, pak se také na těchto místech naplní zemní vzduch příliš mocně hořlavými druhy éteru, které pak brzy tu a tam vzplanou a tato města a krajiny budou pak obráceny v sutiny a popel i s mnohými svými obyvateli; a to bude pak ovšem také velké a účinné čištění. Čeho však nedosáhne takto způsobený oheň, toho dosáhnou veliké všeho druhu zemské bouře tam, kde toho samozřejmě bude zapotřebí; neboť bez potřeby nebude tu nic spáleno a zničeno.

7) Tím však bude pak také zemní vzduch zbaven svých zlých výparů a přírodních duchů, což bude pak mít požehnaný vliv na všechno ostatní stvoření Země a to pak také poslouží přirozenému zdraví lidí tak, že přestanou mnohé a zlé nemoci těla a lidé budou moci dosáhnout zdravého, silného a vysokého věku.

8) Protože takto očištění lidé budou stát v Mém světle a živě a pravdivě navždy zachovávat přikázání lásky, budou pozemské statky mezi lidmi rozděleny také tak, že každý bude mít tolik, aby při náležitě pílí nikdy netrpěl nouzi; a představení obcí, jakož i králové stojíce úplně pod Mou vůlí a světlem, budou pečovat o to, aby v zemi u nějakého národa nenastal nikdy nedostatek. A Já Sám navštívím, posílím a občerstvím lidi hned tu a hned tam, kdekoli budou mít největší touhu po Mně a největší lásku ke Mně.

9) A tím máš pak nyní také vám Řekům dobře srozumitelnou odpověď na tvou otázku. Je to ovšem proroctví pro ještě dosti dalekou budoucnost, které však nezůstane nesplněno; neboť spíše může vše i tato Země a celé viditelné nebe zaniknout, nežli aby jedno z Mých slov a zaslíbení zůstalo nesplněno. - Rozuměl jsi tomu nyní dobře?“

187. PODMÍNKY K NÁVRATU PÁNĚ.

1) Privil starý **hostinský**: „Ano, Pane a Mistře, tomu jsme všichni jistě zcela dobře rozuměli! Tyto čtyři druhy ohně na očištění lidí a veškeré Země nejsou sice nic potěšitelného a příjemného a mohli bychom se tu právem tázat, proč nejvyšší moudrý a nejvyšší dobrý Bůh něco takového dopouští; ale protože je Bůh právě nejvyšší moudrý a nejvyšší dobrý, bude také zajisté nejlépe vědět, proč toto vše dopouští. My Ti však nicméně děkujeme za odhalení budoucnosti a nyní se velice radujeme z toho, že žijeme již nyní při Tvém nynějším prvním příchodu na této Zemi; neboť pokud se mi nyní zcela jasně zdá, je v této době mezi lidmi na Zemi přece jen vše značně lepší nežli to bude při Tvém opětném příchodu.

2) Nedovedu si nyní ovšem učinit představu o tom, kde a která velká města lidé časem ještě postaví a kterak upraví a spoutají pro svou potřebu sílu živlů a dokonce sílu blesků - ale já a jistě my všichni jsme rádi že to nechápeme a že sílu živlů vidíme řídit ještě Tvou moudrostí a mocí; neboť kdybychom tomu rozuměli již nyní, pak by nastala ona zlá doba očišťování čtyřmi druhy ohně jistě ještě dříve, nežli jsi nám ji nyní, ó, Pane a Mistře, oznámil.

3) Ale ježto jsi byl nyní již tak milostivý a oznámil jsi nám zcela určitě předem, že přijdeš ještě podruhé osobně natrvalo na tuto Zemi, mohl bys nám také ještě mimoto říci, kde na tuto Zemi k lidem opět přijdeš! Jak se bude nazývat kraj, místo a šťastný národ?“

4) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, na tuto tvou otázku nemohu ti nyní dát srozumitelnou vám odpověď, neboť v oné době vznikne velmi mnoho nových míst, zemí a národů, kteří nyní nemají ještě žádné jméno; že však přijdu opět na Zem jen v takovém kraji a na takovém místě, kde bude mezi lidmi ještě nejvíce a nejživější víry a nejvíce a nejopravdovější lásky k Bohu a k bližnímu, to můžeš jako zcela jistě a úplně pravdivě přijmout a v to uvěřit.

5) Avšak až přijdu, nepřijdu sám, nýbrž přijdou se Mnou všichni Moji, kteří budou již dlouho v Mém nebeském Království u Mne v převelikých zástupech a posílí své dosud na Zemi v těle krácející bratry a tak nastane pravé společenství mezi již nejbláženějšími duchy nebes a lidmi této Země, což bude jistě největší potěchou lidem té doby.

6) A nyní víte vše, čeho vám bylo třeba vědět. Jednejte podle toho, tak budete sklízet život věčný; neboť Já vás probudím v den soudný!“

7) Privil **Kado**: „Ó, Pane a Mistře, to by se pak stalo již zítra? Neboť každý nový den je pro nás soudný den!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Já tu nemíním den pozemský, nýbrž duchovní den v záhrobí. Až opustíš tělo a vstoupíš do říše duchů, pak to také bude tvůj soudný den a Já tě vysvobodím od soudu hmoty a to je probuzení o soudném dni.“

9) Jelikož je však nyní již kolem půlnoci a zítra máme před sebou dalekou cestu, odebereme se pro dnešek k odpočinku!“

10) Když jsem projevil toto přání, tu všichni vstali, ještě jednou za všechno Mně poděkovali a hostinský nás vedl sám do velké a co nejlépe upravené ložnice, kde jsme se až do rána oddávali občerstvujícímu odpočinku. Že Řekové ještě dlouho mezi sebou rozprávěli o všem co slyšeli, rozumí se snadno samo sebou.

188. PÁN SE SVÝMI NA PAHORKU ARALOTHU

1) Jako obyčejně byli jsme také tentokrát již před východem Slunce na nohou a odebrali jsme se ihned do přírody. Hostinský a jeho příšedší syn, kteří však byli také již na nohou, zpozorovali, že jsem Se odebral se Svými učedníky do přírody a proto také přišel Kado rychle za námi a prosil Mne, abych neodcestoval, dokud se Svými učedníky nepožiji dobře připravenou snídaní.

2) A **JÁ** jsem mu prvil: „To bych byl beztoho také učinil i kdybys také nepřišel nyní za Mnou; poněvadž tě však k tomu vyzvala tvá láska ke Mně, působí to Mému srdci opravdovou radost a tak tě nyní také zvu, abys s námi šel na pahorek, na němž kdysi stanul s archou úmluvy Josua, prorok a vůdce izraelského národa do zaslíbené země a mocným zvukem pozounů zbořil právě toto v oné době velké a téměř nezničitelnou zdí obehnané město a až do posledního člověka porazil a zničil jeho mocné obyvatele a vojíny, kteří byli pohané a provozovali neblahé modlářství.“

3) Odebereme se tedy na tento pahorek, který zrovna není odtud příliš daleko, protože toto nynější Jericho je blíže pahorku, nežli bylo Jericho staré, které bylo stokrát větší nežli Jericho nynější, jež má sice ono staré jméno, ale ze starého Jericha se nemůže vykázat ničím jiným, nežli několika zříceninami. S pahorku ti ukáží pravý stav a rozsah starého Jericha!“

4) Privil **Kado**: „Ó, Pane a Mistře, to je opravdu příliš mnoho Tvé božské milosti pro mne hříšného pohana! Ale ježto již jednou chceš být tak milostivý, račiž co nejmilostivěji dovolit, aby nás doprovodil také můj otec; neboť on je velkým přítelem věcí, které pohltil šedý starověk a vše ničící čas. Proto nyní půjdu ihned pro něho.“

5) Privil jsem **JÁ**: „Toho není třeba; neboť hle, přichází již beztoho za námi a doprovází jej ten, kterého jsem včera učinil vidoucím!“

6) Když to také Kado ihned zpozoroval, byl velice rád a my pak jsme šli pohodlně kupředu a oni dva nás brzy a snadno dohonili.

7) Za půl hodiny jsme také již byli na zmíněném pahorku, jehož úpatí, porostlé olivovými stromy, bylo vlastnictvím našeho hostinského a jehož nejvyšší bod poskytoval rozsáhlý rozhled.

8) Když jsme se octli všichni na velmi prostranné výšině pahorku, vystoupil jsem na malý, uprostřed pahorku se nacházející skalní blok o výšce právě jednoho muže a na tomto místě všemi přítomnými snadno viděn a slyšen jsem prvil: „Slyšte, na kameni, na němž nyní stojím, stál kdysi Můj sluha Josua! Pro člověka to sice životní cenu nemá; ale nicméně neškodí duši, je-li obeznámena s dějinami dávnověku; neboť duše, která je dobře obeznámena s dějinami dob a národů, neupadne tak snadno do všeliké pověry jako duše, která nemá o dějinách dávnověku nižádné správné vědomosti a proto vše odkazuje buď do říše bájí, jež pro ni jsou pravdou anebo do oblasti pověry, v níž pak člověk brzy a snadno přijímá za doslovně pravdivé vše, co někde slyšel jako něco zvláštního.“

9) A hleďte, tak se nyní daří většině Židů, kteří považují Josua buď za báječného muže a mezi sebou říkají, že ve skutečnosti nikdy nebyl a opět jsou jiní slepě věřící, lehkověrní a malověrní, kteří berou příběhy tohoto proroka zcela doslovně tak, jak jsou psány v

knize, což je však také stejně velkou pošetilostí, z níž se již vyvinuly velmi velké spory a všeliká nevíra a pověra a mnoho omylů.

10) Jak vám mnohým bude dobře známo, konal Josua, když vedl Izraelity za stálého doprovodu Páně z pouště do zaslíbené země, mnoho znamení a zázraků, což je předně skutečně pravda a zadruhé však jeho vedení a skutky mají také vnitřní duchovní smysl, který nyní žel již nechápe žádný Žid, pročez pak také o Josuově jednání a působení kážou a učí farizejové všude tolik nesmyslného, že se pak také nelze příliš divit, že se poněkud jasněji myslící Židé mnohokrát velmi pohoršovali naukou Mojžíšovou a proroků. Proto jsem vás nyní tedy také vedl na tento pahorek a zrovna na toto místo, na němž vykonal Josua při dobývání starého města Jericha své první a velké zázraky, jak mu je přikázal Duch Páně.

11) Hledte, to je pahorek Araloth a místo na němž nyní stojíme se nazývá Gilgal a je to totéž místo, na němž Josua na rozkaz Páně kamennými noži podruhé obřezal děti Izraele!

12) Skalní blok, na němž nyní stojím, připomíná vám opět staré dějiny, se skládá právě z oněch dvanácti kamenů, které sem přineslo právě také dvanáct³³⁾ kněží při příležitosti, když lid přešel suchou nohou Jordán, ze středu Jordánu na znamení zázračného vedení Boží mocí a které tak, jak se tu nyní ještě vyskytují, uložili a sestavili, čímž Josua lidu obrazně naznačil, že dvanáct kamenů Izraele, které jsou zde znázorněny uloženými a sestavenými dvanácti kameny, tvoří také jedno pevné tělo a tak mají jako jednotný a mocný národ pod zákony, pod ochranou a vedením Boha stát vůči všem pohanům jako soud a také být jako tvrdá skála, na kterou narazí všichni kdo jednají proti vůli Boží.

13) Hledte, právě na tomto místě postavil Josua archu, jejímž sedmým nesením kolem starého města Jericha za mocného zvuku pozounů se zdi sedmého dne zřítily, Izraelité pak vnikli do města a na Boží rozkaz potřeli mečem vše co v něm žilo, až na nevěstku Rahab, která na Boží rozkaz musela být se svým domem a se svými příbuznými ušetřena, protože zachránila vyzvědače, které Josua vyslal do města, před pronásledováním pohanského krále tím, že je dobře ukryla ve svém domě.

14) Na tomto pahorku bylo také před archou na počest Boha složeno všechno zlato a stříbro a všechny drahokamy, které přinesli Izraelité ze zničeného města a na tomto pahorku dal také Josua všem Izraelitům podle vůle Páně příkaz, aby zničené město nebylo již nikdy znovu postaveno a že ten, kdo by to nicméně učinil a začal přikládat ruku k dílu, bude za to Bohem potrestán. - A tak nyní víte, co asi má znamenat tento pahorek.

15) Na místě však, kde stála kdysi archa, na témž místě stojí tělesně Ten, Jenž přišel jako mocný Kníže s mečem v ruce k Josuovi a řekl jemu: „Josuo, zuj stěvíce; neboť svaté je místo na němž stojíš!“ Tu teprve poznal Josua, Kdo byl onen mocný Kníže a proto se Mu také klaněl.

16) Vy víte nyní také všichni, Kdo jsem Já a nikdo z vás se Mi neklaní. Vy byste to si ce činili, ale Já Sám tomu nechci, protože vás stavím na vyšší životní místo, nežli kdy stál Josua sám ve vší své moci a protože si ošklivím každou retní modlitbu; neboť od nynějška je Mi láska k Bohu a k bližnímu jedině libou modlitbou, na niž shlížím a kterou poslouchám.

17) A tak víte nyní ve stručném vylíčení, jak se to má s tímto pahorkem a můžeme tedy obrátit nyní své zraky k západu a pohlédnout na velkou pustou plochu, na níž kdysi stálo ono staré pohanské město.“

189. O STAVU STARÉHO MĚSTA JERICHA

1) Tu se Mne otázal Petr říka: „Pane, staré Jericho stálo přece směrem k východu nad řekou Jordánem a já nevím, zda a kde jsme včera při naší cestě sem překročili řeku; neboť toto nové Jericho stojí přece jistě ještě východněji od řeky, nežli stálo kdysi Jericho

³³⁾ „právě také dvanáct“ Je dodatečně připojeno rukou Lorberovou. Vyd.orig.

staré, protože jsi nám nyní ukázal místo, kde stálo staré Jericho odtud na západ. Šli jsme sice včera přes velmi široký kamenný most, ale pod ním v řečišti nebylo podle mého mínění přece jen takové množství vody, aby se mohlo považovat za vodu Jordánu.“

2) Poté se chopil slova **Kado** a pravil Petrovi: „A přece to byl Jordán! V této době je vždy velmi chudý na vodu a na místě, kde je postaven most, je také následkem údolní soutěsky nejužší; ale půl hodiny dále dolů směrem k jihu se řeka již opět velice rozšiřuje a v krajině Mrtvého moře nedaleko odtud je velmi široká.“

3) Po těchto slovech Kadových byl Petr a též ostatní učedníci, kteří včera též nezpozorovali, kde a kdy jsme přešli Jordán, zcela uklidnění.

4) Poté však Petr i s ostatními učedníky ohledával kameny skalního bloku, na němž jsem stál, poněkud důkladněji a po krátké chvíli přemýšlení pravil: „Ale jak jen mohlo oněch dvanáct kněží vyzvednout z řeky tyto velké a přetěžké kameny a pak je z velké vzdálenosti přinést až sem? Cožpak oněch dvanáct kněží byli obři jako Simson?“

5) Pravil jsem nyní **JÁ**: „Jak se však můžeš nyní ještě tak tázat ty, který viděl po mém boku již tolik znamení síly Ducha Božího?! Cožpak jsi zapomněl vše to, co jsi viděl u starého Marka poblíž Cesareje Filippi a nevíš potom již, kterak Rafael teprve před dvěma dny zvedl v domě Lazarově starý kovový sloup a zapomněl jsi ještě tisíc jiných znamení? A ježto jsi toto vše viděl, jak se můžeš ještě nyní ptát, jak mohlo dvanáct kněží Josuových přinést sem tyto kameny z Jordánu?! Cožpak byla Boží síla za doby Josuovy snad menší, nežli je nyní?! Uvažuj o tom a netraž se Mě budoucně již na takové věci, které již může chápat mrštné dítě v kolébce!“

6) Po tomto mém projevu chápali nyní všichni jak bylo oněm dvanácti kněžím zcela snadno možné dopravit sem z řeky tyto kameny.

7) Poté však přistoupil ke Mně **Kado** a pravil: „Ó, milý Pane a Mistře, kdybys Se na mě nehněval, měla by také nyní má zvědavost právě vzhledem ke starému a tomuto novému Jerichu otázku, kterou ostatně již beztoho znáš.“

8) Pravil jsem **JÁ**: „I když také již znám tvou otázku, přece jen ji můžeš kvůli ostatním hlasitě vyslovit!“

9) Poté se tázal **Kado**: „Z knihy Josua je známo a Ty Sám jsi se o tom zcela krátce zmínil, že Josua pohrozil na Boží rozkaz nevyhnutelným krutým trestem každému, kdo by se odvážil znovu postavit zničené město - a hle, přece přebýváme v novém Jerichu! Jak to asi přišlo, že v této době stojí město Jericho téměř na témž místě, kde kdysi stávalo Jericho staré? Vzal tedy potom Bůh Svou pohružku zpět a tak dal přece jen vzniknout novému Jerichu?“

10) Pravil jsem **JÁ**: „Mylíš se! Bůh zde své slovo nevezal zpět a tak na rozsáhlém a pustém místě, na němž kdysi stálo staré Jericho, nestojí do této chvíle dosud žádný dům a ani nejnuznější chatrč. A pročpak jste se vy, novojerichovští ještě nikdy nepokusili postavit někde na místě starého Jericha ze sutin dům anebo aspoň chatrč pro vaše ovce, kozy nebo vepře?“

11) Pravil **Kado**: „Ano, nejmilejší Pane a Mistře, to má svou zvláštní příčinu! Ono téměř úplně pusté, dvě hodiny v obvodu mající místo se značně podobá Mrtvému moři. Neroste tu ani mechová rostlinka, neřku-li něco jiného. Mimoto má toto jistě zcela značně pusté místo v této době tak prudký a neblahý výpar, že by usmrtil lidi a jakákoliv zvířata, kdyby se octla na něm zejména v noci - a bylo by tedy velmi nemoudré postavit si na onom místě obytný dům anebo též jen nějakou chatrč.“

12) Pozoruhodná je však zvláště okolnost, že se tento neblahý výpar nerozšiřuje nikdy přes obvod tohoto pustého místa a tak se zde v novém Jerichu žije zcela zdravě, zatím co by to člověk zaplatil životem, kdyby se zdržel jen několik hodin na tomto pustém místě. Pokud vím, bylo svého času používáno tohoto místa také k tomu, že zločinci, kteří podle zákonů zasloužili smrt, byli v neblahé době vypařování vyhnáni na toto místo, na němž museli přes hodinu prodlévat. Většina jich prý přišla o život. O těch však, kteří se vrátili živí, se říkalo, že jim byli bohové milostiví; ale zůstali nicméně churaví a dlouho nežili. A to je lehce pochopitelný důvod, proč si na onom pustém místě dosud ještě nikdo nepostavil a stěží kdy postaví bydlíště - podobně jako v blízkosti Mrtvého moře, na jehož nejvyšších pustých březích není také nikomu bezpečné dlouho prodlévat, zejména když proti

němu vane vítr přímo přes vodní hladinu. U tohoto pustého místa je však ještě to dobré, že vítr nemůže jeho neblahé výpary zavát přes jeho kamenné hranice.

13) Zda toto neblahé vypařování je následek oné staré Boží pohružky či něčeho jiného, nedovedu si dobře vysvětlit; ale paměťhodné vždy zůstává, že nyní právě na onom místě, na němž za staré doby bylo tak velké a mocné královské město - jak lze až příliš dobře poznat z mnohých zřícenin - v němž bydleli lidé a zabývali se obchodem a řemesly, nemohou ani užovky, ani zmije, ani jiná jedovatá zvířata udržet trochu svého bídneho života. A tak je tedy přece jen také zvláštní, že přes starý Boží zákon také již od velmi dlouhé doby asi několika set let přece bylo postaveno druhé a nové Jericho.

14) Ó, Pane a Mistře, hle, to jsou tak zcela zvláštní věci, které se musí vzhledem k dobám Josuovým zřejmě jevit leckterým v židovském Písmu náležitě obezralým myslitelům poněkud povážlivé a právě proto se nelze příliš velice divit, že proto již leckterý Žid ztratil víru a také rozum. Jakkpak to přišlo, že tu nyní přece stojí nové Jericho?"

15) Privil jsem **JÁ**: „To pochází od toho, příteli, že nic nezáleží na jméně, nýbrž jedině na místě. Proč je však tomu tak, o tom vám podám ihned malé vysvětlení.

16) Hledte, na Zemi jsou určitá místa a často rozsáhlejší plochy, které nemohou lidé ba ani zvířata obývat, protože se tam z nitra Země - abych k vám Řekům mluvil srozumitelně - dostávají za jistých dob na povrch jisté neblahé výpary, které pocházejí z podzemních ložisek sirnatého zemního uhlí a jedovatých ložisek kovů; a toto odtud asi půl hodiny vzdálené staré místo je právě také takové místo a nyní horší, nežli bylo za dob Abrahmových a Lotových, kdy bylo téměř zároveň se Sodomou a Gomorou postaveno také Jericho vedle ještě jiných měst - ovšem již předky Lotovými, kteří tehdy vládli nad touto krajinou až k moři.

17) Již Lotovi předkové byli varováni, aby se neusídlovali v této krajině a dokonce aby tam nestavěli města. Jelikož to přece učinili na vzdory výstraže, bylo jim tedy přikázáno, aby žili nejvyšším cudným a čistým životem; neboť jen cudný a tím také životně silný člověk se silnou, Božím Duchem naplněnou duší může všem zlým a hrubým přírodním duchům vzdorovat a oni nemohou uškodit jeho tělu. Ale zmínění lidé neuposlechli také této rady a přešli až příliš brzy ve všeliké smilstvo, stali se modloslužebníky a žili nejvyšším výstředním a nepřirozeným hýřivým životem.

18) Přesto však k nim byli často a často posíláni čistí a Duchem Božím naplnění poslové, kteří je poučovali a ukazovali jim jisté následky, které vzniknou z jejich nekajících; leč oni tyto posly neuposlechli, nýbrž vyhrožovali jim, pronásledovali je a odstrčili od sebe.

19) V době Lotově se však stalo toto místo mezi místy, kde stála tato města, zralé k výbuchu dílem proto, že to tak bylo již uspořádáno a zdůvodněno ve vnitřní přirozenosti Země a dílem a to hlavně však také proto, že zmínění lidé byli beze vsí vnitřní duchovní síly a proto zlí duchové hrubé a souzené přirozenosti Země nabyli neomezené pole a mohli svou činnost hůř a hůře provozovat, což by jim nebylo bývalo tak snadno možné, kdyby v jednom z těchto měst bylo aspoň ještě deset až dvacet duchovně silných a čistých lidí.

20) Neboť vpravdě pravím vám: Čistý a duchovně silný člověk je pánem přírodních duchů, tedy také pánem nad živly a také nade všemi zvířaty a nad rostlinami a nerosty, ať jsou jakéhokoliv druhu. Neboť je-li jeho duše naplněna Duchem Božím, v němž přebývá veškerá moc a síla z Boha, pak může také přikazovat veškeré přírodě, ba i hory se musí sklánět před mocí jeho vůle a jeho nepochybné víry a důvěry v jednoho pravého všemohoucího Boha.

21) V době Lotově nebylo však mimo Lotu již ani **jednoho** takového člověka a tak dostal Lot napomenutí, aby uprchl, nechce-li se všemi ostatními zahynout. A Lot uprchl a byl zachráněn; neboť téhož dne nastal vše pustošící výbuch a velká Sodoma a Gomora se propadla na místě, kde nyní Mrtvé moře provádí a ještě velmi dlouho bude provádět svou často ještě zlou činnost.

22) A hledte o nemnoho lépe bylo tomu za dob Josuových se starým Jerichem, kde - pravím - jedna nevěstka měla ještě nejčistší duši, proto také byla zachována, neboť naslouchala poslům, které poslal Josua do tohoto města, uvažovala o jejich slovech a vzala posly v ochranu!

23) Josua jako čistý, Duchem Božím naplněný člověk, jakými byli též jeho kněží, mohl sice vnitřnímu ničícímu výbuchu onoho místa zabránit a on také zlé přírodní duchy víc a více z tohoto místa navždy vyháněl a vykázal jim místo činnosti pod dnem Mrtvého moře; ale přesto musel lidem co nejdůtklivěji zakázat, aby již nestavěli město na onom nebezpečném místě, čehož se také dbalo až do tohoto dne a ještě bude nadále dbát.

24) A tak jsem vám nyní tedy také ukázal důvod, proč Josua co nejslavnostněji přikázal, aby se na onom místě již nikdy nestavělo město pod jakýmkoli jménem. Místo však, kde stojí nyní Jericho, není zlé, ačkoliv je v blízkosti starého zlého místa a tak tu také mohlo být vystavěno malé město; jméno tu zcela nic neznamená.“

190. ÚČEL PŘÍRODNÍHO ŘÁDU

1) Poté Mně Kado poděkoval za toto vysvětlení a prosil Mne, abych také Já přikázal nyní Svou mocí zlým přírodním duchům, aby se mimo ono zlé místo neprokazovali být škodlivými ani lidem, ani zvířatům, ani rostlinám.

2) Privil jsem **JÁ**: „To se stalo již dávno předtím, nežli jsi pomyslel Mne o to poprosit; co Můj Duch spoutal ústy Josuovými, to tak zůstane! Jak daleko se daří trávě a jak daleko se pasou ovce a kozy a volí a oslí, je země dobrá; dále však je špatná.“

3) Privil nyní **hostinský**: „Je však opravdu škoda, že tak značný kus země nemůže být učiněn úrodný; neboť mohlo by se na něm sklízet pro mnohé lidi hojnost chleba. Tobě, ó, Pane a Mistře, bylo by zajisté snadno možné zbavit tento kus země všech zlých duchů. Mohl bys říci jen jediné slovo a ta země by byla dobrá.“

4) Privil jsem **JÁ**: „Příteli, máš zcela pravdu a Já chválím tvou víru, leč podle tvého přání nemohu jednat; neboť kdybych tak učinil, jednal bych proti Svému jednou ustanovenému řádu, což se ovšem nikdy a nikdy stát nemůže a nestane.“

5) Neboť kde má Země hory, tam také musí být. Kde jsou prameny, jezera a potoky a řeky a moře, tak také musí být, tak jako na lidském těle různé smysly. A kde se vyskytují na povrchu zemském takové neblahé plochy, tam musí být; neboť půda, vzduch a voda musí v sobě spojovat téměř nekonečně velký počet rozmanitých přírodních duchů, aby z nich mohly vznikat všelike nerosty, kovy, kameny, rostliny a zvířata, vše podle svého druhu nalézat a mít svou potravu a své trvání.

6) Kde proto lidé na Zemi nachází plochy, na nichž nerostou ani jakékoliv rostliny, ani se nevyskytují toho či onoho druhu zvířata, tam se také nemají usazovat; neboť tam je pod zemí jistě nějaký zdroj, kterým jsou na povrch země dopravováni nejnečistější přírodní duchové, aby se spojovali se vzduchem a s vodou.

7) V údolích a na horách je dostatek zdravých plodů, na nichž lidé, jsou-li skromní, mohou nalézt a mít hojnost výživy a není jim třeba, aby obývali a zúrodnili také nehostinné pustiny.

8) Hle, moře a rovněž tak jezera a řeky pokrývají velmi velké plochy Země a velkou část povrchu zemského tvoří také velehory, které tu stojí nejen zcela lysé, ale mimoto mají ještě rozsáhlá a široká vysoká údolí a plochy pokryté stálým ledem a sněhem! Nechtěl bys Mi tu také říci: „Pane a Mistře, jelikož Tobě není nic nemožného a lidé se stále velmi mocně na Zemi rozmnožují a nakonec asi budou mít příliš málo dobré půdy, z níž by mohli získat potřebný chléb ke své výživě, učini tedy rozsáhlé vodní plochy a neúrodné vysoké hory pevnou dobrou a úrodnou půdou a tak budou mít lidé, i kdyby jich bylo tisíc tisícůkrát více nežli nyní, dostatek úrodné půdy?!“ A Já bych ti musel na to odpovědět: „Kdybych to učinil, pak by sice vzniklo velmi mnoho pevné země; ale na takovéto suché pevnině by již nic nerostlo.“

9) Proto musí být již vše tak, jak to je, aby mohly být na Zemi úrodné krajiny. Kdyby lidé žili a jednali podle zjevené jim Boží vůle, měli by na výživu těla více nežli dostatek plodů. Neboť často a často mezi lidmi dostavující se nedostatek potravin a hlad způsobují jen lidé sami svou sebeláskou, lakotou, vládychtivostí, lenivostí a přitom vznikající z toho náklonností k přílišnému labužnictví a k pozemskému bohatství.

10) Pozoruj ty mnohé bohaté okázalé zahaleče ve městech! Mají mnohé statky a poklady - a co dělají chudým lidem za to, že za ně v potu tváří téměř ve dne v noci pracují?

Nic a ještě jednou nic pro ně nedělají; neboť skrovná denní mzda a špatná a hubená strava není v žádném poměru k tomu, co dělají chudí pro velké a bohaté okázalé zahaleče a také Já to za nic nepovažují.

11) Co dobrého koná například Herodes lidem, kteří mu musí platit velké jim uložené daně a konat pro něho krušnou robotu? Hle, takových Herodesů je nyní ve světě převeliké množství; a ti dělají tu nouzi a veškerou bídu mezi lidmi a svou nikdy nenasytnou lakotou způsobují mezi lidmi drahotu a hlad, za což však obdrží na onom světě svou opravdu pro ně nepotěšitelnou odměnu. Neboť vpravdě, vpravdě, spíše projde velbloud uchem jehly, nežli takový Herodes do Království Božího!

12) Proto, vy bohatí, pamatujte jen vždy také hojně na chudé a shledáte, že na Zemi je dobré úrodné půdy až běda dost! - Pochopil jsi to nyní, hostinský a majiteli velkých statků a bohatství dobře?“

13) Privil **hostinský**: „Ano, Pane a Mistře, já jsem to vše nyní nejen až příliš dobře pochopil, nýbrž také jsem se pevně a nezměnitelně rozhodl, že budu podle toho jednat a bude také mou snahou, abych přivedl mnohé sobě rovné k mému nynějšímu názoru a tím je pohnul k jednání.“

14) Privil jsem **JÁ**: „To dobře uděláš a odměna z nebes tě nemine; neboť kdo obrátí někoho, zejména ze třídy bohatých ke světlu života a k radostnému a vlídnému jednání podle něho, ten se dočká velmi velké odměny věčného života pro svou duši.

15) Ale nyní ihned vyjde Slunce a my budeme pozorovat východ a naše duše se z něho potěší a obveselí!“

191. ŘEKOVA ZKOUŠKA V LETU

1) Když jsem toto řekl, tu se všichni přítomní utišili a obrátili své zraky k východu Slunce; jen starý sluha Kadův měl oči nepohnutě obráceny na Mne, díval se jen na Mne a nestaral se o východ Slunce.

2) Zpozorovav to **Kado**, otázal se v tichu starého sluhy: „Proč neobracíš svůj zrak podle rady Pána a Mistra od věčnosti k východu Slunce?“

3) Privil **starý sluha**: „Protože Pán a Mistr od věčnosti je pro mě nekonečně větší a světlejší Slunce života nežli ono Slunce tam na dalekém východě, které jsem již beztoho velmi často viděl vycházet a zapadat a které snad ještě několikrát uvidím. Slunce světa pro mě brzy úplně a navždy zajde; ale toto nejsvětější Slunce, ježto nám nyní tak zázračně vyšlo, bude našim duším navěky svítit jako za nejjasnějšího poledne a nikdy nezajde. Běda však těm, pro něž toto Slunce zajde! Ti budou muset na jeho opětný východ dlouho čekat! A hle, proto hledím nyní raději na toto živé a nejsvětější Slunce nežli na ono Slunce světa na dalekém východě, které je Jeho dílem právě tak jako tato Země a vše, co je v ní, na ní a nad ní!“

4) Když **Kado** uslyšel toto od svého starého sluhy, pochválil ho, obrátil svůj zrak na Mne a právě vycházejícího Slunce si nevšímal.

5) Tentokrát byl však východ Slunce obzvláště nádherný, protože obzor byl velice čistý; jen na západě se vznášely ve vysokém vzduchu lehké obláčky oživující modř oblohy. Také přišli od severu různí stěhovaví ptáci, letíce vysoko ve vzduchu nad námi a čáru svého letu obrátili k jihozápadu a vyhnuli se krajině Mrtvého moře. Bylo tedy jítro velmi jasné a oživené a všichni přítomní byli proto veselí a jasné mysli a chválili Mne, že jsem jim dal tak krásné jítro.

6) Když se však Slunce octlo již několik pídí nad obzorem, tázal se Mne **hostinský** řka: „Ó, Pane a Mistře, protože Tobě jsou dobře známy všechny věci v Zemi, na Zemi a nad Zemí, bude Ti také známo, kde se Slunce v noci skrývá a odkud zrána přichází. Podle našeho velmi pohádkového učení klesá prý do moře a zrána se opět vynořuje na opačné straně z velkého moře, na němž pluje okrsek zemský. Zraku se to sice tak zdá, ale vpravdě bude to asi jistě zcela jinak.“

7) Privil jsem **JÁ**: „Zcela jistě velmi jinak - avšak nyní není kdy, abych vám to vysvětlil zcela pochopitelně. Ale brzy k vám přijde několik Esejců, otažte se jich na to a oni vám to vysvětlí; neboť mají o tom již odedávna zcela správné znalosti. Za nimi však k vám

přijdou také Moji učedníci a posílí vás ve jménu Mém. Pak Můj Duch naplní vaše duše a uvede vás do mnohé moudrosti. A tak toho nyní zatím ještě nechme!“

8) S tím byl také hostinský opět spokojen a dále se Mne v této záležitosti netázal.

9) Jiný **Řek**, který přišel také za námi, pozoroval především let ptáků a přitom pravil: „Ó, jak dobře je těmto zvířatům! Rychle a lehce letí vzduchem do velikých dálek, kde jistě nachází velmi hojnou vhodnou potravu. Jen člověk je na tom co do pohybu nejhůře a má-li se při nějaké další cestě přece jen rychleji dostat kupředu, musí používat nohou různých zvířat; neboť se svýma nohama jde to vždy jen pomalu kupředu. Kdyby byl Bůh dal také člověku takový pár křídel, aby mohl jako milí ptáci ihned ve vzduchu létat, jaká by to byla pro člověka blaženost!“

10) Privil jsem **JÁ**: „Děkuj Bohu, že nedal člověku křídla k létání; neboť kdyby mohl člověk také ještě létat, pak by před ním nebylo již zcela nic bezpečné! S touto schopností by Zemi v krátké době ještě hůře zřídil, nežli egyptské hejno kobylek louku a pole, na něž se vrhne. Proto nezávid' ptákům jejich pohyblivost a nepřej ji lidem! Jim stačí pohyblivost kterou mají; neboť se dostávají již dosti rychle dále, aby navzájem válčili. Jen kdyby měl člověk přijít na pomoc svému bližnímu, bylo by dobře, aby se pohyboval rychleji; ale při takovýchto příležitostech si dají lidé vždy na čas a schopnosti ptáků k létání si nepřejí. Člověk však může svým rozumem a svobodnou vůlí létat a toto duchovní létání má větší cenu, nežli hmotné létání ptáků. - Nejsi také ty téhož mínění?“

11) Privil **Řek**: „Ovšem, Pane a Mistře; ale prorok Eliáš se musel přece jen cítit velice blažený, když se na ohnivém voze vznesl volně do vzduchu a vznášel se k vysokým nebesům - předpokládám-li, že se to skutečně přihodilo tak, jak se o tom lze dočíst v knihách Židů.“

12) Privil jsem **JÁ**: „Ano, ano, to se ovšem přihodilo před očima jeho učedníků, avšak význam oné vzácné události je hluboce duchovní, který nedovedeš pochopit. Máš-li však již tak velkou chuť k létání, pak tedy věř a chtěj a Já dopustím, abys se mohl vznést do volného vzduchu! Až se však budeš vznášet ve volném vzduchu, pak hled', abys udržel rovnováhu, aby tě neovládl tento ranní vánek!“

13) Když to Řek z Mých úst uslyšel, tu věřil a chtěl a rychle se vznesl do výše několika mužů do volného vzduchu. Poněvadž tu však neměl žádnou oporu, ovládl jej ihned také lehký ranní vítr a otáčel jím hned napravo a nalevo a hned hlavou dolů a hned zase vzhůru a vítr ho odnášel dosti daleko od pahorku a Řek křičel o pomoc, ježto by jinak zahynul. Tu jsem chtěl, aby se vítr obrátil opět k pahorku; a tak se letu chtivý Řek začal opět vznášet nad námi.

14) A **JÁ** jsem mu řekl nahoru: „Věř a chtěj se nyní dostat opět na pevnou zem a stane se čemu věříš a chceš!“

15) A Řek uvěřil a chtěl a snesl se pohodlně opět dolů k zemi.

16) Když se opět octl na pevné zemi, tázali se ho ostatní, jak se měl ve vzduchu.

17) A **Řek** pravil: „V našich starých knihách je psáno, že slabí lidé nemají pokoušet bohy; já jsem nyní nicméně pokoušel čistě pravého Boha a stalo se mně pak také úplně po právu, že jsem si tuto svou zpozdilost ve vzduchu draze odpykal. Pro člověka, který není stavěn podle způsobu ptáků a nemůže ovládat vzduch, je něco hrozného, je-li oloupen o každou pevnou oporu a vítr nečiní rozdíl mezi ním a prachovým pírkem, jak jste pozorovali na mně. Ó, Pane a Mistře, děkuji Ti, že jsi mně pomohl opět na pevnou zem! Ať se milí ptáci ve vzduchu baví jak chtějí a dovedou; ve mně se nikdy neprobudí touha po tom, abych se kdy opět octl ve volném vzduchu a sdílel s ptáky radost z letu. Zůstaňme tedy jen na pevné půdě Země, která nás nosí a živí!“

18) Když Řek ještě takto líčil druhům své pocity, tázalo se Mne několik učedníků, kterým jsem dal ve Svém prvním učitelském roce také jednou přijít ke Mně vzduchem na horu u Kisu, jak se to pak tehdy s nimi stalo, že byli udrženi ve vzduchu zpříma.

19) Privil jsem **JÁ**: „Tam působila pouze Má vůle; zde však jsem pravil letu chtivému Řekovi: „Věř a chtěj sám a stane se ti jak věříš a chceš!“ A hled'te, Řek nepochybně věřil a také co nejmázněji chtěl a tak ho jeho víra a jeho a ne Má vůle zvedla do vzduchu! Ale když se octl bez opory volně ve vzduchu, pojala ho pak ihned úzkost a nepomyslel na to, že by se byl mohl svou vírou a vůlí dostat k zemi a tu teprve jsem chtěl Já, aby ho vítr zanesl opět sem, kde jsem mu pak řekl co má dělat, aby se opět dostal na zem. On by se

byl však také již mohl ve vzduchu zpříma udržet vírou a velet větru, jak to jistí lidé v hluboké a vysoké Indii také velmi dobře dovedou v době jejich zvláštního nadchnutí; ale něco takového nemá pro duši člověka žádnou cenu.

20) Že však člověk silné a nepochybné víry a nejvyšší pevné vůle může dokázat vše, dokonce hory přemístit, to jsem vám již častěji řekl a ukázal a tak zajisté nebyl tedy tento zjev pro vás nic nového a cizího. To nejlepší však, co zde Řekové mluvili za východu Slunce, byla řeč starého sluhy Kada a Já ho zato probudím a on se co nejdříve stane zdatným pracovníkem na Mé vinici!“

21) Když toto Moji učedníci ode Mne uslyšeli, spokojili se a na nic dalšího se na pahorku již netázali.

22) Poté přišel sluha hostinského a zval nás k připravené již snídání; a my jsme tedy také ihned opustili pahorek, odebrali se do hostince a posnídali.

23) Přitom se ještě o leccems hovořilo; Já jsem však mnoho nemluvil a to ještě jen se starým sluhou Kadovým, na něhož jsem po snídání vkládal ruce a jehož jsem posiloval a probouzel v učedníka a šířitele evangelia. Jeho jméno bylo Apollon. Stal se brzy poté zakladatelem obce, která přijala jeho jméno.

24) Poté jsme se připravili na další cestu, když jsem byl předtím ještě na prosbu Kadovu požehnal celému domu a také slíbil, že třetího dne budu tudy opět cestovat a s nimi mluvit.

192. V ESEJSKÉ HOSPODĚ.

1) Poté jsme se rychlým krokem vydali na cestu a pokračovali jsme dále po cestě, po níž jsme včera přišli do Jericha. Kado nás doprovázel až k mostu přes Jordán, kde se cesta dělila; neboť stará cesta vedla odtud do Jeruzaléma nová odtud vedla do Egypta k obci Eseji, která byla odtud vzdálena ještě dobrý den cesty. Tam jsem Se pak nyní ubíral také Já, jak jsem byl slíbil den předtím Esejským. Cesta tam vedla přes mnohá pustá místa a učedníkům se zvláště nezamlouvala; nicméně však nereptali, ačkoliv jsme na této cestě trpěli horkem a žízní, ježto na tomto úseku cesty nebyly žádné hospody a bylo málo dobrých pramenů. Pozdě večer jsme dorazili do Eseje. V obci Eseji bylo mnoho hospod, protože tato obec byla ze známých již důvodů stále co nejhojněji navštěvována mnohými cizinci.

2) Vstoupili jsme ihned do nejbližší nejlepší hospody a hospodský nás také hned velmi vlídně přijal a tázal se nás, čím bychom chtěli být obslouženi.

3) A **JÁ** jsem pravil: „Dostaneme-li chleba, víno a trochu soli, pak již budeme mít čeho nám třeba!“

4) A hospodský dal ihned upravit velký stůl a předložil náležitě množství chleba, vína a soli, a my jsme se ihned, jsouce dalekou cestou velice unaveni, posadili za stůl. Já jsem vzal několik bochníků chleba, požehnal je, lámal pak a učedníci je pak mezi sebou rozdělovali a jedli a pili. Byli jsme tedy brzy posíleni a únava našich údů polevovala pak víc a více.

5) Když jsme se po půl hodině náležitě posilili chlebem a vínem, tázal se Mne hospodský, zda chceme také maso a ryby, jelikož to vše má v zásobě.

6) **JÁ** jsem však pravil: „Všichni jsme se nyní dostatečně posilili a máme ještě dostatek chleba a vína před sebou na stole. Zítرا požijeme ještě také ryby. Chceš-li Mně však ještě prokázat nějakou laskavost, pak pošli posla do hradu Esejců a ať jim řekne: „Pán přišel se Svými přáteli do tvé hospody!“ To stačí a Esejci sem s mnohým jáсотem a s velikou radostí ihned přijdou.“

7) Když toto hospodský ode Mne uslyšel, odebral se ihned ke svým sluhům a vyslal jednoho z nich do hradu, který tentokrát byl ještě otevřen, protože přišlo ze všech končin světa mnoho cizinců s všelikými nemocnými a také s několika mrtvými dětmi a prosili a zapřísahali Esejce, aby jim pomohli. To však přivedlo nyní Esejce již do zoufalství; neboť čím více prosícím vysvětlovali, že jejich prosbám tentokrát nemohou a nesmí vyhovět, tím více na ně cizinci naléhali. A tak také zůstal hrad déle otevřen a posel od hospodského vyslaný mohl se zcela nerušeně dostat k Esejcům.

8) Když byl jedním z předních Esejců dotázán o co jde, řekl posel ihned co měl říci a pak se také ihned vzdálil. Když to onen Esejec uslyšel, oznámil to ihned svým bratřím a tváře všech se ihned rozjasnily.

9) Toto poselství uslyšeli však také někteří cizinci a tázali se nyní zcela rozveselených Esejců co se to stalo, kdo je onen vyhlášený Pán a kdo jsou jeho přátelé.

10) **Esejci** však pravili: „Dnes již není kdy, abychom vám zvěstovali toto velké tajemství; ale zítra veškeré stvoření velice užasne nad mocí a moudrostí tohoto jednoho Pána!“

11) S tím se cizinci spokojili, opustili hrad a odebrali se do hospod. Esejci však pospíšili poté sami do hospody, v níž jsem byl Já a když Mne spatřili, nastal mezi nimi veliký a přeradostný jásot. Nemohli Mně dost děkovat za to, že jsem k nim přišel podle Mého slibu a také Mne pak prosili, abych Se i se všemi Svými učedníky odebral s nimi do hradu.

12) **JÁ** jsem však pravil: „Kam jsem jednou zavítal, tam tedy také zůstanu! Zůstaňte raději vy u Mne - to vám bude prospěšnější! Do hradu však nepřijdu ani dnes ani zítra; neboť co učiním vám, to učiním zde otevřeně před očima a ušima všeho světa; neboť ať z Mých úst slyší všichni velké svědectví Boha.“

13) Poté Mně Esejci zcela srdce děkovali a řekli hospodskému, aby přinesl nyní na stůl vše co má ve své hospodě nejlepšího a nejznamenitějšího.

14) **JÁ** jsem však pravil: „Nač to? My jsme se již dostatečně posílili chlebem a vínem; učinite zato raději něco dobrého chudým cizincům!“

15) Pravil **přední Esejec**: „Pane a Mistře! Chudých máme vždy velký počet u sebe a také se o ně staráme a ti, kteří jsou nyní v této naší hlavní obci, jsou také již zaopatřeni; Tebe však nemáme vždy u sebe, a tak je tedy také nyní správné a slušné, osvědčíme-li svou největší lásku, přátelství a vysokou úctu především Tobě!“

16) A **JÁ** jsem na to pravil: „Čiňte teď co vám přikazuje srdce!“

17) A v hospodě bylo ihned velmi živo a na našem stole se brzo octly velmi vzácně připravené ryby a také ostatní pokrmy. Já Sám jsem požil jen několik ryb; ale Moji učedníci, jakož i Esejci vzali si také ještě z jiných jídel.

18) A také se pilo víno, ale s mírou; neboť víno bylo silné. A tak **JÁ** jsem tedy pravil také učedníkům: „Hleďte, abyste se neopili! Vy víte, že opilost je neřest; neboť oslabuje srdce a duši a plodí v těle ducha smilstva a chlípnosti. Opilá duše stěží vejde do Království Božího!“

19) Tato slova působila u učedníků a Esejců a všichni požívali poté pokrmy a víno ve vší střídmosti.

20) U stolu se pak mluvilo mnoho o všelikých dobrých věcech a událostech, jak ze strany Mých učedníků tak i Esejců. Já jsem však mluvil málo, protože jsem Se nechtěl příliš odhalit před hospodským, jeho lidmi a také před několika cizinci, kteří ze zvědavosti přišli také do naší jídelny.

21) Mezi cizinci však byl také jeden mladý Egyptan, který si před dvěma lety zlomil nohu při pádu se stromu a nyní se mohl jen pomocí berel namáhavě pohybovat a přitom trpěl velké bolesti. Jeho rodiče ho přivedli pak také k Esejcům a zaplatili za něho ošetřování, aby ho Esejci uzdravili. Byl nyní již půl roku ošetřován; ale jeho nemoc zůstávala nezměněna.

22) Tento člověk Mne upřeně pozoroval a nakonec si dodal odvahu, aby Mne oslovil. Popošel ke Mně a prosil Mne, zda by se Mnou směl promluvit jen několik málo slov.

23) A **JÁ** jsem pravil jemu: „Copak chceš, abych ti učinil?“

24) Pravil **mladík**: „Ó, dobrotivý Pane, když jsem Tě chvíli pozoroval, tu jakoby se to v mém srdci rozžhavilo a slyšel jsem v sobě hlas, jenž pravil: „Jen tento jediný ti může pomoci!“ Nato jsem si dodal odvahu, abych se ihned obrátil na tebe a také Tě poprosil, abys mi pomohl; neboť věřím pevně, že jedině ty můžeš mně ubohému pomoci.“

25) Pravil jsem **JÁ**: „Nuže tedy, věříš-li, staniž se ti podle tvé víry! Ale budeš-li uzdraven, pak o tom dnes pomlč, aby nenastal v obci shluk lidu!“

26) Po těchto Mých slovech byl mladý člověk náhle tak uzdraven a ze své nemoci tak úplně vyléčen, že odložil své berly zcela na stranu a volně se v pokoji pohyboval.

27) Nevěda si pro samý pocit díky rady, přistoupil ke Mně a se slzami díky v očích pravil **uzdravený**: „Ó, pravý a přemocný zázračný Lékaři! To přece nejde, abych ti za tvé nyní mně prokázané dobrodiní děkoval teprve zítra! Ať si ti, kteří jsou zde, dělají hluk

anebo ne, mé srdce mně nyní velí, abych ti veřejně zcela srdce poděkoval, že jsi mě nyní tak náhle uzdravil.“

28) Privil jsem **JÁ**: „Zanech jen toho nyní; neboť tvůj tichý dík v srdci je Mně mnohem milejší a příjemnější nežli tisíc nejhlasitější vyslovených slov. Zítra se můžeš stát vůči cizincům, kteří tě znali, také již hlasitým.“

29) S tím se onen mladý člověk spokojil a odebral se opět ke svému dřívějšímu stolu, poručil si nyní také chléb a víno a byl pln veselé mysli; neboť podle rady lékařů se musel již po delší dobu odříkat vína.

30) Toto náhlé uzdravení bylo však hospodskému, jeho lidem a několika zde přítomným cizincům nicméně velmi nápadné, i dotazovali se uzdraveného, co jsem mu asi vlastně zcela potají učinil, že byl tím uzdraven.

31) On však privil (**uzdravený**:) „Vždyť jste přece byli sami zde v pokoji a slyšeli jste, jak mně řekl: „Staniž se ti podle tvé víry!“ A při těchto jeho slovech jsem byl uzdraven jakoby kouzelným úderem a nyní jsem tak zdravý, jako jsem nebyl nikdy předtím. To je vše co vím a co vám mohu říci; chcete-li vědět více, pak se otažte sami!“

32) Když to hospodský uslyšel, šel k učedníkovi Ondřejovi, kterého poznal a tázal se ho na leccos o Mně; ale Ondřej ho odkázal na příští den a před časem Mne nerozhlašoval.

193. VÁŽNOST PÁNĚ.

1) Nyní přišel jeden **cizinec** ke Mně a privil: „Pane a Mistře, dovedeš každou nemoc lidí tak vyléčit, jako jsi nyní vyléčil nemoc tohoto mladého Egyptana a od koho jsi se naučil tomuto zázračnému způsobu léčení nemocí?“

2) Privil jsem **JÁ**: „Poslyš zvědavý Arabe, Mně není žádná věc nemožná a co mám, to mám od Svého Otce v nebi! Tohoto Otce však nezná nikdo leč jedině Já a Mne také nikdo nezná tak docela jako Mne zná Můj Otec. S tím se spokoj a na nic dalšího se Mne netaž; neboť ty a tvůj kmen jste od Království Božího ještě daleko! Vaším nebem jsou vaše ženy a otrokyně - a ti, kdo velebí takové nebe jako nebe, jsou ode Mne a Mého Otce ještě daleko!“

3) Po těchto slovech Arab umkl a na nic dalšího se Mne netázal.

4) Když však přítomní Esejci zpozorovali, kterak jsem tak zcela krátce odbyl Araba, pomysleli si, že snad nejsem v dobré náladě a že Mne snad někdo urazil.

5) **JÁ** jsem jim však řekl: „Jak můžete něco takového o Mně myslet, když Mne nyní přece znáte?! Já nejsem jako nějaký slabý, všelikými vášněmi stížený člověk, nýbrž přišel jsem do tohoto světa proto, abych pomohl všem lidem, kteří věří ve Mne a budou žít a jednat podle Mé nauky; a tak jsem nyní jaký jsem byl dříve nežli byla stvořena tato Země a miluji také lidi, kteří Mne ještě neznají a také ještě nikdy nepoznali a v pravou dobu bude i jim hlásáno evangelium. Kdo se podle něho obrátí, ten obdrží život věčný; kdo však evangelium nepřijme, ten zůstane ve starém soudu a ve staré smrti.“

6) Starejte se tedy budoucně o to, aby také mnozí mrtví, kteří k vám přicházejí a všelikou pomoc u vás hledají, obdrželi Mou nauku, v duchu se probudili a oživli a tím jim vpravdě pomůžete. Já však chci, aby se všichni lidé stali blaženými a jestliže to chci a přišel jsem také do tohoto světa proto, abych otevřel všem lidem dveře k věčnému životu, nejsem dnes takový a zítra jiný, nýbrž vždy stejný jako Otec v nebi, Který je ve Mně, žije, tvoří, řídí a udržuje.

7) Protože tomu tak zcela vážně chci se všemi lidmi bez omezování jejich svobodné vůle, nemohu také s nimi laškovat a žertovat, nýbrž jen vážně se stýkat a přesně a opravdově naukou a skutkem jim ukazovat cesty, po nichž mohou, chtějí-li, dospět k věčnému a opravdovému životu svých duší.

8) Přišel-li jsem tedy do tohoto světa k lidem s těmito úmysly, jak bych potom mohl přítom být jako nějaký člověk někdy špatně naladěný a kdo Mne může urazit? Kdo Mne poznal a věří ve Mne a jedná podle Mé nauky, ten Mne jistě neurazí; kdo Mne však nepoznal anebo nechce poznat i kdyby Mne také poznat mohl, ten Mne nemůže urazit, uráží jen sama sebe, poněvadž se stává nepřitelem svému vlastnímu životu.

9) Já však vyhledávám jen duševně a tělesně choré abych jim pomohl a nikoli zdravé, kteří pomoc nepotřebují. Jakou to lásku, moudrost a spravedlnost by to měl lékař, který by nenáviděl pronásledoval a trestal nemocné proto, že jsou nemocní?! Proto myslíte o Mně lépe a uvažte, že Ten, Jenž nyní mluví k vám, je pravý a spravedlivý Lékař duše a ducha a v čas potřeby také těla.“

10) Když to Esejci ode Mne uslyšeli, prosili Mne za odpuštění, že o Mně smýšleli tak obyčejně lidsky.

11) A **cizinci** mezi sebou pravili: „To je přece jen zvláštní zázračný lékař! On nemluví jako nějaký člověk, nýbrž jako Bůh! Toho musíme zajisté poslouchat a podle jeho slov se řídit!“

12) **JÁ** jsem však pravil Esejcům: „Pročpak Mne nyní prosíte za odpuštění, když jsem vám předtím ukázal přece dost jasně, jak a proč Mne nikdo nemůže nikdy urazit? Pravím vám: Odpouštějte si sami vzájemně své hříchy a hlouposti, probouzejte v sobě lásku k Bohu a k bližnímu, tak také Já odpustím hříchy vám!“

13) Je-li však někdo blázen, slepý a němý, prospěje mu to něco, řeknu-li mu: Já ti odpouštím tvé bláznovství, tvou slepotu a tvou němotu? Ne, to nikomu nic neprospěje; neboť přitom přece jen zůstane blázen bláznem, slepý slepcem a němý němým. Jestliže však slovem, radou a skutkem vyléčím blázna od jeho zla a slepého a němého od jeho zla, bude tím vpravdě pomoheno všem.

14) Kdo se tedy dopouští pošetilosti, ať pozná pošetilost, odloží ji a již se jí nedopouští, bude mu odpuštěno také v nebi; ale dokud to neučiní a přece čas od času prosí Boha za odpuštění hříchů, nebudou mu dříve odpuštěny, dokud si sám neodpustil své hříchy úplným odložením svých starých pošetilostí. Každý ať tedy zametá nejprve před svým prahem, pak také může jít k svému bližnímu a říci mu: „Hle, já jsem nyní vzdálil od sebe nečistotu a jsem se sebou v řádu; dovol tedy také, abych já sám nyní očistil tvůj práh tím, že veškeré bezpráví, které jsem ti způsobil, napravím jak ty si to přeješ!“ Ano, když oba sousedé svou věc takto napraví a přátelsky urovnají, pak bude také napravena a urovnána v nebi! Nestane-li se však tak, pak nic nepomůže prosit nebe za odpuštění hříchů!“

194. PRAVÉ ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ.

1) **(Pán:)** „Kdo dobře vidí, ten zajisté může říci svému bratru, spatří-li v jeho oku třísku: „Bratře, dovol, abych ti vytáhl z oka třísku!“ Ale ten, kdo sám ve vlastním oku má nejen třísku, nýbrž i celý trám hříchů a pošetilostí, ať hledí, jak by vytáhl ten trám ze svého oka! Teprve je-li jeho oko čisté, pak může také svému bratru pomoci vyjmout třísku z oka.“

2) Kdo učí své bližní, ať je neučí jen moudrým pěkně sestaveným slovům, jak to také činí farizejové a jiní falešní proroci, nýbrž ať je učí ³⁴) spíše svými činy a skutky, tak pohne své bližní k pravému a živému následování! Učí-li však tak a tak, sám však jedná proti své nauce, podobá se vlku v rouchu beránčím, který spojuje krátkozraké a lehkověrné ovce kolem sebe a dává jim moudré nauky jen proto, aby je učinil pro svou tlamu poddajnějšími.

3) Prospěje takovému vlčímu učiteli snad něco, jestliže poznáváje potají své bezpráví řekne Bohu: „Pane, odpusť mi mé hříchy; neboť prohřešil jsem se často na Tvých ovcích!“, přitom však zůstává nicméně starým vlkem? Ó, tyto prosby a modlitby mu zcela nic neprospějí; neboť je přece jen ještě starým vlkem! Ať vlka zcela odloží a stane se jehnětem, tehdy si sám své hříchy odpustil a pak mu budou v nebi odpuštěny!

4) Urazil-li tě tvůj bratr a způsobil-li ti zlo, pak máš láskou ve svém srdci nejvýš zřejmě právo odpustit svému bratru hříchy na tobě spáchané; a přijde-li pak také vlídně k tobě, poděkuje ti za tvou lásku a vážně slíbí, že ti učiní dobro, pak mu jsou jeho hříchy na tobě spáchané i v nebi odpuštěny také tehdy, když se jím nedáš odškodnit.

5) Neuzná-li však bratr spáchané bezpráví na tobě a ve své zlobě setrvá, pak ti bude zajisté tvá láska a trpělivost v nebi vysoko započtena, ale bratru jeho hříchy zůstanou,

³⁴ „ať Je učí „ doplnil vyd. orig.

dokud si je sám zcela neodpustí, což se může stát tím, že je úplně jako hříchy pozná, na sobě si je zoškliví, zcela je odloží a již se jich nedopustí.

6) Jak však mohou, je-li tomu tak a ne jinak, někteří z vás Esejců lidem říkat: „My jsme nejvyšším Bohem zvoleni za Jeho zástupce pro lid a máme právo vyznané nám hříchy a nepravosti lidem jako též v nebi platně odpouštět, když vyznavač vykoná pokání námi mu uložené a přinese tu a onu oběť!“ - k níž se především přihlíží?! Nemohu-li však Já předem nikomu hříchy odpustit, dokud si je sám způsobem vám ukázaným neodpustil, jak můžete tedy vy na místě Božím lidem za oběť odpouštět hříchy, kterých se nikdy na vás nedopustili?!

7) Ano, jako opravdoví lékaři můžete zajisté zcela vážně žádat od lidí, kteří u vás hledají pomoc, aby vám vyznali všechny své hříchy a vady, abyste jim pak mohli dát náležitou radu pro další život a jejím přesným následováním umožnili také žádoucí uzdravení těla a duše; avšak ani v tomto případě nejste hříchy odpouštějícími zástupci Boha, nýbrž jen pomáhající bratři a přátelé bližních na těle a na duši trpících, jimž pak budou také všechny hříchy v nebi odpuštěny, jestliže si sami úplně své hříchy odpustí následující přesně vaši rady!

8) Proto, chcete-li budoucně lidem opravdu pomáhat, učte je především jak si mají sami pomáhat; neboť bez vážné předchozí svépomoci není ani žádná pomoc od Boha možná! Především to však platí pro duši člověka všelikými hříchy oslabenou a onemocnělou a často již zcela umrtvenou, která je na základě své svobodné vůle a náležitého rozumu odkázána Bohem sama na sebe a musí sebe samu od všech škvárů hmoty a jejího soudu očistit, aby pak mohla být také očištěna a posílena duchem.

9) Odložte proto všechny své staré pošetilosti a prázdné klamy a osvobodte se od nich; očistěte tím vaše duše a Já pak vám budu moci říci: „Nyní jste také čistí přede Mnou!“ Tehdy vás posílím Svým Duchem, Který vás pak oživí k vyšší účinnosti a vychová v opravdové a dokonalé lidi.

10) Víte-li však nyní to z Mých úst, jednejte také podle toho; neboť jinak vám tato Má nejopravdovější a nejživější slova prospějí právě tak málo, jako prospěla kdy něco lidem vaše prázdná, nepravdivá a mrtvá slova.

11) Má slova jsou sice síla a život z Boha Samého, ale vaším životním podílem se stávají teprve jednáním podle nich. Proto buďte vždy pravými skutečovateli a ne pouhými posluchači slova, které jsem mluvil k vám, tak vám budou všechny vaše mnohé hříchy odpuštěny také v nebi a Já vám pak budu moci vždy pomáhat! - Pochopili jste to?“

12) Pravidl **prvý představený Esejců**: „Ó, Pane a Mistře ve Svém Božím Duchu od věčnosti, kdo by to také nepochopil?! Vždyť tato pravda svítí jako Slunce jasně a my jsme nyní teprve v jejím světle úplně poznali, co člověk má být a jak má žít a jednat, aby byl opravdovým člověkem podle vůle a řádu Božího. Proto také od nynějška budeme nejen posluchači, nýbrž také nejživějšími skutečovateli Tvého svatého Slova a zůstaneme jimi až na konec časů Země.“

13) Tento náš starý hříšný hrad bude hmotně a duchovně ze základu stržen a zničen a na jeho místě postavíme hrad nový, se všech stran volný a otevřený. Budoucně nás již nebudou chránit od všelikých nepřátel pevné zdi našeho starého hradu, nýbrž jedině síla a věčná moc Tvého Božího slova.

14) A byla-li by někdy Tvá nauka znečištěna mezi lidmi všelikými falešnými učiteli a proroky, zůstane v našich svobodných zdech a srdcích pokud se týče smyslu, porozumění a úplného skutku nicméně tak čistá, jak božsky čistá pronikla z Tvých svatých úst do našeho srdce a do naší duše. Ty však, ó, Pane a Mistře, vyslov k tomu Svě všemohoucí Amen a my Esejci jako příští svobodní zednáři a budovatelé Tvého Božího hradu mezi lidmi na Zemi zůstaneme také nejvěrnějšími jejími udržovateli!“

15) Pravidl jsem **JÁ**: „Ano, k tomu vyslovuji velké Amen z úst Otce, Který se v Mé Osobě Sám poslal k vám z nebí dolů a již zítra pocítíte účinek tohoto Mnou vysloveného velkého Amen! Avšak pro dnešek budeme považovat dílo dne za skončené. Kdo však se má ještě na něco otázat, může se tázat a Já mu dám odpověď.“

195. ŽÁDOST ARABA.

1) Tu přistoupil opět jeden Arab ke Mně a tázal se Mne, zda by mohly být také Arabům odpuštěny jejich jistě mnohé hříchy, kdyby také oni jednali podle toho, jak jsem tomu učil nyní Esejce.

2) Pravil jsem **JÁ**: „Každý člověk může dosáhnout křtu ducha z Boha, poznává-li jedi- ně pravého a věčného Boha, živě v Něho věří, pak Ho také nadevšecko a bližního jako sebe sama miluje a jedná tak, jak je mu to z Božích úst zjeveno. Kdo však miluje ženy více nežli Boha, ten zůstává ve svých hříších!“

3) Když toto Arab s několika zde přítomnými soukmenovci z Mých úst uslyšel, s počátku se zarazil, brzy se však vzchopil a pravil: „Ano, přemoudrý a přemocný Pane a Mistře, mluvil jsi zcela jasně a já poznávám pravdu Tvé řeči; ale v našem pozemském životě nelze ji tak snadno následovat, jak si člověk představuje věc na prvý okamžik. Boha nadevšecko milovat a v Něho jistě také živě věřit a proto také svého bližního více než sama sebe milovat, bylo by právě něco zcela lehkého a zároveň nevyš oblažujícího, kdyby k tomu ke všemu nemuselo předcházet náležité a pravé bohopoznání! Jak lze však jednoho, jedině pravého Boha poznat a tak si Ho představovat jak je a kde je?“

4) My jsme od narození pohané, jak nás Židé nazývají, o jednom jedině pravém Bohu jsme nikdy nic neslyšeli, leč velmi nesrozumitelnými slovy od nějakého Žida a tak jsme tedy také zůstali stále stát při nauce, které se nám dostalo od našich předků a žijeme dále v mravech a obyčejích, v nichž jsme byli od narození vychováni a za to nás nemůže nějaký jen jedině pravý Bůh volat k odpovědnosti.

5) Že velice milujeme naše ženy, je pravda. Ale co máme dělat? Jsou jednou tu a žádají ústy, chováním, postojem a povahou od nás lásku a naše přirozenost sama nám velí krásné a něžné ženy milovat a tak bychom zajisté považovali za hřích, kdybychom ženy nemilovali, zejména jsou-li ještě mladé a krásné; ale jaksí jen jednoho jedině pravého Boha o Sobě nadevšecko milovat nebylo by nám vůbec nikdy možné, protože pro nás mimo Slunce a mimo světlo každého ohně neexistoval nikdy jeden nám poznatelný a postřehovatelný Bůh.

6) Máme také kněze a mágy, kteří jsou s to provádět všeliké mimořádné věci a kteří praví, že to dovedou způsobit skrytými silami velké přírody a jejích duchů a proto také jsou nesmrtelní. Tito kněží a mágové vědí však sami o nějakém jen jednom pravém Bohu právě tak málo jako my, neznají Ho, nemohou proto také v Něho věřit a ještě méně Ho nadevšecko milovat; neboť co tu pro nás lidi vůbec není, to pak také nemůžeme nadevšecko milovat.

7) Slunce však jako největší dobrodiní Země a jejích bytostí je tu a my je vzýváme jakož i oheň, bez něho by lidský život nemohl právě tak trvat jako bez vody a chleba. A tak musíme také ženy milovat, protože jsou tu, přivádí nám lidi na svět a jako matky je v dětství se vši láskou, péčí a něhou ošetřují! Jsou jaksí tvůrkyně lidí, mají s nimi mnohou nesház a velkou námahu a proto také zasluhují všechnu naši lásku a úctu.

8) A tomu všemu jsme se učili již od dětství a pak také svým rozumem poznali, že se to má tak a proto jsme také podle této nauky žili a nemůžeme za to, nebylo-li to tak správné.

9) Byl-li však někde jen jeden pravý Bůh od věčnosti, Který Se dal Židům poznat, pak by se měl dát poznat také nám Arabům, Peršanům, Indům, Egyptanům, Řekům a Římanům a ještě mnohým jiným národům - což se však, pokud vím, dosud ještě nikdy nestalo. A tak nám nějaký, pro nás nikdy tu neexistující Bůh nemůže počítat za hřích, jestliže jsme nežili a nejednali podle Jeho někde a někdy zjevené vůle.

10) Seznam nás tedy, přemocný Pane a Mistře, s oním jedním pravým Bohem, dej nám Ho poznat tak, aby v nás nezůstaly o Jeho bytí již pochybnosti, tak budeme v Něho nejen živě věřit, nýbrž budeme Ho také nadevšecko milovat a Jeho vůli, kdyby nám byla oznámena, jistě také co nejpřesněji plnit. Ale dokud se to nestane, dotud nemůžeme ono- ho jedině pravého Boha nadevšecko milovat a Jeho nikdy nám neoznámenou vůli plnit.

11) Jsi-li ty sám ten jeden a jedině pravý Bůh - jak to bylo možné ne příliš jasně vyrozumět z leckterých tvých slov, jakož i z tvé síly činu - pak řekni a ukaž nám to ještě jasněji

a my budeme v tebe co nejživěji věřit, tebe nadevšecko milovat a podobně jako tito Esejci tvou nám zjevenou vůli co nejpřesněji plnit! Ale dříve se musí stát co žádám!“

12) Privil jsem **JÁ**: „Ty jsi nyní mluvil zcela moudře a zítra bude také tvé žádosti náležitě vyhověno! Ale tvé tvrzení, že Se vám ještě nikdy Bůh nezjevil, není pravdivé! Bůh se také vašim předkům právě tak pravdivě, přesně a veřejně zjevil a sdělil jim Svou vůli; ale stále rostoucí láska ke světu a sebeláska jejich potomků dala čistému poznání jen jednoho pravého Boha velmi brzy klesnout, víc a více zeslábnout a tím také kleslo jednání podle zjevené vůle Boží, protože se zdálo být lidem, kteří se stále obraceli ven ke světu, příliš nepohodlné a mrzuté.

13) Tu tedy také vystoupili brzy lidé, kteří sami neměli víru, ale jako práce se štítící chtěli nicméně ve světě na účet druhých co možno dobře jako vážení žít a učili lehkověrné lidi tomu, co se těmto lidem zamlouvalo a více je bavilo nežli poznávání jednoho pravého Boha a jednání podle Jeho vůle; neboť jednání podle vůle Boží vyžaduje silné sebezapírání, bez něhož nemůže nikdo Boha nadevšecko a bližního jako sebe sama milovat.

14) Hle, tak se mají věci podle pravdy; ale jak Ty myslíš, že by Se byl jedině pravý Bůh zjevil jenom Židům, to není pravdivé.“

196. BOŽÍ ZJEVENÍ U NÁRODŮ.

1) (**Pán:**) „Na celé Zemi není národa, kterému by Se byl nezjevil Bůh v pravý čas; ale pak by měli rodiče své děti vychovávat podle vůle Boží vždy tak, aby děti pevně zůstávaly v živé víře v jednoho pravého Boha a tím také v jednání podle poznání vůle Boží. Protože se však pravá pokora a sebezapírání z lásky k Bohu staly, jak jsem vám již pravil, až příliš brzy lidem nepohodlné, upustili od toho a přešli do lásky ke světu a k sobě, což zatemnilo a s mrtvou hmotou spojilo jejich duše tak, že se připravili o vše čistě duchovní; a tehdy měli falešní proroci snadnou práci učinit lidi beztoho již velmi zatemnělé ještě zatemnělejší, nežli byli svou leností již od narození.

2) Neboť každý člověk je následkem toho, že má úplně svobodnou vůli a že se má sám určovat a duchovně vytvářet, vložen Bohem do lenosti, ale tak, aby ji mohl svou vůlí přemoci, což ho ovšem zpočátku stojí velmi mnohou námahu a rovněž mnohé sebezapírání.

3) Bude-li člověk již od svého dětství přidržován k náležitě činnosti a vychováván v poslušnosti, v pokoře, v jemnosti a v náležitém sebezapírání, pak se stane v čistém a pravém poznání Boha a v lásce k Němu brzy silný a mocný a Bůh se mu pak bude moci znovu bez újmy svobody vůle zjevit a pak bude v duši člověka jasněji a živěji; ale ježto se lidé neučí proti vrozené jim lenosti bojovat a ji přemáhat, protože jsou k tomu již rodiče příliš vlažní, dusí se lidé v nutně jim vrozené lenosti již dávno předtím, nežli učiní jen jediný pokus, aby bojovali v sobě proti ní a přemáhali ji.

4) A hledte, tak přechází národ za národem do noci života a ztrácí veškeré vnitřní duchovní světlo života! Kde však je ztraceno toto světlo, jak tu může zaujmout místo nové zjevení?! Tu pak je od Boha moudřejší, nechá-li takový národ beze všeho dalšího zjevení a když jej vychovává a v činnost uvádí trpkými následky, které nezbytně vznikají z lenosti; neboť lidé bývají pak teprve nouzí přinuceni k nějaké užitečné činnosti a tím mohou dosáhnout opět způsobilosti, v níž Se jim Bůh může ukázat a znovu zjevit jak je tomu právě nyní.

5) A z toho, co jsem vám všem, pohanům i Židům nyní ukázal, zajisté poznáváte, že Bůh nenechal žádný národ této Země bez zjevení; jestliže však nicméně národ časem o ně přišel, byl, jak bylo ukázáno, vždy jen sám toho vinen. A ty, slepý Arabe, řekni Mně nyní, zda jsi to svým ostrým světským rozumem také dobře pochopil!“

6) Privil **Arab**: „Pane a Mistře, dobře jsem to pochopil a věc se také má přesně tak; ale je-li již lenivost člověku vrozeným zlem, proti kterému musí silou své svobodné vůle bojovat a ji přemáhat, měl by mu tedy Bůh přitom být takovým způsobem nápomocen, aby se mohl člověk v sobě slabý aspoň v jisté době svého života stát snáze mistrem a pánem nad svou jemu vrozenou leností! Neboť nechat člověka v jeho lenosti zcela zahynout nežli

se mu dostalo pomoci, neshledávám zcela dobře slučitelné s božskou láskou, moudrostí a slitováním.“

7) Pravil jsem **JÁ**: „Nyní to ovšem sice ještě nepoznáváš; ale až budeš sám v duchu probuzen, pak také poznáš a dobře pochopíš důvod všeho toho. Ale ježto nyní nadešla půlnoc a Já a Moji učedníci jsme vykonali velkou cestu, poskytneme našim údům nutný noční odpočinek; a tak je tedy dílo dne pro dnešek skončeno.“

8) Když toto hospodský ode Mne uslyšel a Já jsem vstal od stolu, vedl Mne i s Mými starými učedníky do ložnice, kde jsme se uložili ihned ke spánku.

9) Ostatní učedníci, Esejci a cizinci zůstali však ještě dvě hodiny pospolu a o Mých skutcích a naukách se ještě mnoho mluvilo. Arabové nabyli více víry a začali poznávat, Kdo jsem; po chvíli se jich však zmocnil spánek a svůj noční odpočinek si odbývali u stolu.

197. ZACHOVÁVÁNÍ SVÁTKŮ, OTÁZKY A POCHYBNOSTI UČEDNÍKŮ O ESEJCÍCH.

1) Když nadešlo jitro, byl jsem s dvanácti (apoštoly) již opět na nohou a pravil jsem Petrovi: „Co soudíš, ježto je dnes předsobotí, které mají zde v této obci bydlící Starožidé ve velké vážnosti - mám dnes pracovat ku blahu lidí, anebo máme světit tento den?!

2) Pravil **Petr**: „Pane, jak bych mohl já slabý hříšný člověk dávat Tobě radu?! Vždyť Ty jediný nejlépe víš co je správné! Ještě však Slunce nevyšlo a Ty můžeš nyní Svou vůlí vše vykonat ještě nežli Slunce osvětlí tuto obec a my pak budeme moci nedávajíc pohoršení Starožidům světit toto předsobotí až do úplného západu. Mluvení a učení však tento den nezakazuje, ačkoliv Židé jej mají ve velké vážnosti jen proto, že věří, že právě tento den je den Mojžíšových narozenin.“

3) Pravil jsem **JÁ**: „To je právě to, proč nyní s vámi mluvím a také se vás tedy táži, zda vy sami dáte něco na Mojžíšův den.“

4) Pravil **Petr**: „Pane, my dbáme nauky Mojžíšovy; ale na jeho den nic nedáme, ježto není dokázáno, že je to skutečně den velkého proroka!“

5) Pravil jsem **JÁ**: „Tento den je sice den proroka, ale to nás nebude ani dost málo mýlit, bychom právě dnes byli pokud možno činnými, staré vykladače snů probudili z jejich bludu a učinili jim jejich pošetilosti názornými. Pojdme nyní opět do přírody a nechme všechny ostatní ještě odpočívat a uvidíme co vše se dá dnes dělat!“

6) S tím byli učedníci spokojeni a my jsme se odebrali ihned do přírody na pahorek, s něhož bylo možné přehlédnout celou Eseu a rozsáhlé zdi a hrady Esejců. S pahorku bylo také vidět silnice vedoucí s mnohých stran do Eseje a na mnohých těchto silnicích bylo vidět mnoho lidí ubírajících se do této obce, kde hledali pomoc. A tak přišlo brzy mnoho lidí do této obce; ale naše hospoda zůstala volná pro nás.

7) Chvilí jsme pozorovali příchod lidí do obce a další příchod se zdál být učedníkům velmi zdlouhavý.

8) A **učedník Šimon a Jakub větší** pravili: „Pane, s takovýmto pohybováním kupředu potřebují tito lidé odtud až do Jeruzaléma 7-8 plných dnů, zatím co my jsme i se zastávkou potřebovali až sem jen dva dny. Jakkpak jsme sem mohli přijít tak brzy a jiní lidé, kteří se dají mimoto ještě nosit různými soumary, potřebují na to nápadně delší dobu? Copak jsme byli časem nošeni neviditelnými mocnostmi?“

9) Pravil jsem **JÁ**: „Na osamělých dlouhých úsecích cesty bylo tomu s námi ovšem asi tak, jako tomu také bylo, když jsme se ubírali rozsáhlým územím Eufratu a horní Sýrie; neboť obyčejným pěším pohybem bychom byli potřebovali na onu cestu mnohem delší dobu. Budete-li cestovat jednou ve jménu Mém, budete se také moci pohybovat větší rychlostí pustými a rozsáhlými úseky Země, kde není obcí a nebydlí žádní lidé.“

10) Poté se otázal **Ondřej** řka: „Pane, kdybych připočítal lidi, kteří se zde jistě již několik dní zdržují pro pomoc ke všem těmto nově přicházejícím, činilo by to jistě několik tisíc! Budeš-li tu podle Své lásky a slitování každému pomáhat kdo bude u Tebe hledat pomoc, budeme zde mít mnoho dní co dělat; neboť tito příchozí, hledající zde pomoc jsou podle mé zkušenosti téměř každodenně stejně (početní). Esejcům bude možno také vždy těžko pomoci, protože nabyli všude rozšířenou světovou pověst, kterou bude těžko najednou zahladit.“

11) Privil jsem **JÁ**: „Ty myslíš a mluvíš nyní ještě jako obyčejný člověk! Cožpak jsi neslyšel, co jsem včera slíbil představenému Esejců?! Vždyť jsem vám všem, když jsem vás jednou poslal před Sebou do světa udělil moc uzdravovat nemocné, vymítat zlé duchy a chudým hlásat evangelium - a vy jste se o pravdivosti moci ode Mne přijaté mnohonásobně skutečně přesvědčili, ježto jste vkládáním rukou ve jméno Mém mohli vyléčit všechny nemoci až na náměsíčního jinocha pro nedostatek opravdové víry.

12) Mohl-li jsem však tuto moc udělit vám, nemohu ji snad udělit také Esejcům, když si přece co nejvážněji předsevzali postavit Mně na Zemi nebeský hrad, prostý všech svět-ských zájmů? Dosáhnou-li však ode Mne takovou moc a vlastně jí již dosáhli, pak také nebudou mít zapotřebí zahlazovat svou starou světskou pověst, zato však ji postaví do jiného a pravého světla; a nám podle toho také nebude třeba dlouho se zde zdržovat, abychom snad pomáhali všem těmto mnohým pomoc hledajícím - a to každému snad jednotlivě. Bude jim Mnou pomoženo také již tím, budou-li jim moci Esejci vždy pomáhat ve jméno Mém. A hle, tu byla tvá starost marnivá!

13) Ať jich nyní jen hodně mnoho právě při této příležitosti přijde do této obce, aby se jim dostalo vědomosti o novém a pravém zřízení této obce! Jimi se tak stane tato obec brzy a snadno a daleko a široko známa v pravém světle a nebude vůbec třeba vysílat odtud do všech krajin světa posly, kteří by osvobozovali zbloudilé lidi od jejich staré pověry. Bude-li se tedy věc mít tak a ne jinak, pak se nemusíme naprosto starat o mnohé přicházející.“

14) Privil poté **Petr**: „Pane, co jsi mluvil nyní, je jasné a my všichni jsme o úplné pravdě více než nejživěji přesvědčeni, že to tak půjde! Ale jak to bude dopadat s probuzením mnohých mrtvých dětí a jiných lidí? Nebudou-li totiž probuzeni, budou mít Esejci nicméně svou starou nesnáz; budou-li však, což je ovšem Tobě možné, probuzeni, pak budou hned ještě někteří se svými mrtvými sem přicházet a nutit tyto nyní obrácené Esejce, aby opět probudili jejich mrtvé. - Jak tomu bude lze nyní zabránit?“

15) Privil jsem **JÁ**: „Také o to bude postaráno a vám všem netřeba se o to starat! Je však dobře, že je tato obec tak zcela odloučena od jiných obcí a že se zde dá tudíž leccos udělat, pro což by se v této době nehodily jiné obce. A tak se dá také toto, ale naposled, s mrtvými učinit. Jak a jakým způsobem, to již vím a vy se tedy také nemusíte o to starat!“

16) S tím byli pak také Moji staří učedníci spokojeni; jen Jidáš Iškariotský chtěl ještě něco poznamenat.

17) Ale náš **Tomáš** mu vpadl hned do řeči řka: „Pán mluvil a poté máme my mluvit teprve tehdy, bude-li Se nás tázat; jinak je nám však jen mlčet a poslouchat!“

18) Privil **Jidáš Iškariotský**: „Pročpak mluví ostatní, kteří k tomu přece také nejsou Jím vyzváni?“

19) Privil **Tomáš**: „Do toho nám oběma zase nic není; neboť nemůžeme vědět, zda k tomu nebyli Pánem vyzváni vnitřně. Neboť v přítomnosti Páně se neděje nikdy nic zcela bez Jeho vůle, neboť On je také a budoucně také zůstane Pánem našich myšlenek, přání a žádostí. Nebude se však dobře dařit tomu, kdo nedbá hlasu a vůle Páně ve vlastním srdci a postřehuje-li to dobře, neřídí se podle toho. Takový je můj názor, který mně však také Pán vložil do srdce; neboť my lidé nejsme s to z pouhé naší bytosti nic vpravdě dobrého myslet a vyslovit.“

20) Poté Jidáš Iškariotský neřekl již nic a pozoroval s námi dosti pustou krajinu, která však byla četnými příchozími nyní oživena a proto o jasném jitra poskytovala vždy velmi osvěžující podívanou.

198. PÁN A ARABŠTÍ LUPÍČI.

1) Přes náš pahorek vedla pak také pěšina, která vycházejíc s vyššího pohoří obydlé-ného Araby, sloužila jim za cestu do Eseje a odtud také dále. Tito Arabové se však živili většinou jistým druhem loupeže. Měli již odedávna jakési právo, podle něhož směli brát od cestujících poplatky a když se cestující tomuto požadavku nepodrobili dobrovolně, bylo jim učiněno také násilí.

2) Když jsme takto zcela klidně pozorovali výjevy jitra, přišlo k nám po uvedené stezce s pohoří asi dvacet předem zmíněných horských Arabů, zastavili se a tázali se nás ne právě velmi vlídně, zda jsme již zaplatili některým z jejich kmene obvyklý poplatek.

3) Pravil jsem **JÁ**: „Dosud ještě ne a my to také nyní ani později neučiníme a to z těchto důvodů: předně nemáme s sebou nikdy zlato anebo jiné zemské poklady - a pak nemáte právo ani od nás ani od jiných cizinců požadovat poplatek - neboť psáno jest: „Nečiň svému bližnímu, co nechceš aby on činil tobě!“ - a konečně jsme nejvyšší mocné bytosti, které jsou s to takové nestydaté vyděrače poplatků odmítnout a také je co nejcitlivěji trestat. Proto vám radím, abyste se ihned odtud vzdálili a od žádného cestujícího, leda s prosbou, poplatky nepožadovali. Uposlechnete-li, co vám nyní radím, učiníte dobře, v opačném případě zle se vám povede!“

4) Když to **Arabové** ode Mne uslyšeli, někteří se zarazili a pravili: „To je zvláštní úkaz, že cizinci, kteří nás vidí před sebou dobře ozbrojené, přišli nám vstříc s touto řečí! A těchto třináct mužů bylo by to jistě neučinilo, kdyby si nebyli vědomi nějaké zvláštní tajné síly! Bude tedy pro nás lépe, nebudeme-li se s těmito lidmi pouštět již do ničeho dalšího!“

5) Polovina s tím byla srozuměna; ale **ostatní** pravili: „Ano, dáme-li se takovými hrozbami vždy zastrašit, pak se můžeme našeho starého práva ihned zcela vzdát a dát se na žebrotu. Nemají-li tito cizinci u sebe skutečně ani peníze, ani jiné poklady, pak jsou beztoho volni; mají-li však nicméně něco u sebe, pak nám také musí zaplatit požadovaný poplatek. Podrobíme je proto prohlídce a uvidíme, zda tu jsou zcela bez peněz a jiných pokladů!“

6) Poté přistoupili zcela blízko ke Mně a jeden se pak také pokusil vložit na Mě ruku. Jak se však dotkl Mého roucha, vyrazil ze země oheň a spálil mu ruku. Tu se všichni ostatní ulekli tak, že padli přede Mnou ihned na tváře a prosili. Mě snažně, abych je ušetřil.

7) **JÁ** jsem však pravil: „Řekl jsem vám předem co čeká toho, kdo by nám učinil násilí! Jeden se o to pokusil a obdržel již odměnu; chcete-li také vy ostatní obdržet tutéž odměnu, pak nám učiňte násilí!“

8) Tu **všichni** volali: „Ó, nikoli, ó, nikoli, to nikdy neučiníme ani na vás, bohopodobné bytosti, ani kdy již také na někom jiném a budeme se držet toho co jsi nám radil; ale nech nás nyní v pokoji jít dále a nesešli žádné další zlo na nás!“

9) Poté jsem odpověděl **JÁ**: „Klidte se tedy a řekněte také vašim druhům, co jsem vám řekl Já!“

10) Ten však, jemuž byla spálena ruka, vyl bolestí a prosil Mne, abych mu bolest odňal; neboť on věří, že také to je Mně možné.

11) **JÁ** však jsem pravil: „Možné je Mně to jistě; poněvadž jsi však z tvé roty nejhorší, měj nyní také odměnu, kterou jsi zasloužil již dávno! Až se však jednou úplně polepšíš, pak také tvé utrpení bude u konce. Dole v obci však najdeš studnu; jdi tam a ponoř ruku do vody a tvá bolest bude zmírněna!“

12) Poté tito horší Arabové povstali a pospíšili dolů do obce a ten, jenž měl spálenou ruku, pospíchal tím více, aby přišel ihned ke studni, která byla právě před hospodou, v níž jsme se byli zastavili a žádal na hlídači této studny vodu. Hlídač mu dal za malou odměnu větší nádobu plnou čisté vody, do ní (Arab) vložil ruku, načež pocítil také ihned značnou úlevu nesnesitelně velké bolesti a chválil Mě za to, že jsem mu zmírnil bolest.

13) Několik lidí vyšlo však z hospody a uslyšeli od Arabů co je potkalo na známém pahorku. Tím se hosté této hospody dověděli, kam jsem za časného jitra odešel; a všichni i s hospodským se tedy odebrali také ihned ke Mně na pahorek a projevíli velkou radost, že Mě opět našli. A představený Esejců Mně vypravoval jak a co vše mluvil s Arabem se silně spálenou rukou a také Mně řekl, jak Mě Arab chválil za zmírnění bolesti studniční vodou.

14) **JÁ** jsem však pravil: „He, to byla zcela dobrá lekce pro privilegované lupiče této krajiny, kterou cizinec stěží mohl projít, aniž by nebyl oloupen o třetinu svého majetku! Nyní také svým druhům, kteří na různých cestách číhají na cizince, aby jim nadiktovali poplatek a pak nemilosrdně obrali, oznámí co je zde potkalo a druhové jistě také upustí od svého počínání a nebudou cizince již tak trýznit, jak tomu bylo již odedávna.“

15) Vy se však budoucně také postaráte o to, aby se učinila přítrž starému zlořádu; neboť nyní to má být po Mně mezi lidmi tak jak tomu bylo v dobách prvních lidí na Zemi: Mají mít jako praví bratři volný pohyb po území, které vlastní a mají si jít všude vstříc s opravdovou láskou a v čas potřeby se podle možnosti podporovat; ale velikým trýzněním se vzájemně omezovat ve spravedlivé svobodě, to již není nebeské, nýbrž pekelné! Čím více se bude vyskytovat mezi lidmi omezování spravedlivého práva volného přesídlení lakotnými a vládychtivými lidmi, tím více bude mezi lidmi domovem peklo a tím méně nebe.

16) Kdo však brzdí spravedlivé a pro vyšší duševní vzdělávání tak nutné právo volného přesídlení lidí? Především tak zvaní držitelé moci, jejichž moc spočívá v placených žoldnících. Oni sice dovolují bohatým lidem cestování, žádají však za to výkupné, dají jim pak na určitou dobu cestovní list, po které si musí koupit list nový, chtějí-li cestovat ještě delší dobu. V této době není to však jinak možné, protože slepí lidé se již dávno odvrátili úplně od Boha a tedy také ode všeho co je nebeské a odebrali se do otroctví hříchů a pekla. - Ale tak jak je to nyní, nemá to mezi pravými lidmi zůstat.

17) Druzí a ještě tvrdošijnější omezovatelé spravedlivého práva volného přesídlení lidí jsou rozmanití kněží pohanští a židovští, kteří se v této době vyrovnají úplně pohanům. Jim je spravedlivé právo volného přesídlení jejich věřících ošklivostí, protože lidé by se stali cestováním příliš zkušení a nevěřili by již v domácí podvody, což by muselo mít časem nepříznivý vliv na příjmy těchto podvodníků lidu a světských zahaleců.

18) Aby však právě tito kněží mohli ono právo volného přesídlení lidí pokud možno omezit, udělují s tajným dorozuměním nynějších vládců světa různým surovým lidem za určitý desátek povolení zadržovat cestující, požadovat od nich tento poplatek, aby jim bylo poté další cestování buď velice ztíženo anebo často zcela znemožněno.

19) A hle, to je pak již dokonalé peklo mezi lidmi! Neboť tím vznikají často nejdivočejší boje a vražda a zabíjení. Ježto cestující vědí již předem co je může potkat na těch a oněch cestách a v těch a oněch krajinách, cestují v četných karavanách a odhodlávají se k tvrdošijné obraně proti lupičům, jací jsou právě v této krajině tak velmi četně zastoupeni. Účinky a výsledky těchto bojů jsou ti až příliš známé a proto není vůbec třeba, abych ti je popisoval zde podrobněji. Věříš, že něco takového může být ve vůli Boží?

20) Je sice pravda, že kdyby právo volného přesídlení lidí nemělo nějaká omezení, lidé by nakonec začali všichni cestovat a obdělávání půdy, nutné pro fyzický život lidí, by utrpělo velkou škodu; ale hle, o to je již postaráno Bohem, Jenž dal lidem, podobně jako včelám různá nadání!“

199. ÚČEL A UŽITEK CESTOVÁNÍ.

1) (Pán:) „Pozoruješ-li včely, setkáš se mezi nimi s různými druhy. Především je královna, která udržuje v domě hlavní pořádek, pak jsou včely dělnice, které pracují doma a opět jsou plástnice, které musí pilně cestovat, aby nasbíraly med a vosk, med k výživě a vosk ke stavbě buněk. A hle, tak mají také lidé již vrozený smysl pro práci domácí a proto po cestování vůbec netouží. Kdyby byli takto všichni lidé uzpůsobeni, pak by až příliš brzy zcela zakrněli a zdivočeli ve svých starých mravech a zvycích jako zvířata.

2) Proto i v malé obci jsou pak také vždy tací lidé, kteří mají velkou náklonnost k cestování. Tito lidé činí na svých cestách všelike dobré a často také trpké zkušenosti a jsouce jimi bohatě vyzbrojeni, vracejí se pak opět domů a svým příbuzným přinášejí pak domů všeliký duchovní med a vosk a tak se stávají učiteli a podporovateli veškeré domácí kultury, což je zajisté něco zcela dobrého.

3) Jestliže se však potom oněm lidem, kteří jsou Bohem vyvoleni k tomu, aby cestovali do veškerého světa a nasbírali pro domácí lidi všelike poklady, všelikými možnými překážkami příliš omezuje právo volného přesídlení, pak se to děje jistě proti vůli Boží, je to tedy špatné a je to příslušenstvím pekla.

4) Co by se Mně Samému řeklo, kdybych necestoval k lidem do mnohých a různých obcí? Byli by vinni toho, kdyby mezi ně nepřišlo světlo života?!

5) Já Sám jsem však řekl a říkám ještě všem Svým učedníkům: „Jděte do veškerého světa k národům a kažte jim evangelium!“ Říkám-li však to, pak přece nemohu schvalovat příliš zlé omezování práva volného přesídlení lidí, nýbrž ukázat vám je jen ve světle, v jakém je přede Mnou! Neboť při úplném omezení spravedlivého práva volného přesídlení lidí je šíření Mé nauky jistě úplně nemožné a proto dovedu také potrestat toho, kdo bude jednat proti této Mé vůli.

6) A tak tedy konejte, vy Ezejci, od nynějška také pro tento účel svou povinnost, aby silnice a cesty byly volné a Já vám za to budu tím více žehnat a dám vám moc proti všem zlým duchům a stane se, co budete chtít ve jménu Mém!

7) Představte si, zda kdy může nalézt něco člověk, jemuž je zakázáno hledání! Hledání, prošení a zaklepání na dveře bližního musí být každému člověku úplně svobodně ponecháno. - Toto, co jsem vám nyní řekl a ukázal při východu Slunce, si dobře zapamatujte a jedněte podle toho!“

8) Privil **představený**: „Ó, Pane a Mistře, cokoli je jen a bude v našich silách, které v nás ještě co nejmilostivěji pro všechny časy račiž rozmnožit, to učiníme! My jsme o onom starém zlořádu zvláště v této krajině již dávno s největší nevolí uvažovali a také jsme proti němu podle možnosti vystupovali. Ale málo to vždy pomohlo; neboť až příliš brzy jsme se přesvědčili, že za tím nevězí tak velice Řím jako spíše Jeruzalém s Herodesem a templáři, jimž jsme byli trnem v očích. Templáři poslali vždy své tajné posly k Arabům a dovedli jim opatřit povolení k loupežím, k nimž jsme se museli nakonec i my tvářit vlídně, abychom nebyli sami příliš v nebezpečí.

9) Ale od nynějška, kdy víme jaká je Tvá vůle, vytáhneme již jistě velmi účinně do pole proti tomuto starému zlořádu a všechny ty mnohé cesty budou od těchto lupičů jistě očištěny. Na mnohých jiných místech však kam nepřejdeme a v nichž se bude podle našeho vědění páchat ještě horší zlořády, postaráš se již Ty, ó, Pane a Mistře, aby se jim čelilo se vši rozhodností!“

10) Privil jsem **JÁ**: „O to je již daleko a široko postaráno a bude v budoucnu podle potřeby ještě mnohem více postaráno!“

11) Každý však, kdo bude ve jménu Mém cestovat do veškerého světa, aby hlásal národům Mou nauku tak čistou jak ji slyšel ode Mne, bude na všech cestách a silnicích bezpečně cestovat a nebude napaden lupičem. Po hadech a mlócích a štírech bude moci kráčet a nebudou mu moci uškodit a namíchá-li mu někdo do pokrmu anebo do nápoje jed, pak to jeho tělu a krvi neuškodí. Ocitne-li se mezi celými stády vlků, lvů, tygrů, leopardů, hyen, medvědů a divokých kanců, tu mu tato zlá zvířata nejen neublíží, nýbrž v čas potřeby mu budou ke službám; neboť člověk, jenž je naplněn Duchem Božím, je také pánem nad zlobou a hněvem zlých zvířat rovněž tak, jako je pánem nade všemi živly, věří-li tomu bez pochybnosti v srdci a rovněž také ve své duši.

12) Ale časem budou také cestovat velmi mnozí falešní proroci ve jménu Mém do všech krajin Země k cizím národům, aby sice zdáním šířili Mou nauku mezi všemi národy, ale z hlavního důvodu jen proto, aby získali od cizích národů mnoho pozemských statků, proto také Mou nauku převrátí a přetvoří tak, jak se to nejlépe bude hodit pro jejich ziskuchtivost.

13) Nuže, tací poslové nebudou moci očekávat takovou vám zde Mnou slíbenou ochranu! Neboť kdo tu nebude pracovat čistě pro Mne a pro opravdové šíření Království Božího mezi lidmi na Zemi, nýbrž bude pracovat jen pro sebe a pro svůj svět, ten Mnou nebude nikdy uznán a také nebude moci očekávat žádnou ochranu a odměnu ode Mne; ten ať si hledá ochranu, pomoc a odměnu v sobě a ve svém světě!

14) A bude-li ve své nesnázi ke Mně volat: „Pane, Pane, pomoz mi nyní v mé velké nesnázi!“, bude mu vložena do srdce a do svědomí odpověď: „Co voláš, světáku, Mne o pomoc?! Neznám tě a také jsem tě ještě nikdy nepoznal nežli jako to co u sebe sama jsi, totiž, že jsi se vydal beze vši víry ve Mne jen kvůli světskému prospěchu jako falešný učitel v Mém tebou předstíraném jménu do světa. Vězíš-li nyní v nesnázi a v bídě, pak si jen pomoz sám; neboť Já ti nejsem povinován žádnou pomocí, protože jsi pro Mne také nic neučinil ani dobrovolně vírou ve Mne, ani opravdovou láskou pro spásu duší lidí, nýbrž pustil jsi se do světa jen pro své pozemské blaho. A ještě méně jsi byl k tomu Mnou kdy

povolán a vyzván! Ty jsi se kvůli sobě vydal do nebezpečí, pomoz si nyní také sám anebo ať ti pomohou ti, kdož tě vyslali!“

15) Také Mým pravým učedníkům bude sice přestát pro Mé pravé jméno mnohou nesnází a mnohé pronásledování od lidí světských a budoucně od mnohých falešných proroků a učitelů, prý ve jménu Mém, ale budou přitom moci vždy spoléhat na Mou pomoc a na Mou zvláštní ochranu a odměnu - ale svět a jeho proroci nikdy! Oni se budou moci jedině mečem v ruce chránit a před nebezpečími zajistit; ale nakonec se řekne: Kdo s mečem zachází, s mečem také schází!“

200. POUČENÍ UČITELŮM.

1) (Pán:) „A hle, tak pravil tobě a vám všem zde přítomným nyní Ten, Jemuž je od věčnosti z Něho Samého dána všeliká moc v nebi a na Zemi a tak můžete také věřit, že učiním vše, co jsem vám zaslíbil; a nebudete se muset starat o nic jiného, nežli abyste Mou nauku podávali národům rovněž tak čistou, jak jste ji slyšeli ode Mne.

2) Zadarmo však jsem vám dal nauku a moc konat ve jménu Mém zázraky a tak to budete také vy vše zadarmo činit národům! Budou-li vás však lidé mít rádi pro jméno Mé a budou-li vám chtít ve všeliké vlídnosti sloužit, pak můžete také přijímat laskavost tak, jak je povolena Mojžíšem; neboť kdo slouží lásce láskou a tak onomu pravému Božímu oltáři na Zemi, ať také od oltáře žije!

3) Kdo učiní z pravé lásky Mnou povolanému učiteli, sluhovi a proroku něco dobrého, to přijmu také tak, jako by to byl učinil Mně a dostane se mu odměny proroka; neboť splácím-li již hojně těm, kdož ve své nevině a nezaviněné slepotě přináší oběti falešným učitelům a prorokům, protože věří, že se tím zalíbí Bohu, pak zajisté tím hojněji splatím těm, kdož prokázali z pravé a čisté lásky ke Mně něco dobrého těm, které jsem poslal k nim a probudil pro ně.

4) A tak tedy můžete také budoucně říci těm, kdož u vás najdou útěchu a pomoc a budou se vás podle starého mravu a zvyku tázat, jakou obět' vám za to mají zapavit: „My jsme vám to učinili z lásky k Bohu, Který nám propůjčil takovou mocnou milost zadarmo! Máte-li však také v sobě lásku Boha, Kterého jste námi poznali, pak učiňte, co vám tato láska velí; neboť máme kolem sebe mnoho chudých, kteří potřebují vaši lásku!! Zato však, co jsme vám učinili ve jménu Páně není taxa jako nebyla dříve, nýbrž to konáme od nynějška až do konce časů zadarmo, protože také my jsme obdrželi tuto neocenitelnou milost od Boha zadarmo pro blaho každého člověka, který věří živě v Boha, Kterého hlásáme, zachovává Jeho příkázání, nadevšecko Ho miluje a bližního jako sebe samého.“

5) Učiní-li a dají-li vám pak lidé dobrovolně z lásky to a ono, pak to také můžete bez rozmyšlení ve vsí lásce a vlídnosti přijmout. Avšak od chudých nic nepřijímejte ani za této podmínky, nýbrž ještě je mimoto ve vsí lásce a laskavosti podporujte, aby plně poznali věčnou lásku a laskavost Boží!

6) Nyní jsem vám, zejména Esejcům, sdělil, jak se máte a také budete všichni chovat a co mají Moji praví učedníci konat a co mohou očekávat - a tak tedy můžete nyní tento pahorek opustit a odebrat se k připravené již snídani dolů do hospody! Teprve po snídani se odebereme k dílu, pro které jste Mne v nejúplnější víře prosili, abych k vám přišel.

7) Co jsem však k vám zde mluvil, to zatím podržte u sebe, ježto jsem vám to zde na tomto osamělém pahorku svěřil také bez cizích svědků; ale ty, kdož vstoupí také do vašich stop, uvědomte o tom úplně! Neboť neví-li někdo v úřadě jak jej má zastávat a neví-li v čem úřad záleží, jak bude pak tento úřad spravovat?! Proto každý, kdo chce mezi lidmi na Zemi spravovat Můj úřad, má v něm být náležitě zběhlý a musí mít sám ve všem živě přesvědčení, jinak je a zůstane učitelem mrtvým a slepým!

8) Neboť k pravému a živému učiteli ve jménu Mém třeba více nežli znalost čtení Písma a ostatním lidem je pak hlasitě předříkávat. Pravím vám: Litera je tu mrtvá, jakož i ten, kdo ji čte, sám jí nerozumí a proto také nejedná podle ní, aby se probudil v duchu k životu; jedině duch oživuje a dává náležité porozumění a účinnost.

9) Jako jste však nyní Bohem poučováni vy, tak má být také ve vsí budoucnosti každý pravý učitel napřed poučován Bohem, nežli nastoupí Boží úřad; neboť chce-li se člověk

stát v jakémkoliv oboru mistrovsky dobrým pracovníkem, musí se napřed také v oboru té neb oné práce a umění dobře vyučit u mistra. V tomto oboru však, kde jde o to nejdůležitější a nejsvětější každého člověka, kde jsem Mistrem jedině Já. Kdo tedy chce lidi s opravdovým výsledkem v tom poučovat, musí se tomu napřed tedy také vyučit u Mne!

10) A proto jsem vám řekl, aby ti, kdož vstoupí do vašich šlépějí a úřad, který jsem vám nyní svěřil, povedou dále, byli dobře poučeni ve všem tom, co jsem vám zde nyní svěřil. Ostatním lidem však postačí, že živě věří ve Mne, Mne nadevšecko milují a bližního jako sebe sama. Neboť v tom je obsažen celý Mojžíš, zákon a všichni proroci a výsledek toho je věčný život a v opačném případě věčná smrt, z níž se duše těžko probudí k životu!“

11) Privil nyní ještě **představený**: „Ó, Pane a Mistře, my všichni jsme tato Tvá nevyšší závažná slova života dobře slyšeli, pochopili a také je co nejhlouběji uvážili; jen jedno není, aspoň mně, dosud ještě úplně jasné. Co máme v Tvém nám svěřeném úřadě konat a čeho dbát, to jsme zajisté nyní od Tebe jako jedině pravého Mistra slyšeli a se naučili; jak to však budou sto ti, kdož převezmou náš úřad později, když Ty jistě nebudeš vždy tak osobně mezi námi, jako je tomu nyní tak přešťastně u nás?“

12) Privil jsem **JÁ** odcházející již s pahorku: „Vy jste se nyní sami ještě dávno nenaučili ode Mne všemu, co potřebujete k úplně dobré správě úřadu, který jsem vám svěřil a přece se v krátkosti všemu tomu, čeho se vám nedostává, ode Mne bez Mé osobní přítomnosti naučíte! Neboť i když nejsem v této Mé nyní tělesné osobě někde přítomen, jsem však přítomen v Duchu Mé lásky, moudrosti, moci a síly a tento Duch vás bude vždy učit tomu, co vám bude konat a mluvit. Slova, která vám bude třeba mluvit, bude vám vkládat do srdce a do úst.“

13) A jako budete vždy takto Mým Duchem ve vši moudrosti z Boha poučování, tak budou také vaši praví nástupci bez prostřednictví Mé tělesné osobnosti ve všem poučování. Neboť vpravdě pravím vám: Kde nyní mluvím a působím, tam mluví a působí také jen Můj Duch, Jenž tu je Bůh, Otec od věčnosti a nikoli tato Má tělesná osoba, která musí být teprve rozložena, aby vešla úplně do slávy Otcovy.

14) Víš-li však nyní to, pak zajisté také nyní pochopíš, kterak může člověk být a také bude Mnou vždy také bez této Mé tělesné osobnosti poučován pro věčný život!“

201. PŘEDSTAVENÝ ESEJCŮ UZDRAVUJE NEMOCNÉ

1) Když představený uslyšel toto ode Mne, poděkoval Mně zplna srdce; neboť bylo mu jakoby mu tím byl sňat s prsou těžký kámen. Za tohoto velmi závažného rozhovoru jsme také dorazili k naší hospodě, v níž již nás čekala hojná a dobře připravená snídaně. Posadili jsme se pak ihned za velký, pro nás prostřený stůl pokrytý hojnými pokrmy a nápoji. Já jsem děkoval a žehnal pokrmu a vínu, načež jsme s veselou myslí s mírou požili snídání, z čehož měli hospodský a jeho žena, která pro nás snídání připravila, velikou radost.

2) Také někteří přední Esejci v čele s představeným seděli u našeho stolu a s velkou chutí a radostí jedli a pili, takže to několika cizincům, kteří sedíce u ostatních stolů snídali, bylo nápadné, že mezi sebou pravili (**cizinci**): „To musí být něco zvláštního, že tito jinak vždy tak přehluoce vážně vypadající převysocí lékaři jsou nyní tak veselí, jak je nikdy nikdo neviděl!“

3) Tuto řeč však dobře slyšel **představený** a pravil cizincům: „Poslyšte vy, kteří nyní činíte o nás takové úvahy! Je dost na tom, když smrtelní lidé, vidouce před sebou smrt chodí po Zemi se smutnými a vážnými obličejí a tím dávají najevo, že jsou přáteli života a ne smrti. Když však nějaký smrtelný člověk, jakými jsme byli také my, pronikl od smrti k životu a přioděl se rouchem úplné nesmrtelnosti, pak může jako jsoucí již v nebesích Božích také zajisté již na této Zemi být naplněn rozkoší a veselostí, což vy nyní ovšem ještě nepoznáváte a nechápete. Ale také pro vás může ještě přijít doba, v níž to také poznáte a pochopíte!“

4) Poté neříkali cizinci již nic víc a my jsme jedli a pili dále.

5) Po skončené snídani přišel mladý Arab z Egypta, kterého jsem byl k večeru uzdravil, ještě s několika jinými, kteří byli chromí a velmi zmrzačení, přistoupil ke Mně a prosil Mne, abych uzdravil také je; neboť také oni jsou z jeho kraje a jsou sobě a ostatním lidem na obtíž, což je nejvíce bolí, protože by v tomto jejich bídém stavu nemohli prokázat nikomu nic dobrého a museli by se dát stále od soucitných lidí obsluhovat a vydržovat.

6) Privil jsem **JÁ** Arabovi: „Rekl jsem ti sice, abys ty a také ti, kdož včera byli s tebou, neříkal cizincům, co jsem učinil na tobě; nuže, ty jsi to celkem zachoval a jen těmto několika trpícím jsi z milosrdenství sdělil, kde a jak bylo tobě samému pomůženo, přivedl jsi je nyní sem a prosil jsi sám za ně, což tvému srdci vydává přede Mnou dobré svědectví a tak také tvá správná prosba nezůstane u Mne nevyslyšena! Neboť pravá, čistá a nezištná láska a slitování člověka nad jeho trpícími bratry, nalezne také u Mne vždy lásku, slitování a vyslyšení; neboť psáno jest: „Modlitbu dobrého, čistého, věřícího a zbožného srdce vyslyší Bůh v každé době.“

7) Abyste však budoucně, budete-li věřit čemu vás budou Esejci učit, mohli také u nich tutéž pomoc nalézt, udělil jsem jim také moc a sílu, aby mohli ve jménu Mém vyléčit neduhy, jako jsem včera večer vyléčil tebe; ať nyní představený vkládá ruce na chromé a mrzáky a bude jim pomůženo.“

8) Když to představený ode Mne uslyšel, prosil Mne, abych tentokrát Já Sám pomohl těm ubožákům; neboť on se cítí k takovému skutku ještě příliš nehodný a ve svém srdci také ještě příliš malomocný.

9) Privil jsem **JÁ**: „Učiň jen jak jsem ti řekl! Neboť pravý učedník musí přece vždy před Mistrem započít dílo, aby mohl Mistr, kdyby se učedníku něco nezdařilo, upozornit učedníka na nedostatky a na důvod nezdaru. Žádný učedník není tak dokonalý jako jeho Mistr; bude-li však svou pílí a horlivostí jako jeho Mistr, pak se mu také již podaří vše tak jako Mistrovi. A tak učiň nyní jen co jsem ti řekl a pak již bude vše správné a úplně dobré!“

10) Teprve poté se **představený** vzchopil a prvil: „Ó, Pane a Mistře, staň se tedy nyní a vždy jedině vůle Tvá!“ Po těchto slovech povstal, přistoupil s velkým pohnutím mezi ubožáky a prvil: „Ve jménu Toho, Jenž jedině je všemohoucí, přesvatý a nekonečně dobrotivý, láskyplný a milosrdný, vkládám na vás tyto své slabé ruce a račiž vám tím velký Pán a Mistr pomoci!“

11) Když představený za tohoto výroku, kterého potom při uzdravování nemocných používali také všichni Moji učedníci, vložil na ubožáky ruce, byl pak každý také okamžitě uzdraven, jakoby mu nikdy nic nechybělo.

12) Jen **jeden**, který pádem ztratil obě ruce až k loktům a který sice jako také chromý byl uzdraven na nohou, ale neobdržel své ruce, řekl představenému: „Poněvadž jsi mě osvobodil vůlí onoho jedině všemohoucího Pána již od všech mých ostatních neduhů, věřím nyní tedy také nepochybně, že mně také můžeš opět opatřit mé ztracené ruce!“

13) Privil **představený** poněkud rozpačitě: „Příteli, to bude sice sto Pán a Mistr Sám, protože Jeho Moc může z ničeho povolát světy v jsoucnu - já však jsem jen slabý učedník a nejsem toho sto; neboť je velký rozdíl mezi uzdravením a stvořením.“

14) Když zvadne rostlina v zahradě a stojí tu nemocná, možno ji polít vodou, občerství se a pozdraví; a tomu se říká uzdravovat. Není-li však v zahradě ani jediná rostlinka, pak polévání půdy bez rostlin nepomáhá; neboť my lidé nejsme s to ani s nejlepší vůlí a s nejsilnější vírou uvést v jsoucnu ani nejmenší mechovou rostlinku. To může jen Boží všemohoucí vůle!“

15) A tak, příteli, nyní tedy také jasně nahlédáš, že já jako člověk jsem ti sice mohl milostí Pána a Mistra uzdravit jsoucí tu byť sebevíce chromé údy - ale tvé zcela ztracené ruce ti nemohu nově opět stvořit!“

16) To **bezruký** sice uznal, prvil však přece představenému: „Když ti však již tolik moci udělil onen velký Pán a Mistr, že jsi mohl takové mrzáky, jakými jsme byli dříve my, slovem a vkládáním rukou zázračně náhle uzdravit - což se tedy přece také rovná úplně novému tvoření - pak by bylo jistě také možné navrátit mně ztracené ruce, což by mělo být tobě i onomu Mistru neméně možné, nežli náhle uzdravení našich chromých a zcela zmrzačených údů, smyslů a nemocných útrob. Neboť hle, já cítím své obě ztracené ruce stále ještě tak, jako bych je ještě měl a občas cítím dokonce ještě jakoby palčivou bolest“

právě v obou ztracených rukou a tu myslím, že tedy má duše neztratila proto ruce i když ztratila mé ruce tělesné.

17) Dále jsem toho mínění, že mocí pravého a všemohoucího Boha by mohl být ztracený tělesný úd právě tak navrácen jako slonu jeho odhozené kly, jelenu parohy, raku klepeta a nám lidem i ustříhané vlasy a ustříhané nehty. Záleželo by přitom jen na vůli Boha a na opravdové víře pravého životního učedníka a trpícího!“

18) Na tato velmi významná slova bezrukého, jenž byl vystěhovalým Židem, nevěděl představený co by měl v tom okamžiku učinit. Měl na bezrukého snad ještě jednou vkládat v pevné víře ruce anebo měl o tom napřed se Mnou promluvit, zda a jak by bylo možné vyhovět žádosti bezrukého? Dal přednost tomu druhému a přišel v této záležitosti ke Mně.

19) **JÁ** jsem mu však pravil: „Hle, jak dobré to bylo, že jsi přede Mnou vykonal prvý skutek a přitom narazil na malý nedostatek důvěry a víry v lásku, moudrost a sílu Boží! Kdybys byl do své víry nepochybně také pojal doplnění ztracených rukou toho egyptského Žida, pak by již měl ruce; ale ty jsi se toho zhrzil a považoval jsi tuto věc za nemožnou a tento člověk pak také nenabyl ztracené ruce! Nyní však jdi a věř pevně, že u Mne jsou všechny věci možné; vkládej na něho ještě jednou ruce a on také znovu opět obdrží své ruce!“

20) Po těchto Mých slovech šel pak také představený jménem Roklus, pln nejpevnější víry opět k bezrukému a pravil: „Poněvadž ty sám věříš a jako Žid znáš všemohoucnost jedině pravého Boha, staniž se ti ve jménu onoho velkého Pána a Mistra, v Němž přebývá tělesně hojnost Božího Ducha podle tvého přání a víry!“

21) Když představený nad bezrukým toto vyslovil, obdržel bezruký také opět ihned ztracené ruce.

202. UZDRAVOVÁNÍ CHUDÝCH.

1) Všichni nyní uzdravení Židé a pohané Mně děkovali a nade vši míru Mne chválili a velebili.

2) A ten, jenž opět obdržel své ztracené ruce, hlasitě pravil (**uzdravený:**) „Všechn dík, všechna chvála, všechna čest a láska Bohu na výsostech, Jenž dal nyní takovou moc a sílu člověku! Mnozí tisícové táboří kolem velkého zázračného hradu a doufají tam v pomoc a útěchu; avšak tam jim nebude pomoheno. Zde je nyní onen pravý zázračný hrad, v němž může být pomoheno každému. A díky tedy také mladému Arabovi, jenž nám ukázal cestu do tohoto pravého zázračného hradu Boha, Pána a Mistra a také nás sem na této pravé cestě přivedl!“

3) Ó, kdyby to věděli ti mnozí tisícové, kteří nyní již po celé měsíce táboří kolem velkého hradu, doufajíce v pomoc! Jak rychle by ten mrtvý hrad opustili a odebrali se sem, kde nyní věčně velký Pán a Mistr mezi lidmi Sám jako člověk prodlévá a Svým přátelům uděluje věčný život a sílu uzdravovat všechny nemoci! Nebylo by to pro mnohé beznadějně a trpící jako čistě z nebes přicházející poselství, kdybychom jim směli my uzdravení přinést zprávu, kde je nyní ten pravý a živý zázračný hrad?!“

4) Pravil jsem **JÁ**: „Protože jsi našel v sobě přesvědčení Kdo Já jsem, můžeš tam jít s ostatními uzdravenými a zatím však jen chudým a pomoc nejvíce potřebným sdělit, kde jim může být pomoheno, mají-li víru a pravou důvěru. Ale bohatým, kteří sem z větší části přinesli v dobře uzavřených skříních své mnohé mrtvé děti ke znovuoživení, to ještě neříkej; neboť je ještě dosti času jim pomoci a napřed se jim ještě bude konat kázání!“

5) Když jsem byl toto řekl těmto uzdraveným, děkovali Mně všichni a poté spěchali na velké volné místo, které obklopovalo velký hrad a jeho rozsáhlé okružní zdi a které se nazývalo „Velké místo čekání“ a podali chudým zprávu o pravém zázračném hradu, což jim bylo tím lehčí, že chudým bylo poukázáno zvláštní od hradu nejvzdálenější místo a proto nyní tedy také byli nejbližší onomu pravému zázračnému hradu.

6) Když k nim přišli uzdravení a byli také jako úplně uzdravení hned všemi poznáni, tu se jich také ihned všichni ti mnozí (**chudí a pomoci potřební**) tázali: „Kde, kde, jak a kdy jste byli uzdraveni? Sotva před hodinou jste ještě byli jako zcela poslední a nejzazší u nás

a neviděli jsme, že by vás byl někdo povolal, vedl a vpustil do hradu! Ó, ved'te také nás na to místo spásy!"

7) Tu pravil **Žid**: „Věřte a důvěřujte a vzdávejte úctu jedině pravému jednomu Bohu Židů a následujte nás jak můžete a chcete a bude vám pomozeno; neboť tam, kde my jsme byli uzdraveni, je nyní ten pravý a živý zázračný hrad!"

8) Když to slyšeli chudí, všelikými neduhy, morem a zlým malomocenstvím stížení a slepí, hluchí, němí, dnou postižení a všelicí chromí a mrzáci, jali se jak kdo mohl ze svého místa pohybovat a slepí a příliš silně chromí a zmrzačení byli samozřejmě svými průvodci vedeni a také nesení, aby se ocitli co nejdříve na místě spásy.

9) Za hodinu bylo celé místo před hospodou obleženo více než tisíce ubožáky a uzdravený Žid přišel ihned k nám do jídelny a s největší úctou Mi to oznámil.

10) A **JÁ** jsem představenému Roklovi řekl: „Jdi nyní ven a vztáhni ruce ve jméno Mém nade všemi najednou, což bude tak působit, jako bys vkládal ruce nad každým jednotlivcem - a budou všichni uzdraveni!"

11) Roklus to ihned učinil a hle, všichni byli okamžitě uzdraveni!

12) Po tomto velkém uzdravení nastal mezi uzdravenými jásot nemající téměř konce a **mnozí** se tlačili k představenému a pravili: „Ó, jak ti bylo nyní možné co dosud nikdy jindy?"

13) Pravil **Roklus**: „Nechvalte za to mě; neboť to vám učinil Ten Jeden a jedině pravý Bůh Židů! V Toho věřte a jedině Toho za to chvalte!"

14) Tu se **všichni** tázali: „Kde je Ten Jeden a jedině pravý Bůh, abychom padli před Ním na kolena a klaněli se jedině Jemu?!"

15) Tu jsem vyšel ven k Roklovi a řekl jemu: „Řekni jim, aby nyní ve svých srdcích děkovali jen Bohu Židů, což On jistě uslyší a aby se nyní odebrali do svých hospod a posílili se pokrmem a nápojem. Teprve odpoledne Mne tito chudí uvidí!"

16) Když to **Roklus** uzdraveným řekl, uposlechl, vstali kvapně z místa a odebrali se ihned do svých hospod, kde byli hospodskými za velkého úžasu ihned co nejlépe obslouženi.

17) **Hospodští** si však lámali nad tím hlavy a pravili: „To asi přišel do naší obce jistě někdo mocnější; neboť o takovém uzdravení zde nebylo ještě nikdy slýcháno!"

203. POKUS BOHATÝCH.

1) Tyto nyní mnohé zcela uzdravené chudé zpozorovali však také **mnozí bohatí**, kteří zde také již celé měsíce čekali na pomoc a mnoho je to stálo a pravili: „Proč bylo vám chudým, kteří jste měli od nás zaopatření, spíše pomozeno nežli nám?"

2) Pravili (**chudí**): „To nevíme! My jsme však nebyli uzdraveni v hradě, nýbrž venku před poslední a nejneúhlednější hospodou této obce a neměli jsme tedy ve velkém zázračném hradě žádnou přednost před vámi! Věříme však, že ten pravý zázračný hrad je právě nyní v oné hospodě. Jděte však tam sami a zeptejte se a bude vám jistě podána zpráva!"

3) Když to bohatí od chudých uslyšeli, nevěděli co by v tom okamžiku učinili a podnikli. Po chvíli přemýšlení se však nicméně rozhodli a v dosti velkém počtu se odebrali k naší hospodě a vyptávali se tu domácích lidí na tuto věc. Oni je však odkázali na nás do jídelny.

4) **Bohatí** však domácím lidem pravili: „Poslyšte, my jsme lidé světského a jiného vysokého vzdělání a nemůžeme a nechceme beze všeho obalu říci oč tu jde! Ať jde jeden z vás dovnitř a podá nám zprávu, zda je dovoleno vstoupit nyní k lékařům a my pak také dáme doručiteli dobré zprávy také slušnou odměnu! Neboť po léta již víme, že lze těžko ty zdejší lékaře a zejména jejich představeného spatřit a ještě těžší s nimi mluvit. Kdybychom nyní vstoupili k nim do pokoje neohlášení, velice snadno by nám to zazlívali a pak bychom mohli ještě déle čekat, než bychom byli k nim připuštěni. Proto vás prosíme, abyste nás jako domácí lidé napřed ohlásili a jak bylo řečeno za dobrou odměnu nám také zjednali k nim přístup.“

5) Pravil **jeden sluha**: „Lékaři jsou jako stolní hosté shromáždění v jídelně, do níž může každý, bohatý či chudý volně vstoupit a může si dát něco na posilu těla; neboť naše víno je dobré a tak i náš chléb i se všemi ostatními pokrmy a v této naší hospodě se také nikdy na nikom příliš mnoho nepožaduje. Jestliže chudí vstoupili bez ohlášení do jídelny a jejich prosby byly ihned vyslyšeny, proč by se tedy vám vznešeným zdálo nedobré učinit totéž?! Vstupte dovnitř a učiňte, co před vámi učinili chudí!“

6) Po těchto slovech opustili domácí sluhové bohaté a šli za svou prací.

7) Když bohatí viděli, že s těmito nezištnými sluhy nic nepořídí, losovali mezi sebou, kdo z nich má první vstoupit do sálu. Tu se však stalo, že los padl zrovna na nejméně statečného.

8) On se však začal omlouvat a prosil ostatní, aby oni vstoupili do sálu napřed, protože on má na to příliš málo odvahy. Tu strkal jeden druhého dopředu a nikdo se neodvažoval vložit ruku na závoru dveří, aby je otevřel.

9) A **jeden z nich** (z počtu třiceti mužů) pravil: „To je přece zvláštní! Stál jsem přece již často pln odvahy s mečem v boji proti nejurputnějšími nepřátelům a nepocítoval jsem v sobě ani strach ani úzkost - a zde mám strach a úzkost! Jak to přijde?“

10) Když oněch třicet bohatých ještě takto mezi sebou hovořilo, řekl jsem Roklovi, aby otevřel oněm třiceti vznešeným dveře a vyzval je, aby vstoupili do sálu.

11) **Roklus** to ihned učinil. Když však oněch třicet spatřilo představeného, kterého ovšem znali a považovali téměř za Boha, tu se ulekli, poklonili se před ním až k zemi a nikdo z nich neměl odvalu ho oslovit.

12) **Roklus** však pravil: „Přátelé, člověku sice sluší pokora a skromnost; ale zde to není na pravém místě! Já jsem člověk jako vy a dovedu ze sebe právě tak málo jako kterýkoliv z vás; prokáže-li však jediný a pravý Bůh, v Něhož věří Židé, mým slovem a modlitbou někomu milost, pak náleží také jen Jemu Jedinému všechna čest a nikoliv mně, který jsem malomocný a ze sebe nic nemohu. Vstupte však nyní zmužile k nám do sálu a předneste svou prosbu!“

13) Teprve poté vztyčilo oněch třicet hlavy, jakož i celé tělo a šli nyní trochu odvažněji a odhodlaněji do sálu, kde jim vlídný hospodský poukázal ihned stůl a také se jich dotazoval, kde si přejí víno a chleba. A oni požádali ihned o obé, protože toho rána ještě nic nepožili.

14) Těchto třicet mužů bylo z Kaira v Egyptě a patřili též ke kmeni židovskému; ale jejich předkové uprchli již v době babylonského zajetí do Egypta a tak těchto třicet mužů mělo tedy také ještě jakousi vědomost o Mojžíšovi a několika prorocích a když byli mezi Židy, zachovávali den Mojžíšův, - ale u sebe věřili spíše v kněze egyptské, v jejich mystéria a zákony. Proto domnívajíce se, že jsou mezi mnohými Židy, chtěli tedy také světit den Mojžíšův a po celý den se postit; spatřili však, že je na našem stole chléb a víno a všeliké jiné pokrmy, poručili si tedy také ihned chleba a víno, a s velkou chutí jedli a pili.

15) Když se takto brzy dostatečně posílili, nabyli také odvalu a **jeden z nejředněj-ších** z nich povstal se svého sedadla, přistoupil s velkou úctou před Rokla a pravil: „Odpust', nejvyšší lékaři tohoto v celém světě nejvyšší proslulého známého hradu! My a ještě mnozí nám rovní čekáme již asi dva měsíce zde v této obci s našimi mrtvými dětmi, které jsou v kovových rakvích dobře uschovány a rádi bychom ti již dávno přednesli prosbu týkající se snad ještě možného znovuoživení našich dětí a proto jsme tedy také v nejbližší blízkosti hlavní brány zázračného hradu zřídili také svůj tábor čekání. Hradní sluhové nám dali sice ujištění, že přijdeme brzy šťastně na řadu, - ale dosud to doufání bylo marné.“

16) Daleko pod námi tábořil velký zástup chudých žebráků a všelikých mrzáků, na něž jsme denně pamatovali almužnou. Nuže, tento zástup měl o sobě jistě mnohem menší naději nežli my, že bude ihned vpuštěn do zázračného hradu! A hle, sotva před hodinou se zdvihl, jelikož byl sem jistě před námi povolán a brzy poté jsme spatřili tyto nám již dobře známé všeliké ubožáky úplně vyléčené ze všech jejich neduhů! Velebili nadmíru Boha, šli do hospody a posílili se chlebem a vínem. Když jsme se jich tázali, kde se jim dostalo takové mimořádné milosti, označili právě tuto hospodu jako nový a pravý zázračný hrad a odkázali nás, abychom také my šli sem a sami se o všem přesvědčili. A tak jsme tedy nyní také zde, abychom konečně jednou v nejhlubší úctě přednesli tobě jako zázračně mocnému představenému Eseců své prosby.“

17) Privil poté **Roklus**: „Ale, přátelé, copak vám chybí? Jste, pokud vidím, zdraví a váš šat ukazuje, že jste také velmi bohatí lidé. Kde vám tedy co chybí a v čem se vám tu má pomoci?“

18) Privil opět **jeden** z počtu třiceti mužů: „Všechn dík starému a jedině pravému Bohu Židů, Bohu Abraháma, Izáka a Jakoba, zdraví bychom již sice byli a také všelikého bohatství nám nechybí, ale zemřely nám děti a jsme nyní téměř úplně bezdětní a nemáme tudíž potomky a dědice; víme však, že zde byly již mnohokrát znovu v život povolány zemřelé děti a tak jsme pak také přinesli sem do Eseje, jak je ti již asi známo, v zavřených rakvích naše mrtvé děti, abyste je, možno-li za požadovanou oběť povolali opět v život. Rakve jsou proto ve vámi určené oživovací hrobce; odevzdali jsme je tam již před dvěma měsíci a hlídačům k tomu určeným jsme také již zapravili určitý poplatek. A nyní jsme tu, abychom tě prosili, abys nám prokázal milost a vrátil nám naše děti živé, za což ti každý složíme k nohám tebou požadovanou oběť.“

19) Privil nyní **Roklus**: „Poslyšte mě, přátelé! Víím, že jste sem přinesli vaše děti v počtu asi dvou set, přesto že jsem do všech mně na Zemi známých obcí již před rokem vyslal posly, aby lidem všude hlasitě a vážně oznámili, že my zde již nesmíme a také nebudeme povolávat mrtvé děti v život. Jako to však naši poslové oznámili na mnohých místech, tak to také, jak víme až příliš určitě, oznámili v Kairu. Máte-li však o tom vědomost, proč jste si tedy dělali marnou námahu a velké výlohy?“

20) Privil oněch **třicet**: „Nejvyšší mistře, my jsme sice tuto zprávu také obdrželi, ale náš příliš velký zármutek nad našimi dětmi, které zemřely na dětskou nákazu, jaká od nepaměti lidské ještě nikdy neřádila v našem městě a kraji, donutil nás k tomu, abychom se pokusili ještě jednou, zda by se nám za velké oběti nedostalo přece jen snad ještě naposled u vás vyslyšení a slitování. A kdyby to však přes veškeré prosby, čekání a obětování přece jen již nebylo možné, rozhodli jsme se, že přineseme naše mrtvé děti do Galileje k onomu velkému proroku, o němž jsme slyšeli z úst cestujících, že svým slovem a mocí své vůle uzdravuje nejen všechny nemocné, nýbrž probouzí i mrtvé. Nyní však nicméně prosíme přesto dříve u tebe o tuto milost; vyslyš nás a vrať nám naše děti živé!“

204. ROKLUS ODKAZUJE BOHÁČE NA PÁNA

1) Privil **Roklus**: „Hledte, přátelé, já jsem právě tak slabý a bezmocný člověk jako vy sami a také jsem neměl nikdy sílu a moc, abych povolal znovu v život člověka již úplně mrtvého, anebo abych opatřil duši zbavené těla, tělo nové! To je možné jedině Bohu a takovému proroku, který je Duchem Božím naplněn proto, aby zbloudilým lidem ukázal opět ztracenou cestu k věčnému životu duše.“

2) Jestliže však velí nám Bůh Sám, abychom zemřelé lidi nechávali v klidu Bohem jim určeném a abychom žijícím nečinili všelikými magickými kousky žádné neúčinné naděje a marné radosti, pak také nyní uznáte, že my Esejci musíme Boha poslouchat, jelikož On Sám se nám zjevil a ukázal a my Ho nyní teprve takto poznáváme že jest, jaký je a co je a co chce s námi lidmi. A tak se nyní již nemůžete zabývat starou nicotnou magií, zato však jedním a jedině pravým a všemohoucím Bohem naší láskou k Němu a k našim bližním a nejpřesnějším plněním Jeho nám zjevené vůle; a tak nemůžeme a nesmíme pak také nikdy konat, co nám zapověděl. Poproste však věčného velkého Mistra života sami! Co On vám učiní, to bude opravdu učiněno dobře.“

3) Privil opět **hlavní řečník** z počtu třiceti: „Mistře a představený mocných bratří! Ty však jsi pouze vkládáním rukou a vysloveným slovem všechny mnohé ubožáky náhle uzdravil a jednomu jsi dokonce vrátil ztracené ruce a několika jiným oči, nos a uši, což se mi zdá být ještě více, nežli ze smrtelného spánku probudit mrtvé, všemi údy ještě dobře opatřené dítě. Dovedl-li jsi to, pak je nám sotva uvěřitelné, že bys podobným způsobem nedovedl také znovuoživit naše děti, kdybys jen chtěl.“

4) Privil **Roklus** nyní trochu v rozpacích: Přátelé, nebudu vás již déle zdržovat, nýbrž řeknu a oznámím vám nepokrytě úplnou a čistou pravdu! Hledte, vy jste předtím vyslovili otevřeně sami své rozhodnutí v tom smyslu, že půjdete do Galileje k novému velkému proroku Židů, kdybyste nenašli pomoc tady! A Já vám pravím, že byste učinili velmi dobře,

kdyby to bylo nyní velmi nutné. Vy toho proroka neznáte, já Ho však znám a pravím vám, že je nekonečně více nežli prorok; neboť je to právě Ten, o Němž všichni proroci prorokovali, že přijde v těle do tohoto světa a z otroctví starého hříchu, ďábla a věčné smrti vysvobodí lidi, kteří v Něho uvěří a budou Ho jako jediného Pána nebe a Země a všeho života nadevšecko milovat.

5) Hledte, to je nyní ten Prorok, k Němuž chcete jít! Ten by ovšem mohl vaše mrtvé děti znovu oživit; neboť Jemu Samému není nic nemožné. A slyšte dále: jen v Jeho jménu a Jeho přesvatým jménem jsem pomohl na Jeho příkaz oněm ubožákům; proto také tito uzdravení velebí jen Jeho a nikoli mě! - Chápete nyní tuto nanejvýš zázračnou věc?“

6) Tu vyvalilo oněch třicet očí a **řečník** se zcela prudce otázal Rokla: „Kde, kdepak nyní dlí ten Všemohoucí, abychom šli k Němu a vzdali jedině Jemu náležitou poctu?“

7) Pravil **Roklus**: „Poslyšte, přátelé, je-li člověk často nenadále blízko nějaké velké události a nepostřehuje rozumem a tak často také očima a ušima co velkého a mimořádného je již v jeho blízkosti, tu má člověk v srdci zvláštní smysl, který se nazývá předtucha! Je-li to, co je člověku zcela blízko bez jeho vědění něco mimořádně dobrého a štěstí a požehnání přinášejícího, stává se srdce tušením zcela radostné a veselé, v opačném případě se však stává smutné a stísněné. Tažte se nyní tohoto vašeho vnitřního smyslu tušení! Jak je naladěn? Co cítí vaše srdce?“

8) Pravil **řečník**: „Mně aspoň se zdá být veselo, jakoby byl Nejvznešenější a Nejsvětější někde v naší blízkosti a dokonce v této hospodě a proto cítím v sobě zvláštní radost, ačkoliv bych i se všemi svými druhy nemohl mít zrovna ani nejvzdálenější příčinu, abych byl v srdci radostně naladěn; neboť přinesl jsem sám pravím čtyři mrtvé děti po daleké cestě sem v naději, že tu budou nově oživeny a čekal jsem na to nyní marně plné dva měsíce. To je jistě okolnost, která z lehce pochopitelných důvodů nemůže srdce radostně a vesele naladit; a přesto jsme dnes již od nejčasnějšího rána zcela zvláště veselí a plni radosti a nemůžeme již být uvedeni zpět do našeho starého smutku. Ano, mně to v srdci dokonce připadá tak, jakoby mně dal někdo ujištění, že své čtyři děti přivedu zpět do Kaira živé!“

9) Pravili poté také všichni **ostatní**: „Také my pociťujeme totéž a zdá se nám, že tomu již bude tak a ne jinak! Ale ježto nyní naše srdce zahořela nejradostnější touhou, nezdržuj nás, ó, mistře, již déle a řekni nám, kde je nyní Nejvznešenější ve Své osobnosti! V duchu, což ještě jako staří Židé dobře víme o Bohu Abrahama, Izáka a Jakoba - je všudypřítomný a vidí vše, slyší vše, ví vše a tvoří a udržuje všudy vše. Ježto se však On Sám nyní zdržuje podle starých zaslíbení v podobě lidské mezi lidmi této Země a prokazuje jim velká dobrodiní, rádi bychom - ovšem žel, vždy jako velcí hříšníci před Bohem - starého Tvůrce a Otce lidí viděli také našima tělesnýma očima a Jeho otcovský hlas slyšeli našima špinavýma ušima, abychom mohli doma všem lidem říci: „My jsme viděli Boha a s Ním mluvili a z Jeho úst jsme slyšeli Jeho vůli, podle níž všichni lidé mají jednat a žít!“ - Řekni nám, velký mistře a představený tohoto staroznamého zázračného ústavu, kde je nyní a to dokonce snad ještě v naší blízkosti Ten, Jehož jméno nemůže vyslovit žádný jazyk lidský, ba ani jazyky všech andělů!“

205. PRAVĚ UCTÍVÁNÍ PÁNA.

1) Pravil nyní **Roklus**: „Nuže, pozvedněte srdce a oči vzhůru! Tento Muž, Jenž zde sedí u stolu po mé pravici a zkouší srdce a ledví nás všech, to jest, ke Kterému jste se chtěli odebrat do Galileje!“

2) Když to **oněch třicet** od Rokla uslyšelo, padli v nejvyšší úctě na tváře a volali: „Sláva Tobě, Bohu na výsostech! Svaté a nadevše věčně mocné je jméno Tvé! Ó, Pane od věčnosti, neodstrkuj nás děti Abrahámovy a buď nám milostivý a milosrdný! Tvá jedině svatá vůle budiž pro všechnu budoucnost naším zákonem, podle něhož chceme jednat, žít a zemřít!“

3) Poté jsem pravil **JÁ**: „To vše je nyní od vás ovšem velmi chvalitebné přede Mnou; ale v tomto vašem postavení nemohu s vámi mluvit. Povstaňte jako svobodní a rozumně myslící lidé a odložte přehnanou úctu; neboť Já jsem k vám nepřišel, abych se dával jako

modla slepými pohany vzývat a uctívat, nýbrž abych vás učil Boha, na Něhož jste zapomněli a Jeho vůli znovu znát a abych zřídil na Zemi Království opravdové Království věčného života a zničil stará pouta a žaláře hříčů, ďábla, soudu a smrti duší a ježto nechci, aby se lidé přede Mnou v marnivé úctě plazili jako červi, nýbrž chci, aby se jako příští Boží děti svobodně, otevřeně a zpříma kolem Mne jako praví přátelé a bratři shromažďovali, Mne slyšeli a také se Mnou mluvili. A jestliže jste nyní uslyšeli Mé přání a vůli, pak povstaňte a mluvte se Mnou svobodně a otevřeně!“

4) Když to oněch třicet dosud na tvářích ležících uslyšelo z Mých úst, vstávali pomalu se země, ještě je však přitom samou úctou jímala závrať a nikdo se neodvažoval na něco se Mne tázat anebo o něco Mne prosit.

5) **JÁ** však spatřiv to, řekl jsem jim: „Ano, přátelé, budete-li se tedy ke Mně stále takto chovat, pak spolu nebudeme moci dělat velké obchody! Kdopak vám vdechl tak směšnou a bezúčelnou úctu před Bohem? Tomu jste se naučili od pohanských modloslužebných kněží! Bůh však od lidí nežádá opravdu více, nežli aby v Něho jako v jednoho jedině pravého a věčně živého Boha věřili, nebrali Jeho jméno nadarmo anebo dokonce se nerouhali a aby Ho jako dobrého Otce poznávali a nadevšecko milovali a své bližní jako sebe samé. Vše, co je nad to, je právě tak ze zla jako to, co je pod tím! Proto ponechte nyní přehnanou úctu přede Mnou a mluvte se Mnou svobodně a otevřeně! Či líbí se vám, když někde vidíte, když rodiče vychovávají své děti tak, že se děti musí ve vsí úctě před svými rodiči neustále plazit? Co se stane z takových dětí? Nic, nežli zbabělí a nakonec nicméně sobečtí a vládychtiví patolízalové, od nichž žádný člověk nemůže očekávat nic dobrého.“

6) Protože jste tedy také vy své děti vychovali tak pošetile, bylo také tedy zcela správné a chvalitebné, že vám byly odňaty ještě dříve, nežli mohla vaše slepá modlářská pošetilství jejich duše úplně spoutat a zahubit. Odložte tedy nyní přede Mnou tuto pošetilství, jinak bych vám vaše děti věru nemohl nikdy vrátit!“

7) Tato Má slova zapůsobila a **řečník** přistoupiv blíže ke Mně pravil: „Ó, Nejsvětější, jak tedy chceš, bychom Tě my ubozí hříšní lidé volali?“

8) Pravil jsem **JÁ**: „Pán a Mistr jsem a tak Mne volejte a též oslovujte; dalšího věru netřeba! S výrazem „Nejsvětější“ Mně však již nepřicházejte! Neboť jsem zde stejně jako vy jen člověk a pravím vám, že nikdo není svatý, leč jedině Duch Boží. Tento Duch přebývá sice ve Mně, ale zatím vám do něho ještě nic není. Až budete však sami v tomto Duchu znovuzrozeni, pak teprve také vám bude na Něm záležet a Jeho svatosti budete rozumět!“

9) Až budou lidé ve své slepotě volat k Bohu „Svatý, svatý, svatý!“, tehdy to bude mezi nimi bídne vypadat! Kdo chce k Bohu takto volat, musí napřed sám být pln tohoto Ducha, jinak je jeho volání marnivé a pošetilé a podobá se volání pohanů, kteří jsou veškerým soudem hříchu světa porobeni a spoutáni, nemohou věčnou a nekonečnou svobodu v Bohu, což je právě ona svatost, pojmout a pochopit.

10) Proto jsem Já nyní, dokud ještě kráčíte v soudu světa, váš Pán a Mistr; až se však stanete sami v mém Duchu svobodně a živoucně vidoucími, pak teprve budete ve Mně poznávat Boha a volat k Němu „Svatý Otče!“ Avšak to nebudete tak jako nyní volat ústy, nýbrž v sobě ze živého ducha; neboť Bůh je o Sobě Duch a může tudíž být také jen v Duchu a v Jeho nejživější a nejsvětější, nejsvobodnější pravdě volán a vzýván. Jestliže jste pochopili nyní to, pak změňte ihned svou pošetilou mysl a mluvte se Mnou svobodně a otevřeně a řekněte, co se vám zde má nyní učinit!“

206. CO PÁN POŽADUJE OD SVÝCH.

1) Pravil **řečník**: „Ó, Pane a Mistře, Ty jsi opravdu nekonečně dobrý a moudrý a při vsí své božské vznešenosti nevýslovně mírný, pokorný, blahosklonný a pln nejvyšší a největší trpělivosti! A to posiluje naši víru tím více v tom, že jsi opravdu Ten, Jenž nám byl Jehovou ústy proroků zaslíben a že a jak založí pravé Království Boží na této Zemi. A jelikož tomu nyní nepochybně věříme, pak věříme a doufáme od Tebe také v milost, že nám vrátíš naše mrtvé děti živé a budoucně je budeme jistě moudřeji vychovávat, nežli tomu bylo doposud!“

2) Privil jsem **JÁ**: „Ano, to vám učiním, - avšak napřed si dobře zapamatujte, co vám nyní řeknu! Až vám budou vráceny vaše mrtvé děti živé, pak nevzbudte ani zde, ani na zpáteční cestě, ani doma pozornost a dále ani Mne, ani Esejce nerozhlášte! Neboť od nynějška nebudou tělesně mrtví probouzeni opět do pozemského života, zato však mnohé duchovně mrtvé duše do života věčného, pro něž byli lidé stvořeni. O tomto v této obci posledním skutku se nesmí nikdo mimo tyto Mé učedníky, mimo vás a několika málo ostatních svědků nic dovědět; neboť Já nechci, aby se zde provádělo kdy něco podobného.“

3) Kdo sem budoucně ještě přinese mrtvé děti anebo také jiné zemřelé, ten se bude nejen marně namáhat, ano, utrpí přitom všeliké jiné nesnáze. Budou-li sem však přineseni všelijací nemocní v pravé víře ve jméno Mé, dojdou také uzdravení. - Tím nyní víte co máte činit a čeho dbát!

4) Jděte však večer provázeni tím neb oním Esejcem do krypty, otevřete uzavřené rakve a vaše děti budou vás ihned jako živé a úplně zdravé následovat! Zítra ráno však rychle odcestujte, abyste za dne nevzbudili pozornost mnohých lidí, kteří jsou nyní v této obci!

5) Potkají-li vás na cestě domů lidé s mrtvými dětmi a budou se vás tázat jak to tu vypadá, pak jim otevřeně řekněte, co jsem vám řekl o příštím, ne již se konajícím znovuožívání mrtvých dětí a oni pak nebudou sem konat další a marnou cestu!

6) Nenavštěvujte doma také již modloslužebné chrámy a budou-li vás pohánět k odpovědnosti, pak řekněte, že jste hledali a také našli jen jednoho jedině pravého a živého Boha a ten vám přesně, otevřeně, jasně a živě ukázal co máte konat! Nechají-li vás potom v klidu, pak zůstaňte, budou-li vás však nutit, pak jděte dále! Neboť Ten, Jenž vám pomáhá zde, může vám pomoci také vždy a všude, budete-li v Jeho jméno věřit a Jemu důvěřovat! Jestliže jste tomu porozuměli, pak můžete tuto hospodu opět opustit!“

7) Privil poté **řečník** v srdci Mně za vše děkující: „Ó, Pane a Mistře, jelikož jsme nyní našli u Tebe již tolik milosti, rádi bychom se ukázali být za to podle svých sil účinně vděčnými! Řekni nám co nejmilostivěji, jaké oběti zde máme z velké lásky k Tobě vykonat a přinést!“

8) Privil jsem **JÁ**: „Mně a také Esejcům nemusíte přinést žádnou jinou oběť, nežli abyste budoucně věřili jen v jednoho pravého Boha a ze všech svých sil Ho milovali a své chudé bližní jako sebe samé a abyste chránili svá srdce před sobectvím, lakotou a závistí, před světskou láskou a před pýchou; neboť vše co před očima, ušima a srdci světa je velké a skvělé, to, slyšte, je přede Mnou ošklivostí!“

9) Vezměte si příklad ze Mne! Já jediný jsem Pán a Mistr a nebe a Země jsou v Mé moci a přece jsem z celého srdce mírný, pln pokory, trpělivosti, lásky a slitování a nedávám Se nikým tak uctívat jak to vyžadují farizejové, kněží pohanů a jiní domýšliví velikáni světa.

10) Tyto oběti Mi tedy přinášejte a budete se ustavičně těšit z Mé lásky a milosti! Co však učiníte chudým v lásce ve jménu mém, to budu považovat vždy tak, jako byste to učinili Mně Samému a tím nashromáždíte v Mých nebesích velké poklady navěky. To jsou oběti, které od vás žádám.“

11) Privil **řečník**: „Ó, Pane a Mistře, tyto oběti budeme Ti pak také, vše co nejsvědomitěji následující, vždy přinášet! Máme kovové rakve nechat zde, anebo si je máme vzít také s sebou?“

12) Privil jsem **JÁ**: „To byla pošetilá otázka! Máte-li opět vaše oživené děti, k čemu vám mají vedle toho prospět rakve? Kdyby vás lidé potkali a viděli prázdné rakve, pak by tyto rakve co nejdříve prozradily čeho se vám zde dostalo a to je to, od čeho jsem vás přísně zrazoval. A tak se zajisté samo sebou rozumí, co se má stát s nicotnými rakvemi. Bratři Esejci ať je dají ve svých dílnách přeměnit v radlice a rýče a ať je použijí k těmto lepším účelům. - Nyní víte vše co máte konat a tak tedy opustte naplnění útěchou tyto hospody!“

13) Poté Mně všichni ještě jednou hlasitě poděkovali a opustili nás.

14) K večeru však, když byli již mnozí lidé v hospodě, vyslal jsem jednoho Esejce do krypty, u které již čekalo oněch třicet a ještě někteří jiní, kteří přinesli též své mrtvé děti do Eseje. Oněch třicet však mínilo, že Mně to asi nebude milé. Ale Esejec měl již potají ode

Mne pokyn, aby dal rakve otevřít, všem však aby také řekl co jsem Já Sám pověděl oněm třiceti. - A tak byly všechny mrtvé děti opět probuzeny k životu.

15) Že tento skutek vzbudil u účastníků převelikou pozornost, lze si snadno domyslet a nemusí být dále popisován. Všichni tito otcové a také některé matky Mně v srdci děkovali, posílili se pak v hospodě mimo tuto obec vzdálenou asi půl hodiny na cestě do Egypta, aby v obci samé nevzbudili pozornost a za časného jitra se odebrali do svého domova.

16) Znovuoživené děti byly také obsáhle dotazovány rodiči, jak se jim dařilo ve světě duchů a zda by se na to mohly nějak rozpomenout. Děti však pravily, že jim bylo jakékoli rozpomenutí odňato a proto by také nemohly podat žádnou zprávu tazatelům; a tak měly děti také pokoj od všeho dalšího dotazování. A tak byl tento skutek zcela klidně a pro ostatní lidi ještě v obci jsoucí beze stopy proveden.

207. DVA PYŠNÍ FARIZEJOVÉ Z JERUZALÉMA V ESEJI.

1) Když oněch tucet opustí o hospodu, v níž jsem přebýval, byli jsme opět na malou chvíli pospolu sami a Já jsem dal Roklovi všeliké pokyny, jak se má budoucně chovat, kdyby přece jen ještě některé (**lidi**) napadlo přinést do Eseje své mrtvé děti ke znovuoživení. Nezapověděl jsem mu však, aby v jednotlivých případech, kdyby prosící projevíli silnou víru, toho či onoho neoživil; ale ať se obrátí napřed v duchu na Mne a Já mu sdělím, zda má ten skutek provést či ne! To Roklus také s největším díkem přijal.

2) Zatím co jsme však ještě takto hovořili, přišel sluha vyslaný ze zázračného hradu k nám do hospody a pravil, že právě přišli dva vysocí starší a farizejové z Jeruzaléma se skvělou družinou do hradu a že by si přáli co nejnaléhavěji mluvit se samým představeným.

3) **JÁ** jsem však pravil: „Jdi, posle, k těmto slepcům a řekni jim, že se nyní zdržuje v Eseji velmi mnoho lidí, kteří chtějí také mluvit s představeným! Představený však již ví co má dělat a kde je toho třeba nejvíce a proto se nedá ve své řádné denní práci rušit dvěma farizeji, kteří sem přivedli - i když také ve skvělých šatech - své kuběny a několik zprzněných chlapců. Ať jen čekají jak to musí dokonce činit i královští lidé a rodiny!“

4) Tu se posel uklonil a šel a sdělil to doslova oběma farizejům, kteří se tím cítili na nejvyšší uražení a naléhali na posla, aby jim řekl, kde se představený zdržuje.

5) **Posel** však pravil: „Já nejsem pán, nýbrž jen sluha a musím poslouchat svého pána, od něhož jsem dostal nejpřísnější pokyn, abych bez jeho vůle nikomu, dokonce ani císaři neoznamoval kde se zdržuje a co snad dělá; a tak nemohu a také nesmím ani vám říci kde je nyní představený. Jděte do hospody a čekejte tam až na vás přijde řada; neboť zde u nás platí každý člověk stejně a kníže nemá před žebrákem ani tu nejmenší přednost!“

6) Tu pravil **jeden z obou farizejů**, kterému to vstoupilo do pyšného nosu: „Co mluvíš takto před námi? Cožpak je tento kouzelný hrad více nežli chrám Jehovův v Jeruzalémě? A tam se přece přísně dbá rozdílu!“

7) Pravil **sluha**: „Do toho mně nic není! U vás si můžete jako páni vládnout podle vaší libosti a podle vašich zákonů a my si zde vládneme podle našich zákonů a neuznáváme za pána nikoho mimo Boha a také uznáváme toho, kdo nám byl Bohem Samým dán a ustanoven za představeného. Proto zde také Bůh koná velká znamení a farizejové sami zde musí hledat pomoc, protože v Jeruzalémě pomoc mít nemohou a ani nenajdou. A já jako posel jsem nyní domluvil a vy můžete jít odkud jste přišli, nechcete-li anebo nemůžete-li čekat!“

8) Poté se posel obrátil zády k farizejům a k jejich krásné družině a farizejům nezbývalo nic jiného, než aby se odebrali do hospody a tam počkali až budou zavoláni.

9) Roklus Mně však opět poděkoval, že jsem ho nyní zachránil před farizeji.

10) Poté se Mne otázal **Šimon Juda** řka: „Pane a Mistře, zbývají nám nyní do poledne ještě asi dvě hodiny! Nebylo by radno, kdybychom se odebrali opět do přírody? Neboť budeme-li se zdržovat stále zde, naskytne se brzo opět něco, co se nás může nepříjemně dotknout. Mně se zdá, že si ti dva farizejové předsevzali, že půjdou hledat představeného od hospody k hospodě; a kdyby přišli sem, nebylo by to pro Tebe, pro představeného a

také pro nás nic příjemného. Nechci tím však snad dávat žádné rady, nýbrž tázal jsem se Tě jen na Tvé mínění.“

11) Privil jsem **JÁ**: „Právě proto zde zůstaneme; neboť chci učinit úplný konec nešvaru braní lupičského poplatku, pro což jsem položil základ již dnes ráno.

12) Tito dva farizejové přišli sem mezi jiným také proto, aby si vyzvedli od lupičů svůj podíl, protože tito lupiči smí totiž provádět své neplechy pod ochranou templářů a Herodesa jako zákonitě dovolené.

13) Uzdravení jejich kuběn a zprzněných chlapců není tedy vlastní důvod cesty obou farizejů sem, nýbrž vybrání jejich podílu na lupu; budou-li jej mít, pak sami ihned odcestují a nemocné zde nechají v ošetřování. Právě proto by chtěli promluvit s Roklem potají pár slůvek, aby vzal nemocné do bezplatného ošetřování a aby je, možno-li místo uzdravení poslal raději nějakým dobrým způsobem dokonce na milou věčnost, protože tito lidé by je mohli časem snadno v Jeruzalémě přivést před lidem do špatné pověsti. Budou-li však jednou pohřbeni, pak by se jich templáři již nemuseli obávat a o ně se starat! Kdyby se však představený přes veškeré jemu za to zajištěné výhody nechtěl propůjčit k takovému dílu čistě satanské lásky k bližnímu, pak je může sice uzdravit, ale potom je nenechat již odejít do Jeruzaléma, nýbrž někam jinam, jako třeba do Egypta, Persie anebo dokonce do Indie.

14) Hledte, to mají v úmyslu tito dva templáři a proto také, jakmile budou mít nemocné s sebou přinesené v hospodě zaopatřené, půjdou se vši horlivostí vyhledat představeného a právě zde ho také najdou, protože se jedním zde uzdraveným brzy a snadno dovědí, kde je náš přítel Roklus.

15) A hledte, to pak bude právě dobře; neboť právě při této příležitosti bude jim moci představený vytknout vše, jak mu to vložím do srdce a do úst a přitom bude učiněn konec nešvaru loupežení na silnicích a nemocní, kteří jsou zde nyní v moci Esejců, budou proti nim a proti celému chrámu opět svědčit a to jistě tím více, když se od představeného dozví, jaké chvalitebné pekelné úmysly mají s nimi oba templáři!

16) Proto ať je také Roklus nejprve vyslechne co mu přednesou, ovšem za přítomnosti ostatních nyní zde přítomných bratří Esejců, kteří mu pak prokáží jako věrní svědkové dobré služby u nemocných.

17) Budou-li templáři takovýmto způsobem odhaleni, pak se stanou velmi poddajnými a rádi přinesou sebevětší hmotnou oběť, aby nebyli postaveni před římského soudce.

18) A tak je zcela dobře, že se to nyní stane tak, jak jsem to již dávno předvídal; neboť tím si Esea zajistí dlouho trvající ochranu proti nestoudnému pronásledování chrámu a se všech stran si zajistí jistý přístup.

19) Až však budou ti dva přicházet k této hospodě, pak již bratru Roklovi oznámím, aby vyšel s ostatními bratry k nim do předsíně a aby s nimi příslušným a úspěšným způsobem vyřídil onu záležitost. Do jedné hodiny po poledni bude již vše v pořádku a my pak budeme moci zcela klidně poobědvat a jít do přírody, až oba templáři se vším chvatem a kvapem opustí toto místo. Rozumíš, Petře, proč nyní nechci před obědem jít ven, nýbrž chci zůstat zde v sále?“

20) Privil **Petr**: „Nyní tomu až příliš dobře, jasně a dočista rozumím. Děkujeme Ti za toto vysvětlení.“

21) Teprve nyní však povstal **Roklus**, jenž následkem Mého otevřeného popsání důvodu, pro který oba templáři přišli se svými nemocnými do Eseje, zlostí téměř vyskočil a pln hněvu chtěl oba ihned zajmout a privil všecek rozčilen: „Ó, Pane a Mistře, kdybych měl v sobě jen částku Tvé moci, pak by věru oba jen tak lacino odtud neodešli! Jak můžeš však Ty, Vševědoucí a Nejspravedlivější tak dlouho se vši trpělivostí přihlížet takovému nešvaru nejopravdovějších ďáblů v lidské podobě a nechávat jim ještě dosti často v úplném skutku zdařit jejich čistě satanské plány?“

22) Nechávat dále trvat chrám v Jeruzalémě, který se již dávno stal i se svou nejbídnější kněžskou havětí pravou peleší lotrovskou, to je příliš mnoho trpělivosti! Jeho hanebnosti se stávají mezi lidem den ze dne zřejmější a rozhlášenější a lid odpadá proto také nezaviněně vždy více od víry v jednoho pravého Boha a přechází k mnohem rozumnějším a lepším pohanům!

23) Ale Ty, ó, Pane a Mistře, jsi vysoce moudrý a víš nejlépe, proč právě toto dopouštíš! Jakmile však oba přijdou, pak naplň, ó, Pane, mé srdce trpělivostí, abych byl s to snést co mně budou přednášet!“

24) Privil jsem **JÁ:** „O to se nestarej; neboť nakonec s nimi zcela dobře vyjdeš a možná, že je získáš pro pravdu a pro dobrou věc života! Hle, také zde mezi Mými učedníky je několik obrácených farizejů, kteří jsou nyní již ve vsí pravdě vnitřního života a ještě tomu není příliš dávno, kdy usilovali o Můj tělesný život, protože Má slova svědčila proti nim.“

25) Avšak míra ohavností chrámových bude brzy naplněna a ještě nežli uplyne šestkrát deset let, sotva se již najde místo, kde stál Jeruzalém a chrám. Má trpělivost a shovívavost je sice velká a téměř neomezená, ale přece jen není na světových tělesech nekoněčná. Má vůle, která zničila Světy, které se staly příliš zlé, může také zničit města a národy, byla-li míra jejich ohavností naplněna. - Avšak nyní již nic o tom dále! Ty však se můžeš nyní již odebrat se svými bratry do předsíně; neboť oni dva již nedají dlouho na sebe čekat!“

26) Když to Roklus ode Mne uslyšel, povstal s ostatními bratry a odebral se ihned do předsíně. Hospodský se pak pustil se svými (lidmi) do přípravy dobrého oběda.

208. ROKLUS A DVA TEMPLÁŘI.

1) Roklus však nemusel dlouho čekat na ony dva farizeje; neboť když se, jak bylo zmíněno, dověděli od jednoho uzdraveného, kde se představený nachází a koná svá závažná uzdravování, odevzdali s sebou vzaté nemocné v hospodě do péče hospodskému, za což mu dali trochu peněz a v doprovodu onoho uzdraveného se odebrali ihned do naší hospody, aby především s představeným vyřídili to, co se jim zdálo být pro jejich zlý plán nejdůležitější.

2) Když nyní vstoupili do předsíně, šel jim **představený** ihned vstříc, podle chrámového zvyku je pozdravil a pravil: „Hledáte představeného Esejců? Stojí v mé nepatrné a neúhledné osobě před vámi! Co chcete ode mně? Říkám vám však předem, abyste mně přednesli svou prosbu otevřeně a bez jakékoli výhrady, jinak byste byli přišli ke mně marně!“

3) Privil **jeden z farizejů:** „To chceme a také můžeme; ale rádi bychom pro poněkud tajnou věc s tebou promluvíli beze svědků a snad ve zvláštním pokoji!“

4) Privil **Roklus:** „Co se u nás neposkytuje ani knížatům, králům a císařům, to se neposkytuje ani vám; neboť u nás není úkladů a nižádného tajnostkářství, aby nás nemohl budoucně nikdo vinit z toho či onoho lidského podvodu. Proto tedy také uzdravujeme nemocné otevřeně před všemi lidmi a ne již ve starém, vámi nejvíce rozkřičeném a podezřelém hradu. Chcete-li tedy něco od nás, pak nám to otevřeně řekněte zde! Neboť my všichni Esejci jsme tak dobře jako jen jeden člověk; co jeden ví a dovede, to nesmí zůstat zamlčeno všem ostatním. Nyní víte, jak jste s námi na tom; mluďte tedy s námi otevřeně anebo odejděte s nepořízenou opět tam, odkud jste přišli! To vám však budiž také ještě řečeno proto, abyste od nás nežádali něco, co by bylo nějak před Bohem a před lidmi nespravedlivé!“

5) Privil **farizeus:** „Vy jste se zcela změnili; neboť sotva před dvěma roky jste mluvili a jistě také jednali zcela jinak!“

6) Privil **Roklus:** „Může být; ale protože na této Zemi není nic tak dokonalého, aby to nepotřebovalo žádné další vyšší zdokonalení, nebyli jsme také my ještě dávno tak dokonalí, abychom se nemohli ještě o mnoho více zdokonalit. My jsme se tedy také, ačkoliv ještě dávno nejsme u velkého cíle konečného zdokonalení, za několik let o mnoho zdokonalili a tak tedy také myslíme, chceme, mluvíme a jednáme nyní zcela jinak!“

7) Dříve jsme uzdravovali nemocné za všelikých marnivě prázdných obřadů a to proto, že to slepí lidé chtěli tak mít a černý důvod spočíval v tom, že mnozí, kteří tu hledali a také našli pomoc, byli svými sobeckými vládčivými a ziskovými knězi, kteří se vydávali za sluhy Boží a dávali se vždy převysoce uctívat, náležitě pohřbeni do všeliké obřadní pověry.

8) Jelikož jsme to s lidmi, kteří, ať vysocí či nízcí, jsou našimi bratry, mínili vždy poctivě, nemohli jsme k tomuto starému a zlému nešvaru již déle přihlížet a pevně jsme se rozhodli, že oznámíme všem lidem vpravdě nad Slunce jasné jejich staré pošetilosti; a proto jsme se tedy také úplně vzdálili všeho toho, co by mohlo mít i jen nejmenší zdání nějakého prázdného klamného tajemství a mluvíme a jednáme nyní s každým a tedy také s vámi bez jakýchkoli úkladů, bez všeho ostychu, bázně nebo ohledu. Neboť váš chrám a vy, jako dobře nám známí nejvyšší kněží v něm, jste právě tolik jako každý jiný člověk.

9) A má-li vaše prosba k nám něco odporujícího Božím zákonům, pak stojíte i s chrámem a se svým vysokým kněžstvem v našich očích daleko a hluboko za zvířaty! Nyní jsem vám jasně a otevřeně vylíčil jací jsme nyní a proč a tak tedy také snad pochopíte, jak se máte k nám chovat, chcete-li u nás dosáhnout nějakého pravého a dobrého cíle své námahy.“

209. ROKLUS ODHALUJE ÚMYSLY FARIZEJŮ.

1) Tato Roklova promluva se ovšem ani dost málo nehodila k tomu, čeho zde vlastně oba templáři chtěli dosáhnout!

2) Po chvíli však napadlo farizeovi, aby pohrůzkami jinak naladil představeného a aby mu jaksi učinil peklo co nejpálčivější a proto se silně nadutými tvářemi pravil farizeus: „Poslyš, představený, který si tak velice zakládáš na své pravdě a čestnosti! Ve své horlivosti jsi zapomněl předně před kým stojíš a mluvíš a zadruhé jsi veřejně vyslovil nejen proti nám jako představeným chrámu, nýbrž také proti chrámu zlé rouhání a tím jsi se učinil v nejvyšší míře trestným. Kdybychom tě chtěli nyní pronásledovat, pak by se tobě i celé tvé straně zle dařilo! Proto dej se sebou mluvit beze svědků mezi čtyřma očima a učiň pak vše co od tebe žádáme, tak nepoužijeme dále ničeho, co by tě učinilo v nejvyšší míře před námi trestným!“

3) Když **Roklus** uslyšel tuto promluvu, tu téměř všecek vzplanul, pohlédl na oba pichlavě bádajícím pohledem a velmi zvučným a silným hlasem pravil: „Poslyšte, vy skrz naskrz prohnání farizejové! Jako vpravdě žije jeden Bůh, Kterého Já dobře znám, Kterého vy jste však ještě nepoznali a jako vpravdě tu nyní stojím, mluví a žiji, tak vpravdě neučiním, co byste ode mne mezi čtyřma očima žádali ke krytí svých hříchů! Vy jste pravili, že jsem se vám a chrámu rouhal a že jsem se tedy učinil v nejvyšší míře trestným; v jaké míře jste se však učinili potom trestnými před Bohem, chrámem a před lidem vy svým smilstvem, cizoložstvím a przněním chlapců v chrámu?“

4) Vy jste sem přivedli zpola k smrti znásilněné dívky, služky a vámi svým mužům zpronevěřilé ženy a zprzněné chlapce pod titulkem „k uzdravení“; ale vaše mysl a vůle je zcela jiná! Vaše přemíra hříchů se začala o vás v Jeruzalémě velmi zle roznášet a nahнала vám velký strach ne snad z Boha, v Něhož jste nikdy nevěřili, nýbrž ze zákonů Říma; a proto jste sem přišli s těmi, kteří jsou nyní špatně zaopatřeni v hospodě na Velkém náměstí a nechcete nyní, abychom zde pro krytí vašich převelikých a mnohých hříchů uzdravili lidi, které jste učinili nemocné a nešťastné, nýbrž chcete abychom je zavraždili a pohřbili anebo aspoň vypověděli do předaleké země mezi divoké lidi a zvířata - a tak máme učinit pro vás ještě závěr vašich hříchů, začaž nám chcete přenechat část vašeho zde v tajnosti udržovaného podílu na loupeži.

5) Pravili jste, že jsem se vám v chrámu rouhal a učinil jsem se trestným. Jak je to tedy nyní s vámi? - Co jsem zde však řekl já, jenž jsem obdržel od Boha schopnost prohlédnout každého člověka skrz naskrz a srdce a ledví prozkoušet, to vám mohu tisíci svědky před Bohem a všemi řádnými světskými soudy dokázat, A učiním-li to, jak to pak bude s vámi dopadat? Vy jste se domnívali, že mě svými velekněžskými hrozbami přinutíte k ohavnému činu; ale nyní se pro vás list obrátil a stojíte teď v mé moci! Co učiníte nyní?“

6) Pravili oba zcela zaraženi slovy představeného: „Kdybys nám snad dokázal to první, pak ti však bude přece jen těžko dokázat, že jsme sem k vám přivedli nemocné ve zlém úmyslu! Kdybys však snad objevil staroegyptskou chiromantiku (ze znamení na ruce) a jistě ne s pomocí Boží, již se velice chlubiš a nepovážíš, že Bůh nemá s kouzelníky nic

společného, také u nás nějaký zlý úmysl, nebude to mít před soudem cenu; neboť pouhá myšlenka dávno ještě není skutek a nebyla by skutkem ještě ani tehdy, i kdybychom ti nahlas svěřili, z čeho jsi nás obvinil! V této věci bys tedy proti nám nepořídil asi nic. V prvé věci jsou však téměř všichni templáři stejní a nakonec by ti to bylo přece jen trochu těžké, i když také jsi jako Řek a polopohan u Římanů ve veliké vážnosti; neboť tak velký a vážný sbor kněží, jakým je náš sbor v Jeruzalémě, jenž má velkou moc, nelze tak snadno a účinně napadnout. Proto upust' od svých pohrůžek a my také nepoužijeme našich pohrůžek a nebudeme tě vyzývat k tomu, abys vyléčil naše sem přivedené nemocné; neboť jsou přece také ještě jinde léčebné ústavy!“

7) Po těchto slovech se chystali oba k odchodu; ale **Roklus** jim řekl: „Přijít sem je sice snadné, ale odtud se navrátit a přijít domů je mnohem těžší a vy věru nebudete s tohoto místa dříve puštěni, dokud nesplníte, co vám nadiktujeme ve jménu Jehovy. Vy jste v naší moci a bude vám těžko jí odporovat.“

8) Nemocní zde budou uzdraveni a vy se svými poklady se postaráte o jejich další udržování; kde však budou mít uzdravení svůj dobrý a jistý pobyt, to bude má starost.

9) Vámi zde udržované loupežení bude úplně zastaveno a všechny uloupené poklady budou přineseny a dopraveny do této obce a budou ještě mnohým dosud zde přítomným vráceny; neboť psáno jest: „Nepokradeš a nepožádáš statku bližního svého!“

10) Nejste nejhoršími rouhači, pravíte-li, že jste přední sluhové Boží a že Bůh vyslyší jen vaši modlitbu a že je vám dána moc otvírat lidským duším brány Království nebeského?! Vy sami jste však ještě nikdy v jednoho Boha nevěřili a ve svých srdcích jste Mu nevzdávali náležitou poctu; zato jste však ještě co nejzuřivěji pronásledovali každého, kdo jsa Duchem Božím probuzen a naplněn, začal nutně svědčit proti vám!

11) Já sám jsem odešel na malou poušť u Jordánu a poslouchal jsem kazatele pokání Jana a každé jeho slovo jsem shledal až příliš pravdivé a také jsem se tedy potom obrátil; vy jste ho sice také poslouchali, poté jste však byli plni nenávisti a on se musel stát nejvyšší mrzkou obětí vaší nenasycené mstivosti. Nyní však přišel velký zaslíbený Mesiáš pln nejvyšší moudrosti a Božské síly a moci, což vám slovy i skutky dokazuje a vy se snažíte také Jeho usmrtit! Jakého ducha jste to děti?!

12) Hlásáte lidem sice zákony Mojžíšovy, sami však ani jediný nezachováváte a dopouštíte se všech hříchů, které vám ukládá do vašich zlých srdcí jen vždy ďábel, jenž je vaším pravým otcem; lžete vždy před Bohem a přede všemi lidmi; podvádíte, falešně přísaháte; kradete, loupíte, usmrcujete a vraždíte, jak vám to mohu před Bohem a před každým světským soudem již tisíci tisíci svědků nad Slunce jasně dokázat a vy se odvažujete spílat rouhačů Tomu a pak také pronásledovat Toho, Jenž probuzen pravým Duchem Božím, svědčí proti vám a chtěl by i vás samé zachránit od propasti věčné záhuby?!

13) Řekněte a suďte sami, zda si Sodomité kdy tak zle počínali jako vy, - a přece je dal Bůh ohněm z nebe se Země vyhubit! Co asi v nejbližší době učiní s vámi?

14) Z tohoto asi poznáváte, že my Esejci až příliš dobře známe vás černé templáře a také dobře víme, jak dobře a poctivě to s námi míníte a že dáváte do klatby každého chudého Žida, jenž by prokazatelně u nás hledal a také našel pomoc; vy sami však přece přicházíte k nám, když se vám špatně daří a žádáte o pomoc! Neprospělo by to snad chudému Židu také tak, jako to prospívá vám samým?! Ó, vy zlí licoměrníci a pokrytci, vy pokolení hadí a plémě ještěřčích, jestliže se od základu nepolepšíte, pak se vám dostane tím více kletby a věčného prokletí! Nyní víte, co zde aspoň máte dělat!

15) Nevyhovíte-li mé před Bohem a před všemi lidmi spravedlivé žádosti, pak vás začnu mocí Bohem mně propůjčenou takovým způsobem trestat, že by před ním prchali i všichni ďablové. - Rozuměli jste mi?“

16) Právili vnitřně zcela rozlícení **farizejové**: „Ó, ano, příteli, to jistě a my zde tvé žádosti podle možnosti vyhovíme; co však později celý chrám učiní za tuto nám zde učiněnou křivdu, nevíme. Neboť ve Velké radě předneseme téměř vše co nás zde potkalo, jakož i také - o čemž nám teprve nyní vzešlo světlo - že jak Jan, ten přísný kazatel, tak i nyní obzvláště ten proslulý Nazarejec pocházejí z vašeho ústavu a že Nazarejec vyšel od vás.“

17) Jsme však nyní hotovi učinit vše co jsi od nás žádal a bylo by na čase, abychom se pustili ihned do práce, jelikož bychom rádi ještě dnes nastoupili zpáteční cestu. Odebe-

reme se tedy do naší hospody, v níž jsou naši nemocní a tam může být stručně vše urov-
náno!“

18) Pravit představený **Roklus**: „Zcela dobře; taková je také má vůle a tak tam pů-
jdeme!“

210. ROKLUS UZDRAVUJE NEMOCNÉ.

1) Po těchto slovech se všichni odebrali do hospody na Velkém náměstí.

2) Když přišli do sálu, v němž byli ve značně velkém počtu nemocní, také tam však již na oba farizeje čekali náčelníci lupičů, aby tam s nimi účtovali, pravit **Roklus** nejprve nemocným: „Já jsem představený této obce a mám zázračnou moc od Pána Boha, abych vám všem pomohl, jak jsem také dnes již mnohým pomohl, jak jste o tom obdrželi zprávu; avšak řekněte mi bez ostychu, čím jste hlavně přišli k vašim tělesným nemocím!“

3) Když **chlapci** uslyšeli toto vyzvání, pravili: „Pane, nebudeme-li se muset již vrátit do Jeruzaléma a vezmeš-li nás do ochrany, řekneme vše; ale budeme-li muset zase zpět do Jeruzaléma, pak nám nejnepatrnější výpověď přinese jistou smrt, kterou jsme všichni co nejjistěji ohroženi!“

4) Pravit **Roklus**: „Tak tu se nemusíte o nic starat, zato však ti, kdo vás ohrožovali; já se o vás postarám! Mluvte tedy bez bázně a bez ostychu!“

5) Poté začali **chlapci** zcela otevřeně vypravovat jaké hanebnosti s nimi templáři prováděli a dosud ještě provádí s mnohými jim rovnými a že přitom také již mnozí přišli a ještě budoucně budou přicházet o život.“

6) Pravit opět **Roklus**: „Tak, - to slyšíme velmi chvalitebné věci o chrámu Jehovově a Jeho služebnících! Nyní však je již dobře, milé a ubohé děti, již vám bude pomozeno. A nyní mluvte vy, děvčátka a ženy!“

7) Také ony prosily předem o ochranu, protože také ony jsou podobně jako chlapci ohroženy.

8) Pravit **Roklus**: „Co jsem slíbil chlapcům, to platí také vám a tak tedy můžete také vy svobodně a otevřeně mluvit!“

9) A ony začaly mluvit tak, že přitom dokonce několika přítomným náčelníkům lupičů vstávaly vlasy na hlavě, zejména když se několik děvčat a žen obnažilo a ukázaly dokonce hrůzu budící zmrzačení na těle, která jim způsobila neomezená chlípnost templářů.

10) Když se **Roklus** o tom všem přesvědčil před svědky, pohlédl v nejvyšší míře vážně rozčilen na oba farizeje a také na věrné jim oddané sluhy, kteří byli též přítomni a pravit: „Ne, to tu přece jen od počátku světa nebylo! A při takovém řádní v chrámu jste mi řekli, že jsem se chrámu rouhal, ježto jsem jej, tak jak nyní jej nejplnějším právem nazval peleší lotrovskou a jámou vražednickou?! Ó, vy bídáci, který dábel vás do světa zplodil, ustanovil a dokonce posvětil za kněze Jehovy? No, jen počkejte! Že o tom bude brzo dokonce císař uvědoměn, o tom vás mohu již zde ujistit! Co on pak učiní, to se snad brzo dovíte. Avšak s vámi budu o tom mluvit již velmi málo!“

11) Poté se obrátil **Roklus** k nemocným a pravit: „Ve jménu Jehovy, Jenž nyní v této době přišel k nám lidem v osobě Ježíše z Nazaretu, Kterého však zlí a slepí farizejové nenávidí a pronásledují, protože svědčí proti nim a Který mně také udělil moc všechny nemocné uzdravovat pouze mou vírou a vůlí, držím nad vámi ruce a pravím: Buďte úplně uzdraveni!“

12) Po tomto zvolání byli všichni rázem tak dokonale uzdraveni, že nebylo možno na jejich tělech objevit ani jednu jizvu po zmrzačení - a **všichni**, kteří pohlíželi na ně, nevyjí-
majíc ani náčelníky lupičů, pravili hlasitě a otevřeně: „To je možné jen Boží síle a žádnému člověku. Budiž tedy jen Jemu jedinému chvála, čest a sláva a největší dík za to, že před námi odhalil templáře v Jeruzalémě a že nyní úplně víme, zač je máme považovat!“

13) Takto děkovali také se slzami v očích uzdravení a odvrátili tváře od zuřivých fari-
zejů.

14) Poté pravit **Roklus** oběma farizejům: „To by bylo tedy učiněno ve jménu Páně - a nyní přejdeme k jiné věci!“

15) Ježto **oba farizejové** věděli dobře co dalšího od nich Roklus ještě požadoval, pravili jemu: „Račiž nyní určit peníz, který považuješ na vydržování těchto vcelku as dvaceti osob za nutný a my ti jej zde vyplatíme! Avšak silničního poplatku jsi sám pánem a můžeš o tom s muži zde přítomnými pojednat sám. Z naší strany se zříkáme na všechny časy všeho dalšího; neboť také my začínáme nyní chápat naše velké bezprávi a budeme se podle vší možnosti snažit je odčinit.“

16) Až přijdeme domů, bude naší prvou snahou, abychom se od chrámu vzdálili; neboť od nynějška, kdy jsme viděli co nejzřejměji působit silu Boží a také jsme od tebe, moudrý a v pravdě Duchem Jehovy naplněný muži, slyšeli ostrá a varovná nám nanejvýš přínáležející slova a je v nás ³⁵⁾ probuzeno světlo víry, užijeme zbytku doby našeho života také jinak nežli tomu bylo dosud. Pán Bůh račiž nám odpustit naše mnohé hříchy, které se staly skutečností! A nyní račiž určit peníz za vydržování (dotyčných osob) a my ti jej ihned dáme!“

17) Privil **Roklus**: „Máte u sebe osm set liber zlata a mimoto ještě dva tisíce liber stříbra. Na vaši cestu domů budete potřebovat sotva setinu vašeho stříbra a nechte tedy osm set liber zlata a ještě tisíc liber stříbra na jejich vydržování - pravím - jednadvaceti osob zde, abyste tím před Bohem poněkud usmířili vaše zločiny na nich! Chcete-li však učinit sami více, bude vám to před Božíma očima ku prospěchu.“

18) Pravili oba: „My přijdeme se stem liber domů a necháme k oněm tisíci librám stříbra také ještě devět set liber zde; a kdyby tito nyní tak zázračně uzdravení lidé potřebovali časem více, dodáme jim to sem z Jeruzaléma.“

19) Privil **Roklus**: „Toho nebude zapotřebí, doma budete moci mnoho napravit! Peníz vám zde zanechaný je pro tyto lidi více než dostatečný a bude také o ně postaráno tím, že budou moci pít svých rukou zcela dobře vydělávat svůj chléb; neboť každému člověku je prospěšnější, když si opatřuje výživu prací, nežli když pouhým bohatstvím v zahálce připadne svým bližním na obtíž.“

20) S tím byli také uzdravení úplně srozuměni a oni dva se odebrali s Roklem do vedlejší komory, v níž uschovali své zlato a stříbro a odevzdali mu zmíněný peníz; pro sebe však podrželi jen sto liber.

21) poté se opět vrátili do sálu a prosili uzdravené jakož i Rokla za odpuštění.

22) A **Roklus** poté pravil: „Odpouštět svým nepřítelům také tehdy, když nepoznávají a napravit nechtějí své bezprávi je Bohu libé a tak jsme také podle vůle Boží tím více povinni tak učinit oněm nepřítelům, kteří kajícně poznávají bezprávi na nás spáchané a pojali pevnou vůli podle možnosti je opět napravit. Proto vám oběma vše odpouštíme; poohlédněte se však také jinam a napravte každou křivdu, kterou jste komukoli způsobili a Pán Bůh vám pak také prokáže milosrdenství tam, kde již nebudete moci napravit vaše na lidech spáchané velké hříchy, protože dotyční lidé nejsou již na tomto světě mezi živými!“

23) Oba slíbili učinit vše možné, vzali poté své věci a vydali se i se svým služebnictvem ihned na zpáteční cestu.

211. ROKLUS A LOUPEŽNÍCI.

1) Poté si vzal Roklus do práce dosud přítomné náčelníky lupičů a řekl jim co mají činit, chtějí-li uniknout hněvu Božímu. A oni byli tedy také ihned hotovi učinit vše, co bude od nich jako představený obce požadovat; jen ať od nich nežadá něco nemožného.

2) Privil poté **Roklus**: „Vy jste učinili zejména v posledních týdnech na našich vedoucích sem cestách velkou kořist již dlouho nespravedlivě vybíranými poplatky a zřídka jste tu také chudé úplně ušetřili. Mnozí jsou ještě zde. Jděte a vraťte jim všem, jak bohatým tak i chudým vybraný poplatek a budoucně nežádejte již od nikoho nikdy poplatky a vaše hříchy budou také vám odpuštěny!“

3) Privil jeden z nich: „Představený obce! Učiníme jak jsi nám to nyní přikázal; my jsme toto pohoršlivé zaměstnání prováděli již přes třicet let a tím jsme nabyli již velmi

³⁵⁾ „v nás“ doplnil vyd.

mnohé poklady, které při nejlepší vůli již nemůžeme navrátit právoplatným vlastníkům, protože nevíme kde jsou domovem a zda někde ještě žijí. Co tu máme nyní po právu učinit?“

4) Pravit **Roklus**: „Vy jste to vzali většinou bohatým, kteří jsou domovem v dalekých zemích a jsou tam beztoho pozemskými statky zahrnuti. Takovéto starší poklady však řádně spravujte a považujte je za statek chudých, kteří sem velmi často přicházejí hledající pomoc; podejte jim podle potřeby pomocnou ruku a Pán nebe a Země vám promine vaše viny!

5) Zřídte hospody pro chudé, kteří jinak až příliš často museli celé týdny tábořit pod širým nebem a tím založíte dobro a nespravedlivým mamonem si nashromáždíte v nebi přátele! Jestliže jste tomu všemu nyní porozuměli, pak jděte a přiložte ruku k dílu!“

6) Když to byl Roklus vyslovil, všichni mu za to poděkovali. Náčelníci lupičů odešli a ještě téhož dne přinesli co se žádalo a co se tedy také náležitým zprostředkováním vrátilo vlastníkům.

7) Když se však náčelníci lupičů vzdálili ze sálu kvůli dílu, které měli vykonat, obrátil se **Roklus** k hospodskému, jenž mu byl znám jako vždy čestný a poctivý a pravit: „Uzdravení zůstanou budoucně v tvém opatrování; starej se o to, aby podle svých sil obdrželi také zaměstnání! Zlato a stříbro zde pro ně uložené spravuj však dobře a spravedlivě a co ti patří, vezmi si z úroků; časem s tím již náležitě naložíme. Také o vyučování mládeže bude postaráno.

8) Učiň to jako poctivý Žid podle způsobu Samaritánů z lásky k našemu jednomu jedině pravému Bohu a také z lásky k lidem a obdržíš od lásky Boží velkou milost! Čiň však co činiš ve vsí vlídnosti; neboť vlídný, v lásce činný člověk vykonává dobrodiní dvojnásobně a za svůj skutek dojde také desateronásobné odměny na onom světě! Ježto jsem nyní ve jménu Páně urovnat tuto velmi závažnou věc podle Jeho vůle a nyní nastalo již poledne, odeberu se nyní se svými bratry do hospody, kterou dobře znáš; neboť čeká nás tam velký Pán a Mistr. Kdo potřebuje nějakou pomoc, ať se odebere tam!“

9) Poté se otázal **hospodský** řka: „Příteli, je to snad dokonce ten velký prorok z Galileje, o němž jsi se předtím zmínil před farizeji při vkládání rukou nad nemocnými a v jehož jménu jsi uzdravil právě také tyto nemocné?“

10) Pravit **Roklus**: „Ano, příteli, právě Ten je to! Ale pozor, to není prorok, nýbrž to, co jsem o Něm vypověděl, totiž - Pán Sám, což mi můžeš a také všichni uzdravení věřit!

11) Pravit **hospodský**: „O, příteli, Toho bych také já rád viděl a slyšel; neboť od mnohých cizinců, Židů a všelikých pohanů, kteří tu cestovali, jsem slyšel velmi velké věci! Všichni pohané Ho považují za Boha; jen Židé říkají, že je to velký prorok. Ó, příteli, Toho bych rád viděl a slyšel, jak jsem již pravit, kdyby mně to bylo dovoleno!“

12) Pravit **Roklus**: „Nejen tobě, nýbrž každému je dovoleno přijít k Němu a pro uzdravené je to více nežli povinností, aby Mu vzdali dík za uzdravení; neboť ne já, nýbrž jedině On je všemohoucností Svě svatě vůle uzdravil. Avšak vyčkejte nyní ještě dvě hodiny; po této době můžete všichni přijít!“

13) Pravit poté také **uzdravení**: „Ó, příteli Nejvyššího, jak můžeme my hříšníci přijít k Němu a na Jeho nejsvětější tvář pohledět?! Takové milosti nebudeme věčně nikdy hodni!“

14) Pravit **Roklus** zcela dojat pokorou uzdravených: „Kdyby vám byl neodpustil vaše hříchy, na nichž mají hlavní vinu templáři, nebyl by vás také uzdravil; ježto vás však uzdravil a jistě vám tedy odpustil také vaše hříchy, jste tím více zavázáni, abyste přišli ve vsí lásce k Němu a vzdali v udané vám době dík Jemu jedinému!“

15) Po těchto slovech Roklových si dodali všichni odvahu a slíbili, že přijdou a učiní co jim poradil.

16) Poté svěřil Roklus ještě jednou hospodskému ošetřování uzdravených, opustil pak se svými bratry sál a odebral se co nejrychleji ke Mně.

212. ZÁZRAK PÁNĚ S POKRMY.

1) Byli jsme však ještě všichni pospolu u našeho stolu a když nás Roklus se svými bratry takto nalezl, měl z toho velkou radost; jen se domníval, že jsem v době, kterou byl strávil s farizeji, řekl leckteré spásné živé slovo.

2) Privil jsem **JÁ**: „Milý příteli a dokonce bratře! Nebudiž ti toho líto; neboť Já jsem Svým učedníkům přednesl jen to, jak a o čem jsi jednal úplně podle Mé vůle s farizeji, s nemocnými, s náčelníky a nakonec s hospodským a opět s uzdravenými! Ty jsi se Mi stal vpravdě zdatným nástrojem proti Mým nepřátelům; a protože jsi Mně byl věrný v malém, ustanovím tě také nad větším.“

3) Ale nyní se jen posaď s bratry opět ke Mně; neboť bude ihned podáván oběd, který jsem objednal Já Sám z Mé nikdy nevyčerpateľné spížírny a rovněž také víno z Mého sklepa! Neboť jestliže jste se stali ty a tvoji bratři Mně, Pánu, velmi zdatnými pracovníky pro Mé role a vinice, buďtež tedy také tohoto dne, v této době ³⁶⁾ Mnou co nejlépe pohoštěni.“

4) Při těchto slovech přišel náš **hospodský** do jídelny a prvil Mně poněkud rozpačitě: „Pane a Mistře, když jsem se Tě předtím co nejoddaněji otázal, jaký mám připravit Tobě milý oběd, tu jsi nejmilostivěji řekl, abych se o toto poledne nestaral, že tentokrát připravíš oběd Ty Sám. Čekali jsme však nyní přes hodinu v kuchyni zcela marně na Tebe a pro tento stůl jsme se ničeho nedotkli. Nyní však by bylo již na čase, aby se dávaly na stůl pokrmy a ještě není nic připraveno! Co mám nyní učinit?“

5) Privil jsem **JÁ**: „Ó, příteli, jak marnivá je tvá starost! Myslíš, že Já snad potřebuji také jako vy lidé plné spíže, kuchyně a sklep hojně opatřený měchy vína?! Hle, Já jsem nyní mezi Svými přáteli, kteří Mne dobře poznali a kteří také ve jménu Mému působili mocí Mého slova a své víry ve Mne a konali velká znamení a tak tedy také nyní učiním pro ně zázrak. V kuchyni není ovšem pro nás připraveno nic, - ale pohleď nyní na stoly!“

6) Když jsem toto vyslovil, tu byly všechny mísy, které zůstaly ještě od snídaně na stolech, plny nejlepších pokrmů z nejušlechtlejších ryb, z dobře připraveného telecího a jehněčího masa, z všelikých sladkých plodů a nejlepšího chleba; a rovněž také všechny džbány byly vrchovatě naplněny nejlepším vínem, které posilovalo srdce a občerstvovalo útroby.

7) Když to uviděl **hospodský**, bil se v prsa a prvil: „Ó, Pane a Mistře! Kdo vidí toto a ještě nevěří, že v Tobě ve vší úplnosti přebývá Duch Boží a Jeho moc a síla, ten musí být ve své duši a ve svém rozumu raněn tisíceronásobnou slepotou!“

8) Je sice vše zázrakem pocházejícím z Tvé moci a moudrosti a nebe a tato Země jsou plny jen Tvých děl, která však jako zázraky nicméně nebudí naši pozornost, protože jsme si na jejich dočasné vznikání, trvání a také zanikání zvykli již od narození; ale tento náhlý vznik těchto pokrmů, které se jinak připravují jen lidskou rukou a rovněž tak také vznik vína z pouhého nic je něco nebetyčně jiného!

9) Neboť jestliže strom vyrůstá poněnáhu ze semene, stává se velkým a silným a začíná nést plody, spatřujeme přitom všelike prostředky jako příčiny účinků jakoby z nich vycházejících. Ale kde tu jsou prostředky? Tu není žádný strom, na němž by rostly tyto různé plody a uzrály ve světle a teple Slunce! Na kterém poli se sklízela pšenice na tento nádherný chléb? Ve které vodě byly chyceny tyto ryby, kde byla zabita jehňata a telata a u kterého ohně byly tak dobře připraveny a ve které vinici se urodilo toto víno?

10) Vše vzniklo náhle jen nekonečnou mocí Tvé vůle! A to je právě to, co mě uvádí do nejvyššího úžasu a to proto, že podle mé zkušenosti Ty jako nepochybně Prativůrce všech věcí v nebi a na Zemi, dáváš všemu jen v neproměnlivém řádu poněnáhu vznikat a jedno vyplývá z druhého; zde však to byl okamžik a dřívější nic se stalo náhle tím, co nyní před našima žasnoucíma očima a srdci naplňuje nyní jídelní stoly! Ó, Pane a Mistře ve Svém Duchu již od věčnosti, nebylo by ti tedy také možné uvést takto v dokonalé bytí celý svět a

³⁶⁾ „tohoto dne, v této době“ je dodatečně vloženo Lorberovou rukou. Vyd.

všemu ostatnímu na něm dát právě tak v jednom okamžiku vzniknout, což by lidem uspořilo veškerou práci a námahu a velmi mnohé starosti?“

11) Privil jsem **JÁ**: „Ó, ano přáteli, to bych jistě mohl, kdyby člověku prospělo, aby upadl do veškeré lenosti a tak tedy také brzy zabředl do veškeré hmoty a do jejího soudu! Chci-li však, aby se člověk ve svém světském životě zkoušky svobody obohacoval vždy víc a více zkušenostmi a z nich plynoucími poznatky jen všelikou činností a učil se Boha a sebe poznávat, tu musí svět sám a vše v něm a na něm právě tak vznikat a trvat, jak to právě vzniká a trvá.“

12) Hle, tu máš zcela krátce důvod, pro který nechávám na hmotných světech vše jen poněmáhlu vznikat a také opět zanikat; neboť hmotné světy i se vším co je v nich, na nich a nad nimi, nebyly stvořeny k věčnému trvání, nýbrž jen duše lidí, které právě vycházejí ze soudu hmoty a v člověku se posilňují k nepomíjejícímu věčnému životu a tak také zesilují v Mém Duchu ve vši lásce ke Mně.

13) Činím-li však zde mezi Svými duchovně nyní téměř již úplně dokonalými učedníky a přáteli od Svého pravěkého řádu malou výjimku, není tím žádná duše uvedena do nějaké zhoubné jí lenosti a trvalé nečinnosti a tím jsem vám všem ukázal, že u Boha je vše možné.

14) Nyní se však posad' také ty sem k nám a jez a pij! Po jídle také ještě najdeme čas, abychom si o lecčem zcela dobře pohovořili!“

15) Poté se hospodský posadil k našemu stolu, jedl a pil zcela s chutí s námi a nemohl si dost vynachválit jakost pokrmů, - což činili také všichni ostatní.

213. ŽENA HOSPODSKÉHO

1) Brzy však přišla také do jídelny jeho žena, aby se otázala příliš dlouho nepřítomného muže, jaký jsem poručil oběd a zda snad budu Já Sám spolupůsobit na jeho přípravě v kuchyni nějakým zázračným způsobem.

2) Když však ihned zpozorovala, že jsme všichni seděli u stolů pokrytých hojnými pokrmy a nápoji a jedli a pili, tu spráskla ruce nad hlavou a pravila (žena): „Ale, pro Mojžíše, jehož den dnes světíme, copak je to?! Odkudpak byly přineseny tyto pokrmy a odkud toto víno?!“

3) Privil **hospodský**: „Netaž se tu zbytečně! Neboť i kdybychom ti to také řekli, přece bys to nepochopila; později se však jednou již také dovíš, odkud tyto pokrmy přišly. Nyní však hled' jen v kuchyni na to, aby všichni ostatní hosté v jídelnách byli řádně obslouženi!“

4) Poté žena odešla ihned opět do kuchyně a konala svou povinnost. Ale nicméně jí nešlo do hlavy, odkud pokrmy přišly, proto provedla mezi služebnictvem domu také hlavní zkoušku v tom smyslu, kým, jak a kdy a odkud byly pokrmy přineseny. Když však všichni ujišťovali co nejoprávdověji, že to nevědí, tu to žena zvědavostí již nevydržela a přišla opět k nám, aby se tu snad dověděla u jednoho z Mých učedníků, jak je to s těmi pokrmy.

5) Tu privil ženě **jeden Esejec**: „Kdybys nebyla ve svém rozumu příliš slepá, byla bys si již povšimla, jaké zázraky se již zde staly a také mimo tento dům pouze vůlí věčně velkého Pána a Mistra a rovněž tak vznikly také tyto pokrmy! Byly sem opravdu dopraveny z nejvyšších nebes. Přístup však ke mně, ochutnej vše a řekni pak jako dobrá představená kuchyně, jak ti chutná tato nebeská strava!“

6) Tu přistoupila žena poněkud rozpačitě k Esejci a ochutnala pokrmy, chléb a víno a dosvědčila, že ve svém celém životě ještě nikdy neokusila něco tak nadmíru chutného. Nyní již sama věří, že tyto pokrmy nebyly připraveny v žádné pozemské kuchyni.

7) **Esejec** však ukázal rukou na Mne a privil: „Hle, zde sedí onen věčně velký Mistr pokrmů, který nyní přezázračně v jediném okamžiku tento nádherný oběd nepřipravil nějak lidským způsobem, nýbrž stvořil čistě tak, jako také tvoří na celé Zemi pro veškeré stvoření věčně dále jemu vhodnou potravu! A nyní víš zatím dost; věř, abys se stala blaženou! Tomuto domu, jakož i také celé obci se dostalo velké milosti a proto nebudeme moci Boha nikdy dosti chválit a velebit. A nyní můžeš, ženo, jít již opět za svou práci; ale o tom, co jsi se tady nyní dověděla, neříkej ostatním lidem - neboť Pán a Mistr chce nyní tomu tak!“

8) Tu šla žena ke Mně a děkovala Mně za to, co požila a odebrala se pak opět do kuchyně,

9) **JÁ** jsem však řekl všem: „Žádná žena nebyla sice již od počátku povolána, aby prorokovala jako prorokyně před národem; ale je-li žena zbožného srdce, zachovává přikázání a vychovává své děti moudře v pravé bázni Boží a lásce, pak je také jako prorok a Duch z Boha se ubytuje také v jejím srdci.

10) Proto také, budete-li budoucně hlásat Mé slovo, nevyklučujte ženy, jako tomu bylo dosud, nýbrž ani jim nic nezadržujte, co vám bylo z Království Božího zjeveno; neboť čemu ženy jako matky a prvé vychovatelky učí děti, to je trvalejší a cennější nežli vyučování všech vysokých škol na světě.

11) Je-li žena moudrá, budou také její děti moudré; je-li však žena hloupá a nevzdělaná, pak se také těžko budou moci z dětí stát proroci. Tu platí přísloví, podle kterého jablko nepadne nikdy daleko od stromu.

12) Je již zcela správné, že je žena dobrá a horlivá hospodyně a také vzdělává a cvičí své děti v hospodářství, ale ještě lépe jest, jestliže jsou sama naplněna Duchem pravdy z Boha, naplňuje tímž Duchem také srdce svých dětí. Takovým dětem bude pak možné snadno a účinně hlásat Mé evangelium. Také tohoto tedy budoucně náležitě dbejte!“

13) Roklus, ostatní Ezejci a hospodský Mně děkovali za toto poučení a **Roklus** ještě zcela zvláště pravil: „Ano, Pane a Mistře, u nás a zejména u Židů kolem Jeruzaléma bylo vždy velkou chybou, že se na pravé vzdělávání srdce a rozumu žen bral příliš malý ohled, v čemž tedy sluší také především hledat důvod úplného zatemnění a úpadku lidí v čisté víře v jednoho Boha! Od nynějška nebudeme tedy ženám nic zadržovat, co patří k jejich duchovnímu vzdělání stejně jako mužům.“

14) Pravil jsem **JÁ**: „Čiňte to a bude pak brzy jasno mezi lidmi! Až však někdy později nebude této Mé nyní vám dané rady následovat a ženy se stanou opět světské a naduté, pak se mezi lidmi opět vynoří stará temnota a víra vyhasne a láska vychladne; a bude znovu mezi lidmi soužení, jakého tu předtím ještě nikdy nebylo. Neboť Mnou nyní vzešlo všem lidem nejjasnější světlo. Zatemní-li se někdy Měsíc, bývá tím noc na Zemi sice také temnější, ale nakonec přece jen mnohem snesitelnější, nežli kdyby bylo Slunce za nejjasnějšího poledne úplně zatemněno. Přemýšlejte u sebe dobře o tomto obrazu!“

15) Pravili **Moji učedníci**: „Pane a Mistře, tento obraz nám není jasný! Co představuje Měsíc a co Slunce? Jak si to máme vyložit?“

16) Pravil jsem **JÁ**: „Jak dlouho budu muset ještě mezi vámi kráčet nežli budete úplně rozumní?! Doba od Adama se podobala vzhledem k duchovnímu vzdělávání lidí mnohými proroky cestou zjevení světlu Měsíce. Měsíc střídá své světlo a nějakou dobu není ho vůbec vidět, potom opět roste, až je úplněk. Tak to šlo s poznáváním Boha až do této doby. Stoupalo u různých národů až k úplnému světlu slovem a znamením proroků. Proroci byli podle toho vždy podobni úplnému světlu Měsíce, který nemá také vlastní světlo, nýbrž světlo vypůjčené od Slunce, jako měli pak také všichni proroci za všech dob jen světlo vypůjčené z Boha jako ze Slunce andělů a duchů a tímto světlem svítily lidem.

17) Vedle proroků a po prorocích povstali také jiní učitelé, činili všeliké dodatky a vysvětlivky a tak zatemňovali původní nauku vždy víc a více, že pak z ní brzy již nezbylo nic. Tu si museli lidé ve své noci vypomáhat slabým třpytem Hvězd, až zase byl mezi nimi probuzen nějaký prorok. Duchovní noc stavší se takto temnější nepůsobila na mysl lidí jistě tak chmurně, ježto jejich víra v jednoho Boha nemohla podobně nikdy jako třpyt mnohých Hvězd úplně vyhasnout.

18) Ale nyní vzešlo ve Mně lidem samo Slunce nebeské. Toto Slunce nemá vypůjčené, nýbrž své nejvyšší vlastní přemocné světlo, které o sobě ani nepřibývá ani neubývá. A kdo poznal Mne, nebude Mne již poznávat jednou více a hned poté opět méně. Ale je velmi možné, že toto jasné světlo v člověku zcela uhasne jeho světskou myslí a pýchou a pak to s ním bude obdobně právě takové jakoby to bylo se Zemí, kdyby Slunce, které vše osvětluje a otepluje, najednou na nebi zcela vyhaslo. Tehdy svit Hvězd nebude již moci poskytovat lidem útěchu, protože bez Slunce by muselo na Zemi chladem vše ztuhnout a zemřít.

19) Když od nynějška víra ve Mne, v Mé životní světlo v člověku vyhasne, pak s ním také úplně vyhasne láska jako životní teplo a to bude pak mít za následek takové soužení

mezi lidmi, že se budou cítit mnohem nešťastnější nežli pošlapaný červ, který se svíjí a kroutí v prachu. A mnozí budou hlasitě volat: „Jak šťastná jsou zvířata proti nám lidem! Žijí a smrt neznají; my však musíme žít, abychom měli smrt a jeho hrůzu stále před sebou!“

20) Hle, v tom záleží velké soužení mezi lidmi, když je světlo a láska opustila! Proto hledte, aby lidé zůstávali ve světle, pak také zůstanou v lásce a smrt před sebou neužijí, nepocítí a neokusí! - Porozuměli jste tomu nyní dobře?

21) Pravili **všichni**: „Ano, Pane a Mistře; ale je nicméně smutné, že je to možné!“

22) Pravil jsem **JÁ**: „Ovšem, - ale Já proto nemohu vzít člověku svobodnou vůli, protože bez ní by nebyl člověkem. Avšak nyní již nic o tom dalšího! Teď ještě pojíme a popijeme a posílíme údy, pak budeme opět pracovat!“

23) Poté jsme jedli a pili zcela v dobré míře a byla ještě učiněna leckterá poznámka o dobré chuti pokrmů, chleba a vína.

214. NEJVĚTŠÍ ZÁZRAK PÁNĚ - JEHO SLOVO.

1) Když jsme pojedli a vstali od stolů, otázal se hospodský jednoho učedníka, zda jsem podobný zázrak vykonal častěji.

2) **Dotazovaný učedník** pravil: „Podobným způsobem bylo již často nasyceno najednou několik tisíc lidí pod širým nebem! Rovněž tak proměnil Pán Svou vůli také častěji pro nás a pro mnohé jiné tam, kde neměli víno, nýbrž jen vodu a to ne zrovna nejčistší, tuto vodu v nejlepší víno, právě tak jako Svým slovem a Svým učením přetvořil naši starou, shnilou a zkalenou vodu víry ve vodu živou, podobnou nejlepšímu vínu. Věru, Pán během sotva dva a půl roku vykonal nadmíru mnohé a velké zázraky, takže by je bylo možné již sotva spočítat a v knihách popsat! Avšak největší a navěky zůstávající zázrak je Jeho Slovo; kdo se zařídí podle něho, ten bude mít v sobě život věčný.“

3) Znamení však, která koná nyní Pán, jsou pro nás jen svědky, že totiž On je Pán. Budoucně nebudou však již znamení, která nyní koná, svědky Jeho Boží slávy, nýbrž Jeho učení v srdcích těch lidí, kteří budou podle něho žít a jednat; neboť bude v nás konat nejvyšší oblažující znamení pravého a sebe jasně vědomého věčného života, - což je více, nežli kdyby Pán nyní před námi konal sebevíce a sebevětší zázračná znamení, o nichž bychom sice mohli my a naši nástupci vyprávět pozdějším potomkům, kteří by nám však přece jen zpola uvěřili a často také snadno vůbec neuvěřili. A tak znamení nyní konaná budou mít malý vliv na zvýšení víry potomstva, zato však nauka, která na ně přejde jako v sobě nejjasnější a zcela nepopíratelná pravda!

4) Příteli, že jsme nyní zde, to je sice zcela jisté, pravdivé a určité a že Pán konal nyní před našima očima velká znamení, o tom zajisté nikdo z nás nepochybuje; ale sotva za sto let bude to vše patřit do říše světových dějin a mnozí budou o tom - jako o všem, co náleží této říši - většinou pochybovat a nebudou tomu věřit.

5) Ale světlá pravda, že dvě a dvě jsou čtyři, nepochybně potrvá až na konec všech časů³⁷⁾ a tak také potrvá i nauka z Božích úst Páně - podle níž má každý člověk Boha poznávat, jedině v Něho věřit a Jeho nadevšecko milovat a svého bližního jako sebe sama - jako životní pravda, která nebude moci nikdy být popírána, protože bez ní by předně nebylo možné ani zde na Zemi časné a hmotné společenské spoluzítí lidí a zadruhé, protože bez ní a bez jejího nejučinnějšího zachování nemohla by žádná duše dosáhnout věčného života z Boha. Neboť láska je věčný duch života a tedy v sobě a o sobě život sám.

6) Jestliže však lidé pozbyli k sobě a k Bohu veškerou lásku, pak z toho také vyplývá matematická pravda, že také pozbyli vnitřní a vlastně jedině pravý duševní život. Proto se budoucně starej jen o zjevenou nám nauku Páně a o jejího nejsvětějšího Ducha pravdy a jedne podle ní, abys obdržel život věčný, neboť znamení nemohou opatřit věčný život ani tobě, ani nikomu jinému.

³⁷⁾ „časů“ doplnil vyd.

7) Že Pán v Sobě a o Sobě je věčně všemohoucí a nejvyšší moudrý, to nám ukazují nejen nyní konaná zázračná znamení, nýbrž to dosvědčuje za všech dob před očima všech lidí velké stvoření, které stále hlasitě ke všem myslícím lidem volá: „Za těmito nescísně mnohými a moudrými velkými skutečnými tvorbami musí být skryt nejvyšší moudrý a všemohoucí věčný Dílovedoucí!“ Ačkoliv však člověk postřehuje Jeho volání a začíná Dílovedoucího tím či oním způsobem hledat - což činí dobře - cítí však přitom nicméně svou vlastní malomocnost a slabost, kterou nemůže proměnit v bohopodobnou sílu.

8) Budeš-li však nyní podle nám zjevené nauky Páně žít a jednat, pak se tvá malomocnost a slabost promění silou lásky Boží v tobě ve vlastní moc a sílu a to bude jistě prospěšnější, nežli kdybys byl ještě nadále svědkem tisíců zázraků, při čemž však bys zůstal při své staré malomoci a slabosti! Hle, takový je můj dobře odůvodněný názor!“

9) Právil jsem **JÁ** učedníku, který nyní takto mluvil: „Nathanaeli, tobě již nepotřebuji říkat: „Jak dlouho ještě tě budu muset snášet, nežli budeš rozumný v Mém Království!“; neboť ty již máš pravé porozumění! A proto k tvé řeči nyní pravím „Amen“ a potvrzuji vše, co jsi řekl jako nejuplnějším a nejčistším pravdu; neboť tak je to a tak to zůstane také navždy.

10) Kdo Mne bude hledat v Mých dílech a znameních, ten bude mít velmi těžkou a namáhavou práci a pod velkým břemenem a tíhou snadno ochabne; kdo Mne však bude hledat v lásce a láskou, ten Mne v sobě jako sílu všeho života brzy a snadno najde. A našel-li Mne, pak také již našel vše: věčný Život, jeho moc, sílu a moudrost. To si všichni zapamatujte a také to ostatním lidem hlásejte!

11) Nyní však půjdeme do přírody a trochu se poohlédneme co se tu a tam přihodí!“

215. PÁN A POVĚŘIVÝ HOSPODSKÝ.

1) Poté jsme opustili jídelnu a provázeni hospodským jsme se odebrali do přírody, kde toho dne bylo příjemně, protože severovýchodním větrem se denní vedro velice zmírnilo. Od naší hospody jsme obešli dosti rozsáhlou obec a přišli jsme pak také před velkou hospodu, v níž Roklus uzdravil ve jménu Mém jednadvacet nemocných.

2) Hospodský nás upozoroval, pospíšil se svými (domácími lidmi) a uzdravenými ven k nám a co nejlouběji nás pozdravil. Hned poté se však ptal po Mně a Roklus mu ukázal na Mou osobu. Tu Mne všichni obklopili a děkovali Mně za velké jim prokázané dobrodiní a hospodský sám nepřestával Mne chválit a velebit.

3) **JÁ** jsem však pravil jemu a všem: „Vstaňte jen nyní opět se země; neboť stačí, když Mne vpravdě chválíte a velebíte ve svých srdcích; na čem se však srdce usnese a co koná, na tom berou a mají také podíl všechny ostatní údy!“

4) Poté všichni vstali se země a prosili Mne, abych je nikdy neopouštěl s touto Svou všemohoucí milostí.

5) A **JÁ** jsem jim řekl: „Podržte Mne tedy také budoucně živě v srdcích láskou k Bohu a k vašim bližním, pak bude také Má milost budoucně zůstávat u vás! Kdybyste však někdy zeslábli v této lásce ve vašich srdcích anebo dokonce se stali vlažní a studení, pak také Má láska a z ní vycházející milost rovněž zeslábne, zvlažní a zchladne.

6) Střežte se přejídání a obžerství; neboť tím se láska k Bohu zmenšuje a živí se a sílí láska ke světu a sebeláska a s ní soud hmoty a její smrti! Rovněž se střežte také necudnosti a všelikého smilstva; neboť necudní a smilníci a cizoložníci nevejdou do Říše Mého života!

7) Vám však, kteří jste nyní vyléčeni ze svých tělesných zel, pravím, abyste se budoucně nedávali svádět k žádnému hříchu; neboť tehdy by vám byla Má milost opět odňata a upadli byste do zel ještě větších!

8) Střežte se však také lenosti a zahálky; neboť ona je kořenem všech zel a nepravostí lidí!

9) Ježto jste nyní toto uslyšeli z Mých úst, podržte to a žijte a jednejte podle toho a Má milost neustoupí od vás! Amen.“

10) Když jsem byl toto promluvil, tu Mně opět všichni za to poděkovali.

11) A **hospodský** Mně poté pravil: „Ó, věčně velký Pane a Mistře, nevstoupil bys tedy také do mého domu, aby byl požehnan kroký Tvých požehnaných nohou?“

12) Privil jsem **JÁ**: „Poslyš ty, který máš dobré mínění o Mých nohou, Mé kroky nezanechají tvému domu požehnání! Ale žiješ-li a jednáš-li se svými (milými) podle Mé vůle, stane se to tvému celému domu pravým a trvalým požehnáním! V něco takového věřili a věří ještě ti, kdož jsou drženi v zajetí všelickou temnou pověrou, která je o sobě mrtvá a nemá životní moc. Co mohou prospět někomu jistá znamení a relikvie, jisté kameny, čísla a nové měsíce a znamení Hvězd? Nejen že nic neprospějí, nýbrž škodí jen duši a skrze ni také tělu! A tak také nemohou kroky Mého těla v ničem prospět ani tomuto místu, na které nyní také vstupují, ani nějakému domu; ale vám všem prospěje to, že jsem přišel k vám a oznámil Svou vůli a také vám ukázal cesty, po kterých máte kráčet, abyste se po nich dostali k věčnému životu.

13) Je ovšem také v kamenech, kovech, bylinách, v jejich kořenech a plodech jistá léčivá síla pro leckteré nemoci těla; ale třeba je náležitě znát a potom je umět při jistých nemocech rozumně používat. Ale kdo je užívá jako kouzlo, ten hřeší proti rozumu a proti moudrému řádu Božímu.

14) Hle, Mně jinak velmi milý a přátelský hospodský! Znáš tě a vím velmi dobře, že jsi opravdu poctivý a spravedlivý muž; ale mám přece také něco proti tobě.

15) Schováváš ve svém domě jisté kameny a dřeva a věříš, že tím do tvého domu nemůže přijít nepřítel. Tak máš také v chlévě pod dveřním prahem zakopané všeliké věci jako: trochu železa, síry, skořápek z vajec a jisté dřevo, z něhož mágové dělají své kouzelné hole a myslíš³⁸⁾, že to podle tvé víry pomáhá proti kouzlům čarodějnic a udržuje zvířata při zdraví. Také tvé děti, tvá žena, všichni tvoji sluhové a děvečky musí nosit jisté balíčky, aby byli zcela chráněni od velmi mnohých zel a ty sám z podobného důvodu nosíš též vždy u sebe takový balíček.

16) A před nějakou dobou bylo u tebe několik velmi mysticky činných Arabů, kteří ti oznamovali, že každý z nich je asi tři tisíce let stár; neboť našli prý pravou hadí bylinku, požili ji a tím se stali nesmrtelní. Aby však propůjčili své úskočně vymyšlené lži více zdání pravdy, vypravovali ti ze své velmi bujné fantazie mnoho velmi zázračných podivných pohádek a bájí, které se již za tři tisíce let dlouhého života přihodily na Zemi mezi lidmi, zvířaty a rostlinami a kameny, což vše jsi přijal za pravdu.

17) Také jsi nakoupil od těchto lhářů za drahé peníze všeliká kouzla a přidal jsi jim mimoto ještě určitý zlatý peníz, aby ti opatřili hadí bylinku, kterou by ti však mohli přinést teprve za sedm let, protože je k nalezení velmi daleko odtud na jedné hoře a to jen v určitý den a toho dne v určitou hodinu! A hle, tomu všemu jsi pevně věřil.

18) Já ti však nyní pravím: Zanech veškeré takové temné pověry; neboť to vše je různými knězi mezi rovněž tak různými národy Země chytře vymyšlený podvod a není na něm ani trochu pravdy!

19) Z oněch domněle tří tisíc let starých Arabů není také ani jeden padesát let stár, o existenci nějaké hadí bylinky, která by učinila člověka nesmrtelným, nevím Já jako Tvůrce nebe a Země nic a tvé zázračné balíčky nemají ani cenu, aby se hodily do žumpy.

20) A tak tedy budoucně nedej také na nic takového; drž se však všeho toho, co jsem ti řekl ústy Roklovými a žij a jednej podle toho, tak najdeš brzy v sobě samém zcela jinou bylinku nesmrtelnosti, nežli kterou ti slíbili podvodní Arabové přinést teprve za sedm let, kterou by ti však nepřinesli ani za tisíc let, i kdybyste tak dlouho³⁹⁾ ty a oni na této Zemi chtěli anebo mohli žít.

21) Hle, to je to, co jsem měl proti tobě! Odstraníš-li to vše navždy, pak vejde do tvého domu úplně Mé požehnání, jinak však ne, i kdybych také byl sebečastěji v tvém domě osobně!“

22) Když toto hospodský ode Mne uslyšel, děkoval Mi za toto poučení a co nejslavněji Mně slíbil, že učiní vše, co jsem mu poradil; neboť byl u sebe nemálo udiven, když postřehl až příliš jasně, že Mně nejsou ani nejtajnější věci neznámé. Poté však Mne přece opět prosil, abych vstoupil do jeho domu a požil u něho trochu chleba a vína.

23) A **JÁ** jsem pravil: „Buď úplně ujistěn, že tvou vůli přijímám za skutek; co však chceš nyní učinit Mně, to učiň chudým a Já to přijmu tak, jako bys to učinil Mně! My zde

³⁸⁾ „myslíš“ doplnil vyd.

³⁹⁾ „tak dlouho“ doplnil vyd.

však musíme před večerem ještě leccos urovnat a uspořádat a tak musíme pracovat dokud trvá den. Chceš-li však být k večeru hostem Mým, pak přijď do hospody, v níž Já nyní bydlím!“

24) Hospodský Mně za toto pozvání poděkoval. Poté jsme šli v obci dále a hospodský se odebral se svými opět se zcela veselou myslí do svého domu a rozmlouval s nimi o všem, co slyšel z Mých úst.

216. HOSPODA ESEJCŮ PRO CHUDÉ.

1) Brzy jsme se však octli u jiné hospody, v níž bylo mnoho chudých, kteří tábořili dvě hodiny před hospodou, protože v ní nebylo pro ně místo; neboť tato hospoda byla zřízena většinou pro chudé.

2) Tu jsem se **JÁ** otázal Rokla řka: „Proč je tato hospoda jen pro chudé? Nemohly by část této povinnosti převzít také ostatní hospody?“

3) Privil **Roklus**: „Pane a Mistře, Tobě nemusím popisovat mně již dávno protivný důvod tohoto nešvaru, ježto Tobě jsou beztoho až příliš známé všechny sebeskrytější věci a poměry; ale o jednu radu Tě prosím, jak by se tomu mohlo účinně čelit!“

4) Privil jsem **JÁ**: „Ó, tomu se přece může co nejlépe způsobem odpomoci! Řekni nyní jako představený této obce jedním z tvých bratří všem zdejším držitelům hospod: „Pán přikázal, aby každá hospoda udržovala v domě ve stálé pohotovosti místo aspoň pro deset chudých; která hospoda však učiní z dobré vůle více, dostane se jí za to také odměna!“ - a za malou hodinu se již nesetkáš se žádným chudým tábořícím venku!“

5) Proč má tento hospodský dostávat sám od vás nadaci pro chudé, které je mu zaoopatřovat, který jich sice deset a časem i sto umístí, ale vám jich místo deseti udá vždy dvakrát tolik, dává si za to od vás přeplácet a potom však sám přesto nechává skutečně umístěné chudé strádat a hladovět?! Tomuto zlu se tedy musí zcela od základu učinit přítrž!“

6) Po těchto Mých slovech vyslal Roklus ihned čtyři ze svých bratří do všech hospod této obce, až na jedinou, kde jsme bydleli my. A za necelou půlhodinu přišli ze všech hospod vyslaní sluhové, řekli chudým proč přišli a chudí vstali ihned s tvrdé půdy a nechali se vděčně vést sluhy do hospod.

7) Když však hospodský hospody pro chudé zpozoroval, kterak mu známí sluhové ostatních hospod odvádějí chudé, tu se rozzlobil a chtěl tomu zabránit.

8) Proto přistoupil zhurta k Roklovi a pravil (**hospodský**): „Představený, já přece mám s tebou smlouvu, podle které mám já sám chudé zaoopatřovat. Proč jsou mi nyní odnímání?“

9) Privil **Roklus**: „Poslyš, je to nějaké zaopatření, nechají-li se tu na veřejném místě bez lůžek a bez potravy a nápoje mnozí všelikými zly stížení chudí tábořit a strádat, jako to činí Řekové se svými vepři, zatím co v dosti prostranném domě se udržují pohotově prázdné pokoje pro bohaté příchozí?! Ty jsi si dal od nás již za velmi mnohé chudé zaplatit za zaopatření a z mnohých ve svém účtu uvedených jsi vždy jen špatně zaopatřil sotva polovinu! Proto od této chvíle bude tento poměr změněn a nadace bude nakonec rozdělena všem. - Rozuměl jsi nyní tomu?“

10) **Hospodský** se k tomu zlobivě tvářil a pravil: „Představený, která pověst mě tak přeukrutně pomluvila?“

11) Privil **Roklus**: „Žádná pověst, nýbrž ústa nejvyšší Pravdivého, I před Jehož vševidoucím očima nejsou skryty ani naše nejskrytější myšlenky, přání a žádosti a Jenž je velký a vznešený Pán nade vším v nebi a na Zemi a Jenž vše udržuje, vede a řídí - Pán všeho života a bytí - a Ten mi také uložil, abych tě za to potrestal! Nezbyvá ti tedy od nyníška také nic jiného, nežli abys litoval svých mnohých hříchů, úplně se polepšil a veškeré bezpráví podle možnosti napravil, jinak se ti dostane od Pána Boha horšího potrestání.“

12) Že jsi však oklamal nás a chudé, to se přece právě ukázalo; neboť místo abys aspoň ty velmi bídne umístil v pokojích zřízených pro nemocné, nechal jsi všechny ležet na tvrdé půdě. Proto se polepši a již se netaž na toho, kdo tě nějak prozradil!“

13) Když hospodský obdržel od Rokla toto vážné pokárání a napomenutí, bylo mu úzko a jal se vcházet velice do svědomí a sliboval také Roklovi, že vše, co si osvojil nespravedlivým způsobem, mu navrátí, a budoucně již nebude požadovat za ubytování chudých žádné nadace.

14) Poté mu pravil **Roklus**: „Učiň to, tak ti také Pán Bůh tvé hříchy odpustí a tvá duše dojde před Ním milosrdenství! Kdybys byl Řek anebo Říman a tedy pohan, který nikdy nic neslyšel o jednom pravém Bohu a také nic neví o Jeho vůli zjevené lidem ústy proroků, bylo by možno tvá jednání omluvit; neboť kdo nezná zákon, nemůže ho také zachovávat. Ale ty jsi Žid, k tomu ještě pokud dobře vím, zákoník a bylo by tedy od tebe také tím trestnější, že jsi všelikými podvody předstihoval ve vysoké míře pohany. Ale chceš-li se podle tvého slova opravdu zcela vážně polepšit a se polepšíš, budou ti tedy také ve jménu Páně tvé hříchy odpuštěny!“

15) Poté hospodský poděkoval, poklonil se Roklovi a šel do svého domu.

16) My jsme se pak ubírali dále obcí a **JÁ** jsem pravil Roklovi: „Ty si svou úlohu opět dobře rozřešil a my jsme ukončili dobrou práci. Že jsi Mne před hospodským obeznalým v Písmu nerozhlášoval, bylo také zcela dobré; neboť není ještě zralý, aby snesl Mou osobnost jako jím poznanou. Až však opustím zítra tuto obec a hospodský přijde k tobě, aby zaplatil své bezpráví, pak mu tedy také můžeš říci, že jsem byl v tvé společnosti a jakou nauku a moc jsem vám udělil, o čemž ho můžete přesvědčit a on vám pak ještě prokáže dobrou službu.“

17) **Roklus** uslyšev to, děkoval Mi za takovéto svědectví a za takovou útěchu, čehož všeho ani dost málo nezasloužil a poté pravil: „Ó, Pane a Mistře, Ty nás tedy chceš skutečně již zítra opustit?“

18) Pravil jsem **JÁ**: „Svou osobností ovšem, avšak Svým Duchem nikoli; neboť mám jinde ještě mnoho co dělat, aby se naplnilo vše, co o Mně prorokovali proroci. Vy však budete moci bez Mé osobní přítomnosti také nerušeněji ve jménu Mému učit a jednat, nežli kdybych byl osobně přítomen; důvod toho lze snadno pochopit.“

19) **Roklus** tento důvod také hned pochopil a my jsme za tohoto rozhovoru došli opět na jedno místo v obci a to na cestě, která vedla do Egypta, kde pro nás byla opět práce.

217. ZÁZRAKY V HOSPODĚ PŘED BRANOU.

1) Bylo to místo již mimo bránu uzavřené obce, která samozřejmě byla se všech stran obehnaná silnou zdí. Mimo zeď a její brány byly však také ještě domy a hospody, v nichž přicestovalí umísťovali většinou své soumary a často se také sami ubytovávali. Na zmíněné silnici byla ve vzdálenosti dobrých sedm set kroků mimo bránu tedy také taková hospoda, v níž bylo mnoho hostů; byli mezi nimi mnozí Egyptané, Řekové, Římané a také několik Židů, kteří provozovali všeliké obchody s pohany.

2) Před hospodou bylo velké místo, dobře porostlé travou. Leželo na něm velké množství rakví, v nichž byly mrtvé děti, jejichž otcové a matky čekali v hospodě, aby dostali od Esejců žádoucí svolení, aby směli donést své mrtvé děti v dobře uzavřených rakvích do hradu. Rodiče žádali o povolení sice častěji, nedostali je však proto, že známá oživovací komora byla takovými rakvemi beztoho již přeplněna a Esejci je již nemohli a nesměli přijímat.

3) Ale ti, kteří čekali ve zmíněné hospodě, přišli zdaleka v naději, že přivezou své mrtvé znovu oživené opět domů a nemohli tedy také vědět, že Esejci již neoživovali mrtvé děti; bylo tedy pro tyto rodiče tím trpčící, když zde zvěděli, že konali svou dalekou cestu nadarmo.

4) Když jsme pozorovali rakve, jichž bylo sto deset, spatřil nás hospodský jenž velmi dobře znal představeného a řekl ihned smutným hostům, že představený chodí se svými bratry mezi rakvemi a je pozoruje, což je pro truchlící dobré znamení; neboť činí-li sám představený takovou prohlídku, pak se již mohou čekající oddávat té nejlepší naději, že jejich prosby budou vyslyšeny.

5) Po této útěše všichni hosté co nejrychleji vstali a vyšli ven k nám, kteří jsme četli nápisy na rakvích a všichni se slzami v očích prosili představeného, aby je nenechával

odcestovat do dalekých domovů s nepořízenou; vždyť nevěděli, že v tomto starém zá-
zračném místě nebudou již mrtvé děti ožívovány!

6) Pravit **Roklus** prosícím: „Ale již před více než rokem byli odtud na všechny strany
vysláni poslové, aby oznámili lidem, že se zde mrtví již nebudou oživovat! Nedostali jste o
tom žádnou zprávu?“

7) Pravitl **tázaní**: „Nikoli, představený, ani zdaleka jsme od nikoho zprávu nedostali;
neboť kdybychom o tom slyšeli něco mluvit, byli bychom jistě zůstali doma a nedělali by-
chom si tak velké výlohy! My jsme sem sice přišli většinou teprve před několika dny a v
hospodě jsme ještě málo utratili - také nám byl před dvěma hodinami vrácen poplatek
zapravený na cestě sem - což nám způsobilo opravdovou radost, ale kdybychom snad
proto měli odejít s nepořízenou, pak bychom zaplatili raději desateronásobný poplatek. Ó,
přemocný veliteli, jen tentokrát vyslyš ještě naše prosby! Budeme rádi čekat a přineseme
jakoukoli oběť, jestliže nás co nejmilostivěji vyslyší!“

8) Pravit **Roklus**: „Ano, milí přátelé, vy jste byli v dáli poněkud mylně zpraveni o tom,
že zde mohou být opět oživeny děti, které ležely často již celé měsíce úplně mrtvé v
rakovích! To je někdy u čerstvě zemřelých sice možné, jsou-li zdánlivě mrtví; ale tyto děti v
rakovích může znovu oživit jedině Bůh Sám!“

9) Tu se tázal rychle jeden Řek řka: „Kterého Boha míníš? My totiž máme mnoho bo-
hů! Který mezi nimi je nejmocnější? Řekni nám to a my mu budeme obětovat a ty ho po-
pros za nás!“

10) Pravit **Roklus**: „Mezi vašimi bohy to není věčně žádný, protože všichni vaši boho-
vé jsou jen vybásnění a jejich obrazy jsou jen lidskýma rukama udělány. Pravý a všemo-
houcí Bůh je jedině Ten, Kterého se dovolávají Židé; jedině Jemu je vše možné!“

11) Pravit opět **Řek**: „To říkali také mezi námi žijící a obchod provozující Židé a my
jsme tedy také onomu Bohu Židů co nejochotněji přinesli velké oběti, které byly židovským
knězem také přijaty s poznámkou, že tyto oběti budou přineseny ihned do Jeruzalému,
kde tento jedině pravý Bůh ustavičně sídlí v převelikém a v přenádherném chrámu.“

12) Ale přes naše značné oběti a ujišťování židovského kněze, že nám jeho jedině
pravý Bůh jistě pomůže, zůstávaly naše děti přece dále mrtvé; a tak tedy nyní myslím, že
také tentokrát se nedá s Bohem Židů zvláště mnoho pořídit. Avšak ty to zde snad budeš
jistě lépe vědět nežli dříve zmíněný židovský kněz, který otevřeně řečeno neměl, jak se
zdá, sám příliš velkou důvěru ke svému Bohu, protože pokud jsem sám pozoroval, co
nejméně dbal jeho nám předříkávaných příkázání. Co bychom tedy měli podle tvého mí-
nění učinit, aby nám pomohl tento jedině pravý Bůh Židů?“

13) Pravit **Roklus**: „Ano, milí přátelé, tu třeba především v tohoto Boha živě v srdci
věřit, Jeho příkázání za všech okolností zachovávat, pak Ho nadevšecko milovat a své
bližní jako sebe sama! Kdo to nekoná, toho Bůh nevyslyší.“

14) Já a moji bratři to však konáme a máme tedy také nejvyšší neklamné důkazy, že
náš jedině pravý Bůh vždy rád vyslyší naše prosby, předpokládajíc, že Ho neprosíme o
nic pošetilého! Obráťte se tedy v srdci s největší důvěrou na našeho Boha jako nejlepšího
Otce a slibte Mu tedy také, že opustíte vaše mrtvé modly a že budete zachovávat přesně
Jeho zákony a ukáže se, zda náš Bůh vás vyslyšel!“

15) Všichni Egypťané, Římané a Řekové to co nejslavněji slíbili!

16) **Roklus** však připojil k tomu ještě jednu podmínku řka: „Z vašeho slavnostního sli-
bu jsem seznal, že vám všem jde zcela vážně o to, abyste se navrátili k onomu jedině
pravému Bohu Židů, od něhož se vaši praotcové téměř před 1700 lety odvrátili a proto
mám nyní v sobě již úplnou jistotu, že Bůh vyhoví vašemu přání. Ale co se stane zde, to
podržte u sebe a nerozhlášte nás ještě více, nežli již beztoho jsme; neboť co se dnes
děje zde, budoucně se již nestane!“

17) Ale všelící nemocní, slepí, hluší, němí, chromí, mrzáci, dnou stížení, malomocní,
posedlí, zlými horečkami stížení a blázni mohou tu dojít uzdravení. Chcete-li také splnit
tuto podmínku, pak můžete své rakve otevřít a vaše nyní již oživené mrtvé vyjmout a dát
jim jíst s počátku mléko a teprve pak čerstvou masitou polévku a trochu chleba a k večeru
také trochu vína!

18) Věříte však nyní také všichni nepochybně, že všechny děti v rakvích již žijí?“

19) Právili **všichni**: „Ano, tobě, mocný příteli jednoho jedině pravého a všemohoucího Boha, věříme bez nejmenší pochybnosti!“

20) Právil poté **Roklus** na Můj vnitřní příkaz: „Staň se vám tedy také podle vaší víry ve jméno Ježíše Jehovy Cebaota! A nyní otevřete rakve!“

21) Po těchto slovech skočili všichni ke svým rakvím, otevřeli je a jejich děti, z nichž některé byly již přes rok v rakvích uzavřeny, vstaly čerstvé a zdravé.

22) Radost, kterou z toho měli rodiče, kteří byli většinou zámožní, byla jak lze snadno pochopit nepopsatelná a díky, chválení a velebení nebralo téměř konce. Děti byly ihned poté tak zaopatřeny, jak to bylo předtím rodičům poručeno.

23) Nota bene: Nyní téměř po dvou tisíci letech by se mohl někdo otázat: „Ano, jak to, že tento zázrak mohl zůstat tak zcela zamlčen, podobně jako ještě mnoho jiných?“

24) Odpověď zní zcela krátce takto: „Protože Já Sám jsem to ustanovil tak, aby budoucně vedla a řídila lidi jen jedině čistá nauka a nikoli moc zázraků brzdících svobodnou vůli člověka, jak jsem to již často ukázal. Zde na místě, v době Mé jen nemnohým známé krátké přítomnosti v Eseji, nevzbudily však tyto velké zázraky proto tak velkou pozornost, protože právě tato obec byla již odedávna daleko a široko až příliš známá jako zázračná a nezdaření zázraku by tu bylo vzbudilo zřejmě větší pozornost, nežli dokonalé zdaření, které každý člověk očekával již tak jistě jako očekává noc po dni a den po předchozí noci. Mimoto bylo tu všem, kteří našli zde pomoc, vždy od Mého času ⁴⁰⁾ co nejvážněji přikázáno, aby tento zázrak nerozhlašovali.

25) O těchto Mých skutcích a skutcích Esejců se však nicméně pořídily mnohé záznamy, které byly namnoze uschovány ve velkých knihovnách v Egyptě, ale později byly slepými Mohamedány jak známo zničeny. A tak se stalo, že lidé v této době téměř už nic nevědí o velkých zázracích, které se staly v oné době, k čemuž však také rozhodně přispěla stará nevěstka Bábelu. Toto „jak“ bude v těchto dobách každému myslícímu badateli beztoho známo!

26) Na východě jsou však nicméně také ještě velké záznamy a v pravou dobu budou také již některé uveřejněny. Je v nich ještě leccos, co se ve čtyřech nyní známých evangeliích nevyskytuje; avšak není v nich chronologický pořádek, jako také není ve čtyřech evangeliích - což však nic nevadí. Neboť hlavní věcí je a zůstává přece jen vždy čistá životní nauka; kdo tuto nauku přijímá a věří ve Mne, ten bude také duchem veden do všeho ostatního.

27) Toto, co tu bylo mimochodem řečeno, ať poslouží a postačí každému, kdo má ještě nějakou pochybnost o Mně a o mém působení v oné době, jako potěšující a uspokojující důkaz o pravdě toho, co bylo v těchto nyní již mnohých knižkách ⁴¹⁾ řečeno a ukázáno.

28) A nyní opět k naší věci!

218. POUŽÍVÁNÍ POMOCNÍKŮ ESEJCŮ.

1) Když byl vykonán popsáný zázrak a rodičové byli se svými dětmi v hospodě, přišel hospodský, kterému se zdál být tento zázrak také jako něco v této obci zcela přirozeného, se svými domácími lidmi k nám a tázal se Rokla, zdá a kolik jim má za tento velký zázrak počítat ve prospěch mnohých chudých, kterých přibývalo v této obci den ze dne, kteréžto peníze by pak jako vždy odevzdal správci péče o chudé.

2) Právil **Roklus**, jak jsem mu to Já vložil potají do srdce: „Mně byla tato milost propůjčena od Boha zadarmo a tak tedy také nežádám od nikoho obětí. Kdo však chce sám ze svobodné vůle pro mnohé chudé, jichž u nás není nedostatek, něco učinit, ať to vezme a odevzdá ústavu! Kovové rakve dej však ihned dopravit do hradu, aby zde nezůstaly příliš dlouho veřejně ležet na odiv!“

⁴⁰⁾ „od Mého času“ je vloženo dodatečně. Vyd.

⁴¹⁾ Míněny jsou tu tenké sešity Lorberova rukopisu. Vyd.

3) Pravit **hospodský**: „Co však potom, budou-li si chtít cizinci rakev vzít na památku opět s sebou domů?“

4) Pravit **Roklus**: „Pak jim řekni, že jsem já to tak přikázal! Kdo by však přece chtěl vzít rakev s sebou, tomu řekni, že mu zato jeho dítě na cestě domů zemře a pak se nebude žádný zdráhat rakev zde nechat!“

5) Když hospodský toto od Rokla uslyšel, poklonil se nám a spěchal poté domů, aby uspořádal vše co mu Roklus přikázal.

6) My jsme pak toto místo ihned opustili, vrátili se zpět do obce a odebrali se k jiné bráně, mimo níž byla již odedávna Esejci založena svobodná hospoda. Byla to po hradu největší budova v obci, u níž bylo také mnoho velkých zahrad, které byly i s budovou obehnaný obzvláště vysokou a silnou zdí, opatřenou na každých sto kroků hlásnou věží. V této hospodě, která byla jihovýchodně od obce, bylo však vedle množství všelikých mrzáků také ještě mnoho dětských chovanců, kteří podle dřívějšího již známého obyčeje Esejců byli dáni rodičům jako jejich znovuoživené děti.

7) Když jsme přišli do této hospody, pravit Mně **Roklus**: „Ó, Pane a Mistře! Hle, to je nyní ještě věc mé největší starosti! Uzdravit mnohé mrzáky a pak je použít k nějaké jiné službě bylo by nyní zvláště v Tvé přítomnosti snadné; ale tito mnozí mrzáci byli v dřívějších dobách zejména při velkých výjevech probouzení mrtvých sjednaní pomahači a také vědí, jak zde byly zemřelé děti znovuoživovány! Uzdravíme-li je nyní a opatříme-li jim někde jinde ve světě nějakou službu, může se snadno stát, že ten či onen ve slabé chvíli prozradí náš starý podvod a my se pak můžeme octnout ve velikých nesnázích, kterými se neposlouží a neprospěje ani nám, ani nějakému jinému člověku.“

8) Těchto většinou nyní mrzáckých neduživých lidí obojího pohlaví, kteří přišli k svým utrpením mnohými námahami, které jim bylo snášet, je mi nyní líto a rád bych jim Tvou milostí pomohl. Až se však uzdraví, budou chtít opět vstoupit do svého starého úřadu, což jim dříve přinášelo mnohý zisk, ježto bývali mnohými cizinci jako znovu probouzeči často hojně obdarováni; tento úřad však nyní již neexistuje a my jsme tedy s nimi v opravdových rozpacích. Jedině Tvá rada by nám tu mohla pomoci.

9) S dětskými chovanci lze snáze učinit opatření, protože neznají důvod proč tu jsou. Jejich ošetřovatelé a vychovatelé to sice vědí; avšak ti patří k nám a vědí již jak je tomu nyní v této obci. A tak se jich nemusíme obávat; neboť jsou také mnou o Tobě poučeni a dají vše - ačkoliv to jsou také většinou pohané - na Tebe a na Tvou nauku. Jen ti mrzáci a neduživci leží nám, jak již bylo oznámeno, většinou na srdci!“

10) Pravit jsem **JÁ**: „Mrzáci a neduživci jsou úplní pohané a lpí ještě na starých modlách. Učiňte je vyznavači jednoho pravého Boha a ukažte jim sílu Ducha z Boha v člověku, probudte v nich podle Mé nauky víru a lásku a pak je uzdravte, tak se jich pak nebudete muset již obávat; oni vám pak ještě prokáží leckterou dobrou službu. Ježto však již jednou patří k vám, ať tedy také u vás zůstanou! Vy však zde beztoho chcete přetvořit mnohé věci, aby ze starých falešných věcí již nic nezbylo; tu budete potřebovat mnoho pracovníků a všech, kdož v těchto zdech bydlí, budete moci velmi dobře použít. Mimoto máte takovou hojnost pozemských statků, že s nimi budete moci snadno deset tisíc lidí po tisíc let vydržovat a vyživovat a tak budete moci také vše co mešká nyní zde v těchto zdech velmi dobře na zcela krátký čas udržovat a vyživovat. - Nejsi také s tím úplně srozuměn?“

11) Pravit **Roklus**: „Ó, Pane a Mistře, Ty věčná Lásko, Dobroto a Slitování! To byl také již dávno můj tajný plán; ale moji bratři nechtěli v tomto ohledu sdílet můj názor. Poněvadž to však slyšeli nyní z Tvých úst zcela jasně a zřetelně, pak se s Tvou milostí a pomocí také v této otázce snadno co nejlépe vypořádáme a mně bylo nyní právě tisícilibrové břímě snáto s prsou. Chceš si, ó, Pane, Sám tuto hospodu a její vnitřní zařízení prohlédnout?“

12) Pravit jsem **JÁ**: „Příteli, pro Sebe jistě ne, neboť znám v ní vše od největšího až do nejmenšího až příliš přesně; ale kvůli vám samým a kvůli Mým učedníkům půjdu také do tohoto vašeho ústavu a v důležitějších částech jej projdu s vámi!“

219. CHOVANCI ESEJCŮ.

1) Teprve poté jsme vstoupili do vnitřních místností, které byly v každém ohledu, světsky vzato, velmi velkolepé. Přišli jsme pak také k dětem, které nám velmi vlídně spěchaly vstříc, aby nás pozdravily podle způsobu a mravu, který jim byl výchovou vštípen a Já jsem se tázal několika dětí, jak se jim zde líbí.

2) **Někteří chlapci** Mně odpověděli, řkouce: „Ó, dobrotivý Pane, zde se nám daří dobře; leč časem se stává, že ten nebo onen, kterého jsme měli rádi, je z našeho středu vzat, ale pak se nikdy nevrátí a to nás činí často velmi smutné, protože se nemůžeme od nikoho dovědět, co se s ním stalo. Byl usmrcen nebo prodán, či se s ním stalo něco jiného? Krátce, my starší děti, které dovedeme také již myslet, jsme tím velmi často v srdcích zneklidňovány a náš stav je pak mučivý. Řekni nám přece, co se děje s oněmi dětmi, které se od nás berou navždy!“

3) Privil jsem **JÁ**: „Milé děti, nemějte strach! Všem dětem, které byly odtud vzaty, se daří pozemsky vzato dobře; neboť jsou co nejlépe zaopatřeny a ti, kdož je převzali, jako děti je milují a o ně pečují. Leč v duchovním směru se daří velmi mnohým hůře proto, že jsou většinou odevzdávány bohatým pohanům.

4) Největší štěstí lidí spočívá však jedině a toliko v tom, že již v časných dětských letech poznávají jednoho a jedině pravého Boha a učí se Ho jako nejopravdovějšího a nejlepšího Otce všech lidí nadevše milovat. Pohané však tohoto Otce neznají, protože pocházejí od rodičů, kteří Ho též nepoznali. A hleďte, proto děti, které byly z vašeho středu odevzdány temným pohanům, jsou na tom v duchovním ohledu zle, protože mezi pohany se nemohou učit poznávat a nadevšecko milovat svého pravého Otce v nebi, Kterýž je věčný Duch pln Dobroty, i Lásky, Moudrosti a nekonečné Moci.

5) Avšak od nynějška, vele milovaná dítko, nesmíte již mít strach; neboť budoucně nebude již nikdo vzat z vašeho středu, nýbrž zůstanete všechny zde a budete se učit poznávat a nadevšecko milovat pravého Otce všech lidí a budete pak moci jako svobodní a moudří lidé mezi ostatními lidmi mnoho dobrého a vedle toho mnoho užitečného vykonat. Proto buďte nyní všechny klidné a veselé a svých učitelů poslušné, tehdy se bude Otec v nebi o vás starat, abyste se staly v Království Otce v nebi časně i věčně nadmíru šťastné! Že se vám však bude takto dařit, to vám také poví sám váš představený Roklus. - Jste s tím nyní, milé dítky, spokojené?“

6) Privil **jeden chlapec**, jenž měl mnoho ducha: „Ó, předobry Pane, s Tebou bychom byli zajisté zcela spokojeni; ale co jsi vyslovil nyní Ty, to přísný představený ještě nevyslovil - a dokud on mlčí, nejsme si toho ještě jisti. Řekni mu, aby také on nám dal přesně a pravdivě tuto útěchu - pak teprve budeme moci být zcela veselí!“

7) Privil jsem **JÁ**: „On už vám to řekne v pravý čas; Já však jsem Pán velmi mocný, dokonce také nad vašeho představeného a co řeknu a chci Já, to on také učiní. O tom můžete být zcela v největší důvěře ujištěni.“

8) Privil **chlapec**: „Jsi snad dokonce římský císař, že jsi Pán dokonce také nad našeho pána mocný?“

9) Privil jsem **JÁ**: „Ano, milé dětičky, Já jsem nesmírně větší Pán nežli římský císař; ale takovou velikost Mé vznešenosti nemůžete nyní ještě pochopit! Roklus sám vám vše v pravý čas již zcela jasně ukáže a pak už pochopíte, kterak jsem pravým Pánem nad vašeho představeného a rovněž nad římského císaře a teprve pak Mne budete chválit a velebit a budete mít prevelikou radost z toho, že jsem vás nyní navštívil Já Sám.“

10) Poté také Roklus s vlídnou tváří ujišťoval, že co nejpřesněji učiní vše, co jsem jim předtím slíbil.

11) Teprve po tomto příslibení Roklově se dítky zcela uklidnily a věřily, že se tak nyní stane.

12) Poté jsem dítkám požehnal, hladil je a laskal a chtěl jsem nyní odejít; ale dětičky pojaly ke Mně lásku a důvěru, objaly Mne a prosily, abych u nich pobyl aspoň ještě krátký čas.

13) A **JÁ** jsem privil: „Ano, těmto prosebníkům nemohu nic odříct a proto u nich zůstanu ještě půl hodiny.“

14) Když to dívky ode Mne uslyšely, velice se rozveselily a onen chlapec se Mne zcela důvěrně otázel řka: „Ó, milý a nejvyšší dobrý, největší Pane! Ty jsi nám předtím něco říkal o předobřím duchovním Otci v nebi, že se máme učit Ho poznávat a nadevšecko milovat. Ano, to také zcela jistě učiníme, jestliže Ho jednou poznáme. Ale jak Ho poznáme? Kdo nám Ho ukáže? Znáš ty Ho snad zcela dobře? Znáš-li Ho, pak nám Ho popiš a my Ho pak také začneme ihned nadevšecko milovat i když také ještě neznáme Jeho Samého!“

15) Privil jsem **JÁ**: „Ano, milé dětičky, tato věc je nyní ovšem ještě trochu těžká, protože o Něm nemáte ještě zcela žádné předběžné pojmy; ale Já se přece pokusím, abych vám některé dal a tak Mne nyní jen hezky pozorně poslouchajte!“

16) Otec v nebi je nejčistší, nejdokonalejší a věčný nejvyšší živý Duch, Který neměl nikdy počátek a také nikdy nebude mít konec. Svou všemohoucností stvořil již od věčnosti ze Sebe nebe a tuto Zemi a vše co je na ní.

17) Chce-li člověk na této Zemi něco stvořit, pak musí na to mít hmotu a všeliké nástroje; tvoří-li však něco Otec v nebi, nepotřebuje ani jsoucí tu již hmotu, ani jakýkoliv nástroj, aby pomocí něho něco udělal z hrubé hmoty - Jeho všemohoucí vůle je Jeho nástrojem.

18) Stvořil také lidi, aby Ho poznávali a nadevšecko milovali, aby od Něho obdrželi život věčný.

19) Aby však lidé věděli jak mají mezi sebou žít, zjevil jim Otec v nebi určitými proroky Svou vůli. Kdo žije a jedná podle ní, obdrží život věčný.

20) Lidé, kteří jsou velmi zbožní a milují Otce nadevšecko a žijí podle Jeho přikázání, uslyší již v tomto světě hlas Otcův a uvidí také Jeho tvář. Buďte proto, Mé milé dětičky, také jen velmi zbožné, tak budete tohoto největšího štěstí požívat také již na tomto světě!“

21) Dívky slíbily, že vše co jsem jim poradil učiní, kdyby aspoň jednou mohly Otce v nebi slyšet a vidět a tázaly se Mne, zda Já jsem již slyšel Otce v nebi a jak asi vypadá:

22) Privil jsem **JÁ** s velmi vlídnou tváří: „Milé dětičky! Já slyším a vidím Otce vždy a vypadá právě tak jako Já a Jeho hlas zní také tak jako hlas Můj; kdo tedy vidí a slyší Mne, ten vidí a slyší také Otce v nebi. Proto se tedy jen velmi dobře podívejte na Mne a pak budete moci říci, že jste již viděly a slyšely Otce v nebi!“

23) I podívaly se **děti** na Mne a po chvíli pravily: „Vypadá-li Otec v nebi tak jako Ty, pak musí být velmi dobrý a my Ho milujeme již nyní nadevšecko! Kdybys Ty, jako nejvyšší Pán na tomto světě byl také tak všemohoucí jako Otec v nebi, pak by nebyl zcela žádný rozdíl mezi Tebou a Jím?“

24) Privil jsem **JÁ**: „Ovšem, že by tomu pak již tak bylo a kdo ví, zda také Já nejsem časem trochu všemohoucí?“

25) Privil **chlapec**: „Ó, předobřím největší Pane na světě, nemohl bys nám také něco ukázat z Tvé malé všemohoucnosti?“

26) Privil jsem **JÁ**: „Ó, ano, nejmilejší dětičky; ale pak se musíme odebrat ven do veliké zahrady!“

27) To bylo dítkám vhod, i odebrali jsme se do velké zahrady, která měla velmi mnoho volných míst, na kterých nebylo nic zasázeno.

28) Když jsme byli v zahradě, tázal jsem se **JÁ** dítek řka: Poslyšte, nechtěly byste mít na mnohých volných místech, na kterých není nic zasázeno, všeliké stromy se sladkými plody?“

29) Pravila **dívka**: „Ano, kdyby to bylo možné učinit, bylo by to zajisté velice dobré! Ó, prosíme Tě o to, můžeš-li to!“

30) Privil jsem **JÁ**: „Jděte tedy tam a nežli tam přijdete, budou také již na všech volných místech stát pro vás pohotově žádoucí, ovocem obsypané stromy!“

31) Dívky spěchaly poté ihned na ona volná místa, která byla také již úplně opatřena všelikými ovocnými stromy, z čehož měly děti velkou radost a také sbíraly a ochutnávaly ihned ovoce, které leželo na zemi; a jelikož jim ovoce tak znamenitě chutnalo, jaly se ho také ihned rádně požívat.

32) My však jsme při této příležitosti opustili zahradu a odebrali se, jelikož se den již chýlil k večeru - dítkami nepozorováni - do naší hospody.

220. ROZLOUČENÍ PÁNĚ S ESEJCI.

1) Když jsme tam přišli, pravil jsem **JÁ** hospodskému: „Nyní se můžeš postarat o večeři; neboť důkladně jsme pracovali a kdo pracuje, má také jíst!“

2) Hospodský šel tedy také ihned objednat večeři.

3) Já pak jsem dal Roklovi ještě všeliká ponaučení, co vše má dělat, chce-li dosáhnout vždy nejlepších účelů. A tak jsem mu také dal radu, jak má dítkám vštípit to, že ve Mně viděly Otce v nebi a že mluvily s Ním.

4) Také bylo nyní vysláno do hradu několik Esejců pro známé již znovuoživování mrtvých dětí. Když se brzy vrátili, byla také již večeře připravena a my jsme se tedy také ihned posadili ke stolům a. v dobré míře jsme povečeřeli.

5) Po večeři jsem propustil všechny Esejce s příkazem co by měli ještě této noci učinit. Děkovali Mně a odebrali se za svou záležitostí.

6) Když nás Esejci až na Rokla podle Mé vůle opustili, promlouvali jsme ještě o lecčems téměř až do půlnoci a Roklus si přitom také zcela krátce zaznamenal do pamětní knihy vše, co se tohoto dne od rána až do večera přihodilo pro tuto obec jistě nejpamátelnějšího. Kolem půlnoci však vstal také on od stolu, za vše Mně co nejvřeleji poděkoval a prosil Mne, abych mu ráno dovolil, aby Mne ještě jednou navštívil před Mým odcestováním a doprovodil hodný kus cesty.

7) **JÁ** jsem mu však pravil: „Příteli, můžeš dělat co chceš a co činí tvá pravá a živá láska ke Mně, to je vždy dobře učiněno! Avšak již velmi časně zrána bude ti konat a pořádat důležité věci, které se dají těžko odložit a přeložit; proto přijímám za skutek tvou vůli, abys Mne zrána ještě jednou navštívil a kus cesty doprovodil.“

8) Já Sám se však záhy zrána odeberu se Svými učedníky do Jericha, abych byl po západu Slunce na místě. Ty ovšem míníš, že se tato daleká cesta nedá přirozeným způsobem za jeden den urazit; Já ti však pravím, že u Mne jsou všechny věci možné. Zítra je ovšem sobota, kdy žádný Žid by také neměl cestovat. Já jsem však Pánem také nad sobotou a pravím tobě, že každý člověk může a má konat dobro v sobotu. Tím však nechci sobotu nějak rušit; avšak starou sobotní lenost Židů ruším a Moji učedníci ať jsou tedy také každou sobotu ve jménu Mém činní; neboť leností v sobotu se neprokáže Bohu počta.

9) Já jsem ti řekl, abys také v tomto ohledu sdělil bratřím Mou vůli, protože někteří mezi nimi se velice drží sobotní lenosti.

10) A tak nyní víš vše, čeho je vám všem zatím třeba. Budete-li však při různých příležitostech ve jménu Mém učit a působit, pak nemyslete jak a co budete mluvit a jak vaše dílo začnete a ukončíte; neboť Já Sám vám vždy vložím vše do srdce a do úst a váš rozum náležitě osvítím a vaši odvahu a vůli posílím! S tímto ujištěním se můžeš tedy nyní pln útěchy odebrat též k malému odpočinku, abys mohl zítra působit bez omrzení.“

11) Po těchto Mých slovech se odebral Roklus pozdraviv opět co nejsrdečněji Mne a Mé učedníky se slzami lásky v očích z hospody do hradu a my pak jsme šli také spát.

12) Za časného rána jsme opustili místa našeho odpočinku a připravili jsme se na cestu.

13) Přistoupil však ke Mně vlídný hospodský a pravil Mně, abych před odchodem posnídal, protože cesta je daleká a pustá a po celý den se nepřijde na ní na hospodu.

14) Pravil jsem **JÁ**: „Příteli, my ji také nepotřebujeme; neboť Já Sám jsem Hospoda všech hospod! Ty jsi včera v poledne viděl, kterak jsme byli všichni bez tvé kuchyně zajisté co nejlépe zaopatřeni - a hle, tak to tedy mohu také učinit na cestě bez hospod!“

15) Avšak brzo po našem odchodu se v této hospodě zastaví chudí právě z krajiny kolem Jericha, hledající zde pomoc; pohosti je místo nás a tím vykonáš Mně milý skutek!“

16) Hospodský Mně slíbil učinit vše jak jsem to všem řekl a poradil a prosil Mne, abych na něho vždy milostivě vzpomínal.

17) A **JÁ** jsem ho o tom ujistil a pravil: „Zůstaň neochvějně mysli a srdce ve Mně účinným následováním Mé nauky a Já zůstanu se Svou milostí a láskou v tobě duchovně silný a činný! Amen.“

18) Poté jsme rychle vyšli ven a odešli z této obce.

*** KONEC DÍLU OSMÉHO ***

OBSAH

PÁN A JEHO ODPŮRCI

JAN - KAPITOLA 9. (POKRAČOVÁNÍ)

1. PŘESTROJENÍ FARISEOVÉ PŘICHÁZEJÍ K LAZAROVÍ	2
2. PROSBA FARIZEŮ	4
3. NÁZORY JEDNOHO FARIZEA O VÍŘE	5
4. JEDEN ZNALEC PÍSMY POUKAZUJE NA BOŽÍ ŘÁD	7
5. ROZHOVOR FARIZEJŮ O SMRTI DĚTÍ A O MESIÁŠOVI	8
6. LAZAR VYPRAVUJE SVÉ ZKUŠENOSTI O PÁNU	10
7. LAZAR KÁRÁ VLAŽNOST FARIZE	12
8. POCHYBNOSTI FARIZEJŮ O PÁNU	13
9. LAZAROVO SVĚDECTVÍ O PÁNU	15
10. RAFAEL SE DÁVÁ POZNAT	16
11. PÁN CHVÁLÍ LAZARA	17
<u>POUČENÍ PÁNĚ NA HOŘE OLIVOVÉ</u>	
12. O HMOTĚ A JEJÍM NEBEZPELČÍ	18
13. NÁZORY AGRIKOLOVY O BUDOUCNOSTI NAUKY PÁNĚ	20
14. ŘEČ PÁNĚ O BUDOUCNOSTI JEHO NAUKY	20
15. BUDOUCÍ HUSTOTA OBYDLENOSTI ZEMĚ, OBTÍŽE STÁŘÍ	23
16. VTĚLOVÁNÍ OBYVATEL HVĚZD	24
17. ZACHÁZENÍ S LIDMI ZDE A NA ONOM SVĚTĚ	25
18. BRÁNA NEBES A KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ	26
19. MALOMOCNOST ČLOVĚKA	27
20. ZÁKONY PÁNĚ	28
21. AGRIKOLA PROSÍ O SMĚRNICE PRO VÝCHOVU MLÁDEŽE	30
22. ŘÁD DUCHOVNÍHO VÝVOJE	31
23. CESTY K ODSTRANĚNÍ POHANSKÉHO KNĚŽSTVA	32
24. TROJEDINOST V BOHU A V ČLOVĚKU	34
25. ČINNOST TŘÍ TĚL ČLOVĚKA	35
26. PODSTATA BOHA	37
27. PÁN JAKOŽTO SYN	38
28. O NEKONEČNÉM PROSTORU A O VĚČNOSTI	40
29. POMĚR MEZI BYTOSTMI A UNIVERSÁLNÍ INTELIGENCÍ	41
30. VĚDĚNÍ BUDOUCNOSTI	43
31. AGRIPA VYPRAVUJE SVŮJ ZÁŽITEK S POSEDLÝM ILLYRCEM	44
32. PÁN VYSVĚTLUJE PODSTATU POSEDLOSTI	45
33. MÍSTO SVĚTA DUCHŮ	46
34. PODSTATA SATANA	47
35. OSOBNOST SATANA	49
36. MÍSTO POBYTU OSOBNÍCH ĎÁBLŮ	50
37. POHLEDY DO ZÁKLADŮ PRVOSTVOŘENÍ	51
38. MODLITBA ZA ZEMŘELÉ	53
39. O STRAŠIDELNÝCH ZŘÍCENINÁCH	54
40. CHLĚB A VÍNO V DUCHOVNÍ OBDOBĚ O OBŘADECH	56
41. MNOHOŽENSTVÍ	58
42. PRAVÉ POKÁNÍ	59
43. ODPOUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ	60
44. PŘÍRODNÍ DUCHOVÉ VZDUCHU	62
45. AGRIKOLA VZPOMÍNÁ MARIÍ Z MAGDALONU	64
46. SOUD POHANSTVÍ	644
47. BUDOUCNOST ŘÍMA A ANTIKRISTA	65
48. TISÍCILETÁ ŘÍŠE	66
49. POSLÁNÍ DĚTÍ BOŽÍCH NA ONOM SVĚTĚ, TRVANÍ ZEMĚ	67
50. VDĚČNOST ŘÍMANŮ MARIÍ Z MAGDALONU	68

51. NASTÁVAJÍCÍ SOUDY	70
52. MARIA Z MAGDALONU A PÁN	71
<u>PÁN V BETANII</u>	
53. CESTA DO BETANIE	72
54. LAKOTNÝ CELNÍK A PÁN O VÍŘE ČINNÉ V LÁSCE, O NÁHRADĚ ŠKODY	73
55. NA STATKU LAZAROVĚ	74
56. ZVLÁŠTNÍ POSTAVENÍ ZEMĚ	75
57. OBDOBA MEZI MIKRO A MAKROKOSMEM, DŮVODY ZČLOVĚČTĚNÍ NA TÉTO ZEMI	76
58. POROZUMĚNÍ ŘÍMANA PRO VÝKLAD PÁNĚ	78
59. POMĚR NAŠÍ ZEMĚ K OSTATNÍM SVĚTŮM	79
60. VÝZNAM NAŠÍ ZEMĚ	80
61. HLAVNÍ ÚKOL ČLOVĚKA	82
62. NÁVRAT SEDMDESÁTI UČEDNÍKŮ K PÁNU	84
63. ZÁKONÍK ZKOUŠÍ PÁNA	85
64. STÍŽNOST ZÁKONÍKŮ	87
65. POKRYTECTVÍ ZÁKONÍKŮ.	88
66. ODPOUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ	90
67. PÁN PROBOUZÍ SLUHU ZE SMRTI	91
68. VÝCHOVA DĚTÍ	93
69. OTÁZKA MARKOVA O DĚJINÁCH ZEMĚ	94
70. PŘÍRODOVĚDECKÝ OBSAH 6. a 7. KNIHY MOJŽÍŠOVY, STÁŘÍ ZEMĚ	955
71. PRVÁ DVĚ ÚDOBÍ TVOŘENÍ ZEMĚ	96
72. VÝVOJ ZEMĚ AŽ K PŘEDADAMITŮM	977
73. DVĚ POSLEDNÍ ROZVOJOVÁ ÚDOBÍ ZEMĚ	99
74. DUŠEVNÍ VÝVOJ PŘEDADAMITŮ	100
75. O PITÍ VÍNA .POUČENÍ O ZNIČENÉM TĚLESE.(Asteroidy)	101
76. O OBYVATELÍCH ZANIKLÉHO SVĚTOVÉHO TĚLESA	102
77. PODOBENSTVÍ O ŘÍŠI BOŽÍ	103
78. VÝZNAM VZORU	105
79. MLUVENÍ A JEDNÁNÍ JE LEPŠÍ NEŽ PSANÍ, O PRAVÝCH A FALEŠNÝCH EVANGELÍCH	106
80. POMAZÁNÍ V BETANII	108
81. SMRT ČLOVĚKA	110
82. PŘÍČINY BOLESTÍ PŘED SMRTÍ	111
83. ÚČEL PONENÁHLÉHO ZETLÍVÁNÍ MRTVOLY	113
84. SPALOVÁNÍ A BALZAMOVÁNÍ MRTVOL	114
85. PÁN A NOVĚ OBRÁCENÍ FARIZEJOVÉ	115
86. SVĚDECTVÍ MARKOVO O PÁNU	117
87. DŮVODY TEMPLÁŘŮ PRO JEJICH CHOVÁNÍ K PÁNU	118
88. KULT A KNĚŽSTVÍ	119
89. SOBOTA A STAV KNĚŽSKÝ	120
90. PRAVÉ SVĚCENÍ SOBOTY	121
91. ZÁKONÍK SE ODVOLÁVÁ K MOJŽÍŠOVI	122
92. O ZAVEDENÍ SOBOTY	123
93. ZAMILOVANÝ POKRM PÁNĚ	125
94. POZOROVÁNÍ HVĚZDNÉ OBLOHY	126
95. O SÍLE MALÉHO	127
96. VZNIK VĚTRU	128
97. O MATERIALISTICKÉM BĚDÁNÍ PŘÍRODY	130
98. BDĚLOST DUŠE	131
99. SPLNĚNÁ A NESPLNĚNÁ PROROCTVÍ, SVOBODA VŮLE ČLOVĚKA A BOŽÍ VŠEMOHOUCNOST	132
100. ZVYKY	133
101. TAŽENÍ JEŘÁBŮ	135
102. DUCHOVNÍ OBDOBY TAŽENÍ JEŘÁBŮ	136

103. PŘÍCHOD ŘÍMANŮ U PÁNA	138
104. PODOBENSTVÍ O HLADOVÉM POUTNÍKU	140
105. CO ZNAČÍ ČINIT NÁSILÍ ŘÍŠI NEBESKÉ	140
106. O ONOM SVĚTĚ	141
107. ÚČEL HOR	143
108. VÝZNAM NAUKY PÁNĚ	145
<u>PÁN VE STARÉM DAVIDOVĚ DOMĚ U BETLÉMA</u>	
109. PÁN OPOUŠTÍ BETANII	146
110. PÁN OSVOBOZUJE ZAJATÉ DĚTI Z RUKOU ŘÍMSKÝCH VOJÁKŮ	147
111. PŘÍCHOD DO HOSTINCE	150
112. UZDRAVENÍ NEMOCNÝCH V HOSTINCI	151
113. ZPRÁVA HOSTINSKÉHO O FARIZEJÍCH	152
114. STÍŽNOSTI NA HERODESA	154
115. BOŽSKÉ VEDENÍ NÁRODA ŽIDOVSKÉHO	156
116. SETNÍK A HOSTINSKÝ POZNÁVAJÍ PÁNA	157
117. HOSTINSKÝ PODÁVÁ ZPRÁVU O PRVÉ NÁVŠTĚVĚ PÁNĚ	158
118. POPIS BUDOVY HOSTINSKÉHO	159
119. O DOBRODINÍCH	160
120. O LÁSCE K BLIŽNÍMU	161
121. PROHLÍDKA STARÉHO KRÁLOVSKÉHO DOMU	163
122. PÁN VYSVĚTLUJE 93. ŽALM	165
123. DĚJINNÉ POZNÁMKY O DOMU DAVIDOVĚ	166
124. ROZČILENÍ UČEDNÍKŮ JANOVÝCH	167
125. PROSBA UČEDNÍKŮ JANOVÝCH	169
126. SETNÍK Z BETLÉMA PŘICHÁZÍ K PÁNU	170
127. SETNÍKOVY POCHYBNOSTI O VEDENÍ LIDÍ	171
128. POMĚR MEZI BOHEM A LIDMI	172
129. NESMRTELNOST DUŠE LIDSKÉ	173
<u>NÁVRAT PÁNĚ DO BETANIE</u>	
130. NÁVRAT PÁNĚ SE SVÝMI DO BETANIE	175
131. OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE OSOBNOSTI RAFAELOVY	176
132. O ZAKLÍNÁNÍ DUCHŮ	178
133. ZPRÁVA SETNÍKA O TOM, CO VIDĚL JASNOZŘENÍM	178
134. SETNÍKŮV SEN	179
135. ŘEČ RAFAELOVA O PODSTATĚ SNŮ	181
136. VYŠŠÍ STUPNĚ JASNOVIDSTVÍ	182
137. RAFAEL SE PŘIZNÁVÁ JAKO DUCH	183
138. O BYTOSTI PÁNĚ	185
139. BOUŘE A JEJÍ ÚČEL	186
140. O ÚČELU STVOŘENÍ	188
141. BOUŘE A JEJÍ ÚČINKY	189
142. PŘÍČINA A ÚČINEK BOUŘKY	190
143. PODSTATA ELEKTRINY	192
144. METEOROLOGICKÉ ZJEVY A JEJICH PŘÍČINA	194
145. ELEKTRICKÉ ZJEVY	195
146. OTÁZKA TÝKAJÍCÍ SE RAFAELOVY BYTOSTI	196
147. SNÍH A LED	197
148. NAPOMENUTÍ AGRIKOLOVO K ODCESTOVÁNÍ	198
149. PÁN OZNAMUJE SVOU POZEMSKOU BUDOUCNOST	199
150. CESTA KE SJEDNOCENÍ S DUCHEM A KE ZNOVUZROZENÍ	200
151. POMOC PÁNĚ NA CESTĚ DUCHA	202
152. O BOŽSKÉM ŘÁDU NA DUCHOVNÍ ŽIVOTNÍ CESTĚ	203
153. PÁN DÁVÁ ŘÍMANŮM NAUKY	205
154. POUŽÍVÁNÍ ZÁZRAČNÉ SÍLY	206
155. ESEJCI SI NAŘÍKAJÍ PÁNU NA SVOU NESNÁZ	

156. RADA PÁNĚ ESEJSKÝM	209
157. KARAVANA DAMAŠSKÝCH KRAMÁŘŮ	210
158. ROZLOUČENÍ S DOMEM LAZAROVÝM	212
<u>PÁN NA CESTĚ DO JERICHA</u>	
159. NA CESTĚ K HOSTINCI	214
160. O BOHOSLUŽBĚ A ÚČINNÉ MODLITBĚ	216
161. PODOBENSTVÍ O SOUDCI A VDOVĚ	217
162. ŘÁD V DOMÁCNOSTI BOŽÍ	218
163. O ZNOVUPŘÍCNODU PÁNĚ	220
164. PŘED HOSTINCEM CELNÍKA	221
165. UZDRAVENÍ V NEMOCNICI CELNÍKOVĚ	222
166. PÁN A BOHATÝ VRCHNÍ PŘEDSTAVENÝ	224
167. PETR SE TÁŽE NA ODMĚNU UČEDNÍKŮ (LUK. 18, 28-30)	226
168. OZNÁMENÍ O UTRPENÍ, UČEDNÍCI A SLEPÝ U CESTY DO JERICHA (LUK. 18.31-43)	227
<u>PÁN U ŘECKÉHO HOSPODSKÉHO V JERICHU</u>	
169. PÁN V HOSTINCI V JERICHU 2288	
170. HOSTINSKÝ SE DOTAZUJE NA PÁNA	229
171. HOSTINSKÝ SE DOTAZUJE NA SVÉHO NEZVĚSTNÉHO SYNA	230
172. PŘÍCHOD KADA, SYNA HOSTINSKÉHO	232
173. PŘÁNÍ KRÁLE ABGARA Z EDESSY	233
174. HOSTINA U HOSTINSKÉHO	235
175. ÚČEL A VÝZNAM OBŘADŮ	236
176. PODSTATA PRAVDY	238
177. PODIVUHODNÝ ZJEV NA OSTROVĚ PATMOSU	240
178. DRUHÉ OBJEVENÍ SE OBLÁČKU	242
179. SEN VESNICKÉHO KNĚZE	244
180. TŘETÍ ZJEV SVĚTELNÉHO OBLÁČKU	246
181. PŘIROZENÉ FILOSOFICKÉ NÁZORY	247
182. O PŘÍŠTÍCH VĚCECH	249
183. VYKOUPENÍ Z HHOTY	250
184. DUCHOVNÍ POMĚR MEZI EPIKUREJCI A KYNIKY	251
185. PRVÉ DVA DRUHY OČISTNÉHO OHNĚ	252
186. TŘETÍ A ČTVRTÝ OHEŇ OČIŠŤOVÁNÍ	253
187. PODMÍNKY K NÁVRATU PÁNĚ	254
188. PÁN SE SVÝMI NA PAHORKU ARALOTHU	255
189. O STAVU STARÉHO MĚSTA JERICHA	256
190. ÚČEL PŘÍRODNÍHO ŘÁDU	259
191. ŘEKOVA ZKOUŠKA V LETU	260
<u>PÁN V ESEJI</u>	
192. V ESEJSKÉ HOSPODĚ	262
193. VÁŽNOST PÁNĚ	264
194. PRAVÉ ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ	265
195. ŽÁDOST ARABA	267
196. BOŽÍ ZJEVENÍ U NÁRODŮ	268
197. ZACHOVÁVÁNÍ SVÁTKŮ, OTÁZKY A POCHYBNOSTI UČEDNÍKŮ O ESEJCÍCH	269
198. PÁN A ARABŠTÍ LUPIČI	270
199. ÚČEL A UŽITEK CVESTOVÁNÍ	272
200. POUČENÍ UČITELŮM	274
201. PŘEDSTAVENÝ ESEJCŮ UZDRAVUJE NEMOCNÉ	275
202. UZDRAVOVÁNÍ CHUDÝCH	277
203. POKUS BOHATÝCH	278
204. ROKLUS ODKAZUJE BOHÁČE NA PÁNA.	280
205. PRAVÉ UCTÍVÁNÍ PÁNA	281

206. CO PÁN POŽADUJE OD SVÝCH	282
207. DVA PYŠNÍ FARIZEJOVÉ Z JERUZALÉMA V ESEJI	284
208. ROKLUS A DVA TEMPLÁŘI	286
209. ROKLUS ODHALUJE ÚMYSLY FARIZEJŮ	287
210. ROKLUS UZDRAVUJE NEMOCNÉ	289
211. ROKLUS A LOUPEŽNÍCI	290
212. ZÁZRAK PÁNĚ S POKRMY	292
213. ŽENA HOSPODSKÉHO	293
214. NEJVĚTŠÍ ZÁZRAK PÁNĚ - JEHO SLOVO	295
215. PÁN A POVĚŘČIVÝ HOSPODSKÝ	296
216. HOSPODA ESEJCŮ PRO CHUDÉ	298
217. ZÁZRAKY V HOSPODĚ PŘED BRANOU	299
218. POUŽÍVÁNÍ POMOCNÍKŮ ESEJCŮ	301
219. CHOVANCI ESEJCŮ	303
220. ROZLOUČENÍ PÁNĚ S ESEJCI.	305

* * *

ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit